

SARAH LARK
STRIGĂȚUL
PĂSĂRII KIWI

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI
ÎN ȚARA NORULUI ALB

CEA MAI BUNĂ CĂRTE A TRILOGIEI! - GOODREADS

SARAH LARK

STRIGĂTUL
PĂSĂRII KIWI

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI
ÎN ȚARA NORULUI ALB

Traducere GRAAL SOFT

editura rao

V.1.0

În memoria lui Einstein și a Mariei Curie

EDUCAȚIE

*Canterbury Plains, Greymouth, Christchurch
și Cambridge, 1907–1909*

1

— Întrecere! Hai, Jack, până la inelul războinicilor din piatră!

Gloria nu mai așteaptă răspunsul lui Jack și își conduse poneiul de culoarea vulpii alături de calul lui, în poziție de start. Când Jack clătină din cap, Gloria bătu ușor din pulpe și micuța iapă își luă zborul.

Jack McKenzie, un tânăr cu părul ondulat, castaniu-roșcat și cu niște ochi blânzi de culoare verde-căprui, își lăsă și el calul să se avânte în galop și o urmă pe fată, pe deasupra pajiștilor nesfârșite din Kirward Station. Jack nu avea nicio șansă să o prindă din urmă pe Gloria cu armăsarul lui din rasa Cob, puternic, dar destul de lent, însă îi permise fetei o clipă de plăcere. Gloria era mândră nevoie-mare de poneiul rapid ca fulgerul din Anglia, care arăta ca un pur-sânge în miniatură. Din câte își amintea Jack, fusese primul cadou primit de ziua ei de la părinți, pentru care Gloria se bucurase cu adevărat. Conținutul pachetelor care veneau, de altfel neregulat, pentru ea din Europa nu era foarte spectaculos: o rochie cu volănașe, inclusiv evantai și castaniete de la Sevilia, botine aurii de

la Milano, o poșetă minusculă din piele de struț de la Paris... toate lucrurile care nu erau deosebit de utile la o fermă de ovine de la Noua Zeelandă și care chiar se dovediseră a fi mult prea extravagante pentru vizitele ocazionale la Christchurch.

Părinții Gloriei nu se gândeau însă la așa ceva, dimpotrivă. William și Kura Martyn găseau, probabil, foarte amuzant faptul că șocau societatea destul de conservatoare din Canterbury Plains, printr-o atingere fină a „Lumii Mari”. Inhibițiile și timiditatea le erau străine amândurora și presupuneau, în mod firesc, că și fiica lor simțea la fel.

În timp ce Jack galopa acum într-o viteză amețitoare pe drumul de țară, pentru ca măcar să nu o piardă din ochi pe fată, se gândea la mama Gloriei. Kura-marotini, fiica fratelui său vitreg, Paul Warden, era o frumusețe exotică și binecuvântată cu o voce extraordinară. Muzicalitatea i-o datora, cel mai probabil, mamei sale, cântăreața maori Marama, mai degrabă decât rudelor sale albe. Kura nutrise, încă din copilărie, dorința de a cuceri lumea operei europene și își antrenase vocea, în mod constant. Jack crescuse împreună cu ea în Kirward Station și chiar și astăzi se gândea cu groază la exercițiile de canto ale Kurei și la melodiile cântate la pian, aparent fără sfârșit. Inițial păruse că în mediul rural din Noua Zeelandă nu avea să existe nicio șansă ca ea să își îndeplinească visele – până când găsisese, în sfârșit, un admirator, în persoana soțului ei, William Martyn, care știuse să îi pună în valoare talentul. De ani de zile, cei doi colindau Europa în turnee, cu o trupă de cântăreți și dansatori maori. Kura era vedeta unui ansamblu care combina muzica tradițională maori cu instrumentele occidentale, dând naștere unor interpretări neconvenționale.

— Am câștigat!

Cu pricepere, Gloria își conduse energicul ponei în mijlocul

formațiunii muntoase, numită „inelul războinicului din piatră”.

— Și acolo, în urmă, sunt oile!

Micuța turmă de oi fusese motivul real pentru plimbarea lui Jack și a Gloriei. Animalele își văzuseră de treaba lor, iar acum pășteau în zona cercului din piatră, pe o bucată de pământ considerat sfânt de tribul maori local. Îngrijitoarea Gwyneira McKenzie-Warden, care se ocupa de conducerea fermei, respecta sentimentele religioase ale băștinașilor, deși terenul era proprietatea Kirward Station. Erau suficiente pășuni pentru oi și vite, astfel că nu era nevoie ca animalele să colinde pe sanctuarele maori. Prin urmare, îl chemase pe Jack la prânz pentru a aduna oile, ceea ce stârnise protestul vioi al Gloriei.

— Asta pot s-o fac eu, bunico! Nimue încă mai are de învățat!

De când Gloria își antrenase primul ei câine ciobănesc, se implica în sarcinile majore de la fermă, spre deliciul Gwyneirei. Și de data aceasta îi zâmbi strănepoatei sale și dădu aprobator din cap.

— Bine, dar Jack te va însoți, decise, chiar dacă nici ea nu își putea explica de ce nu o putea lăsa pe fată să se plimbe singură.

Nu știa nici ea să spună de ce nu o putea lăsa pe fată să se plimbe singură. Practic nu exista niciun motiv de îngrijorare: Gloria cunoștea ferma ca în palmă, iar toți oamenii din Kirward Station o cunoșteau și o iubeau pe Gloria.

Gwyneira nu fusese niciodată exagerat de precaută cu propriii copii. Fiica ei cea mai mare, Fleurette mergea încă de pe când avea opt ani patru mile până la școala cea mică pe care prietena Gwyneirei, Helen, o înființase la acea vreme la o fermă învecinată. Dar cu Gloria era altceva. Toate speranțele Gwyneirei se bazau pe singura moștenitoare legitimă de la Kirward Station. Numai prin venele Gloriei și ale Kurei-marotini curgea sângele familiei Warden, fondatoarea de drept a fermei. Mama Kurei, Marama,

provenea din tribul maori local, astfel că Gloria era recunoscută și de băștinași. Acest aspect era foarte important, pentru că între Tonga, șeful Ngai Tahu, și familia Warden existase întotdeauna o rivalitate acerbă. Tonga spera ca, printr-o căsătorie între Gloria și un maori din seminția sa, să obțină supremația pentru pământuri. Această strategie eșuase deja în cazul mamei Gloriei, Kura, iar Gloria nu manifestase până acum un interes aparte pentru viața și cultura tribului. Desigur, ea vorbea fluent dialectul maori și asculta cu plăcere când bunica ei, Marama, îi povestea miturile antice și legendele despre poporul său. Dar se simțea legată numai de Gwyneira, de al doilea soț al acesteia, James McKenzie și, mai ales, de fiul lor, Jack.

Între Jack și Gloria existase întotdeauna o relație specială. Tânărul era cu cincisprezece ani mai mare decât nepoata lui vitregă și, în primii ani de viață ai Gloriei, el fusese cel care trebuise să o protejeze de capriciile și dezinteresul părinților ei. Jack nu fusese niciodată vrăjtit de Kura și muzica ei, dar pe Gloria o plăcuse de la primul ei țipăt – care trebuia să fie luat ad litteram, așa cum îi plăcea tatălui lui Jack să glumească. Copilul obișnuia să urle de îndată ce Kura atingea clapele pianului. Astfel, îi câștigase simpatia lui Jack pentru totdeauna; se învârtea în jurul Gloriei ca un cățeluș.

Între timp, nu numai Jack ajunsese la inelul din piatră, ci și cățelușa Gloriei, Nimue. Reprezentanta rasei Border Collie gâfâia și își privea stăpâna aproape cu reproș. Cățelușei nu îi plăcea deloc când Gloria o făcea să alerge după cal. Fusese mult mai fericită înainte ca poneiul iute ca săgeata să sosească din Anglia. Dar acum își trase răsuflarea și o luă din nou la fugă când Gloria, cu un fluierat ascuțit, o puse pe urmele oilor care pășteau împrăștiate în jurul stâncii. Observată cu satisfacție de Jack și de mândra ei

proprietară, Nimue strânse animalele laolaltă și apoi așteptă noi ordine. Gloria își conduse turma cu dibăcie spre casă.

— Vezi, am reușit și singură!

Triumfătoare, fata îl privi extaziată pe Jack.

— Îi vei povesti bunicii?

Jack dădu din cap, serios.

— Sigur, Glory. Va fi mândră de tine. Și de Nimue!

În urmă cu mai bine de cincizeci de ani, Gwyneira McKenzie adusese în Noua Zeelandă primul Border Collies din Țara Galilor, crescut și dresat acolo. S-ar fi bucurat să o vadă pe Gloria descurcându-se atât de bine cu animalele.

Andy McAran, bătrânul administrator al fermei, îi privise pe Jack și pe Gloria când, în cele din urmă, reușiseră să conducă oile în țarcul în jurul căruia el își pierdea vremea. McAran nu ar mai fi trebuit să lucreze de mult, dar era angajat voluntar la fermă și încă își mai înșeaua calul aproape în fiecare zi, pentru a călări de la Haldon până la Kirward Station. Soției sale nu-i convenea, ceea ce pe Andy nu îl descuraja – dimpotrivă. Se însurase târziu și nu se putuse obișnui niciodată să primească ordine de la cineva.

— Parcă o văd pe domnișoara Gwyn.

Bătrânul zâmbi apreciativ când Gloria închise poarta în urma oilor.

— Lipsește numai părul roșcat și...

Andy nu mai rosti continuarea; la urma urmei, nu voia să o întristeze pe Gloria. Dar Jack auzise de prea multe ori remarci similare pentru a nu fi în stare să-i citească gândurile lui Andy: bătrânul păstor regreta faptul că Gloria nu moștenise nici silueta delicată de spiriduș, nici fața îngustă, drăguță a străbunicii ei – ceea ce era ciudat, deoarece Gwyneira le transmisese buclele roșii și figura delicată aproape tuturor descendenților ei de sex feminin.

Gloria semăna cu membrii familiei Warden: față colțuroasă, ochii apropiați, buzele clar definite. Buclele ei bogate, șaten-deschis, îi jucau în jurul capului, de parcă ar fi fost pe cale să-l strivească. Era o corvoadă să aranjezi splendoarea aceea sălbatică, așa că, într-un acces de nervi, fata își tăiașe părul cu aproape un an în urmă. Desigur că toți o tachinaseră, întrebând-o dacă nu cumva dorea să devină cu totul „un băiețel” – mai furase și înainte pantalonii scurți pe care bunica ei, Marama, îi cususe pentru băieții maori, dar lui Jack i se părea că buclele scurte îi veneau de minune Gloriei, iar pantalonii largi se potriveau mai bine pe corpul ei puternic, puțin îndesat, decât rochiile. În ceea ce privește tenul, Gloria se arunca în partea strămoșilor maori. Moda după croiala occidentală nu ar fi pus-o niciodată în valoare.

— Fata nu are mai nimic de la mama ei, observă și James McKenzie.

Văzuse sosirea lui Jack și a Gloriei de la bovindoul din dormitorul Gwyneirei. Îi făcea plăcere să stea acolo; punctul de observație aerisit îi plăcea mai mult decât fotoliul confortabil din salon. James împlinise de curând optzeci de ani, iar bătrânețea îi dădea multe bătăi de cap. De ceva timp îl chinuiau durerile reumatice, din cauza cărora fiecare mișcare era dificilă. Ura că trebuia să se sprijine într-un baston. Nu îi venea ușor să recunoască faptul că scara care cobora în salon reprezenta un obstacol din ce în ce mai mare pentru el, prin urmare își spunea că stă mai confortabil în locul său din bovindou, pentru a putea observa mai ușor ce se întâmplă la fermă.

Gwyneira știa mai bine: James nu se simțise niciodată cu adevărat la locul său în salonul elegant de la Kirward Station. Lumea lui fusese întotdeauna zona destinată lucrătorilor.

Demisionase numai de dragul lui Gwyn, pentru a locui pe moșia somptuoasă și pentru a-și crește fiul aici. James ar fi preferat să construiască o casă din bușteni pentru familia sa și să stea în fața unui șemineu, pentru care să fi tăiat el însuși lemnele de foc. Totuși, visul își pierdea din farmec pe măsură ce îmbătrânea. Între timp, începu să i se pară plăcut să se bucure, pur și simplu, de căldura asigurată de servitorii Gwyneirei.

Gwyneira îi puse mâna pe umăr și privi și ea în jos, la Gloria și la fiul ei.

— Este minunată, rosti ea. Într-o zi, dacă își va găsi bărbatul potrivit...

James dădu ochii peste cap.

— Nu din nou! oftă el. Slavă Domnului că încă nu aleargă după băieți. Când mă gândesc la Kura și la acel băiat maori care ți-a dat toate acele bătăi de cap... Câți ani avea? Treisprezece?

— Păi era precoce! își apără Gwyneira nepoata.

O iubise întotdeauna pe Kura.

— Știu că nu o placi în mod special. Dar problema ei constă, în realitate, în faptul că nu aparține acestui loc.

Gwyneira își perie părul înainte de a-l prinde în agrafe. Era încă lung și ondulat, chiar dacă albul înlocuia din ce în ce mai mult roșcatul. Altfel, cei șaptezeci și trei de ani ai săi de-abia ar fi putut fi observați. Gwyneira McKenzie-Warden era subțire și vânjoasă, ca în tinerețea sa. Este adevărat că fața îi era slabă acum și brăzdată de riduri mici, dar nu își protejase niciodată pielea de soare și de ploaie. Viața unei doamne din înalta societate nu o caracteriza și, în ciuda tuturor vicisitudinilor existenței sale, continua să creadă că a fost un adevărat noroc faptul că plecase din familia ei aristocrată din Țara Galilor, la vârsta de șaptesprezece ani, pentru a îndrăzni aventura riscantă a căsătoriei, într-o lume nouă.

— Problema Kurei este că nimeni nu a învățat-o să refuze atunci când încă era capabilă să învețe, murmură James.

Avuseseră deja această discuție despre Kura de mii de ori; indiferent de tema discuției, era singurul punct de conflict din căsnicia lui James și a Gwyneirei.

Gwyn clătină dezaprobat din cap.

— O spui de parcă mi-ar fi frică de Kura, spuse ea cu indignare.

Nici acest reproș nu era nou, deși inițial nu venise de la James, ci de la prietena lui Gwyn, Helen O'Keefe – și numai gândul la Helen, care murise cu un an înainte, o mâhnea adânc pe Gwyn.

James ridică din sprâncene.

— Frică de Kura? Nu, nu îți este deloc! își tachină James soția.

— De aceea de trei ore tot împingi de colo-colo pe masă scrisoarea pe care a adus-o bătrânul Andy. Fă-o, Gwyn! Sunt treizeci de mii de kilometri între tine și Kura. Nu te va mușca!

Andy McAran și soția sa locuiau în Haldon, micul oraș vecin. La oficiul poștal de acolo erau primite scrisorile pentru Kirward Station, iar Andy făcea cu plăcere pe poștașul atunci când sosea corespondența din străinătate. În schimb, aștepta – ca toți mahalagiii, bărbați și femei, din Haldon – o urmă de bârfă despre existența exotică de artist a ciudatei moștenitoare Warden. James sau Jack ofereau, de bunăvoie, cele mai recente știri despre viața sălbatică a Kurei, iar Gwyneira de obicei nu intervenea. Până la urmă, veștile raportate erau, în mare, bune: Kura și William erau fericiți, la spectacole se vindeau toate biletele, turneele se succedau cu repeziciune. Totuși, în Haldon, bineînțeles că se vorbea de rău. Oare William îi fusese loial Kurei vreme de aproape zece ani? La Kirward Station, fericirea neumbrită ținea numai un an. Și dacă, într-adevăr, căsnicia era atât de reușită, de ce nu fuseseră binecuvântați cu mai mulți copii?

Pentru Gwyneira, care în acest moment deschidea cu degete tremurânde plicul ce purta acum timbru de Londra, nimic din toate acestea nu conta. De fapt, o interesa numai relația Kurei cu Gloria. Până acum, fusese caracterizată de dezinteres, iar Gwyneira se ruga să rămână așa.

De data aceasta, însă, James bănuie, privind-o pe soția sa, care deja citea, că scrisoarea conținea știri mai tulburătoare decât vechile povești de succes „Haka meets Piano”. James ghicise asta deja, pentru că nu văzuse literele ascuțite ale Kurei pe plic, ci scrisul cursiv al lui William Martyn.

— Vor să o ia pe Gloria în Anglia, spuse Gwyneira cu vocea răgușită când, în cele din urmă, lăsă scrisoarea. Ei...

Gwyn căută cuvintele exacte ale lui William.

— Ei apreciază eforturile noastre de a-i oferi o educație, dar își fac griji că „latura creativă și artistică” a Gloriei nu este promovată suficient aici! James, Gloria nu are nicio latură „creativă și artistică”!

— Slavă Domnului, declară James. Și cum se gândesc cei doi să scoată la lumină această nouă Gloria? O vor lua cu ei în turneu? Să cânte, să danseze? Să cânte la flaut?

Interpretarea plină de măiestrie la flautul putorino era unul din punctele culminante ale spectacolului Kurei și, bineînțeles, și Gloria avea un astfel de instrument. Dar, spre supărarea bunicii ei, Marama, fata nu putea obține, nici măcar o dată, unul dintre „sunetele normale” ale flautului, ca să nu mai vorbim de faimosul „wairua”, vocea spiritelor.

— Nu, va sta într-o școală-internat. Ascultă: „Am ales o școală mică și foarte fermecătoare din Cambridge, care garantează o educație versatilă a fetelor în mediul spiritual și artistic...”, îi citi Gwyneira. Educația fetelor! Ce vrea să spună cu asta? murmură ea furioasă.

James izbucni în râs.

— Să gătească, să coacă pâine, să brodeze? sugeră el. Să studieze limba franceză? Să cânte la pian?

Gwyn arăta de parcă ar fi fost supusă torturii. Ca fiică a unui nobil, nici ea nu ar fi fost scutită de toate acestea, dar din fericire familia Silkham nu avusese niciodată bani pentru a-și trimite fetele la un internat. Prin urmare, Gwyn reușise să scape de cele mai rele născociri, preferând, în schimb, să se dedice unor lucruri mai utile, cum erau călăria și creșterea câinilor ciobănești.

James se ridică greoi și o luă în brațe.

— Haide, Gwyn, nu poate fi atât de rău. De când cu vapoarele cu aburi, călătoria în Anglia este foarte ușoară. Mulți oameni își trimit copiii la internat. Gloriei nu i-ar strica să vadă o altă parte a lumii, iar peisajul din Cambridge trebuie să fie la fel de plăcut ca și cel de aici. Gloria va fi cu fete de vârsta ei și va juca hochei sau ce mai au ei pe acolo... de acord, la echitație va trebui să se învețe cu șaua pentru doamne. Nu îi va strica să știe cum să se comporte în societate, având în vedere că pe aici proprietarii de oi devin din ce în ce mai sofisticăți...

Marile ferme din Canterbury Plains, vechi de peste cincizeci de ani, aduceau profituri uriașe, fără a fi necesară vreo intervenție majoră din partea proprietarilor. Astfel, mulți dintre „baronii oilor” de a doua sau a treia generație duceau viața unui distins proprietar de terenuri. Cu toate acestea, existau și ferme care fuseseră vândute și acum serveau drept reședință pentru toți veteranii de război din Anglia, posesori a numeroase decorații.

Gwyn inspiră adânc.

— Asta trebuie să fi fost, oftă ea. Nu ar fi trebuit să accept să se pozeze cu poneiul. Dar ea a insistat atât de mult. Era atât de fericită că primise calul...

James știa la ce se referea Gwyn: o dată pe an făcea un mare tam-tam să o fotografieze pe Gloria pentru părinții ei. În general, o îmbrăca pe fată într-o rochie de duminică, cât se poate de apretată și de plictisitoare; dar de data aceasta, Gloria insistase să fie fotografiată în șaua noului ei ponei.

— Mama și tata mi-au dăruit-o pe Princess! argumentase ea. Sigur s-ar bucura dacă ar apărea și ea în fotografie.

Gwyneira își trecea nervoasă degetele prin cocul de-abia făcut, până când se desfăcură primele șuvițe.

— Ar fi trebuit să insist măcar cu șaua pentru doamne și cu rochia de echitație.

James îi luă ușor mâna și o sărută delicat.

— Îi știi pe Kura și pe William. Poate că a fost din cauza poneiului. Dar, la fel de bine, le-ai fi putut trimite o fotografie cu Gloria în ținuta de duminică – atunci ar fi scris că, de fapt, lipsește un pian. Poate că a venit vremea. Mai devreme sau mai târziu, tot și-ar fi adus aminte că au o fiică.

— Foarte târziu! ripostă Gwyn. Și de ce nu ne lasă, măcar, să avem și noi un cuvânt de spus? Ei chiar nu o cunosc pe Glory. Și tocmai la un internat! Este atât de mică...

James își îmbrățișă soția. Prefera să o vadă așa, nervoasă, decât descurajată și nesigură ca înainte.

— Mulți copii englezi intră la internat încă de la patru ani, îi aminti el. Glory are deja doisprezece. Se va obișnui. S-ar putea chiar să îi placă.

— Va fi singură... spuse Gwyn încet. Îi va fi dor de casă.

James încuviință.

— La început, tuturor fetelor le este dor de casă, dar trec peste asta.

Gwyneira continuă.

— Sigur, atunci când casa părinților se află la treizeci de kilometri, dar în cazul Gloriei casa este la treizeci de mii de kilometri depărtare! O trimitem în celălalt capăt al lumii, între niște oameni care nu o cunosc și nu o iubesc!

Gwyneira își mușcă buzele. Până atunci nu recunoscuse niciodată, dimpotrivă, o apăraseră întotdeauna pe Kura. Dar, de fapt, era evident. Kurei-maro-tini nu îi păsa de fiica ei, iar William Martyn nu era nici el mai breaz.

— Nu putem să ne prefacem că nu am primit scrisoarea?

Se lipi de James. Acesta își reaminti de tânăra Gwyneira, care se refugiase în grajduri, la crescătorii de animale, atunci când se aflase în imposibilitatea de a face față cerințelor noii sale familii din Noua Zeelandă. Dar ce se întâmpla acum era mult mai dificil decât simpla preparare a unei tocane irlandeze...

— Gwyn, iubita mea, vor trimite alta! Aceasta nu este o idee nebună a Kurei. Ea poate că ar fi venit cu o astfel de idee, dar după următorul concert ar fi uitat totul. Scrisoarea vine însă de la William. Acesta este, deci, planul său. Probabil cochetează cu ideea de a o căsători pe Gloria cu vreun nobil britanic, cu prima ocazie...

— Dar parcă ura britanicii, obiectă Gwyneira.

William Martyn fusese, pentru o scurtă perioadă din timpul său, un luptător pentru libertatea Irlandei.

James ridică din umeri.

— William este ca un cameleon.

— Gloria nu ar trebui, însă, să fie complet singură, oftă Gwyn. Călătoria lungă cu vaporul, toată lumea aceea străină...

James încuviință. În ciuda tuturor cuvintelor sale blânde, îi putea citi foarte bine gândurile lui Gwyn. Gloria iubea munca la fermă, dar îi lipsea spiritul aventuros care le caracteriza pe Gwyn și pe fiica ei, Fleurette. În acest sens, fata era diferită de restul familiei – nu

numai de Gwyn, ci și de strămoșul ei, Gerald Warden, care nu se temuse niciodată de risc, iar de Kura și William Martyn era diferită complet. Aici intervenea însă moștenirea maori. Bunica Gloriei, Marama, era moale și legată de pământul strămoșesc. Bineînțeles, ea rătăcise cu tribul ei, dar dacă ar fi trebuit să părăsească ținutul Ngai Tahu, s-ar fi simțit nesigură.

— Și dacă am trimite o altă fată? sugeră James. Nu are nicio prietenă printre maori?

Gwyneira clătină din cap.

— Doar nu crezi că Tonga ar fi de acord să trimită o fată din tribul lui în Anglia! răspunse ea. Ca să nu mai zic că nu știu nicio fată care să fie prietenă cu Gloria. Oricum, ar fi...

Fața lui Gwyn se luminează.

— Da, asta ar fi o posibilitate!

James așteaptă cu răbdare ca ea să își ducă ideea până la capăt.

— Bineînțeles, și ea este foarte mică...

— Cine? întrebă el în cele din urmă.

— Lilian, răspunse Gwyn. Cu Lilian, Gloria s-a înțeles bine anul trecut, când ne-a vizitat Elaine. De fapt, ea este singura fată alături de care Glory s-a jucat vreodată. Tim a făcut și el școala în Anglia. Poate chiar îi va plăcea ideea.

Un zâmbet înflori pe fața lui James când auzi numele lui Lilian. O altă strănepoată, dar, de această dată, carne din carnea lui. Elaine, fiica Fleurettei, se căsătorise în Greymouth. Fiica ei, Lilian, era cea mai mare dintre cei patru copii. Singura fată și o replică a Gwyneirei, Fleurettei și a lui Elaine: cu părul roșcat, plină de viață și mereu veselă. La început, Gloria fusese un pic mai timidă atunci când, cu un an înainte, Lilian vizitase ferma împreună cu străbunica ei. Dar Lilian spărsese repede gheața. Trăncănise fără întrerupere despre școala ei, prietenele sale, caii și câinii de acasă, se întrecuse în

galop cu Gloria și îi ceruse să o învețe maori și să viziteze tribul din Kirward Station. Pentru prima dată, Gwyneira își auzise strănepoata, pe Gloria, chicotind cu o altă fată și făcând schimb de secrete. Cele două încercaseră să o spioneze pe Rongo Rongo, moașa și tohunga tribului maori, în timpul unei incantații, iar Lilian păzise ca pe o comoară bucata de jad pe care Rongo Rongo i-o dăruise, în cele din urmă. Micuța era neobosită în a inventa propriile povești.

— Îl voi întreba pe tata dacă mă lasă să iau piatra, declarase ea serioasă. Atunci o voi purta la gât, pe un lăntișor din aur. Și când îl voi cunoaște pe bărbatul cu care mă voi căsători, ea... ea...

Lilian ezita între „va arde precum cărbunele încins” și „va vibra ca o inimă care bate sălbatic”.

Gloria nu putea ține pasul. Pentru ea, o bucată de jad era o bucată de jad, nu un instrument care putea vrăji pe cineva. Asculta însă cu plăcere fanteziile lui Lilian.

— Lilian este mai mică decât Gloria, sublinie James. Nu îmi pot imagina că Elaine s-ar putea despărți acum de ea, indiferent de ce părere ar avea Tim despre asta...

— Nu ne costă nimic să întrebăm, declară Gwyn hotărâtă. Chiar am să le scriu. Ce crezi, ar trebui să-i spunem Gloriei?

James oftă și își trecu mâna prin părul odinioară șaten, acum alb, dar la fel de încurcat. Un gest specific lui, pe care Gwyneira încă îl găsea atrăgător.

— Nu astăzi și nici mâine, răspunse el în cele din urmă. Dar, dacă l-am înțeles bine pe William, noul an școlar începe după Paște. Atunci ar trebui să fie la Cambridge. Nu ar fi bine să întârzie. În plus, dacă ar fi singura elevă nouă în mijlocul anului, ar fi mai dificil pentru ea.

Gwyn dădu din cap, obosită.

— Ar trebui însă să-i povestim domnișoarei Bleachum, spuse supărată. La urma urmei, ea trebuie să-și găsească un loc de muncă nou. Fir-ar să fie, avem și noi o dată o guvernantă eficientă și acum se întâmplă asta!

Sarah Bleachum îi predase Gloriei încă de când împlinise vârsta de școală, iar fata se atașase foarte mult de ea.

— Ei bine, măcar Glory nu va fi sub nivelul fetelor britanice, se consolă Gwyn.

Domnișoara Bleachum studiasse la Academia Pedagogică din Wellington și terminase cu note excelente. Prefera științele naturale și știusese cum să trezească și interesul Gloriei pentru această disciplină. Amândouă se îngropau cu pasiune în cărțile cu flora și fauna din Noua Zeelandă, iar entuziasmul domnișoarei Bleachum crescuse dincolo de limite când Gwyneira îi arătase desenele primului ei soț, Lucas Warden. Lucas cercetase și clasificase în special populația de insecte din țara lui natală. Domnișoara Bleachum se minunase de reprezentările meticuloase ale diferitelor specii Weta. Gwyneira privea aceste creaturi cu sentimente amestecate. Insectele gigantice nu îi erau deosebit de simpatice.

— Acesta a fost străbunicul meu, nu? întrebase Gloria, plină de mândrie.

Gwyneira încuviințase. În realitate, Lucas fusese mai degrabă un unchi îndepărtat al ei, dar copila nu trebuia să știe asta. Lucas ar fi fost bucuros să aibă o strănepoată atât de înțeleaptă care, în cele din urmă, îi împărtășea pasiunile.

Dar oare știa și cât ar fi valorat interesul Gloriei pentru insecte și alte ființe asemenea într-o școală englezească pentru fete?

— Lasă-mă, pot să cobor singur!

Timothy Lambert refuzase ajutorul servitorului său, Roly, aproape nepoliticos. În ziua aceea i se păruse deosebit de greu să își mute picioarele de pe canapeaua trăsurii pe treaptă, să le așeze pe drum și apoi, cu ajutorul cârjelor, să se ridice în picioare. Era una dintre zilele sale proaste. Se simțea tensionat și furios – aproape ca de fiecare dată când se apropia aniversarea accidentului care îi provocase handicapul. Acum, se împlineau unsprezece ani de la prăbușirea minei Lambert și, ca în fiecare an, conducerea minei marca evenimentul cu o ceremonie restrânsă de înmormântare. Rudele victimelor, dar și minerii care lucraseră, la acea vreme, în mină, apreciau gestul, după cum apreciau și măsurile de siguranță impecabile din mină. Tim se aflase, însă, din nou în centrul atenției, iar oamenii se holbaseră la el. Și, bineînțeles, Roly O'Brien povestise, pentru a mia oară, cum fiul proprietarului minei îl salvase atunci. Tim ura privirile care alternau între venerația datorată unui erou și groază.

Acum, Roly se retrăsese aproape jignit, privind de la o distanță nu foarte mare cum stăpânul său se chinuia să coboare din trăsură. Dacă Tim s-ar fi răsturnat, el ar fi fost acolo – așa cum fusese de fiecare dată, în ultimii doisprezece ani. Roly O'Brien era un ajutor neprețuit, dar uneori îl scotea din minți pe Tim, mai ales în zile ca aceasta, când răbdarea îi era, oricum, pusă la încercare.

Roly duse calul în grajd, în timp ce Tim se îndreptă șchiopătând spre casă. Ca de obicei, vederea clădirii albe din lemn, cu un singur etaj, îi ridica moralul. După căsătoria cu Elaine, comandase

construirea acestei proprietăți simple în cel mai scurt timp posibil, în ciuda protestelor părinților săi, care îl sfătuiseră să își aleagă o reședință mai impunătoare. Propria lor vilă, aflată la vreo trei kilometri distanță de oraș, corespundea mai mult, probabil, imaginii împământenite referitoare la casa unui proprietar de mină. Elaine nu își dorise însă să împartă Lambert Manor cu părinții lui Tim, și impunătoarea proprietate, cu două etaje, cu scara sa exterioară și cu dormitoarele la etaj – cu greu putea face față nevoilor lui Timothy. În plus, el nu era proprietar de mină; majoritatea acțiunilor societății aparținea de mult investitorului George Greenwood. Părinții lui Tim încă mai dețineau acțiuni; el însuși era angajat pe postul de director general.

— Tati!

Lilian, fiica lui Tim și a lui Elaine, deja țâșnise pe ușă, înainte ca Tim să își poată muta greutatea astfel încât să se sprijine pe o singură cârjă și să-și elibereze mâna dreaptă, pentru a deschide ușa. În spatele lui Lilian apăru Rube, fiul cel mai mare al lui Tim, părând dezamăgit că sora lui îl învinsese din nou la concursul zilnic, în care se întreceau cine să fie primul care să îi deschidă ușa tatălui lor.

— Tati! Trebuie să auzi ce am exersat astăzi!

Lilian cânta la pian și o făcea cu entuziasm – chiar dacă nu cânta întotdeauna corect.

— *Annabell Lee*, o știi? Este foarte tristă. Ea este foarte frumoasă, iar prințul o iubește din toată inima, dar apoi...

— Lucruri de fete! bombăni Rube. Avea șapte ani, dar știa exact cum suna o absurditate. Mai bine uită-te la calea ferată, tati! Am asamblat singur noua locomotivă...

— Nu este adevărat! Mami te-a ajutat! îl pârî Lilian.

Tim dădu ochii peste cap.

— Dragul meu, îmi pare atât de rău, dar nu mai pot auzi astăzi cuvintele „cale ferată”...

Ciufuli cu blândețe părul castaniu-roșcat al fiului său. Toți cei patru copii erau roșcați – o culoare de păr moștenită, cu siguranță, de la Elaine. Totuși, băieții semănau mai mult cu Tim. Elaine se bucura în fiecare zi la vederea expresiei vesele și îndrăznețe a figurilor lor și a ochilor prietenoși, verzi-căprui.

Fața lui Tim se luminează definitiv când își văzu soția venind din camera de zi, pe coridorul îngust unde îl întâmpinaseră copiii. Era minunată, cu ochii verzi, luminoși, cu tenul deschis, aproape translucid, și cu buclele încrețite, îndărătnice și roșcate. Bătrâna cățelușă Callie mergea legănându-se în urma ei.

Elaine îl sărută ușor pe Tim pe obraz.

— Ce ai mai făcut? întrebă, în loc de salut.

Tim se încruntă.

— Poți citi gândurile? întrebă el confuz.

Elaine izbucni în râs.

— Nu chiar, dar ai această expresie atunci când te gândești la o metodă deosebit de interesantă pentru uciderea Florencei Biller. Și, din moment ce nu ai nimic împotriva căilor ferate, probabil că toate acestea au de-a face cu noua legătură feroviară.

Tim dădu din cap.

— Ai ghicit. Dar mai întâi lasă-mă să intru. Ce fac copiii?

Elaine se lipi de soțul ei și, astfel, îi oferi posibilitatea de a se sprijini ușor de ea. Îl ajută să ajungă în camera de zi, mobilată confortabil cu articole din lemn de Matai și îi luă haina, înainte ca el să se trântescă într-unul dintre fotolii, în fața șemineului.

— Jeremy a desenat o oaie și a scris „baie” dedesubt, începu Elaine să povestească. Nu știm dacă a scris greșit sau a desenat greșit...

Jeremy avea șase ani și de-abia învăța alfabetul.

— Și Bobby a reușit să facă patru pași dintr-odată.

De parcă ar fi vrut să-i demonstreze, micuțul făcu câțiva pași spre Tim. Acesta îl ridică, îl așează pe genunchi și începu să îl gâdile. Furia față de Florence Biller părea să fi dispărut brusc.

— Încă șapte pași și se poate însura! spuse Tim râzând și îi făcu cu ochiul lui Elaine.

După accident, când învățase să meargă din nou, unsprezece pași – de la intrarea în biserică până la altar – fuseseră primul său țel. Elaine se logodise cu el după accidentul din mină.

— Nu-l asculta, Lily! îi spuse Elaine fiicei lor, care tocmai se pregătea să pună o întrebare.

Lilian visa la Feți-Frumoși și „nunta” era jocul ei preferat. Mai bine du-te la pian și cântă din nou *Annabell Lee*. Și, între timp, tati îmi va povesti de ce, dintr-odată, nu îi mai place calea ferată...

Lilian se îndreptă spre instrument, în timp ce băieții se întoarseră la linia ferată de jucărie pe care o asamblaseră pe podea.

Elaine îi dădu un pahar cu whisky lui Tim și se așează lângă el. Nu obișnuia să bea mult și, de obicei, nu înainte de masă, pentru a nu-și pierde controlul asupra mișcărilor sale. Dar astăzi fusese atât de epuizat și de supărat, încât o înghițitură îi făcea bine.

— De fapt, nici nu merită să vorbesc despre asta, spuse Tim în cele din urmă, numai că Florence a negociat din nou cu conducerea căilor ferate, fără a-i implica și pe ceilalți proprietari de mine. Am aflat, din întâmplare, de la George Greenwood. Și el este implicat în construcția de linii ferate. Împreună am fi putut negocia mult mai bine. Dar nu, Florence pare să spered că toți ceilalți din Greymouth vor trece cu vederea, pur și simplu, noua șină, astfel încât numai Biller să se bucure de transportul mult mai rapid de cărbune. În orice caz, Matt și cu mine am cerut o legătură feroviară și pentru

mina Lambert. Mâine vor veni cei de la construcția de căi ferate și vom discuta despre distribuția costurilor. Desigur, calea ferată trece direct prin domeniul Biller – Florence va avea propria stație de transport de mărfuri în maximum șase săptămâni.

Tim sorbi din whisky.

Elaine ridică din umeri.

— Este o bună femeie de afaceri.

— Este un monstru! se răsti Tim, exprimându-se, cel mai probabil, mai puțin dramatic decât majoritatea celorlalți proprietari de mine și furnizori din regiune.

Florence Biller era o femeie de afaceri dură, care profita de orice slăbiciune a adversarilor. Conducea mina soțului ei cu o mână de fier. Maiștrii mineri și secretarii tremurau în fața ei, deși de curând apăruseră zvonuri că i-ar fi acordat tânărului ei șef de birou un tratament preferențial. Uneori se întâmpla ca, pentru o scurtă perioadă de timp, unul dintre angajați să joace rolul de favorit. Mai precis, până atunci se întâmplase de trei ori. Tim și Elaine Lambert, care cunoșteau câteva secrete ale căsătoriei dintre Caleb și Florence Biller, trăseseră propriile concluzii. Florence Biller avea trei copii...

— Nu înțeleg cum o suportă Caleb.

Tim așază paharul pe masă. Încet-încet, reușise să se relaxeze. Îi făcea întotdeauna bine să discute cu Lainie, iar cântecul la pian al lui Lilian, mai degrabă entuziast decât inspirat, din fundal, contribuise la calmarea stării lui de spirit.

— Cred că, uneori, Caleb se simte jenat din cauza intrigilor ei, spuse Elaine. Dar per ansamblu nu îl interesează. Ea îl lasă în pace, el o lasă pe ea în pace – probabil că aceasta le este înțelegerea.

Pe Caleb Biller nu îl interesa conducerea minei. Era savant și o figură marcantă în domeniul artei și a muzicii maori. Înainte de căsătoria sa cu Florence cochetase, pentru scurt timp, cu ideea de a

renunța la afacerea familiei și de a-și dedica viața muzicii – chiar și acum se ocupa de aranjamentele muzicale pentru programul Kurei-marō-tini Martyn. Dar Caleb suferea de trac, iar teama lui de public fusese, în cele din urmă, mai mare decât frica sa considerabilă față de teribila Florence Weber. Pe hârtie, el conducea acum mina Biller. Dar practic, Florence era șefa.

— Mi-aș dori numai să nu își conducă afacerea ca pe un război, oftă Tim. Înțeleg că vrea să fie luată în serios, dar... Dumnezeuule, și ceilalți au problemele lor.

Tim vorbea din experiență. La începutul activității sale de director general, mulți furnizori și clienți încercaseră să profite de handicapul lui, oferindu-i mărfuri de calitate inferioară sau aducându-i acuzații nejustificate. În cele din urmă, se ajunsese la concluzia că Tim de-abia putea să monitorizeze livrările. Cu toate acestea, Tim avusese ochi și urechi și în afara biroului. Adjunctul său, Matt Gawain, privise atent, iar Roly O'Brien stabilise contacte excelente cu minierii. Lucra cu ei în zilele în care Tim nu avea nevoie de el, iar seara era plin de praf, la fel ca și colegii. Murdăria nu îl supăra pe Roly, dar nu mai voia să intre într-o galerie, după ce petrecuse două zile îngropat împreună cu Tim.

De-a lungul timpului, Tim Lambert câștigase respectul tuturor ca director al minei și nimeni nu mai încercase să îl înșele. Mai mult ca sigur și pentru Florence Biller fusese la fel; ar fi putut face pace cu toți concurenții ei bărbați, dar Florence continua să lupte din răsputeri. Își dorea să facă din Biller nu numai cea mai mare mină din Greymouth, ci și să domine, dacă era posibil, întreaga Coastă de Vest, dacă nu chiar industria minieră din întreaga țară.

— Avem ceva de mâncare? își întrebă Tim soția.

Încet, apetitul îi revenise. Elaine încuviință.

— În cuptor. Mai durează puțin. Și eu... am ceva de discutat cu

tine înainte.

Tim observă că privirea ei era îndreptată spre Lilian. Se pare că era vorba despre fată.

Elaine i se adresează fetei, care tocmai închisese pianul.

— A fost foarte frumos, Lily. Suntem cu toții mișcați de soarta Annabellei. Acum îmi este imposibil să mai pun masa. Ai vrea să faci tu asta pentru noi, Lily? Și Rube să te ajute?

— Iar o să scape toate farfuriile! mormăi Lilian, dar apoi se îndreptă, cuminte, spre sufragerie.

Imediat după aceea se auzi zdrăngănit de vase. Elaine dădu ochii peste cap. Tim zâmbi îngăduitor.

— Nu are înclinații deosebite pentru munca în gospodărie, observă el. Mai bine i-aș lăsa conducerea minei.

Elaine râse.

— Sau mai bine îi dăm o educație creativ-artistică.

— Ce rost are? întrebă Tim, nedumerit.

Elaine scoase o scrisoare dintre faldurile rochiei sale de casă.

— Uite, asta a sosit astăzi. E de la bunica Gwyn. Este destul de neclară. William și Kura vor să o ia pe Gloria.

— Așa, din senin? se minună Tim, sincer interesat. Până acum nu a contat decât cariera Kurei. Și acum, brusc, sunt o familie?

— Nu chiar, spuse Elaine. Mai degrabă se gândesc la un internat. Ei cred că bunica Gwyn i-ar putea atrofia „latura creativ-artistică” a Gloriei.

Tim izbucni în râs. Într-adevăr, trecuse peste problemele de la birou, iar Elaine se bucură să vadă zâmbetul așternut pe figura lui ștregărească.

— Aici au un pic de dreptate. Nu am nimic împotriva Kirward Station și a bunicilor tăi, dar locul nu este tocmai un izvor de artă și cultură.

Elaine ridică din umeri.

— Mi se pare că Gloria nu le duce dorul foarte tare. Fetița mi se pare destul de fericită. Poate chiar un pic timidă. A avut nevoie de ceva timp să se obișnuiască cu Lily. Prin urmare, o pot înțelege pe bunica Gwyn. Îi este teamă să o trimită pe fată singură în călătorie.

— Și? întrebă Tim. Ai ceva pe suflet, Lainie. Ce voiai să discuți cu mine?

Elaine îi înmâna scrisoarea Gwyneirei.

— Bunica Gwyn ne întrebă dacă nu am vrea să o trimitem pe Lilian cu Gloria. Este un internat de prestigiu. Și ar ajuta-o pe Gloria să depășească acest calvar.

Tim studie scrisoarea cu atenție.

— Cambridge este întotdeauna o foarte bună referință, spuse el. Dar nu este un pic cam tânără? Să nu mai vorbim despre faptul că astfel de școli-internat costă o avere.

— Familia McKenzie va suporta costurile, explică Elaine. Dacă nu ar fi fost atât de îngrozitor de departe...

Se opri când Lilian intră în cameră. Micuța purta un șorț mult prea mare, din cauza căruia se poticnea la fiecare doi pași. Ca de fiecare dată, provocă hohotele părinților ei. Figura pistruiată a lui Lily avea ceva răutăcios, chiar dacă ochii îi erau visători. Părul îi era subțire și roșcat, la fel ca al mamei și al bunicii ei, dar nu chiar atât de buclat. Îl purta în două codițe lungi, împletite, iar cu șorțul ei enorm părea un spiriduș care făcea pe fata în casă.

— Masa este gata, mami. Și cred că și budinca.

De fapt, mirosul delicios al budincii cu carne plutea din bucătărie până în sufragerie.

— Câte pahare ai spart? întrebă Elaine cu o severitate prefăcută. Nu nega, am auzit de aici.

Lilian se înroși.

— Niciunul. Numai... numai cana lui Jeremy...

— Mamiii! Mi-a spart cana! urlă Jeremy.

Își iubea cana din porțelan, care mai fusese spartă și lipită o dată.

— Fă-o la loc, mami! Sau tati! Tati este inginer, el poate repara totul!

— Dar nu și cămile, prostule!

Acesta fusese Rube.

După numai o clipă, copiii țipau unul la altul. Jeremy plângea.

— Vorbim mai târziu, spuse Tim și o lăsa pe Elaine să îl ajute să se ridice din fotoliu.

În public insista să se descurce complet singur și îl lăsa pe Roly doar să îi ducă geanta. Dar cu Elaine își putea exprima deschis slăbiciunile.

— Mai întâi trebuie să ne hrănim ceata.

Elaine încuviință și apoi făcu liniște, cu numai câteva cuvinte.

— Rube, fratele tău nu este prost, cere-ți iertare. Jeremy, cu un pic de noroc, tati va putea lipi cana, și apoi îți vei pune creioanele colorate în ea. De altfel, acum ești mare și poți bea și tu din pahar, ca toată lumea. Iar tu, Lily, te rog să îți strângi partiturile înainte de a mânca. Este valabil și pentru tine, Rube, strânge calea ferată.

Elaine își luă în brațe fiul cel mai mic și îl așeză într-un scaun înalt din sufragerie. Tim trebuia să aibă grijă de el în timp ce ea servea mâncarea. De fapt, aceasta era sarcina fetei în casă, Mary Flaherty, dar vinerea după-amiază era perioada liberă a lui Mary. Astfel se explica de ce Roly nu mai apăruse după ce Tim îi dăduse liber. De obicei nu se despărțea cu ușurință de stăpânul său și avea grijă ca măcar să întrebe dacă îl mai putea ajuta în vreun fel. După aceea, cu această ocazie, putea face schimb de câteva cuvinte familiare cu Mary, destul de natural.

Elaine presupunea că în această seară caldă de vară timpurie cei

doi se plimbau împreună și mai degrabă schimbau săruturi decât cuvinte.

Cu toate acestea, Mary pregătise sufleul și Elaine nu făcuse decât să îl scoată din cuptor. Aroma îl făcuse pe Rube să își abandoneze sarcina de curățenie – iar când Elaine era pe punctul de a-i striga, și Lilian apăru în pragul ușii.

Fata era toată un zâmbet și flutura scrisoarea Gwyneirei McKenzie, pe care Tim o lăsase, neglijent, pe măsuta de lângă fotoliul său.

— Este adevărat? Întrebă cu respirația tăiată. Bunica Gwyn mă trimite în Anglia? Unde locuiesc prințelese? Și într-un astfel de intra... inter... într-o școală în care le poți face farse profesorilor și unde au loc petreceri la miezul nopții și așa mai departe?

Tim Lambert le povestise deseori copiilor despre timpul petrecut de el la școală în Anglia; trecutul său din internat părea să fi fost numai un lung șir de farse și de aventuri. Acum, Lily de-abia aștepta să îl imite pe tatăl ei. Acum țopăia prin casă de emoție.

— Pot să mă duc, nu? Mami? Tati? Când plecăm?

— Asta înseamnă că nu mă mai vreți?

Privirea rănită a Gloriei se muta de la un adult la altul, iar ochii ei mari, ca de porțelan, străluceau plini de lacrimi.

Gwyneira nu putuse suporta asta. Aproape că plângea când își luă copilul în brațe.

— Gloria, nu poate fi vorba că „nu te mai vrem”! o mângâie James McKenzie în schimb, tânjind după un whisky.

Gwyneira alesese perioada de după cina pe care o luaseră împreună pentru a o informa pe Gloria despre decizia părinților ei. Fără îndoială, pentru a primi și sprijinul „soțului ei” în această sarcină grea. Dar James nu se simțise niciodată confortabil în rolul

de tutore al unuia dintre copiii Warden. Și fără îndoială Jack nu ascunsese niciodată ce credea despre instrucțiunile Kurei și ale lui William.

— Toată lumea merge la școală, spuse tânărul, dar nu părea foarte convins. Și eu am fost câțiva ani în Christchurch.

— Dar tu veneai acasă la fiecare sfârșit de săptămână! suspină Gloria. Vă rog, vă rog, nu mă trimiteți de acasă! Nu vreau să plec în Anglia! Jack...

Fata îl privi pe cel care îi fusese protector timp de mai mulți ani, căutându-i ajutorul. Jack se foia pe scaun înainte și înapoi, sperând să fie susținut de părinții săi. Chiar nu era vina lui. Dimpotrivă – Jack se exprimase foarte clar împotriva plecării Gloriei de la Kirward Station.

— Așteaptă un pic, își sfătui el mama. O scrisoare se poate pierde. Și când vor scrie din nou, spune-le clar și răspicat că Glory este încă prea mică pentru un drum atât de lung. Dacă, totuși, Kura insistă, să vină ei să o ia.

— Dar nu este atât de simplu, replică Gwyneira. Are contracte pentru concerte.

— Exact, răspuse Jack. Nu va renunța o jumătate de an la admirația publicului numai pentru a o forța pe Gloria să meargă la această școală. Și chiar și așa, tot este nevoie de pregătiri. Cel puțin un an. Mai întâi schimbul de corespondență, apoi călătoria... Glory ar câștiga doi ani. Ar avea aproape cincisprezece ani înainte să fie nevoită să plece în Anglia.

Gwyneira luase propunerea în serios. Dar decizia nu i se părea atât de simplu de luat cum credea fiul ei. Jack era complet neînfricat atunci când venea vorba despre Kura-marotini. Dar Gwyn știa că există mijloace de constrângere care ar fi putut fi exercitate și de peste ocean. Ce-i drept, Gloria era moștenitoarea, dar până acum

Kirward Station îi aparținuse Kurei Martyn. Dacă Gwyneira s-ar fi opus dorințelor ei, era suficientă o semnătură pe un contract de vânzare și nu numai Gloria, ci întreaga familie McKenzie ar fi trebuit să părăsească ferma.

— Nu se gândește Kura atât de departe! spuse Jack, dar James McKenzie putea înțelege mult mai bine temerile soției sale. Kura probabil că nu s-ar fi gândit la dreptul de proprietate asupra fermei, dar William Martyn ar fi fost capabil să acționeze în această privință. Acum, James s-ar fi simțit la fel de puțin șantajat ca și fiul său. Dar pentru el, Kirward Station nu fusese niciodată deosebit de importantă. Dar, pentru Gwyneira, moșia era viața ei.

— Te vei întoarce repede, îi explica ea acum strănepoatei sale disperate. Călătoria se face foarte rapid și în câteva săptămâni poți fi înapoi aici...

— În vacanțe? întrebă Gloria plină de speranță.

Gwyneira clătină din cap. Nu o lăsa inima să o mintă pe fată.

— Nu. Vacanțele sunt prea scurte. Gândește-te – deși călătoria durează numai șase săptămâni, în cele trei luni de vacanță de vară poți veni aici doar pentru a spune bună dimineața. Și în dimineața următoare ar trebui să pleci din nou.

Gloria gemu.

— Atunci o pot lua măcar pe Nimue cu mine? Și pe Princess?

Gwyneira avu sentimentul că se întorsese în timp. Și ea voise să știe dacă își putea lua câinele și calul atunci când tatăl ei îi spusese despre logodna din Noua Zeelandă. Cu toate acestea, tânăra Gwyn nu plânsese. Și viitorul ei socru, Gerald Warden, o liniștise imediat.

Desigur, ea avusese voie să le ia pe Cleo, cățelușa ei, și pe Igraine, iapa, în călătoria spre noul țărâm. Dar Gloria nu pleca la o fermă de oi, ci la o școală de fete.

Gwyneirei i se rupea inima, dar clătină din nou din cap.

— Nu, draga mea. Câinii nu au voie acolo, iar caii... nu știu, dar multe școli din țară au cai. Nu am dreptate, James? Își privi soțul, căutând ajutor, de parcă bătrânul crescător de oi ar fi fost expert în educația fetelor în internatele englezești.

James ridică din umeri.

— Domnișoară Bleachum?

Sarah Bleachum, profesoara Gloriei, se abținuse până acum. Era o femeie modestă, încă destul de tânără, care își purta părul negru și bogat bine strâns în creștetul capului, într-un mod respectabil, și ai cărei ochi de-a dreptul frumoși, de un albastru-deschis, păreau să privească mereu în jos. Domnișoara Bleachum simțea că trăiește numai atunci când avea copiii în fața ei. Era o profesoară talentată și nu numai Gloria, ci și copiii maori i-ar fi dus dorul dacă ar fi plecat de la Kirward Station.

— Cred că da, domnule James, răspunse ea cu cumpătate.

Familia lui Sarah Bleachum emigrase încă de când fata era de-o șchioapă. Nu ar fi putut, deci, vorbi din propria ei experiență.

— Școlile sunt diferite. Și Oaks Garden este, probabil, orientat mai mult spre cultură. Vărul meu mi-a scris că fetele de acolo practică puține sporturi.

Rostind ultima frază, domnișoara Bleachum se aprinse la față.

— Vărul dumneavoastră? o tachina James. Am ratat ceva?

Cum era imposibil să se înroșească și mai tare, tenul domnișoarei Bleachum se făcu palid cu pete roșiatice.

— Eu... ei, bine... vărul meu, Christopher, tocmai a început să meargă la primul său loc de muncă, de pastor, la Cambridge. Oaks Garden aparține de parohia lui...

— Este arătos? întrebă Gloria. În momentul acela s-ar fi agățat de orice pai. Dacă cel puțin ar întâlni acolo o rudă de-a domnișoarei Bleachum...

— Este foarte drăguț! o asigură domnișoara Bleachum.

James și Jack observară fascinați că îi revenea culoarea în obraji.

— Oricum, nu vei fi deloc singură, își jucă acum Gwyneira cartea. Tim și Elaine Lambert îi promiseseră cu o zi înainte că Lilian o va însoți în Anglia.

— Vine și verișoara ta, Lily, cu tine. Ți place de ea, nu, Glory? Vă veți distra de minune amândouă!

Gloria păru un pic mai împăcată, deși acum nu se putea gândi la distracție.

— Și cum vă imaginați, de fapt, că se va desfășura călătoria? interveni Jack brusc.

Știa că nu ar fi trebuit să comenteze critic în fața Gloriei, dar totul i se părea greșit și nu se putea abține. Cele două fete ar trebui să călătorească singure-singurele cu vaporul? Cu o tăbliță la gât? „A se livra la Oaks Garden, Cambridge”?

Gwyneira își privi furioasă fiul, fiind luată pe neașteptate. De fapt, nu se gândise deloc la planificarea călătoriei.

— Bineînțeles că nu. Kura și William probabil că se vor duce după ele...

— Ah, da? întrebă Jack. Conform planificării turneului lor, în martie vor fi în St. Petersburg.

Se juca cu o broșură care stătuse pe masa de lângă șemineu. Kura și William le comunicau întotdeauna rudelor planurile lor de călătorie și Gwyneira atârna întotdeauna, cu conștiinciozitate, posterele din turneele Kurei pe peretele din camera Gloriei.

— Vor fi...? îl întrerupse Gwyneira.

Nu îi venea să creadă. Nu ar fi trebuit să discute despre aceste lucruri în fața Gloriei.

— Va trebui să găsim pe cineva care să însoțească fetele.

Domnișoara Bleachum părea să se lupte cu ea însăși.

— Dacă eu... ăăă... eu... n-aș vrea să fiu insistentă, dar dacă... adică aș putea...

Din nou tot sângele i se ridică în obraji.

— Cum se schimbă vremurile, observă James. Acum cincizeci de ani oamenii călătoreau în direcția opusă pentru a se căsători.

Domnișoara Bleachum părea că se află la un pas de leșin.

— Cum... de unde...?

James zâmbi încurajator.

— Domnișoară Bleachum, sunt bătrân, dar nu și orb. Dacă doriți intimitate, ar trebui să vă dezvățați să vă mai înroșiți la auzul numelui unui anumit reverend.

Domnișoara Bleachum păli din nou.

— Vă rog, doar nu credeți acum că...

Gwyneira își ridică privirea, iritată.

— Am înțeles bine? Doriți să le însoțiți pe fete în Anglia, domnișoară Bleachum? Știți că veți petrece pe drum cel puțin trei luni?

Domnișoara Bleachum nu mai știa unde să privească, iar lui Jack începu să i se facă milă de ea.

— Mamă, domnișoara Bleachum încerca să ne comunice, în modul cel mai discret posibil, că are în vedere ocuparea postului vacant de soție de pastor din Cambridge, declară el, zâmbind cu satisfacție. Asta în măsura în care se confirmă afinitatea dintre cele două părți, despre care domnia-sa crede că ar putea exista, după o îndelungată corespondență cu vărul Christopher din Cambridge. M-am exprimat corect, domnișoară Bleachum?

Tânăra încuviință, ușurată.

— Doriți să vă căsătoriți, domnișoară Bleachum? întrebă Gloria.

— Înseamnă că sunteți îndrăgostită? întrebă Lilian.

Elaine sosise la Kirward Station împreună cu fiica ei, cu o săptămână înainte de plecarea fetelor în Anglia și fusese din nou nevoie de două zile pentru ca Gloria să își învingă timiditatea față de rudele sale. Între timp, Elaine o consolase pe Gwyneira. Având în vedere rezerva Gloriei față de copiii de aceeași vârstă, nu i se părea o idee foarte rea ca fetele să petreacă împreună câțiva ani la internat, pentru formare.

— Nu i-ar fi stricat nici Kurei! observă ea.

Relația lui Elaine cu verișoara sa se relaxase de-abia înainte de plecarea Kurei în Europa.

— Dimpotrivă, în cazul ei ar fi fost chiar necesar. Dar, în principiu, este aceeași problemă: această educație pentru prințese, cu profesor particular și lecții acasă nu le face bine copiilor. Kurei i-au intrat prostii în cap, iar Gloria s-a sălbăticit. Poate că îi place printre toți crescătorii de vite, cai și oi, dar este fată, bunico Gwyn. Și, în interesul continuării succesiunii la Kirward Station, este timpul ca ea să devină conștientă de acest lucru.

Până în acel moment nu apăruse nicio problemă deosebită. După două zile alături de Lilian cea plină de viață, Gloria devenise mai dezghețată și fetele se înțelegeau de minune. În timpul zilei se plimbau prin fermă și făceau întreceri călare; serile se înghesuiau în patul Gloriei și făceau schimb de secrete – pe care Lilian le divulga chiar a doua zi.

Domnișoara Bleachum iar nu știu unde să se uite și cum să se abțină să nu roșească atunci când micuța aduse vorba despre viața ei romantică.

Lilian, pe de altă parte, nu găsi nimic jenant în întrebare.

— Cât de incitant este să traversezi oceanul pentru că acolo trăiește un bărbat pe care nu l-ai văzut niciodată, murmură ea. Exact

ca în *John Riley*! Știți povestea, domnișoară Bleachum? John Riley pleacă pe mare timp de șapte ani, iar iubita lui îl așteaptă. Ea îl iubește atât de mult, încât spune că ar muri dacă i s-ar întâmpla ceva... și apoi nici nu îl mai recunoaște atunci când se întoarce. Aveți vreo fotografie a iubitului dumneavoastră... ăăă... a verișorului dumneavoastră, domnișoară Bleachum?

— Fiica pianistei de bar! o tachină James pe nepoata sa șocată, Elaine, care se înroși, la rândul ei. Lilian își alesese tocmai cina luată cu toată familia pentru a o interoga pe domnișoara Bleachum.

— A învățat aceste melodii de la tine!

Înainte de a se căsători cu Tim, Elaine cântase la pian, timp de câțiva ani, la *Lucky Horse – Hotel and Pub*. Era mai dotată muzical decât fiica ei, dar Lilian avea o slăbiciune pentru poveștile din spatele baladelor și cântecelor folk cu care Elaine îi distrase la un moment dat pe mineri. Îi plăcea să le povestească și să adauge propriile ei detalii.

Elaine interveni acum pentru a-și opri fiica.

— Lily, nu se pun astfel de întrebări! Acestea sunt chestiuni private, pentru care domnișoara Bleachum nu trebuie să îți dea explicații. Vă rog să o scuzați, domnișoară Bleachum.

Tânăra guvernantă zâmbi, oarecum forțat.

— Lilian are dreptate, de fapt, nu este niciun secret. Vărul meu, Christopher, și cu mine ne scriem de când eram copii. În ultimii ani, noi... ei bine... ne-am apropiat. Da, am o fotografie cu el, Lilian. Am să ți-o arăt pe vapor.

— Și atunci îl vom cunoaște toate trei! se consolă Gloria.

În timpul lecțiilor, domnișoara Bleachum purta o pereche de ochelari cu rame groase, pe care îi scotea jenată atunci când se afla în societate. Prin urmare, Gloria ajunsese la concluzia că profesoara ei ar fi putut trece pe lângă bărbatul vieții ei, fără să îl vadă.

Gwyneira mulțumea Cerului, în tăcere, pentru aptitudinile pedagogice ale domnișoarei Bleachum. În ultimul timp, când Gloria întreba sau cerea ceva, guvernanta amâna răspunsul până la călătoria în Anglia. Pe vapor, spunea ea, va spune povestea aceasta sau cealaltă, va citi această carte sau cealaltă și, acum, va arăta fotografia iubitului ei. Toate acestea făceau ca Gloria să aștepte cu nerăbdare călătoria, în timp ce Lilian era preocupată, visând de câteva săptămâni la mare, la delfinii pe care avea să-i vadă și la valurile pe care avea să navigheze. Mai mult decât atât, vorbea și despre pirați și naufragii – aparent, un strop de pericol era condimentul călătoriei pentru Lilian.

Gwyneira nu își dorea nimic mai mult decât o întâlnire fericită între Sarah și Christopher Bleachum. Dacă tânăra s-ar fi căsătorit, într-adevăr, cu reverendul parohiei de care aparținea școala Gloriei, fata ar fi avut un adult de încredere lângă ea. Poate că lucrurile nu erau atât de rele precum crezuse inițial.

Gwyneira se forță să zâmbească, în timp ce fetele se urcară, în cele din urmă, în trăsura în care Jack avea să le conducă spre port. Elaine avea să le însoțească și apoi urma să ia trenul din Christchurch pentru a se întoarce în Greymouth.

— Traversăm Bridle Path! se entuziasmă Lilian și povesti imediat zece povești de groază despre celebra trecătoare dintre Christchurch și portul Lyttelton.

Legiuni întregi de neo-zeelandezi înaintaseră poticnindu-se pe acest drum, obosiți după traversarea interminabilă a oceanului și prea săraci pentru a-și permite să plătească serviciul de transport cu catări. Chiar Gwyneira îi povestise despre priveliștea magnifică ce îi întâmpinase la finalul urcușului: Canterbury Plains în lumina soarelui, cu panorama uluitoare a Alpilor ridicându-se din câmpii. Ochii bătrânei doamne încă străluceau în timp ce povestea. În acel

moment se îndrăgostise de pământul care urma să fie țara ei.

Dar drumul fetelor ducea acum în altă direcție. Și Gwyneira ascunsese faptul că prietena ei, Helen, comparase peisajul montan, neprimitor și sterp, care li se perinda prin fața ochilor, cu „dealurile iadului”.

Jack McKenzie nu trecuse niciodată printr-un moment mai greu decât drumul alături de Gloria și Lilian până la Christchurch și apoi prin Bridle Path. De-a lungul timpului, străzile fuseseră îmbunătățite, ceea ce permitea atelajului său tras de iepe Cob puternice să înainteze rapid. Mult prea repede pentru Jack. Ar fi dat orice pentru a opri timpul în loc.

Încă mai credea că era o greșală imensă în a o lăsa pe Gloria pradă capriciilor părinților ei, chiar dacă își tot repeta că, până la urmă, nu era sfârșitul lumii. Gloria pleca la școală în Anglia și apoi urma să se întoarcă. Zeci de copii din familiile bogate din Noua Zeelandă făceau la fel și cei mai mulți se întorceau cu amintiri frumoase din timpul școlii.

Dar Gloria era diferită; instinctul îi spunea lui Jack acest lucru. Toată ființa lui se răzvrătea la gândul că trebuia să o lase pe fată în grija Kurei-marotini. Își amintea prea bine nopțile în care luase copilul plângând din pătuțul lui, în timp ce mama dormea, liniștită, în camera alăturată. Cât despre tatăl Gloriei, acesta nu acorda atenție decât semnificației numelui. „Gloria” trebuia să simbolizeze „triumful lui asupra noii țări”, ce o mai fi însemnat și asta. Jack simțise încă de pe atunci că era un nume mult prea mare pentru micuțul prunc. Iubise însă copilul încă din prima clipă. Acum se simțea aproape ca un trădător pentru că o trimitea pe Gloria singură în Anglia. Pe o insulă pe care avea să o împartă cu Kura-marotini. Jack scosese un oftat de ușurare când nepoata lui vitregă pusese un ocean întreg între ea și familia McKenzie.

În orice caz, Gloria era mai bine dispusă acum. Se luptase plină de curaj cu lacrimile când o îmbrățișase pentru ultima dată pe

bunica Gwyn. Avea să plângă numai la despărțirea de animale.

— Cine știe dacă o voi mai putea călări pe Princess când mă întorc, suspină.

Niciunul dintre adulți nu îi adresă vreun cuvânt de mângâiere. Gloria avea să termine școala în Anglia, la cel puțin optsprezece ani, în funcție de clasa din care avea să înceapă. Oricum, minusculul ponei avea să fie prea mic pentru ea.

— O vom împerechea cu un cal Cob, spuse Jack în cele din urmă. Astfel, mânzul te va aștepta când te întorci. Va avea aproximativ patru ani și îl vei putea călări.

Imaginându-și scena, pe buzele Gloriei înflori un zâmbet.

— Nu mai este chiar atât de mult, nu? întrebă ea.

Jack clătină din cap.

— Nu, nu este atât de mult.

Pe drumul spre Christchurch, Gloria chicotea din nou cu Lilian, în timp ce Elaine, simțind deja durerea despărțirii, și domnișoara Bleachum, speriată de propriul ei curaj, purtară o conversație destul de tensionată. Jack își petrecu tot drumul bombănind-o în gând pe Kura-marotini.

Călătorii își petrecură noaptea într-un hotel din Christchurch și apoi, dimineața devreme, străbătură Bridle Path. Vaporul avea să ridice ancora în zori, iar Gloria și Lilian erau încă pe jumătate adormite când Jack își conduse atelajul prin munți. Elaine își ținea fiica strâns la piept. Gloria se urcase pe capră și se ghemuise lângă Jack.

— Dacă... dacă este foarte rău, vii să mă iei, da? șoptise adormită, când Jack o ridicase, în cele din urmă, și o așezase pe pământ, printre valize și cutii.

— Nu va fi chiar atât de rău, Glory! o consolă el. Gândește-te la Princess. Ea a venit din Anglia. Există și acolo oițe și ponei, exact ca

aici...

Jack îi aruncă o privire domnișoarei Bleachum care, în mod vizibil, își mușca buzele. Zelul ei aproape că o făcuse să îl corecteze pe Jack. Se interesase: nu existau nici oi, nici cai în Oaks Garden, dar compasiunea o făcu să tacă. Sarah Bleachum o iubea și ea pe Gloria.

În cele din urmă, Jack și Elaine rămaseră pe chei, fluturând din mâini, în timp ce nava imensă cu aburi se avântă în golf.

— Să sperăm că facem ceea ce trebuie, suspină Elaine, atunci când, cedă, în sfârșit.

Copiii nu o mai puteau vedea de mult.

— Tim și cu mine nu suntem deloc siguri, dar Lily nu a vrut să audă altceva.

Jack nu răspunse. Era tot ce putea face pentru a-și reține lacrimile. Din fericire, erau nevoiți să plece. Trenul lui Elaine către Greymouth pleca în jurul prânzului, iar Jack fu nevoit să își grăbească murgii pentru a ajunge la timp.

Prin urmare, între cele două rude nu avu loc nicio scenă grandioasă de despărțire. Elaine îl sărută pe Jack rapid pe obraz.

— Nu fi trist, îi spuse. Când voi veni data viitoare, îi voi aduce și pe băieți. Atunci le vei arăta cum se dresează câinii!

De când exista o legătură feroviară între Coasta de Est și Coasta de Vest, distanțele se micșoraseră. Elaine îi putea vizita la câteva luni și până și bunica Gwyn și James călătoriseră deja cu trenul pe Coasta de Vest.

Jack părăsi în cele din urmă gara și își îndreptă caii în direcția Avon. George Greenwood și soția lui, Elizabeth, aveau o casă lângă râu – la drept vorbind, Elizabeth moștenise casa de la mama ei adoptivă. George obișnuia să glumească, spunând că acesta fusese singurul motiv pentru care se căsătorise cu ea. Când hotărâse să se stabilească în Christchurch, în orașul din ce în ce mai mare de-abia

găseai un spațiu de locuit. Între timp se construiseră multe locuințe, iar casa familiei Greenwood se afla aproape în centru. Jack îl căuta acum pe George pentru a-i pune câteva întrebări despre comerțul cu lână. În plus, Elizabeth îl invitase să petreacă noaptea la ei. Tânărul acceptase, fără tragere de inimă. De fapt, acum nu avea chef de conversație. Ar fi preferat să se întoarcă la Kirward Station, meditănd în tăcere.

Elizabeth Greenwood, o doamnă cam corpolentă, cu trăsături bine definite și cu ochii albaștri, prietenoși, observă expresia lui nefericită de îndată ce îi deschise ușa. O altă doamnă cu statutul ei ar fi lăsat-o pe fata în casă să deschidă, dar Elizabeth avea rădăcini umile și rămăsese modestă.

— Te vom înveseli puțin! îi promise ea și îl luă pe Jack în brațe, într-un mod consolator.

Elizabeth Greenwood și Gwyneira McKenzie veniseră cu același vapor din Anglia în Noua Zeelandă. Elizabeth cunoștea foarte bine istoricul Kirward Station, iar Jack îi era ca o rudă.

— Doamne, băiete, arăți de parcă ai fi trimis-o pe micuța Gloria la spânzurătoare!

Elizabeth luă cu grijă pelerina lui Jack. Afară burnița – o vreme care reflecta starea lui de spirit.

— Fetele vor fi foarte fericite în Anglia. Charlotte a noastră nici nu mai voia să vină înapoi! Ar mai fi rămas acolo câțiva ani.

Elizabeth zâmbi și îi deschise lui Jack ușa către micul lor salon.

— Nu este adevărat, mamă!

Fata, care era în cameră și citea, probabil că auzise ultimele cuvinte. Acum o privea pe Elizabeth cu reproș.

— Mi-a fost întotdeauna dor de Canterbury... uneori chiar visam imaginea câmpiei, întinzându-se până la Alpi. Nicăieri atmosfera nu este atât de clară ca aici...

Avea o voce blândă, muzicală, așa cum probabil ar fi fost și vocea lui Elizabeth, dacă nu ar fi încercat să își controleze permanent dicția, cu atât de multă disciplină. În copilărie, Elizabeth Greenwood fusese sâsâită, și provenea dintr-unul din cele mai sărace cartiere londoneze. Toată viața încercase să scape de tonul și de dialectul care îi trădau originile.

Fata era, probabil, Charlotte, fiica sa cea mai mică. Jack auzise deja că se întorsese în Christchurch. Venise cu același vapor care acum i-o răpise pe Gloria, dar când fata se întoarse spre Jack și se ridică pentru a-l saluta, el uită pentru moment durerea acută pricinuită de despărțirea de Gloria.

— Deși mi-a plăcut destul de mult în Anglia...

O voce blândă ca o adiere de vânt care face să răsunе clopoței...

Charlotte încă i se adresa mamei ei, ceea ce pe Jack îl bucura. Se văzuse nevoit să își controleze pornirile, pentru a nu se holba fără nicio rușine la fată. Dacă în acel moment ea i-ar fi spus ceva, orice răspuns rezonabil i s-ar fi blocat în gât.

Charlotte Greenwood era cea mai frumoasă fată pe care Jack o văzuse vreodată. Nu era minionă, ca multe dintre rudele de sex feminin ale lui Jack, dar era delicată și pielea îi strălucea, translucidă și albă ca laptele, precum un porțelan fin. Părul îi era blond, la fel ca al mamei și al surorii sale, Jenny, deși nu la fel de deschis. Lui Jack, culoarea îi amintea de mierea neagră. Charlotte avea părul strâns la spate, în coadă de cal, dar îi cădea pe umeri, în bucle bogate, lungi și grele. Totuși, cea mai tulburătoare trăsătură erau ochii ei mari, de culoarea ciocolatei. Lui Jack, fata îi părea o zână – sau ființa magică din melodia *Annabell Lee*, pe care micuța Lilian se încăpățâna să o cânte, pe cât de des, pe atât de fals.

— Să fac prezentările? Fiica mea, Charlotte, Jack McKenzie.

Elizabeth Greenwood întrerupse tăcerea totală a lui Jack.

Charlotte îi întinse mâna. Jack reacționează involuntar cu un gest pe care îl practicase în timpul lecțiilor de etică, dar pe care nu îl încercase cu nicio doamnă din Canterbury Plains: îi sărută fetei mâna.

Charlotte zâmbi.

— Îmi aduc aminte de dumneavoastră, Jack, spuse ea, prietenoasă. De la acel concert pe care... verișoara?... dumneavoastră l-a dat înainte să plece în Anglia. Am călătorit cu același vapor, după cum știți.

Jack încuviință. Avea amintiri vagi de la concertul de rămas-bun al Kurei-marō-tini din Christchurch. Ascultase concertul în principal doar pentru a nu o scăpa din ochi pe Gloria.

— Aveați grijă de fetița aceea și am fost puțin geloasă.

Jack o privi pe Charlotte cu neîncredere. Pe atunci, el avea aproape optsprezece ani, iar ea...

— Aș fi preferat să mă joc cu un căluț din lemn și apoi să construiesc, împreună cu copiii maori, un sat de jucărie, în loc să stau, și să ascult muzică, deși eram destul de mare, recunoscu fata cu vocea melodioasă.

Jack zâmbi.

— Înseamnă că nu vă numărați printre admiratorii... la drept vorbind, este nepoata mea vitregă...

Charlotte coborî privirea. Avea genele lungi, de culoarea mierii. Jack era fermecat.

— Poate că nu eram suficient de mare, se scuza ea. Deși...

Ridică din nou privirea și acum păru să treacă de la conversația politicoasă la o discuție serioasă despre un eveniment artistic, fără menajamente.

— Deși interpretarea doamnei Martyn a moștenirii poporului său

nu este tocmai ceea ce îmi vine în minte atunci când mă gândesc la conservarea patrimoniului cultural. Practic, *Ghost Whispering* utilizează doar elementele unei culturi care pare să-i servească numai interpretei, pentru... da, pentru a-și spori propria reputație. În vreme ce muzica maorilor, așa cum o înțeleg eu, are în general o dimensiune mult mai comunicativă...

Deși Jack nu prea înțelegea despre ce vorbea Charlotte de fapt, ar fi putut sta acolo să o asculte ore întregi. Elizabeth Greenwood își ridică ochii spre cer.

— Oprește-te, Charlotte, iar ții discursuri, iar ascultătorii tăi mor de foame, din politețe. Dar ne-am obișnuit deja. Charlotte a stat mult în Anglia, pentru a face facultatea, Jack. Ceva legat de istorie și literatură...

— Istoria colonială și literatură comparată, mamă, o corectă Charlotte cu delicatețe. Îmi cer scuze dacă v-am plictisit, domnule McKenzie...

— Spuneți-mi Jack, vă rog, se chinui el să spună.

Încă își dorea să o admire pe fată în tăcere. Dar apoi spiritul său neastâmpărat răzbătu din nou.

— Până la urmă, ne numărăm printre cei trei – patru oameni de pe această planetă care nu ne închinăm în fața Kurei-marotini Martyn. Este un club exclusivist, domnișoară Greenwood...

— Charlotte, spuse ea zâmbind. Dar nu am vrut să denigrez performanța... nepoatei dumneavoastră vitrege. În Anglia, am avut din nou plăcerea de a o asculta și, fără îndoială, este o artistă talentată, dacă pot spune așa, însă eu nu sunt o fire foarte muzicală. Mă deranjează în special faptul că miturile sunt scoase din context și că istoria unui popor este... ei bine, este redusă la o banală poezie de dragoste.

— Mergi acum, Charlotte, și oferă-i oaspetelui nostru o băutură

înainte de masă. George trebuie să sosească în curând, Jack. Știe că vii la cină. Și poate că Charlotte a noastră va încerca o conversație un pic mai inteligibilă. Draga mea, dacă vei continua să fii atât de emfatică, nu îți vei găsi niciodată un soț!

Charlotte își încreți fruntea albă și netedă, de parcă ar fi fost pe cale să spună ceva tăios; dar apoi tăcu și îl conduse pe Jack, plină de bunăvoință, în salonul învecinat. Cu toate acestea, tânărul refuză whisky-ul oferit.

— Nu beau înainte de asfințit, explică el.

Charlotte zâmbi.

— Dar arătați de parcă ați avea nevoie de un întăritor. Poate un ceai?

Când George Greenwood veni o jumătate de oră mai târziu, el își găsi fiica și pe Jack McKenzie purtând o conversație extrem de animată. Cel puțin, așa părea la prima vedere. În realitate, Jack nu făcea altceva decât să își privească fix ceașca de ceai și să o asculte pe Charlotte, care acum îi povestea despre copilăria petrecută de ea în internatul englezesc. Venind de la ea, părea ceva inofensiv, iar vocea ei melodioasă reușise să îi ia de pe umeri grijile pentru Gloria. Dacă internatele englezești puteau produce ființe atât de angelice precum Charlotte, micuței nu i se putea întâmpla nimic rău. Cu toate acestea, Charlotte frecventase o școală care urmărea atât dezvoltarea intelectuală a elevelor, cât și pregătirea lor fizică. Charlotte povestea despre echitație și hochei, despre crichet și concursuri de alergări.

— Și „educația creativ-artistică”? întrebă Jack.

Charlotte se încruntă din nou – într-un mod minunat. Jack ar fi putut petrece ore întregi privind cum i se încrețea pielea deasupra sprâncenelor.

— Am și pictat un pic, spuse. Și, bineînțeles, cine dorea putea

cânta la pian și la vioară. În plus, aveam și un cor. Dar eu nu am avut voie să cânt alături de ele. Sunt complet afonă.

Jack nu putea crede ultimele cuvinte; pentru el, fiecare cuvânt al Charlottei era precum o melodie, dar muzica nu făcea parte nici din punctele lui forte.

— Atunci să sperăm că micuței Gloria nu i se va întâmpla același lucru, interveni George Greenwood.

Bărbatul înalt, încă subțirel, încărunțit complet între timp, își trase un alt fotoliu lângă măsuța de ceai din fața șemineului și luă loc. Charlotte îi turnă un pahar, afișându-și manierele elegante.

— Eu nu cred că fetele din Oaks Garden sunt private de educație muzicală. Familia Martyn va scoate în evidență punctele tari ale educației fiicei lor cu totul altfel decât am făcut-o noi.

Jack îl privi pe George, nedumerit. Charlotte vorbise de discipline opționale, dar din ceea ce spunea Greenwood părea că școlărițele Britanice erau târâte cu forța până la pian.

— Aceste internate nu seamănă unul cu celălalt, Jack, continuă George, mulțumindu-i fiicei lui. Părinții au posibilitatea să aleagă între diferite concepte educaționale. De exemplu, multe școli pun accentul pe educația tradițională a fetelor. Copiii nu învață decât îngrijirea gospodăriei și suficiente noțiuni de literatură și artă pentru ca mai târziu să viziteze împreună cu soțul o galerie de artă sau să poată discuta cu însuflețire, la o petrecere, despre cele mai noi cărți apărute, fără a face o impresie proastă. Altele, de exemplu internatul la care au fost Charlotte și, înainte de ea, Jenny, construiesc o cultură generală mai bună. Într-un fel, sunt considerate școli reformatoare și există dezbatere ample dacă fetele ar trebui să învețe limba latină sau dacă ar trebui să se ocupe de fizică și de chimie. În orice caz, absolventele nu trebuie neapărat să se căsătorească după terminarea școlii; unele pot merge la un

colegiu sau o universitate, dacă sunt admise. Exact ca și Charlotte a noastră.

Îi făcu fiicei lui cu ochiul.

— Da, iar altele se implică în artele frumoase, orice ar însemna asta...

La început, Jack ascultase cu atenție, dar când auzise cuvântul „căsătorie” uitase de Gloria și își îndreptase privirea îngrijorată spre Charlotte. Nu ar fi trebuit să întrebe; cel puțin în acest moment al relației lor, ar fi trebuit să fie reținut. Dar Jack nu se putea abține:

— Și acum, că v-ați întors, domnișoară... Charlotte... aveți... anumite, hm, intenții, vreau să spun, ce... ăă...

George Greenwood se încruntă. Era obișnuit ca Jack McKenzie să rostească propoziții complete.

Charlotte zâmbi dulce. Părea să fi înțeles.

— Vreți să știți dacă m-am logodit? întrebă ea, făcând cu ochiul.

Jack se înroși. Brusca, înțelesese sentimentele domnișoarei Sarah Bleachum.

— Nu aș îndrăzni niciodată să pun o astfel de întrebare...

Charlotte zâmbi. Nu timid, ci vesel și natural.

— Dar nu este nimic rău în asta! Mai ales că ar fi apărut deja în ziar dacă tatăl meu m-ar fi târât de păr din Anglia, pentru a mă căsători cu un gentleman de la țară...

— Charlotte! o cenzură George. De parcă eu, vreodată...

Charlotte se ridică și îl sărută jucăuș pe obraz.

— Nu fi supărat, tată. Bineînțeles că nu m-ai obliga niciodată. Dar ți-ar plăcea, recunoaște! Cel puțin, mamei sigur i-ar plăcea!

George Greenwood oftă.

— Bineînțeles că mamei tale și mie ne-ar plăcea dacă ți-ai găsi un soț potrivit, Charlotte, în loc să te transformi într-o savantă. Studii în cultura maorilor! La ce îți va folosi asta?

Jack ciuli urechile.

— Vă interesează maorii, Charlotte? întrebă el preocupat. Înseamnă că le vorbiți limba?

George își ridică ochii spre cer, într-un mod teatral. Fără îndoială, Charlotte moștenise ochii căprui de la el, deși ai ei erau complet maro, în timp ce ai lui scânteiau în verde.

— Bineînțeles că nu. De aceea spun că întregul plan nu valorează nimic. Cu latina și cu franceza nu vei obține nimic, Charlotte...

În timp ce George încă se lamenta, Elizabeth îi chemă la masă.

Charlotte se ridică imediat. Era evident că se obișnuise să audă obiecțiile tatălui ei destul de des. Și, după cum părea, nu avea argumentele potrivite pentru a le respinge.

Dar acum, Elizabeth Greenwood domina conversația la masă. Mâncarea era delicioasă, ca întotdeauna, iar discuția se învârtea în jurul mai multor teme, în principal în jurul societății din Christchurch și din împrejurimi, precum și din Canterbury Plains. Jack asculta numai pe jumătate. De fapt, el își făcea deja propriile planuri. Deveni din nou atent când, spre sfârșitul cinei, veni vorba din nou despre proiectele Charlottei. Fata avea intenția să îi ceară unui maori pe nume Reti, directorul comercial al lui George în comerțul cu lână, să îi predea lecții în limba poporului său. George protestase însă ferm.

— Reti are alte lucruri de făcut! explică el. În plus, limba lor este complicată. Ai nevoie de ani de zile până să o înveți suficient de bine pentru a le înțelege poveștile și pentru a le așterne pe hârtie...

— A, dar nu este atât de complicată, interveni Jack. Eu, de exemplu, vorbesc fluent maori.

George își dădu ochii peste cap.

— Dar tu aproape că ai crescut în satul lor, Jack.

— Și maorii noștri de la Kirward Station vorbesc la fel de fluent

engleza! continuă Jack triumfător. Dacă veniți să stați la noi pentru o perioadă, Charlotte, am putea aranja ceva. De exemplu, cumnata mea vitregă, ca să spun așa, Marama, este *tohunga*. Cântăreață, adică. Și ea ar trebui să cunoască cele mai importante povești. Și Rongo Rongo, moașa și vrăjitoarea tribului, vorbește limba engleză.

Fața Charlottei se însenină.

— Vezi, tati? Se va rezolva totul! Și Kirward Station este o fermă mare, nu? Nu-i aparține acelei... acelei legende vii, domnișoara... ăă...

— Domnișoara Gwyn, spuse George gânditor. Dar cred că s-a săturat pe viață să mai adăpostească sub acoperișul ei fete răsfățate, interesate de cultură.

— Nu, nu, obiectă Jack. Mama este...

Se opri.

Să o descrie pe Gwyneira drept o protectoare a artelor frumoase ar fi fost o exagerare. Dar, bineînțeles, Kirward Station, ca toate fermele din câmpie, era o gospodărie care își trata oaspeții cu politețe, iar Jack nu își putea imagina că Gwyneira nu ar fi încântată de această fată...

Dar acum interveni Elizabeth.

— George! La ce te gândești? Bineînțeles că domnișoara Gwyn o va sprijini pe Charlotte în cercetarea ei! Ea a fost întotdeauna interesată de cultura maori!

Era pentru prima dată când Jack auzea așa ceva. Gwyneira se înțelegea bine cu maorii, în general. Multe dintre obiceiurile și opiniile lor se potriveau cu natura ei practică, iar ea nu era înclinată spre prejudecăți. Dar, de fapt, mama lui Jack era mai interesată de creșterea vitelor și de dresajul câinilor mai mult decât de orice altceva.

Elizabeth îi zâmbi lui Jack.

— Nu ar trebui să îi prezinți pe cei din familia McKenzie ca pe niște persoane needucate, apoi se întoarse din nou spre soțul ei. În fond, domnișoara Gwyn vine la fiecare spectacol de teatru sau alte evenimente culturale din Christchurch... Domnișoara Gwyn este un stâlp al comunității, Charlotte!

— Oare Jenny nu a lucrat la fermă timp de un an?

Charlotte se întoarse spre mama ei.

Jack încuviință hotărât. Nu se mai gândise la asta. De fapt, fiica cea mare a familiei Greenwood, Jennifer, își petrecuse un an la Kirward Station, pentru a le preda copiilor din satul maorilor. Sau, cel puțin, acesta fusese pretextul...

— Nici nu poate fi vorba de „muncă”! mormăi George Greenwood.

Fusese de acord să își trimită fetele la școlile reformatoare și să le permită să studieze câțiva ani. Cu toate acestea, o activitate profesională reală era dincolo de sfera lui de acceptare.

— Da, bineînțeles! obiectă Elizabeth cu vocea ei melodioasă. Sora ta și-a cunoscut soțul acolo, Charlotte!

Elizabeth îi aruncă propriului ei soț o privire plină de înțeles. Cum el nu înțelese, ea își trecu privirea de la Jack la Charlotte și invers.

De fapt, Jennifer Greenwood își cunoscuse soțul, pe Stephen, la nunta Kurei-marotini. Stephen era fratele mai mare al lui Elaine; după terminarea facultății de Drept, el își petrecuse o vară la Kirward Station. Un motiv bun pentru Jenny să se afle acolo. Între timp, Stephen se angajase ca avocat pentru firma Greenwood Enterprises.

George păru să înțeleagă, într-un final.

— Bineînțeles, nu văd niciun motiv pentru care Charlotte să nu facă o vizită la Kirward Station, rosti el. Te iau cu mine, Charlotte,

data viitoare când voi merge la Canterbury.

Charlotte îl privi pe Jack cu ochii strălucind de emoție.

— Mă bucur, Jack!

Jack simți că se pierde în ochii ei.

— Voi... voi număra zilele...

Lilian Lambert număra orele călătoriei. După primele câteva zile foarte interesante pe mare, se plictisise repede. Bineînțeles, fusese frumos când delfinii însoțiseră vaporul și când observase, din când în când o baracadă gigantă sau chiar o balenă. Dar, de fapt, Lilian era mai interesată de oameni, iar echipajul vasului *Norfolk* nu era foarte ofertant în această privință. Erau numai vreo douăzeci de pasageri, cei mai mulți dintre ei persoane în vârstă care își vizitau țara natală, precum și câțiva oameni de afaceri. Pe cei din urmă nu îi interesau copiii; primii o considerau drăguță pe Lilian, dar nu îi ofereau o conversație ieșită din comun.

Poveștile bunicii Helen și ale bunicii Gwyn despre călătoria lor în Noua Zeelandă evocau o atmosferă emoționantă la plecare – reflectată pe de o parte de dorul de casă, iar pe de altă parte de bucuria anticipată cu privire la ceea ce avea să îi aștepte pe pasageri la celălalt capăt al lumii. Era clar că pe *Norfolk* nu simțiseră nimic din toate astea. Și, bineînțeles, puntea inferioară nu era plină de imigranți săraci. În schimb, *Norfolk* avea un sistem de răcire și transporta carcase de vite în Anglia. Cei câțiva pasageri călătoreau toți la clasa întâi. Mâncarea era bună, cazarea confortabilă, dar energica Lilian se simțea închisă. Își dorea să se termine odată călătoria și aștepta cu nerăbdare să ajungă la Londra. Domnișoara Bleachum avea să petreacă și ea câteva zile cu elevele ei în capitală unde, printre altele, trebuia să le ia măsurile pentru uniforme școlare și pentru alte articole de îmbrăcăminte.

— Dacă le comand hainele aici, în Christchurch, până ajung la Londra deja sunt demodate, observase Gwyneira, cu un spirit practic.

Nu fusese niciodată prea preocupată de haine și de modă, dar știa, încă din copilărie, cât accent se punea în cele mai înalte cercuri britanice pe astfel de lucruri. Gloria și Lilian nu trebuiau să pară că vin dintr-o regiune înapoiată. Mai ales că sensibilă Gloria nu ar fi suportat foarte bine împunsăturile colegelor ei de școală.

Spre deosebire de Lilian, Gloria se bucura de călătorie – atât cât se putea bucura de ceva din afara Kirward Station. Îi plăcea marea, stătea ore întregi pe punte, privind joaca delfinilor. Era mai mult decât încântată de faptul că restul călătorilor o lăsau în pace. Domnișoara Bleachum și Lilian erau o companie suficientă pentru ea. Asculta cu entuziasm când profesoara îi citea din cărțile special aduse despre balene și pești oceanici, încercând să își imagineze cum funcționa motorul vaporului cu aburi. Interesul ei de nestăvilire pentru mare și călătoria cu vaporul o făcea să intre în contact și cu echipajul. Marinarii îi vorbeau fetiței liniștite și încercau să o scoată din scoica ei, arătându-i nodurile marinărești și lăsând-o să îi ajute pe punte la activități mărunte. Gloria se simțea aproape ca acasă, printre păstorii de la Kirward Station. Într-o zi, căpitanul a luat-o pe punte, unde a lăsat-o să țină cârma imensului vapor pentru câteva secunde. Navigația o interesa la fel de mult ca fauna marină. În schimb, programele artistice la care participau seara unii pasageri sau acordurile care răsunau din gramofone, pentru a-i distra pe oamenii din sala de mese, o lăsau complet rece.

Sarah Bleachum privea toată situația cu îngrijorare. Verișorul ei care se arătase extrem de încântat de faptul că Sarah le însoțea pe fete până la Cambridge – reușise să îi facă rost de o broșură de la Oaks Garden. Programa îi confirma tinerei cele mai rele temeri. Științele naturale abia dacă se regăseau. În schimb, fetele erau încurajate să facă muzică, să joace în piese de teatru, să picteze și să

studieze literatura beletristică. Sarah nu ar fi trimis-o niciodată pe Gloria la o astfel de școală.

Când vaporul ajunse la Londra, Gloria nu își găsi cuvintele, pentru prima oară în viața ei. Nu văzuse niciodată clădiri atât de mari, cel puțin nu atât de multe la un loc. În ultima vreme, chiar și în Christchurch și Dunedin, clădirile construite erau monumentale. De exemplu, catedrala din Christchurch nu avea motive să se teamă de o comparație cu edificiile religioase europene. Dar catedrala, universitatea, Christcollege și alte clădiri reprezentative erau destul de izolate. Gloria putea admira fiecare piesă arhitectonică în sine. Mulțimea de case din capitala britanică părea să o copleșească. Mai era și larma continuă: hamalii, comercianții, oamenii de pe străzi care discutau în gura mare. În Londra, totul era mai gălăgios decât acasă, totul se mișca mai repede, toată lumea se grăbea.

Lilian înflorea în această atmosferă. În curând începu să vorbească la fel de repede ca englezii, să râdă cu florăresele și să glumească cu băieții de serviciu din hotel. Gloria nu mai spusese nimic de când andocaseră în Londra. Privea în jurul ei cu ochii mari, atentă să nu o piardă din ochi pe domnișoara Bleachum. Domnișoara Bleachum, care măcar studiasse în Wellington, se descurca destul de bine cu agitația marelui oraș, deși înțelegea foarte bine problemele discipolei sale. Încet, ea încercă să o scoată pe Gloria din cochilia ei și să o încânte cu ceva, dar numai o micuță grădină zoologică să îi trezească întrucâtva interesul.

— Leilor nu le place, remarcă Gloria când văzu animalele în cuștile lor mici. Aici este prea puțin spațiu. Și nu le place nici să fie priviți.

În timp ce Lilian se amuza de poznele maimuțelor, ea se puse în locul animalelor și își acoperi ochii cu mâna.

Gloria nu înțelesese nici spectacolul muzical pentru care Kura și William le rezervaseră locuri – singura dovadă a existenței lor pe care părinții o lăsaseră în Londra pentru ea, înainte de a pleca în Rusia. Cântăreața i se păruse prefăcută, muzica prea tare și nu se simțise deloc confortabil în hainele pe care trebuia să le poarte în Londra.

Pentru Sarah Bleachum nu era o surpriză. Lilian era adorabilă în hainele ei de marinar, dar pe Gloria arătau ca o costumație de carnaval. La vederea uniformei școlare, fata chiar izbucnise în lacrimi. Fusta plisată și sacoul nu îi veneau deloc bine; părea grasă în fusta lungă până la genunchi și în sacoul până în talie, iar bluza albă îi făcea pielea să arate ca de ceară. Mai mult, hainele nu puteau face față nevoilor zilnice ale Gloriei. Gloria își dorea să atingă totul, să pipăie, iar când voia să desfacă un lucru sau chiar și numai să examineze, își ștergea mâinile pe haine, neglijentă. Cu pantalonii scurți de la Kirward Station, asta nu era o problemă – și oierii făceau la fel, dar bluza albă și sacoul albastru deschis nu erau făcute pentru un astfel de tratament.

Sarah răsuflă ușurată când se urcară, în cele din urmă, în trenul de Cambridge. Viața la țară avea să i se pară mai atrăgătoare elevei sale; cel puțin nu mai era atâta gălăgie și agitație. Potrivit lui Christopher, Sawston – localitatea în care se afla Oaks Garden – era un orașel destul de idilic. Sarah însăși aștepta cu nerăbdare întâlnirea cu vărul ei. Închiriase o cameră din casa unei văduve, despre care se spunea că era stâlpul comunității, dar dacă ar fi trebuit să fie sinceră, tânăra profesoară spera să obțină un loc de muncă la Oaks Garden. Nu îi spusese nimic familiei McKenzie despre cererea ei, pentru a nu-i da speranțe Gloriei. Dar, în general, s-ar fi simțit mai bine dacă l-ar fi întâlnit pe Christopher nu ca pe o rudă mai mult sau mai puțin săracă, ci cu siguranța unui loc de

muncă stabil. Bineînțeles, reușise să strângă oarece economii, iar familia McKenzie fusese mai mult decât generoasă. Nu avusese însă prea mult timp la dispoziție pentru a cunoaște un posibil viitor soț. În plus, Sarah prefera să ia deciziile încet și discret. Un an școlar ar fi fost suficient pentru a ajunge la o hotărâre finală, iar în Sawston cu greu ar fi putut cheltui banii. Prin urmare, putea face economii și din salariul ei și, în cel mai rău caz, s-ar fi întors în Noua Zeelandă fără a-și dezvălui eșecul în fața familiei McKenzie. Ar fi fost prea jenant pentru ea să accepte oferta mărinimoasă pe care Gwyneira i-o făcuse înainte să plece.

— În cazul în care așteptările dumneavoastră nu sunt îndeplinite, domnișoară Bleachum, este suficient să trimiteți o telegramă, iar noi va vom trimite bani pentru drumul de întoarcere. Suntem norocoși că aveți grijă de fete, și nu vă putem recompensa îndeajuns pentru asta. Pe de altă parte, știu prea bine, din propria mea experiență, unde pot duce astfel de căsătorii forțate.

Domnișoara Gwyn îi povestise de prietena ei, Helen, care nu avusese altceva ce să facă decât să se căsătorească cu un bărbat ale cărui scrisori o atrăseseră în cealaltă parte a lumii. Din fericire, relația nu continuase.

În orice caz, Sarah privea acum, cu răsuflarea întretăiată, cum mulțimea de case londoneze dispărea, făcând loc suburbiilor și, în cele din urmă, peisajului uluitor al comitatelor centrale. Gloria se însenină imediat ce văzu primii cai pe câmpiile verzi, iar Lilian de-abia reușea să-și stăpânească entuziasmul. Din nou, viața amoroasă a domnișoarei Bleachum se afla în prim-plan. Sarah ajunsese încet la concluzia ca tachinarea lui James McKenzie împotriva lui Elaine Lambert nu fusese complet nefondată. Lilian crescuse, fără îndoială, într-o atmosferă foarte libertină. Poate era adevărat că proprietățile de hoteluri și chelnerițele se numărau printre prietenile apropiate

ale lui Elaine.

— Pentru noi, aceasta este doar o școală nouă, domnișoară Bleachum, ciripi Lilian acum, dar pentru dumneavoastră trebuie să fie foarte interesant să vă vedeți iubitul! Știți melodia *Trees they grow high*? În ea, fata se căsătorește cu fiul unui lord, dar el este mult mai tânăr decât ea și... De fapt, câți ani are reverendul?

Sarah oftă și o privi îngrijorată pe Gloria. Aceasta devenise tot mai tăcută pe măsură ce se apropiau de Cambridge. Peisajul prin care le purta trenul arăta din ce în ce mai mult a Canterbury Plains. Desigur, totul era la o scară mai mică; nu existau pășuni nesfârșite, iar țarcurile de oi i se păreau neînchipuit de mici chiar și lui Sarah, care habar nu avea de creșterea animalelor. De asemenea, populația zonei era mai densă; pe câmpuri și pajiști se vedeau la nesfârșit ferme și case mici. Conacele erau rare, dar poate că nu erau construite atât de aproape de calea ferată. Gloria își rodea unghiile, un obicei prost pe care îl deprinsese în timpul traversării oceanului, dar Sarah nu voia să o admonesteze. Fetei îi era destul de greu cu toate aceste schimbări, și fără să fie pedepsită.

— Măcar pot scrie scrisori, domnișoară Bleachum? întrebă Gloria încet, când conductorul anunță Cambridge ca stație următoare.

Sarah o mângâie pe păr.

— Sigur că da, Gloria. Doar știi că reverendul și cu mine ne trimitem scrisori de ani buni. Durează numai câteva săptămâni până ajung.

Gloria încuviință și trase cu dinții de o pieleță de lângă unghie.

— Este foarte departe... spuse încetișor.

Sarah îi dădu un șervețel. Din degetul ei curgea sânge.

Reverendul Christopher Bleachum aștepta în gară. Împrumutase o mică diligență, deoarece nu avea o trăsură proprie, și își făcea

vizitele călare. Când avea să se căsătorească, trebuia să își cumpere un mijloc de transport. Christopher oftă. Dacă își lua o soție, schimbările aveau să fie uriașe. Până acum nu se gândise niciodată serios la asta. Dar incidentul cu doamna Walker, cu doar câteva luni înainte... și, înainte, fata de la seminarul teologic. Dar Christopher nu avea ce să facă dacă femeile alergau după el. Arăta prea bine cu părul lui creț, brunet, tenul care părea mereu bronzat, pentru care, desigur, trebuia să îi mulțumească vreunui latin din familia mamei sale, și ochii expresivi, aproape negri. Christopher avea trăsături fine, o voce profundă, caldă, care i-ar fi permis să fie un cântăreț extraordinar și, de asemenea, știa să asculte. Așa cum spuneau enoriașii săi entuziaști, părea să privească direct în sufletul oamenilor. Christopher își făcea timp pentru ei și avea înțelegere aproape pentru toată lumea. Dar era și bărbat. Când o tânără doamnă îi cerea consolare și avea nevoie de mai multă alinare decât i-ar fi putut oferi cuvintele, reverendul de-abia se putea abține.

Până în acel moment, existaseră două incidente extrem de neplăcute, iar Christopher fusese nevoit să recunoască faptul că avusese noroc. Până la urmă, încercase să fie discret, iar în cele mai multe cazuri, și femeile fuseseră interesate. Dar circulasera zvonuri despre doamna Walker, o tânără soție destul de labilă, al cărei soț era mai interesat să viziteze bodega decât patul nevastei. Zvonurile fuseseră atât de gălăgioase, încât însuși episcopul le auzise – asta, după ce Christopher fusese forțat să se ia la trântă cu bărbatul, într-o duminică, după slujbă. În mod evident, individul începuse, dar Christopher nu putuse tolera așa ceva. Toți martorii fuseseră de partea lui; cu toate acestea, episcopul nu lăsase nici urmă de îndoială asupra părerii sale cu privire la incident.

— Ar trebui să vă căsătoriți, domnule reverend Bleachum. Ca să nu mai spun că trebuie să vă căsătoriți! Îi va plăcea Domnului și veți

fi scutit de alte tentații ulterioare... da, da, știu, nu vă știți vinovat de nimic. Nici acum, nici în urmă cu doi ani, cu acea fată de la seminar. Dar priviți lucrurile altfel: și femeile vor fi descurajate să vă mai privească drept o pradă ușoară. Eva nu va mai încerca să vă tenteze...

Dar Christopher avea, probabil, șarpele încolăcit în jurul gâtului. Tinerele doamne din parohia lui păreau, mai degrabă, o condamnare decât o ispită, iar episcopul i-ar fi dat cu greu câteva luni libere pentru a căuta pe cineva potrivit la Londra, de exemplu. După ce un coleg pastor i-o oferise pe fiica sa, cu a cărei înfățișare i-ar fi fost greu să se obișnuiască, Christopher intrase în panică. Ultima scrisoare a verișoarei sale, Sarah, venise la momentul potrivit. Christopher corespundea cu Sarah încă de când erau copii și i se părea mereu amuzant cât de nevinovată și sfioasă reacționa la micile lui flirturi și aluzii. În fotografia pe care i-o trimisese părea destul de atrăgătoare, deși un pic neîngrijită, iar pentru poziția de soție a pastorului era mai mult decât potrivită. Prin urmare, Christopher deveni mai explicit în următoarea sa scrisoare. Mai mult, soarta o trimisese pe eleva lui Sarah direct în dioceza lui, ceea ce îi permitea tinerei femei să călătorească gratis. Christopher hotărî să o accepte pe Sarah Bleachum ca pe un dar trimis de Dumnezeu. Nu putea decât să spera că Dumnezeu din Ceruri avusese mai mult noroc decât o crease pe ea decât se demonstrase la celelalte fete nemăritate din zonă.

Acum, Christopher se plimba pe peronul gării, atrăgând din nou asupra lui privirile doamnelor din jur.

— Bună ziua, domnule reverend!

— Ce mai faceți, domnule reverend?

— Frumoasă predica de duminică, domnule reverend, trebuie să discutăm din nou parabola în cercul doamnelor...

Cele mai multe dintre aceste doamne erau mult prea în vârstă pentru a-l duce pe Christopher în ispită. Dar micuța doamnă Deamer, care îi zâmbea acum și îi lăuda predica, i-ar fi putut fi pe plac, dacă nu ar fi fost luată deja. Christopher îi botezase primul născut de Crăciun.

În acel moment, trenul ajunsese, în sfârșit, în gară. Christopher nu putea sta locului.

— Ar trebui să vă puneți ochelarii, domnișoară Bleachum, îi recomandă Gloria, preocupată.

Peronul era aglomerat și, fără ochelari, profesoara era pe jumătate oarbă.

— În niciun caz! țipă Lilian. Domnișoară Bleachum, cred că îl văd pe reverend! Doamne, ce bine arată! Nu vă puneți ochelarii, s-ar putea să nu vă găsească frumoasă!

Ezitănd între argumentele fetelor și emoția insuflată de perspectiva întâlnirii cu vărul său, Sarah Bleachum adună valizele și cutiile în jurul ei, căutându-și, bâjbâind, drumul spre ieșire. În cele din urmă, se împiedică de cutia cu pălării și căzu în josul scărilor abrupte, pe peron. Gloria încercă să ia din mâinile ei o parte din lucruri. De fapt, conductorul trebuia să se ocupe de bagajele pasagerilor de la clasa întâi, dar Gloria era bucuroasă să aibă ceva de făcut. În schimb, Lilian sări pe platformă și începu imediat să fluture din mână.

— Domnule reverend? Pe noi ne căutați, domnule reverend?

Christopher Bleachum privi în jur. Iată-le! Desigur, ar fi trebuit să meargă direct în zona pentru clasa întâi; părinții fetelor erau bogați, până la urmă. Și măcar unul dintre copii era frumos. Spiridușul roșcat, plin de viață, avea să devină o femeie voluptuoasă, fără

îndoială. Cealaltă micuță părea un pic prea matură; avea să mai dureze ceva până când rățușca cea urâtă se va transforma într-o lebădă. Și stă agățată de fusta guvernantei! Sarah... La vederea acestei tinere, Christopher se văzu nevoit să se forțeze să își amintească prenumele celei căreia îi scrisese atât de des. Sarah Bleachum părea să nu aibă charismă și nici măcar personalitate. În mod evident, era una dintre acele ignorante sărace, fără chip, care îi duceau la plimbare prin parc pe copiii altora, ele fiind incapabile să aibă propriii descendenți. Sarah purta o rochie gri închis și o mantie și mai întunecată, sub care dispărea orice formă a corpului. Părul brunet, bine strâns, dispărea sub o pălărie urâtă, asemănătoare cu boneta unei asistente medicale, iar expresia feței ei oscila între confuzie și neputință. Cel puțin fața îi era armonioasă. Christopher răsuflă ușurat. Sarah Bleachum era lipsită de expresie, dar urâtă nu era.

— Acum, puneți-vă ochelarii! o îndemnă Gloria.

Desigur, profesoara ei era mai frumoasă fără ochelari, dar nici nu făcea o impresie foarte bună dacă se împiedica atât de neajutorată în spatele lui Lilian. Pană la urmă, Lilian o conducea. Se îndrepta fără urmă de inhibiție spre reverend.

Christopher hotărî să preia inițiativa. Încet, dar sigur, se apropie de micul grup.

— Sarah? Sarah Bleachum?

Tânăra femeie zâmbi vag în direcția lui.

Avea ochi frumoși. Oarecum voalați, visători, de un verde deschis. Poate că prima lui impresie fusese greșită.

Dar apoi Sarah își scoase ochelarii din buzunar. Însușirea ei cea mai atractivă dispăru în spatele ramelor monstruoase. Sticla groasă îi făcea ochii să semene cu marmura.

— Christopher!

Zâmbi și ridică mâinile. Apoi nu mai știu ce să facă. Cum ar fi trebuit să se comporte într-un astfel de moment? Christopher îi zâmbi, la rândul lui. Dar părea să o analizeze. Sarah își coborî privirea.

— Sarah. Ce frumos că ai venit! Ați avut o călătorie dificilă? Și care dintre aceste domnișoare drăguțe este Gloria?

În timp ce vorbea, reverendul îi mângâia ușor părul lui Lilian. Gloria se sprijini de domnișoara Bleachum. Deja hotărâse că nu îi place de reverend, oricât de prietenos ar fi fost. Expresia care tocmai i se întipărise pe față, în timp ce domnișoara Bleachum își așezase ochelarii pe nas – și acum această bucurie exagerată! De ce îi spusese că este drăguță? Gloria nu era drăguță și o știa foarte bine.

— Aceasta este Gloria Martyn, o prezentă Sarah, numai pentru că i se oferea ocazia să poarte o conversație inofensivă, iar roșcata este Lilian Lambert.

Reverendul păru un pic confuz. Studiase mult timp la Londra și avusese ocazia să o vadă pe Kura-marō-tini Martyn pe scenă. În opinia sa, niciunul dintre copii nu prezenta trăsături comune cu ea, dar ar fi asociat-o mai degrabă pe frumoasa și extravertita Lilian cu artista, și nu pe timida Gloria. Cu toate acestea, își reveni repede.

— Amândouă veți merge la Oaks Garden? Atunci am niște vești bune pentru voi, fetelor. Am reușit să închiriez o șaretă pentru ziua de astăzi. Dacă doriți, vă pot duce acolo de îndată.

Se aștepta la entuziasm din partea copiilor, dar Lilian, evident, nu îl ascultase, iar pe Gloria părea să o sperie perspectiva.

— Dar... ăă... și școala va trimite o trăsură... spuse Sarah.

Toate se mișcau un pic prea repede pentru ea. În cazul în care Christopher le-ar duce acum pe fete la Oaks Garden, pe drumul de întoarcere ea ar rămâne singură cu el. Oare se cuvenea?

— A, m-am ocupat de asta. Domnișoara Arrowstone ne așteaptă.

Știe că aduc eu fetele.

Christopher zâmbi încurajator. Gloria părea că este gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar, domnișoară Bleachum, nu vom face asta până mâine... adică, elevele sunt așteptate abia mâine. Ce să facem numai noi în școală?

Sarah o trase lângă ea.

— Nu veți fi complet singure, draga mea. Întotdeauna unele fete sosesc mai devreme, iar unele rămân acolo chiar și pe timpul vacanței...

Sarah își mușcă buzele. Nu ar fi trebuit să îi spună acest lucru. Până la urmă, exact asta le aștepta și pe Gloria și pe Lilian.

— Domnișoara Arrowstone de-abia așteaptă să vă cunoască! explică reverendul. În special pe tine, Gloria!

Ar fi vrut să pară blând, dar Gloria nu îl credea. De ce s-ar fi bucurat o directoare de școală din Anglia să o cunoască pe Gloria Martyn din Kirward Station?

Tulburată, fata tăcu, în timp ce Christopher încarcă bagajele copiilor și bunurile domnișoarei Bleachum în vehiculul său și le îndemnă pe cele trei să se instaleze. Galant, o ajută pe Sarah să urce în șaretă. Tânăra roși, simțind privirile a cel puțin trei locuitori de sex feminin îndreptate spre ea. În acea seară avea să fie subiect de bârfa în localitate.

În schimb, Lilian trăncăni tot drumul mulțumită de tot ce vedea. Peisajul din jurul orașelului Sawston îi plăcea; era încântată de caii și de vitele de pe pășunile aflate de-a lungul străzii și i se păreau frumoase chiar și casele din piatră în care locuiau oamenii. În Noua Zeelandă, numai în orașele mari se folosea calcarul. În sate precum Haldon sau chiar și în orașele mici, ca Greymouth, găseai, în mare măsură, doar case din lemn vopsite colorat.

— Oaks Garden este o astfel de clădire? întrebă ea.

Pastorul clătină din cap.

— Oaks Garden este mult, mult mai mare. Un fost conac, aproape un castel. A aparținut unei familii nobiliare, dar ultima proprietară a murit fără a avea moștenitori și a lăsat cu limbă de moarte ca averea și casa ei să fie folosite pentru a se înființa o școală. Lui Lady Ermingarde îi plăceau artele frumoase. Acesta este motivul pentru care Oaks Garden caută, în special, promovarea laturii creative a elevelor sale.

— Au cai? întrebă Gloria încet.

Reverendul scutură din cap.

— Nu pentru eleve. Presupun că administratorul are un atelaj; trebuie să facă multe cumpărături și, de multe ori, trebuie să ia fetele de la gară. Dar echitația nu face parte din programa școlară. Nici tenisul...

Reverendul părea să regrete destul de mult ultima parte.

Gloria tăcu din nou, până când vehiculul trecu pe sub o poartă somptuoasă din piatră, și intră într-un parc împrejmuțit cu un gard din fier forjat. Oaks Garden¹ nu purta acest nume degeaba. Fără îndoială, spațiile exterioare fuseseră proiectate de un iubitor de grădini, care își cunoștea bine profesia. Și trebuie să fi trecut decenii, dacă nu secole de când cineva plantase stejarii care acum dominau imensul parc. Erau uriași și încadrau un drum larg de acces, care ducea către clădire. Aici, însă, geniul arhitectului fusese un pic mai palid. Casa era o clădire din cărămidă, destul de greoaie, fără obișnuitele arcade și turnulețe care pot fi văzute la aproape toate conacele englezești.

Gloria se simți copleșită. Încercă să găsească grajdurile cu privirea. Trebuie să fie câteva! Poate în spate...

¹ Grădina Stejarilor (n.tr.)

Dar reverendul opri în fața ușii masive, din două foi. Părea să se simtă aici ca acasă și nu se deranjă să folosească soneria de la intrare. Evident, nici nu era necesar, deoarece holul imens arăta ca un spațiu public. Sarah Bleachum avusese dreptate: Lilian și Gloria nu erau primele fete care sosiseră în acea zi.

Câteva alte eleve treceau dintr-o parte în alta cu valize și genți, chicotind și făcându-și planuri despre cum vor ocupa camerele. Câteva fete mai mari trăgeau cu ochiul la noile-venite. Lilian le zâmbi, în timp ce Gloria dădu impresia că și-ar fi dorit să se strecoare pe sub fustele lui Sarah.

Tânăra guvernantă o împinse ușor.

— Haide, nu fi atât de timidă, Gloria. Ce vor crede celelalte fete despre tine?

Gloriei nu părea să îi pese prea tare. Se desprinse însă de profesoara ei și începu să privească în jur. Holul era destul de plăcut. În spatele unui fel de birou de recepție stătea o doamnă în vârstă, cu un aspect matern, ce răspundea cu răbdare la întrebările fetelor. În plus, mai erau și niște fotolii și măsuțe de ceai, aparent în așteptarea părinților sau a elevelor. De fapt, câțiva părinți erau prezenți și le dădeau fiicelor lor câteva instrucțiuni finale despre cum să se comporte în noul an școlar.

— Aș vrea să exersezi mai mult la vioară, Gabrielle! auzi Gloria și se înspăimântă.

Fata nu părea mai mare decât ea. Chiar se așteptau să cânte la vioară?

Reverendul se îndreptă zâmbind spre biroul de recepție și o salută pe doamnă.

— Bună ziua, domnișoară Barnum. V-am adus păsările noastre kiwi! Nu așa se spune în Noua Zeelandă, Sarah? Coloniștii înșiși își dăduseră aceste porecle, după pasăre, nu, Sarah?

Sarah Bleachum aprobă, jenată. Ea însăși nu și-ar fi spus niciodată „kiwi”.

— Pasărea este aproape oarbă... remarcă Gloria în surdină. Și nici nu poate zbura foarte bine. Dar are mirosul foarte dezvoltat. Nu le poți vedea foarte des, dar le auzi strigând – uneori toată noaptea, dar nu și când este lună plină. Este destul de... hm... pufoasă.

Câteva fete chicotiră.

— Două păsări oarbe! râse fata cu părul șaten, căreia părinții tocmai i se adresaseră cu numele de Gabrielle. Și cum ați reușit să ajungeți până aici?

Gloria roși. Lilian îi aruncă o privire amenințătoare fetei care vorbise.

— Se pare că după miros, răspunse ea. Ba nu – de fapt, am zburat spre locul de unde se auzeau cele mai false acorduri de vioară!

Gabrielle o privi furioasă, iar celelalte fete chicotiră și mai tare. Muzica nu era punctul forte al Gabriellei.

Sarah zâmbi, dar îndată după aceea o apostrofă pe Lilian pentru obraznicia ei. Domnișoara Barnum îi oferi Gabriellei un tratament similar. Apoi, se întoarse spre noii-veniți.

— Bun venit la Oaks Garden, le întâmpină ea pe fete. Mă bucur să vă cunosc. În special pe tine, Lilian, tu vei locui în aripa de vest, unde eu sunt administrator. Tu vei primi camera Mozart. Suzanne Carruthers, una dintre colegile tale de cameră, de-abia a sosit. Vă voi face cunoștință într-o clipă.

Gloria făcu ochii mari. Lilian rosti cu voce tare ceea ce gândea și ea.

— Dar nu putem locui împreună, domnișoară Barnum? Doar suntem verișoare!

Lilian își folosi privirea ei cea mai fierbinte, dar domnișoara Barnum clătină din cap.

— Gloria este mult mai mare decât tine. Fără îndoială că îşi doreşte să stea cu fete de vârsta ei, iar ție îți va plăcea mai mult după ce vei ajunge să le cunoști pe celelalte fete. Clasele de gimnaziu locuiesc în aripa de est, iar cele mai mici în aripa de vest.

— Nu puteți face o excepție? întrebă domnișoara Bleachum.

Putea aproape să simtă cum Gloria se blocase din nou.

— Fetele nu au fost niciodată departe de casă...

— Ca de altfel toate celelalte eleve ale școlii noastre, explică administratoarea cu fermitate. Îmi pare rău, fetelor, dar trebuie să vă obișnuiți. Și acum, să o cunoaștem pe domnișoara Arrowstone. Vă așteaptă în biroul dumneaei, domnule reverend. Știți deja unde este, bineînțeles.

Biroul directoarei se afla la primul etaj al clădirii principale, unde mai erau și cancelaria și câteva săli de clasă. Drumul ducea pe o scară elicoidală, proiectată cu minuțiozitate, ornată cu picturi opulente care reprezentau scene din mitologia greacă și cea romană. Lilian le privi, plină de curiozitate.

— De ce fata aceea este călare pe o vacă? dori ea să știe și astfel aproape că o făcu pe Sarah să izbucnească în râs.

— Aceasta este Europa cu taurul, îi explică tânăra profesoară.

Figura Gloriei arăta că i se părea evident că numai nebunii în toată regula ar fi preferat să călărească o vacă în locul unui cal. Poziția Europei părea instabilă. Și de ce ar fi pictat cineva vreodată astfel de prostii?

— Sunt sigură că vei auzi povestea în timpul cursurilor, spuse Sarah, care acum chiar nu avea nicio dorință să le povestească elevelor sale cum erau seduse prințesele feniciene de zeii greci.

Desigur, nu în prezența vărului ei.

Acesta tocmai bătea la ușa directoarei.

— Intră! răspunse o voce gravă, obișnuită să dea ordine.

Sarah înțepeni, fără voia sa. Gloria încercă să se facă nevăzută în spatele ei. Lilian nu părea deloc impresionată. Nu o intimidă nici biroul din stejar masiv, în spatele căruia trona directoarea durdulie. Fascinată, îi privea coafura strictă și complicată în care domnișoara Arrowstone își aranja părul șaten, aparent bogat.

— *The Queen!* îi șopti reverendul lui Sarah, cu o jumătate de zâmbet.

Într-adevăr, chiar și fetelor le amintea de o pictură a reginei Victoria, decedată cu doar câțiva ani în urmă. Fața domnișoarei Arrowstone era aproape lipsită de riduri, dar aspră, ochii albaștri ca apa și buzele subțiri. Cu siguranță nu era nicio plăcere să fii chemat în fața ei pentru vreo abatere, dar acum zâmbea.

— Am auzit bine? Elevele din Noua Zeelandă? Cu...

Privi întrebătoare când la Sarah, când la reverend.

Sarah se pregătea să se prezinte, când Christopher explică:

— Domnișoara Sarah Bleachum, domnișoara Arrowstone. Verișoara mea. Și... ei bine...

Clipi, încurcat, moment în care zâmbetul domnișoarei Arrowstone deveni și mai luminos.

Cu toate acestea, lui Sarah îi era greu să afișeze o expresie prietenoasă. Christopher părea să vadă viitoarea lor căsătorie ca pe o afacere încheiată. Și, ce era și mai rău, era evident că anunțase deja logodna întregului său cerc de cunoștințe.

— Sunt profesoară, domnișoară Arrowstone, adăugă ea. Gloria Martyn mi-a fost elevă până acum și, deoarece am rude în Europa... îi aruncă o privire scurtă lui Christopher, am folosit această ocazie pentru a le însoți pe fete în Anglia și pentru a reînoda vechile legături de familie.

Domnișoara Arrowstone scoase un sunet asemănător unui chicotit.

— Legături de familie, aha... rosti sugestiv. Ei bine, în orice caz, ne bucurăm foarte mult pentru domnul reverend. Parohia are mare nevoie de mâna unei femei.

Și mai multe chicoteli.

— Mai mult ca sigur, în timpul acestei... vizite... îi veți oferi o mână de ajutor în ceea ce privește parohia?

Sarah ar fi dorit să spună că se gândea mai degrabă la un post de profesor, dar domnișoara Arrowstone își îndreptase deja atenția către o nouă țintă. Din femeia curioasă, se transformase în directoarea severă. Le privi pe cele două fete prin ochelarii ale căror lentile erau aproape la fel de groase ca cele ale lui Sarah. În acel moment, pe fața ei apăru o expresie de uimire.

Gloria se feri de privirea ei.

Domnișoara Arrowstone nu o confundă însă cu Lilian. Directoarea se informase cu privire la elevele ei. Știa că Gloria era mai mare.

— Deci, tu ești Gloria Martyn, remarcă ea. În mod clar nu semeni deloc cu mama ta.

Gloria încuviință. Era mai mult decât obișnuită cu această constatare.

— Cel puțin, nu la prima vedere, adăugă domnișoara Arrowstone, moderându-și afirmația anterioară. Părinții tăi au sugerat însă că ai avea câteva talente muzicale sau artistice nedescoperite.

Gloria o privi nedumerită. Poate că ar fi trebuit să mărturisească adevărul.

— Eu... eu nu știu să cânt la pian, răspunse ea încet.

Domnișoara Arrowstone zâmbi.

— Da, am aflat deja, copila mea. Mama ta este foarte supărată din această cauză. Dar nu ai nici măcar treisprezece ani, așadar, nu este

prea târziu să înveți să cânti la un instrument. Ți-ar plăcea să cânti la pian? Poate preferi vioara? Sau violoncelul?

Gloria roși. Nici măcar nu știa prea bine ce este un violoncel. Și, mai mult ca sigur, nu își dorea să învețe să cânte la el.

Din fericire, Lilian o scoase din nou din necaz.

— Eu cânt la pian! declară ea plină de încredere.

Domnișoara Arrowstone o privi cu severitate.

— Ne așteptăm ca elevele noastre să vorbească numai atunci când sunt întrebate, o apostrofă ea. Cu toate acestea, mă bucur foarte mult, bineînțeles, că te simți atrasă de acest instrument. Tu ești Lilian Lambert, nu este așa? O nepoată a doamnei Martyn?

Mai mult ca sigur, Kura-marotini făcuse o impresie pe care domnișoara Arrowstone avea să o clarifice imediat mai în detaliu.

— Doamna Kura-marotini Martyn ne-a vizitat școala personal pentru a-și înscrie fiica, le explică lui Sarah și lui Christopher. Cu această ocazie, ne-a bucurat cu un mic concert privat. Fetele au fost profund impresionate și așteaptă cu nerăbdare să te cunoască, Gloria.

Gloria își mușcă buzele.

— Bineînțeles, și pe tine, Lilian. Sunt sigură că profesoara noastră de muzică, domnișoara Tayler-Bennington, va ști să aprecieze felul în care interpretezi la pian. Ați dori un ceai, domnișoară Bleachum... domnule reverend? Acum, fetele pot merge jos. Domnișoara Barnum le va conduce în camerele lor.

Bineînțeles că domnișoara Arrowstone obișnuia să bea ceai cu părinții și cu rudele elevelor sale, dar nu s-ar fi coborât niciodată la nivelul fetelor până-ntr-atâta încât să le ofere și lor o ceașcă.

— O, da, voi locui în aripa de vest! exclamă Lilian.

Deja uitase că nu are voie să vorbească înainte să i se adreseze cineva.

— Sunt *Lily of the West*!

— Lilian! o muștră Sarah îngrozită, în timp ce pastorul izbucni în râs.

Domnișoara Arrowstone se încruntă. Din fericire, părea să nu știe povestea *Lily of the West*, a unei chelnerițe necredincioase care și-a distrus iubitul. Astfel de melodii se cântau în baruri, nu în saloane.

Gloria îi aruncă profesoarei o privire disperată.

— Fii ascultătoare, Glory, îi spuse Sarah cu blândețe. Domnișoara Barnum te va prezenta propriei tale administratoare. Sigur te vei simți ca acasă.

— Și, înainte, ia-ți la revedere de la profesoara ta, completă domnișoara Arrowstone. Mai mult ca sigur nu o vei mai vedea până la următoarea slujbă de duminică.

Gloria încercă să se stăpânească, dar fața îi era inundată de lacrimi când făcu o reverență în fața domnișoarei Bleachum. Sarah nu se putu abține. O strânse pe față la piept și o sărută de rămas-bun.

Domnișoara Arrowstone privi acest gest cu o dezaprobare evidentă.

— Micuța este prea legată de dumneavoastră, spuse ea după ce fata părăsi încăperea. I-ar face foarte bine dacă v-ați îndepărta un pic de ea și ar intra în contact și cu alte persoane. Și dumneavoastră, spuse ea cu același zâmbet conspirativ, veți avea proprii copii în viitorul apropiat.

Sarah se făcu roșie ca focul.

— De fapt, nu doresc să renunț la meseria mea prea curând, spuse ea, făcând o altă încercare în direcția angajării. Dimpotrivă, aș dori să îmi mai dedic câțiva ani meseriei de cadru didactic și, în acest context, aș dori să vă întreb...

— Cum vă imaginați acest lucru, draga mea? întrebă domnișoara

Arrowstone, dulce ca mierea, turnând ceai în ceașca lui Sarah. Domnul reverend are nevoie să fiți lângă dumnealui. Nu știu cum este gestionată această chestiune de partea cealaltă a globului, dar, în sistemul nostru școlar, profesoarele sunt, în general, necăsătorite.

Sarah simți cum se închide capcana în jurul ei. Domnișoara Arrowstone nu avea să o angajeze. Mai exista, așadar, numai posibilitatea de a obține un post de profesor particular în zonă, dar nimeni nu îi dăduse impresia că ar fi deosebit de bogat. Și probabil că niciuna dintre doamnele din sat nu ar fi stat în calea „fericirii reverendului lor”. Ar trebui să discute deschis cu Christopher. Practic, era de toată stima faptul că era atât de hotărât să se însoare cu Sarah numai pe baza unei legături spirituale vagi, stabilită prin corespondență. Dar ar fi trebuit să îi acorde și lui Sarah măcar câteva săptămâni pentru a se hotărî. Îl privi cu coada ochiului, timid, pe bărbatul de lângă ea. Oare câteva săptămâni erau suficiente pentru a-l cunoaște?

Gloria o cunoscuse pe domnișoara Coleridge, administratoarea aripii de est. Domnișoara Coleridge era mai în vârstă decât domnișoara Barnum și părea a fi chiar opusul acesteia. În loc să fie grăsuță și mămoasă, aceasta era slabă și severă.

— Tu ești Gloria Martyn? Nu semeni deloc cu mama ta!

Rostit de domnișoara Coleridge, comentariul suna peiorativ, în mod evident.

Gloria renunță să mai încuviințeze de această dată. Domnișoara Coleridge îi mai aruncă o privire glacială și apoi se concentrează pe registrele ei. Spre deosebire de domnișoara Barnum, nu știa pe dinafară camerele în care erau cazate fetele ei.

— Martyn... Martyn... a, da, uite aici. Camera Tiziano.

În timp ce camerele din aripa de vest erau numite după

compozitori cunoscuți, cele din aripa de est purtau nume de pictori, dar Gloria nu auzise niciodată numele „Tiziano”. Cu toate acestea, ascultă cum domnișoara Coleridge continua să citească mecanic.

— Împreună cu Melissa Holland, Fiona Hills-Galant și Gabrielle Wentworth-Hayland. Gabrielle și Fiona sunt deja aici...

Gloria o urmă pe administratoarea pe coridoarele aripii de est, destul de întunecate în lumina după-amiezii. Încerca să se convingă că mai mult ca sigur în această școală sunt vreo douăzeci de Gabrielle, dar nu era foarte probabil. Și, într-adevăr, de îndată ce domnișoara Coleridge deschise ușa, văzu figura frumoasă, oarecum colțuroasă, a fetei cu părul șaten pe care o întâlneau deja la recepție. Gabrielle tocmai își aranja uniforma școlară în unul dintre cele patru dulapuri înguste. O altă fată – Gloria recunoscuse o blondă micuță, care fusese împreună cu Gabrielle în sala de la intrare – părea să fi terminat deja cu despachetatul. Tocmai își așeza câteva fotografii de familie pe noptieră, sub picturile opulente în ulei care împodobeau pereții camerei. Gloriei i se păreau absolut groaznice portretele și tablourile cu temă istorică. Mai târziu avea să afle că în această școală cel după care fusese numită camera ei era venerat. Toate tablourile de pe pereți erau ale lui Tiziano.

— Fiona, Gabrielle, aceasta este noua voastră colegă de cameră, o prezintă domnișoara Coleridge rapid. Vine din...

— Din Noua Zeelandă, știm deja, doamnă! rosti Gabrielle cu politețe și făcu o reverență. Ne-am cunoscut la sosire.

— Ei bine, atunci aveți despre ce discuta, afirmă domnișoara Coleridge, evident mulțumită că nu trebuia să spargă gheața dintre fete. După aceea, să o însoțiți pe Gloria la cină.

Apoi ieși din cameră și închise ușa în urma ei. Gloria rămase la intrare, stângace. Care pat ar fi trebuit să fie al ei? Fiona și Gabrielle ocupaseră deja paturile de la fereastră, dar pentru Gloria nu era o

problemă. Ar fi fost mulțumită și cu o pătură pe care să o poată trage deasupra capului.

Nesigură, Gloria se îndreptă spre patul aflat în colțul cel mai îndepărtat. Părea cel mai potrivit pentru a se ascunde. Celelalte fete nu aveau însă de gând să o lase pe Gloria să scape prea ușor.

— Iată că avem propria noastră pasăre oarbă! spuse Gabrielle cu dușmănie. Cu toate acestea, am auzit că ar trebui să cânte destul de frumos. Mama ta nu este acea cântăreață maori?

— Într-adevăr? Mama ei este neeegreesă?

Fiona prelungi silabele ultimului cuvânt.

— Dar ea nu pare neagră deloc...

O privi pe Gloria cu atenție.

— Poate că este un ou de cuc? chicoti Gabrielle.

Gloriei i se puse un nod în gât.

— Eu... noi... la noi acasă nu sunt cucii...

Nu înțelese de ce râdeau celelalte. Nu înțelegea nici ce le făcuse fetelor și nu și-ar fi putut da seama niciodată că poți deveni obiectul batjocurii altora, fără niciun motiv. Înțelegea însă că era prinsă în cursă.

Și nu avea nicio șansă să scape de toate.

5

Charlotte Greenwood sosi la Kirward Station împreună cu părinții ei. La patru săptămâni după ce îl cunoscuse pe Jack în Christchurch și în urma unei invitații oficiale din partea Gwyneirei McKenzie. Motivul oficial era o mică petrecere după coborârea cu succes a oilor din zonele muntoase. Acum, în luna martie, în munți începea iarna și era momentul aducerii animalelor la fermă. Acest

lucru se întâmpla în fiecare toamnă și nu era, neapărat, un motiv de sărbătoare, dar Jack o bătuse pe mama sa la cap să invite familia Greenwood, și acesta era un prilej la fel de bun ca oricare altul.

Acum, Jack înflori când o văzu pe Charlotte coborând din trăsură. Purta o rochie simplă, maro închis, care îi scotea și mai mult părul în evidență. Ochii ei căprui, imenși, scânteiau și, pentru o clipă, Jack crezu că văzuse o strălucire aurie în adâncurile lor.

— Ați avut o călătorie plăcută, Charlotte? întrebă, simțindu-se stângaci din nou.

Ar fi putut-o ajuta să coboare din trăsură, dar privirea ei îl făcu să înghețe din nou.

Charlotte zâmbi. La colțurile gurii îi apărură două gropițe. Jack era fermecat.

— Străzile sunt mult mai bune decât îmi aduceam aminte, rosti Charlotte cu vocea ei melodioasă.

Jack încuviință. Și-ar fi dorit să spună ceva inteligent, dar în prezența Charlottei nu putea gândi clar. Când se afla în fața ei, era pur și simplu amorțit.

Toată ființa lui își dorea să o îmbrățișeze pe această femeie, să o protejeze, să o lege de el... dar dacă nu avea să reușească, într-un fel, să o impresioneze câtuși de puțin, ea avea să îl considere idiotul satului.

În cele din urmă, reuși, pe jumătate viu, pe jumătate mort, să o prezinte pe față părinților lui, moment în care James McKenzie reuși să exprime exact galanteria pe care Jack o scăpase complet din vedere în relația cu Charlotte.

— Dintr-odată, educația în internatele din Anglia mi se pare un lucru foarte bun, remarcă el, dacă sunt în stare să producă ființe atât de minunate ca dumneavoastră, domnișoară Charlotte. Sunteți interesată de cultura maori?

Charlotte încuviință.

— Mi-aș dori să învăț limba, explică ea. Și, cum Jack vorbește maori fluent...

Îi aruncă o privire fugară lui Jack, pe care James McKenzie nu avea cum să o rateze. Observase deja lumina din ochii fiului său, dar și Charlotte părea a fi interesată.

— Fără îndoială, următoarele trei luni le va petrece învățându-vă Taumatawhatatangihangakoauauotamateaturipukakapikimaungah oroukupokaiwhenuakitanata. Uf!

James îi făcu cu ochiul.

Charlotte își mușcă buzele.

— Au cuvinte atât de... lungi?

Expresia de pe fața ei dădea de înțeles că începuse să aibă îndoieli cu privire la scopul său. Și din nou apărură acea încrețire serioasă a frunții, care îl încântase pe Jack atât de mult încâ de la prima lor întâlnire.

Nevoia de a consola fata îi stimulează capacitatea de vorbire normală a lui Jack. Clătină din cap.

— Acesta este un munte de pe Insula de Nord, îi explică. Și chiar și maorii cred despre acest cuvânt că este greu de pronunțat. Cel mai bine este să începeți cu cuvinte mai simple. *Kia ora*, de exemplu...

— ...înseamnă *Bună ziua!* zâmbi Charlotte.

— Și *haere mai...*

— *Bun venit!* traduse Charlotte care, în mod evident, avea deja primele noțiuni. La doamnă se spune *wahine*.

Jack zâmbi.

— *Haere-mai, wahine* Charlotte!

Charlotte ar fi vrut să spună ceva, dar era în căutarea unui cuvânt.

— Și la „domn” cum se spune? întrebă ea.

— *Tane*, o ajută James.

Charlotte se întoarse din nou spre Jack.

— *Kia ora, tane* Jack!

James McKenzie îi căută privirea soției sale, Gwyneira. Și ea observase interacțiunea dintre cei doi tineri.

— Se pare că nu au nevoie de pretextul tocanei irlandeze, zâmbi Gwyneira, referindu-se la primii fiori ai dragostei ei pentru James.

Ea fusese în căutarea cuvântului maori pentru cimbru, iar James găsisese ierburile aromate pentru ea.

— Dar și versetele din Biblie ar putea fi la fel de importante, îi tachină el pe cei doi tineri, aruncându-le o privire plină de subînțeles.

Când Gwyneira sosise în Noua Zeelandă, mai întâi îi dăduse o carte ce fusese tradusă în maori: Biblia. Când avea nevoie de un anumit cuvânt, se gândea mult în ce context l-ar fi putut găsi acolo. „Unde te vei duce tu, acolo voi merge și eu...”

În timp ce Gwyneira și James discutau cu George și Elizabeth Greenwood, Jack îi oferi Charlottei un tur al fermei, care acum, după coborârea oilor, era plină de viață. Toate staulele erau înțesate de producătoare de lână grase, bine hrănite și sănătoase, acoperite cu o lână curată și groasă. Aceasta le ținea de cald animalelor pe timpul iernii și avea apoi să contribuie la bunăstarea Kirward Station, înainte de revenirea pe pășunile montane. I se părea mult mai ușor lui Jack să vorbească despre oi decât să poarte conversații în salon și, încet-încet, își regăsi încrederea în propria persoană. În cele din urmă, se îndreptă împreună cu Charlotte spre satul maori, iar ușurința cu care Jack interacționa cu localnicii părea, în cele din urmă, să o impresioneze pe Charlotte. Îi plăcea satul idilic de pe malul lacului și admiră sculpturile din centrul așezării.

— Dacă doriți, mâine vom merge călare până la O’Keefe Station, spuse Jack în cele din urmă. În această așezare locuiesc numai cei care vin zilnic să muncească la fermă. Tribul propriu-zis s-a mutat în vechea fermă a lui Howard O’Keefe. Maorii au primit terenul ca o compensație pentru neregulile de la cumpărarea Kirward Station. Marama locuiește acolo, cântăreața. Și Rongo, vrăjitoarea. Amândouă vorbesc bine engleza și cunosc o mulțime de *moteateas*...

— Acestea sunt cântece care spun povești, adevărat? întrebă Charlotte încet.

Jack încuviință.

— Sunt cântece de jale, de leagăn, povești de răzbunare, dispute tribale... Exact ceea ce căutați.

Charlotte își ridică privirea spre el, cu un zâmbet delicat.

— Nicio poveste de dragoste?

— Desigur, și povești de dragoste! se grăbi el să o asigure.

Dar apoi înțelese.

— Înseamnă că doriți... să scrieți o poveste de dragoste?

— Dacă există vreuna, spuse Charlotte, sfioasă. Dar, vreau să spun... poate este încă prea devreme pentru a scrie ceva. Poate că mai întâi trebuie să... trăiești. Înțelegeți? Aș dori să vă cunosc mai bine...

Jack simți cum tot sângele i se ridică în obraji.

— Pe maori? Sau pe mine?

Charlotte roși, la rândul ei.

— Oare un lucru nu duce la altul? întrebă, zâmbind.

Famiile McKenzie și Greenwood căzură de acord că Charlotte ar trebui să rămână trei luni la Kirward Station, pentru a realiza o primă cercetare în zona ei de interes, cultura maorilor. Elizabeth și Gwyneira schimbară câteva priviri conspirative. Amândouă erau

conștiente de ceea ce începuse să se înfiripe între Jack și Charlotte și amândouă erau de acord. Gwyneirei i se părea că Charlotte era încântătoare – chiar dacă nu înțelegea întotdeauna despre ce vorbea, dar nici familia Greenwood nu părea să se descurce mai bine. Dacă Charlotte începea cu jargonul literar, nu mai putea fi oprită, dar acum Elizabethei nu îi mai era teamă că putea ajunge prima conferențiară de la Universitatea din Dunedin sau Wellington. Charlotte găsisese deja ceva ce o fascina mai mult decât lumea științei.

Călări împreună cu Jack în jurul fermei, îi dădu ocazia Gwyneirei de a-i explica anumite finețuri despre diferitele calități ale lânii și se distră cântând la variatele fluieri ascuțite, folosite de ciobani pentru a-și dirija câinii Collie. Păstorii și maorii fuseseră rezervați la început – domnișoara din Anglia, cu hainele ei croite după ultima modă și cu manierele ei perfecte, păruse intimidantă. Dar Charlotte știa cum să spargă gheața. Încercă *honggi*, salutul tradițional al maorilor, și învăță că aici nu era vorba despre frecarea reciprocă a nasului, ci numai de o ușoară atingere a nasului și frunții de fruntea și nasul celuilalt. Rochia ei elegantă de echitație prinse un aspect uzat destul de curând și schimbă șaua pentru doamne cu o șauă obișnuită, mai confortabilă.

În spatele apariției manierate a Charlottei se ascundea un copil care iubea natura – și o activistă pentru drepturile femeilor. Cu Gwyneira, care rămăsese uimită, discutase despre scrierile Emmelinei Pankhurst, părând aproape dezamăgită să afle că în Noua Zeelandă femeile se bucurau deja de dreptul la vot. În Anglia ieșise în stradă în acest scop, împreună cu alte studente și, evident, se distrase de minune. James McKenzie o tachinase, oferindu-i un trabuc – fumatul era văzut ca un act de protest al sufragetelor, feministele radicale, iar Jack și Gwyneira râseseră când chiar trăsese câteva fumuri din el. Practic, toată lumea era de acord că tânăra

îmbogățise viața de la Kirward Station și, treptat, și Jack reușise să își revină la normal în prezența ei. Inima îi bătea însă mai tare atunci când o vedea, iar ochii îi străluceau când îi întâlnea privirea. Trecea din nou și din nou prin crize de timiditate și, în cele din urmă, Charlotte fusese cea care îl ademenise afară, în lumina lunii, dorind neapărat să vadă din nou caii. Cu atenție, își strecurase încet mâna în mâna lui.

— Este adevărat că maorii nu se sărută? îl întrebă încet.

Jack nu știa sigur. Fetele maori nu îl atrăseseră niciodată; părul lor, de cele mai multe ori brunet, și ochii exotici îi aminteau prea mult de Kura-marō-tini. Și, în ceea ce o privea pe Kura, vechea afirmație batjocoritoare a lui James rămânea valabilă: „În cazul în care Kura ar rămâne singura femeie de pe Pământ, Jack s-ar duce la mănăstire!”

— Ai crede că maorii au învățat deja să sărute de la noi, *pakeha*... continuă Charlotte să șoptească. Nu crezi că s-ar putea învăța?

Lui Jack i se puse un nod în gât.

— Fără îndoială, spuse. Dacă găsești profesorul potrivit...

— Eu nu am făcut-o niciodată, afirmă Charlotte.

Jack zâmbi, apoi o luă cu grijă în brațe.

— Să începem prin a ne freca nasul? o tachină el, încercând să își potolească propria nervozitate.

Dar Charlotte deja deschisese buzele. Nu avea ce să învețe. Jack și Charlotte erau făcuți unul pentru celălalt.

Cufundarea în această iubire nu o făcuse pe Charlotte să își neglijeze studiile. Își găsisese o distracție în a flirta cu Jack în limba maori și, de asemenea, descoperise în James McKenzie un profesor indulgent. După trei luni petrecute la Kirward Station, nu numai că putea rosti fără probleme vechiul cuvânt greu de pronunțat, dar

deja transcrisese primele mituri maori atât în limba engleză, cât și în limba originală. Aceasta din urmă, desigur, cu ajutorul Maramei, care o sprijinea cu hotărâre în munca ei. Charlotte avusese impresia că timpul zburase, dar apoi apărură motive puternice pentru a pune capăt șederii sale la fermă.

— Bineînțeles că mi-ar plăcea să mai rămân, le explică părinților ei, care veniseră pentru a-și lua fiica, dar mă tem că nu se cuvine.

Se înroși și îi zâmbi lui Jack. Acesta aproape că scăpă furculița din mână. Tocmai era pe cale să se înfrupte dintr-o bucată de friptură de miel, dar acum părea să-și fi pierdut pofta de mâncare.

Tânărul își dresе glasul.

— Da... ei, bine... maorii văd lucrurile diferit, bineînțeles, dar dorim să rămânem la vechile obiceiuri *pakeha*. Și din moment ce... ei bine, dacă o fată este logodită, nu se cuvine ca ea să locuiască sub același acoperiș cu viitorul ei soț...

Charlotte îl mângâie tandru pe Jack pe mâna care se juca nervos cu șervetul.

— Jack, voiai să o faci cum trebuie! îi spuse cu o mustrare blândă. Acum ar trebui să îi soliciți tatălui meu o discuție în particular și să îi ceri oficial mâna mea...

— Pe scurt, se pare că tinerii s-au logodit, remarcă James McKenzie, ridicându-se în picioare și desfăcând o sticlă de vin de cea mai bună calitate. Am optzeci de ani, Jack. Nu mai pot aștepta până când tu vei reuși, în cele din urmă, să adresezi o întrebare simplă. Mai ales că lucrul este, probabil, deja decis cu mult timp în urmă. Și, la vârsta mea, trebuie să mănânci friptura cât este caldă, altfel se întărește și după aceea se mestecă greu. Așadar, să închinăm rapid în cinstea lui Jack și a Charlottei și apoi să ne întoarcem la cină! Există obiecții?

George și Elizabeth Greenwood nu ridicară nicio obiecție. Dimpotrivă, amândoi se arătară mulțumiți de legătură. Bineînțeles, în cercurile de elită din Christchurch și Canterbury Plains s-ar fi născut zvonuri. Deși Jack se bucura de respectul tuturor, baronii de ovine nu ar fi uitat, desigur, că tânărul apăruse din legătura Gwyneirei cu un hoț de vite. Cele mai mari zvonuri ar fi amintit, de asemenea, că între nunta celor doi McKenzie și nașterea lui Jack nu trecuseră nouă luni și bineînțeles, toată lumea știa că Jack nu era moștenitorul de la Kirward Station și, în cel mai bun caz, ar fi putut ocupa doar un post de administrator. Fiica extrem de bogatului George Greenwood ar fi putut face, fără îndoială, o partidă mai bună. Totuși, pe George toate acestea îl lăsau rece. Avea să îi ofere Charlottei o zestre decentă și îl cunoștea pe Jack a fi un om muncitor, de încredere, care, în plus, studiase agricultura timp de câteva semestre. Chiar dacă să presupunem, Kura-marō-tini Martyn ar fi vândut la un moment dat ferma, sau dacă ar fi alungat familia McKenzie sau dacă Gloria Martyn ar fi dorit să preia ea însăși afacerea, s-ar fi găsit întotdeauna un post de administrator pentru Jack. Prin urmare, George nu își făcea griji pentru situația fiicei sale. Își dorea să o vadă fericită și mai presus de toate, căsătorită! Fără îndoială că o sufragetă din familia Greenwood ar fi declanșat bârfe mult mai rele decât cele despre păcatele trecute ale clanului Warden-Mckenzie.

În cele din urmă, se stabili că șase luni erau o perioadă rezonabilă de logodnă, calculând și cele trei luni pe care Charlotte le petrecuse deja la Kirward Station. Prin urmare, Jack și Charlotte se căsătoriră în primăvară, imediat după urcarea oilor în zonele muntoase. Elizabeth plănuise o petrecere romantică în grădină, pe malul râului Avon, dar din păcate plouase, iar oaspeții se îngrămădiseră la adăpost, în corturile ridicate și în camerele casei. Jack și Charlotte se

retraseră devreme și se întoarseră la Kirward Station chiar a doua zi. De comun acord, primiseră camerele pe care William și Kura Martyn le împărțiseră la începutul căsătoriei lor. William alesese numai lucruri extravagante și foarte costisitoare, iar Charlotte nu avusese nimic împotriva să trăiască printre aceste piese de mobilier. Jack insistase să își decoreze dormitorul cu obiecte mai puțin opulente și îi comandase tâmplarului din Haldon un pat simplu și dulapuri realizate din lemnul local.

— Dar nu *kauri!* ceru Charlotte zâmbind. Știi deja că Tane Mahuta, Zeul Pădurii, l-a despărțit pe Papa de Rangī!

Papatuanuku, pământul, și Ranginui, cerul, fuseseră în mitologia maori o pereche de îndrăgostiți strâns legați în cosmos. În cele din urmă, copiii lor hotărâseră să îi separe, astfel apărând lumina, aerul și vegetația pe Pământ. Dar Rangī, cerul, plângea aproape zilnic din cauza despărțirii.

Jack zâmbi și își îmbrățișă soția.

— Pe noi nu ne va mai despărți nimic, spuse el cu fermitate.

Charlotte făcu, de asemenea, mici modificări și în fosta cameră de muzică a Kurei.

— Știu să cânt puțin la pian, dar chiar nu am nevoie de mai mult de unul, explică ea.

În salonul familiei McKenzie încă mai stătea splendidul pian de concert al Kurei.

— Și mai ales nu lângă dormitorul nostru. Deoarece este timpul...

Roși. Cine fusese educat în internatele britanice nu vorbea cu prea multă ușurință despre a avea copii.

Chiar și așa, Jack o înțelese. Pentru el era de la sine înțeles să nu îți izolezi copiii în camerele îndepărtate. Și încă din ziua nunții făcuse tot posibilul să își asigure niște urmași.

Deși Jack și Charlotte erau fericiți la Kirward Station, George Greenwood le aranjase un voiaj de nuntă rezonabil.

— Este timpul să mai ieși și tu în lume, Jack! insistă el, în timp ce Jack căuta o mie de motive pentru a nu părăsi ferma. Oile sunt fericite la munte, iar părinții tăi și muncitorii au grijă de cele câteva vite.

— Cele câteva mii de vite, replică Jack.

George dădu ochii peste cap.

— Nu trebuie să le duci tu la culcare în fiecare zi, îi răspunse. Uită-te, de exemplu, la soția ta! I-ar plăcea foarte mult să vadă Pancake Rocks!

Charlotte sugerase o excursie pe Coasta de Vest. Cu toate acestea, nu o atrăgeau numai minunile naturii de aici. În realitate, o interesa foarte mult un schimb de opinii cu renumitul cercetător maori din Insula de Sud, Caleb Biller. După ce auzise că nepoata lui Jack, Elaine, împreună cu soțul ei, locuiau în aceeași localitate cu Biller și, mai mult decât atât, îl și cunoșteau, nu o mai putea opri nimeni.

— Din câte știu eu, familia Lambert nu este tocmai prietenă cu familia Biller, remarcă George, dar asta nu o descurajă pe Charlotte.

— Dar nu sunt nici dușmani de moarte, răspunse ea. Și, chiar dacă sunt, vom face pace. În plus, nu trebuie să stea lângă noi cât timp voi vorbi cu domnul Biller. Este suficient să ne facă cunoștință. Și tu poți căuta aur, Jack! Ți-ai dorit întotdeauna!

Jack îi povestise despre fanteziile lui de căutător de aur din tinerețe. Ca toți adolescenții, visase că, într-un fel, va face o avere din asta. Mai ales că James McKenzie avusese destul de mult succes în Australia. Cu toate acestea, se dovedise că Jack semăna mai mult cu mama lui: oile îl interesau mai presus de toate. Spălatul aurului putea fi interesant și distractiv, dar Jack era cu picioarele pe pământ.

— Atunci, mai bine să mergem în vizită la familia O'Keefe din Queenstown, mormăi. În Greymouth se extrage cărbunele, iar acest lucru nu mă atrage în mod special.

— La Queenstown vom merge anul viitor! încuviință Charlotte. În cele din urmă, aş vrea să o cunosc pe sora ta. Dar acum mergem la Greymouth, este și mai ușor. Până la urmă, putem lua trenul până acolo!

Jack nu avea nicio obiecție în acest sens. Numai câteva ore cu trenul l-ar fi despărțit de bovinele lui dragi și, în plus, George Greenwood le pusese la dispoziție propriul său vagon-salon. Vagonul de lux se atașa la trenul obișnuit, iar proaspeții căsătoriți se puteau bucura de călătorie, în fotolii de pluș sau chiar în pat, bând vin spumos. Lui Jack nu prea îi păsa de toate acestea; ar fi preferat echitația în locul trenului și găsea un cort sub cerul înstelat mai romantic decât un pat pe roți. Dar Charlotte era încântată, astfel că intră și el în joc.

Mai puțin încântați se arătaseră Tim și Elaine Lambert.

— Chiar vrei să o invităm pe Florence Biller? spuse Tim, îngrozit. O prețuim pe mătușa ta prin alianță, dar asta este prea mult!

— Charlotte ar vrea să îl cunoască pe Caleb Biller, răspunse Elaine împăciuitoare. Și mie îmi vine greu să o invit la cină. Cum va părea? Trebuie să ne comportăm frumos o seară, vorbind despre... despre ce se poate discuta cu Florence, dacă nu despre mină?

Tim ridică din umeri.

— Poate încerci să vorbești cu ea despre ceea ce vorbesc femeile în mod normal. Familie? Copii?

Elaine chicoti.

— Nu știu dacă ar trebui să sap prea adânc. Nu este oare însărcinată din nou, iar secretarul cel frumos nu a fost avansat de curând la Westport?

Tim făcu o grimasă.

— Un subiect foarte interesant. Poate că vei reuși să o faci să roșească. A mai reușit cineva asta?

Își împături șervetul. Familia Lambert tocmai terminase cina, iar copiilor li se închideau ochii. Era un lucru neobișnuit ca toți copiii să fie la masă, și totuși să nu fie nevoit să aibă grijă la cuvintele sale. Dacă micuța Lilian, atât de vivace, ar fi fost la masă, Elaine ar fi trebuit să formuleze cu mai multă atenție chestiunea legată de copiii Florencei Biller.

— Probabil Caleb, când i-a spus adevărul. Chiar o fi folosit cuvântul „filfizon”?

— Lainie!

Tim izbucni în râs. De fapt, Caleb utilizase acest termen când îi mărturisise Kurei-marotini, în urmă cu mai mulți ani, înclinațiile sale. El nu dorise, de fapt, să se căsătorească, dar nu avusese curajul de a alege o existență liberă, ca artist, și de a-și trăi visele, la un moment dat. În cele din urmă, se însurase cu Florence, o căsnicie în care se pare că ambele părți erau satisfăcute în mod rezonabil.

— Îi invităm împreună cu copiii, spuse Elaine în cele din urmă. Măcar alături de cei doi mai mari. Astfel, nu vor sta foarte mult și, în caz de urgență, vom discuta despre școala noastră britanică. Benjamin este cam de vârsta lui Lily, nu?

Tim încuviință.

— Trebuie să meargă la Cambridge anul acesta. Bună idee. Și, dacă nu merge, vom discuta despre creșterea oilor. Mai mult ca sigur Jack poate vorbi despre acest subiect ore întregi, și pun pariu că de data aceasta Florence nu va avea ultimul cuvânt.

Tim Lambert fusese, de fapt, hotărât să nu o placă pe tânăra soție a lui Jack, Charlotte – în special pentru că îl obliga să se întâlnească

cu Florence Biller. Dar apoi, tânăra femeie îi câștigase inima: la fel se întâmpla și cu Elaine și copilașii. Charlotte nu ignorase direct handicapul lui Tim, dar reușise să se poarte cu el în mod natural. Se distrase cu Elaine și găsisse în ea un public nou, receptiv, pentru aventura ei ca sufragetă. Cu băieții nu numai că se jucase plină de încântare cu trenulețul, dar le și adusese mai multe instrumente maori simple, povestindu-le despre *haka*, interpretate imediat zgomotos.

— Kura-marō-tini nu cred că trebuie să se teamă de concurență din partea acestei formații! zâmbi Elaine și își acoperi urechile. Nici măcar atunci când Lilian era acasă și cânta la pian! Copiii au moștenit urechea muzicală destul de slabă a familiei Lambert.

— Ce mai face Lilian? Vă scrie?

Jack se folosisse de ocazie pentru a întreba ceva ce îl preocupa de mult timp. Deși căsătoria și munca la fermă erau mai mult decât satisfăcătoare, încă își făcea griji pentru Gloria. Scrisorile care soseau de la ea în mod regulat mai degrabă îl enervau decât să îi dea siguranța că îi mergea bine. Deși Gwyneira și James se lăsau păcăliți de poveștile Gloriei despre lecțiile sobre de muzică, perioadele de citit în grădină și picnicurile de vară pe malul râului Cam, pentru Jack toate acestea nu erau altceva decât platitudini. Nu reușise să descopere personalitatea Gloriei în aceste scrisori. Părea aproape că fuseseră scrise de altcineva.

Elaine încuviință, zâmbind.

— Bineînțeles că ne scrie. Fetele sunt încurajate să o facă. În fiecare după-amiază de sâmbătă trebuie să scrie acasă... ceea ce pe Lily nu o deranjează prea mult, întotdeauna are multe de povestit. Ceea ce mă face să mă întreb cum reușește să treacă scrisorile de cenzură. Mai mult ca sigur profesoarele trebuie că le filtrează, nu?

Se întoarse spre Charlotte. Aceasta ridică din umeri.

— De fapt, respectă secretul corespondenței. Era așa în cazul fetelor mai mari, și în școala pe care am urmat-o eu, răspunse ea. În cazul celor mai mici era corectată ortografia.

— Și ce scrie Lilian atât de subversiv? întrebă Jack îngrijorat. Nu este fericită?

Elaine zâmbi.

— Ba da, dar mă tem că, din nefericire, ideile lui Lily nu coincid întotdeauna cu cele ale profesoarelor. Uite, citește cu ochii tăi!

Scoase ultima scrisoare a lui Lilian dintr-un buzunar al rochiei, o dovadă a dorului pentru fiica ei. Elaine purta scrisoarea lui Lilian oriunde mergea și o citea, din nou și din nou, până la sosirea următorului răvaș.

— Dragă mami, dragă tati, dragi frațiori, citi Jack cu voce tare. Am luat o notă slabă la o temă la limba engleză, unde trebuia să facem un rezumat al unei povestiri a domnului Poe. Dar era atât de tristă, încât i-am schimbat subiectul. A fost, probabil, o greșeală. Dl. Poe a scris, uneori, povești triste și destul de stranii. Doar nu există fantome! Știu asta, pentru că în weekendul trecut am fost cu Amanda Wolveridge la Bloomingbridge Castle. Familia ei are un castel adevărat și ar trebui să fie bântuit de o fantomă, dar Amanda și cu mine am rămas treze toată noaptea și nu am văzut niciuna, doar pe fratele ei prostănac sub un cearșaf. De asemenea, am călărit poneiul Amandei și a fost foarte distractiv. Poneiul meu a fost cel mai rapid. Rube, îmi poți trimite un *weta*? Săptămâna trecută am băgat un păianjen în harta pe care domnișoara Comingden-Proust trebuia să o desfacă. S-a speriat îngrozitor și a sărit pe un scaun. I-am văzut lenjeria. Cu un *weta* ar putea fi și mai bine, pentru că, de multe ori, sare după tine...

Charlotte chicoti de parcă ar fi fost ea însăși fetița care îi făcea farse profesoarei. Insectele gigantice din Noua Zeelandă ar fi creat,

cu siguranță, un efect interesant în sălile de clasă englezești.

Râse și Jack, deși era oarecum neliniștit. Scrisoarea era încântătoare, aproape că puteai auzi vocea micuței Lilian. Spre deosebire de ea, scrisorile Gloriei păreau înfricoșătoare. Povești seci despre acțiuni care nu i-ar fi făcut nicio plăcere fetei dacă ar fi fost acasă. Trebuia să încerce să sape mai adânc, doar că nu avea nicio idee care era cea mai bună cale de a face acest lucru.

Gloria ura fiecare secundă petrecută la Oaks Garden și i se părea că totul era o conspirație împotriva ei.

Începuse de la colegele ei de cameră urâcioase, cărora nu le plăcea nimic la ea. Poate că erau geloase pe celebra ei mamă dar, probabil, erau în căutarea unui țap ispășitor pe care să își verse frustrarea. Gloria nu știa de ce și nici nu reflectase profund asupra problemei. Mai presus de toate, nu reușea să răsplătească aiudoma disprețul și batjocura fetelor – și la fel de puțin le putea ignora. Până la urmă, știa și ea că nu este frumoasă și că arată ciudat în uniforma școlară, iar lipsa ei de inteligență și de talent era scoasă în evidență în fiecare zi la Oaks Garden, fără milă.

Școala – chiar dacă punea accentul pedagogic pe promovarea artelor plastice – nu era tocmai un focar de talente creative. Cele mai multe dintre celelalte eleve mânjeau pânza în culori la fel de neîndemânatic ca Gloria, și de-abia reușeau, cu mult ajutor, să deseneze corect în perspectivă o casă sau o grădină. Gabrielle Wentworth cânta oribil la vioară, iar interpretarea la violoncel a Melisei nu era cu mult mai bună. Cele câteva fete cu adevărat talentate simțeau, în cel mai bun caz, o oarecare slăbiciune pentru muzică sau pictură. Lilian Lambert, de exemplu, îi cântase *Annabell Lee* la pian, fără nicio remușcare, viitoarei profesoare de muzică și apoi se mirase că domnișoara Tayler-Bennington nu sărise în sus de entuziasm. Lily nu era cu mult mai talentată decât Gloria, dar lecțiile de muzică îi făceau plăcere și acest lucru era valabil pentru cele mai multe fete. Este adevărat, lecțiile individuale de interpretare la un instrument muzical erau un calvar, dar corul, de exemplu, le plăcea tuturor, în afară de Gloria. Cu toate acestea, nicio

altă elevă nu trecuse printr-o tortură similară cu experiența trăită de fata Kurei-maro-tini Martyn.

Gloria ezitase un pic când domnișoara Wedgewood, dirijoarea corului, o chemase pe scenă pentru a fi printre primele fete care să cânte în fața clasei.

— Fiica celebrei doamne Martyn!

Ochii domnișoarei Wedgewood străluceau.

— De-abia așteptam să te cunosc. Partea noastră de alto este un picuț cam slabă și, dacă ai și numai jumătate din vocea mamei tale, ne-ai fi de mare ajutor! Ne cânti un la?

Dădu tonul la pian și Gloria încercă să cânte după ea. Încercaseră deja încă trei fete înaintea ei, cu un succes moderat, după care domnișoara Wedgewood, cu un oftat ușor, le distribuise la alte voci. Nicio altă voce nu sunase însă atât de forțată ca a Gloriei, care era deja jenată să stea singură lângă pian, în fața clasei. Comparația cu mama ei fusese ultima picătură. Gloria nu mai reuși să scoată niciun sunet și, cu siguranță, nu un sunet corect, deși avea o voce puternică și melodioasă. Dar fata nu mai avea curaj să cânte nici cea mai simplă melodie și, singură pe podium, aproape că îi venea să intre în pământ.

— Într-adevăr, nu semeni deloc cu mama ta! spuse domnișoara Wedgewood în cele din urmă, dezamăgită, și o trimise pe Gloria pe ultimul rând.

Acolo ajunsese și Gabrielle, care de acum profita de orice ocazie pentru a da vina pe Gloria. Ori de câte ori alto-ul interpreta ceva fals, ea pretindea că Gloria le irita pe celelalte. Astfel că, de cele mai multe ori, cânta atât de încet, încât colegele ei de-abia o puteau auzi. Singura care ar fi putut să o apere era Lilian, dar aceasta cânta – tare și fals – la vocea întâi.

În general, Gloriei nu îi mai era de ajutor faptul că Lilian, teoretic,

mergea la aceeași școală cu ea. Fetele fuseseră distribuite la clase și cursuri complet diferite, se întâlneau numai la cor și în pauzele din grădină, dar și acolo, după primele zile, Lilian era înconjurată deja de alte fete. Deveniseră prietenele alături de care făcea farse și, chiar dacă nu o exclusese pe Gloria ci, dimpotrivă, o primea cu bucurie în cercul ei, fata nu se simțea deloc confortabil, fetele din clasele primare o considerau drept reprezentanta claselor intermediare, privind-o cu un amestec de admirație, invidie și prudență. Între cele două aripi de la Oaks Garden domnea rivalitatea; fetele nu se vizitau între ele, cu excepția cazului în care își jucau reciproc feste. Gloria stătea deoparte, desigur, dar fără să vrea provocase probleme în aripa de vest, când Lilian o invitase la o petrecere la miezul nopții. Conform instrucțiunilor, Gloria se strecurase afară și aproape că se simțise bine printre fete, ciugulind din prăjituri și bând limonadă. Lilian o distrase cu aceleași povești ieșite din comun care o fascinaseră pe Gloria încă de la Kirward Station și în cele din urmă, izbucnise în râs și se simțise aproape normală printre prietenele lui Lilian. Dar, bineînțeles, Gabrielle și celelalte colege de cameră o pândiseră la întoarcere, o obligaseră să mărturisească și se duseseră întins să le pârască, pe ea și pe Lilian, la administratoare. Domnișoara Barnum le prinsese pe fete făcând curat după petrecere și împărțise în stânga și-n dreapta măsuri punitive. Și, bineînțeles, Gloria fusese considerată vinovată pentru sfârșitul trist al petrecerii.

— Te cred! îi spuse Lilian cu compasiune.

Fetele se întâlniseră la „exercițiile de pedeapsă” din grădină. În cadrul Oaks Garden, sancțiunile constau în plimbări lungi de câteva ore, de obicei în ploaie. De fapt, nici nu aveau voie să vorbească între ele, dar era imposibil ca Lily să țină gura închisă.

— Această Gabrielle este o bestie! Dar, bineînțeles, celelalte nu mai vor să își petreacă timpul cu tine acum. Îmi pare nespus de rău!

Așadar, Gloria rămase din nou singură și, prin urmare, se limită în întregime la viața din internat. Lui Lilian îi mergea din ce în ce mai bine aici. Aproape la fiecare sfârșit de săptămână era invitată de una dintre prietenele sale să petreacă sâmbăta și duminica cu familia ei. Deși elevele de la Oaks Garden veneau din toată Anglia, doar vreo jumătate locuiau în apropiere și le invitau cu plăcere pe străine. Prin urmare, numai o mână de proscrise petreceau weekendul în internat. Pentru ele nu existau hobby-uri speciale. Fetele erau morocănoase în mod constant și, cel puțin Gabrielle și Fiona – care se întâlneau și ele deseori, fiind prietene apropiate, dar locuind amândouă în afara orașului – își descărcau cu plăcere furia pe Gloria.

În orice caz, fetele erau obligate să meargă duminica la liturghie, iar Gloria se întâlnea cu domnișoara Bleachum – singurul moment fericit din toată săptămâna. Cu toate acestea, nici tânăra guvernantă nu părea deosebit de fericită. Gloria rămase uimită când o văzu, în prima duminică, cântând la orgă în Sawston.

— Nu știam că puteți să cântați, îi spuse timidă, când în sfârșit se întâlneau după slujbă. Nu i-ați spus bunicii Gwyn că nu dați lecții de muzică?

Sarah Bleachum încuviință.

— Glory, draga mea, dacă ai fi avut un pic de ureche muzicală, ai fi înțeles de ce! glumi ea, dar se opri când văzu cum fața Gloriei se strâmbă de durere.

La Kirward Station, lipsa talentului muzical ar fi fost acceptată de Gloria ca un fapt incontestabil – chiar bine primită! Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că fata s-ar fi putut simți jignită din acest motiv, iar Gloria era prima care se distra. Dar acum, autocritica amuzantă a lui Sarah părea să rănească fata mai mult decât orice critică adusă pentru o sarcină neglijent realizată.

— Nu am vrut să te supăr, Glory, se scuză Sarah de îndată. Ce se întâmplă cu tine? Ai probleme la școală pentru că ești la fel de netalentată ca mine?

Gloria încerca să se lupte cu lacrimile.

— Nu sunteți netalentată! Cântați chiar în biserică!

Sarah oftă. Avusese loc o discuție între ea și Christopher cu privire la cântatul în biserică satului. Până atunci, domnișoara Tayler-Bennington, profesoara de muzică de la Oaks Garden, cântase duminica la orgă și, bineînțeles, o făcea mult mai bine decât Sarah, care nu era bună deloc. Christopher insistase, însă, că Sarah trebuia să „își câștige” comunitatea de partea ei, după cum vedea el lucrurile. În general, o prezenta ca pe verișoara lui, dar bârfele din sat vorbeau, bineînțeles, despre o căsătorie iminentă. Aproape fiecare femeie care intra în contact cu Sarah punea accentul, mai mult sau mai puțin, pe acest aspect – și avea deja idei despre cum viitoarea soție a pastorului s-ar fi putut face utilă în comunitate. Sarah preluase, cu blândețe, studiul Bibliei și școala de duminică, dar în ciuda talentelor sale pedagogice de necontestat, angajamentul nu îi era împărtășit.

— Sarah, dragostea mea, femeile se plâng, îi explicase Christopher după a doua săptămână. Transformi orele noastre de religie într-o lectură științifică. Toate aceste povești din Vechiul Testament – chiar trebuie să le spui așa?

— M-am gândit să citim împreună texte din Biblie care se referă la femei, se apăruse Sarah. În Vechiul Testament sunt cele mai frumoase povești.

— Cele mai frumoase? Ca cea despre Deborah, care intră în luptă cu un general? Și cea despre Yael, care își ucide inamicul cu un țărșuș de cort?

Christopher clătină din cap.

— Ei bine, femeile din Vechiul Testament erau un pic mai... hm... dinamice decât în Noul Testament, recunosc Sarah, dar își atingeau obiectivele. Estera, de exemplu...

Christopher se încruntase.

— Spune-mi, Sarah, simpatizezi cu sufragetele? Pare un lucru destul de rebel.

— Este Biblia, subliniase Sarah.

— Dar există și fragmente mai frumoase!

Christopher, emfatic, își așezase palmele pe Noul Testament și i se adresase lui Sarah chiar în predica de duminică următoare, arătând cum își imaginase el tratarea subiectului „Femeile și Biblia”.

— Mai nobilă decât cele mai prețioase perle este o femeie bună și virtuoasă! își începuse el prelegerea; făcuse o scurtă referire la păcatele Evei, pentru ca mai apoi să laude bărbatul care își putea găsi pe cont propriu o femeie bună. Farmecul femeii îl reînvie pe bărbat, înțelepciunea ei îl întărește!

Femeile comunității roșiseră ca la un ordin secret, dar savuraseră lauda și fuseseră încântate de predarea Mariei în fața voinței Domnului și de calitățile ei materne. În cele din urmă, Christopher obținuse aprobare din toate părțile.

— La următorul cerc pentru studierea Bibliei, să citești împreună cu ele *Magnificatul* și să le vorbești despre modul în care a fost binecuvântată Fecioara, îi spusese el lui Sarah, bine-dispus. Nici nu este atât de lung precum acele povestiri biblice, iar femeile mai vor să discute și despre altceva.

De fapt, în timpul ședințelor de citire a Bibliei mai mult se bârfea decât se adresau rugăciuni Domnului, iar reverendul era subiectul preferat. Toate femeile roiau în jurul său și îi vorbeau lui Sarah în cele mai mărețe cuvinte de laudă despre faptele bune pe care le făcuse pentru comunitate.

— Dar cu siguranță veți fi o soție foarte bună pentru el! îi spusese doamna Buster, proprietărea sa lui Sarah, cu o anumită insolentă.

Christopher o cazase la bătrâna văduvă și camera era, într-adevăr, curată și confortabilă. Cu toate acestea, doamna Buster îi invadea intimitatea musafirei sale. Dacă dorea să vorbească, Sarah trebuia să îi stea la dispoziție. Tânăra se refugiase, în cele din urmă, în plimbările sale lungi – de cele mai multe ori pe ploaie.

Cu toate acestea, conflictele serioase dintre Sarah și comunitate apăruseră de-abia atunci când Christopher o desemnase pe Sarah coordonatoarea școlii de duminică. Sarah iubea științele naturale și una dintre convingerile ei pedagogice cele mai solide era să răspundă la întrebările elevilor cât se putea de sincer.

— La ce te-ai gândit? întrebă Christopher furios, după ce prima oră predată de Sarah copiilor atrăsese proteste furibunde din partea părinților. Le povestești copiilor că ne tragem din maimuțe?

Sarah ridicase din umeri.

— Billy Grant a vrut să știe dacă Dumnezeu a creat, într-adevăr, toate animalele în șase zile. Această teorie a fost respinsă acum de Charles Darwin. Așa că i-am explicat că Biblia este o poveste foarte frumoasă, care ne ajută să înțelegem mai bine miracolul creației, dar apoi le-am povestit copiilor adevărul.

Christopher își smulgea părul din cap.

— Acest lucru nu este demonstrat deloc! se indignă el. Și, oricât de convinsă ai fi tu, acest lucru nu ține de o școală creștină de duminică. În viitor, fii atentă ce le spui copiilor! Nu asistăm la sfârșitul lumii, când ideile defetiste ar putea fi tolerate...

Lui Sarah nu îi plăcea să recunoască, dar cu cât încerca mai mult să fie viitoare soție de pastor, cu atât își dorea mai mult să plece din această parte a lumii. Până în prezent se considerase o bună creștină, dar încet-încet creștea sentimentul de teamă că tot ce se

petrecea nu era suficient pentru ea. Părea că îi lipsea puterea credinței – și cu siguranță nu era suficientă iubirea ei pentru aproapele, pentru a face față preocupărilor uneori meschine și de multe ori imaginate ale membrilor comunității. Era mai mulțumită să lucreze cu copiii, iar micuța Gloria părea să sufere din cauza unor probleme reale.

În ciuda nerăbdării evidente a lui Christopher – după slujba de duminică, el și Sarah erau invitați la prânz de unul dintre membrii comunității și nu dorea să întârzie – ea rămase cu Gloria în urmă, timp de câteva minute, și o lăsă pe Gloria să-i povestească. De comun acord, fugiră amândouă în cimitirul din spatele bisericii. Nu era un loc îmbietor, dar era un loc unde puteau fi singure. Lui Sarah nu îi plăcea să recunoască tot ceea ce Gloria știa deja de mult: ambele căutau cu disperare astfel de locuri pentru a se retrage.

— Iau numai note proaste, domnișoară Bleachum, se plânse Gloria, probabil încredințată că astfel de lucruri ar fi interesat-o mai mult pe profesoară decât torturile zilnice ale diabolicei Gabrielle. Pur și simplu nu pot cânta și citi notele. Pentru mine, toate sună la fel. Și nu mă descurc foarte bine nici la desen, totuși... acum câteva zile am văzut o broască, una verde ca iarba, domnișoară Bleachum, cu mici ventuze pe picioare, și am desenat-o. La fel ca străbunicul meu, Lucas. Mai întâi o imagine mare a broaștei, apoi o reprezentare mică a picioarelor. Priviți, domnișoară Bleachum!

Mândră, Gloria îi prezentă o schiță în cărbune, ușor pătată, care o impresionă pe Sarah. Orele de desen în perspectivă păreau să fi dat roade; fata reprezentase animalul surprinzător de realist.

— Dar domnișoara Blake-Sutherland a spus că este dezgustător. Nu ar trebui să desenez lucruri atât de urâte, arta trebuie să exprime frumusețea. Gabrielle a primit o notă mare, pentru că a pictat o floare, dar nici măcar nu semăna cu o floare adevărată...

Sarah Bleachum oftă. În niciun caz Gloria nu părea să fie lipsită de talent, dar alienarea artistică avea să rămână pentru totdeauna de neînțeles.

— Probabil că domnișoara Blake-Sutherland nu știe nimic, continuă Gloria. În Anglia nu se predă botanică și nici zoologie, cel puțin nu foarte mult. Geografia este plictisitoare, iar ceea ce facem noi este pentru copiii mici. Și nu există nici limba latină, doar franceză...

— Dar și noi am făcut franceză, spuse Sarah, simțindu-se vinovată.

De-abia acum un an începuse să îi predea fetei limba franceză. La Oaks Garden, probabil că fetele luau lecții de franceză încă din clasa întâi.

Gloria confirmă. Rămăsese în urmă, și avea puține șanse de recuperare, dar lui Sarah Bleachum îi veni o idee.

— Poate aș putea să îți dau meditații, sugeră ea. Sâmbăta sau duminica după-amiază. Ți-ar plăcea sau ți-ar fi greu?

Gloria înflori.

— Ar fi minunat, domnișoară Bleachum! spuse fericită.

O după-amiază de weekend, în care ar fi putut scăpa de Gabrielle și Fion, i se părea a fi Raiul pe Pământ.

— Îi puteți scrie bunicii Gwyn, referitor la plată.

Sarah clătină din cap.

— Fac asta din plăcere, Glory. Acum nu mai trebuie decât să discutăm cu domnișoara Arrowstone. Dacă ea nu este de acord...

Deși Christopher o descurajase, încă de a doua zi Sarah porni la drum spre internat, pregătită pentru lupta cu domnișoara Arrowstone. Inițial, directoarea nu fu încântată de propunerea ei.

— Domnișoară Bleachum, am fost, totuși, de acord că trebuie să tăiem mai repede cordonul ombilical al fetei. Gloria este solitară, nu se înțelege bine cu colegile ei de clasă și respinge programa școlară. Cu siguranță unele dintre materii îi sunt străine, dar uneori este reticentă, pur și simplu! Profesoara de Istoria Bibliei a adus-o de curând la mine pentru că a abordat idei darwiniste într-un eseu! În loc de păcatul originar, ea a scris ceva despre evoluția speciilor! Am muștrat-o aspru și am pedepsit-o.

Sarah se înroși.

— Fata a crescut într-un mediu complet nerealist! explică domnișoara Arrowstone, indignată. Și, evident, dumneavoastră nu sunteți complet nevinovată pentru toate acestea. Dar, este adevărat, fetița s-a sălbăticit la acea fermă de oi. Scurta perioadă de școlarizare la domiciliu probabil că nu a avut niciun succes. Mai ales că situația familială de acolo, din Noua Zeelandă... este adevărat ce a povestit Lilian? Bunicul a fost, de fapt, hoț de vite?

Sarah Bleachum nu își putu ascunde un zâmbet.

— Străbunicul lui Lilian, o corectă ea. Gloria nu este înrudită cu James McKenzie.

— Dar ea a crescut în familia acestui erou popular dubios, nu? Totul este foarte neclar... Și cine este acest „Jack”?

În timp ce vorbea, domnișoara Arrowstone scoase o bucată de hârtie din sertarul biroului.

Sarah recunoscuse scrisul mare, oarecum ascuțit al Gloriei, și deveni furioasă.

— Citiți cumva corespondența fetelor? întrebă ea indignată.

Domnișoara Arrowstone o privi cu reproș.

— Nu întotdeauna, domnișoară Bleachum. Aceasta, însă...

Elevele de la Oaks Garden erau încurajate să scrie acasă în mod

regulat. Ultima oră de școală de vineri după-amiază era dedicată acestui scop. Se împărțeau colile de hârtie pentru scrisori, iar sarcina lor era nu numai să păstreze liniștea, ci și să răspundă la întrebările legate de ortografia cuvintelor mai dificile. Bineînțeles, acest lucru era necesar în special în cazul anilor mai mici: fetele precum Lilian scriau dezordonat și fără punct și virgulă. În clasa Gloriei, orele de scriere se desfășurau de cele mai multe ori în liniște. Fetele scriau încet. Foarte puține dintre ele aveau multe de spus, dar bineînțeles că învățaseră să pună accentul pe micile victorii – o notă bună pentru un desen, de exemplu, sau un nou fragment exersat la lecțiile de vioară.

Gloria, în schimb, rămânea mută în fața colii de hârtie. Indiferent de cât de mult ar fi încercat, în cap nu i se formau cuvintele care să poată descrie suferința ei. În cel mai bun caz, în minte îi reveneau imagini care îi defineau săptămâna: dimineața zilei de luni, când își găsisse bluza de școală, călcată cu grijă cu o zi înainte, mototolită sub toate hainele de care Gabrielle se dezbrăcase seara. Fata fusese vizitată de părinții ei și se întorsese târziu în salon, după o excursie – obosită, dar nu suficient cât să rateze o farsă răutăcioasă. Gloria primise imediat o muștrare de la administratoarea ei; niciodată nu reușea să treacă cu bine peste inspecția hainelor. Bluzele albe păreau a se șifona chiar atunci pe corpul ei, chiar dacă fuseseră călcate înainte de a le purta, probabil din cauza sacoului care nu se închidea complet. Sau, pur și simplu, Gloria se mișca mai mult și diferit față de celelalte fete? Poate că, în cazul ei, administratoarea vedea și cele mai mici defecte. Câteva dintre elevele mai mici, printre ele și Lilian, nu erau nici ele întotdeauna îmbrăcate îngrijit, dar arătau destul de bine sau, cel puțin, amuzant. Gloria, în schimb, vedea în privirea domnișoarei Coleridge cât de nepotrivit și de urât arăta.

— Rușinea clasei! exclamă domnișoara Coleridge și îi dădu

Gloriei câteva puncte de penalizare.

Gabrielle jubila.

Sau marți, când erau la cor. Directoarea intrase în sala de clasă și insistase ca unele dintre fetele nou-venite să cânte ceva. Printre ele, bineînțeles, Gloria – probabil că totul fusese organizat special împotriva ei. Domnișoara Arrowstone voia să știe dacă fiica renumitei doamne Martyn era, într-adevăr, atât de lipsită de speranță pe cât pretindea domnișoara Wedgewood. Bineînțeles că Gloria eșuase total, iar de data aceasta fusese muștrată și pentru postura ei nepotrivită pe podium.

— Gloria, o fată trebuie să se poarte ca o doamnă! Îndreaptă spatele, ridică-ți capul, privește către public! Astfel, vocea creează o eufonie...

Gloria își lăsase capul în jos. Nu voia să fie văzută. Și nici nu era o doamnă.

În cele din urmă, se oprise în mijlocul melodiei și fugise plângând de pe podium, ascunzându-se în grădină. Încasase alte puncte de penalizare atunci când reapăruse la cină.

Apoi, ziua de miercuri și povestea cumplită cu păcatul originar. O auzise la școala de duminică din Haldon, dar nu îi acordase foarte mare atenție. Pentru Gloria, „moștenirea” se referea la calitatea lânii oilor, la instinctul de haită al câinilor și la caracteristicile cailor. Toate acestea puteau fi îmbunătățite printr-o împerechere corectă, dar Adam și Eva nu prea aveau, desigur, de unde să aleagă, în această privință, mărinimoasă, Gloria era dispusă să ierte acest păcat originar. Și pentru că subiectul „paradis” îi amintea mereu de peisajul nesfârșit de la Kirward Station și de tot ce îi povestiseră domnișoara Bleachum și James McKenzie despre flora și fauna autohtonă, trecuse rapid de Geneză și apoi ajunsese la dezvoltarea diferitelor specii de animale în diverse habitate.

— Omul, concluzionase ea în cele din urmă, nu s-a dezvoltat în Noua Zeelandă. Maorii vin din Hawaiki, iar *pakeha* din Anglia. Dar acolo nu există maimuțe, așadar, cel mai probabil, primii oameni au venit mai degrabă din Africa sau din India. Cu toate acestea, Paradisul nu era acolo, pentru că în acele zone nu există mere.

Gloria nu înțelesese de ce, din cauza acestei propoziții, fusese chemată la directoare și muștrată atât de aspru. Drept pedeapsă, fusese nevoită să scrie de trei ori povestea creației, în urma căreia aflase că Paradisul se află între Tigru și Eufrat și că, de fapt, merele nu apăreau în Biblie. Gloria găsea totul foarte ciudat.

În cele din urmă, ziua de joi, cu o lecție de pian oribilă, în care Gabrielle, în plus, îi schimbase Gloriei partitura. Nu fusese în stare să facă nimic din caietul de partituri pentru avansați și domnișoara Tayler-Bennington, drept pedeapsă pentru neglijența ei, o pusese să cânte din memorie. Toate orele plictisitoare de practică din timpul săptămânii fuseseră în zadar. Fără partituri, Gloria nu putea cânta nimic. După-amiază, fusese nevoită să își „ispășească” punctele de penalizare printr-o plimbare lungă, tăcută. Bineînțeles că ploua din nou și Gloria îngheță în uniforma ei de școală.

Nu putea povesti acasă nimic din toate acestea. Nici nu putea scrie fără să o apuce din nou plânsul. Gloria își petrecu ora privind drept înainte, fără ca măcar să vadă catedra, tabla și pe domnișoara Coleridge, care trebuia să supravegheze clasa.

Când apucă penița, în cele din urmă, cufundă vârful atât de violent în călimară, încât pe scrisoare săriră niște picături de cerneală asemănătoare lacrimilor. Apoi scrise singurele cuvinte care îi apăruseră în minte:

— Jack, te rog, te rog, vino să mă iei acasă!

— Priviți, domnișoară Bleachum! exclamă rece domnișoara

Arrowstone. Ar fi trebuit să trimitem această „scrisoare”?

Sarah se uită uimită la strigătul de ajutor al Gloriei. Își mușcă buzele.

— Înțeleg că trebuie să fiți exigentă, spuse ea apoi. Dar ceea ce îi voi oferi sunt numai câteva ore suplimentare de limbă franceză. Dacă Gloria va fi mai bună la această materie, îi va fi mai ușor să se integreze. Și, la sfârșitul săptămânii, nu pierde nimic.

Sarah era hotărâtă să se întâlnească în secret cu Gloria dacă domnișoara Arrowstone nu ar fi cedat. Dar directoarea se îmbună.

— Bine, domnișoară Bleachum. Dacă domnul reverend nu are nimic împotriva...

Sarah ar fi vrut să izbucnească din nou. Ce avea de a face Christopher cu faptul că ea urma să o mediteze pe Gloria? De când avea nevoie de permisiunea lui pentru a-i preda unei eleve? Dar apoi se stăpâni. Dacă ar fi continuat să o întoarcă pe domnișoara Arrowstone împotriva ei, nu ar fi avut nimic de câștigat.

— Apropo, o predică foarte frumoasă despre poziția femeilor în Biblie! replică directoarea atunci când își conducea oaspetele. Dacă nu vă deranjează, îi puteți transmite? Am fost cu toții foarte mișcați...

Gloria sosi prea târziu, speriată și plângând, la prima lecție de sâmbătă după-amiază.

— Îmi pare rău, domnișoară Bleachum, dar am fost nevoită să mai compun o scrisoare, se scuză ea. În seara aceasta trebuie să i-o prezint domnișoarei Coleridge, dar eu...

Sarah oftă.

— Atunci să facem mai întâi asta, îi spuse. Ai hârtiile la tine?

Dragă bunică Gwyn, dragă bunicule James, dragă Jack, salutări din

Anglia. Aș fi scris mai devreme, dar am mult de învățat. Iau lecții de pian și cânt în cor. La lecțiile de limba engleză citim poezii ale domnului Edgar Alan Poe. De asemenea, învățăm poezii pe de rost.

Fac progrese la orele de desen. La sfârșitul săptămânii, mă întâlnesc cu domnișoara Bleachum. Duminicile mergem la liturghie.

Vă iubesc foarte mult pe toți.

Gloria voastră

„Lecțiile particulare” de sâmbătă după-amiază deveniră, în curând, punctul culminant al săptămânii pentru Gloria. Ea le aștepta încă de luni și, dacă avea o zi deosebit de grea, visa la tânăra profesoară și, în minte, îi spunea necazurile ei. Bineînțeles că domnișoara Bleachum nu se limita numai la lecțiile de franceză, deși în prima oră se concentrau pe franceză – până la urmă, domnișoara Arrowstone și doamna Laverne, profesoara de franceză, trebuiau să vadă un progres. Dar apoi Gloria îi povestea despre martiriul ei zilnic cu Gabrielle și cu restul fetelor, iar Sarah îi dădea sfaturi utile, pentru a face față.

— Nu trebuie să suporti toate acestea, Gloria! îi spunea, de exemplu. Nu este nimic greșit în a cere ajutorul administratoarei tale, din când în când, în special când este vorba despre farse atât de răutăcioase ca treaba cu cerneala!

Gabrielle îi distrusese Gloriei bluza de școală, turnând cerneală pe ea.

— Și, dacă nu vrei să le părăști, atunci roag-o pe administratoare să îți ia lucrurile în custodie. Sau trezește-te noaptea, vezi dacă fata, a făcut ceva și schimbă hainele între ele. Gabrielle va arăta destul de stupid dacă găsește petele pe propria bluză, în timp ce tu te îmbraci și pleci. Cred că aveți cam aceleași măsuri. Sau strecoară haine murdare sau șifonate printre hainele unei alte colege de cameră. Astfel, vina va cădea pe Gabrielle. Și, la rândul tău, îi vei face și tu o farsă...

Gloria scutură din cap, descurajată. Atunci când venea vorba despre a riposta în fața altora, era lipsită de imaginație. Nu se putea gândi la nimic pentru a o ataca pe Gabrielle. Dar, în cele din urmă, îi

veni ideea să îi povestească totul lui Lilian. Lilian și colegile ei le jucau constant feste profesorilor și elevilor; povestea cu păianjenul din hartă era pe buzele tuturor.

Micuțul spiriduș roșcat ascultă cu răbdare îngrijorările Gloriei și zâmbi.

— Ea este capra care ne-a turnat după petrecere, nu-i așa? întrebă ea. Desigur, voi găsi eu ceva!

La următoarea lecție de vioară, Gabrielle constatase că instrumentul ei era complet dezacordat. Nu ar fi fost o problemă pentru elevele cu talent muzical, dar urechea Gabriellei nu era mai bună decât a Gloriei și îl cumpăraseră cu dulciuri pe un mic violonist talentat din clasa lui Lilian, pentru a se asigura că vioara ei este acordată înainte de lecție. De data aceasta, însă, fusese nevoită să se descurce în fața ochilor și urechilor domnișoarei Tayler-Bennington. Umilirea fusese completă, iar Lilian chicotise.

Festa reușită îi oferise Gloriei un oarecare sentiment de triumf, dar nu o bucurie reală. Nu simțea nicio satisfacție în a-i vedea pe alții suferind și nu îi plăcea să lupte. Gwyneira atribuia nevoia ei de armonie moștenirii sale maori; bunica ei, Marama, era la fel. La Oaks Garden, firea pașnică a Gloriei fusese interpretată ca o slăbiciune. Profesoarele o numeau „nemotivată”, iar elevele o chinuiau în continuare, ori de câte ori aveau ocazia.

Doar în după-amiezile petrecute cu domnișoara Bleachum se trezea vechea, amuzanta și curioasa Gloria. Pentru a nu fi spionate nici de Christopher, nici de doamna Buster, după ora de franceză plecau amândouă în plimbări lungi. Entuziasmată, Gloria pescuise icre de broască dintr-un iaz, iar Sarah găsisese un loc ascuns în grădina doamnei Buster, unde le lăsa să se maturizeze într-un pahar. Gloria urmărea cu fascinație dezvoltarea mormolocilor, iar

doamna Buster se speriasse de moarte atunci când, dintr-odată, douăzeci de broaște săriseră în ghivecele ei cu flori. Sarah avusese nevoie de ore întregi pentru a le aduna și a le duce înapoi în iazul lor și, astfel, generase din nou o muștrare ușoară din partea reverendului.

— Nu a fost ceva demn de o doamnă, dragostea mea! Ar trebui să te gândești mai mult și să devii un model pentru femeile din comunitate.

— Deci vă veți căsători, în curând cu domnul reverend? întrebă Gloria într-o zi de vară.

Era în vacanță, dar bineînțeles că nu se putea întoarce în Noua Zeelandă, iar părinții ei erau plecați din nou prin alte părți ale lumii în care nu își puteau lua și fiica. De data aceasta erau într-un turneu în Norvegia, Suedia și Finlanda. Fetele rămase în școală nu erau supravegheate prea strict și, astfel, Gloria mergea aproape în fiecare zi în sat, pentru a o vizita pe domnișoara Bleachum. Ajuta la pregătirile pentru tombola comunității și pentru festivalul verii și, astfel, scutea pe Sarah de unele sarcini care nu îi erau pe plac.

Spre mirarea lui Sarah, Gloria se înțelegea bine cu femeile din comunitate. Sătenii erau oameni foarte simpli, asemănători cu oamenii din Haldon sau cu familiile oierilor pe care fata îi întâlnise înainte. Nimeni de aici nu auzise vreodată de Kura-marotini Martyn și de vocea ei senzațională. Gloria era numai o fată de la internat, ca toate celelalte. Odată ce văzuseră că ea nu era arogantă și îngâmfată, așa cum erau multe dintre colegele ei de la Oaks Garden, începuseră să o trateze pe Gloria ca pe toți copiii din sat. Ca să nu mai vorbim de faptul că împletea ghirlande, atârna lampioane și aranja mesele, ceea ce cântărea mult mai mult decât cântatul la pian sau recitatul de poezii. Se făcea utilă, era lăudată și, în cele din

urmă, începuse să se simtă din nou bine în pielea ei. Practic, îi mergea mai bine în comunitate decât Sarei, care încă se simțea nelalocul ei în rândul sătenilor. Ca atare, nu reușise să găsească încă un răspuns la întrebarea Gloriei.

— Nu știi, spusese în cele din urmă. Toți așteaptă, dar...

— Îl iubiți, domnișoară Bleachum?

Această întrebare impertinentă venise de la cine altcineva dacă nu de la Lilian. Și ea își petrecea o parte din vacanță în internat și era plictisită de moarte. De fapt, săptămâna viitoare avea să plece la Somerset. O prietenă o invitase la moșia părinților ei, iar Lilian aștepta cu nerăbdare poneii și petrecerile în grădină.

Sarah roșise din nou, deși nu cu aceeași intensitate ca în urmă cu doar câteva luni. Între timp se obișnuise să fie întrebată mereu despre căsătoria ei iminentă.

— Cred că da... șopti ea, fără a fi prea sigură nici de data aceasta.

Răspunsul sincer ar fi fost că Sarah nu știa, poate fi din cauză că încă nu putea defini cu exactitate cuvântul „iubire”. Înainte crezuse că simțise o uniune spirituală cu Christopher, dar, de când era în Anglia, îndoielile ei crescuseră în mod considerabil. De fapt, tinerei profesoare îi era din ce în ce mai clar că avea foarte puține în comun cu preotul. Sarah era în căutarea adevărului și a cunoștințelor demonstrate. Atunci când preda, încerca să le explice elevilor săi lumea. În sfera religioasă profesoara se conforma zelului misionar, dar îl simțea foarte puțin. Spre rușinea ei, începuse să realizeze că, de fapt, nu îi păsa de ce cred oamenii. Probabil că de aceea nu avusese niciodată probleme cu elevii ei maori. Este adevărat, citea cu ei Biblia, dar nu se umplea de furie sfântă când copiii o comparau cu legendele maori. Nu făcea altceva decât să le corecteze cuvintele în engleză atunci când scăpau câte o greșeală gramaticală.

Pe Sarah o înfuria mai degrabă ignoranța – și, din păcate, în Sawston o întâlnea prea des. Chiar și Christopher putea fi bănuțit de așa ceva, dar apoi constatase că vărul ei nu împărtășea întotdeauna părerile pe care le exprima cu voce tare. Reverendul era inteligent și educat, dar adevărul nu era la fel de important pentru el ca reputația din cadrul comunității. Voia să fie iubit, admirat și respectat – și din acest motiv se dădea după cum bătea vântul. Interpretările biblice ale lui Christopher erau simple și nu lăsaus loc îndoielii. Își flata enoriașele și se abținea să răspundă cu critici la păcatele bărbaților. Uneori, Sarah fierbea de furie. Și-ar fi dorit de multe ori cuvinte clare atunci când, uneori, câte o femeie se plângea de durerea ei, pentru că soțul dusese iar banii la cârciumă și o bătuse atunci când protestase. Christopher reușea însă să o liniștească. Sarah nu credea că situația s-ar fi îmbunătățit dacă ar fi stat alături de Christopher, ca soție de pastor. Dimpotrivă, femeile ar fi venit la ea și nu voia să se gândească la diferențele de opinie pe care le-ar fi generat.

Cu toate acestea, Christopher Bleachum o atrăgea pe tânără mai mult decât înainte. Dat fiind că toată lumea îi considera logodiți oficial, îi permitea să o ducă la picnicuri și în excursii, deși o făcea mai mult pentru a scăpa de plictiseala apăsătoare din sat. Și, de îndată ce rămânea singură cu el, simțea farmecul prin care, probabil, le atrăgea și pe femeile din comunitate. Christopher îi dădea sentimentul că era acolo numai pentru ea și că nu îl interesa nimic altceva pe lume decât Sarah Bleachum. O privea în ochi, dădea din cap cu seriozitate în timpul conversațiilor și, uneori... uneori o atingea. Începuse cu o strângere delicată, aproape întâmplătoare, de mână, atunci când apucaseră amândoi aceeași pulpă de pui, în timp ce stăteau pe pătura de picnic. Mai târziu, venise o atingere conștientă cu degetele pe dosul palmei ei, ca și cum ar fi vrut să

sublinieze o remarcă pe care tocmai o făcuse.

Sarah tremura la aceste apropieri, simțea că ia foc de la căldura degetelor lui. Și apoi, la un moment dat, o luase de mână pentru a o ajuta să treacă printr-un loc mlăștinos și îi simțise siguranța și forța. La început, fusese nervoasă, dar el îi dăduse repede drumul după ce trecuseră de porțiunea periculoasă de drum și, în cele din urmă, Sarah ajunsese să se bucure de atingere. Christopher părea să simtă asta instinctiv. Când Sarah se relaxase, în cele din urmă, îi luase din nou mâna, jucându-se uneori afectuos cu degetele ei și spunându-i cât de frumoasă este. Sarah era nesigură, dar ar fi vrut să îl creadă, și cum ar fi putut minți cineva care o ținea de mână așa? Se cutremurase din toată ființa, dar apoi începuse să se bucure de avansurile lui. Nu mai tremura de emoție, ci de bucuria de a simți brațul lui Christopher în jurul ei, șoptindu-i cuvinte frumoase.

În cele din urmă, o sărutase, în trestiiile de pe marginea iazului de unde adunase împreună cu Gloria icre de broască. Senzația buzelor lui peste ale ei îi tăiase mai întâi răsuflarea, apoi o lipsise de rațiune. Nu mai era în stare să gândească atunci când Christopher o ținea în brațe; era numai senzualitate și plăcere. Aceasta trebuie să fi fost dragostea, această uitare de sine și relaxare ametoitoare în brațele celuiilalt. Uniunea spirituală era prietenie, dar ce se întâmpla acum... aceasta era dragoste... cu siguranță.

Desigur, Sarah Bleachum cunoștea și cuvântul „dorință”. Dar, în ceea ce îl privea pe Christopher sau chiar pe ea însăși, era de neconceput. Ceea ce simțea acum trebuia să fie ceva bun, sacru – dragostea care binecuvânta un cuplu logodit.

Pentru Christopher Bleachum, abordarea precaută a lui Sarah era mai mult un chin decât o plăcere. Desigur că știa că era pudică. Seminarele pedagogice erau ceva mai bune decât mănăstirile, în

cazul educatoarelor abținerea era de așteptat, iar tinerele se aflau sub strictă supraveghere. Dar, în general, sperase să o poată stârni mai repede, mai ales că nu simțea nicio mulțumire în lunga așteptare. Christopher iubea să fie sedus. Era obișnuit cu mângâierile femeilor și știa cum să interpreteze și cele mai subtile semnale. O clipire, un zâmbet, o înclinare a capului... Lui Christopher nu îi trebuia mult să se aprindă, mai ales dacă femeia era frumoasă și avea forme seducătoare. Apoi începea un joc interzis, pe care îl dirija cu virtuozitate. Reverendul se lansa în aluzii și mici lingușiri, zâmbea când femeile roșeau aparent timid, apoi îi întindeau mâna și experimentau un fior plăcut când mai întâi le mângâia cu degetele, apoi cu buzele. În cele din urmă, femeile erau cele care își doreau mai mult apropierea și alegeau, de cele mai multe ori, locuri secrete. Tot ce era misterios îl incita și mai mult pe Christopher, iar ele îi permiteau să treacă repede la treabă. Cu toate acestea, prefera femei cu experiență. Deschiderea lentă a unei fecioare în fața bucuriilor iubirii nu îi provoca nicio plăcere.

Însă tocmai asta părea să o stimuleze pe Sarah. Părea să știe suficient de multe despre dragostea trupească pentru ca, pe de-o parte, să se teamă de ea, iar, pe de alta, să creadă că are o anumită legătură cu plăcerea. Să zacă țeapănă sub el, fără să se plângă vreodată de asta – așa ceva n-ar fi făcut niciodată. Și încă nu-și dăduse, explicit, consimțământul. Era de neconceput ca ea să-și schimbe părerea, tocmai acum când el o prezentase întregii parohii drept viitoarea lui soție! Era în continuare convins că ea e potrivită să fie nevasta parohului – chiar dacă la început avuseseră câteva divergențe.

Sarah era inteligentă și cu o educație aleasă; dacă ar mai fi cizelat-o puțin, ar fi putut să îl scutească de multe sarcini în parohie. Din păcate, uneori era cam încăpățânată. Lui Christopher nu-i plăcea

absolut deloc când ieșea cu fetele Martyn, în loc să se arate utilă în comunitate. De bine, de rău, era capabilă de compromisuri. La dezbateră despre darwinism, lăsa poveștile biblice aproape necomentate, dar se sustrăgea, încântată, însărcinării cu educația religioasă duminicală a elevilor. În loc să o facă, ea se ducea cu ei pe-afară, în natură, pentru a le arăta frumoasa lume a lui Dumnezeu, iar ei învățau, în acest răstimp, mai multe despre plante și despre animale decât despre dragostea de aproape și despre penitență. Cu toate acestea, nimeni nu protestase încă, iar în timpul iernii toate astea aveau să se sfârșească.

Christopher era extrem de optimist în ceea ce privește transformarea savantei lui verișoare într-o nevastă docilă de preot. Cât despre problema episcopului, pe care o vedea mai degrabă ca pe o fortăreață împotriva decăderii virtuții preaarătosului său paroh, reverendul nu-și făcea mari speranțe. Firește că avea să încerce să fie fidel – dar Sarah îl plictisea deja de pe acum cu dorința ei de a fi cucerită, așa cum îi pretindea. La urma urmelor, nu-i era greu să se abțină.

Sarah nu era urâtă, dar îi lipseau mișcărilor suple, care îl excitau doar văzându-le la alte femei, de pildă pe doamna Walker și, mai mult decât atât, sub hainele ei modeste, ea îi părea dreaptă ca o scândură. Să o ia de nevastă pe Sarah Bleachum era o decizie rațională. Christopher nu simțea nici dragoste, nici vreo afecțiune intimă față de ea.

— Nu cred că reverendul este îndrăgostit de domnișoara Bleachum, flecărea Lilian, întorcându-se, alături de Gloria, agale spre școală.

Gloria era bucuroasă că erau împreună, fiindcă se făcuse târziu cu pregătirile pentru sărbătoarea parohiei și poarta școlii era cu

siguranță închisă. Gloria ar fi trebuit să sune și în mod cert ar fi fost muștrată, dar Lilian susținea că știe cel puțin două posibilități de a sări pe ascuns gardul.

— De ce spui asta? se miră Gloria. Sigur că o iubește!

Gloria nu-și putea imagina cum ar fi putut cineva pe lumea asta să nu o iubească pe Sarah Bleachum.

— Nu o privește de parcă ar face-o, explică Lilian. Nu așa... în fine, nu așa... nici eu nu știu. Dar o privește așa pe doamna Walker și pe Brigit Pierce-Barrister.

— Pe Brigit? întrebă Gloria. Ești nebună!

Brigit Pierce-Barrister era o elevă de la Oaks Garden. Era în ultimul an și mai în vârstă decât majoritatea celorlalte. La fel ca Gloria, ea fusese trimisă relativ târziu la internat, primise multă vreme o educație particulară, acasă. Acum avea deja șaptesprezece ani și era pe deplin dezvoltată. Fetele chicoteau între ele despre „sânii tot mai umflați” ai lui Brigit, sub uniforma cu croi inevitabil strâmt.

— Dar reverendul nu poate fi îndrăgostit de Brigit!

Lilian chicoti.

— De ce nu? Brigit este, cu siguranță, îndrăgostită de el. Și Mary Stellington la fel, am tras cu urechea la ce vorbeau. Amândouă visează la el, Mary i-a făcut un semn de carte din flori presate, pe care i l-a dăruit la solstițiul de vară. Acum se holbează neîncetat la Biblia lui, în speranța că îl folosește și că, folosindu-l, se gândește la ea. Brigit mai spune că săptămâna viitoare va avea voie să cânte în timpul slujbei. Iar ei îi este frică să nu poată scoate un sunet, atunci când e el de față...

Ultimul lucru Gloria îl putea înțelege prea bine.

— Chiar și fetele din clasa mea visau la el. Și Gabrielle. Doamne, dar trebuie să fi observat asta!

Gloria suspină. De mult nu mai asculta bârfele dintre Gabrielle și prietenele ei. Cum de putea visa cineva la reverendul Bleachum? Era peste capacitatea de a pricepe. În primul rând, el era, firește, cu mult prea bătrân pentru toate aceste fete. Și apoi... Gloria nu putea altfel, pur și simplu nu-i plăcea de reverend. Ceva legat de el îl făcea să pară necinstit. El o complimenta ori de câte ori se întâlneau, privind-o în ochi. În afară de aceasta, nu-i plăcea să fie atinsă de el. Reverendul Bleachum avea obiceiul de a se apropia de interlocutor și să își lase mâna, în semn de consolare sau de liniștire, pe degetele sau pe umerii acestuia. Gloria ura treaba asta.

— În ce mă privește, nu m-aș căsători cu el, flecări Lilian mai departe. Gândește-te numai la felul în care le atinge. Dacă e să mă căsătoresc vreodată, atunci soțul meu trebuie să mă atingă doar pe mine și să-mi spună lucruri frumoase doar mie, nu tuturor femeilor pe care le întâlnește. Și nu ar avea voie să danseze decât cu mine. Facem pariu că reverendul Bleachum va dansa la sărbătoarea de vară cu Brigit? Ia uite, aici e copacul. Reușești să sari sus, până la ultima creangă? Dacă o prinzi, te poți cățara foarte ușor și să sari după aceea gardul.

Gloria o privi jignită.

— Bineînțeles că pot sări până acolo, sus. Dar pe partea cealaltă mai e o creangă?

Lilian dădu din cap în semn că da.

— Sigur, e foarte simplu. Cațără-te după mine!

Câteva minute mai târziu, fetele aterizară în siguranță în grădina școlii. Într-adevăr, era un drum ușor, la care Gloria s-ar fi putut gândi și singură. Când avea să învețe oare să gândească altfel decât numai linear? Și acum Lilian îi făcuse, pe deasupra, și frică. Dacă reverendul nu o iubea pe domnișoara Bleachum, era foarte posibil să nu se căsătorească cu ea. Ea s-ar fi întors în Noua Zeelandă și și-

ar fi căutat o slujbă nouă. Și, pentru Dumnezeu, ce avea să se aleagă de Gloria?

Sarah Bleachum era departe de a savura sărbătoarea de vară a comunității. Ea nu stătea la tinerele fete, ci fusese condusă de către doamna Buster la masa matroanelor locului. Aici făcea acum, plictisită, conversație, după ce, mai înainte, păzise bazarul pentru săraci și vânzarea de prăjituri. Firește că trebuise să-și cumpere și ei ceva. Fără niciun chef, luase de la doamna Buster o învelitoare tricotată pentru păstrarea ouălor calde și o husă tricotată pentru un ceainic.

— Ai nevoie de multe pentru o gospodărie aflată la început de drum! îi explică doamna Buster.

Pentru ea era de la sine înțeles ca lucrul de mână cumpărat de Sarah să împodobească în curând masa reverendului, iar acest gând părea să o facă fericită. Sarah încuviință, absentă. În principiu, tot ce era pus în vânzare i se părea absolut oribil, dar își spuse că o învelitoare tricotată pentru ouă e la fel de bună ca orice altceva. Reverendul însuși o văzuse, de fapt, în acea după-amiază, dar de la distanță. Mai devreme, el pălăvrăgise cu niște bărbați, iar acum se întreținea, aparent foarte animat, cu domnișoara Arrowstone. Rectorița venise la sărbătoare alături de cele nouă fete ale ei, rămase în internat, cărora nu le trecuse de bună seamă nimic altceva prin minte decât să-și petreacă vacanța în Sawston. Fetele se distrau împletind coronițe; Lilian arăta în rochița ei albă de sărbătoare și coronița de flori ca o mică zână a pădurii. Gloria era din nou posacă. Cineva trebuie să o fi supărat sau să o fi tachinat; în orice caz, își luă coronița și o aruncă cât colo. Pe de altă parte, abia dacă îi stătea peste buclele sârmoase pe care ea le purta în acea zi, resemnată, despletite. De obicei, încerca să își împletească din ele codițe, însă

era complicat, iar atunci când reușea, ele stăteau la o oarecare distanță de cap, de parcă ar fi fost întărite cu sârmă. Sarah o consola pe fată, spunându-i că părul mai trebuie să crească. Graviția avea să învingă cândva și codițele aveau să îi atârne la fel ca tuturor celorlalte fete. Dar Gloria nu prea o credea.

Brigit Pierce-Barrister tocmai îi arunca reverendului o otheadă galeșă. Arăta ca o nimfă plinuță. Rochia părea să fie mult prea copilăroasă pentru trupul ei deja bine dezvoltat. Sarah se întreba de ce domnișoara Arrowstone nu o obliga pe fată să își prindă măcar părul.

Brigit îi spuse ceva lui Christopher, iar el îi răspunse zâmbind. Sarah simți o înțepătură a geloziei. Ceea ce era, firește, o prostie. Cea mică putea să viseze la el, dar reverendul nu ar fi dat niciodată apă la moară unei fete de șaptesprezece ani.

Sarah se întrebă dacă nu ar fi trebuit să se ridice și să meargă agale până la masa celor de la Oaks Garden. Cu siguranță că discuția cu profesoarele ar fi fost mai interesantă decât bârfele pe care le schimbau între ele doamna Buster și prietenele ei. Dar pentru asta Christopher ar fi muștrat-o din nou – și lui Sarah nu-i plăcea să-i ațâțe supărările. Ceea ce o dezorienta, fiindcă la început nu-i păsa prea mult dacă se mai dondăneau din când în când. De când însă își recunoscuseră, reciproc, dragostea, Christopher o dojenea, ce-i drept mult mai rar, dar pentru asta o „pedepsea” mult mai subtil. Dacă Sarah îl enerva cu niște cuvinte sau fapte oarecare, el o ignora zile întregi, nu o mai lua de mână în felul acela blând, care îi încălzește sufletul, și, firește, nu o mai lua nici în brațe și nici nu o mai săruta.

Sarah nu se gândise înainte niciodată la tandrețe. Nu visase la bărbați, așa cum o recunoscuseră uneori celelalte fete din seminar, sub pecetea tăcerii, și nu se întâmpla decât rar să își mângâie pe

furiș trupul, pe sub pătură. Însă acum simțea un dor arzător și suferea când Christopher o ținea la distanță. Ziua nu-și găsea liniștea, seara zăcea trează la nesfârșit și se gândea numai la cum de îl putuse supăra atât de tare și ce anume ar putea face pentru a-l îndupleca din nou. În imaginația ei, retrăia mereu sărutările lui și îi auzea vocea joasă spunând cuvinte pline de tandrețe.

Uneori îi trecea prin cap cuvântul „obsedată” dar se speria să lege acest cuvânt de dragostea ei pentru Christopher, chiar și numai în gând. Mai bun era „vrăjit” sau „fermecat”. Sarah spera să găsească împlinirea în brațele lui Christopher și își dorea să i-o poată arăta mai bine. Dar dacă la început înghețase atunci când Christopher o atinsese, acum părea să se topească de-a dreptul. Nu reușea, la rândul-i, să îl dezmierde, ci devenea pur și simplu neputincioasă în brațele lui. În acele clipe, ardea de nerăbdare să stabilească, în sfârșit, data nunții. Pentru Christopher părea să fie clar că ea spusese *Da*, și, în mod evident, nu i se mai părea necesar să o mai ceară în căsătorie într-un chip romantic. Erau perioade în care Sarah se enerva din acest motiv, dar când îl vedea sau când el chiar o atingea, toate astea erau uitate. Poate, își spunea ea, ar fi trebuit să înceapă discuția pe acest subiect, să îi deschidă ochii asupra ofertei. Însă, imediat după aceea, mândria îi învingea slăbiciunea.

Ca acum, de pildă, când orchestra se reunise și începuse să îndemne lumea la dans. Sarah se aștepta ca Christopher să vină la ea, dar el o luă la dans, într-adevăr, pe domnișoara Wedgewood. Spre încântarea generală, o condusesse pe profesoara de muzică pe ritmul unui vals. Imediat după aceea, veni rândul doamnei Buster.

— Poftim, vezi și tu, nu dansează cu domnișoara Bleachum! îi șopti, triumfătoare, Lilian Gloriei. Nici nu-i pasă de ea.

Ultimul lucru pe care Gloria voia să îl audă în acea zi erau veștile proaste. Mai devreme primise o scrisoare de la părinți, care își anunțau vizita în vacanța de toamnă. De fapt, ar fi trebuit să reușească asta încă din acea vară, însă Kura și William voiau să mai rămână, totuși, la Paris, acolo unde tocmai se aflau.

— Dar ai putea să mergi tu acolo! zise Lilian mirată, rostind, cu voce tare, ceea ce Gloria gândea în sinea ei.

Familia Martyn nu-și făcuse griji, lăsând-o să vină singură din Noua Zeelandă. Era imposibil ca ei să nu aibă acum încredere în ea, că nu ar putea călători de la Londra la Paris.

— Mă întreb dacă vor cu adevărat să o vadă pe buna noastră Gloria! o ironiză Fiona Hills-Galant.

Fata auzise vorbele lui Lilian și profita acum de ocazie să o împungă pe Gloria.

— Dar, la felul în care cânti la pian, Glory, nu ești de mare folos pe scenă. Dacă măcar ți-ar sta cât de cât bine coronița aia din flori! Atunci ai putea țopăi pe scenă, în fuste de iarbă, cu dansatorii negri!

Auzind-o, Gloria își aruncă furioasă florile. Putea să încerce cât voia să se aranjeze, că nimeni n-o voia! Era de neconceput ca domnișoarei Bleachum să îi meargă la fel de rău. Reverendul trebuia să o iubească, pur și simplu trebuia!

— Că doar n-o fi îndrăgostit până și de doamna Buster! observă Gloria.

Se liniștise atunci când reverendul începuse să o învârtă pe matroană pe ritmul unei polci și nu pe drăguța doamnă Winter.

— Bineînțeles că nu, dar nu poate să danseze doar cu alea de care e îndrăgostit. Asta ar bate la ochi, explică Lilian cu superioritate. Fii atentă, acum o să mai danseze cu vreo câteva femei în vârstă și apoi cu Brigit.

Într-adevăr, Christopher a mai condus câțiva alți „stâlpi ai

parohiei sale” pe ringul de dans, înainte de a se apropia din nou de masa celor de la Oaks Garden. Alături erau puse o carafă cu o băutură rece, din ceai și suc de fructe, care să îi răcorească pe dansatori. Brigit Pierce-Barrister îi umplu sânguincioasă paharul.

— Sunteți un bun dansator, domnule reverend! îl complimentă ea și îl tachină cu un zâmbet. Dar se cuvine, oare, pentru un slujitor al Domnului?

Christopher râse.

— Și regele David dansa, Brigit, observă el. Dumnezeu le-a dăruit copiilor lui muzica și dansul, pentru ca ei să se bucure de ea. De ce să nu se bucure de ea, așadar, un om al bisericii?

— Atunci, dansați o dată și cu mine? întrebă Brigit.

Christopher încuviință, iar acum până și Gloria văzu o scânteiere în ochii lui.

— De ce nu? Dar știi să dansezi? Nu știam că Oaks Garden oferă și cursuri de dans.

Brigit râse și îi făcu cu ochiul.

— Un verișor de-acasă, din Norfolk, mi-a arătat...

Își puse ușor mâna peste brațul reverendului, în timp ce el o conducea pe ringul de dans.

Gloria îi aruncă lui Sarah o privire. Și tânăra profesoară îl urmărea pe cel care îi era aproape logodnic. Părea să fie calmă, dar Gloria o cunoștea îndeajuns de bine cât să observe că era furioasă.

Brigit se cuibări ca de la sine înțeles în brațele lui Christopher și îi urmă cu dibăcie felul în care el o conducea. Firește că nu era nimic necuviincios în atingerea lui, dar se vedea de departe că, în acest caz, el nu onora o simplă datorie.

— O pereche frumoasă! observă atunci și doamna Buster. Deși fata este, desigur, cu mult prea tânără pentru el. Dumneavoastră nu dansați, domnișoară Bleachum?

Sarah vru să îi răspundă abrupt că ar fi dansat cu foarte mare plăcere dacă ar fi fost invitată, dar își mușcă apoi cuvintele. Mai întâi, pentru că ar fi fost necuviincios și, în al doilea rând, nici nu era adevărat. Sarah nu era o dansatoare bună. Cu ochelarii ei, îi era rușine să se pună, în văzul lumii, pe ringul de dans, iar fără ei era aproape oarbă. Pe lângă aceasta, până atunci nu avusese decât de puține ori ocazia să participe la seri dansante. În principiu, ar fi putut renunța foarte bine – dacă nu ar fi resimțit acum nevoia de a fi strânsă în brațe de Christopher, tot astfel cum o făcea și cu impertinenta aia mică de Brigit, pe ringul de dans.

— Mai aveți semnul de carte al lui Mary Stellington? se interesă Brigit în acea clipă. Mica, drăguța Mary! E încă atât de copilăroasă, încât a purtat florile pentru el în sân. Și acum se uită în fiecare zi dacă purtați într-adevăr semnul de carte cu dumneavoastră...

Christopher zâmbi și o trase pe Brigit mai aproape. Polca se transformă într-un vals, ceea ce îl făcu să fie cuviincios.

— Îi poți spune că îl am la loc de cinste, observă el. Și ai dreptate, Mary este un copil încântător...

Degetele începură să i se joace ușor cu mâna ei.

— Însă dumneavoastră vă este mai dragă o femeie, nu-i așa, reverendule? șopti Brigit conspirativ. Mă întreb dacă vă sunt pe plac...

Christopher își mușcă buza, aflându-se aparent într-o situație penibilă. Acum începea jocul care îi făcea atâta plăcere: întrebarea cine cui îi oferea inocența – fata, preotului, sau preotul, femeii. Deocamdată se rezuma la câteva mici divergențe, la un cuvânt, la o atingere. Și cu o astfel de tânără ca Brigit, el nici n-ar fi mers mult mai departe de un sărut. Deși... ea părea mai experimentată decât își închipuise el...

Să danseze mai mult de două dansuri cu o parteneră și, pe deasupra, cu una atât de tânără, nu se cădea pentru reverend. De aceea, Christopher se despărți de Brigit după vals. Nu cu mare neplăcere, dar asta era o altă parte a jocului. Se înclină politicos în fața ei și o conduse înapoi la masă. În timp ce o ajuta cu scaunul, auzi două fete de la masa de alături, care vorbeau în șoaptă.

— Poftim, acum ai dovada că el e îndrăgostit de ea! explica Lilian, triumfătoare. Ți-am spus doar. Dansează cu ea, dar mai degrabă ar săruta-o. Și domnișoarei Bleachum nu-i aruncă nicio privire...

Christopher împietri. Acest drăcușor roșcat! La naiba! Fusesse atenția lui față de Brigit Pierce-Barrister într-adevăr atât de evidentă, sau această fată avea un simț bine dezvoltat pentru încurcături? În orice caz, era deja subiect de bârfă. Dacă nu voia să se discrediteze complet, trebuia să îi vină repede o idee. Christopher își aminti de ultima muștrare a episcopului și se simți îngrozitor. Dacă șeful lui mai afla așa ceva, asta l-ar fi putut costa postul, iar Christopher se simțea atât de bine în Sawston... Se mobiliză, le zâmbi elevelor și profesoarelor de la Oaks Garden și apoi o luă agale spre Sarah.

— Dansezi, draga mea? întrebă el politicos.

Sarah încuviință și zâmbi bucuroasă. Tocmai arătase cam indispusă. Oare bănuia și ea ceva? Christopher o luă de mână. Trebuia să ducă asta la bun sfârșit. Nu decisese el demult că Sarah era soția hărăzită lui de Dumnezeu? Venise timpul să grăbească lucrurile.

Sarah încuviință ochelarii și, pe jumătate oarbă, își urmă verișorul pe ringul de dans. Era frumos să fii cuprinsă de el. Sarah avea sentimentul că se lasă întru totul condusă de el, dar lui Christopher i se părea că ține un sac de cartofi în brațe. Fie trebuia să o târască

după el, fie ea îl călca pe picioare. Se strădui, totuși, să zâmbească.

— O serbare frumoasă, draga mea, observă el. Și tu ai avut o mare contribuție. Ce ne-am fi făcut noi fără ajutorul tău la pregătiri?

Sarah își ridică atunci fruntea și îl privi. Îi văzu însă chipul în ceață.

— Dar eu te am atât de rar pentru mine, se plânse ea ușor. Chiar trebuie să dansezi cu toate femeile astea? Doamna Buster a făcut deja o remarcă...

Pe Christopher îl treceau toate sudorile. Deci și baba aia observase ceva. Nu ajuta la nimic, trebuia să își continue jocul.

— Sarah, draga mea, doamna Buster nu va precupeți nicio ocazie de a împrăștia cu răutate orice bârfă. Dar, dacă nu ai nimic împotriva, îi vom da și un mesaj pozitiv, pe care să îl ia cu ea. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Sarah! Ai ceva împotriva dacă o anunțăm azi?

Sarah roși pe dată și nu mai putu să danseze. În sfârșit! În sfârșit, o ceruse! O mică pornire mai protesta în ea, deoarece, pentru Sarah, o cerere în căsătorie era de fapt, o chestiune mai intimă. Și s-ar fi așteptat, și ea, ca Christopher să vrea să audă de la ea un *Da*, înainte de a împrăștia vestea. Dar aceste porniri mai făceau parte din vechea Sarah, femeia care fusese ea înainte de a iubi. Sarah se strădui să zâmbească.

— Te rog... aș dori... deci, eu... nu am nimic împotriva...

— Domnișoara Bleachum arată de parcă s-ar fi izbit de un zid, observă Lilian fără pic de respect.

Reverendul a cerut orchestrei un moment de liniște și a anunțat întreaga parohie de sus, de pe podium, că el și domnișoara Sarah Bleachum tocmai se logodiseră. Sarah părea că ar fi vrut să intre în pământ de rușine; chipul îi devenise palid, însă pe obraji se

conturau pete roșii.

Gloria o compătimea. Trebuie să fi fost îngrozitor să stai acolo sus și toate privirile să fie fixate asupra ta. Cu atât mai mult cu cât Brigit și doamna Emily Winter nu se uitau cu prea multă bunăvoință. Și pe domnișoara Wedgewood o văzuse mai fericită în alte ocazii. Cu siguranță că ea își făcuse iluzii referitoare la mâna reverendului. De fapt, cei doi s-ar fi și potrivit bine. Domnișoara Wedgewood cânta la orgă mult mai bine decât domnișoara Bleachum, dar Gloria era fericită că el se hotărâse pentru fosta ei profesoară particulară. Astfel, domnișoara Bleachum rămânea aici orice s-ar fi întâmplat – și avea să o consoleze și să îi dicteze scrisorile pe care să le trimită acasă, pentru ca nimeni să nu observe cât de nefericită era.

— Totuși, ea nu-mi pare foarte fericită, continuă Lilian.

Gloria hotărî să nu o mai bage în seamă pe verișoara ei.

Charlotte era de părere că Jack exagera cu grijile lui pentru Gloria.

— Dumnezeu, da, bineînțeles că scrie cam prea butucănos, spuse ea. Chiar spre deosebire de Lilian – ea pare să fie un uragan. Dar Gloria are treisprezece ani, are altele în cap decât să aștearnă pe hârtie gânduri profunde. Probabil că vrea să termine repede și nici nu se gândește la conținut.

Jack ridică din sprâncene. Cei doi se aflau în trenul dinspre Greymouth spre Christchurch și tocmai își rememoraseră punctele culminante ale voiajului de nuntă. Fusesse minunat. Caleb Biller se dovedise a fi un partener de discuție extrem de interesant pentru Charlotte și, pe deasupra, le dăduse diferite ponturi pentru excursii și alte asemenea. Elaine și Timothy ieșeau rar – și, chiar dacă Tim nu recunoștea, viața cotidiană îl aducea deseori până în pragul surmenajului. Șoldul nu i se vindecase perfect după accident și îl durea infernal atunci când făcea mai mulți pași sau când ședea prea multă vreme pe scaune tari. Era fericit când, de sărbători și la sfârșit de săptămână, putea sta în fotolii, dedicându-se familiei. Drumetețiile și minunile naturii, ca de exemplu Pancacke Rocks, nu intrau în discuție.

Elaine, de fapt un om al naturii, făcea în mod regulat plimbări călare, care o duceau doar în preajma localității. Însă ea le împrumută cu plăcere lui Jack și Charlottei o șaretă și unul dintre caii ei, iar cei doi explorau cu nesaț Coasta de Vest. În acest sens, Caleb Biller era un sfetnic de excepție. O dată sau de două ori, el chiar însoțise tânăra pereche la triburile Maori, pe care le știa, iar aceștia îi primiseră cu ospitalitate. Charlotte se bucurase de un *haka*

de nuntă, intonat special pentru ea, și strălucise cu proaspăt dobânditele ei cunoștințe de limbă.

— Veți ajunge departe ca și cercetătoare, fu de părere Caleb, în cele din urmă. Până acum nimeni nu s-a preocupat de legende și de miturile lor. Kura și cu mine ne-am interesat mai mult de muzică, iar pe mine mă entuziasmează și sculptura. Dar veți fi cu siguranță răsplătită dacă veți culege aceste povești vechi, înainte ca ele să fie contaminate cu altele noi. Și nu spun „diluare” intenționat – esența culturii transmise oral este ca ea să se adapteze schimbării vremurilor, iar maorii sunt adevărați maestri ai adaptării. Aproape că îmi pare rău când văd cât de repede renunță la propriul lor stil de viață, atunci când cel al tribului *pakeha* li se pare mai confortabil. O să le pară cândva rău și atunci vor regreta că vechile tradiții nu au fost păstrate.

Charlotte era mândră de laudă și se dedică studiilor ei cu și mai mult sârg. Jack îi lăsa cu bunăvoință tot timpul necesar în acest scop și reîmprospăta vechea prietenie cu Elaine, ieșind cu ea călare și ajutând-o să dresseze câinii. Timp în care venea mereu, vrând nevrând, vorba despre cele două fete de la internatul englez – și grijile lui Jack pentru Gloria creșteau, pe măsură ce Elaine povestea mai mult despre Lilian și despre scrisorile ei vesele.

— Gloria nu este, de fapt, superficială, îi spuse el soției sale. Din contră, gândește prea mult atunci când o preocupă ceva. Și era întotdeauna plină de viață la Kirward Station. Dar acum... nicio întrebare despre oi sau despre câini. Și-a iubit poneiul, acum nici nu-l mai amintește! Nu pot să cred că se entuziasmează dintr-odată, în locul lor, de cântat la pian și de pictat!

Charlotte zâmbi.

— Copiii se schimbă, Jack. Vei vedea, atunci când vom avea noi înșine unul. Cât de curând, mă gândesc, sau ai vreo altă părere? Mi-

aș dori mai întâi o fată și apoi un băiat. Și tu? Sau mai bine întâi un băiat?

Se juca cu părul și părea să vrea să-și despletească coada. Și, în tot acest răstimp, arunca priviri cu subînțeles spre patul încăpător, care trona în vagonul-salon al lui George Greenwood. Lui Jack i se părea enervant să facă dragoste pe ritmul trenului în mișcare, dar pentru Charlotte era, pesemne, punctul culminant al călătoriei lor.

Jack o sărută.

— Primesc tot ceea ce tu îmi oferi! spuse el drăgăstos, o ridică în brațe și o duse la pat. Charlotte era ușoară ca un fulg. Cu totul altfel decât Gloria, care fusese solidă încă de copil... El nu-și putea imagina că se acomodase dintr-odată, fără niciun fel de probleme, la viața de internat din Oaks Garden.

— Dacă te neliniștește atât de mult, de ce nu-i scrii? întrebă Charlotte.

Părea să îi citească gândurile; în orice caz, observă că Jack nu era, în continuare, atent la cele ce se petreceau. Era sigură că motivul e Gloria. Charlottei îi părea rău că nu o cunoscuse pe fată mai bine. I se părea că, odată cu ea, pierduse o fațetă importantă a personalității lui Jack.

— Scrie-i o scrisoare personală, nu ca lungile inventare pe care domnișoara Gwyn i le trimite la fiecare câteva zile. Nici ea nu scrie foarte sensibil, la urma urmei, rapoartele ei sunt tot de lemn, aproape la fel ca ale Gloriei: „În urma ultimului recensământ, Kirward Station are un număr de unsprezece mii trei sute șaiszeci și una de oi.” Cui îi pasă de asta?

Gloria, își spunea Jack, se simțea totuși consolată. Avea să îi scrie fetei. Dar acum avea altele de făcut...

Tot satul Sawston părea să fie preocupat cu pregătirile de nuntă

ale stimabilului său reverend. Data petrecerii fusese fixată pentru 5 septembrie, episcopul n-ar fi acceptat pentru nimic în lume să nu-și cunune el însuși reverendul cu tânăra domnișoară Bleachum.

Atunci când află de logodnă, el invită perechea la cină la el acasă, iar Sarah reuși să facă o foarte bună impresie. Soția episcopului îi vorbi despre îndatoririle unei neveste de paroh și dovedi o mare înțelegere pentru faptul că Sarah încă se mai simțea, deseori, copleșită.

— Este o chestiune de obișnuință, domnișoară Bleachum. Și viitorul dumneavoastră soț se află, la rândul lui, la începutul carierei. Deși, dacă am înțeles bine de la soțul meu, se descurcă minunat. Cu siguranță că mai târziu îl vor aștepta sarcini importante și abia atunci când va avea la dispoziție un vicar drept ajutor, vă veți putea ocupa în mod special de treburile care sunt importante pentru voi...

Sarah se întrebă care erau acele treburi. Până acum, nu găsea nimic interesant la niciuna dintre treburile legate de biserică. Însă, chiar dacă era chinuită de îndoieli, ajungea o singură privire asupra fascinanților ochi căprui ai lui Christopher sau o atingere în treacă a mâinii lui, pentru ca Sarah să se convingă de vocația ei de soție de paroh.

Așa se face că rămăsese cât se poate de calmă atunci când doamna Buster insistase să îi croiască o rochie – în stilul modei anilor 1880. Ascultă cu răbdare duminică ideile mamei, care se oferiră ca odraslele lor să îi ducă trena și florile și încercă să explice, pe cât de politicoș îi fu cu putință, că Gloria Martyn și Lilian Lambert erau, în acest caz, mult mai îndreptățite să o facă. Gloria însă ar fi fost cu mare plăcere dispusă să renunțe la asta.

— Eu nici măcar nu sunt drăguță, domnișoară Bleachum, mormăi ea. Oamenii or să râdă dacă ar fi să fiu domnișoara

dumneavoastră de onoare.

Sarah dădu din cap.

— O să râdă la fel de bine când îmi voi purta ochelarii mei mari, puse ea. Pe de altă parte, încă nu m-am decis întrutotul să o fac. Poate că, totuși, voi renunța la ei.

— Dar atunci vă veți rătăci pe drumul spre altar, îi dădu de gândit Gloria. Și, de fapt... deci, de fapt, reverendul ar trebui să vă iubească și cu ochelari. Sau nu?

Gloria pusese, de la sine înțeles, accentul pe acel „sau nu”. Ea renunțase de mult la speranța de a fi iubită numai de dragul ei. Firește că citea scrisorile pe care i le trimitea bunica Gwyn și chiar credea că membrii familiei McKenzie duceau dorul strănepoatei lor. Dar o iubeau oare cu adevărat pe Gloria? Sau era vorba doar să moștenească Kirward Station?

Gloria își petrecea nopți întregi rumegând de ce se conformase bunica ei Gwyn voinței părinților atât de ușor. Părea să-și amintească de faptul că Jack fusese împotriva. Dar Jack nu îi răspunsese la scrisoare. El n-ar fi venit să o ia. Poate că o și uitase.

— Reverendul mă iubește cu și fără ochelari, Glory, exact la fel cum te iubesc și eu, indiferent dacă îți stau bine sau nu toate înfloriturile astea oribile. Și bunica ta te iubește, și părinții tăi...

Domnișoara Bleachum se străduia, dar Gloria știa că mințea.

Pe de altă parte, Lilian era încântată de sarcinile ei legate de nuntă și nu mai vorbea despre nimic altceva. Cel mai drag i-ar fi fost să cânte la orgă, dar partea asta o prelua domnișoara Wedgewood, chiar dacă, în timpul repetițiilor, părea să fie mereu răcită.

Christopher Bleachum era mulțumit de felul în care mergeau lucrurile, chiar dacă devenea melancolic atunci când o vedea la

slujbă pe Brigit Pierce-Barrister. Nu a mai reînnotat delicatele, abia legatele fire cu respectiva fată. Acum, fiind logodit oficial, voia să fie fidel. Oricât de greu avea să îi fie, era ferm decis să îi fie lui Sarah un soț bun, fidel, care să aibă grijă de ea – chiar dacă era de părere că, mai nou, domnișoara Winter îl privea iar cu interes, aproape cu compasiune. Ea știa, probabil, că Sarah nu era femeia la care visase o viață întreagă; pe de altă parte, nici Emily Winter, nici Brigit Pierce-Barrister nu erau predestinate, nici pe departe, sarcinilor pe care o soție de paroh trebuia să și le asume. Lui Christopher i se părea foarte creștin, aproape eroid, să nu se mai uite la cele două femei, ci, din contră, să îi facă mai asiduu curte lui Sarah. Ea se topise de mult în mâinile lui; era mult prea greu să îl mai ispitească în vreun fel.

În cele din urmă, ziua cea mare se apropia din ce în ce mai mult și întreaga parohie părea să fiarbă de nerăbdare. Sarah își încercă rochia și vărsă multe lacrimi când păru să nu îi vină nicicum. În afară de asta, jabourile excesive o făceau să pară un copil. Puținele ei forme se pierdeau într-o mare de satin și tul, care se lăbărta și se strângea mereu în locuri nepotrivite.

— Nu sunt îngâmfată, dar așa nu mă pot prezenta dinaintea episcopului! își vărsă ea amarul în fața lui Christopher. Am toată stima față de bunăvoința doamnei Buster și a doamnei Holleer – dar ele chiar nu știu să coasă. Acum vor să o îmbunătățească, dar nu cred că o vor mai reuși...

Până atunci, pe Christopher nu prea îl interesau astfel de probleme, dar înțelegea cât de important era ca Sarah să păsească înaintea altarului îmbrăcată potrivit. Bineînțeles că pe matroanele parohiei le măgulea să o îmbrace pe tânăra mireasă și Christopher o liniștise mereu pe Sarah atunci când era nervoasă. Dar dacă rochia nu se potrivea cu adevărat...

— Doamna Winter este o croitoreasă îndemânică, observă el. Ar trebui să poată rezolva treaba asta. Voi discuta cu ea despre asta mâine.

— Nu este lipsit de o oarecare ironie, făcu Emily Winter, atunci când Christopher i se adresă cu rugămintea. Tocmai eu să fiu cea care îi croiește rochia virginei tale soții... Este virgină, nu?

Emily stătea în ușa casei. Nu era în niciun caz singură cu Christopher, dar reuși totuși să se poziționeze astfel încât postura ei să-i pară atrăgătoare. Emily era o femeie relativ scundă, dar bine făcută, cu forme molatice și cu un chip de păpușă, cu tenul alb ca zăpada. Pleoapele îi coborau grele peste ochii verzui-căprui, iar părul castaniu, atunci când nu-l aduna, într-un coc, așa cum făcuse acum, i se prelingea pe spate în bucle mari.

— Bineînțeles că n-am atins-o! spuse Christopher. Și te rog, Emily, nu mă mai privi așa. Sunt un bărbat aproape însurat, iar ce s-a petrecut între noi a provocat suficiente necazuri...

Emily râse răgușit.

— Și totuși, ți-ai da ani din viață dacă, în ziua nunții tale, ți-aș păși alături și aș îngâna un *Da* decent. Sau nu mă mai dorești?

— Nu-i vorba de dorit, Emily, e vorba despre reputația mea. Și despre a ta, asta n-ai voie să o uiți. Deci, o ajuți pe Sarah?

Christopher încerca disperat să-și ascundă tulburarea.

Emily încuviință.

— Voi face tot ce se poate mai bun pentru această fetiță. Ar trebui să o ascundem pe Sarah după un voal gros, nu-i așa?

Râse din nou.

— Trimite-o cât mai repede înapoi, o știu pe doamna Buster. Va trebui să refac întreaga rochie.

Sarah apărură încă în acea după-amiază și izbucni din nou în

lacrimi când trebui să încerce iar rochia înaintea oglinzii doamnei Winter. Emily își ridică ochii către cer. Și mai era și o plângăcioasă! Dar avea să își țină promisiunea. Decisă, scăpă rochia de tot tului și de toate jabourile și îi recomandă lui Sarah, care purta în general costume la comandă, iar vara avea o predilecție pentru haine comode, un corset *sans-ventre*.

— În așa ceva nu o să am aer! gemu Sarah, dar Emily scutură din cap.

— Puțină lipsă de aer îi face foarte bine unei mirese! susținu ea. Corsetul vă ridică sânii și vă scoate șoldurile în evidență. Aveți nevoie de așa ceva! Veți arăta cu totul altfel, vă rog să mă credeți!

Într-adevăr, Sarah se uita fascinată în oglindă cum doamna Winter prindea rochia, de-acum simplă, strânsă pe corp cu ace, cum strâmta partea de jos și cum marea decolteul.

— E prea generos! protestă Sarah, dar Emily adăugă o inserție de tul care făcea rochia să pară închisă până sus, dar care, totuși, îndrepta atenția asupra sânilor lui Sarah, ce puteau fi acum, în sfârșit, întrezăriți.

Tânăra era vizibil liniștită când plecă, în cele din urmă, de la Emily. Insistase asupra unui voal simplu, în timp ce doamna Winter o sfătuisese să aleagă o creație mai complicată.

— Lăsați-mă, în acest caz, să vă aranjez părul! spusese Emily. Ar putea fi foarte frumos, dacă nu l-ați purta mereu pieptănat atât de sobru pe spate...

Sarah nu se mai recunoscuse atunci când, în ziua nunții, se află înaintea oglinzii. Emily Winter terminase rochia în ultima clipă, dar îi venea ca turnată. Bineînțeles că Sarah abia se putea mișca în corset, dar imaginea din oglindă era incredibilă.

Lilian și Gloria erau absolut încântate.

— Poate dacă mi-ați face și mie o rochie... încep Gloria, nesigură.

Niciuna dintre fete nu arăta prea bine în rochia de domnișoară de onoare. Doamna Buster insistase asupra unor rochii roz, dar creațiile de culoarea bomboanelor nu i se potriveau nici măcar lui Lilian. Culoarea se certa cu zulfii ei roșii, iar pe Gloria o făcea, din nou, grasă.

— Trebuie să mai crești puțin, fu de părere domnișoara Winter. Te mai întinzi tu. În rest, însă, trebuie să porți rochii largi. N-ar trebui să porți această eșarfa din jurul taliei. Dar despre asta nu discutăm acum! Rochiile domnișoarelor de onoare trebuie să fie urâte. Nu trebuie ca fetele să o eclipseze pe mireasă.

Ceea ce, în cazul de față, nici n-ar fi greu, își spuse Emily. Era destul de mulțumită de ceea ce realizase, dar ar fi fost un cu totul și cu totul alt efort să o transforme pe Sarah Bleachum într-o frumusețe. Asta începea cu faptul că ei nu-i venea bine culoarea albă. Îi făcea pielea să pară palidă, iar trăsăturile inexpressive. Un voal bine cusut ar fi putut schimba câte ceva, dar lui Sarah i se cășunase pe chestia asta simplă...

Emily drapă materialul cât de artistic putu în jurul părului lui Sarah, pe care tânăra femeie nu voia să-l poarte complet desfăcut. Emily îl prinse ceva mai rafinat și, cu florile-soarelui colorate din el – Lilian le culesese și împletise o coroniță – arăta destul de drăguț.

Emily Winter făcuse, în orice caz, tot ce se putea face mai bine. Și avea să îi ceară lui Christopher o răsplată pentru asta.

Christopher Bleachum își aștepta mireasa în sacristie. Era fericit să se poată reculege aici în liniște, înainte de a face, cu adevărat, acest pas. Episcopul pălăvrăgea afară cu oile sale, iar Sarah probabil că era încă aranjată de către femei. Totul putea să mai dureze.

Christopher se plimba nervos de colo-colo.

Dintr-odată, auzi ușa portalului din piatră, care ducea din cimitir într-o anticameră a sacristiei. În zilele umede, reverendul avea obiceiul să-și lase aici cizmele. Dar era o zi uscată de toamnă, iar vizitatoarea lui, care tocmai intra, purta o rochie de seară de un verde-măr, peste care își petrecuse o eșarfa verde-închis. Își prinsese la spate părul îmbelșugat cu o agrafă lată, iar coada și-o transformase în bucle ce atârnau greu, prelingându-i-se în jos, peste umeri. O pălărioară verde, obraznică, scotea castaniul lor în evidență.

— Emily! Ce cauți aici?

Reverendul o privea uimit și ușor prost dispus de plăcuta ei apariție.

Emily Winter îi cercetă silueta suplă sau puternică, îmbrăcată într-o redingotă pe care o închiriasse pentru nuntă.

— Păi ce crezi? Îmi prezint roadele muncii. Uite...

Se întoarse către mica fereastră a sacristiei și arătă spre exterior. Putea observa bine o parte a treptelor bisericii și Emily trebuie că găsisse o modalitate bună de a o face pe Sarah să stea acolo. Tânăra mireasă trăncănea cu Gloria și cu Lilian, care, amândouă, păreau să fie niște pitici din glazură de zahăr. Sarah, din contră, era complet schimbată. Christopher îi privea stupefiat trupul delicat, dar nu complet lipsit de forme, în rochia elegantă și simplă din satin. Sarah părea să stea mai drept. Părul, prins în cosițe complicate, îi făcea chipul să pară mai plin.

— Îți place?

Emily se apropie mai mult de Christopher.

El inspiră adânc.

— Emily... Doamnă Winter... firește că îmi place. Tu... Dumneavoastră... ați făcut minuni...

Emily izbucni în râs.

— Sunt doar câteva trucuri magice. Diseară, prințesa se va transforma din nou în cenușăreasă. Dar atunci nu va mai exista cale de întoarcere.

— Nu mai există încă de pe acum!

Christopher încercă să se sustragă apropierii ei, dar o făcea fără plăcere. Simțea cum crește tensiunea în el, atracția față de ceea ce e interzis. Ce era dacă o mai lua încă o dată pe Emily? Aici, lângă biserica lui, la câțiva metri distanță de episcop... și chiar și de Sarah.

— Dar nu este prea târziu pentru câteva amintiri plăcute, îl ademini Emily. Hai, reverendule...

Ea rosti ultimul cuvânt lent și lasciv.

— Soțul meu bea deja un pahar în cinstea mirilor, episcopul binecuvântează puștii satului, iar Sarah a ta o consolează pe urâta aia de Gloria, ca să treacă peste faptul că arată ca un flamingo gras. Nimeni nu ne va deranja...

Își lăsă eșarfa să cadă. Christopher nu mai avea decât o singură dorință – să se cufunde în carnea ei.

— Hai, Christopher, încă o singură dată...

Sarei nu-i venea să creadă. Arăta foarte bine – pentru prima dată în viață! Avea impresia că vede de pe acum licărul din ochii lui Christopher atunci când va păși în biserică spre el. Nu-și va putea închipui transformarea ei. Avea să o iubească acum și mai mult decât înainte...

Ce frumoasă ești, iubito, uite ce frumoasă ești. Psalmul avea să capete o cu totul altă importanță atât pentru el, cât și pentru Sarah. Fiindcă era frumoasă, dragostea o făcea să strălucească.

Numai de n-ar fi fost ochelarii aceia! Sarah știa că, îndărătul lor, ochii îi păreau uriași și rotunzi, ca niște ochi de vacă și că îi

acopereau delicatețea trăsăturilor. Și-ar fi dorit să poată renunța la ei, dar astfel s-ar fi privat, desigur, de mult râvnita imagine a ochilor strălucitori ai iubitului ei în fața altarului. Și ar fi trebuit să pipăie inelul de logodnă... Gloria avea dreptate, ar fi putut chiar să îl dărâme pe episcop, iar una ca asta nu trebuia să se întâmple. Sarah nu putea și nici nu voia să se împiedice, oarbă, în timpul cununiei. Câteva minute fără ochelari, în care iubitul ei să o conducă, asta se putea. Dar nu întreaga ceremonie.

Putea face, totuși, ceva în acest sens. Christopher trebuia să o vadă cel puțin o dată în toată splendoarea ei, chiar dacă una ca asta aducea, după cum se spune, ghinion. Chiaaar atât de rău nu putea fi dacă el o privea încă dinainte de intrarea în biserică. Îl căută pur și simplu, pentru o clipă, în sacristie, pentru a-i spune cât de minunat lucrase Emily – și poate că avea chiar să o sărute. Cu siguranță că avea să o sărute, altfel nici nu se putea! Sarah își strânse rochia și voalul.

— Mă întorc imediat, fetelor. Spuneți-i episcopului asta, dacă întreabă. Putem începe în cinci minute. Dar acum trebuie să...

Își aranjă ochelarii și o luă în grabă pe lângă biserică, spre mica intrare a sacristiei. Nu era închisă. Firește că nu, doar Christopher intrase pe aici.

Cu respirația întretăiată din cauza corsetului, dar și de emoție, își dădu jos ochelarii și pipăi prin anticameră. Ușa sacristiei era deschisă. Și acolo... acolo zări mișcându-se un trup bizar, compact, așezat pe jumătate pe un fotoliu... ceva negru și verde... Și ceva roz. Să fi fost piele goală?

— Christopher?

Sarah își căută ochelarii în faldurile rochiei ei ridicate

— Sarah, nu!

Christopher Bleachum încercă să împiedice dezastrul, dar Sarah

își pusese deja ochelarii.

Oricum, Emily n-ar fi reușit să-și tragă atât de repede rochia în jos... și pantalonii lui Christopher...

Imaginea era dezonorantă. Era ceva respingător.

Și o făcu pe Sarah Bleachum, obsedata, sedusa, cea care iubea, să devină din nou femeia înțeleaptă, care nu se dădea înapoi de la a-și pune propriul univers sub semnul îndoielii.

Buimăcită, se uită timp de mai multe secunde la trupurile pe jumătate despuiate de lângă biserică. Apoi, ochii îi scânteiară de furie și dezamăgire.

Lui Christopher îi trecură prin minte eroinele preferate din Biblie. Era ușor să-ți închipui ce ar fi făcut Daphne, Esther și Jael cu el și cu Emily...

Dar Sarah nu-l atacă. Nici măcar nu-i vorbi.

Palidă, cu buzele strânse, își smulse voalul din păr.

Emily se temu pentru o clipă că își va da jos și corsetul, fiindcă degetele i se îndreptară spre nasturii rochiei; după care își reveni, fugi afară, fără să le mai arunce nici măcar o singură privire celor doi, prinși asupra faptului.

— Trebuie să te îmbraci, episcopul...

Emily se întoarse prima la realitate, dar era prea târziu.

Lui Christopher nu-i venea să creadă că Sarah, în starea în care era, l-ar fi informat pe episcop despre cele întâmplate, însă, cu doar câteva minute înainte, el se aflase în fața bisericii. Trebuie să fi văzut cum țâșnise Sarah, bezmetică, din sacristie.

Reverendul își trase instinctiv capul între umeri și se pregăti. Furia lui Dumnezeu avea să se pogoare asupra lui...

— Îmi pare rău, Glory, îmi pare cu adevărat rău.

Sarah Bleachum o strângea în brațe pe fata care plângea în

hohote.

— Dar trebuie să înțelegi că, în aceste condiții, nu pot rămâne. Cum m-ar privi oamenii de aici?

— Nu mă interesează! sughită Gloria. Dacă vă întoarceți în Noua Zeelandă... A acceptat bunica Gwyn cu adevărat una ca asta? Vă trimite cu adevărat banii?

Sarah Bleachum fugise bezmetică în ziua nunții, însă chiar de pe atunci, când trecea în fugă pe lângă nuntași, gândurile începuseră să-i zboare din nou. Trebuia să plece din acel loc, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mai întâi din Sawston, apoi din Anglia, altminteri înnebunea.

Sarah ajunsese teafără în camera ei din casa doamnei Buster, își smulse de pe trup rochia și acel corset nefericit, apoi îmbracă primul costum mai bun care îi căzu în mână. Își strânse hainele și o luă spre Cambridge.

Paisprezece kilometri putea străbate pe jos. La început, aproape că alerga, apoi o luă la pas, iar la final abia dacă se mai târa. Măcar îi trecuse furia oarbă, și chiar și prima rușine dispăru în fața epuizării. În Cambridge existau hoteluri. Sarah spera însă să nu plătească în avans prea mulți bani. În cele din urmă, găsi o pensiune modestă și care semăna, totuși, cu un cămin, la a cărei ușă se hotărî să bată. Și, pentru prima dată în acea zi oribilă, norocul îi surâse. Proprietăreasa, o văduvă, pe numele ei Margaret Simpson, nu-i puse nicio întrebare.

— Puteți să-mi povestiți cu o altă ocazie cele întâmplăte... dacă veți dori, spuse ea domol și îi întinse tinerei o ceașcă de ceai. Mai întâi trebuie să vă odihniți.

— Trebuie să găsesc un oficiu poștal, șopti Sarah.

Acum, că se liniștea, simțea cum îngheață și tremură din tot corpul.

— Trebuie să trimit o depeșă... în Noua Zeelandă. Credeți că este posibil de aici?

Doamna Simpson îi umplu din nou ceașca și îi puse peste umeri o haină din lână ciudatului ei oaspete.

— Sigur că da. Dar asta se poate face și mâine...

Sarah n-ar fi crezut vreodată că va reuși să adoarmă în acea zi, dar, spre surprinderea ei, adormi adânc și bine – și se trezi a doua zi devreme, cu un sentiment de ușurare. Bineînțeles, simțea și rușinea și teama de viitor. Însă, înainte de toate, se descotorosise de un soi de constrângere. De fapt, se bucura să se poată întoarce acasă, dacă n-ar fi fost Gloria.

— Bunica ta nu trebuie să-mi „permită” să mă întorc în Noua Zeelandă, oițo, o informă ea pe fată, prietenos, dar hotărât. Unde vreau să trăiesc, asta decid eu singură, dar ea mi-a promis că îmi va plăti drumul dacă nu mi s-ar împlini aici... cum să spun... speranțele, iar ea își va ține promisiunea asta, ceea ce a și confirmat că va face.

Într-adevăr, Gwyneira McKenzie primise chiar în aceeași zi telegrama lui Sarah – Andy McAran o adusesse din Haldon la Kirward Station – și îi trimisese pe dată bani, prin Greenwood Enterprises. Sarah avea să plece în câteva zile la Londra, apoi avea să ia primul vapor spre Lyttelton sau Dunedin. Trebuia însă să i-o spună Gloriei. Își comandă, fără nicio plăcere, o birjă spre Oaks Garden și păși cu fruntea sus pe lângă profesoarele și mamele care-i aruncau priviri acre.

După cum se așteptase, Gloria era disperată.

— Puteți rămâne măcar în Anglia? întrebă ea cu lacrimi în ochi. Poate că domnișoara Arrowstone v-ar angaja chiar...

Sarah scutură din cap.

— După tot ce s-a întâmplat, Glory? Nu, e absolut imposibil.

Imaginează-ți că ar trebui să-l întâlnesc pe Christopher în fiecare duminică la slujbă...

— Dar reverendul nu va fi mutat? întrebă Gloria. Lily e de părere că ar trebui dat afară.

Sarah se întreba ce oare văzuseră sau auziseră fetele. Fuseseră în apropierea sacristiei și o văzuseră pe Sarah fugind. Lily, curioasă, ar fi putut să se uite imediat după aceea, să vadă ce se întâmplase. Era posibil însă ca ambele fete să-l fi urmărit pe episcop... Dar, indiferent de ce povestea Lilian Lambert sau ce știa Gloria Martyn, era limpede că Christopher Bleachum nu avea să-și piardă postul.

Chiar dacă episcopul fusese martorul comportamentului său dezonorant, tot nu avea să îl compromită în fața parohiei și a întregii conduceri a bisericii. Firește că avea să îl dojenească sever, însă rușinea nunții neîmplinite avea să se reverse numai asupra lui Sarah. Probabil că fuga ei era explicată prin teama de ceva important sau printr-o criză de isterie, în vreme ce „sărmanul reverend” avea să fie compătimit pe cât posibil.

— Nu știu ce se va întâmpla cu reverendul, dar, în ce mă privește, eu plec oricum, spuse Sarah cu o voce apăsată. Mi-aș dori să te pot lua cu mine, dar este imposibil. Și, în curând, vor veni și părinții tăi, Glory. Atunci te vei simți mai bine...

În privința asta, Gloria avea dubiile ei. Pe de-o parte, abia îi aștepta, pe de alta, se temea de întâlnirea cu ei. Nu se aștepta însă la dragoste și înțelegere.

— Îi pot chiar povesti bunicii Gwyn cât de nefericită ești tu aici, propuse Sarah, cu inima îndoită. Poate că va putea schimba ceva...

Gloria își strânse buzele, formând astfel o linie, și se încordă.

— Nu vă obosiți, spuse ea încet.

Gloria nu credea în minuni. Nimeni de la Kirward Station nu părea că îi duce cu adevărat dorul, iar Jack cu siguranță nu avea să

vină să o ia de aici.

Se juca în buzunar cu scrisoarea pe care o primise de dimineață. Gwyneira McKenzie îi povestea, în stilul ei epistolar într-adevăr sub orice critică, despre o nuntă. Jack se căsătorise cu Charlotte Greenwood. Cu siguranță că în curând urmau să aibă copii. După aceea, el avea să o uite pe Gloria.

— Este absolut minunat că veniți tocmai acum!

Domnișoara Arrowstone îl salută extaziată pe William Martyn, iar asta nu avea cu siguranță nicio legătură cu ora la care acesta ajunsese. Din contră, în cazul de față șarmul lui juca un rol important. Cu doar câteva excepții, William reușise să aibă toate femeile la degetul mic. Rectorița rotofeie torcea acum precum o pisică și îl privea aproape îndrăgostită pe bărbatul arătos. William Martyn ajunsese deja la vârsta mijlocie, dar rămăsese suplu și cu o statură impunătoare. În părul lui blond și ondulat nu se furișase încă niciun fir cărunț, iar strălucirea din ochii lui albaștri, limpezi, și zâmbetul de pe fața lui mereu ușor bronzată îl făceau irezistibil.

Împreună cu soția sa, Kura, care avea părul închis la culoare și un aspect exotic, forma o pereche frapant de frumoasă. Domnișoara Arrowstone se întreba cum de doi oameni care arătau atât de bine și erau așa de charismatici dăduseră naștere unui copil atât de banal, precum Gloria.

— Am primit o scrisoare pentru Gloria, care, să o spun mai blând, ne pricinuieste o ușoară îngrijorare...

Din sertar, domnișoara Arrowstone scoase la iveală un plic.

— Cum îi mai merge Gloriei? întrebă William cu vocea lui atrăgătoare. Sper că s-a integrat bine și că este o bucurie pentru profesoarele ei.

Domnișoara Arrowstone se obligă să zâmbească.

— Păi, ce să spun... Fiica dumneavoastră încă se mai luptă cu schimbarea. A crescut cam sălbatică, acolo jos, la capătul lumii...

William încuviință și făcu un semn cu mâna.

— Cai, vaci și oi, domnișoară Arrowstone, spuse el pe un ton dramatic. Asta-i tot ce au oamenii ăia în cap. Canterbury Plains... Christchurch, care își spune, mai nou, metropolă... Construcții de catedrale... Toate astea sună promițător, dar după ce ați locuit acolo o dată... după cum spuneam – cai, vaci și oi! Trebuia să o fi adus pe Gloria mult mai devreme într-o atmosferă care să o stimuleze mai mult. Dar, după cum se spune, domnișoară Arrowstone, succesele mari implică eforturi mari.

Domnișoara Arrowstone zâmbi înțelegătoare.

— De aceea nici nu sunteți aici împreună cu soția dumneavoastră pentru a o lua pe Gloria, observă ea, însă ne-am fi bucurat cu toții de o revedere.

Și de încă un concert gratuit, își zise William, răspunzând însă extrem de prietenos:

— Kura a fost, după ultimele turnee, cam indispusă. Și bănuiesc că înțelegeți că și cele mai mici răceli sunt de luat foarte în serios în cazul cântăreților. Acesta este motivul pentru care ni s-a părut că e mai bine să rămână în Londra. Avem un apartament la Ritz...

— Nu aveți o casă la oraș, domnule Martyn? se miră domnișoara Arrowstone. Ochii îi scânteiară la auzul numelui renumitului hotel, care fusese deschis cu mare pompă, în urmă cu doar câțiva ani, sub patronajul Prințului de Wales.

William scutură din cap, cu o ușoară urmă de regret.

— Și nicio casă la țară, domnișoară Arrowstone. În ce mă privește, am deschis de multe ori subiectul unei reședințe luxoase, dar soția mea nu vrea să se statornicească. Genele ei maori sunt de vină, bănuiesc. Dar ce e cu scrisoarea pe care ați amintit-o,

domnișoară Arrowstone? O hărțuiește cineva pe fiica noastră? Poate că asta e încă un lucru pe care Gloria trebuie să îl accepte. Artiștii de succes au mereu în preajmă oameni invidioși...

Domnișoara Arrowstone scoase hârtia din plic și o despătură.

— Nu aş numi asta „hărțuire”. Nu îmi face, oricum, nicio plăcere faptul că am deschis scrisoarea. Dar trebuie să înțelegeți... ca tată al unei fete ar trebui să priviți cu ochi buni faptul că avem grijă de virtutea elevelor noastre. Scrisorile cu un expeditor de sex masculin, care nu ne este cunoscut nouă a fi în vreun fel înrudit cu fata, sunt deschise din motive de siguranță. Dacă scrisoarea este inofensivă, cum și este cazul, de cele mai multe ori, o predăm destinatarului, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. În caz contrar, fata trebuie să dea explicații. Da, și de data asta... dar citiți-o dumneavoastră.

Draga mea Gloria,

Nu știi prea bine cum să încep această scrisoare, dar sunt prea neliniștit să mai aștept. De aceea, iubita mea soție, Charlotte, m-a încurajat să-ți scriu și să îți spun motivele pentru care îmi fac griji.

Cum îți merge, Gloria? Poate că această întrebare ți se va părea enervantă. Din scrisorile tale, deducem, la urma urmei, că ești mereu foarte ocupată. Povestești despre cântatul la pian, despre desen și despre multele lucruri, pe care le faci alături de prietenele tale. Scrisorile tale îmi par însă ciudat de scurte și într-un limbaj ce nu-ți aparține. Să fie oare adevărat că ne-ai uitat pe noi toți cei de aici, de la Kirward Station? Chiar nu vrei să mai știi ce îți mai fac poneiul și câinele? Poate că sună prostesc, dar nu citesc niciodată vreun surâs printre rânduri și nici nu răzbate ceva mai personal. Din contră, aceste propoziții scurte par să transmită doar tristețe. Când mă gândesc la tine, aud mereu acele ultime cuvinte pe care mi le-ai adresat înaintea plecării: Dacă va fi foarte rău, Jack, vei veni să mă iei? La vremea respectivă, te-am consolată, nu am știut ce să spun. Dar răspunsul corect este, bineînțeles, da. Gloria, dacă ești disperată, dacă ești singură și nu mai vezi nicio speranță că se va

schimba ceva, atunci scrie-mi și voi veni. Nu știu cum voi reuși să o fac, dar sunt aici pentru tine.

*Unchiul tău vitreg, care te iubește mai presus de orice,
Jack*

William citi rândurile cu fruntea încrețită.

— Ați făcut bine că ați citit această scrisoare, domnișoară Arrowstone, zise el într-un târziu. Relația dintre fiica mea și acest tânăr a avut mereu un aspect bolnăvicios. Aruncați această scrisoare.

Gloria era singură. Foarte singură.

PARADISURI PIERDUTE

*Canterbury Plains, Cambridge, Auckland, Capul Reinga,
America, Australia și Greymouth, 1914–1915*

1

Cu riscul de a suna ca Gerald Warden, dar aici este în neregulă ceva.

James McKenzie mergea cu greu prin fostul parc cu trandafiri de la Kirward Station, sprijinindu-se mai mult pe un baston, dar și pe brațul soției sale Gwyneira. În ultima vreme, orice deplasare era pentru el un chin, articulațiile îi deveniseră mai rigide, iar reumatismul îi amintea de nenumăratele nopți petrecute sub cerul liber. Trebuia să fie un prilej ieșit din comun, ca, de exemplu, acum, sosirea din munți a turmelor de oi și a ciobanilor lor, pentru ca James să-și părăsească locuința. Însă, deși fiul său, Jack, luase în mâini, de facto, treburile fermei, fostul șef nu putea să nu arunce o privire asupra oilor gestante, bine hrănite, și asupra mieilor. Animalele stăteau ca un imens morman de mari ghemotoace de vată pe pășunile și în ocolurile de la Kirward Station, behăind furioase, atunci când, din cauza oierilor, animalele înrudite sau împrietenite erau despărțite. Gwyneira și James puteau fi mulțumiți. Oile erau în cea mai bună stare, iar rata pierderilor era foarte mică.

Jack, care condusese mânatul animalelor, glumea cu oierii maori și o îmbrățișase pe soția lui, Charlotte.

Charlotte cu siguranță nu se plictisise în timpul absenței lui.

Probabil că își petrecuse, mai degrabă, timpul în care și satele maori erau în marea lor majoritate orfane de bărbați, pentru a asculta poveștile femeilor. La urma urmei, descoperise de o vreme faptul că bărbații și femeile povesteau și înfloreau deseori diferit aceleași legende. Charlotte era capabilă acum să recunoască foarte bine aceste nuanțe. După mai bine de cinci ani petrecuți la Kirward Station, studiind intens tradițiile maori, le vorbea deja cursiv limba și, după cum observa uneori Jack în glumă, aproape mai bine decât soțul ei.

Chiar acum le adresa bărbaților glume și salutări de la soțiile lor, în timp ce se încolăcea drăgăstos în jurul lui Jack. Celor din triburile maori nu li se părea această intimitate în public absolut deloc penibilă; doar obiceiul sărutului, în locul frecării nasului, li se părea cam ciudat.

Însă ochii căprui, încă ageri, ai lui James McKenzie nu doar că observă și apreciază starea oilor sale. El își aruncă privirea și asupra siluetei suple a lui Charlotte, ceea ce îl făcu să exprime soției respectivul comentariu. Deși bătrânii McKenzie dăduseră și mâncare și whisky, nu aveau să ia parte însă la petrecerea prin care se încheia mânatul oilor. Mergeau agale prin parc, spre intrarea din spate a casei. Chiar și după atâția ani, cei doi preferau intrarea din bucătărie, aflată în apropierea grajdurilor, celei somptuoase din față.

— Au trecut cinci ani buni de căsnicie și fata este slabă ca un fir de iarbă. Ceva nu este în regulă aici.

Gwyneira încuviință îngrijorată. Cei doi soți discutaseră de multe ori despre acest subiect, dar niciunul din ei nu voia să îi confrunte direct pe Jack sau pe Charlotte cu asta. Mai aveau încă prea viu în amintire calvarul Gwyneirei, de când Gerald Warden, socrul ei de pe atunci, îi comenta talia suplă și îi reproșa că nu era fertilă.

— Nu cred că e de vină lipsa exercitiului, spuse ea în glumă. Cei

doi abia dacă se scapă din brațe, chiar și acum. Este puțin probabil să nu continue în dormitor...

James zâmbi.

— Și, spre deosebire de o anume domnișoară Gwyn de acum o jumătate de secol, Charlotte a noastră lasă și impresia că ar fi foarte fericită, își sâcâi el soția.

Gwyneira i se adresase pe atunci, în disperarea ei, lui James. Soțul său, Lucas, era, în mod evident, incapabil să zămislească un copil și astfel trebuia să își facă șeful oierilor datoria. Tânăra își băgase luni de zile în cap că „tentativa ei de a procrea” nu avea nimic în comun cu dragostea.

Gwyneira își încreți fruntea.

— Ba da, dacă e să fie din cauza lui Jack, opri ea gluma. Iar ea își iubește munca pe care o are cu tribul maori. Însă în rest... Nu ți se pare că este prea slabă, James? Firește că este ieșit din comun de frumoasă, dar, totuși, puțin cam slabă. Sau mă înșel eu? Și toate durerile astea neconținute de cap...

După propriile spuse, Charlotte avea, de când se știa, o predispoziție pentru migrene. Chiar din primii ani ai căsniciei, își petrecuse mereu câte o săptămână întreagă în odăile ei, în care acoperise ferestrele, pentru ca lumina să nu poată pătrunde, și apărea după aceea palidă și cu durerea citindu-i-se pe chip. Nici prafurile doctorului din Haldon, nici ierburile moașei maori Rongo Rongo nu o ajutaseră cu adevărat. Cu toate acestea, se întâmplase destul de rar, în timp ce Gwyneira deja avusese, numai în primele trei luni ale acestui an, patru atacuri.

— Poate că își face griji. Ea și-a dorit dintotdeauna copii, fu James de părere. Ce spune Rongo? Nu ai mai pus să fie adusă din nou aici?

Gwyneira ridică din umeri.

— Îți pot spune doar care este părerea doctorului Barslow, rosti ea. Asta mi-a spus-o Charlotte. Probabil pentru că era foarte fericită să audă că, în opinia lui, totul este în regulă. Însă ei sunt mereu într-o vorbă, din cauza poveștii ăleia vechi. Dacă i-ar lipsi cu adevărat ceva, ar observa Rongo.

James dădu din cap.

— Dacă mă gândesc bine, zise el atunci, ar fi cazul să mă adresez și eu lui Rongo Rongo. Mă omoară reumatismul, dar nu pot călări la O'Keefe Station. Crezi că am putea-o convinge pe Rongo să ne facă o vizită aici?

Zâmbi apoi.

— În timpul căreia o vei putea interoga cu mare atenție și deloc bătător la ochi despre secretele cele mai intime ale Charlottei? Îl sâcâi Gwyn. Fă-o, dacă vrei, sunt la fel de curioasă ca tine! Dar fii atent, ea nu îți va dezvălui nimic! Și după aceea voi insista să bei orice fiertură amară pe care ți-o va prescrie!

Firește că Rongo Rongo veni la ei acasă și îl găsi pe James în pat. Ultimele ploi îi agravasera atât de tare reumatismul, încât nu reușea să se târască nici până la fotoliul aflat în fața ferestrei bovindoului.

— Asta e vremea, domnule James... face oasele să putrezească, suspină Rongo, o femeie cu părul aproape alb, mică, dar la fel de agilă ca întotdeauna.

După tradiția femeilor din familia ei, ea practica și învăța mai departe arta tămăduirii.

Din nefericire, Rongo nu avea fete, doar trei fii. Venise cu o nepoată, dar nu părea să fie prea dezghețată. Aproape fără niciun chef, se apucă să caute, după indicațiile lui Rongo, ierburi și amulete.

— Durerea poate fi ameliorată cât de cât, dar de vindecat

reumatismul, asta nu se mai poate. Cel mai important este să stați la căldură și să nu vă împotriviți slăbiciunii. Nu ajută la nimic dacă vă ridicați și încercați să vă forțați picioarele, căci se vor face tot mai rău. Uitați aici...

Luă câteva ierburi din mâinile miciei ei ajutoare.

— Asta vi se va pregăti diseară la bucătărie. Mâine, Kiri o va strecura și veți bea totul dintr-o înghițitură, chiar dacă e amară. Întrebați-o pe Kiri, ia același lucru și este mult mai sprintenă decât dumneavoastră!

Kiri era de zeci de ani bucătăreasă la Kirward Station și era de neclintit în refuzul ei de a lăsa postul unei fete mai tinere.

— Kiri e un copil față de mine! susținu James. Când eram de vârsta ei, nu știam ce înseamnă durerile de articulații!

Rongo zâmbi.

— Zeii îi ating pe unii mai devreme, pe alții mai târziu, zise ea liniștită, dar cu o inflexiune tristă a vocii. Fiți fericit că vi s-a oferit o viață lungă... cu mulți urmași.

— Fiindcă tot a venit vorba...

James se întoarse cu greu într-o poziție mai comodă și își începu cercetările. Se descurca mai bine decât Gwyneira, și nu doar fiindcă era mai diplomat. Spre deosebire de soția lui, el vorbea cursiv maori. Rongo Rongo se descurca în engleză – fusese una dintre primele eleve ale lui Helen O'Keefe – dar dialogul în limba maternă îi cădea mai bine. Dacă avea de gând să dezvăluie secrete, atunci propria ei limbă era mai potrivită.

— Care e situația nurerii mele, Charlotte? O să aibă urmași?

James zâmbea, aproape ușor conspirativ, însă Rongo Rongo rămase serioasă.

— Domnule James, blestemul *wahinei* Charlotte nu este că nu are copii, spuse ea încet. Bunica mea m-a învățat ca în cazuri precum al

ei să fac o exorcizare, ceea ce am și făcut...

— Cu acordul Charlottei? întrebă James uimit.

Rongo încuviință.

— Da, deși ea nu a luat-o în serios. Voia pur și simplu să știe cum se desfășoară...

— Înseamnă că a fost cam fără folos? întrebă James, amuzat.

Auzise de multe ritualuri de exorcizare reușite, dar succesul era garantat doar când persoana în cauză credea în efectul lor.

— Domnule James, răspunse Rongo, nu este important dacă Charlotte crede sau nu în spirite. Spiritele trebuie să se teamă de puterea *tohunga*...

— Și? întrebă James. Am avut în acest caz de-a face cu niște spirite îndeajuns de fricoase?

Rongo își încreți nefericită fruntea.

— Nu sunt foarte puternică, recunosc în cele din urmă, iar spiritele sunt. Am sfătuit-o pe domnișoara Charlotte să meargă la o *pakeha-tohunga* din Christchurch. Doctorul Barslow nu are mai multă putere decât mine...

James deveni neliniștit. Rongo Rongo nu trimitea pacienți la medicii englezi. Era rivala prietenoasă a doctorului Barslow, medicul din Haldon – ba unul reușea să vindece repede vreo suferință, ba celălalt. În cazul Charlottei, dăduseră, ambii greș până acum. Diagnosticile „lipsa copiilor este un blestem” și „trebuie să încercați pur și simplu mai departe, din punct de vedere medical nu există niciun motiv pentru care să nu rămâneți însărcinată” se asemănau îngrijorător de mult.

— Am numărat zilele! îi spuse Charlotte soțului ei.

Tocmai își periașe părul. Jack se aplecă asupra ei și respiră din prea plinul blond ca mierea, mereu surprins și fericit de faptul că

toată această frumusețe îi aparținea.

— Dacă am încerca azi, aș putea rămâne gravidă.

Jack îi sărută părul și ceafa.

— Sunt deschis oricărei încercări, zâmbi el. Știi însă că nu mă supăr dacă nu avem copii. Nu am nevoie de moștenitori, te vreau și am nevoie doar de tine.

Charlotte îi privi chipul în oglinda din dormitor și savură tandrețea lui. Știa că vorbea serios. Jack nu lăsase niciodată vreo urmă de îndoială că ea nu-l făcea fericit.

— De unde știi cum se numără zilele? se interesă el.

— De la Elaine. Și ei i-a... râse ea ușor și se înroși toată. I-a explicat-o odată o prostituată. În cazul respectiv era, desigur, vorba despre cum se împiedică o sarcină. Dar e același principiu, numai că invers.

— Vorbești cu Elaine despre problemele noastre? întrebă Jack mirat. Am crezut că asta ne privește doar pe noi doi!

Charlotte ridică din umeri.

— O știi pe Lainie. Așa este ea, dintr-o bucată. Când a fost ultima dată aici, m-a întrebat direct, deci am discutat despre asta. Ah, Jack, îmi doresc atât de mult un copil! Băieții lui Lainie sunt foarte drăguți. Și scrisorile micii Lilian...

— Chiar așa de mică nu mai e nici ea, bombăni Jack. Gloria are optsprezece ani, deci Lilian trebuie să aibă vreo paisprezece sau cincisprezece.

— În orice caz, este încântătoare. Abia aștept să o cunosc. În doi ani va termina școala, nu-i așa? Și Gloria la fel. Ce repede cresc copiii!

Jack încuviință. Chiar și după atâția ani, nu încetase să se mire de comportamentul Gloriei. Scrisorile ei scurte, fără conținut, tăcerea la cele trei încercări disperate ale lui... Ceva nu era în regulă, nu

reușea să ajungă la ea. Vara următoare avea să își încheie, în sfârșit, această educație de internat. Dar nu era vorba deocamdată despre o întoarcere acasă.

„După terminarea școlii, voi călători cu părinții mei prin Europa de Nord.” O propoziție scurtă din ultima scrisoare a Gloriei. Nicio vorbă dacă se bucura de asta sau dacă ar fi dorit să vină direct acasă. Nici măcar un cuvânt despre eventuale planuri de studii viitoare... Scrisorile sale se limitau la niște scurte dări de seamă. Dacă își petrecea vacanțele cu părinții și nu în internat – despre asta nu spunea nimic.

— Te vei bucura când se va întoarce nu-i așa, întrebă Charlotte.

Își termină îngrijirea părului, se ridică și își lăsă capotul din mătase să-i alunece peste umeri. Dedesubt purta o cămașă de noapte frumos brodată. Jack observă că se subțiasse și mai mult.

— Dacă vrei copii, ar trebui să mănânci mai mult, schimbă el subiectul și își luă gingaș soția în brațe.

Ea râse ușor când o culcă pe pat.

— Ești prea delicată pentru a purta un copil.

Charlotte tremură ușor atunci când o sărută, dar reveni la subiectul Gloria. Nu-i plăcea să vorbească despre corpul ei; femeile maori o ironizau și așa destul, spunându-i că, în curând, soțul ei nu o va mai plăcea. Bărbaților maori le plăceau femeile mai pline.

— Poate vei fi dezamăgit, îl avertiză pe Jack. Gloria care se va întoarce nu va mai avea multe în comun cu fata pe care o știi. Nu îi va mai păsa de câini și de cai. Îi vor plăcea cărțile și muzica. Ar trebui să exersezi deja conversații profunde.

Lui Jack, mintea îi spunea același lucru, mai ales când citea scrisorile Gloriei, dar inima nu-l putea crede.

— Asta să i-o spună ea singură lui Nimue! făcu el aruncând o

privire cățelei Gloriei, care dormea pe holul din fața dormitorului, lângă câinele lui de stână. Totuși, ea este moștenitoarea de la Kirward Station. Va trebui să-i pese de fermă, cu sau fără internat.

Charlotte fu de acord.

— Dar câinele o va mai recunoaște?

— Desigur, încuviință Jack. Câinele își amintește. Și Gloria... nu se poate să fi devenit un alt om. Pur și simplu, nu se poate.

Gloria își prinse părul la ceafă. Îi stătea țeapăn, departe de cap; buclele erau prea groase pentru a li se putea da vreo formă. Măcar îi mai crescuse și ajungea până jos, pe spate. În rest, ajunsese să nu-i mai pese ce spuneau despre ea Gabrielle, Fiona și celelalte fete. Reușise să construiască în jurul ei o zonă de protecție. Pur și simplu nu mai permitea să fie rănită. Același lucru era valabil și pentru observațiile profesorilor, în special cele ale noii profesoare de muzică, domnișoara Beaver. Domnișoara Wedgewood se căsătorise în urmă cu trei ani cu reverendul Bleachum și părăsise școala. Odată cu domnișoara Beaver mai venise și o altă admiratoare înfocată a lui Kura-marotini Martyn. Ardea de nerăbdare să o cunoască pe Gloria și spera la minuni muzicale. Cum Gloria nu le înfăptuise, voise să audă cel puțin toate detaliile din călătoriile legate de diferitele concerte, la care și fata participase în ultimii ani.

Însă tânăra nu putea povesti prea multe: ura vacanțele cu părinții. Privirile membrilor ansamblului, când o văzuseră pentru întâia oară, o răniseră până în adâncul sufletului. De fiecare dată părinții ei adunau noi dansatori și noi cântăreți. Cei mai mulți maori erau legați de patrie și nu rămâneau în trupă mai mult de un sezon.

În plus, se ajungea deseori la certuri ale artiștilor atunci când soții Martyn angajau *tohunga*, adică muzicieni cu o faimă proastă până și în patria lor.

Interpretările celebrelor *haka* ale Kurei se depărtau tot mai mult de reprezentațiile tradiționale, se adaptau standardelor vestice și aveau aceeași pretenție de la artiștii maori. Cei mai buni nu erau pregătiți să o facă și se certau rău. De aceea, Kura și William hotărâseră să nu mai angajeze maori-adevărați, ci doar corciturii *pakeha*. Ei și corespundeau mai bine idealului vestic de frumusețe, ceea ce devenise criteriul principal pentru selectarea lor. Kura și William călătoreau cu o trupă imensă, care umplea cinci vagoane de dormit și un salon. Vagoanele private erau atașate trenurilor de linie.

Când Gloria călătorea cu ei, trebuia să împartă vagonul cu alte cinci fete, deci locuia într-un spațiu și mai restrâns decât la internat. Uneori, avea noroc și tinerele dansatoare erau preocupate numai de ele. Unele o invidiau însă pe Gloria pentru părinții ei bogați și renumiți și o făceau să simtă acest lucru. Atunci, Gloria se închidea în sine și privea în gol ore întregi. La internat, această atitudine trecea drept „visătoare”; în turnee, o credeau idioată.

— Hei, Glory, trezirea! Tot n-ai terminat?

Lilian Lambert năvăli în camera ei – ca întotdeauna, fără să bată la ușă, și o smulse pe Gloria din mrejele gândurilor ei tulburi.

— Cum te-ai îmbrăcat? întrebă ea, nerăbdătoare. Nu trebuie să îmbraci uniforma școlară, este un simplu picnic! Ne uităm la antrenamente și îi sărbătorim apoi pe băieții care ajung în echipa de schifuri de opt a Cambridge-ului. Asta e adevărata distracție, Gloria! Și o să îi cunoaștem pe băieți! O dată pe an, scăpăm din mănăstirea asta de maici – și tu, ce faci...

— La mine oricum nu se uită nimeni, zise Gloria morocănoasă. Mai bine aș rămâne aici. Sau aș putea să vâslesc singură în bărcile alea. Cred că e foarte distractiv!

Lilian rămase impasibilă.

— Gata, hai, îmbracă rochia albastră, cea pe care ți-a cumpărat-o maică-ta în Anvers. E drăguță și îți stă bine fiindcă e îndeajuns de largă.

Gloria suspină și aruncă o privire asupra taliei de viespe a lui Lilian. Ea purta, bineînțeles, un corset la modă, dar nici măcar nu avea nevoie de el. De pe acum era tot mai limpede că semăna la corp cu mama și cu bunica ei: mică, suplă, însă cu forme pline în părțile potrivite. Din contră, Gloria trebuia să se chinuie în corsetul ei și să postească apoi de fiecare dată când era vorba de haine la modă. Rochia largă din Anvers îi stătea într-adevăr mult mai bine, dar nu era ultimul răcnet, ci părea mai potrivită femeilor savant și militantelor. La fel erau și costumele cu pantaloni, pe care le vedeai prin toate marile orașe. Pe Gloria o tentaseră grozav, dar Kura refuzase total. Și apoi, cine știe ce ar fi auzit în internat!

Până la urmă, Gloria se aranjă, spre mulțumirea lui Lilian, care îi pensase sprâncenele și le trasese conturul cu un chibrit înnegrit cu funingine din șemineu.

— Așa arată mult mai bine! spuse Lilian satisfăcută. În jurul ochilor mai trebuie să tragi o linie subțire, poate chiar mai accentuată, dar atunci o să observe domnișoara Arrowstone și or s-o apuce crizele!

Într-adevăr, fardul improvizat îi punea ochii în evidență, iar culoarea îi accentua pielea deschisă la culoare. Era departe de a fi frumoasă, totuși nu se mai găsea respingătoare. Probabil că nu avea să stârnească interesul vreunui băiat, dar nu prea îi păsa. Nu voia să iasă în evidență nici în bine, nici în rău.

— Vino odată, trăsura e gata de plecare! o chemă Lilian.

Roșcata îi era Gloriei prietenă de nădejde acum, ca și în trecut. Gloria se întreba deseori ce o determina să îi rămână alături. În ciclul școlar superior, diferența de vârstă dintre cele două fete nu mai părea semnificativă. Gloria fusese mutată în clasa lui Lilian în cel de-al doilea an petrecut la Oaks Garden. O nouă umilință. Fără orele particulare ale domnișoarei Bleachum nu putea recupera materiile umaniste. Lilian nu avea probleme și o muștra pentru nesiguranță.

— Nu contează, Glory, dacă înțelegi ce a vrut să spună domnul Poe sau oricare alt poet cu scriitura lui. Probabil că nici ei nu știau ce zic. Deci, inventezi ceva, cu cât mai ciudat, cu atât mai bine. De fapt, cu asta nu poți greși în niciun fel...

Lilian nu era vreo artistă, dar avea idei și, pe deasupra, șarm. Domnișoara Beaver îi trecea cu vederea chiar și cântatul prost la pian dacă îi zâmbea în acel fel drăguț și avea pregătită o scuză inteligentă când o întreba de ce nu venise să exerseze. În asemenea cazuri, însă, Gloria amuțea și enerva pe toată lumea.

Oaks Garden avea o înțelegere cu liceul din Cambridge, care prevedea întâlniri ocazionale între fetele mai mari din internat și studenții din primii ani ai universității. Firește că totul se petrecea sub supraveghere, dar dacă se întâmpla ca doi tineri să se îndrăgostească, se înțelege că relația era întotdeauna una potrivită. Fetele erau pregătite pentru viitorul lor rol în societate. Așa se face că trăsura școlii ducea la Cambridge cincisprezece fete exaltate pentru a asista la concursurile preliminare ale legendarei curse de canotaj. Era întrecerea anuală a schifurilor de opt persoane dintre

Oxford și Cambridge, iar punctul culminant al sezonului urma să aibă loc la Londra, peste patru săptămâni. Gloria se gândi că echipele erau deja stabilite, mai ales cu atât de puțin timp înainte de finală. Oricum, era totuna. În acea după-amiază însorită, aveau să se distreze cu toții. Orice prilej de a părăsi internatul era unul bun.

Grădinarul, care în Oaks Garden avea și funcția de vizitiu, își strunea caii cam greoi pe străzile ce duceau spre Cambridge. Gloria se bucura de verdele crud de pe pășuni, de animalele răzlețe; încă le mai compara cu cele de la Kirward Station. Era plăcut să călătorești din nou într-un peisaj neîngrădit de ziduri și garduri. Parcul din Oaks Garden era minunat, dar ochii Gloriei căutau depărtările. Verdele dealurilor din jurul Cambridge-ului o liniștea și o bucura, dar își dorea să vadă pășunile Alpilor. Aerul din Anglia i se părea în continuare cețos, vizibilitatea redusă, și era mai întunecat decât la Canterbury Plains.

Bucătăresele din Oaks Garden pregătiseră picnicul, iar cele două profesoare însărcinate cu supravegherea păzeau coșurile de parcă ar fi conținut cel puțin un tezaur. Chiar și alegerea locului, pe mal, părea să fi fost o chestiune ieșită din comun. Lilian și prietenele ei conversau cu voci ridicate, uneori ascutite – și Gloria dorea încă o dată să fie cât mai departe de toate cele. Decât să stea aici și să se uite la cursa de bărci, ar fi preferat să meargă de-a lungul Cam-ului, să observe păsări și broaște – pe care le-ar fi speriat până când ar fi sărit în apă, refugiindu-se. Ca și înainte, era pasionată de științele naturale și continua să deseneze animalele întâlnite pe câmpurile Angliei. Totuși, de multă vreme nu mai arăta desenele profesoarelor, ci, cel mult, i le trimitea domnișoarei Bleachum, la Dunedin. Promise acolo un post la o școală de fete; îi scria în mod regulat Gloriei. Cu ea făcea uneori, precaută, chiar și planuri pentru după școală. Dunedin avea o universitate care accepta ocazional și

fete. Poate că acolo putea să își urmeze înclinațiile și să studieze vreo materie legată de științele naturii. Firește că Gloria trebuia să recupereze câte ceva, dar domnișoara Bleachum era convinsă că ar fi făcut-o cu ușurință. Gloria nu mai visa de mult la o întoarcere la Kirward Station. Era dureros să își amintească de acea lume pierdută și, apoi, cum s-ar mai simți vreodată în siguranță acolo? Părinții o smulseseră din acel mediu. Nu avea nicio garanție că nu aveau să o facă și a doua oară.

Lilian și restul fetelor deciseră, în cele din urmă, să se așeze mai aproape de linia de sosire decât de cea de start a cursei. Unele dintre ele considerau că, astfel, băieții le vor vedea mai bine. Altele argumentaseră că precis canotorii se vor uita după o zână bună înainte de a se da startul. Își propuneau, chiar să facă o plimbare nevinovată până la punctul de start al cursei.

Cele mai multe plecară pe dată, dar Gloria ajuta profesoarele să despacheteze coșurile de picnic și să întindă păturile și fețele de masă pe gazon. Cu siguranță că după aceea avea să se poată strecura neobservată de acolo; în apropiere se găsea o pădurice. Poate că avea să întâlnească vreo veveriță sau vreun jder. Nu existau în Noua Zeelandă și s-ar fi bucurat mult să le observe.

Lilian Lambert, în schimb, își găsea în continuare „propria specie” mai interesantă decât toate celelalte, indiferent de continent. Sigur că îi plăceau animalele, iar studiile științelor naturale i se păreau mai interesante decât materiile de la Oaks Garden. Dar între băieți și veverițe, prioritățile lui Lily erau clare, iar pe pontonul la care erau legate bărcile celor din Cambrigde forfoteau băieții în pulovere sau cămăși cu însemnele universității; arătau bine, probabil datorită antrenamentelor. Ca și celelalte fete, Lilian îi observa afectată de sub umbrela de soare și cuteza câte un zâmbet timid când privirea i se intersecta scurt cu a unui băiat; în rest,

trăncănea „inocent” cu prietenele ei, de parcă nici n-ar fi interesat-o celălalt sex. Totuși, se aranjase ceasuri întregi în acea zi. Purta o rochie verde-mat, iar decolteul și tivurile îi erau împodobite cu dantelă maro. Își lăsase părul roșu despletit, însă îl acoperise cu o pălărie mare de soare verde-tei. Practic, nici nu i-ar fi trebuit umbrela de soare. Era abia mijlocul lui martie și, chiar dacă vremea ținea cu tinerii, o jachetă ar fi fost mai potrivită. De sub umbrelă se putea însă flirta, iar în ceea ce privea jacheta, Lilian prefera să înghețe puțin decât să își acopere frumosul decolteu.

La rândul lor, băieții le măsurau din ochi pe fete. La finalul cursei îi aștepta un picnic. Puteau face încă de acum o oarecare „preselectie”. Mulți nu erau la primul concurs nautic; știau deci că la start se află fetele cele mai drăguțe. Timidele așteptau la sosire, unde, dacă știai cum, înfiripai o discuție mică sau chiar un flirt. Unii aveau surori sau verișoare printre elevele de la internat, ceea ce însemna, desigur, un avantaj pentru ambele părți. Fratele unei prietene de-a lui Lilian o prezentase, de exemplu, mai multor studenți. La rândul ei, le prezentase pe Lily și pe celelalte fete, iar gheața se spărsese. La confruntări de idei nu se ajunsese, așa că Lily nu avusese ocazia să-și exerseze replicile prompte. De fapt, nu doar fetele erau timorate, ci și băieții. Vorbiseră despre vreme – „minunată, un adevărat noroc!” – și despre componența echipei. Încă nu se știa cu siguranță cine va fi ales, iar canotorii dezbăteau acest lucru cu voce ridicată.

— Te rog frumos, nu Ben, nu bobocul acela! Confirmă, bineînțeles, dar mai are timp trei ani să își câștige faima. Acum e rândul lui Rupert. Pentru el este ultima șansă și nici pentru mine lucrurile nu stau mai bine...

— Ben se antrenează mai mult...

— Ben e un tocilar!

Lilian asculta plictisită și se întreba oare cine erau băieții pe seama cărora lumea se certa cu atâta pasiune. Ben părea să fie interesant. Părea să fie unul dintre cei mai tineri și i s-ar fi potrivit mai bine ei. Toți ceilalți băieți aveau cel puțin șaisprezece ani, majoritatea însă șaptesprezece sau chiar optsprezece ani. Diferența de vârstă o făcea să se teamă puțin.

Într-un final, unul dintre băieți arătă spre Rupert, un șaten greoi, cu un aer rustic, care tocmai flirta cu alte fete. Lilian constată, pe dată, că el nici nu intra în discuție în ce o privea. Nu-i plăcea firea lui exagerată, care se putea recunoaște chiar și de aici, de la distanță; în afară de asta, era, într-adevăr, prea matur. Apoi privirea i se opri însă asupra unui băiat care, departe de toți ceilalți, își făcea încălzirea într-un mic golf acoperit cu stuf. Lui Lilian i se păru că arată tânăr și de încredere. Se despărți, pe neobservate, de grupul ei și se duse la el fără grabă. Inima începu să-i bată ceva mai repede. Cu siguranță că nu era de dorit ca ea să fie aici pe cont propriu, dar în golf era frumos, mai liniștit decât pe ponton. Putea auzi respirația întretăiată a băiatului și să îi ghicească musculatura puternică de sub cămașa subțire. Însă el avea, mai degrabă, o construcție delicată: viguros, dar subțire. Doar mușchii mâinilor și cei ai picioarelor lăsau să se ghicească antrenamentul dur, continuu, de pe băncile bărcii.

— Chiar credeți că asta mai ajută acum la ceva? întrebă Lilian.

Tânărul se întoarse speriat. Părea să fi fost complet desprins de lumea înconjurătoare. Lilian privi direct în fața lui limpede, lunguiată, dominată de niște ochi verde-deschis, foarte prezenți. Tot restul putea fi incolor în ceea ce-l privea pe tânăr, dar trăsăturile îi erau frumos definite, buzele pline, acum însă strânse din cauza concentrării.

— Poftim? întrebă el.

— Antrenamentul, explică Lilian. Adică, dacă nu o știți acum, nu o mai învățați înaintea cursei.

Băiatul râse.

— Acesta nu e antrenament, sunt doar niște exerciții de încălzire. Te ajută să fii mai pregătit atunci când începe. Sportivii adevărați așa procedează.

Lilian ridică din umeri.

— Nu pricep multe din sport, recunosc eu. Dar dacă așa e bine, de ce nu o fac și ceilalți?

— Pentru că ei trângesc mai degrabă cu fetele, explică băiatul cu o expresie scârbită pe chip. Ei nu o iau în serios.

Lilian își aminti de remarcile băieților, cum că Ben ar fi un tocilar.

— Sunteți Ben? întrebă ea.

Băiatul râse din nou. Arăta mult mai bine atunci când îi dispărea de pe față expresia dură.

— Ce-au mai zis despre mine? întoarse el întrebarea. Lăsați-mă să ghicesc: Ben este un tocilar.

Acum, râse și Lilian. Ușor conspirativ. Mai avea încă acel răs de drăcușor. Băiatul o cercetă nu fără un oarecare interes.

— Dar nu e adevărat, remarcă ea. După câte văd, Ben tocmai trângănește cu o fată. Barca dumneavoastră o să mai și piardă cursa!

Îi făcu semn cu ochiul și se jucă vicleană cu umbrela de soare, însă Ben păru să nu bage deloc de seamă: amintirea cursei îl făcu să alunece din nou în lumea lui.

— E, oricum, indiferent, îl vor nominaliza tot pe acel Rupert Landon, fu el de părere. În toți aniiăștia petrecuți la liceu și-a constituit o reputație solidă în cursa de opt, dar noi am pierdut de fiecare dată când a imprimat el ritmul. Numai gura e de el. Știe să se vândă. Și acum, să mai primească o șansă în ultimul an de liceu.

— Nu puteți concura amândoi? întrebă Lilian. Adică, sunt doar

opt locuri, sau?

— Însă unul singur ține ritmul. Deci, sau Rupert, sau eu.

Ben își reluă încălzirea.

— Și acesta e strockul, nu-i așa? se interesă Lilian.

Ben încuviință.

— Pe scurt, el are grijă ca toate vâslele să intre deodată în apă. Pentru asta, el are nevoie de un bun simț al ritmului. Simțul ritmului lui Rupert este pe undeva pe la zero.

Se întinse.

Lilian ridică din umeri.

— Ghinion pentru Cambridge, spuse ea apoi. Dumneavoastră sunteți însă în primul semestru, nu? Ați putea câștiga anul viitor.

Se așeză în iarbă și-l privi pe Ben, care își continua exercițiile. Avea mișcări suple, aproape ca un dansator. Lui Lilian îi plăcea ce vedea.

Ben făcu o grimasă.

— Dacă va mai exista o dată viitoare. Domnul Hallows, profesorul nostru de istorie, spune că va fi război.

Lilian îl privi uimită. Nu auzise niciodată de vreun pericol al unui război. Istoria predată în Oaks Garden se termina odată cu moartea Reginei Victoria. Războiul avea de-a face cu Florence Nightingale, Kipling scrisese ceva despre acest subiect, în rest nu era decât ceva eroic, cu armuri și cai.

— Cu cine? întrebă ea mirată.

Ben ridică din umeri.

— Nici eu n-am înțeles exact. Nici domnul Hallows nu este, firește, prea sigur. Dar ar putea fi, iar în război nu vâslește nimeni.

— Asta ar fi într-adevăr mare păcat, spuse Lilian. Cel puțin, ați putea câștiga azi?

Ben încuviință și ochii îi scânteiară.

— Azi va concura barca mea împotriva bărcii sale.

Lilian zâmbi.

Atunci vă urez mult noroc. Apropo, eu sunt Lily. De la Oaks Garden. Organizăm la sosire un picnic. Dacă aveți chef, puteți veni. Chiar dacă nu câștigați.

— Câștig, zise Ben.

Cu o figură îndârjită, se întoarse la exercițiile lui de încălzire.

Lily mai rămase câteva minute, însă avu în cele din urmă sentimentul că deranjează.

— Pe mai târziu, deci! zise ea.

Ben nici nu o auzi.

Lilian urmări cursa de pe aceeași pătură cu Gloria. Celei din urmă nu îi reușise evadarea de sub sfera de influențe a profesoarelor sale. Domnișoara Beaver încercă, din nou, să o atragă într-o conversație despre cultura maori și, în special, despre muzica lor, despre care Gloria nu avea nici cea mai vagă idee, iar domnișoara Barnum avea nevoie de ajutor la deschiderea unui coș de picnic, a cărei încuietoare se strâmbase, de bună seamă. Gloria îl repară cu îndemânare. Problemele tehnice le înțelegea repede și primea, în mod excepțional, câte o laudă.

Însă putea să uite drumeția ei în scopul unor descoperiri în sânul naturii. Lilian și celelalte fete, care reapăruseră între timp, flecăreau neconținut despre băieți și se certau pe cele mai bune locuri, de unde puteau observa cursa.

Și Lilian avea ceva de povestit. Noul ei prieten, Ben, conducea una dintre bărci, iar Lilian vorbea deja despre cârmitul bărcilor, de parcă și-ar fi petrecut ultimii ani pe mare.

În cele din urmă, s-a dat startul cursei, iar fetele își încurajau, fiecare, favoriții. Gloriei, finalul îi era, de fapt, absolut indiferent,

însă observă repede că în barca lui Ben domnea evident mai multă disciplină decât în cele ale concurenților săi. Vâslele intrau mai regulat și mai rapid în apă, iar barca aluneca, așadar, ca un delfin printre valuri, ceea ce făcea ca strockul să aibă o abilitate strategică. Mai întâi, își ținu barca la același nivel cu cea a rivalului său, pentru a o depăși în ultima treime a cursei, cu mare avânt. Barca lui Ben câștigă la o distanță de o barcă.

Lilian Țopăia de încântare.

— A câștigat! Acum vor trebui să îl lase să participe și la Londra. Trebuie. Altminteri, nu este corect!

Gloria se întreba cum de Lilian mai putea crede în dreptate după cinci ani petrecuți la Oaks Garden. Chiar și fetelor îndrăgite, precum Lili, le erau un mister notele primite acolo, dar și aprecierile date în scris. Pe parcursul anilor, orientarea „artistic-creativă” a școlii se înăsprise, multe dintre profesoare deveniseră capricioase și judecau din tot felul de puncte neclare.

Ben, genialul strock, avusese în acea zi noroc. Părea frânt atunci când veni spre fete.

Lilian îl privi extaziată. De fapt, se gândise că va trebui să îl aducă ea. Nu păruse să fi făcut vreo impresie prea mare asupra lui; însă el se concentrase mai mult asupra cursei, decât asupra conversației cu ea. Ceva trebuie să îl fi fascinat însă la drăcușorul roșcat – sau avea pur și simplu nevoie de un umăr pe care să plângă.

— V-am spus doar, îl vor nominaliza pe Rupert, zise el și Lilian păru să vadă în ochii lui ceva ce se asemena foarte mult cu lacrimile. Indiferent dacă câștig sau nu – exact așa s-a și întâmplat...

Lilian îl privi plină de compasiune.

— Dar cursa a fost formidabilă. Și dacă va pierde acum Cambridge la Londra contra Oxfordului, vor ști toți a cui e vina! îl

consolă ea. Haideti, mâncați ceva. Aceste pulpe de pui sunt delicioase și le puteți lua chiar și în mână! Și aici e vin de coacăze, din grădina bucătăriei. Mă rog, nu e vin. Mai mult suc. Dar e bun!

Lilian îl servi pe băiat ca de la sine înțeles, surâzând în tot acest timp. Gloria se întreba cum de putea pălăvrăgi atât de nestingherită cu el. Ben nu o înspăimânta prea tare – trebuie să fi fost mai tânăr decât ea – dar nu ar fi știut ce să vorbească cu el.

— Cum e la liceu? întrebă, din contră, Lilian, având, în plus, și gura plină. E într-adevăr atât de greu? Toți spun că trebuie să fii cine știe ce inteligent să ajungi la Cambridge...

Ben deveni nepăsător.

— Uneori este pur și simplu vorba despre familia potrivită, zise el. Dacă tatăl și bunicul au fost deja la Cambridge, totul este mult mai simplu.

— Și? întrebă Lilian. Au fost? Tatăl și bunicul dumneavoastră? Ce studiați, de fapt?

— Nu arătați deloc ca un student! se amestecă Hazel, prietena lui Lilian.

Până acum nu găsisese niciun băiat care să ia loc pe pătura ei și voia acum să fie părtașă la cucerirea lui Lilian, însă nu se dovedi prea iscusită. Ben deveni dintr-odată roșu ca racul.

— Am sărit peste câțiva ani de școală, recunosc el și îi oferi lui Lilian un surâs cam strâmb. Un tocilar, după cum ați auzit... Și atunci Cambridge-ul mi-a oferit o bursă. Literatură, limbi străine și istoria Angliei. Părinții mei nu sunt foarte încântați.

— Ceea ce nu e foarte inteligent din partea lor! spuse Lilian fără ocolișuri, căci asta îi stătea lui Ben pe suflet, dar pe domnișoara Beaver o făcu să o mustre sever.

Ben, care ajunsese fără să vrea în centrul întregii atenții feminine, tuși ușor.

— Eu... ăăă... atunci ar trebui... Vreau să spun, trebuie să merg la prietenii mei. Dar poate... n-ați vrea, domnișoară Lilian, să mă însoțiți câțiva pași? Doar până la docuri, firește...

Lily radia.

— Cu mare plăcere! zise ea, apoi vru să se ridice, dar se răzgândi în ultima clipă.

Cu o privire galeșă îi întinse lui Ben mâna, să o ajute. Lunecă de pe pătură plină de grație.

— Mă întorc imediat, le anunță ea pe domnișoara Beaver, pe Hazel și pe complet dezinteresata Gloria, apoi își luă pe umăr umbreluța de soare cu dantelă și plecă în pas de dans alături de Ben.

Ben respiră ușurat. Dar ce avea să facă acum cu fata? Era imposibil să o ia cu el la băieții zgomotoși, insistenți, a căror barcă tocmai o condusesse spre victorie. Foarte probabil că vreunul avea să i-o sufle.

Spre norocul lui, Lilian o luă spre pădurice, de îndată ce dispărură din raza vizuală a profesoarei lor.

— Veniți aici, e mai umbros. A fost o zi foarte fierbinte azi, nu-i așa?

Deși ultima afirmație era valabilă doar parțial – pentru martie, vremea era frumoasă, dar, în general, lumea căuta, e drept, mai degrabă căldura soarelui plâpând de primăvară, decât umbra răcoroasă, însă Ben încuviință entuziast. Imediat după aceea o luară pe o cărare de pădure și amândoi se simțiră mai liberi ca niciodată. Ben nici nu avea sentimentul că trebuie să vorbească. Se simțea extrem de bine cu această fată drăguță, zâmbitoare, lângă el. Însă a opri turuiala lui Lily era absolut imposibil. Cu vocea ei sonoră, povestea despre Oaks Garden și despre faptul că fusese una dintre cele mai tinere eleve atunci când ajunsese acolo.

— Am fost trimisă la internat împreună cu verișoara mea, Gloria. Părinții ei au vrut neapărat, dar ea este timidă și locuim foarte departe una de alta. Acesta este motivul pentru care am fost trimisă și eu, pentru ca ea să nu se simtă complet singură. Dar o face. Unii oameni se simt mereu singuri...

Ben încuviință cu cea mai mare înțelegere. Lilian păru să priceapă instinctiv cum se simțea. Singur. Nici măcar cu tovarășii lui de școală nu avusese prea multe în comun, și nici cu mult mai vârstnicii lui colegi de liceu. Norocul lui Ben era că materia i se părea ușoară și îi făcea plăcere. Chiar dacă nu-l atrăgea nici geologia, ca pe tatăl său, și nici economia, favorita mamei. Ben se vedea mai degrabă poet. Și se surprinse că povestește asta cuiva pentru prima oară. Lilian asculta fascinată.

— Știți vreo poezie pe de rost? întrebă ea, curioasă. Vă rog, recitați una!

Ben roși.

— Nu știu, niciodată n-am... nu, nu pot. Aș rămâne fără glas...

Lilian își încruntă fruntea, prefăcându-se severă.

— Și ce? Dacă vreți să deveniți cu adevărat poet, mai târziu va trebui să vă citiți opera în public. Atunci nu veți putea amuți. Hai!

Lui Ben i se urcă și mai tare sângele în cap, în timp ce recită, cu privirea îndreptată timid în direcția opusă lui Lilian:

Dacă ai fi un trandafir, cu roua spre tine aș înota.

Dacă ai fi o frunză în vânt, cu vântul împreună ți-aș cânta

și te-aș recunoaște cine-ai fi și cum te uiți,

cânturi ți-aș cânta, pân ce-n vis tu mă săruți.

— Ah, cât de frumos! spuse Lilian, suspinând. Atât de profund!

Băiatul o privi timid, dar nu descoperi nicio urmă de batjocură pe chipul ei ce părea acum atât de visător.

— Și chiar și rimează!

Ben încuviință. Ochii îi scânteiau.

Lilian dădea semne că s-ar trezi din visul ei.

— Dar acum m-ați tutuit! zise ea șiret. Câți ani aveți, de fapt?

Ben roși din nou.

— Aproape cincisprezece, zise el.

Lilian zâmbi.

— Și eu! Ăsta-i un semn!

Ben începea să vadă și el la fel lucrurile.

— Ăsta-i un semn. Vreți... vrei... să mă mai revezi?

Lilian își coborî, pudică, privirea.

— Asta se poate doar pe ascuns, spuse ea ezitant. Dumneavoastră poate că aveți voie să părăsiți liceul, dar eu...

— Chiar nu știi nicio cale? întrebă Ben timid. Adică, dacă nu se poate niciun... te-aș putea lua sâmbăta și să spun că sunt verișorul tău sau cam așa ceva.

Lilian râse.

— Asta n-ar crede-o nimeni.

Se gândea dacă să îi povestească lui Ben despre originea ei neozeelandeză, însă pentru moment era hotărâtă să nu o facă. Nu voia să discute cu el despre mine de cărbuni și de aur, despre vânătoarea de balene și despre creșterea oilor și despre ce le mai trecea oamenilor prin cap atunci când auzeau de Noua Zeelandă. Înainte de toate, nu voia să vorbească despre legătura de rudenie cu Kura-marō-tini Martyn. La fel ca și Gloria, Lilian descoperise și ea demult că simpla amintire a acestei vedete făcea să dispară interesul pentru propria persoană. Se obișnuise să evite cu dibăcie tema, ceea ce Gloriei, spre mare ei mirare, nu-i reușea niciodată.

— Dar știi o cale, nicio grijă. Dacă mergi, pornind de la intrarea în școala noastră pe lângă gard spre sud, ajungi la un stejar uriaș.

Crengile lui atârna peste gard și se poate trece cu ușurință dincolo. Acolo poți să mă aștepți. Poți să mă ajuți la cățărat, mai adăuga ea, cochet. Dar nu ai voie să mi te uiți sub fustă!

Ben roși din nou, însă acum era de-a dreptul vrăjtit.

— Voi veni, spuse el cu sufletul la gură. Dar va dura puțin. Trebuie să merg întâi la Londra, voi fi repartizat cu siguranță ca vâslaș de rezervă...

Lilian dădu din cap.

— Pot aștepta, spuse ea serios – și i se păru, în tăcerea dimprejur, foarte romantic. Dar cred că acum trebuie să ne întoarcem la ceilalți. Hazel îmi va duce dorul și, așa invidioasă cum e, îi va spune cu siguranță domnișoarei Beaver că ar fi trebuit să mă întorc de mult.

Făcu decisă stânga-împrejur, însă Ben o reținu.

— Mai așteaptă o clipă. Știi că nu se prea cade, dar... trebuie să te mai privesc în ochi. Am încercat să o fac întreaga după-amiază, dar n-am vrut să mă holbez. Și astfel, n-am reușit să văd bine. Sunt verzi sau căprui?

Ben îi puse stângaci mâinile pe umăr lui Lilian și o trase mai aproape de el. Nu ar fi recunoscut niciodată că, în mod obișnuit, purta ochelari.

Lily zâmbi și își dădu pe spate pălăria largă.

— Uneori sunt verzi, alteori căprui, oarecum bălțați, ca un ou de porumbel. Dacă sunt bine dispusă, sunt verzi, dacă sunt tristă, sunt căprui...

— Și când ești îndrăgostită? întrebă Ben.

Nu avea să o mai afle în acea după-amiază. Lilian închise ochii atunci când el o sărută.

— Așa nu mai poți continua, Charlotte! Chiar și Rongo e de părere că ar trebui să mergi la un doctor în Christchurch.

Jack ezitase mult înainte de a o aborda pe Charlotte în legătură cu veșnicele ei dureri de cap, însă când, după o lungă zi de muncă, se întoarse acasă, o găsi din nou chinuită de durere, într-o cameră întunecată. Își legase un șal din lână în jurul capului, iar chipul îi părea palid, îngrijorat și diform.

— E migrena, dragule, încercă ea să atenueze. Știi doar că o am mereu...

— O ai acum pentru a treia oară în luna asta, zise Jack. E mult prea des!

— Vremea, dragule... Dar mă pot ridica. La masă voi coborî, cu siguranță. Doar că... ameteșc întruna, așa, ușor.

Charlotte încercă să se ridice.

— Rămâi întinsă, pentru Dumnezeu!

Jack o sărută și o împinse ușor înapoi în așternut.

— Îți aduc mâncarea la pat. Dar fă-mi, te rog, pe plac și nu mai da vina pe vreme sau pe anotimp, cum o faci de obicei. Vremea din Canterbury Plains nu s-a schimbat de secole. Și azi, ca și atunci, plouă iarna aproape zilnic, și vara la fel. Dacă s-ar face de la asta migrenă, tot Canterbury-ul ar fi bolnav. Întâi te mai întremezi, apoi vom merge la Christchurch. Îți vizităm părinții, petrecem câteva zile frumoase și mergem la un medic care să se priceapă mai bine la durerile de cap decât doctorul nostru de la sat. Bine?

Charlotte încuviință. De fapt, nu voia decât să fie lăsată în pace. Îl iubea pe Jack, iar apropierea lui avea un efect calmant și îi alina durerile, însă orice discuție o istovea. De pe acum i se făcea rău când

se gândea la mâncare, dar s-ar fi forțat să înghită câte ceva. Să nu-și facă Jack griji. Era suficient că și le făcea ea.

Mult a durat până când Lilian și Ben s-au revăzut. Fata fremăta așteptând o întâlnire. Însă chiar în ziua următoare cursei de bărci își aminti speriată că nu stabiliseră nicio dată concretă. Și acum nu știa când o va aștepta Ben la gardul grădinii – sau dacă nu cumva deja uitase. Când a început vara fără să se întâmple nimic, Lilian bănuie ce era mai rău. Însă tocmai atunci prietena ei Meredith Rodhurst plecă pentru un sfârșit de săptămână acasă, unde îl întâlnește pe fratele ei Julius, studentul de la Cambridge pe care Lily îl cunoscuse cu puțin timp înainte de începerea cursei. Întoarsă la Oaks Garden, aproape că plesnea de emoție.

— Lily, te mai gândești la băiatul ăla pe care l-ai invitat la picnic? Ben?

Inima lui Lilian bătu mai repede, însă, înainte de a spune ceva, o trase hotărâtă pe Meredith în cel mai îndepărtat ungher al coridorului din fața sălilor de curs. Această discuție nu trebuia să fie auzită de oricine.

— Bineînțeles că mă gândesc la Ben! De când soarta ne-a despărțit, n-am petrecut niciun minut fără să visez la el.

Meredith izbucni.

— De când soarta v-a despărțit!

Chicoti.

— Ești nebună...

— Sunt îndrăgostită! spuse Lilian cu demnitate.

Meredith dădu din cap.

— Și el! zise ea. Fratele meu susține că vine mereu aici și se furișează pe lângă grădina noastră, ca un motan îndrăgostit. Însă așa nu se va întâmpla, bineînțeles, nimic, ar trebui să aibă mai mult

decât noroc să te întâlnească din întâmplare.

Mintea lui Lilian începu să lucreze la cote maxime.

— Nu ne putem scrie? Fratele tău îi știe numele de familie și...

Meredith o privi, iradiind de bucurie.

— Nu trebuie să-i scrii. Ai o întâlnire! I-am spus lui Julius că te vei întâlni cu Ben la „stejarul evadării”, vineri, la cinci.

Lilian o luă cu totul și cu totul spontan pe prietena ei în brațe.

— Ah, Meredith, nu voi uita asta niciodată! Deși vineri nu este o zi ideală, fiindcă atunci am corul. Dar fie ce-o fi, o să mă gândesc la ceva. Cu ce să mă îmbrac? Trebuie... trebuie încă să pregătesc atâtea...

Lilian plecă, într-al nouălea cer. Restul săptămânii avea să și-l petreacă făcând planuri. Acum era luni, opt și jumătate...

În primele două zile, o preocupă întrebarea căreia dintre cele două prietene ale ei să îi împărtășească marele ei secret. Ar fi putut vorbi ceasuri întregi despre Ben și despre rendez-vous-ul lor, însă riscul descoperirii creștea, firește, cu fiecare persoană părtașă la secret. În cele din urmă, le iniție doar pe Hazel și pe Gloria, însă pe cea din urmă părea să nu o intereseze prea mult cu cine se întâlnea verișoara ei. Din contră, Hazel tremură cu ea și o ajută în alegerea conștiincioasă a hainelor și a accesoriilor. Până vineri la patru, renunțaseră la cinci toalete diferite, iar cea de-a șasea rochie, care i se păru, în sfârșit, potrivită lui Lilian, avea o pată. Lilian era aproape gata să izbucnească în lacrimi.

— Dar o poți scoate cu peria, zise Hazel. Dă-mi voie! Ai între timp o poveste pentru domnișoara Beaver? O să explodeze dacă chiulești de la cor!

— O să-i spun că am avut dureri de cap, făcu Lilian, nepăsătoare. Sau, cel mai bine, i-o spui chiar tu. Că, mai nou, am tot mai des

migrene. E o boală foarte practică, vine mănușă ori de câte ori este nevoie. O avem și în familie.

— Serios? se miră Hazel.

Lilian ridică din umeri.

— Din câte știu eu, nu. Deși o are și soția unchiului Jack. Deci nu este o minciună. În orice caz, ora de cor este momentul ideal să te furișezi afară. Atunci sunt toți ocupați. Și Mary Jaine.

Mary Jaine era dușmanul declarat al lui Lilian și al lui Hazel. Fetele puteau fi sigure că ea le va trăda profesoarelor planurile secrete ale lui Lilian. Astfel, Lilian avu o presimțire rea atunci când nimeni alta decât Alison, prietena din copilărie a lui Mary Jaine, bătu la ușa ei la ora patru fără zece. Lilian tocmai își îmbrăcase rochia curățată în grabă, o rochie ușoară de vară, cu motive florale.

— Dar poți să te cațări în ea? întrebuse Hazel atunci când o ajutase pe Lilian, care gemea, să intre în corset.

În acea zi fierbinte de iulie avea să transpire de moarte în el.

— Voi fi purtată de aripile dragostei! susținu Lily.

În acea clipă, se auziră bătăile în ușă.

— Trebuie să te prezinți la domnișoara Arrowstone, Lily, anunță Alison. Acum.

Lilian se enervă.

— Ați pârât din nou? Cum de ați aflat? Doar n-ai zis nimic, Hazel, nu? Și Gloria...

Lilian nu-și putea imagina o trădare din partea Gloriei, dar domnișoara Arrowstone trebuie că știa ceva, chiar dacă Alison se prefăcea acum că s-ar mira.

— Mie nu mi-a spus nimeni nimic, zise ea cu o dezarmare complet sinceră. Am trecut din întâmplare pe coridor și domnișoara Arrowstone m-a văzut și m-a însărcinat să te aduc, poate că ai vreo vizită...

Lilian se făcu dintr-odată roșie ca un rac. Vizită? Ben? Să nu mai fi rezistat și să fi vrut să încerce totuși cu „soluția verișorul”? Sau să-l fi văzut careva la gard și să-și fi imaginat ceva? Din partea lui Mary Jaine te puteai aștepta la orice...

— Și dacă nu vii mai repede, vei avea probleme, observă Alison. De fapt, de ce te-ai aranjat așa frumos? Pentru cor? Ultima oră încă mai aveam uniforma obligatorie...

Lilian ezită. Să se schimbe sau nu? Dacă domnișoara Arrowstone nu voia cu adevărat nimic special de la ea, ar fi putut ajunge la rendez-vous și după ce se va fi prezentat la ea. Pe de altă parte, domnișoara Arrowstone ar fi putut intra la bănuieli dacă apărea în ținuta de duminică.

— Hai odată! zise Alison.

Lilian se hotărî. Dacă mai exista vreo șansă să se vadă cu Ben, trebuia să accepte neplăcerile din partea domnișoarei Arrowstone. Atunci când fetele părăsiră odaia, Hazel cea speriată făcu semnul victoriei.

Într-adevăr, domnișoara Arrowstone nu era singură în birou, însă nici nu era foarte bine dispusă. Se întreținea, cu o figură acră, cu un domn mai în vârstă, care părea să încerce să o convingă de ceva.

Când Lilian intră, el se întoarse către ea.

— Lily! Dumnezeu! Cât de frumoasă te-ai făcut! La fel de frumoasă ca mama ta când avea aceeași vârstă, arăți mult mai matură decât în fotografia!

— Explicația constă în faptul că elevele noastre se îmbracă în uniformă atunci când merg la fotograf! observă sec domnișoara Arrowstone. Cărui fapt îndoielnic avem plăcerea de a te vedea printre noi dichisită ca pentru bal?

Lilian nici nu o băgă în seamă.

— Nenea George!

Se aruncă în brațele lui George Greenwood, nu neapărat ca o doamnă. La Greymouth, investitorul principal al minei Lambert fusese deseori oaspetele părinților ei, iar Elaine, mama ei, îi spunea încă din copilărie „nenea”. Oricum, pentru Lilian și pentru frații ei, el era aproape ca o rudă și era mereu binevenit – mai ales că bătrânul domn cumpăra cu foarte mare plăcere jucării. Ori de câte ori călătorea în Europa, aducea mici lucruri de neimaginat, cum ar fi mașini cu aburi în miniatură sau păpuși cu păr adevărat.

— Ce bucurie că mă vizitezi!

Lilian își privi pseudo-unchiul cu niște ochi strălucitori și îi mai rămăsese chiar și puțin șarm și pentru domnișoara Arrowstone.

— Alison mi-a dezvăluit că am parte de o vizită specială și m-am schimbat repede, susținu ea.

Domnișoara Arrowstone fornăi neîncrezătoare.

— În orice caz, ești încântătoare, copila mea! zise George. Dar mai întâi, așază-te, înainte de a ajunge la motivul vizitei mele, care, din nefericire, nu este unul prea îmbucurător...

Lilian albi. Nu știa dacă avea voie sau nu să se așeze în sfânta sfințelor domnișoarei Arrowstone. Însă da, așa da, fiindcă urma să primească o veste îngrozitoare.

— Mama... Tata... S-a întâmplat ceva...?

George scutură din cap.

— Ei sunt bine. Iartă-mă, Lily, dacă te-am speriat. Și fraților tăi le merge bine. Doar că eu sunt, în general, cam neliniștit... Cred că în clipa asta nu am un discurs prea inteligent.

Zâmbi în semn de scuză.

— Dar ce e atunci...?

Lilian încă mai stătea în picioare și își lăsa greutatea când pe un picior, când pe celălalt.

— Te poți așeza, copilă, spuse domnișoara Arrowstone cu bunăvoință.

Lilian se așază pe marginea unui scaun destinat vizitatorilor.

George Greenwood dădu din cap.

— Poate că te vei bucura chiar de chestiunea pentru care sunt aici, spuse el, deși părinții tăi mi-au spus că ești foarte fericită aici. Ceea ce se și vede în silința ta la învățătură, iar școala aceasta...

Dădu din nou din cap, de această dată în semn de recunoștință către domnișoara Arrowstone. Pe chipul rectoriței se instaură expresia unei pisici mângâiate.

— Totuși, am primit însărcinarea de a te aduce acasă cu primul vapor...

— Ce? sări Lilian. Acasă? La Greymouth? Tocmai acum? Dar de ce? Adică... adică vreau să spun că mai este doar un singur an de școală...

Și, înainte de toate, aici era Ben. Lui Lilian i se părea că îi fuge pământul de sub picioare.

— Ai auzit, Lilian, de atentatul din Sarajevo? se interesă George Greenwood.

O privi pe domnișoara Arrowstone de această dată dojenitor atunci când Lilian făcu semn că nu.

— La 28 iunie a fost omorât moștenitorul tronului austro-ungar.

Lilian ridică din umeri.

— Îmi pare foarte rău pentru Austro-Ungaria, spuse ea politicos, dar cât se poate de nepăsătoare. Și, firește, pentru familia alteței sale imperiale.

— Și soția lui a fost împușcată. Dar asta, doar în trecut fie spus. Probabil că totul ți se pare bizar, dar cercuri bine informate din Europa se tem că aceste evenimente vor duce la izbucnirea unui război. Deja există de pe acum un ultimatum al guvernului austro-

ungar vizavi de Serbia, în ce privește aducerea celor care au comis atentatul în fața justiției. Dacă asta nu se va întâmpla, se va declara război Serbiei.

— Și? se interesă Lilian.

Avea doar o idee vagă în ce privește poziția geografică a Serbiei și a Austriei, dar, cel puțin din câte știa și ea, cele două țări erau la mare distanță de Cambridge.

— Prin aceasta se vor activa diverse alianțe, Lilian, explică George. Nu îți pot explica acum în amănunt, dar în cele mai diferite colțuri ale lumii este o mare fierbere. Fitulul odată aprins, Europa va arde, posibil chiar întreaga lume. Și este puțin probabil să fie lupte în Australia și în Noua Zeelandă. Părinții tăi și cu mine considerăm însă că Anglia ar fi nesigură, iar marea cu atât mai puțin. Când va izbucni războiul, vor fi și bătălii pe mare. De aceea vrem să te aducem acasă, înainte să se întâmple ceva. Poate că este o precauție exagerată, după cum susține profesoara ta...

George făcu un semn cu bărbia către domnișoara Arrowstone.

— ...dar noi nu vrem să ne facem mai târziu reproșuri.

— Dar eu vreau să rămân aici! strigă Lilian. Aici sunt prietenele mele, aici este...

Se făcu toată roșie.

George Greenwood zâmbi conspirativ.

— Este pe aici pe undeva deja și un mic prieten? Pe cât posibil, un motiv în plus de a te aduce cât mai repede acasă?

Lilian nu răspunse.

— Ei bine, în orice caz, este indiferent care ți-e părerea, observă domnișoara Arrowstone cu buzele strânse. După cum le este acestui domn și părinților tăi indiferentă și părerea mea despre o educație încheiată. Dacă am înțeles bine de la domnul Greenwood, în 28 iulie pleacă un vapor de la Londra la Christchurch. Ți s-a reținut un bilet.

Vei pleca încă din această seară cu domnul Greenwood la Londra. Nu mai trebuie să participi la ora de cor. Prietenele tale te vor ajuta să împachetezi.

Lilian vru să se împotrivească, dar înțelese că nu are niciun sens. Însă atunci își aminti brusc de ceva.

— Și... Gloria?

— Cum adică, e război?

Elizabeth Greenwood balansă elegant ceașca de ceai între două degete. În această privință, era, oricum ai privi-o, o lady, chiar dacă orele de bune maniere ale lui Helen O'Keefe erau la o distanță de șaiszeci de ani.

Charlotte, fiica ei, nu era chiar atât de rigidă. Tânăra părea să fie palidă și nervoasă. Își încolăcise mâinile în jurul porțelanului fin, de parcă ar fi vrut să se încălzească. Războiul din îndepărtata Europă nu o interesa. Mult mai importantă pentru soarta ei era programarea la Dr. Alistar Barrington, un internist tânăr, dar deja renumit, dincolo de hotarele Christchurch-ului. Elizabeth stabilise ora și data consultației la rugămintea ei, iar cu o zi înainte veniseră, ea și cu Jack, din Kirward Station în oraș. Cei doi rămăseseră peste noapte în casa ei părintească, strâns uniți de grija comună, pe care totuși nu voiau să o împărtășească. Fiecare dintre ei se prefăcea mai nepăsător decât celălalt. Însă acum Jack își arăta neliniștea. Vestea începerii războiului în Europa păru, cel puțin pentru scurt timp, să-i schimbe gândurile. Își lăsă ceaiul să se răcească. Dejunul părea să nu-i mai fie pe plac.

— Austro-Ungaria a declarat război Serbiei, răspunse el la întrebarea lui Elizabeth. Asta înseamnă că Imperiul German este și el implicat. Se pare că deja încep încorporările. Rusia este aliată cu Serbia, Franța cu Rusia...

Elizabeth dădu din umeri.

— Ei, cel puțin Anglia n-are nimic de-a face, observă ea ușurată. E și așa destul de rău că ceilalți își sparg capetele.

Jack scutură din cap.

— George vede lucrurile altfel, zise el. Am vorbit de curând despre asta. Marea Britanie are acorduri cu Franța și cu Rusia. Poate că la început nu se va implica, însă pe termen lung...

— Va fi un război lung?

Charlotte nu era cu adevărat interesată de subiect, dar avea sentimentul că trebuie să spună ceva. Orice era mai bine decât să aștepte în tăcere să se facă ora plecării.

Jack dădu din umeri, însă îi mângâie liniștitor mâna.

— Habar nu am. Nu mă pricep la război, dragă. Dar până aici nu cred că va ajunge. Nu-ți face griji.

Charlotte își întoarse fața chinuită spre el. Situația din Europa era, în acea clipă, ultimul lucru pentru care își făcea griji.

— Când trebuie să fim la Dr. Barrington? se interesă Elizabeth. O să-ți placă, Charlotte, e un tânăr încântător! De altminteri, am venit cu tatăl lui în Noua Zeelandă pe același vapor. Doar știi și tu familia Barrington, nu-i așa, Jack? Pe atunci încă le mai spuneam Lord și Lady. Dar tânărul viconte a renunțat primul la titlu. Pe atunci, el era un tânăr plin de el. Ușor atras de Gwyneira Silkham. Nici Daphne a noastră nu-și mai putea dezlipi ochii de la el...

Charlotte și Jack ascultară cu răbdare cum Elizabeth povestea alte istorii de pe timpul imigrării ei. Plecarea ei cu vaporul într-o țară nouă, aproape forțată, fusese miracolul vieții sale. Fiind un copil pierdut, lipsit de orice șanse, fusese trimisă dintr-un orfelinat londonez în Noua Zeelandă ca fată în casă. De fapt, cu mult prea tânără pentru a lua în primire postul și, mai ales, atât de neajutorată, încât o refuzaseră toate gospodăriile londoneze. Însă

Helen O'Keefe o luase atunci în primire și, în afară de asta, „stăpâna” lui Elizabeth se dovedise a fi o bătrână doamnă prietenoasă, care căuta mai degrabă companie decât o servitoare. În cele din urmă, ea adoptase fata, deschizându-i astfel drumul spre cercurile mai înalte. Căsătoria cu George Greenwood o transformase definitiv pe Elizabeth într-un punct de reper al societății din Christchurch.

Într-un final, Jack se uită la ceasul lui de buzunar.

— E vremea, dragă. Ești gata?

Charlotte încuviință. Jack arăta la fel de speriat și de nenorocit pe cât se simțea.

— Sigur, zise ea cu un surâs forțat. Sper doar că doctorul nu ne va reține prea mult. Sper că nu ai nimic împotriva dacă după aceea mai trecem și pe la croitoreasa aceea...?

Vocea îi era forțată.

Jack încuviință și se strădui să găsească, la rândul lui, un zâmbet oarecare.

— Și eu i-am promis tatei să caut niște whisky scoțian. La bătrânețe, își amintește de rădăcini. Spune că nimic nu este mai potrivit pentru durerile de oase decât o frecție cu un scotch bun. Fără să mai pomenim de uzul intern.

Cu toții râseră, însă numai Elizabeth părea cu adevărat nepăsătoare. Nu-și făcuse prea multe gânduri referitoare la dorința fiicei ei de a-l consulta pe Dr. Barrington. Charlotte avusese migrene toată viața. Chiar și aceste dureri de cap aveau să se dovedească a fi inofensive.

— Gloria!

George Greenwood era mirat. Jupâneasa cârciumii în care luase masa de prânz înaintea vizitei sale la Oaks Garden, și în care citea

acum ziarul, așteptând-o pe Lilian, îl anunțase, ce-i drept, că o tânără domnișoară vrea să-l vadă, însă, firește, socotise că ea va fi Lilian. Puțin cam devreme, într-adevăr, dar poate că, la urma urmei, se bucura totuși de călătorie.

În locul suplei roșcate în costum de călătorie, se afla însă acum înaintea lui o brunetă incitantă, cam osoasă, a cărei uniformă albastru-deschis nu prea voia să-i stea nicicum. Gloria Martyn crescuse de când o văzuse ultima dată, dar nu mult. Era în continuare corpulentă, însă lui George Greenwood nu i se păruse niciodată urâtă. O știa drept un copil fericit, prețuită și competentă, viitoarea moștenitoare de la Kirward Station, care, după cum afirmase râzând Gwyneira, îi va fi la ferma de oi alături „soțului ei”, incredibil de mândră. George o văzuse pe fată pe cal, o călăreață iscusită. O urmărise, fascinat, cum își ajutase unchiul vitreg, pe Jack, la tunsul oilor și cum se familiarizase astfel cu procedura, notând rezultatele, în vreme ce Jack participa la concursul în urma căruia se stabilea cel mai bun oier. Gloria Martyn nu greșise niciodată socotelile și nu se lăsase luată de val să trișeze în favoarea lui Jack. Era plină de viață și iscusită în privința îndeplinirii sarcinilor ei. Chiar și timiditatea față de străini și felul ei stângaci de a fi în cadrul unor întruniri în societate i le iertase George cu drag.

Însă fata care îi stătea acum înaintea nu mai avea nimic din mica dresoare de câini și călăreața plină de încredere în sine. Gloria avea un aer palid și hăituit. Uniforma nu doar că nu-i venea bine, dar mai era și mototolită și pătată, iar în ochii ei se găsea expresia unui animal rănit, care nu mai avea scăpare.

Gloria se străduia să nu plângă, ci să-și păstreze în continuare viața furia care o împinsese la această acțiune spontană. Relatarea lui Lily despre apariția lui Greenwood, furia ei față de decizia părinților și supărarea referitoare la „războiul ăsta idiot”, care îi zădărnici-

întâlnirea cu Ben – toate acestea făcuseră ca butoiul din ea să se reverse. Pentru prima dată din vremea zilelor petrecute cu domnișoara Bleachum, părăsise internatul fără permisiune. Fără să-i pese de haine, o luase la goană prin parc și sărise cu avânt în copacul care le servea lui Lily și celorlalte eleve dornice de escapade drept „ajutor de evadare”. De cealaltă parte, aștepta băiatul blond după care Lilian era atât de înnebunită. El trebuie să se fi simțit tot cam așa – ora cinci trecuse de mult.

— Ai vreo veste de la Lily? întrebuse el nerăbdător, atunci când Gloria coborâse pe sol în fața lui. De ce nu a venit chiar ea?

Gloria nu avea niciun chef să se preocupe de el.

— Lilian pleacă acasă, spusese ea scurt. E război.

Ben se năpustise cu o mie de întrebări asupra ei, dar ea nici nu le auzise, ci se grăbise mai departe în sat. Nu o întrebuse pe Lilian unde l-ar putea găsi pe Greenwood, dar nu existau prea multe posibilități. Dacă unchiul George nu trăsesese la singura pensiune din Sawston, nu putea fi decât într-una dintre cele două cârciumi. Gloria îl găsisese în prima.

— Nu-i corect! izbucni ea. Unchiule George, trebuie să mă iei și pe mine! Poate că Jack nu mă mai vrea, acum că s-a căsătorit, dar am dreptul să fiu la Kirward Station! Nu o poți lua pe Lilian și să mă lași aici. Nu se poate, pur și simplu...

Acum, ochii Gloriei se umplură cu lacrimi.

George se simți luat prin surprindere. Știa bine să negocieze dur cu firme comerciale din întreaga lume, dar nimeni nu-l pregătise să facă față unei fete care plângea.

— Mai întâi, stai jos, Gloria. Îți comand un ceai. Sau mai bine o limonadă? Pari agitată.

Gloria scutură din cap, iar buclele ei sălbatice se eliberară din cocul neglijent, în care își prinsese părul.

— Nu vreau niciun ceai și nicio limonadă. Vreau Kirward Station!

George încuviință blajin.

— O s-o și ai cândva, Gloria, încercă el să o liniștească. Dar mai întâi... ce prostie e asta cu Jack, Gloria? Bineînțeles că încă îi mai ești dragă, iar domnișoara Gwyn m-a rugat în mod expres să intervin pe lângă părinții tăi, atunci când a aflat că familia Lambert o aduce pe Lilian acasă. Îți pot arăta depeșa ei...

Trăsăturile și așa încordate ale Gloriei se crispară și mai mult. Își mușcă buzele.

— Părinții mei nu vor? Lor le este totuna ce se alege de mine, dacă va fi aici război?

Până atunci, Gloria nu-și făcuse niciun fel de gânduri legate de o reală izbucnire a unui război în pașnicul Cambridge. Însă acum îi deveni limpede că poate părinții lui Lilian nu acționau dintr-un capriciu oarecare, ci din cea mai serioasă îngrijorare.

Greenwood dădu din cap.

— Firește că nu, Gloria. Din contră, tatăl tău vede situația politică mult mai clar decât mine. La urma urmei, trăiește de mult în Europa și a cunoscut-o foarte bine în urma călătoriilor lui. William și Kura vor suporta propriile consecințe din acest nefericit început de război, însă altele decât părinții lui Lily. Din câte știu, și tu vei părăsi școala. Cel puțin, deocamdată. William speră ca războiul să se termine curând, astfel încât să-ți poți termina educația, ca toți ceilalți, însă în această vară îți vei însoți părinții în America. Turneul este de mult planificat și, cel puțin deocamdată, nu este de așteptat ca Statele Unite ale Americii să intre în război. Călătoria va dura o jumătate de an. Distanțele dintre locurile evenimentelor sunt uriașe, deci nu va fi câte un spectacol pe zi. Kura va avea mai mult timp

pentru tine ca de obicei și se bucură deja să te cunoască, în fine, mai de aproape.

George îi zâmbi Gloriei, de parcă i-ar fi transmis o veste bună, însă Gloria părea să se lupte în continuare cu lacrimile.

— În America? Și mai departe?

Dorul de călătorii al Gloriei avea limite. Și ce ar mai vrea mama ei de la ea? În ultimii ani, Gloria călătorise de trei ori cu trupa, dar mai mult de câteva cuvinte pe zi nu schimbasesc cu renumita cântăreață. Și ele, însă, de cele mai multe ori prea puțin motivante.

— Gloria, nu mai sta în drum! Gloria, îmbracă-te mai drăguț! De ce nu cânti mai des la pian?

Gloria nu-și putea imagina că s-ar fi apropiat mai mult de mama ei dacă ar fi stat mai mult împreună. Era cât se poate de dispusă să o admire pe Kura Martyn, dar nu avea nimic în comun cu ea.

— Și după aceea să mă mai întorc la școală?

Gloria avea acum optsprezece ani, aproape nouăsprezece, și era mai în vârstă decât multe dintre celelalte eleve din Oaks Garden. Se săturase de internat.

— Asta rămâne de văzut, o anunță George Greenwood. Lasă lucrurile să se întâmple, Glory. Îți pot spune doar că nu este vina rudelor tale din Noua Zeelandă. Din partea domnișoarei Gwyn, ai putea să te întorci mâine!

George vru să-i propună Gloriei să o ducă înapoi în internat cu trăsura lui, dar când ea se furișă afară, extenuată și doborâtă, nu mai avu curajul să i se adreseze din nou. Poate că i s-ar fi aruncat hohotind de gât – o scenă de care nu era nevoie.

Hotărî să mai vorbească odată cu domnișoara Gwyn, cu James și cu Jack, de îndată ce se va fi întors acasă. Trebuia să existe vreo posibilitate să îi înduplece pe William și pe Kura. Fata era extrem de nefericită, iar o călătorie prin America era ultimul lucru de care avea

nevoie pentru a se simți mai bine.

— Chiar nu pot constata nimic, doamnă McKenzie, recunosc Dr. Alistar Barrington.

Tocmai o consultase cu mare atenție pe Charlotte, o cântărise, îi investiga și îi măsură capul – toate cu un singur rezultat, acela de a-i provoca noi migrene.

— Dar sunt profund îngrijorat. Bineînțeles că e posibil să aveți pur și simplu migrene. Se prea poate ca ele să se multiplice. Dar în legătură cu amețelile, cu pierderea în greutate, cu... hm... ciclul dumneavoastră oscilant...

Charlotte îi recunoscuse doctorului că nici dorința ei de a avea copii, în ciuda intenselor strădanii, nu se împlinea.

— Ar putea fi ceva serios? întrebă Jack îngrijorat.

Tânărul doctor îl chemase înăuntru; ultima oră o petrecuse pe un scaun tare din sala de așteptare tremurând în sine și rugându-se. Însă nu îi fusese neplăcut să o lase pe Charlotte singură cu Dr. Barrington. Medicul se dovedise a fi simpatic, foarte calm și amabil. Figura lui suplă, de savant, cu barba frumos tunsă și cu părul des, castaniu, la care se adăugau niște ochi căprui, liniștitori, le dădeau pacienților și aparținătorilor încredere.

Dr. Barrington ridică din umeri.

— Din păcate, se prea poate, zise el.

Nervii lui Jack erau încordați la maximum.

— Poate că atunci nu ne mai chinuiți și ne spuneți ce ar putea fi.

Charlotte, palidă și delicată, în rochia ei simplă, bleumarin, dădea impresia că nici n-ar vrea să știe, dar Jack era un om căruia îi plăcea să privească pericolele drept în ochi.

— După cum am spus, nu pot da un diagnostic exact, spuse Barrington, însă câteva simptome... doar câteva, doamnă

McKenzie, nu sunt deloc sigur... ar putea indica o tumoare cerebrală...

Doctorul arăta la fel de nefericit pe cât se simțea și Jack.

— Și ce ar însemna asta? întrebă Jack mai departe.

— Nici asta nu pot spune cu siguranță, domnule McKenzie. Depinde unde este localizată tumora... dacă este posibil... și mai depinde și de cât de repede crește. Toate aceste lucruri trebuie luate în considerare, iar eu nu pot face asta.

Măcar bărbatul era sincer. Charlotte își luă soțul de mână.

— Asta înseamnă că... voi muri? întrebă ea răgușită.

Dr. Barrington scutură din cap.

— Deocamdată nu înseamnă absolut nimic. Dacă mă întrebați pe mine, ar trebui să mergeți cât de repede cu putință la dr. Friedman, în Auckland. Dr. Friedman este specialist neurolog, a studiat la profesorul Bergmann din Berlin. Dacă în acest colț al lumii există un specialist în neurologie și un neurochirurg, atunci el este acela.

— Ceea ce înseamnă că el mi-ar putea opera... tumora? întrebă Charlotte.

— Dacă este posibil, răspunse Barrington. Dar la asta nici nu trebuie să vă gândiți deocamdată. Mergeți la Auckland și consultați-l pe dr. Friedman. Dar nu vă grăbiți. Faceți un fel de concediu. Vizitați Insula din Nord... este minunată. Și încercați să uitați pentru moment temerile mele. Poate că în patru săptămâni veți fi din nou aici și soția dumneavoastră va fi gravidă! Atât în cazul infertilității cât și în cel al migrenelor, recomand o schimbare de aer...

Când ieșiră afară, în stradă, Charlotte prinse cu putere brațul lui Jack.

— Mai vrei să mergi la croitoreasă? întrebă el încet.

Charlotte vru să dea curajoasă din cap, apoi îi văzu fața și făcu

semn că nu.

— Dar tu? Vrei să cumperi whisky?

Jack o trase mai aproape de el.

— Mă duc să cumpăr bilete către Blemheim. Și apoi pentru feribotul spre Insula de Nord. Pentru... concediul nostru.

Vocea îi era răgușită.

Charlotte se lipi de el.

— Am vrut dintotdeauna să ajung la Waitangi, zise ea încet.

— Și să văd pădurile tropicale... completă Jack.

— Tane Mahuta.

Charlotte zâmbi. Uriașul copac *kauri* din Pădurea Waipuha era divinizat de către maori drept o zeitate.

— Pe acela mai bine nu, șopti Jack. Nu vreau să am nimic de-a face cu zei care despart îndrăgostiții.

Deocamdată, războiul nu se simțea la Oaks Garden, chiar dacă Marea Britanie începuse încorporările de la începutul lui august. La 6 august, Anglia declară război Imperiului German, iar ministrul responsabil, Horatio Kitchener, era de părere că luptele se puteau întinde pe mai mulți ani. Mulți oameni dădeau însă neîncredători din cap. Se bănuia că va fi un război scurt, iar bărbații dădeau năvală benevol la arme. Ceea ce și era necesar, fiindcă Anglia avea o armată relativ mică, trimisă, în cea mai mare parte, în colonii. Nu exista serviciu militar obligatoriu, însă, având în vedere entuziasmul față de război din Germania și din Franța, englezii nu voiau să fie mai prejos. Foarte repede se născură șase divizii, iar marina trimise imediat o sută de mii de soldați în Franța.

La Oaks Garden se citeau poezii de război și se colorau steaguri. Istoria naturală devenise mai reală, având în vedere că surorile medicale fuseseră rugate să le dea elevelor cursuri de prim-ajutor.

În mare parte, toate acestea treceau pe lângă Gloria. Ziua plecării ei fusese între timp stabilită: vaporul de la Londra la New York avea să plece în 20 august. Soții Martyn călătoreau cu o trupă mică. Aveau să angajeze în America mai mulți dansatori, deoarece, între timp, nu mai erau atât de stricți în ce privea originea maori. Puținii dansatori care mergeau cu ei erau, în marea lor majoritate, membri ai trupei de ani de zile și se adaptau repede indicațiilor noilor artiști. Una dintre ele, Tamatea, o femeie maori mai în vârstă, sosi pe 19 august la Oaks Garden pentru a o lua pe Gloria.

Domnișoara Arrowstone avu o căutătură extrem de neprietenoasă atunci când puse ca fata să fie chemată în birou. Nu o servise cu ceai pe mica femeie cu pielea închisă la culoare. În

schimb, îi ținu din nou predica pe care și George Greenwood fusese obligat să o asculte: educația femeilor, în special pe partea artistică, ar fi chiar și pe timp de război o chestiune mai importantă decât siguranța elevelor, mai ales că Anglia nu era periclitată în niciun fel, și Cambridge cu atât mai puțin. Pentru domnișoara Arrowstone era un semn evident de lașitate să te retragi „în colonii”. Tamatea, care vorbea foarte prost engleza, ascultă toate acestea în liniște. Își deschise larg brațele atunci când Gloria își făcu apariția.

— Gloria! *Haere mai!* Mă bucur să te văd.

Tamatea strălucea din întreaga ei făptură, iar Gloria îi căzu în brațe cu plăcere.

— Și eu mă bucur, *taua!* salută ea.

Nu mai vorbea maori ca altădată, dar era mândră că își mai amintea încă formula de salut. Tamatea se bucura evident de adresare. Făcea parte din aceeași generație ca mama Kurei și provenea din același trib. Pentru copiii maori, ea făcea parte dintre „bunici”, indiferent dacă exista sau nu o legătură de rudenie. Tamatea era *taua* ei, bunica sa. În afară de aceasta, în ultimii ani Tamatea fusese pentru Gloria pe cât de apropiată poate fi o rudă. Bătrâna dansatoare maori o consolase mereu pe parcursul turneelor, se ocupase de ea atunci când se lupta cu deseori ei accese de rău de mișcare și o luase sub protecția sa în fața tachinărilor tinerelor dansatoare.

— Se pare că părinții tăi n-au găsit timpul necesar pentru a te lua ei înșiși, înțepă domnișoara Arrowstone.

Tamatea încuviință zâmbind.

— Da. Trebuie mult pregăti. De aia trimis mine. Cu tren, după aia trăsură. Tu gata, Gloria? Noi atunci mergem!

Gloria savură expresia acră de pe chipul domnișoarei Arrowstone. Tamatea, observase ea deseori, nu se lăsa scoasă dintr-

ale ei. În esență era bună, dar putea fi și severă atunci când dansatoarele și dansatorii nu respectau regulile. Cutezase chiar să critice uneori în interpretarea mai vestică a cântecelor și a dansurilor maori a lui Kura-marō-tini. Gloria nu înțelesese de cele mai multe ori cuvintele adresate, fiindcă Tamatea și Kura se certau într-o maori rapidă. Vedea însă că Tamatea ieșea de fiecare dată câștigătoare. Era singura *tohunga* maori care rămăsese de-a lungul timpului alături de trupă. De ce alesese să se despartă atâția ani de propriul ei trib, rămânea secretul său. În certurile cu Kura se auzea de multe ori numele de „Marama”. Să o fi reprezentat Tamatea pe mama Kurei, cântăreața cunoscută în întreaga Aotearoa? Să fi fost ea ultima păstrătoare a tradiției? Gloria nu știa, însă era fericită de amânare.

Cu siguranță că a călători cu Tamatea avea să fie mai liniștitor decât un drum cu William sau Kura. Ultimele dăți, Gloria fusese luată mereu de tatăl ei și discuția se limitase la o examinare a materiilor din ultimul an de la Oaks Garden, precum și o expunere detaliată a succeselor Kurei, ultima presărată cu jelanii față de costurile provocate de dansatori și de transport.

— Te bucuri de America, *taua*? se interesă Gloria când se văzu în trăsură de Cambridge alături de Tamatea.

În spatele lor dispărea la orizont parcul din Oaks Garden. Gloria nu privea înapoi.

Tamatea ridică din umeri.

— Pentru mine e o țară ca oricare alta, spuse ea. Niciuna nu este ca Ngai Tahu.

Gloria încuviință tristă.

— Te vei întoarce cândva? se interesă ea.

Bătrâna dădu din cap.

— Cu siguranță. Poate chiar în curând. Devin prea bătrână

pentru scenă. Cel puțin, asta spun părinții tăi. Acasă nu este nimic neobișnuit ca bunicile să danseze și să cânte, dar aici se pare că o fac doar tinerii. Abia dacă mai am reprezentații. În majoritatea timpului, machiez fetele – și, bineînțeles, le dau indicații. Machiajul e cel mai important. Atunci nici nu se mai vede că dansatorii nu sunt maori adevărați.

Gloria zâmbi.

— Mă pictezi cândva și pe mine, *taua*?

Tamatea o cercetă atent.

— La tine va arăta veritabil, zise ea apoi. Tu ai sângele Ngai Tahu.

Gloria nu înțelegea de ce își umplea cuvintele cu atâta mândrie nedisimulată, însă după discuția cu Tamatea se simțea mai bine decât înainte. Îi dădea curaj să se prezinte așa cum e ea înaintea mamei.

William Martyn tocmai supraveghea descărcarea recuzitelor atunci când ajunseră Tamatea și Gloria la *Ritz*. Familia Martyn trăsesese din nou la cel mai monden hotel din Londra, iar Tamatea îi povestise Gloriei că aici era plănuț și un concert de adio, înainte ca Kura și trupa ei să plece în Statele Unite.

Dar banii de intrare nu și-i vor ține ei, zise Tamatea, fără prea multă înțelegere. Îi strâng pentru soldații englezi sau pentru văduvele de război ori așa ceva... Și nici măcar nu se luptă nimeni, așa, cu adevărat. Încă nu știe nimeni dacă vor fi sau nu morți.

Gloria aproape că izbucni în răs. Bătrâna maori călătorise prin întreaga lume, dar încă mai gândea în categoriile triburilor maori, la care nu orice război anunțat este obligatoriu să se termine cu lupte serioase. De multe ori era doar o pândă, se cântau niște *haka* cât mai belicoase, se agitau sulitele, dar până la urmă se găsea o cale de

împăcare.

Ceea ce, în cazul acestui război, nu era de așteptat. Poate că englezii încă nu se implicaseră în lupte, dar grozăviile nemților din Belgia preocupau deja presa din întreaga Europă.

— Atenție la lăzi! Conțin instrumente costisitoare!

Vocea puternică de tenor a lui William Martyn o făcu pe Gloria să aibă un șoc nervos, chiar dacă, de această dată, nu ea fusese cea certată ci oamenii de la firma de transport. Inventarul pentru spectacolele Kurei-marō-tini nu se mai mărginea demult la câteva flaute și la un pian. Puținii membri constanți ai ansamblului, precum Tamatea, cântau și la instrumente maori mai mari, iar fundalul dansurilor era un sat maori stilizat, cu sculpturi autentice.

— Aici ești, Tamatea. Și Gloria! Ce bine că te văd, fetițo, pari să mai fi crescut puțin. Era și cazul să te mai lungești...

William o sărută pe Gloria în grabă pe obraz.

— Du-o de îndată sus la mama ei, Tamatea. Kura se va bucura să te vadă, Glory, o s-o poți ajuta...

Și se întoarse imediat la treburile sale.

Inima Gloriei bătea tare. Cu ce să o ajute pe mama ei?

William îi făcu semn unui servitor, cu un gest scurt al mâinii, să se ocupe de cufărul Gloriei. În vreme ce bărbatul ducea bagajele în hotel, Gloria o urmă pe Tamatea în holul elegant. În principiu, ar fi trebuit să se fi obișnuit, dar hotelurile mondene în care părinții ei obișnuiau să tragă o intimidau mereu pe fată. Cu atât mai de la sine înțeles se mișca Tamatea în această lume a vedetelor bogate. Bătrâna maori pășea la fel de liniștită pe parchetul și pe covoarele orientale ale *Ritz*-ului, ca pe pășunile din Canterbury Plains.

— Cheia, vă rog, pentru Gloria Martyn, fiica lui Kura-marō-tini.

Lui Tamatea nu i se părea nimic ciudat să îi dea ordine portarului. Bărbatul era de bună seamă proaspăt angajat, Gloria nu-

I mai văzuse niciodată pe aici. Fără să vrea, se întâlni cu privirea uimită care spunea „ea este fiica lui...!” Gloria roși.

— Doamna Martyn vă așteaptă deja, spuse portarul, dar nu am o cheie suplimentară pentru dumneavoastră, din păcate, domnișoară Martyn. Familia dumneavoastră a închiriat un apartament, în care este pregătită o cameră pentru dumneavoastră.

Gloria dădu din cap. De fapt, prefera camerele de o persoană. După perioada de internat, se bucura să aibă prilejul de a fi singură și de a putea închide ușa. Dar bineînțeles că și în apartament urma să aibă camera ei, iar părinții rareori veneau devreme acasă. Fie aveau loc concerte, fie vreo recepție sau o petrecere la care erau invitați.

Apartamentul era situat la ultimul etaj al hotelului. Gloria intră în lift, ca de fiecare dată, cu un ușor fior. Și Tamatea părea să treacă prin aceeași stare.

— Dacă zeii ar fi vrut ca oamenii să intre în brațele lui Rangī, le-ar fi dat aripi, îi șopti ea Gloriei, atunci când liftierul le atrase atenția, din obișnuință, asupra minunatei priveliști ce se deschidea de la acest etaj.

Bătrâna maori nu aruncă Londrei nicio privire, ci bătu imediat la ușa apartamentului.

— Intră!

Kura-marō-tini Martyn părea să fi cântat ea însăși acest cuvânt simplu. Vocea îi era puternică și melodioasă. De fapt, era mezzosoprană, dar ajungea la înălțimea necesară pentru a ține pasul cu orice partitură de operă scrisă pentru soprană. Pe de altă parte, vocea ei ajungea până departe în *alto*. Era un miracol din perspectiva vocii și se folosea de acesta din plin la interpretarea cântecelor maori. Cântecele triburilor nici măcar nu erau atât de complicate, motiv pentru care aranjorul Kurei o folosea mai mult ca

sursă de inspirație pentru compoziții proprii, decât pentru aranjamente speciale.

— Gloria! Intră! Te aștept de ore bune!

Kura Martyn stătuse la pian și se uitase peste câteva note. Acum se ridică emoționată și o întâmpină pe Gloria. Avea un aer tânăr și mlădios, și niciodată nu ai fi crezut că are o fiică de nouăsprezece ani. Kura fusese foarte tânără la naștere, iar acum avea în jur de treizeci și cinci de ani.

Gloria salută timid și așteaptă să audă frazele banale – cât de mare se făcuse și cât de matură arăta. Kura-marotini părea să fie mereu uimită de faptul că fiica ei creștea. Între rarele sale vizite, nu se implica în viața Gloriei și nici nu se temea că ar rata ceva. Nici ea nu părea să îmbătrânească. Kura Martyn devenise în ultimii ani și mai frumoasă. Părul ei negru ca tăciunile era în continuare lung până la brâu – acum era însă prins cu multă dibăcie, probabil că primise vreo invitație pentru acea seară. Tenul îi era fin și avea culoarea cremoasă a cafelei cu lapte, în vreme ce ochii îi străluceau azuriu. Pleoapele păreau să fie grele, ceea ce îi dădea o expresie visătoare, iar buzele îi erau pline, de un roșu delicat. Kura-marotini nu, se încorseta, dar rochiile ei lungi nici nu puteau fi denumite „haine la modă”. De când devenise cât de cât renumită, își croia hainele după propriile ei planuri, fără să-i pese de moda actuală. Erau croite mereu pe corp, însă îndeajuns de largi pentru ca materialele să pară că se mișcă odată cu ea, că o dezmiardă. Formele ei feminine ieșeau în evidență de dedesubt, la fel cum o făcea și talia ei subțire, corpul său suplu și picioarele ei lungi. Pe scenă, Kura nu purta niciodată „rochii de iarbă”, pe care le ironizase la început, când William o sfătua să se prezinte în haine cât mai tradiționale. Însă avea la fel de puține rețineri în a-și arăta trupul precum le avea și o femeie maori care dansa cu sânii goi.

În acea după-amiază, Kura purta o rochie de casă relativ simplă, din mătase azurie, de culoarea smaraldului.

Nu spuse de această dată nimic legat de costumul de călătorie bleumarin al Gloriei, după cum renunță să mai facă vreo remarcă legată de schimbările exterioare.

— Trebuie să mă ajuți puțin, dragă. Îți face plăcere, nu? Închipuie-ți că Marisa s-a îmbolnăvit. Tocmai acum, înaintea concertului de adio din Anglia. O gripă cu adevărat grea, abia dacă se mai ține pe picioare...

Marisa Clerk, o blondă străveziu-delicată, era pianista lui Kura-marotini. Era incredibil de înzestrată și, în afară de asta, pe scenă forma un contrast încântător atât față de cântăreața cu aer exotic, cât și față de dansurile deseori aparent barbare ale așa-zișilor maori. Gloria bănuia că urmează ceva neplăcut.

— Nu, nicio grijă, nu trebuie să mă acompaniezi pe scenă. Știm doar că ai trac...

Gloria avea impresia că aproape putea citi gândurile Kurei.

— Lăsând la o parte faptul că nu ești foarte decorativă...

Kura continuă:

— Dar tocmai am primit un nou aranjament. Caleb s-a întrecut pe sine, iar eu aproape că nu mai speram că notele vor ajunge la timp.

Caleb Biller din Greymouth, cel alături de care Kura plănuise primele ei spectacole, era în continuare cel care îi aranja partiturile pentru spectacol. Moștenitorul minelor era un muzician talentat, însă prea timid pentru a avea curajul să urce el însuși pe scenă. În loc să o urmeze pe Kura prin întreaga lume, alesese viața de profesor particular în plicticosul Greymouth – o decizie pe care Kura nu o putea înțelege. Totuși, continua să ia parte la cariera ei și înțelesese instinctiv de ce era nevoie și ce voia publicul. Oferea de multă vreme mai degrabă compoziții proprii decât aranjamente.

— Iar cea de acum e minunată, un fel de baladă. În fundal se vede *haka*, un dans simplu. Asta a reușit Tamatea să-i învețe pe dansatori în cinci minute. În prim-plan spiritele povestesc istoria care stă la baza baladei. Mai întâi, o piesă pentru pian și putorino – doar vocea spiritelor, eterată – și apoi pianul și vocea. Aș pune-o cu mare plăcere deja de mâine în scenă. Ar fi ceva în genul unui final plin de demnitate, dar și o avanpremieră a celor ce vor urma. Oamenii trebuie să vină din nou la spectacolele mele atunci când ne vom întoarce din State. Însă tocmai acum nu mă pot baza pe Marisa, iar eu ar trebui să repet măcar partitura flautului de câteva ori, deoarece de multe ori mai trebuie ajustat câte ceva. Știi doar ce vreau să spun, nu-i așa, Glory?

De fapt, Gloria nu înțelegea nimic, în afara faptului că mama ei aștepta, în mod evident, ca ea să o înlocuiască pe Marisa, cel puțin la probe.

— Cântă tu totuși partitura de pian pentru mine, bine, Glory? Aici sunt notele, așază-te. Este foarte ușor.

Kura îi aranjă scaunul de pian și luă ea însăși în mână micul flaut care se aflase în tot acest răstimp pe aripa pianului. Gloria răsfoi preț de câteva clipe, cam neajutorată, teancul de note scrise de mână.

Între timp, făcuse vreme de cinci ani cursuri de pian, și nu ar fi trebuit ca dexteritatea să fie o problemă. Atunci când exersa îndeajuns de mult, reușea să cânte și piese destul de complexe, însă mereu fusese o chestiune de hărnicie. Gloria nu mai cântase niciodată direct după o partitură. Până atunci, profesoara ei de muzică obișnuia să îi cânte mai întâi ea piesele pe care urma să le exerseze, atrăgându-i atenția asupra obstacolelor și lucrând apoi cu ea măsură de măsură. Până să sune la fel ca interpretarea domnișoarei Beaver, dura săptămâni întregi.

Cu toate acestea, nu îndrăznea să refuze pur și simplu. Cu dorința disperată de a-i face pe plac mamei sale, începu să se lupte cu partitura. Kura o ascultă destul de descumpănită, dar nu o întrerupse până când nu greși un acord pentru a treia oară.

— Un diez, Gloria! Nu vezi semnul dinaintea notei fa? Acordul este cât se poate de banal, nu se poate să nu-l fi cântat niciodată! Dumnezeule, nu mai face pe proasta, sau chiar ești lipsită de orice talent? Pe lângă tine, chiar și mătușa ta Elaine era un geniu!

Elaine o acompaniase pe Kura la primul ei concert în Blenheim, dar și ea fusese nevoită să exerseze mult pentru a putea mulțumi cât de cât pretențiile elevatei muziciene. La care trebuie adăugat faptul că Elaine avea o fire muzicală – spre deosebire de complet deznădăjduita Gloria.

— Mai încearcă o dată!

Gloria, între timp, întru totul nesigură, o luă de la capăt și de această dată reuși să treacă oarecum peste primele acorduri, după care se împotmoli din nou.

— Poate că dacă mi-ai cânta tu o dată... rosti ea neajutorată.

— De ce să ți-o cânt eu înainte? Nu poți să citești?

Kura arătă spre partitură. De această dată era cu adevărat nervoasă.

— Dumnezeule, fetițo, ce e cu tine? Am crezut că te pot folosi în acest turneu drept corepetitoare, Marisa nu poate face totul de una singură. De pildă, inițierea noilor dansatori, pentru asta este supracalificată. Dar așa... Du-te în camera ta. Voi suna la recepție. Aici suntem în Londra, orașul are o operă, o mie de teatre muzicale... se va găsi un pianist care să mă ajute într-un timp atât de scurt. Tu vei asculta, Gloria! Profesorii tăi din internat nu prea s-au ocupat de educația ta, iar tu nici n-ai vrut să exersezi prea mult vreodată...

Kura uită că încă nu-i dăduse Gloriei nicio cameră. În timp ce mama ei telefona și vorbea aprinsă în receptor, fetița se strecură prin apartament până când, în cele din urmă, dădu de o încăpere cu un singur pat. Se aruncă pe el și începu să plângă. Era urâtă, nefolositoare și proastă. Gloria nu avea nici cea mai vagă idee cum avea să reziste în următoarele șase luni.

Charlotte McKenzie avu nevoie să-și revină după călătoria pe mare de la Blenheim la Wellington. Jack făcu tot posibilul să transforme călătoria într-una de plăcere, iar Charlotte se strădui să savureze obiectivele excursiei, pe care el le propunea mereu. În Kaikoura, ea mănăca homar și se prefăcu a fi cu adevărat interesată de balenele, focile și delfinii care puteau fi observați acolo din bărci de mici dimensiuni. Dădu vina pentru durerile ei de cap din Blenheim pe alcoolul pe care nu era obișnuită să-l savureze, pe care îl băuse la o degustare de vin, invitați fiind la o familie aflată în relații de prietenie cu ei. Gwyneira McKenzie vânduse familiei Burton, în urmă cu mulți ani, o turmă de oi. Jack, pe atunci încă un copil, avusese voie să ajute la mânatul animalelor într-acolo. Această întâmplare devenise una dintre cele mai frumoase amintiri ale sale și nu mai contenea să povestească despre ea. Charlotte îl asculta zâmbind și își lua tinctura de opiu pe care dr. Barrington i-o prescrisese. Nu îi făcea însă bine. Pe termen lung nu ajuta, iar atunci începeai să iei din ce în ce mai multă. Charlotte era supărată și pe faptul că drogul o făcea să fie obosită și lipsită de orice chef. Voia să perceapă lumea cu toate simțurile sale – și nu voia să piardă nicio clipă din cele petrecute cu Jack.

Transferul pe Insula de Nord fusese, totuși, prea mult pentru ea. În Cook Strait urlau încă o dată temutele „Roaring Forties”, oceanul era agitat, iar Charlotte avusese dintotdeauna rău de mare. Încercă

să povestească, plină de umor, cât de rău îi fusese în timpul călătoriei spre Anglia și pe drumul de întoarcere, dar apoi nu mai rezistă și se lăsă în voia sortii, vomitând întruna. În cele din urmă, îi fu atât de rău, încât abia se mai putu ține pe picioare. Jack aproape că o duse în brațe de la chei la trăsură și, într-un final, în camera ei de hotel.

— Trebuie să plecăm spre Auckland de îndată ce îți e mai bine, zise el îngrijorat atunci când ea drapă din nou ferestrele și își luă șalul din lână.

Însă căldura și întunericul nu mai aduceau de multă vreme atâta alinare, câtă era Charlotte obișnuită să primească de la migrenele ei din trecut. De fapt, nu mai ajuta decât opiumul, dar el nu făcea doar ca durerile de cap să fie mai difuze, ci și sentimentele și percepțiile ei.

— Dar voiai să vezi atât de multe, protestă Charlotte. Pădurea tropicală. Și *rotorua*, izvoarele fierbinți. Gheizererele...

Jack scutură furios din cap.

— La dracu' cu gheizererele și copacii și cu toată insula asta de nord. Am venit aici pentru a merge la dr. Friedman. Toate celelalte sunt tâmpenii, am spus-o numai așa, fiindcă...

— Fiindcă trebuia să fie totuși un concediu, zise ea blajin. Și fiindcă nu voiai să mă sperii.

— Însă Waitangi, acolo unde voiai tu să mergi, pe lângă el am putea trece...

Jack încercă să o liniștească.

Charlotte scutură însă din cap.

— Și eu am spus-o doar așa, șopti ea.

Jack o privi neajutorat, însă îi veni o idee.

— O putem face la întoarcere! Mai întâi mergem la doctorul ăla. Și când... când va spune că totul e în regulă, străbatem insula în

lung și-n lat. De acord?

Charlotte zâmbi.

— Așa facem, spuse ea încet.

— De altfel, se numește *Te Ika a Maui* – Peștele Maorilor. Insula de Nord, vreau să spun.

Jack știa că trăncănea, dar nu ar fi putut să tacă acum.

— Semizeul maori a scos-o din mare sub formă de pește...

— Iar frații lui au tot insistat să îl împartă, astfel că au apărut munții, stâncile și văile, completă Charlotte.

Jack se muștră pentru prostia lui. Charlotte știa legenda maori probabil mai bine decât el însuși.

— Ți-ai spus că era un tip isteț, maori ăla, continuă el gânditor. Putea opri soarele. Atunci când zilele părură să se scurgă prea repede pentru el, le prinse și le obligă să treacă mai încet. Asta aș face-o și eu cu plăcere...

Jack o luă în brațe.

— Mâine plecăm la Auckland.

Evident că drumul până la Auckland nu putea fi străbătut într-o zi, deși exista, de câțiva ani, o legătură feroviară. North Island Main Trunk Railway ducea prin munți și văi, deseori prin zone a căror frumusețe îți tăiau respirația. Întâi o lua de-a lungul coastei, apoi printre peisaje vulcanice, în cele din urmă prin dreptul fermelor, însă pentru Charlotte, călătoria în trenul cu șine înguste abia dacă era mai puțin obositoare decât cea pe mare. Și aici se luptă cu răul și cu amețeala.

— La înapoiere o să ne-o facem mai plăcută, promise Jack la finalul călătoriei de trei zile.

Charlotte dădu nepăsătoare din cap. Nu voia nimic altceva decât să iasă din acel tren și jinduia după un pat care să nu se miște sub

ea. Era aproape incredibil faptul că își savurase atât de mult călătoria de nuntă în vagonul privat al lui George Greenwood. Pe atunci băuseră șampanie și glumiseră pe seama patului care se legăna. Astăzi, însă, nu putea reține nici măcar o singură înghițitură de ceai.

Amândoi erau bucuroși că ajunseseră la Auckland, dar niciunul dintre ei nu mai avea niciun sentiment față de orașul construit pe rocă vulcanică.

Trebuie să mergem pe Mount Hobson sau pe Mount Eden... am auzit că panorama ar fi minunată, observă Jack fără chef. Munții acoperiți de terase luminează cu verdele lor plin deasupra orașului. Marea, liniștită de zecile de insule vulcanice, lasă o impresie îmbietoare, azurie, iar Grafton Bridge, care a fost terminat cu câțiva ani în urmă, cel mai mare pod al lumii, se întinde printr-o mișcare fascinantă peste Grafton Gully.

— Mai târziu, spuse Charlotte.

Se întinsese pe patul ei din camera de hotel și nu mai voia să vadă ori să audă ceva, doar să mai simtă brațele lui Jack în jurul ei și să-și imagineze că toate nu erau nimic altceva decât un coșmar.

În următoarea dimineață aveau să se trezească în camera lor de la Kirward Station și nu aveau nici măcar să-și amintească de numele lui Friedman. Și Auckland... cândva aveau să viziteze Insula de Nord, atunci când ea avea să se simtă mai bine... când veneau copii... Charlotte adormi.

În dimineața următoare, Jack porni în căutarea cabinetului doctorului Friedman. Specialistul locuia pe luxoasa Queen Street, o stradă care fusese concepută ca loc de promenadă înainte ca Auckland să trebuiască să renunțe la demnitatea de capitală a Noii Zeelande în favoarea orașului Wellington. Locul atrăsese pe atunci, cetățeni din metropolele Lumii Vechi, iar pe Queen Street se găseau

aliniate case în stil victorian, una mai frumoasă decât alta.

Jack merse de-a lungul străzii cu tramvaiul, o modalitate de deplasare care întotdeauna îi provocase în Christchurch o plăcere copilărească. Însă în acea zi însorită de vară din Auckland, era plin de teamă și de presimțiri rele. În orice caz, casa seniorală din piatră a profesorului lăsa o impresie de încredere. Câștiga, probabil, bine dacă își putea permite o asemenea clădire în mijlocul Aucklandului, destinată deopotrivă locuitului și cabinetului. Pe de altă parte, tot ea îi provoca teamă lui Jack. Oare renumitul chirurg avea să-l primească?

Această grijă se dovedi însă a fi neîntemeiată. După cum s-a dovedit, dr. Barrington îi scrisese deja cunoscutului său coleg, iar profesorul Friedman se dovedi a fi puțin blazat. Un secretar îl anunță pe Jack și îl rugă să aștepte puțin, până când medicul își va fi terminat consultația în care tocmai se afla. Apoi, îl chemă în biroul său, care semăna mai mult cu un salon destinat bărbaților, decât cu un cabinet medical.

Profesorul Friedman era un bărbat mic, mai degrabă firav, cu o barbă stufoasă. Nu mai era tânăr; Jack îi dădea vreo șaiszeci de ani, dar ochii lui albaștri-deschis păreau a fi treji și curioși, precum cei ai unuia de douăzeci de ani. Chirurgul ascultă atent atunci când Jack îi relatează simptomele Charlottei.

— S-a agravat deci, de când l-ați consultat pe dr. Barrington? întrebă el, liniștit.

Jack încuviință.

— Soția mea dă vina pe călătorie. I se făcea mereu rău de mare, de unde și primejdiosul drum cu trenul. Suferă mai ales de amețeli și greață.

Profesorul Friedman zâmbi blând.

— Poate că este gravidă, spuse el.

Jack nu reuși să îi răspundă printr-un zâmbet.

— Dacă Dumnezeu s-ar dovedi milostiv față de noi... șopti el.
Profesorul Friedman suspină.

— Dumnezeu nu pare a fi prea milostiv, mormăi el. Chiar și în cazul acestui război lipsit de sens în care se prăbușește Europa... câte vieți vor fi distruse acolo, câți bani risipiți, bani de care cercetarea ar avea urgent nevoie. Medicina face în ultimii ani progrese fenomenale, tinere, dar în următorii ani se va opri totul și singurele calificări în care medicii se vor desăvârși, vor fi amputări de membre și îngrijirea plăgilor cauzate de împușcare. Ei bine, în situația dumneavoastră poate că vă interesați mai puțin de asta. Haideți așadar să nu mai pierdem și mai mult timp. O aduceți aici pe soția dumneavoastră de îndată ce va prinde îndeajuns de multă putere. Nu obișnuiesc să fac decât rar vizite la domiciliu, și toate instrumentele mele pentru diagnosticare se află aici. Sper din toată inima, împreună cu dumneavoastră, ca totul să se dovedească a fi inofensiv.

Charlotte mai avu nevoie de o zi pentru a se pregăti de consultație; dimineța următoare ședea alături de Jack în anticamera profesorului Friedman. Jack își pusese brațul în jurul ei, iar ea se lipea de el, ca un copil speriat. *Pare mai mică zilele astea, îi trecu lui prin cap.* Chipul îi fusese dintotdeauna prelung, dar acum părea să nu mai fie alcătuit decât din niște sprâncene uriașe.

Părul îi era încă îmbelșugat, dar lipsit de luciu. Jack abia dacă voi să se despartă de ea atunci când dr. Friedman o chemă, în cele din urmă, în încăperile destinate consultațiilor.

Petrecu un ceas plin de teamă, prea încordat pentru a se ruga sau pentru a gândi. În sala de așteptare era plăcut, însă Jack simțea un frig interior pe care nici cel mai aprig soare nu-l putea domoli.

În sfârșit, secretarul doctorului Friedman îl pofti înăuntru.

Profesorul ședea din nou la biroul său, iar Charlotte strângea în mâini, în fața lui, o ceașcă de ceai. La un semn al medicului, secretarul umplu o ceașcă și pentru Jack, înainte de a părăsi camera, plin de tact.

Profesorul Friedman intră direct în subiect.

— Domnule și doamnă McKenzie... Charlotte... îmi pare rău că nu am o veste bună. Ați vorbit însă deja cu tânărul meu coleg foarte competent din Christchurch, care nu v-a ascuns temerile lui. Diagnosticul pe care el îl bănuia s-a adeverit în urma investigațiilor mele. După părerea mea, Charlotte, suferiți de o tumoră pe creier, care vă cauzează durerile de cap, amețeala, greața și toate celelalte simptome de care suferiți. Și, după cum se pare, ea crește, domnule McKenzie... Simptomele sunt astăzi cu mult mai clare decât auzisem eu de la dr. Barrington în urmă cu puțin timp.

Charlotte sorbea resemnată din ceaiul său. Jack tremura de nerăbdare.

— Și ce facem acum, profesore? Puteți... puteți scoate chestia aia? Profesorul Friedman își făcea de lucru cu tocul ce se afla în fața sa, pe birou.

— Nu, spuse el încet. Se află prea adânc în creier. Am operat câteva tumori. Aici, în Noua Zeelandă, dar și în vechea patrie, împreună cu profesorul Bergmann, dar este întotdeauna riscant. Creierul este un organ sensibil, domnule McKenzie. El este responsabil pentru toate simțurile noastre, pentru gândurile și sentimentele noastre. Nu știi niciodată ce distrugi atunci când îl operezi. Într-adevăr, încă din Antichitate s-au practicat deschideri ale craniului și manipulări direct pe creier. În cazuri izolate, desigur, și nici nu știu câți oameni au supraviețuit în acele vremuri. Astăzi, fiindcă știm multe despre pericolul infecțiilor și fiindcă lucrăm foarte curat, îi putem ține în viață pe unii dintre pacienți, însă cu un

preț mare. Anumiți oameni orbesc sau rămân paralizați. Sau se schimbă...

— Mi-ar fi totuna dacă Charlotte ar orbi. Și eu aș mai avea doi ochi, dacă ar fi să orbească. Îmi doresc doar să rămână cu mine.

Jack întinse mâna după cea a Charlottei, dar ea și-o retrase.

— Mie nu mi-ar fi totuna, dragule, spuse ea încet. Nu știu dacă aș dori să mai trăiesc dacă nu m-aș putea mișca și dacă n-aș mai vedea nimic... și foarte posibil să am dureri în continuare. Și mai rău ar fi dacă nici nu te-aș mai iubi atunci, suspină ea sec.

— Cum adică? Cum să încetezi să mă mai iubești, doar pentru că...

Jack se întoarse consternat către ea.

— Se petrec schimbări de personalitate, explică răgușit profesorul Friedman. Uneori, scalpul nostru pare să stingă toate sentimentele. Există păreri că ar avea un folos la tratarea bolnavilor mintal. Ca urmare, oamenii nu mai sunt periculoși, nu mai trebuie închiși în ospicii, dar nici nu mai sunt, în acest sens, oameni...

— Și cât de mare ar fi riscul ca așa ceva să se întâmple? întrebă Jack deznădăjduit. Trebuie să puteți face, totuși, ceva!

Profesorul Friedman clătină din cap.

— Nu aș încuviința în acest caz operația. Tumora se află prea adânc; chiar dacă aș putea-o înlătura, aș distruge prea multă substanță cerebrală. Poate că aș omorî-o chiar pe soția dumneavoastră. Sau i-aș încetoșa mintea. Nu ar trebui să îi facem una ca asta, domnule McKenzie... Jack... Să nu-i furăm timpul care i-a mai rămas.

Charlotte ședea cu fruntea plecată. Profesorul vorbise înainte doar cu ea.

— Asta înseamnă că... că trebuie să moară? Chiar și dacă nu o operați?

Jack se agăța de orice speranță.

— Nu neapărat, zise vag medicul.

— Deci, nu știți? întrebă Jack. Sunteți de părere că ar mai putea trăi mult? Ar putea...

Profesorul Friedman îi aruncă Charlottei o privire disperată. Ea dădu aproape insesizabil din cap.

— Cât de mult va mai trăi soția dumneavoastră, o știe numai Dumnezeu, spuse medicul.

— Deci, ar putea fi și mai bine? șopti Jack. Tumora... ar putea... ar putea înceta să mai crească?

Profesorul Friedman își înălță privirea către cer.

— Totul este în puterea Celui de sus...

Jack trase adânc aer în piept.

— Care este situația cu alte terapii, profesore Friedman? Întrebă el apoi. Există medicamente care ar putea ajuta?

Medicul dădu din cap.

— Vă pot da ceva contra durerilor. Un medicament care are un efect sigur, cel puțin pentru o perioadă. Însă, în ce privește alte terapii... unii experimentează cu esențe ciudate, dar am auzit că în State e cineva care folosește argint viu, dar eu nu cred în asta. Poate că la început ajută puțin, fiindcă îi dă speranțe pacientului, dar cu timpul îi face și mai bolnavi.

Charlotte se ridică încet.

— Vă mulțumesc mult, profesore, spuse ea blajin și-i strânse mâna bătrânului doctor. E mai bine să știu.

Profesorul Friedman încuviință.

— Gândiți-vă în liniște cum vreți să procedați mai departe, spuse el amabil. După cum vă spuneam, nu vă sfătuiesc pentru un tratament invaziv, dar dacă, totuși, vreți să vă încumetați, aș putea încerca în rest...

— Nu vreau nicio operație, zise Charlotte.

Părăsi casa doctorului lipită de Jack. De această dată, nu luară tramvaiul. Jack opri o trăsură. Charlotte se lăsă pe perne de parcă ar fi vrut să se afunde în ele. Jack o ținea de mână. Nu scoaseră niciun cuvânt până când nu ajunseră în camera de hotel. Charlotte nu se întinse însă imediat, ci se opri la fereastră. Hotelul oferea o panoramă încântătoare asupra portului din Auckland. *Waitemata* – un nume potrivit pentru acest golf natural, care oferea protecție vapoarelor împotriva furtunilor din Pacific, deseori puternice.

Charlotte se uită la apa ce strălucea verde-albăstrui.

— Dacă nu voi mai putea vedea asta, spuse ea încet. Dacă nu aș mai putea pricepe semnificația cuvintelor... Jack, nu vreau să devin o ființă imobilă și să îți fiu o povară. Nu merită. Și toată operația asta... Trebuie să-mi taie părul, aș fi urâtă...

— N-ai putea fi niciodată urâtă, Charlotte, zise Jack

Se apropie de ea din spate, îi sărută părul și se uită și el la mare. În sinea lui, îi dădea dreptate. Nici el nu ar fi vrut să trăiască, dacă nu ar mai fi putut percepe toată această frumusețe din jurul lui. Și cel mai mult i-ar fi lipsit chipul Charlottei. Zâmbetul ei, gropițele sale, ochii ei mici, căprui.

— Și atunci, ce să facem? întrebă el cu o încăpățănare deznădăjduită. Nu putem sta cu mâinile în sân și să așteptăm... sau să ne rugăm...

O privea nefericit.

Charlotte zâmbi.

— Nici nu vom face asta. N-ar avea sens. Zeii nu se lasă înduplecați atât de repede. În cazul ăsta, trebuie să-i păcălim, așa cum au făcut-o maorii cu soarele și cu zeița morților...

— Fără prea mult succes, își aminti Jack de legendă.

Semizeul maori încercase să o învingă pe zeița morților în timp ce ea dormea, însă râsul tovarășilor săi îl dăduse de gol și murise.

Totuși, a încercat, fu de părere Charlotte. Și noi o să încercăm la rândul nostru. Uite, Jack, acum am medicamentul de la dr. Friedman. Nu mai trebuie să sufăr. Deci vom face ceea ce ne-am propus. Mâine plecăm la Waitangi, să vizităm triburile maori de acolo, cu siguranță că există deja legende despre pact... în definitiv, ele există și la *pakeha*.

Prin pactul de la Waitangi, conducătorii diferitelor triburi maori se supuneau suveranității Coroanei britanice, însă căpeteniile nu prea știau exact ce semnau acolo. La 1840, niciunul dintre băștinași nu știa încă să scrie sau să citească. În acest sens, conducătorii maori, precum Tonga, vecinul Gwyneirei de la Kirward Station, contestau mereu legarea băștinașilor de pact. Acesta era valabil în special pentru triburi precum Ngai Tahu, ai căror reprezentanți nici măcar nu erau prezenți în Waitangi.

— Și apoi vreau să merg la Cape Reinga, dacă tot suntem pe Insula de Nord. Și la Rotorua, acolo ar mai fi triburi maori care abia dacă au legături cu *pakeha*. Ar fi interesant de vorbit cu ei, să vedem dacă își istorisesc poveștile altfel...

Charlotte se întoarse către Jack. Ochii îi scânteiau.

Jack prinse din nou speranță.

— Exact asta vom face! zise el. Exact acesta este trucul pe care l-ar folosi și maorii: pur și simplu nu vom băga în seamă tumora din capul tău. Uităm de ea și astfel va dispărea!

Charlotte zâmbi palid.

— Numai de-am crede în asta, șopti ea.

După plecarea din Oaks Garden suferința din dragoste a lui Lilian Lambert supraviețui doar câteva zile. La Londra fu tăcută și se complăcu în rolul iubitei nefericite. În imaginația ei, îl vedea pe Ben cum încerca disperat să afle ceva despre locul în care avea să plece ea, pe care îl va căuta ani de zile, până când o va găsi într-un târziu. Se gândea, emoționată, la toți amanții din cântece și din povești, care își luaseră viața din cauza infidelității sau a pierderii celui drag și care fuseseră înmormântați cu un porumbel alb pe piept. În realitate, lui Lilian i se părea incredibil să fie căutată pentru ea o astfel de pasăre, fără a mai pune la socoteală faptul că avea oroare de toate felurile de moarte. În acest sens, se lăsă destul de repede pradă sortii și curând reveni la vesela, obișnuită ei fire. George Greenwood îi datora – în ciuda tuturor grijilor provocate de război, pe care pasagerii de pe *Prince Edward* și le împărtășeau în lungi discuții – cea mai plăcută trecere a oceanului din viața lui. Lilian îl întovărășea, pe el și pe ceilalți pasageri, trăncănind veselă în timpul plimbărilor de pe punte. Călătoriile în Noua Zeelandă nu mai erau de mult aventuri periculoase, ci erau, cel puțin pentru pasagerii clasei întâi, asemănătoare unei croaziere mondene. Ea incita la jocuri pe punte, care, în rest, erau prea puțin frecventate, din cauza stării de spirit mai degrabă depresie, și a războiului și era încă de la dejun bine-dispusă. George lăsa atunci deoparte depeșele care îl informau chiar și pe mare despre starea tratativelor de război, întrebând-o mai degrabă pe Lilian despre visele ei din ultima noapte și despre planurile sale. În aceste planuri, bineînțeles că nu apărea războiul. Până acum, Lilian chiar nu-și putea imagina că oamenii trăgeau într-adevăr unii într-alții. În cântece și în povești,

firește că apăreau toate astea – în clipa de față, fantezia ei preferată se învârtea în jurul ideii că Ben se pierdea pe vreun front oarecare, iar ea, Lilian, ar fi plecat să-l caute, îmbrăcată în straie bărbătești – nu însă în Europa încă tânărului secol XX!

— Nu știu dacă mă căsătoresc, spuse Lilian într-un chip dramatic.

Pierderea lui Ben poate că nu o lovise de moarte, însă inima părea să-i fie frântă.

— Adevărata, marea iubire se prea poate să fie prea mult pentru inima unui om.

George Greenwood se străduia din răzputeri să rămână serios.

— Cui i-a trecut asta prin cap? întrebă el zâmbind.

Lilian roși ușor. Abia dacă putea recunoaște că această constatare aparținea poeziilor pe care Ben i le recitase ca o continuare a primului lor sărut în acea pădurice de pe Cam.

George puse să i se mai toarne cafea și mulțumi ospătarului, dând scurt din cap. Lilian îi zâmbi chipeșului steward, ceea ce-i făcea dorința de-a nu se căsători mai degrabă incredibilă.

— Și ce vei face în loc? se interesă George. Vrei să devii o cucoană înțepată, și, pe deasupra, să mai și studiezi, așa cum avea de gând Charlotte a mea?

— Înainte ca ea să-și urmeze dulcea chemare a inimii?

George deveni blazat. Nu știa multe despre școlile de fete cu pretenții artistic-creative, însă dacă o astfel de poezie îngrozitoare făcea parte din planul didactic de la Oaks Garden, nici calitatea studiului nu trebuie să fi fost alta.

— Înainte ca ea să-l cunoască pe viitorul său soț, corectă George. Se interesează în continuare de cultura maori. Există vreo materie care să-ți placă extrem de mult? Căreia să-i dedici un interes științific special?

Lilian căzu pe gânduri.

— De fapt, nu, zise ea și mușcă din chifla cu miere.

Vaporul cu aburi încă mai plutea pe Atlantic, iar marea era destul de puternică, însă nici asta nu-i putea afecta apetitul.

— Aș putea să predau ore de pian. Sau de desen. Dar, de fapt nu cunosc prea bine nimic din toate astea.

George zâmbi. Măcar era cinstită.

Lilian își linse mierea de pe buzele roz.

— Poate că l-aș putea ajuta pe tata la mină, continuă ea. Asta i-ar face cu siguranță plăcere...

George încuviință. Fiica cea mare a familiei Lambert fusese mereu răsfățată de tatăl ei, iar perspectiva de a-l vedea din nou, în sfârșit, pe Tim o consolase mai mult decât orice altceva pentru durerea despărțirii de Anglia.

— În subteran? o sâcâi George.

Lilian îl privi cu severitate, însă în ochii ei verzi-căprui scânteia amuzamentul.

— Acolo fetele nu sunt bine primite, îi explică ea. Minerii spun că o femeie în subteran aduce ghinion, ceea ce firește că este o prostie, dar ei cred asta cu adevărat. Nici măcar doamna Biller nu merge acolo!

Ceea ce era cu siguranță destul de greu pentru draga de Florence. George zâmbi. De bună seamă, Tim și Elaine o ținuseră la curent pe fiica lor cu războiul mocrnit dintre minele Lambert și Biller, iar intenția lui Florence Biller de a supraveghea mersul treburilor chiar și în subteran, devenise hazul de nedescris al întregului Greymouth. Ortacii din mina Biller amenințaseră, ca urmare, cu demisia. Femeile în subteran, argumentaseră ei, provocau imediat inundații, căderi de bolovani și scurgeri de gaz. Florence Biller îi contrazisese mai întâi vehement, însă poziția minerilor fusese de neclintit. În cele

din urmă, înduioșătoarea proprietăreașă a minei o lăasă baltă – un „eveniment istoric”, după cum observase Tim Lambert. Însă, în locul ei, Florence îl obligă pe soțul ei, Caleb, să intre în mină. Până una-alta, el era geolog și găsea pe dată teme de discuție foarte interesante cu maistrul miner, de asemenea interesat de geologie. Drept urmare, cei doi știau multe despre mersul zăcămintelor de cărbuni, în special din spațiul est-asiatic. Rentabilitatea propriu-zisă a mineritului din Greymouth nu fusese însă influențată în mod pozitiv de vizita lui Caleb. Florence era din calea afară de furioasă.

— Știu să calculez foarte bine, zise Lilian. Și nu le dau altora nas – adică altor fete! În aceste cazuri, trebuie să știi să fii obraznic, dacă ai de-a face cu astfel de bestii, precum Mary Jaine Lawson! Iar această doamnă Biller este și ea un specimen...

George se lupta din nou cu propria veselie. Mica Lilian Lambert, implicată în războiul divelor cu Florence Biller! După cum se arătau lucrurile, în Greymouth urmau să vină vremuri interesante.

— Tatăl tău și doamna Biller se vor înțelege în viitor, spuse el împăciuitor. Pe timp de război nu e loc de rivalități. Toate minele vor fi exploatate la capacitate maximă. Europa are nevoie de cărbuni pentru producția de oțel. Probabil că aceasta va fi suprasolicitată ani buni de acum înainte.

Suspină. George Greenwood era om de afaceri, dar fusese întotdeauna corect. Îi displăcea să facă bani în urma războiului. Însă, măcar nu i se putea reproșa nicio intenție răuvoitoare. El nu se gândise la câștiguri de pe urma războiului atunci când își vânduse acțiunile pe care le avea la mina Lambert.

— În orice caz, tu, Lily, vei deveni o partidă bună, își ironiză el mica prietenă. Cele câteva acțiuni ale lui Tim la mină vor îmbogăți din nou familia Lambert.

Lilian dădu din umeri.

— Dacă mă voi căsători vreodată, soțul meu n-are decât să mă iubească pe mine de dragul meu. Indiferent dacă e prinț sau cerșetor, tot ce contează e felul în care își vorbesc inimile noastre.

George râse acum cu adevărat.

— Măcar cerșetorul va ști să-ți prețuiască dota! spuse el atunci. Însă mi-ai trezit curiozitatea. Mă interesează foarte mult cine va fi cel care-ți va cuceri, cândva, inima!

Jack observa fericit elanul cu care Charlotte urca strada abruptă care ducea spre farul de la Cape Reinga. Medicamentul primit de la profesorul Friedman făcuse minuni, Charlotte nu mai avea de trei săptămâni nicio durere și, în mod evident, era animată de un nou curaj. Astfel, vizita ei la Waitangi fusese un succes deplin. Familia McKenzie admira piața în care guvernatorul Hobson adunase căpeteniile maori în 1840, într-un cort improvizat, și, în continuare, vizitară triburile din apropiere. Jack le admiră casele destinate adunărilor, împodobite cu sculpturi complicate. Firește că stilul îi era cunoscut de la Ngai Tahu, dar triburile Insulei de Sud păreau să nu acorde, totuși, atâta atenție în decorarea cunoscutelor lor *marae*. Locuitorii Insulei de Nord păreau să fie mai statornici. Charlotte se interesa mai puțin de arhitectură. Ea vorbea ceasuri întregi cu membrii mai vârstnici ai triburilor, care își aminteau încă de poveștile strămoșilor lor. Charlotte documenta punctul de vedere al maorilor referitor la „Pactul de la Waitangi”, nota interpretările celei de-a doua generații a celor implicați, și, mai ales, opiniile diferite ale bărbaților și ale femeilor.

— *Pakeha* aveau o regină! relata o bătrână, azi încă supărată. Mamei mele i-a plăcut asta enorm. Ea făcea parte dintre bătrânii tribului și s-ar fi dus cu mare plăcere la întâlnire, dar bărbații au vrut să ia ei decizia. Au dansat *haka* de război pentru a-și face curaj,

iar atunci, trimisul triburilor a vorbit despre stăpâna lui, Victoria iar numele ei spunea totul! Asta ne-a impresionat enorm. Era, de bună seamă, un fel de zeiță pentru el. În orice caz, ne-a promis protecție, și cum ar fi putut ea să facă, altfel, de la o așa mare depărtare, dacă nu ar fi fost o zeiță? Mai târziu, a izbucnit totuși cearta... E adevărat că se cântă cântece de război acolo de unde veniți voi?

Charlotte confirmă izbucnirea războiului în Europa.

— Noi nu venim însă de acolo, corectă ea. Noi am venit aici doar de pe Insula de Sud, de la Te waka a Maui.

Bătrâna zâmbi.

— Nu contează unde v-ați născut, ci de unde provin strămoșii voștri. De acolo veniți voi și acolo vi se întorc spiritele atunci când se eliberează.

— Nu mi-ar conveni dacă, la final, spiritul mi-ar lua-o spre Anglia, glumi Jack atunci când părăsiră în cele din urmă așezarea. Sau spre Scoția sau spre Țara Galilor. Părinții tăi măcar provin amândoi din Londra.

Charlotte zâmbi ușor.

— Dar Londra nu e un loc bun pentru spirite, spuse ea blajin. Prea zgomotoasă, prea agitată. Hawaiki mi se pare mult mai încântătoare... O insulă în marea albastră, niciun fel de griji...

— Nuci de cocos, care îți cresc în gură dacă nu cumva ți-au căzut mai înainte în cap, o luă Jack peste picior, însă se simți ușor neliniștit. Era prea devreme pentru a vorbi atât de nestânjenit despre moarte, chiar dacă era vorba doar despre mitologia maorilor.

Băștinașii Noii Zeelande își aveau originea pe o insulă polineziană, căreia îi spuneau Hawaiki. De acolo veniseră ei cu pirogile în Noua Zeelandă, la Aotearoa, și până astăzi fiecare familie își păstra propriul adevăr legat de numele pirogii care îi adusese pe străbuni. După moartea fiecăruia, așa spune legenda, spiritul lui se

întorcea la Hawaiki.

Charlotte luă mâna lui Jack într-a ei.

— Nu-mi plac nucile de cocos, spuse ea într-o doară. Dar am terminat aici în Waitangi. Plecăm mâine spre nord?

Ninety Mile Beach și Cape Reinga, unul dintre cele mai nordice locuri ale Noii Zeelande, ofereau priveliști minunate, pe stânci pline de vijelii. Aici se întâlneau Oceanul Pacific și Marea Tasmaniei – pentru *pakeha* era un loc de observație spectaculos și un obiectiv obligatoriu pe parcursul unei călătorii pe Insula de Nord; pentru maori era un fel de loc sfânt.

Jack ridică din umeri.

— Nu va fi prea obositor, dragă? Urcușul este prea abrupt, ultimii kilometri trebuie parcurși pe jos. Ești sigură că reușești? Știu, de trei săptămâni n-ai mai avut... migrene, dar...

Lăsa nespuse ceea ce, în ciuda energiei evidente a Charlottei, îl îngrijora: era în continuare slabă, părea să piardă și mai mult în greutate, ceea ce nici nu era de mirare, fiindcă aproape că nu mânca. Mâinile ei erau precum degetele zânelor, iar atunci când o lua noaptea în brațe, întreg trupul părea să-i ardă. O drumeție pe munte era ultimul lucru pe care el și-l dorea pentru ea, însă Charlotte își exprimase de mai multe ori în mod expres dorința de a vizita Cape Reinga.

Charlotte zâmbi.

— Atunci n-ai decât să mă duci în brațe. Poate vom închiria cai sau măgari. Acolo ar trebui să mai fie cai sălbatici, ceea ce înseamnă că se poate și călări până sus. Paznicul farului are cu siguranță un animal de povară, doar trebuie să se aprovizioneze și el cumva...

Jack își luă soția în brațe.

— Bine, atunci te duc în brațe. Îmi e totuna ce spun oamenii. Apropo, te-am trecut pragul în noaptea nunții noastre? Nici nu-mi

mai amintesc... sunt detalii nesemnificative.

Ultima așezare *pakeha* înainte de Cape Reinga era Kaitaia, o mică localitate în care se rățăceau străinii atunci când voiau să cerceteze cea mai nordică parte a insulei. Pământul de aici era, în continuare, încărcat de verde, ceea ce-l miră pe Jack. El își imaginase un peisaj cenușiu, de munte. Nici potecile din jurul localității nu păreau a fi prea periculoase. Jack luă o cameră la o pensiune și vorbi cu hangiuul despre cai sau, și mai bine, despre o trăsură.

— Mai sunt câțiva zeci de kilometri până la stânci, zise bărbatul, sceptic. N-aș băga mâna în foc că doamna dumneavoastră rezistă atât de mult pe cal. Luați mai bine o trăsură. Dar, pe de altă parte, cu ea nu veți putea urca ultimii kilometri. E mai mult decât istovitor, Sir, trebuie să vă gândiți bine dacă priveliștea de acolo chiar merită efortul.

E mai mult decât o simplă priveliște, spuse Charlotte, îngândurată, atunci când Jack îi transmise opinia hangiuului. Jack, nu vom mai ajunge niciodată atât de departe în nord! Nu-ți face griji pentru mine, voi reuși!

Și au ajuns, după un drum lung, printr-un peisaj stâncos dezolant, care, totuși, era întrerupt de priveliști uluitoare ale golfurilor nisipoase sau ale plajelor infinite.

— Ninety Mile Beach, spuse Jack. Minunat, nu-i așa? Nisipul... am auzit că este folosit la fabricarea sticlei. Nici nu mă miră, de pe acum luminează ca un cristal.

Charlotte zâmbi. Vorbise puțin pe parcursul acestei călătorii, și savurase doar peisajul grandios, marea și munții.

— Trebuie să existe un copac, un *pohutukawa*. El joacă un rol important în povești...

Jack își încreți fruntea.

— Ești sigură? Nu-s prea mulți copaci pe-aici.

Pohutukawa, supranumit și pomul de Crăciun, era un arbore peren, cu flori roșii, tipic pentru Insula de Nord. Jack și Charlotte admiraseră deja câteva exemplare în Auckland.

— La Cape, spuse vag Charlotte.

Apoi se închise din nou în tăcere. Și tăcu până și în timpul urcușului pe stânci. Hangiul de la pensiune avusese dreptate: cu trăsura nu puteai ajunge la far; se anunța o drumetrie obositoare. Dar pe Charlotte nu părea să o afecteze. Jack vedea pe chipul ei picături de sudoare, însă ea zâmbea.

Abia după câteva ore se ivi farul, emblema capului. Jack spera ca paznicul să se bucure de companie și, într-adevăr, el îi invită pe vizitatori la un ceai. Charlotte refuză la început.

— Vreau să văd copacul, zise ea încet, dar hotărât.

Paznicul farului încuviință, arătând în direcția stâncilor.

— Acolo. O chestie cu o formă destul de întortocheată, nu știu de ce băștinașii fac atâta caz de el. E vorba despre nu știu ce spirite și se pare că acolo e intrarea spre tărâmul celălalt...

— Și? Ați văzut vreodată ceva? glumi Jack.

Paznicul, un bărbos aspru, dădu din umeri.

— Sunt un bun creștin, Sir, chiar dacă strămoșii mei au venit din Irlanda. De *samhein* las ușile închise. Însă primăvara, vremea este de cele mai multe ori foarte vijelioasă, astfel încât nu-ți mai arde să alergi după spirite, dacă înțelegeți ce vreau să spun, Sir.

Jack râse. Cu *samhein*, Ziua morților, îl speriasse uneori mama lui în copilărie. Se pare că în acea zi porțile dintre lumea spirite lor și a oamenilor nu se închideau cu totul și câteodată se puteau vedea fantome. Prietenul său maori, Maaka, cel care auzise aceste povești, dar care nu credea în ele, încercase odată să îl sperie în somn cu

sunetul flautului său putorino, însă, desigur, băiatul nu reușise să trezească vocea spiritelor. Motiv pentru care Jack nu se speriasese, ci doar se enervase din cauza sunetelor ascuțite. Totul se sfârșise prin faptul că Gwyneira turnase o găleată cu apă peste înfiorătorii muzicanți.

Charlotte privea marea visătoare, în timp ce Jack trăncănea cu paznicul farului.

— Există așezări maori aici, sus? întrebă ea în cele din urmă.

— Soția mea cercetează mitologia băștinașilor, explică Jack.

Paznicul dădu din cap.

— Niciuna stabilă în imediata apropiere. Aici nu crește nimic. Din ce să trăiască oamenii? Însă, deseori, apar triburi care își așază tabăra pe mal, pescuiesc, cântă... Și acum sunt unii aici. Maorii nu vin aici, sus, pe drumul de uscat, ei o iau mereu pe poteca dinspre plajă. De fapt, aceea este și mai frumoasă. Dar acolo trebuie să te cațări cu adevărat. Nu e ceva pentru dumneavoastră, doamnă!

Zâmbi, scuzându-se.

— Dar trebuie să se poată ajunge și altfel la tabără, sau nu? se miră Jack.

Paznicul farului încuviință.

— Intrați, beți un ceai, iar eu vă explic drumul, îi invită el înăuntru

Charlotte îl urmă, dar împotriva voinței sale. Părea să nu se mai poată rupe de priveliștea mării clocotitoare. Și lui Jack i se părea fascinantă întâlnirea mărilor, dar, între timp, se pornise un vânt puternic și se făcuse frig.

— Din păcate, nu vă pot oferi un adăpost, spuse omul cu părere de rău. Aveți un cort sau așa ceva în trăsură? Nu vă mai puteți întoarce azi la Kaitaia...

— Maorii ne vor primi, zise Charlotte.

Jack încuviință. Paznicul farului păru destul de sceptic.

— Am înnoptat de multe ori la ei, spuse Jack. Sunt foarte ospitalieri, mai ales dacă le vorbești limba. Ei, cum ajungem acolo?

Ajunseră pe întuneric în tabăra tribului. Era compusă din câteva corturi destul de primitive. În mijloc ardea un foc, deasupra căruia se frigeau pești mari.

— Trebuie să fie Nga Puhī, zise Charlotte, care, în mod evident, se familiarizase cu triburile regiunii. Sau Aupouri sau Rarawa. Triburile s-au certat dintotdeauna pe pământ. Aici au avut loc multe lupte.

Acest trib părea însă foarte pașnic. Gheața se sparse când Jack îi salută în maori pe copiii care se apropiaseră imediat, curioși, de trăsură. Copiii avură voie să se ocupe de cai, ceea ce făceau, desigur, cu plăcere, iar adulții îi chemară pe Jack și pe Charlotte la foc.

— Sunteți aici din cauza spiritelor? întrebă Jack nesigur, după ce fură primiți cu cartofi dulci și cu incredibil de gustosul pește proaspăt. Vreau să spun... așa se obișnuiește la *pakeha*: Dacă e pe undeva un loc plin de spiritualitate, oamenii merg într-acolo în pelerinaj.

Tipene, căpetenia, își încreți fruntea.

— Noi suntem aici din cauza peștilor, spuse el în felul obișnuit și pragmatic al maorilor. Mușcă bine în acest anotimp și pescuitul ne face plăcere. Dacă vrei, mâine poți să ni te alături.

Jack încuviință nerăbdător. Maorii practicau aici, în valurile spumoase ce se spărgeau de mal, un fel de pescuit care-l interesa. Până acum, el pescuise doar în râuri.

— Femeile mai au cu siguranță zile întregi de povestit, rosti el.

Tipene râse.

— Ele invocă spiritele, zise el. Irihapeti este o *tohunga*, nimeni nu

povestește mai frumos despre Hawaiki ca ea.

El arată spre o bătrână care se adâncise într-o discuție cu Charlotte. Jack își făcea griji că toate astea ar putea fi prea mult pentru ea, însă femeile erau deja învelite în păături, împotriva răcorii de seară, iar Irihapeti tocmai îi mai pusese Charlottei peste umeri încă una. Charlotte sorbi dintr-un pahar din care ieșeau aburi. Se vedea că era mulțumită. Cu toate acestea, în trăsăturile ei se zărea o încordare care îi displăcea lui Jack.

— Ți-ai luat medicamentul, dragă? întrebă el.

Charlotte încuviință. Totuși, arăta de parcă ar fi avut dureri, și nu unele ușoare. Jack își aminti plin de neliniște cuvintele profesorului Friedman. „Ia durerea, cel puțin la început...” Însă după această zi obositoare, era cu siguranță normal ca Charlotte să pară epuizată.

— Povestește despre spirite, Irihapeti, o rugă ea, în cele din urmă, pe bătrână. *Te rerenga wairua* înseamnă „locul din care sar spiritele”, nu?

Te rerenga wairua era numele maori pentru Cape Reinga.

Irihapeti încuviință și făcu loc lângă foc, acum când și grupul de copii se înghesuia lângă ea pentru a asculta poveștile.

— Dacă cineva dintr-ai noștri moare pe undeva, spuse *tohunga* cu voce înceată, ca o incantație, spiritul îi călătorește spre nord. Îl duce jos, la mare, spre această plajă... dacă închideți ochii veți simți poate ușoara adiere, atunci când cineva trece prin tabăra noastră... Nu, nu trebuie să te sperii de asta, Pai, urează-i sufletului doar un bun venit.

Ea luă în brațe o fetiță, căreia, de bună seamă, chestiunea cu spiritele părea stranie. Luna se ridicase deasupra mării și scufunda plaja într-o lumină ireală.

— De aici, spiritele urcă pe stânci... exact pe același drum, Hone, pe care am venit și noi azi dimineață...

Un băiețel dădu din cap, plin de importanță.

— Apoi, ei confecționează frânghii din alge și își dau drumul spre acel copac *pohutukawa*, aflat în partea cea mai de nord a țărmlui... L-ai văzut, Charlotte? Are multe sute de ani. Poate că sămânța lui a venit cu străbunii noștri din Hawaiki. Spiritele sar din pom, coboară la rădăcini și alunecă acolo jos, foarte jos, spre Reinga...

— Adică un fel de tărâmul celălalt, nu? întrebă Charlotte.

Jack remarcă faptul că ea nu lua notițe.

Bătrâna încuviință.

— Apoi, drumul îi duce la Ohaua, unde spiritele ajung încă o dată la lumină, pentru a-și lua rămas bun de la Aotearoa. Și apoi...

Ohaua era cel mai înalt punct al celor trei insulițe aflate în fața țărmlui.

— Atunci, ele nu se mai întorc niciodată, spuse Charlotte încet.

— Atunci, ele călătoresc spre Hawaiki, în patrie...

Bătrâna zâmbi.

— Trebuie să fii foarte obosită, copila mea, nu-i așa?

Charlotte încuviință.

— De ce nu te duci la culcare, dragă? întrebă Jack. Trebuie să fii complet epuizată. Despre spirite ți se va putea povesti și mâine.

Charlotte încuviință din nou. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

— Te ajut să instalezi cortul!

Jack avea în trăsură un cort simplu și pături. Porni să îl ia, în timp ce Charlotte se uita la foc. Irihapeti îi arată un loc în care să-l poată ridica. Era aproape de mare, așa că valurile aveau să îi legene pe oaspeți pe tărâmul somnului.

Așteptându-se să găsească adăpost la un trib maori, familia McKenzie adusesse cu sine și câteva cadouri. Seminte pentru femei și o sticlă de whisky, pentru a încălzi atmosfera la focul de tabără. Jack

o luase acum și o lăsa să circule în cerc. Charlotte se retrăsese deja.

— Vin imediat! spuse Jack tandru și o sărută când ieși. Irihapeti o mângâie blând pe obraji.

— *Haere mai*, spuse ea încet, ești binevenită.

Jack se miră. Trebuie să fi înțeles ceva greșit. Îngrijorat, bău o gură mare de whisky și dădu apoi sticla, mai departe, bătrânei. Ea îi zâmbi. Poate că pur și simplu începea, ușor-ușor, să se îmbete.

În timp ce bărbații continuau să bea, Irihapeti și alte câteva femei își luară flautele, ceea ce îl miră pe Jack din nou. Rareori maori își acompaniau discuțiile cu muzică și nici atunci nu o făceau în mijlocul nopții. Însă femeile cântau încet și cufundate în sine și nu o dată percepu Jack renumita „voce a spiritelor” a flautului putorino. Se prea poate că obiceiurile de pe Insula de Nord să fi fost altele, sau era vorba de un ritual celebrat aici special pentru spiritele ce-și luau rămas bun.

Atunci când Jack se strecură, în cele din urmă, în cortul său, era obosit de whisky, de cântecul monoton al flautelor și de lungile povești ale bărbaților – crescuse printre maori, dar încă îi era greu să priceapă sensul adânc al istoriilor lor. Cam straniu să fii legănat pe tărâmul somnului de vocea spiritelor... dar pe Charlotte părea să nu o deranjeze, ea dormea deja adânc și bine, alături de el. Inima lui Jack se umpluse de tandrețe atunci când o văzuse în tabăra primitivă, cu părul despletit, pe pătura ce îi servea drept pernă, cu chipul însă nu pe deplin relaxat. De cât timp nu o mai văzuse dormind cu adevărat în pace, fără grijile durerilor și ale fricii? Își alungă acest gând. Lui Charlotte îi mergea mai bine, avea să se refacă... O sărută cu grijă pe frunte atunci când se așeză lângă ea, apoi adormi.

Charlotte auzi vocile spiritelor. Ele o chemaseră deja întreaga

noapte, însă până acum fusese doar o ademenire blândă. Acum deveniseră mai vehemente, mai îmbietoare. Sosise vremea.

Charlotte se ridică încet și pipăi în jur pentru a găsi ieșirea din cortul improvizat. Jack dormea adânc; era bine așa. Îi aruncă o ultimă privire, plină de dragoste. Într-o bună zi... sub razele soarelui pe o insulă, undeva în mare...

Charlotte își dădu părul pe spate și își căută mantaua, chiar dacă nu avea nevoie de ea. Chiar dacă acum era încă răcoare, avea să îi fie cald la urcuș.

O luă pe drumul pe care i-l indicase Irihapeti. Era de la început abrupt. Spre norocul ei, luna oferea îndeajuns de multă lumină pentru a recunoaște treptele săpate în stâncă. Charlotte mergea repede, dar fără grabă. Nu se simțea singură, erau și alte suflete care urcau împreună cu ea. Lui Charlotte i se părea că le aude șoptind și râzând de nerăbdare și de bucurie. În ce o privea, îi părea rău, dar nu-i era frică. Urcușul dură mult, însă pentru Charlotte timpul părea să zboare. Din când în când, se oprea și se uita în jos, la marea cristalină care strălucea în lumina lunii. Undeva, acolo, era Jack... ea căzu în ispita de a-l atinge în visele sale. Dar nu, era mai bine așa, îl lăasă, să doarmă. Tabăra maorilor nu se mai vedea de mult. Charlotte mergea pe poteci tot mai abrupte, tot mai întortocheate, dar nu se pierdu, ea mergea împreună cu spiritele. În cele din urmă, farul își făcu apariția în fața sa. Aici trebuia să aibă grijă să nu găsească din nou calea spre lumea reală și să își caute în continuare drumul printre umbre. Era imposibil ca paznicul farului să nu doarmă acum, dar Charlotte nu voia în niciun caz să fie descoperită și, probabil, să fie obligată să renunțe la planul său. Dar nici nu voia să se grăbească. Fapta ei era una bine gândită, aproape sfântă. Nu avea voie să se petreacă în grabă.

Copacul *pohutukawa*, distrus de vijelii, nu se putea vedea dinspre

far. Charlotte se relaxă. Acum urma să împlătească o funie din alge, pentru a-și da drumul spre el, dar aici nu erau alge. Asta i se păruse deja de mai înainte curios în povestea lui Irihapeti. Ar fi trebuit să întrebe pe cineva.

Charlotte zâmbi. Nu, nu își va mai nota legende. Ea va deveni parte a lor...

Nu foarte departe de copac, stânca devenea abruptă. Charlotte păși pe margine. Sub ea, valurile se loveau de o plajă mică. Oceanul se întindea în fața ei, ca o mare de lumină.

Hawaiki, își spuse Charlotte. Paradisul.

Apoi zbură.

Când se trezi Jack, domnea o tăcere mormântală. Era neobișnuit, la urma urmei adormiseră în mijlocul satului maori și, de fapt, plaja ar fi trebuit să fie plină de râsete și trâncănit, de voci de copii și de zgomotul focurilor la care femeile coceau lipii.

Jack își întinse mâna și descoperi că Charlotte dispăruse. Ciudat, de ce nu-l trezise? Își frecă fruntea și ieși din cort.

Nisip și mare, urme de pași, dar niciun cort. Doar o bătrână, Irihapeti, după cum își amintea el, ședea pe plajă și urmărea cum valurile se sparg de țârm.

— Unde au dispărut toți?

Frica creștea în Jack. Era de parcă s-ar fi trezit într-un straniu coșmar.

— Nu sunt departe. Dar e mai bine pentru tine să fii astăzi singur. Tipene a fost de părere că, poate, vei fi furios pe noi. Și nu trebuie să fii. Trebuie să îți găsești pacea.

Irihapeti vorbea rar, fără să-l privească.

— De ce să fiu furios pe voi? se miră Jack. Și unde e Charlotte? E la ceilalți? Ce se petrece aici, *wahine*?

— A vrut să-i arate spiritului ei drumul.

Irihapeti se întoarse în fine cu fața spre el. Era serioasă și brăzdată de riduri.

— Mi-a spus că el s-ar teme de despărțirea de corpul său, fiindcă pentru el nu ar exista niciun Hawaiki. Însă aici, el nu trebuia decât să-i urmeze pe ceilalți. Tu n-ai fi putut să o ajuți.

Bătrâna se uită din nou spre mare.

Creierul lui Jack începu să lucreze. Spiritele... stâncile... cuvintele vagi ale doctorului... Nu a vrut să o creadă, dar Charlotte știa că va muri. Dar nu așa! Nu singură!

— Ea nu este singură, spuse Irihapeti.

Jack nu știa dacă ea îi citea gândurile sau dacă el rostise cu voce tare ultimele cuvinte.

— Trebuie să o caut!

Jack simți un sentiment copleșitor de vină în timp ce fugea pe drumul de stâncă. Cum de a putut dormi? De ce nu a observat nimic, nu a simțit nimic?

— O poți aștepta și aici, spusese Irihapeti.

Jack nu ascultase. O luase la goană în sus, pe drumul abrupt, de parcă ar fi fost mânat de furii, oprindu-se doar rar, pentru a lua câte o gură de aer. Nu-i ardea de frumusețea stâncilor și a mării. Cerul era acoperit și totul părea să fie cufundat într-un straniu crepuscul albastru. Lumina spiritelor? Jack se obligă să meargă și mai repede. Poate că o putea ajunge din urmă. Ar fi trebuit să o întrebe pe bătrână când anume plecase Charlotte, dar probabil că nici ea nu știa. Pentru *tohunga* maori, timpul trecea altfel.

Când Jack ajunsese, în sfârșit, la far, era deja amiază, dar soarele încă nu răsărise cu totul. Paznicul îl salută vesel – până când văzu în ce stare se afla. Nici urmă de Charlotte.

— Sunt zeci de locuri posibile, spuse paznicul farului, plin de

compasiune, după ce Jack îi împărtăși temerile sale în câteva cuvinte, fără ca ele să fi avut o prea mare legătură între ele. Eu n-aș sări chiar lângă acest pom. Aici nu este chiar atât de abrupt. Dar imediat după el și ceva mai la stânga... dar, după cum spuneam, puteți căuta cel mult urme de pași. Dar poate că vă agitați fără niciun motiv. Aceste bunici maori vorbesc cât e ziua de lungă. Poate că mica doamnă e cât se poate de bine la prietenii ei. Așa plătând și slăbită, e greu de crezut că a reușit să urce panta dificilă.

Jack se îndreptă spre stâncile aflate deasupra copacului *pohutukawa*. Aici trebuie să fi fost; părea să simtă încă prezența Charlottei. Dar nu, era imposibil. Sufletul ei trebuie să fi atins de mult Ohaua...

Jack le trimise insulelor un salut mut. Nu știa de ce nu simțea nicio disperare, în el era doar un gol, un gol imens, de gheață.

Coborî ca în transă. Dacă s-ar fi împiedicat acum... Dar Jack nu se împiedică. Nu era pregătit pentru Hawaiki, încă nu. Oare astfel îl abandona? Jack nici nu mai putea să gândească. În capul lui nu mai era decât răceală și întuneric, deși ochii percepură, în sfârșit, soarele care ieșea dindărătul bancurilor de nori. Picioarele îi simțeau sigure poteca.

Irihapeti aștepta în continuare atunci când plaja îi apăru din nou în fața ochilor, însă, când Jack puse piciorul pe nisip, bătrâna păru să recunoască ceva.

— *Vino, tane!* spuse ea liniștită și intră în apă.

Îi era greu să se lupte cu valurile, însă Jack era mai puternic. O ajunsese repede din urmă și acum o vedea și el. O rochie albastru, largă, umflată de valuri. Părul lung blond, jucând în valuri.

— Charlotte!

Jack îi strigă numele, deși știa că ea nu-l poate auzi. Pământul îi

fugi de sub picioare și începu să înoate.

— Poti să aștepti, pur și simplu, spuse Irihapeti.

Ea rămăsese pe loc ceva mai în față.

Jack cuprinse corpul soției sale și se luptă cu marea, pentru a-l aduce înotând la țarm. Era cu respirația întretăiată și la capătul puterilor atunci când ajunse la Irihapeti. Ea îl ajută, tăcută, să o aducă pe Charlotte la mal. O așezară pe o pătură pe care o întinse Irihapeti.

Jack îi dădu la o parte părul de pe chip – și văzu, pentru întâia dată după multă vreme, expresia liniștii desăvârșite. Corpul lui Charlotte era lipsit de durere, iar sufletul ei urma drumul spiritelor...

Jack tremura.

— Îngheț, spuse el încet și direct.

Cu toate că era o zi călduroasă, soarele, între timp răsărit, îi usca deja hainele.

Irihapeti încuviință.

— Va mai dura mult până ce frigul va dispărea.

— Să fie asta oare un *haka*?

Gloria se afla alături de Tamatea, în spatele scenei improvizate de la *Ritz*, și asculta concertul de adio, provizoriu însă, al lui Kuramaro-tini pentru bătrâna Europă. William o anunțase pe artistă cu mult tam-tam și subliniase, încă o dată, că veniturile vor ajunge la orfanii de război. Aceștia existau între timp și în Anglia. America rămăsese deocamdată neutră.

Marisa se refăcu din nou cât de cât și tocmai o acompaniase cu virtuozitate pe Kura la balada pe care încercase Gloria să o cânte fără de succes în ziua precedentă. Fata nu recunoscuse piesa – Marisa făcu pianul să șoptească împreună cu vocea flautului putorino, mijlocind între ritmul apăsător al dansului de război din fundal și balada interpretată de Kura. Compoziția era o operă fină de artă, iar aplauzele fură pe măsură. Însă în satele maori din jurul lui Kirward Station, Gloria nu auzise niciodată ceva asemănător și nici următorul *haka* nu i se păru mai autentic. Chiar dacă nu ar fi susținut vreodată că pricepe ceva din muzică, celebrele *haka* ale maorilor le găsisese dintotdeauna relativ ușoare. Copil fiind, dansase pe ele râzând atunci când bunica Marama o trăgea în cerc sau când bătea încântată tobele. Aproape că nu puteai greși; ritmurile erau simțite și de oamenii înzestrați cu foarte puțin talent muzical. Aici însă, vedea o coregrafie complexă, asculta melodii dense și instrumente care fuseseră inventate, fără doar și poate, de maori, dar folosite întrutotul diferit decât în țara lor de origine. Cândva îndrăzni să întrebe, prevăzătoare, sperând că Tamatea nu va râde de ea.

Bătrâna maori ridică din umeri.

— Este... artă, spuse ea apoi, utilizând pentru „artă” cuvântul englezesc.

— „Artă” și „artificial” au de bună seamă aceeași rădăcină.

Tamatea își alesese cu atenție cuvintele, însă din expresia ei era ușor de înțeles că nu era complet de acord cu interpretarea muzicii maori de către Kura.

William Martyn, care auzise de asemenea întrebarea Gloriei și chiar o și înțelesese, îi răspunse bătrânei cu o privire disprețuitoare. El știa doar câteva cuvinte maori, însă, cu ajutorul celor două cuvinte englezești, își putuse închipui răspunsul.

— Noi nu suntem atât de puritani, Gloria, observă el, la rândul său. Dacă asta e sau nu muzică originală maori – cui îi pasă? Important este că oamenii o pot asculta. Ne gândim chiar să și traducem măcar textele cântecelor Kurei în engleză. Asta ni s-a recomandat călduros pentru America. Oamenii de acolo nu prea mai au treabă cu folclorul...

— Însă în program scrie că ar fi autentică.

Gloria nu știa exact ce anume o deranjează, dar avea senzația că fusese înșelată, într-un anume fel, în legătură cu un lucru important. Poate că era prea sensibilă. Se surprinsese mai devreme cum mângâiase cu tandrețe corzile *tumutumu*-lui și cum dezmierdase lemnul grăsunelor flaute. Făcea bine să simți aceste lucruri. Gloria trebuia să se asigure uneori că țara ei mai exista pe cealaltă parte a globului.

William deveni blazat.

— În program sunt scrise multe, zise el apoi. A fost la Paris un spectacol al acelei Mata Hari. Foarte frumos, foarte artistic – însă femeia nu văzuse niciodată din interior un templu indian, ce să mai vorbim de lecții de dans! Am cercetat cândva toate acestea cu atenție. Nici măcar nu e indiană și cu atât mai puțin de origine

nobilă sau ce-o mai susține ea. Dar asta nu-i interesează pe oameni deloc. Important este să fie exotic și cu multă goliciune. La asta vom mai lucra și noi, spectacolul nostru trebuie să devină mai atractiv...

— Și mai multă goliciune? întrebă Gloria.

Costumele dansatoarelor erau de pe acum destul de decoltate. *Piu piu*-urile lor – fuste maro-deschis, din frunze uscate de in – se opreau cu mult deasupra genunchilor, dezvelind astfel picioarele fetelor. Nici bluzele țesute, la fel de strâmte, nu se apropiau de realitate. Femeile maori dansau deseori cu bustul gol. Gloria nu-și făcuse prea multe gânduri referitoare la acest obicei, la Kirward Station i se păruse întru totul natural. Aici însă... oamenii se holbau deja la dansatoare.

— Nu fi atât de pudică, fetițo!

William râse.

— Noi ne gândim oricum la niște fustițe și mai scurte, în vreme ce treaba asta cu pictatul fețelor...

Îi aruncă lui Tamatea o privire aproape arogantă.

— La asta vrem să renunțăm, mai ales în cazul fetelor. Bărbații trebuie să fie înspăimântători. Efectul groazei este aproape la fel de important ca și cel exotic, mai ales în America...

William începu un lung discurs despre toate cele ce trebuiau luate în considerare în Lumea Nouă atunci când venea vorba de spectacol.

Pe scenă apără între timp un grup de dansatori, machiați înfricoșător. Într-adevăr, *haka*-urile de război rămăseseră singurul lucru autentic pe care-l mai avea de oferit spectacolul Kurei. Bărbații erau pictați în culori vesele, își amenințau dușmanii și își agitau sulițele. Părea că dansatorilor le face o nemaipomenită plăcere și, după câte se vedea, jocul de-a războiul nu le era în sânge doar polinezienilor. Niciunul dintre dansatori nu mai era cu

adevărat de origine neozeelandeză.

William descrie în continuare tot ce avea de gând să schimbe în perioada următoare, dar Gloria nu îl asculta cu foarte mare atenție. De fapt, munca mamei sale îi era destul de indiferentă. Simțea doar un regret nedefinit. Mica părticică din Noua Zeelandă pe care o mai găsisese în spectacole dispăruse acum cu totul. În curând, Tamatea avea să se întoarcă acasă, deoarece nu mai avea nimic de păzit. Gloria trebuia însă să rămână... Ura America de pe acum.

Urcă la bordul vaporului fără niciun chef. A durat o veșnicie până când au fost ridicate la bord numeroasele efecte de scenă ale Kurei, împachetate în lăzi, însă cântăreața insistase să supravegheze totul de una singură. Totodată, vremea londoneză își arăta din nou chipul ei cel mai urât. Burnița neîntrerupt, iar Gloria arăta ca o pisică plouată atunci când păși, în sfârșit, în cabina ei de la clasa I. O împărțea cu Tamatea, ceea ce reprezenta, în orice caz, o ușurare. Dansatoarele tinere nu mai călătoreau cu trupa. William concediasse ansamblul după ultimul concert; la New York aveau să angajeze un altul.

— Vii pe punte, Gloria?

Gloria sperase să fie lăsată în pace în cabină, însă, după cum se vedea, căpitanul insistase să-i ureze personal bun venit lui Kura-marotini și familiei sale. Fiindcă nu putea fi prezent imediat după plecare, el le primi pe punte și asaltă femeile cu mii de informații despre vasul de cursă lungă. Gloria nu putu să nu se gândească că, până în urmă cu doar câțiva ani, toate acestea o interesau mult, însă acum vedea doar că acel căpitan nu îi arunca nici măcar o privire. Vorbea numai și numai cu Kura-marotini, care se plictisea, fără doar și poate, dar care îl asculta așa cum ar fi făcut-o o regină. Ploaia și vântul nu îi diminuau frumusețea. Din contră, păru mișcată, dar

și emoționată, atunci când furtuna îi despleti părul.

— Aceasta este fiica dumneavoastră?

Observația obișnuită, și mirarea obișnuită pe chipul căpitanului. Gloria își coborî ochii și își dori să dispară undeva, departe...

Călătoria de la Londra la New York se desfășură fără incidente, chiar dacă unii dintre pasageri se speriară din cauza războiului, iar imaginea porturilor fusese dominată de bărbați în uniforme ale marinei. Pe mare însă nu dăduseră de niciun vas de război după ce părăsiseră Canalul Mânecii. Astfel dispăru și starea de neliniște, ce domnise în Londra la atât de puțin timp după izbucnirea războiului, în favoarea vieții vesele și lipsite de griji de la bord. Cel puțin la clasa I, se petrecea. Cum arăta puntea intermediară, unde emigranții săraci și refugiați de război așteptau cu nerăbdare, îndesați laolaltă, sfârșitul călătoriei, asta n-o mai știa Gloria. Pasagerii clasei întâi și cei de pe puntea intermediară erau despărțiți cu strictețe – ceea ce contrazicea poveștile bunicii Gwyn și ale lui Elizabeth Greenwood despre propria lor emigrare în Noua Zeelandă. Pe parcursul călătoriilor de luni de zile, pe vase cu velă, pe atunci încă destul de nesigure, exista, vrând-nevrând, un contact. Bunica Gwyn povestise despre slujbe comune la biserică și chiar și despre distracții. Gloria savură călătoria pe mare, în măsura în care voia și era capabilă să savureze ceva. Banchetele de seară, jocurile de pe punte și alte amuzamente din cercul pasagerilor o plectiseau, însă, cum se întâmplase și în cazul călătoriei de la Lyttelton spre Anglia, o liniștea priveliștea mării nesfârșite. Ședea singură pe punte ceasuri întregi uitându-se în jos, spre valuri, și se bucura atunci când delfini sau balene întovărășeau vasul.

Părinții Gloriei o lăsară în cea mai mare parte a timpului în pace. Kura își savura printre pasageri celebritatea de vedetă, William bea cu lorzii și dansa cu doamnele, de la egal la egal. Căpitanul o

imploră pe Kura să cânte pentru pasagerii și ofițerii săi, iar ea cedă insistențelor în cele din urmă. Firește, concertul se transformă într-un succes deplin – și Gloria suportă din nou obișnuita trecere prin furiile caudine.

— Și micuța fiică, și ea cântă? Nu? Mare păcat! Dar trebuie să fiți mândră de mama dumneavoastră, domnișoară Martyn!

Încă o propoziție pe care Gloria începu să o urască în acele zile: „Gloria e încă foarte copilăroasă.” Kura și William se scuzau astfel pentru faptul că Gloria lua parte rar la discuțiile de la masă și nici nu dorea să danseze, atunci când orchestra vaporului cânta, seară de seară.

În cele din urmă, în timpul unui dineu cu căpitanul, cedase insistențelor unui tânăr ofițer de marină, dar nu făcuse nimic altceva decât să-l calce pe picioare, deși la Oaks Garden se preda mai nou dansul de societate, dar numai în ultimul an. Prea târziu pentru Gloria.

— Cum de pot oamenii să trăiască aici? întrebă Tamatea atunci când vaporul trecu de Ellis Island și când văzură, în sfârșit, New Yorkul. Casele sunt prea înalte pentru a putea vedea cerul. Pământul este pecetluit, lumina artificială. Și zgomotul... Orașul este plin de zgomot, îl aud de aici. El alungă spiritele. Oamenii trebuie că sunt agitați, deznădăcinați...

Gloria avusese, de fapt, aceeași impresie și la Londra, însă bătrâna maori avea dreptate. New Yorkul era mai mare, mai zgomotos, mai de nepătruns, iar dacă Gloria ar fi fost un spirit, ar fi fugit mai degrabă astăzi decât mâine.

— În mijlocul orașului este un parc uriaș, acolo sunt chiar și copaci înalți, spuse Kura, nerăbdătoare.

Ardea să părăsească vaporul și să intre în posesia acestui oraș nou, atât de special. Nu se îndoia nicio clipă că va reuși asta. Organizatorul ei de concerte îi trimisese depeșe pe vapor. Interesul pentru spectacolele sale era enorm. În primele seri se jucau cu casa închisă. Chiar dacă mai erau câteva lucruri de rezolvat, Kura era plină de zel. Firește că familia Martyn se deplasă cu unul dintre noile automobile la hotel, la Waldorf Astoria. Gloriei nu-i plăcu nici vehiculul zgomotos, în care Tamatea părea să se teamă de-a dreptul, nici eleganța intimidantă a holului hotelului. Măcar ea nu mai era în prim-plan. Deși angajații hotelului îi dădură atenție frumuseții ieșite din comun a Kurei, totuși nu recunoscură vedeta din Europa și, cu atât mai mult, nu întrebă dacă fiica ei îi semăna. Gloria se cază într-o cameră din apartamentul părinților săi, descoperi însă, spre marea ei ușurare, că noii membri ai ansamblului nu dădeau aici interviuri și nici nu organizau probe de dans. În acest scop, William închiriasse un spațiu în cartierul boem din apropiere.

Tamatea trebuia să fie de față atunci când tinerii dansatori se prezentau și astfel Gloria se trezi singură în cea mai mare parte a primelor ei zile new yorkeze. William și Kura îi propuseră să viziteze muzee sau galerii de artă. Așa ceva se cădea să facă o tânără fată, mai ales că hotelul dispunea de un automobil care să o ducă și să o aducă pe Gloria. În consecință, ascultătoare, Gloria se lăsă dusă la Metropolitan Museum of Art. Privea dezinteresată acele tablouri față de care încercaseră cu toții, de șase ani, să-i trezească interesul, dar față de care ea continua să pună întrebări greșite. Mai interesante i se păreau armele și instrumentele muzicale din cele mai diverse părți ale globului. Obiectele arheologice descoperite în insulele din Pacific îi aminteau de lucrările maorilor, iar vederea lor i se părea aproape încurajatoare. Totuși, toate acestea erau prea mult pentru Gloria. Nu știa ce să facă în oraș, n-avea ce căuta aici.

Ea evadă în cele din urmă, descoperi intrarea în Central Park și se pierdu prin marile grădini. Măcar acolo se mai vedeau pământul și cerul dar orizontul era mărginit de zgârie-norii Manhattan-ului. Peste New York se lăsase un clopot umed; era toamnă, iar vântul împrăștia frunze ruginite prin parc. La Kirward Station era acum primăvară. Când închidea ochii, Gloria vedea oi proaspăt tunse pe pășuni de-un verde crud, pregătite pentru a fi mânate în ținuturile deluroase, spre Alpi, vedea vârfurile acoperite cu zăpadă, care, prin aerul limpede, ca de cristal, salutau fermele din fața lor. Jack călărea cu animalele, poate în compania soției sale, Charlotte. Bunica Gwyn scria că mariajul lor era unul fericit. Dar cum putea fi cineva nefericit la Kirward Station?

Când Gloria se întoarse, în sfârșit, la muzeu, mașina o aștepta deja. Șoferul era extrem de nervos, fiindcă nu fusese punctuală, motiv pentru care William îi făcu reproșuri atunci când ajunseră la hotel, deși soții Martyn nu-și făcuseră, cu siguranță, griji pentru fiica lor rătăcită. Erau prea ocupați cu repetițiile din ziua respectivă, se certaseră din cauza a două sau trei dansatoare, care fie că nu erau suficient de goale, în opinia lui William, fie că n-aveau suficient ritm, după cum vedea Kura lucrurile. Tamatea găsea fetele oricum prea slabe pentru a reprezenta femeii maori, ceea ce Gloriei i se părea ciudat, deoarece, la urma urmei, majoritatea fetelor maori erau suple.

A doua zi, când ajunseseră la repetiții, înțelesese ce voia bătrâna dansatoare să spună. Aproape toate candidatele aveau corpurile musculoase ale unor balerine, erau zvelte, cu membre lungi. Femeile maori erau mai compacte, cu șoldurile mai late și sânii mai plini. În schimb, aceste fete se mișcau ușor, cum o făcea, de bună seamă, și Mata Hari la spectacolele ei, și se pare că soții Martyn voiau să se ia după ea. Îi dăduseră lui Tamatea imediat o profesoară

de balet din New York, care să o asiste – cel puțin, așa spusese ei. Din această cauză, Tamatea se enervase, și astfel în trupa lor domnea un aer greu.

Gloria își petrecu mare parte din următoarele zile în camera ei. Nu avea chef de veșnicele certuri, în timpul cărora fiecare încerca să o atragă de partea lui. La urma urmei, Gloria nici nu avea o părere proprie. Trecuse mult timp de când bunica Gwyn o numise, râzând, „mica *tohunga*”, făcând referire la cunoștințele Gloriei despre oi și cai. Se apucă să scrie, fără tragere de inimă, o scrisoare către Kirward Station.

New York-ul este uriaș. Hotelul nostru este modern și foarte frumos. Avem un automobil la dispoziție, care mă duce peste tot, oriunde vreau eu. Părinții mei lucrează foarte mult. În mare parte a timpului sunt singură.

Gloria citi încă o dată scrisoarea și apoi tăie ultima propoziție.

George Greenwood nu a putut să o conducă pe Lilian până la Greymouth. Îl așteptau afaceri importante la Christchurch – și vestea morții fiicei lui, Charlotte. Gwyneira McKenzie, care își preluase strănepoata chiar din Lyttelton, îi spuse, cu o expresie serioasă, că Elizabeth îl aștepta la hotel. Lyttelton fusese, la sosirea lui Gwyn, în urmă cu șaiszeci de ani, o așezare mică, dar devenise între timp un oraș adevărat, cu tot confortul.

George își luă, scurt, rămas bun de la tânăra lui tovarășă de călătorie și porni spre soția sa. Gwyneira privi cu tristețe în urma lui. Și ea era în doliu, dar nu voia să-i strice lui Lilian sosirea. Astfel, ea nici nu purta negru, ci doar haine de culoare închisă.

Lilian nu-i observă mâhnirea. Era entuziasmată și fericită că se întorsese acasă și radia atunci când Gwyn îi dezvălui că își va vedea

mama chiar în acea zi. Elaine nu mai rezistase să aștepte. Venise cu trenul de noapte din Greymouth; Lilian și Gwyn urmau să o aștepte. Apoi, mama și fiica aveau să petreacă vreo câteva zile la Kirward Station.

— Și tata? întrebă Lilian. El nu vine?

— Se pare că nu e disponibil, observă Gwyn. Războiul. Vino acum, vom trimite bagajele cu bacul la Christchurch.

— Nu vreau să spun că ai crescut! își luă Elaine fiica peste picior, după ce-i dădu, în sfârșit, fetei drumul din brațe.

Lily și Gwyn ajunseseră la gară la timp și așteptaseră nerăbdătoare sosirea trenului.

— În definitiv, te puteai aștepta la așa ceva.

— Dar nici măcar nu sunt mare! protestă Lilian. Nu sunt nici măcar cât tine.

Era adevărat. Lilian era în continuare mică și avea un aer de zână, însă în rest îi semăna foarte mult mamei. Atunci când o văzuse, și Gwyn fusese de părere că se uita într-o oglindă fermecată. Făcând abstracție de culoarea ochilor și de faptul că părul îi era mai lins, având o altă nuanță de roșcat, Lilian era copia fidelă a fetei care fusese ea la cincisprezece ani.

— Mă aștept să ai un spirit mare! glumi Elaine. Toți acei ani petrecuți într-un internat englezesc. Ar trebui să fii un dicționar ambulant!

Lilian făcu o grimasă. Pesemne că oamenii de aici aveau o imagine eronată asupra educației fetelor de la Oaks Garden, dar, la urma urmei, era totuna. Nimeni nu avea să o pună la încercare.

— În orice caz, încă știe să călărească, zise bunica Gwyn, prefăcându-se a fi veselă.

Bătrâna doamnă părea să fie obosită și foarte îmbătrânită de la

ultima vizită a lui Elaine. Ea o strânse în tăcere de mână. La scurt timp înaintea plecării aflase de tragedia lui Jack și a Charlottei.

— Jack e încă în nord? întrebă ea în șoaptă.

Gwyn încuviință.

— Elizabeth ar dori să o aducă pe Charlotte aici, dar se pare că niciunul dintre ei nu știe cum să o facă. L-au așteptat pe George – ce mai întoarcere acasă!

— Nicio telegramă pe vapor?

— Și ce ar fi schimbat asta? Elizabeth a vrut să i-o spună ea însăși...

Gwyneira se întrerupse, privind-o pe Lilian cu coada ochiului.

— S-a întâmplat ceva? întrebă fata.

Elaine suspină.

— Unchiul tău Jack e în doliu, Lily, și pe unchiul tău George îl așteaptă de asemenea o veste proastă. Fiica lui, Charlotte, soția lui Jack, a murit...

Gwyneira se rugă ca Lilian să nu caute să afle mai multe detalii, dar fetei păru să nu-i pese prea mult de pierderea Charlottei. Lily abia dacă îl știa pe Jack, iar pe soția lui nu o cunoscuse niciodată. Astfel că își anunță în două cuvinte regretul, apoi începu să trăncănească din nou, veselă. Îi povesti lui Gwyn despre cail prietenelor ei din Anglia, lui Elaine despre călătoria pe mare – și, firește, despre planurile ei de a-l ajuta, cât de curând, pe Tim Lambert în conducerea minei.

Elaine zâmbi.

— Va avea nevoie de tine, minele lucrează la capacitate maximă. Războiul. Tim a prezis-o, imediat de cum au început luptele, dar nu și-a imaginat că va merge atât de repede... Anglia zbiară după oțel și, prin urmare, după cărbuni. Acum se mai și aude, firește, că tot războiul ăsta se va termina în curând, ceea ce înseamnă că industria

trebuie să se grăbească și să aibă cât mai mult profit. Florence Biller pare să fie de aceeași părere. Se extinde rapid. Ceilalți trebuie să țină cumva pasul...

— Bunico, chiar crezi că ne intră tot bagajul în trăsura asta mică?

Femeile părăsiră gara și se îndreptară spre trăsura cu un cal a lui Gwyn, în fața căreia aștepta o frumoasă iapă Cob.

Gwyneira dădu din cap.

— Nu, mai avem aici o căruță pentru aprovizionare, va duce ea lucrurile. Mă gândeam că aveți chef de o călătorie la trap. Și nici nu vreau să-l las prea multă vreme singur pe James. Moartea Charlottei la lovit din plin. Cu toții am îndrăgit-o mult. Și James... ei bine, îmi fac griji cu adevărat.

James McKenzie era ros de neliniște. Trebuia să simtă mai degrabă o durere, dar ceea ce simțea se apropia de furie. Charlotte fusese atât de tânără, atât de plină de viață, iar Jack o iubise la nebunie. James știa cum e să iubești astfel... Gwyn a lui... era timpul să se întoarcă. Unde plecase ea oare? În ultima vreme, amintirile lui James deveneau neclare. Uneori o aștepta pe mica fată care călărea, prin întinderile de la Canterbury Plains aidoma unui vârtej, pe poneiul ei. Credea că o vede pe cățeaua Cleo, alergând în urma ei, sau pe Friday, legendarul câine ciobănesc al hoțului de animale, McKenzie. Apoi era mirat să vadă că fața lui Gwyn devenise dintr-odată brăzdată de riduri și părul îi albise aproape de tot. Și că în urma ei nu gonia marele câine, care avea o fire jucăușă și care dădea mereu din coadă, ci doar Nimue, mai întotdeauna un pic ursuză, care nu dormea, în continuare, în coșul ei, ci în clădirea din față, plănuită cândva ca loc de primire, de unde avea o priveliște deschisă asupra ușii de la casă. O aștepta pe Gloria. Dacă ar fi trebuit, ar fi așteptat-o o viață întreagă.

Însă acum avea să coboare și să o ia în primire pe Gwyn de la grajduri. Inima îi bătea puternic, membrele nu-l dureau în acea zi. Aproape că ar fi putut călări. Da, ar fi frumos să călărească...

James se sprijini ușor în bastonul său atunci când coborî treptele. Era cu adevărat o zi frumoasă. Caii nechezară când intră în grajduri. Ploaia încetase, trebuia să-l anunțe pe Poker că pot ieși, sau pe Andy... dar Poker... Poker era... nu, era imposibil ca vechiul lui prieten și tovarăș de băutură să fi murit deja de aproape un an.

Maaka, un muncitor maori și prietenul cel mai bun al lui Jack, trebăluia prin grajd. El îi ținea locul lui Jack în timpul absenței sale. El râse acum spre James.

— Ziua bună, domnu' James! Ei, nu mai puteți de nerăbdare să o vedeți pe domnișoara Lily? Dar domnișoara Gwyn nu are cum să se întoarcă atât de repede. Abia dacă au plecat dis-de-dimineată...

— Cred că îi voi întâmpina călare, zise James. Îmi pui șaua pe un cal?

— Un cal, domnu' James? Dar nu ați mai călărit de luni întregi! Maaka ezită.

— Atunci ar cam fi timpul, nu?

James se îndreptă spre calul său brun și îl bătu pe grumaz.

— Mi-ai dus dorul? întrebă el prietenos. Pe vremea, când domnișoara Gwyn a venit aici, călăream un cal bălan...

Zâmbi amintindu-și de asta.

Maaka ridică din umeri.

— Dacă e să fie un bălan... unul dintre noii ciobani are unul. Sigur nu se va supăra dacă îl luați dumneavoastră. E un exemplar frumos.

James ezită, apoi râse.

— De ce nu? Încă o dată, un cal bălan.

Așteptă până când Maaka înșeuă calul, un bălan ușor roșcat.

Apoi îi puse el însuși hățurile.

— Mulțumesc, Maaka. Domnișoara Gwyn va face ochii cât cepele

James se simți cuprins de o exuberanță tinerească atunci când ieși pe calul bălan. În mod excepțional, oasele nu-l lăsau... Numai dacă inima nu i-ar fi bătut atât de ciudat. Ceva nu era în regulă, îl și durea puțin... durerea ușoară continua în mână. *Poate, își spuse James, poate n-ar trebui să călăresc. Dar, la naiba! Cum obișnuia Gwyn să spună? Dacă nu mai călărești, înseamnă că ai murit.*

James dădu pinteni și calul ascultă vioi. O porni la trap pe drumul spre Christchurch.

— Serios? Am voie să țin hățurile?

Într-adevăr, Lilian nu uitase să călărească. La urma urmei, fusese invitată în aproape fiecare sfârșit de săptămână la una dintre multele ei prietene, care aparțineau, în cea mai mare parte, nobilimii de țară. Și, desigur, acolo erau și cai. Toamna trecută, Lily participase chiar la două vânători de vulpi, ceea ce o impresionase enorm pe străbunica ei. De condus însă trăsura, asta nu o mai făcuse niciodată, iar iapa înhămată la trăsura lui Gwyn nu era în niciun caz o gloabă leneșă. „Călătoria la trap” nu fusese, în niciun caz, o promisiune deșartă.

— Dar bineînțeles, este aproape la fel ca și călăritul. Nu ai voie să tragi prea tare, atunci hățurile par să devină tot mai lungi, ceea ce pe cal însă nu-l impresionează.

Gwyn explica și se bucura de interesul lui Lilian.

— Mulți oameni își cumpără acum automobile, îi zise ea, în cele din urmă, lui Elaine, în vreme ce Lily ținea, concentrată, hățurile.

— Dar eu nu mă pot obișnui cu gândul. Firește că am încercat-o cândva. De fapt, nici nu sunt greu de condus...

— Tu, să conduci o mașină? râse Elaine. Tu, singură?

Gwyn o privi, plină de reproșuri.

— De ce nu? Doar și trăsurile mi le-am condus singură! Și crede-mă, față de un armăsar Cob, automobilul este o floare la ureche!

Elaine râse din nou.

— Și noi ne-am luat unul mai nou, anunță ea. După ce Florence Biller a trecut foarte mândră prin fața noastră cu unul, Tim nu a putut rezista tentației. O adevărată prostie. Cu atelele lui, el nici nu-l poate conduce singur, chiar și să urce în el i se pare greu, iar despre suspensie nici nu mai vorbim, este otravă pentru șoldurile sale. Însă el nu ar recunoaște asta niciodată. Firește că Roly este mai mult decât încântat de vehicul – de cai s-a temut puțin dintotdeauna – la fel și băieții. E jucărie pentru bărbați, dar dacă va fi să aibă succes, atunci trebuie să construiască străzi mai bune.

Între timp, Lilian stăpâna bine calul. Îl făcea să meargă într-un trap vioi. Kilometri se topeau unii după alții sub copitele iepei brune.

James văzu iapa gonind spre el. Era stilul lui Gwyn... mereu în viteză, și Igraine ținea cu plăcere pasul. Stai puțin, asta era Igraine...? Își spuse, ca prin ceață, că acest cal trebuie să poarte un alt nume. Iapa Igraine venise pe vremuri cu Gwyn din Țara Galilor. Nu se putea să mai trăiască...

Totuși, era ea... acest cap uriaș, mișcărilor ample ale trapului coama lungă, care flutura în vânt. Și Gwyn pe capră... o fata atât de frumoasă... și ce tânără... și părul ăsta roșu, expresia inteligentă, strălucirea de pe chip, bucuria simplă a unui ritm alert și a calului supus.

Imediat avea să îl vadă. Ochii aveau să i se lumineze, așa cum o făcuseră mereu. Chiar și atunci când nu recunoștea că îl iubește. Toți acei ani în care ea o crescuse pe fiica lui drept copilul altuia, pe

care nu voia să îl înșele, însă ochii o dăduseră întotdeauna de gol.

James ridică mâna, pentru a-i face semn. Cel puțin, asta ar fi vrut să facă, însă brațul nu-l mai asculta... și amețeala asta...

Gwyn văzu calul bălan care se apropia în trap. Mai întâi avu impresia că i se arată o năluca. James, pe bătrânul său cal. Ca și atunci când le venise, ei și lui Fleurette, în cale, fiindcă fuseseră prea mult plecate. Își făcuse mereu griji pentru ea. Dar acum... n-ar fi trebuit să călărească, el...

Gwyneira îl observă pe James clătănându-se. Îi strigă lui Lilian să oprească trăsură, dar el căzuse deja atunci când fata reușise să oprească iapa. Calul bălan se opri ascultător lângă el.

Elaine voi să își ajute bunica, dar Gwyneira o îndepărtă. Aproape că sări din trăsură și alergă spre soțul ei.

— James! Ce se întâmplă, James?

Uimirea se transformă în teamă.

— Gwyn, minunata mea Gwyn...

James McKenzie muri în brațele lui Gwyn a lui, care avea aproape optzeci de ani, însă în fața ochilor săi văzu imaginea prințesei galeze care îi cucerise inima în urmă cu toți acei ani.

Gwyneira îi mai șopti o dată numele.

Gloria află abia după câteva săptămâni despre morțile din familia sa. Călea poștei din Noua Zeelandă până în State era complicată și, pe deasupra, scrisorile treceau prin agenția din New York, care îi organiza Kurei concertele. Trebuiau să caute mai întâi trupa de artiști și să le retrimită scrisorile. De această dată, poșta le parvenise în New Orléans, un oraș plin de viață, care o electrizase de-a dreptul pe Kura-marotini. Pe străzi, oameni de culoare făceau o muzică enervant de altfel, iar atunci când Kura nu avea ea însăși spectacol, bătea împreună cu William cluburile de noapte ale Cartierului francez, asculta acea muzică ciudată care se numea jazz și dansa.

Părea că veștile triste din vechea patrie abia dacă o interesează. Nici William, nici Kura nu o cunoscuseră pe Charlotte, iar James McKenzie nu nutrise față de niciunul dintre ei sentimente prea afectuoase, ceea ce era însă reciproc. Astfel, au luat la cunoștință de conținutul scrisorii lui Elaine cât se poate de liniștiți. După moartea soțului ei, Gwyneira nu se simțise în stare să transmită mai departe vestea și așa se face că Elaine era cea care le scrisese rudelor. Ea adresase scrisoarea „Familiei Martyn”. I se păruse inutil să-i scrie Gloriei separat. Astfel, Gloria nici măcar nu află detaliile. Kura o anunță, în treacăt, de moartea străbunicului ei și se arată mirată de tristețea sa.

— Plângi, Glory? Nici măcar nu a fost bunicul tău adevărat. Și era foarte bătrân, avea peste optzeci de ani. Asta e viața... Dar eu pot să cânt diseară acel *haka* de jale. Da, chiar merge bine aici, în New Orléans... ușor morbid...

Gloria plecă. Aveau, deci, să se folosească până și de moartea

bunicului pentru a câștiga simpatie pentru Kura, chiar dacă acel *haka* era frumos. Făcea parte încă din primul program al Kurei și părea destul de autentic – aproape de parcă maori și *pakeha* ar fi jelit împreună după un om drag lor. Tamatea îi exprimă Gloriei condoleanțele sale.

— A fost un om bun. Triburile l-au stimat mereu.

Gloria îi mulțumi, absentă. Se deda tristeții doar atunci când era singură, ceea ce se întâmpla destul de rar. În timpul călătoriei, viața era sufocantă, și chiar dacă Gloria locuia la hotel în apartamentele părinților ei, în timpul nesfârșitelor drumuri cu trenul i se găsisese locul printre dansatoare. Era una mai frumoasă ca cealaltă, toate „tinere moderne”, mândre să își câștige propriii bani, să fie libere și fără obligații. Gloria, greoaie și timidă, li se părea că este o relicvă a timpurilor trecute și o ironizau cu educația ei de internat englezesc și cu pudoarea ei.

Referitor la cea din urmă, Gloria nici măcar nu știa ce anume i se reproșează. În realitate, ea ocolea bărbații și lăsa timidă ochii în jos, exact așa cum susțineau fetele, râzând. Gloria evita orice contact vizual cu ambele sexe și nu intra în vorbă cu nimeni. Dacă i se adresa cineva, ea se speria – indiferent dacă era vorba de bărbați sau de femei. Sigură se simțea doar cu Tamatea, dar și ea o călca din ce în ce mai mult pe nervi.

— Privește pământul, *mokopuna!* Râul... cum se numește? Domnișoaraissipi? Ciudat cuvânt. Dar ia te uită ce lenș curge, ascultă-i glasul...

Femeia maori nu obosea să admire și să atingă plantele, atât de stranii pentru ea, din acest climat cald, umed. Se mira la vederea nesfârșitelor câmpuri de bumbac și trestie de zahăr și încerca să o entuziasmeze și pe Gloria. La New Orléans își făcuse chiar o prietenă, o negresă grasă, alături de care intona incantații voodoo

pentru spirite și alături de care cânta melodii, ale căror ritmuri se apropiau mai degrabă de originalele *haka*, decât aranjamentele filigranate al Kurei. Gloria era însă demult ferm hotărâtă să nu găsească nicio plăcere în această țară străină. Se uita mai degrabă într-o carte decât pe ferestrele trenurilor, care lăsau în urmă Louisiana și celelalte state din sud și se îndreptau spre nesfârșitele preerii din vest. Tamatea se uita îngrijorată cum fata cădea tot mai mult într-un vârtej format din ură și milă de sine, când această țară chiar ar fi putut să-i placă. Bine, nu era verde precum Canterbury Plains, iarba era mai degrabă arsă de soare, însă în fundal licăreau munți roșii și albaștri. Erau cai și vite, iar orașelele mici și simple, construite din lemn, semănau mai mult cu Haldon decât cu New York și New Orléans.

Chiar și oamenii erau cu totul altfel decât oamenii din marile orașe. Bărbații în blugi și în cămăși cadrilate, cu pălării largi, și femeile în rochii din pânză, care veneau în localități precum Dallas, ori Santa Fe la spectacolele Kurei, aveau mai mult din spiritul de pionier al Gwyneirei McKenzie, decât din mondenitatea lui William și a Kurei. De multe ori se arătau neîngăduitori cu muzica, dezamăgiți de costumele prea decoltate ale dansatoarelor. Firea Gloriei, taciturnă, dar dintr-o bucată și pragmatică, ar fi înțeles-o mai bine.

Dar Gloria abia dacă mai îndrăznea să se plimbe de una singură pe străzile prăfuite și să admire caii, pe care, aici, mașinile nu le înlocuiseră încă în măsura în care o făcuseră în New York și Londra. O recunoșteau imediat ca fiind un membru al ansamblului și numai din acest motiv era privită precum un animal exotic. Gloria aștepta cu nerăbdare sfârșitul turneului, dar acesta se găsea undeva, în depărtare. Drumul străbătea întregul continent, de la New York la San Francisco – firește că pe ocolișuri. Erau vizate marile orașe, iar

călătoria mergea în zigzag prin întreaga țară. Turneul ar fi trebuit să se încheie pe Coasta de Vest. William și Kura voiau să se întoarcă apoi la New York pe cel mai scurt drum posibil; cu trenul dura doar șapte zile.

Gloria spera să plece apoi direct în Noua Zeelandă. Părinții ei trebuiau să fi înțeleș între timp că nu era bună de nimic, deși se străduia cu mult curaj să-și îndeplinească treaba de corepetitor și acompania dansatoarele la pian în cadrul repetițiilor, dar chiar și aici făcea greșeli. Fetele se plângeau mereu că pianul le scoate din ritm și o ironizau pe Gloria cu auzul ei „absolut oribil”. Erau printre ele cel puțin două care cântau cât de cât la pian și ar fi putut face treaba Gloriei la fel sau chiar și mai bine. În rest, o ajuta pe Tamatea la garderobă și la machiaj, însă la ultima îndeletnicire se pricepea cel mai bine. Tamatea o admira cât de repede se familiariza cu formele și cu semnificațiile tradiționalului *moko*. Ea le desena dansatorilor pe piele semne fine, ce aminteau de ferigi stilizate, care în trecut se tatuau. Odată se pictase ea însăși, din plictis – și nu o uimise cu asta doar pe Tamatea, ci și pe mama ei.

— Arăți ca o maori pur-sânge, Gloria! se mirase Kura. Ia îmbracă unul dintre aceste costume! Nu, nu pe cele noi, pe cele vechi, croite de Tamatea...

Vechile *piupiu* semănau cu îmbrăcămintea tradițională a femeilor maori și, fiindcă pe atunci încă mai dansau fete maori veritabile, aveau și un croi mai larg.

Gloria se uită mirată în oglindă. Într-adevăr, doar părul ei cârlionțat șaten-roșcat nu se potrivea, în rest putea fi confundată cu o femeie dintr-un trib.

— Părul ți-l prinzi cel mai bine la spate sau folosești o bentiță lată, brodată, o sfătui Tamatea. Într-adevăr, astfel ea obține un efect uimitor.

— Așa ar putea participa la spectacolul nostru! râse Kura, însă Gloria își șterse rapid machiajul de pe față.

Un rol în spectacol făcea parte dintre cele mai rele coșmaruri ce încă nu se materializaseră pentru ea.

La machiaj nu era însă neapărată nevoie de Gloria. Dansatoarele abia dacă mai erau pictate conform tradiției. Puținele arabescuri, aflate jurul ochilor și a obrazilor lor, nu mai aveau nimic de-a face cu tradiția maori, iar fetele se machiau singure. Pe cei câțiva dansatori îi picta Tamatea. Ajutorul Gloriei era acceptat cu amabilitate, dar nu era deloc necesar.

Fata spera, disperată, ca părinții ei să înțeleagă toate astea. Șase ani de „văzut lumea” erau suficienți. Gloria aparținea de Kirward Station!

San Francisco era un oraș înfloritor, situat pe terenul deluros de lângă mare. Gloria privea, fascinată și plină de așteptări, în largul Pacificului – oceanul care avea să o ducă acasă! În rest, orașul îi plăcu ceva mai mult decât New York și New Orléans. Numeroasele clădiri în stil victorian, renumitele *cable cars*, ce reprezentau aici o senzație la fel de mare ca tramvaiele istorice din patria ei, toate acestea îi aminteau de Christchurch.

Kura și ansamblul ei triumfaseră pe scena Great American Music Hall, dansatorii visau la Fisherman’s Wharf, iar Tamatea o târî pe Gloria să vadă împreună focile, care stăteau leneșe lângă debarcader.

— Astea există și la noi! strigă Gloria, plină de bucuria anticipării deși până atunci nu văzuse niciuna. Nu fusese niciodată pe Coasta de Vest, dar bineînțeles că știa de foci și de balene. Tamatea se bucură să o audă pe fată râzând din nou după luni întregi, și se apucă să povestească legende maori despre foci și pești uriași.

Încă nu vorbea nimeni despre plecare, deși dansatoarele deveniseră neliniștite. Le plăcuse ceea ce făcuseră alături de Kura și celor mai multe dintre ele le plăcea să călătorească. La New York ar fi trebuit să dea din nou probe pentru un alt angajament și să își facă griji pentru ziua de mâine. Însă, după penultimul concert, William strânse întreaga trupă laolaltă.

— Vreau să fac un anunț, zise el plin de importanță. După cum știți, colaborarea noastră, conform planului inițial, se va încheia poimâine. Soția mea și cu mine voiam să ne întoarcem în Europa aveam acolo alte obligații. Dar, după cum știți, în Europa domnește în continuare războiul. Planurile noastre inițiale de a face un turneu cu noul program prin Franța, Belgia, Germania, Polonia și Rusia nu mai au nicio valoare. Acolo nu-i stă deocamdată nimănui capul la muzică...

Printre dansatoarele care mai șușotiseră până atunci se lăsă o liniște mormântală.

— În acest sens, ne cade bine faptul că agenția Kurei ne-a făcut oferta de a ne prelungi șederea în State. Ce va fi în continuare, depinde însă de voi. Dacă doriți să vă prelungiți angajamentele, vom pleca de aici mai departe la Sacramento, Portland, Seattle, și, mai târziu, la Chicago și la Pittsburgh. Planul exact va fi întocmit de agenție. Dacă nu mai vreți să continuați, ar trebui să ne întoarcem la New York, să angajăm noi dansatori și să o luăm acolo de la capăt. Deci, ce spuneți, fetelor? Vreți să continuăm?

Printre dansatori se auziră chiote de aprobare. Doar doi sau trei trebuiră să se întoarcă din anumite motive înapoi, pe Coasta de Est. Restul răsufară ușurați și se bucurară de alte câteva luni de turneu.

— Și eu?

Anunțul făcut de William dansatorilor o făcu pe Gloria să

încremenească și să amuțească.

Nu ar fi îndrăznit niciodată să deschidă gura în fața tuturor acelor oameni și să atragă atenția asupra ei. Dar acum, în apartamentul părinților ei de la hotel, care ședea împreună, relaxați – William cu un pahar de whisky înaintea lui, Kura cu vin alb – reuși să își exprime teribila spaimă în cuvinte.

William o privi mirat.

— Ce să se întâmple cu tine? se interesă el. Firește că poți veni cu noi, ce altceva?

— Dar nu sunt de niciun folos aici! Nimeni nu are nevoie de mine... și...

Gloria vru să rostească mii de lucruri, dar abia dacă reuși să îngaiame câteva propoziții.

Kura râse.

— Prostuțo, bineînțeles că te faci utilă. Și dacă nu, ce contează? Nu te poți întoarce în Europa, în cazul în care vrei să studiezi mai departe. Acolo e război, oamenii se împușcă unii pe alții. Aici ești mult mai în siguranță.

— La Kirward Station nu e niciun război! ar fi vrut Gloria să strige, dar nu ieși decât o șoaptă.

— Aha, acum înțeleg unde vrei să bați. Vrei să te întorci la ferma aia de oi...

William clătină din cap.

— Gloria, dragoste, de aici până în Noua Zeelandă este o călătorie în jurul lumii! Este imposibil să te trimitem acolo de una singura Și, la urma urmei, la ce bun? Fetițo, aici vezi lumea! Poți să tunzi oi oricând, dacă vrei cu adevărat. Doar nu vorbești serios! Imaginează-ți numai, când ne vom întoarce după război: vei vedea Franța, Spania, Portugalia, Polonia, Rusia... nu există o țară în Europa în care să nu fi fost, și care să nu ardă de nerăbdare să vadă

și mai multe spectacole de-ale noastre. Poate că vom cumpăra, în sfârșit, o casă în Londra... Da, știi, Kura, nu vrei să te așezi la casa ta. Dar gândește-te la asta mică, ar trebui să iasă în lume conform statutului ei social. Cândva, se va găsi un bărbat drăguț, te vei căsători... ai fost educată acolo să fii o lady, Gloria, nu o țărănuță!

Gloria nu răspunse. Deveni lividă la față și crezu că nu va mai putea rosti niciodată un cuvânt. Un turneu prin Europa, o casă în Londra, baluri de debut... Când Kura și cu William o luaseră în Anglia, nu se gândiseră nicio clipă să o mai trimită înapoi. Urma să rămână pe veci și... ei bine, cândva avea să moștenească Kirward Station, dacă nu cumva Kura o vindea mai întâi. Și avea să o facă, poate, înainte de a muri bunica Gwyn...

Gloria se surprinse dorindu-și moartea părinților săi. Un accident, poate, sau un atentat al unui nebun. Dar asta era, desigur, o iluzie. Kura avea treizeci și cinci de ani, putea să mai trăiască încă mai bine de patruzeci.

Alți patruzeci de ani departe de Kirward Station? Gloria își imagina întreaga serie de umilințe prin care avea să treacă: „E servitoarea doamnei Martyn? Nu, n-o să vă vină să credeți, e fiica ei!” „Ființa asta stângace? Cu siguranță, nu are nimic din mama ei...”

Gloria auzise acest scurt dialog de dimineață, în holul hotelului. Nu o mai durea, între timp, de fiecare dată. Se obișnuise când asista la astfel de discuții. Dar încă patruzeci de ani?

Gloria se gândi la insula-închisoare Alcatraz, aflată în golful care mărginea orașul San Francisco, la care se uitase în urmă cu doar câteva zile, cu un fior de groază. Însă, în comparație cu furcile caudine prin care era obligată să treacă zilnic, șederea ei acolo trebuie să fi fost o adevărată plăcere. Gloria trase adânc aer în piept. Trebuia să spună ceva. Însă apoi tăcu din nou. Oricum, nimic, nimic

nu ar fi putut să schimbe părerea părinților ei. Vorbele nu ajutau la nimic. Trebuia să acționeze singură.

A doua zi, Gloria se duse la mare, oarbă la frumusețile orașului. În California era primăvară, soarele strălucea de sus, din cer, auriu, iar în grădini și de-a lungul bulevardelor înfloriseră florile. Aici, pe Coasta de Vest, era deja cald ca vara – ceea ce o nedumerea pe Gloria, căci atunci când se gândise la „coasta de vest” își imaginase mai degrabă o climă neplăcută, ploioasă. Pe străzile din San Francisco domnea o agitație vioaie. Pretutindeni se iveau oameni de toate culorile și de toate naționalitățile. Gloria observă multitudinea de chinezi, cu ochii lor oblici, sau de japonezi. Mulți dintre ei păreau să fie la fel de timizi și de fricoși ca ea, iar fetele i se părea că le simte înstrăinarea. Pe de altă parte, ei aveau aici propriul lor cartier – China Town. Câteva dansatoare fuseseră acolo pentru a prânzi și se lăudaseră că nu dăduseră înapoi nici măcar în fața câinelui fript. Gloriei i se făcea rău numai gândindu-se la asta.

În cele din urmă, a ajuns în cartierul portuar, care, spre norocul ei, nu era atât de întunecat și de întortocheat ca în Londra sau în New York. Portul din San Francisco era întins și modern. Golful San Francisco și Golden Gate ofereau orașului un bazin portuar natural, iar docurile, clădirile portuare și cheiurile fuseseră renovate după cutremur și, după marele foc din 1906, pe alocuri complet reconstruite. Erau legături feroviare și un mare port comercial, unde ajungeau mărfuri din întreaga lume, și care erau descărcate de oameni de diverse naționalități. Unor vizitatori mai lipsiți de prejudecăți toate astea li s-ar fi părut atrăgătoare, însă Gloria era mai degrabă speriată. Cum să se descurce ea aici? Pe cine să întrebe, dacă acești oameni negri sau gălbejiți probabil că nici nu vorbeau engleza?

Recunoscu însă vapoarele de pasageri cu aburi. Aici trebuie să fi fost docurile unde acostau vapoarele cu imigranți, și tot aici să aflau birourile autorităților responsabile. Gloria auzise că în San Francisco veneau, în principal, cetățeni noi din Franța și din Italia, deși în timpul mării goane după aur Golden Gate fusese și ținta multor irlandezi ori a altor locuitori ai Marii Britanii. Însă, indiferent cine ar fi venit aici, Gloria voia să plece, iar transatlanticele cu aburi erau primul ei obiectiv. Aveau întotdeauna o clasă întâi, cu zeci de angajați. E drept că foarte mulți dintre ei erau bărbați, dar Gloria nu-și putea imagina că stewardzii făceau paturile și curățau cartofii. Trebuie să fi fost și cameriste și fete la bucătărie!

Gloria spera să se angajeze pe un astfel de vapor cu aburi și să își poată plăti astfel drumul. Dacă ar fi aflat doar care dintre aceste vapoare pleca spre Noua Zeelandă... Mergea nesigură de-a lungul docurilor. Erau prin preajmă suficient de mulți oameni ocupați cu treburile lor, dar Gloria nu reuși să oprească pe cineva. Brusc, în fața ei se opri un tânăr lălău, îmbrăcat în straie marinărești, și o fixă curios.

— Ei, drăguțo? Te-ai pierdut? Aici n-ai cum să faci un ban, iar dacă te prinde poliția o să dai de bucluc. Mai bine încearcă-ți norocul la Fishermans Wharf.

— Eu... care... ăăă... vapor de aici... pleacă spre Noua Zeelandă?

Gloria se forță să-l privească pe bărbat. Abordarea prietenoasă, chiar dacă ușor condescendentă, îi dădu curaj.

Acum se uita la o față cam ascuțită, care-i rânjea. Gloria se gândi imediat la o mică rozătoare.

— Te trage ața spre păsările kiwi? Drăguțo, o să fie complicat.

Gloria își mușcă buzele. Același lucru i-l spusese și tatăl ei. Nu exista oare niciun drum din America spre Polinezia?

— Uite, micuțo, noi suntem aici...

Marinarul se ghemui și desenă un fel de hartă în praful străzii.

— Și aici, pe cealaltă parte a lumii, e Australia...

— Dar eu vreau să merg în Noua Zeelandă, repetă Gloria. Bărbatul încuviință.

— Noua Zeelandă e foarte aproape, susținu el.

— Două mii patru sute de mile, spuse Gloria. Asta este distanța dintre Noua Zeelandă și Australia.

În ce-o privea, i se părea cam departe.

Marinarul dădu din mână, de parcă ar fi aruncat ceva.

— Dar o aruncătură de băț în comparație cu distanța de aici până în Australia. Pentru asta trebuie să mergi mai întâi în China, ceea ce nu e greu, acolo merge aproape în fiecare săptămână un vapor. Însă apoi: Indonezia, Australia și, de acolo, în Țara Kiwi. Nu se merită, păpușo! Crede-mă, am fost acolo cândva. Pe așa-numita Insulă de Sud. Câteva locuri, care arată ca în bătrâna Anglie, câteva câmpii noi. Pe de-o parte. Pe de alta, sunt mine și cârciumi. Firește că acolo poți câștiga câte ceva. Dar – nu mi-o lua în nume de rău! — de astea ca tine sunt acolo ca nisipul în mare...

Gloria scutură din cap serioasă și nu se simți deloc jignită.

— Eu de acolo vin.

Marinarul râse zgomotos.

— Păi atunci ai călătorit cam mult, și pe drum sper că ai învățat câte ceva!

O scrută cu atenție.

— Aproape că ar trebui să te încercăm. Curată pari să fii, și mai ești și drăguță. Ceva polinezian, nu? Fetele alea mi-au plăcut mereu, mai mult decât găinile astea slabe care se vând pe aici. Deci, ce-ai zice? Cât vrei pentru o oră în miezul zilei?

Gloria îl privi iritată pe bărbat. Nu trebuia să se uite în sus la el. Erau cam la fel de înalți, iar prin asta îi câștigă simpatia; îl făcea să

pară mai puțin amenințător decât, să zicem, tatăl ei sau reverendul Bleachum. Și o mai găsea și „drăguță”... Gloria avea impresia că i se încălzește inima. Însă, în rest, bărbatul era ciudat. De ce ar fi fost murdară? În acea dimineață își îmbrăcase cea mai drăguță rochie, una largă, cu flori mari și colorate, mai degrabă în stilul tradiției maori decât în cel al ultimei mode. Și în ce privea părul, urmase sfatul lui Tamatea și îl ținea departe de chip, cu ajutorul unei bentițe foarte late. Toate acestea ar trebui să lase o impresie bună asupra oricărui trezorier care angaja cameriste. Gloria nu voia să piardă acest lucru din vedere, indiferent ce i-ar fi oferit aici bărbatul.

— Eu... trebuie să găsesc mai întâi un vapor. Și de lucru, fiindcă, nu am mulți bani. Și, vorbiți serios, chiar trebuie să merg mai întâi în China? Poate că reușiți să mă ajutați. Mă gândeam la un vapor cu aburi de pasageri. Acolo au cu siguranță nevoie de personal...

Gloria îl privi serios pe noul ei prieten.

Marinarul o privi blazat.

— Drăguțo, niciun om normal nu pleacă într-o croazieră în China. Pe-acolo ajung doar vapoarele cu mărfuri. Eu, de exemplu, merg pe un astfel de vas. *Pacific Mail Steamship Company*. Scoici Abalone la Canton, ceai și mătase înapoi. Dar căpitanul meu nu angajează fete.

— Sunt puternică, spuse Gloria, plină de speranțe. Aș putea să lucrez pe punte sau să descarc marfa sau așa ceva.

Marinarul clătină din cap.

— Scumpo, începem cu faptul că jumătate din echipaj crede că o femeie la bord aduce ghinion. Și unde ai vrea să dormi? Sigur, băieții s-ar bate pentru o cabină cu tine, dar...

Bărbatul se opri, apoi își lăsă privirile să-i alunece peste chipul și trupul ei.

— Hm, tocmai îmi vine o idee... Chiar n-ai bani, drăguțo?

Gloria ridică din umeri.

— Câteva dolari, zise ea apoi. Dar nu mult.

Marinarul își mușcă buza de jos, ceea ce întărea și mai mult impresia de rozătoare. O nevăstuică, își spuse Gloria și se rușină pentru gândul nepoliticos. Poate, mai degrabă, o veveriță...

Bărbatul păru să fi luat o decizie și vorbea acum aproape ca un om de afaceri.

— E păcat. Fiindcă atunci lucrurile ar însemna, că tu ar trebui să-mi răsplătești efortul. Dacă facem într-adevăr chestia care tocmai mi-a trecut prin cap, și se mai și află... atunci rămân fără lucru în Canton. Asta dacă nu mă aruncă pe dată căpitanul peste bord!

Privirea Gloriei deveni îngrijorată.

— Are voie să o facă? Vreau să spun... atunci v-ați îneca!

Marinarul făcu o grimasă, de parcă s-ar fi luptat cu răsul; rămase însă serios.

— Sigur că are voie, micuț! susținu el. Pe vapor el are o putere absolută, trebuie să știi asta. Dacă te descoperă, te trage sub chila vasului-și pe mine cu tine! Deci, cât de mult vrei să ajungi în China?

— Vreau acasă, zise Gloria cu jale. Mai mult decât orice pe lume. Dar cum s-o facem? Să mă ascund? Ca un pasager clandestin?

Bărbatul dădu din cap.

— Nuu, micuț. Nu-s prea multe ascunzători pe barcă, așa că s-ar putea să te găsească cineva. Și, la puținele provizii pe care le luăm cu noi, descoperi orice alt mâncău. Mă gândeam mai degrabă la o deghizare. Cuharul nostru, bucătarul, caută un mus...

Chipul Gloriei începu să strălucească.

— Vreți să spuneți că trebuie să mă deghizez? Ca băiat? Păi asta pot, nicio problemă. Mai demult purtam tot timpul pantalonii. Când eram mică, vreau să zic. Și o să mă descurc și cu lucrul. Nimeni n-o să observe nimic!

Marinarul o privi plictisit.

— Echipajul va trebui să știe. Cât despre plată... Ar trebui... Deci dacă rezolv asta pentru tine și dacă toți își țin gura, pe drum ar trebui să te arăți drăguță față de noi.

Gloria încuviință, serioasă.

— Firește că voi fi drăguță, promisese ea. Nu sunt țâfnoasă ca majoritatea fetelor, sigur că nu.

— Și banii îi rad eu, clar? Pentru asta am grijă de tine, ca niciunul să nu ia mai mult decât i se cuvine...

Gloria se încruntă.

— Puteți să vă țineți cu plăcere banii, zise ea mărinimoasă. Se câștigă bine ca mus?

Nu înțelegea de ce marinarul râdea din nou zgomotos.

— Tu îmi ești o cutră! Hai să vedem dacă găsim niște țoale care să-ți vină. Acolo, în spate, la Fisherman's Wharf, e un evreu ce face negoț cu haine vechi. Bătrânul Samuel poate să-și țină gura, ăla are clienți băgați în mai multe buclucuri decât am putea aduna noi doi la un loc. Cum te cheamă, de fapt?

— Gloria. Gloria Mar...

Se opri înainte de a-și rosti numele. Toate astea nu erau importante. Oricum, avea nevoie de un alt nume. Brusc își aminti de unul dintre cântecele alea stupide de dragoste ale lui Lilian, *Jacktaroe*. În el era vorba despre o fată care se dădea drept bărbat pentru a-și căuta iubitul aflat dincolo de mări.

— Mă cheamă Jack, zise Gloria.

Jack – un nume pe care îl lega și de o altă persoană... Jack trebuia să-i aducă noroc.

După o oră, Gloria se afla înaintea bucătarului, un grăsan unsuros, cu un șorț, cândva alb, pe sub hainele lui de marinar.

Gloria însăși era îmbrăcată asemănător. Harry, noul ei prieten și protector, îi alesese un bluzon alb, larg, și niște pantaloni albaștri din bumbac, ponosiți și lejeri. La toate acestea se potrivea și un pulover negru din lână, la rândul lui purtat. Gloria îl îmbrăcase, deși era cald. Își ascunsese părul lung în guler. Nu-și găsea locul sub șapca aleasă de același Harry.

— Asta trebuie să dispară! explică bucătarul cu strictețe, după ce o cercetă cu atenție pe față. Chiar dacă e păcat de el. Dacă e despletit, micuța trebuie că arată ca un înger de aur. Însă, de altminteri, ai dreptate, Harry, ea poate să treacă drept un băiat.

Bărbatul izbucnise mai întâi într-un râs isteric, atunci când Harry îi spusese ce intenționa să facă – ceea ce Gloriei, de altfel, i se părea de prisos. Ar fi încercat să-l păcălească pe bucătar, ar fi fost mai mult decât suficient dacă ar fi știut doar ea și cu Harry. Harry nu părea însă, să dea doi bani pe această idee. Oricum, bucătarul cel gras se arătă dispus să-i cerceteze cu bunăvoință intenția. Și, drept urmare, se apucă să-i atingă Gloriei sânii și fundul. Nu îi plăcea, dar mai văzuse așa ceva la servitoare și la slugi. Dacă îi făcea plăcere, ea îl putea suporta.

— Un lucru trebuie să fie însă clar: mie mi se cuvin trei partide pe săptămână, iar jumătate de salariu e al meu. La urma urmei, eu risc cel mai mult.

Bucătarul îl privi sever pe Harry.

— Cel mai mare risc și-l asumă cei cu care-și împarte cabina, îl contrazise Harry. Pe tine te-ar fi putut induce în eroare. Doar nu-ți cauți în pantaloni ajutoarele de bucătărie, nu?

Bucătarul făcu un gest amenințător.

— Gloria se uită prin cambuză, în timp ce bărbații continuau să negocieze. Și-ar fi dat cu plăcere puloverul jos, fiindcă locul era strâmt și înfiorător de încins. Nici blatul de lucru, nici oalele ori

tigăile nu păreau a fi extrem de curate. Bucătarul avea într-adevăr nevoie de ajutor. Alături de bucătăria unsoasă se găsea o sală de mese pentru echipaj, la fel de puțin îmbietoare. Toți deodată, își zise Gloria, nu vor avea loc acolo. Pe de altă parte, vapoarele moderne cu aburi se descurcau cu un personal relativ restrâns, iar *Mary Lou* nu era dintre cele mai mari vapoare. Sub punte, totul era îngust și întunecat, iar viața în încăperile echipajului trebuie să fi fost un iad. Dar mai bine în această îngustime îmbâcsită, în drum spre Noua Zeelandă, decât prizonieră în apartamentele de lux ale lui Kuramaro-tini din diferitele hoteluri de lux sau decât casa londoneză a lui William...

— Pot să-mi tai părul, zise ea liniștită.

Cei doi bărbați părură să se fi înțeles între timp.

— În regulă, îi zic trezorerului că băiatul vine mâine – sau mai bine abia poimâine dimineață, cu puțin timp înaintea plecării. Poți să fii aici la ora cinci, Jack? se interesă bucătarul, cu un rânjet plin de subînțeles.

Fata încuviință serioasă.

— Voi fi punctuală.

— Unde mă pot schimba? întrebă timid Gloria, atunci când părăsi, în urma lui Harry, cargobotul *Mary Lou*.

Își amintise dintr-odată că în mod cert nu mai avea la dispoziția camera din spate a lui Samuel, negustorul de haine vechi.

Harry o cercetă mirat.

— Nu poți să mergi așa acasă? N-ai o cameră a ta?

Gloria se îmbujoră.

— Da... nu... deci așa nu mă pot arăta la hotel, eu...

— La hotel!

Harry rânji.

— Expresie nobilă. Sună aproape a bordel de lux. Pari, însă, mai de Doamne-ajută decât celelalte fete. Fugi de ceva, micuțo? Așa pare. Dar mie mi-e totuna. Numai să nu te prindă!

Gloria se simți ușurată. Cu toate acestea, era mai bine dacă Harry nu îi afla adevărata identitate.

Micul marinar se gândi acum, înainte de toate, la problema hainelor.

— În cazul ăsta, râse el în final, este nevoie de un ajutor colegial! Ia să vedem pe unde umblă Jenny.

Gloria îl urmă iritată pe străzile întortocheate din jurul docurilor. Avea sentimentul că alunecă încet-încet în districtul roșu, dar și magazinul lui Samuel fusese destul de aproape. Cu toate acestea, înghiți în sec atunci când văzu mai multe fete pe stradă. Încă nu ieșiseră multe, era, totuși abia prânzul. O blondă nepăsătoare, cu o expresie de rozătoare, la fel ca Harry, se prezentă, cu corsetul pe jumătate deschis, în fața unui restaurant de crabi, din care mirosea a untură râncedă.

— Harry, bătrâne! Din nou prin țară. Te-ai săturat de ochii oblici din Canton?

Fata râse și îl îmbrățișă pe Harry aproape ca o soră. Apoi îi aruncă o privire Gloriei, în hainele ei de mus.

— Și ce-mi aduci aici? Un boboc! Ce drăguț! Unde-ați pescuit micuțul ăsta? Un țăran?

Harry păru plictisit.

— Jenny, păpușo, dacă ți-l bag în pat, vei avea surpriza vieții tale! Uite, se vede că deghizarea funcționează perfect, dacă nici măcar tu observi nimic. Asta pentru că tu vezi probabil mai mulți oameni pe săptămână decât trezorerul nostru într-un an...

— Așa cum i-a lăsat mama natură, bătrâne! chicoti Jenny. Ce-i cu feciorul ăsta?... Hei, stai puțin!

Dintr-odată deveni serioasă atunci când se apucă să o cerceteze pe Gloria.

— Feciorul e o fată! Ai început deja să-mi vâri concurență la locul de muncă?

Harry ridică mâna în semn de jurământ.

— Jenny, nimeni nu te întrece. Dar asta... asta face parte mai mult din tagma ălor de pe stradă. În orice caz, o să ne ferească pe vapor, vrea să ajungă cu orice chip la capătul lumii...

— La capătul orașului ar fi suficient, mormăi Jenny. Și de ce o îmbraci ca băiat? Te excită asta, mai nou?

— Jenny, scumpo, îți explic toate astea mai târziu. Deocamdată, asta mică are nevoie de un loc ferit pentru a deveni din nou fată. Hai, dă-i un ghiont inimii tale și dă-ne voie să intrăm rapid în camera ta!

Harry o mângâie pe Jenny tandru pe păr. Ea toarse precum o pisică.

— Ca să i-o tragi alteia? întrebă ea, în continuare suspicioasă.

— Jenny, inimioara mea, chiar dacă i-o pun scurt... o fac numai în scopul de a o testa, înțelegi? Noaptea asta îți aparține! Te scot în oraș ca pe o regină, domnișoară Jenny! Homari... Raci... Poți alege ce vrei. Doar un sfert de ceas, Jenny. Te rog!

Gloria, care pricepuse doar jumătate din conversație, îi zâmbi fetei cu recunoștință atunci când, în fine, Jenny încuviință și puse cheia în mâna deschisă a lui Harry.

— Jenny e prietena ta? se interesă Gloria în timp ce-l urmă într-o clădire destul de păraginită, în care mirosea a urină și a varză stricată.

— Arată ca o...

— Fetițo, chiar vii de pe o altă planetă? Pentru una ca tine ești mai mult decât naivă. Bineînțeles că Jenny e o curvă, dar are o inimă

de aur. Acum hai, repede. Dacă găsește vreun client, o să aibă nevoie de cameră.

„Camera” era un locșor minuscul dintr-o locuință, care, de bună seamă, fusese împărțită în mai multe asemenea compartimente. Adăpostea un loc de gătit primitiv, o masă, un scaun și, mai ales, un pat. Cearsăfurile erau orice altceva decât curate. Gloria strâmbă din nas.

— Nu vrei să ieși? îl întrebă ea pe Harry, care se aruncă relaxat pe pat și o cercetă plin de așteptări.

Marinarul își încruntă sprâncenele. Pentru prima dată, pe fața lui apăru o expresie neplăcută, aproape de supărare.

— Drăguțo, pudoarea este dulcică, dar ne grăbim puțin. Deci, gata cu tot teatrul ăsta, dezbracă-te și fii bună cu mine. Ca să zic așa, un fel de avans. Mulțumită umilei mele persoane, aproape că ești în China.

Gloria îl privi nedumerită. Apoi, în cele din urmă, pricepu.

— Adică, vrei să spui că e... eu să... îți ofer trupul meu?

Aceasta era singura expresie care-i veni în minte. Lilian obișnuia să o folosească, atunci când eroii înfocatelor ei aventuri cădeau împreună pe un pat sau, mai des, într-o căpiță de fân sau în iarba înaltă.

Harry făcu o mutră plictisită.

— Te-ai prins, scumpo. Drumurile cu vaporul trebuie să fie plătite. Sau poate nu mai vrei să mergi în China?

— În Noua Zeelandă, zise Gloria fără nicio inflexiune în glas.

Ezită ușor, apoi se gândi la alternativă. Dacă se culca cu Harry sau, mai târziu, cu un bărbat pe care i-l alegeau părinții – care era diferența? Pe de altă parte, aproape că se simțea măgulită că Harry o voia. În toate poveștile pe care le auzise sau pe care le citise până atunci te ofereai celuilalt din dragoste. Și Harry era dispus să riște

mult pentru asta. Gloria se dezbracă – și se bucură că bărbatul din pat zâmbea din nou.

— Frumușică mai ești! zise el, cu admirație, atunci când Gloria se așează, în fața lui, în sutien și în chiloți.

— Încă niște flori în păr și o fustă din iarbă și arăți ca o hawaiiancă...

În ciuda rușinii ei, Gloria reuși să zâmbească.

— Hawaiki e paradisul... zise ea încet.

— Atunci, poartă-mă într-acolo, drăguțo!

Gloria strigă, speriată, când Harry o prinse brusc și o trase spre el în pat. Dar apoi tăcu. Rămase nemișcată și înspăimântată, atunci când el îi smulse ultimele haine de pe trup. Bărbatul nu mai pierdu vremea să se dezbrace și el. Își dădu doar pantalonii jos repede. Gloria înmărmuri atunci când îi văzu membrul ridicându-se în fața ei. Închise ochii și își mușcă buzele atunci când el pătrunse în ea, fără prea mari pregătiri, și o împinse puternic. Ceva se rupse în ea. Era oare sânge? Gloria găfâi de durere și simți cum un fluid i se prelinge pe pulpe. Să fi fost sânge? Harry gemu și se prăbuși, greu, peste ea. O clipă mai târziu, se ridică, uimit și dumirit.

— Era virgină? Zi că nu e adevărat! Dumnezeuule, fetițo, eu mă gândisem... Doamne, unei virgine i-aș fi tras-o complet altfel. Cu una de-asta te săruți mai întâi și din astea...

Harry părea să fie plin de căință. Mângâie stângaci trupul spurcat al Gloriei.

— Îmi pare rău, micuțo, dar trebuia să-mi fi spus. Și aș vrea să știi din ce cauză vrei să fugi. Mă gândeam că ai un pește nenorocit sau așa ceva. Dar tu...

Îi dădu părul la o parte de pe chip cu același gest, aproape tandru, pe care îl dăruise mai devreme și lui Jenny.

Gloria îl străfulgeră cu privirea pe marinar.

— Am plătit, sau? întrebă ea dur. Tu ai vrut-o aici... Ai zis să fiu drăguță. Acum, gata cu întrebările!

Harry dădu din mână, de parcă ar fi vrut să se apere.

— E-n regulă, drăguțo, nici nu vreau să știu! Poimâine apari pe *Mary Lou* și restul rămâne între noi. Nu o să i-o spun nimănui și, la început... mă rog, o să am grijă să te obișnuiești cu încetul. Nu mi-o lua în nume de rău, drăguțo, bine?

Gloria încuviință, strângând din dinți.

— Vrei să ieși acum? întrebă ea. Vreau să mă îmbrac.

Harry dădu din cap, zdrobit.

— Sigur că da, prințeso. Ne vedem... îi trimise un sărut din degete în timp ce ieșea.

Când Gloria termină, Harry o aștepta răbdător în fața ușii.

— Trebuie să-i înapoiez cheia lui Jenny, spuse el, scuzându-se.

Gloria încuviință.

— Ne vedem.

Gloria se furișă înapoi la hotel. Spera din tot sufletul ca părinții ei să nu se fi întors deja. Era, în sinea ei, dezgustată, iar corpul o durea. În niciun caz nu voia acum să le dea explicații Kurei ori lui William și nici să trebuiască să-i inventeze Tamatei o poveste credibilă despre locul în care își petrecuse o jumătate de zi. Într-adevăr, apartamentul era numai al ei, și poate că aveau loc repetiții care le ocupau timpul părinților. Răsuflând ușurată, Gloria ascunse hainele bărbătești în cel mai depărtat colț al dulapului și dădu drumul la apă în cadă. Se gândea ce explicație ar fi oferit dacă și-ar fi spălat acum singură rochia, dar hotărî apoi să o arunce, pur și simplu. Oricum nu ar mai fi purtat-o, era mult prea periculos să ia cu sine haine femeiești la bordul lui *Mary Lou*. Spera însă să împartă cabina cu Harry, care știa povestea, dar nu voia să riște. Cel mai bine era să meargă a doua zi la Samuel și să cumpere încă niște haine bărbătești de schimb.

Gloria alunecă în apa fierbinte și își frecă de pe trup oribila întâmplare din cămăruța lui Jenny. Nu mai voia să se gândească la asta, chiar dacă întâmplarea avea să se repete pe vapor. Dacă trebuia, avea să fie în continuare la cheremul lui Harry. Era un preț relativ mic pentru a trece marea. Firește că fusese dezgustător și dureros, dar trecuse repede. Gloria își spuse că putea să suporte. Credea în cuvintele prietenoase ale lui Harry.

— Frumușică mai ești...

Asta nu i-o mai spusese nimeni până atunci.

Gloria abia dacă își putea stăpâni nerăbdarea a doua zi. Se duse într-adevăr, încă o dată în cartierul portuar și mai luă de la Samuel

un bătrân cu barbișon, care o privea curios, un pantalon, două cămăși și o jachetă călduroasă. Pe drumul de întoarcere se pierdu și ajunsese în cele din urmă în fața restaurantului cu crabi, în fața căruia Jenny își vedea de treabă. Prostituata blondă o fulgeră cu o privire neîncrezătoare.

— Iar tu? Credeam că o să dispari peste mări și oceane!

Gloria încuviință serioasă. Apoi, fu de părere că trebuie să-i mulțumească.

— Chiar nu vreau să vă fac concurență, zise ea. Sigur nu, eu... o să lucrez ca mus, pe *Mary Lou*...

Jenny izbucni în râs.

— Ca mus? Mie Harry mi-a spus o cu totul altă poveste. Hai, fetițo, atât de naivă nu poți să fii, indiferent ce tâmpenii o fi povestit Harry. Mi-a mărturisit ieri, cu capul întunecat de alcool, sub povestea tainei, că tu ai fi fost până ieri virgină.

Chicoti.

— Trucul ăsta trebuie să mi-l explici!

Gloria roși și se rușină. Harry nu ar fi trebuit să vorbească despre ea cu această fată.

— E adevărat, spuse ea încet. Eu... n-am știut...

— Ce n-ai știut? Că indivizii ăștia nu fac niciodată nimic pe gratis? Crezi că Harry te-a luat de pe stradă dintr-un cavalerism nobil? Fată, fată, mai bine nici nu întreb de unde-ai răsărit...

Gloria nu răspunse. Nu voia nimic altceva decât să plece, dar Jenny părea să își deschidă inima ei aparent foarte mare.

— Ai măcar o vagă idee despre cum se nasc copiii? întrebă ea.

Gloria roși din nou.

— Da, nu... păi, știu cum oile și caii...

Jenny râse în hohote.

— Păi înseamnă că Harry ți-a arătat ieri cum se întâmplă la

oameni. Dar nu te înspăimânta, micuțo, nu fiecare glonț își atinge ținta. Poți face în așa fel încât să o împiedici. Și înainte, și după. Dar după e scump și e riscant, pe mare nu-s făcători de îngeri... Știi ceva, micuțo: aici nu mai curvășăresc eu azi niciun câștig, nu înainte de a se întuneca. Ce-ar fi dacă... să spunem, m-ai invita la o supă de crabi și la o pâine din aluat dospit, și pentru asta îți spun tot ce ar trebui să știe o fată...

Gloria ezită. De fapt, nici nu ar fi vrut să împărtășească secretele lui Jenny. Pe de altă parte, mai avea câțiva cenți, iar fata dinaintea ei era de bună seamă, flămândă. Prea mulți bani nu părea ea să facă în felul ăsta. Gloriei i se făcu milă. În cele din urmă, încuviință. Jenny îi zâmbi larg și lăsă să i se întrevadă doi dinți lipsă.

— Na, bine, atunci să mergem... nu, nu în bodega asta, sunt și localuri mai bune.

Într-adevăr, după o vreme, cele două fete se aflau într-un local simplu, cam strâmt și întunecat, dar relativ curat, și savurau una dintre specialitățile din San Francisco: crabi cu pâine din aluat dospit. Mâncarea era surprinzător de bună. Spre mirarea ei, Gloria începu să se bucure de compania lui Jenny. Prostituata blondă nu o batjocorea, ci îi explica doar, relaxată, secretele meseriei ei.

— Nu-i lăsa să te sărute pe gură, este scârbos... sau, dacă vor pe la spate sau în stil francez, atunci ceri mai mulți bani. Știi ce-i în „stil francez”?

Gloria roși de-a binelea, atunci când Jenny îi dezvălui ce însemna, dar fata nici măcar nu o luă peste picior.

— Așa m-am uitat și eu, păpușo. La urma urmei, nu m-am născut în bordel. Vin de la țară... am vrut să mă căsătoresc și să fiu respectabilă, dar tatăl meu m-a plăcut prea mult, dacă înțelegi ce vreau să spun... Iubitul meu a aflat-o în cele din urmă...

Se opri din povestit și Gloria se așteptă să vadă lacrimi în ochii

lui Jenny, dar ea se pare că uitase demult cum se plânge.

Fata dădu gata două porții de supă de crab și o lămuri în treacăt despre ciclul femeilor. Și, în afară de asta, despre cum te poți proteja pentru a nu rămâne gravidă.

— Fă rost de gume, e cel mai bine. Tipii ăștia nu prea vor să și le pună, trebuie să insiști... și, altminteri... curva care m-a învățat pe mine paria pe spălături cu oțet, însă nu e sigur...

Gloria încetă la un moment dat să mai roșească și, la sfârșit, cuteză chiar să pună o întrebare.

— Ce poți să faci ca să nu mai doară?

Jenny zâmbi.

— Ulei de salată, micuțo. Este la fel ca la mașini, copilă, uleiul le face să funcționeze.

Gloria fură seara oțet și ulei de la cantina hotelului St. Francis, în afară de asta, își pregăti o foarfecă și își scoase, cu inima cât puricele, pașaportul din sertarul în care tatăl ei își păstra actele. Bineînțeles că nu putuse adormi, cu atât mai mult cu cât părinții ei se întorseseră târziu în noapte de la o recepție. Gloria își făcuse din nou griji. Ce avea să se întâmple dacă veneau abia în zorii zilei? L-a cât era de neîndemânatică, avea să dea nas în nas cu ei. William și Kura apărură însă în jurul orei trei, amândoi un pic băuți.

Când Gloria se furișă afară, la ora patru, cei doi dormeau tun. Nici portarul de noapte nu era chiar treaz. Gloria ieși prin hol, atunci când el plecă să își ia un ceai. Purta deja hainele bărbătești și avea o bocceluță cu lucrurile de schimb. Dacă bărbatul ar fi descoperit-o, ar fi fugit ca un hoț venit de pe stradă. Ca fată, Gloria s-ar fi temut să meargă noaptea pe străzi, dar observă că, deghizată în băiat, nu era urmărită de nicio privire piezișă. În cele din urmă, se retrase pe o stradă liniștită, mărginită de case în care, la acea oră,

totul era cufundat în somn. Ascunsă după un zid, își tăie părul fără regrete. Își amintea că o mai făcuse o dată în trecut. Șuvițele le aruncă într-un tomberon. La revedere, Gloria! Bine-ai venit, Jack!

În port era deja mare vânzoleală, însă nimeni nu-l băgă în seamă pe musul cu bocceluța, care se îndrepta spre docurile de unde se pleca spre China. Harry o așteptă pe Gloria pe punte și păru ușurat atunci când ea într-adevăr apăru.

— Iată-te! Mă temusem că, după treaba de alaltăieri... dar să lăsăm asta. Ajută-ne cu parâmele, bucătarul are nevoie de tine abia când ajungem pe mare. Ieri ți-am făcut eu treaba și am încărcat proviziile în locul tău. La urma urmei, abia dacă puteai veni. Vei...

— Voi fi după aceea drăguță cu tine, zise Gloria, rece. Ce să fac până atunci?

Motoarele erau deja puse în mișcare, iar fochiștii se ocupaseră deja de trei ore să arunce cărbuni în cuptoare pentru a încălzi apa, producând astfel aburul necesar pentru a pune vasul în mișcare. Era mai mic decât vapoarele pentru pasageri pe care călătorise Gloria. Se simțeau mișcările motoarelor lor ca o vibrație continuă. Cândva, Gloria avea să simtă că pistoanele îi loveau direct trupul sau că era una cu *Mary Lou* și cu zgomotul. Însă, în acea dimineață, zgomotul vasului care prindea viață o umplea de bucurie și de emoție. Era de parcă o ființă uriașă, ca o balenă, s-ar fi încălzit pentru o lungă călătorie. Vaporul cu aburi, plin de mărfuri, se puse greoi în mișcare atunci când soarele răsări. Gloria aruncă o privire ușurată spre San Francisco. Indiferent ce avea să urmeze, aici nu mai trebuia să se întoarcă! De acum înainte nu avea să mai privească decât spre mare – în direcția patriei.

După plecare, însă, Gloria nu mai avu prea multe ocazii să se uite, ca în trecut, la valuri. Dacă totuși, era noaptea, pe punte, însă,

de multe ori treceau zile întregi în care nu putea să ia nici măcar o gură de aer. Munca în cambuză era grea – bucătarul o puneă să care și să amestece în oalele uriașe tocana zilnică, compusă din mezeluri și varză. Freca mașinile de gătit, spăla vasele și servea echipajul la masă. Câteodată, ducea mâncarea, de cele mai multe ori mai bună, căpitanului și oamenilor săi în sala ofițerilor, mereu plină de teama că i se va descoperi deghizarea. Bărbații erau însă mereu foarte amabili cu timidul mus. Căpitanul îi reținu numele, iar trezorierul îi puse niște întrebări binevoitoare, legate de originea și de familia lui, dar nu insistă atunci când Gloria încercă să se fofileze. Odată, primul ofițer o lăudă pentru masa bine pusă din cantină, iar Gloria roși la auzul subiectelor de conversație ale bărbaților. De fapt niciunul dintre ei nu arăta de parcă ar fi aruncat pasagerii clandestini peste bord, dar Gloria prefera să-l creadă pe Harry. Încerca să-l creadă, pe Harry pe cuvânt, în orice împrejurare, mai ales tandrețurile pe care el i le șoptea uneori. Avea nevoie de un punct de sprijin pentru a nu înnebuni.

Fiindcă, la finalul zilei, după ce era servită cina și după ce vasele erau spălate, începea adevărata muncă a Gloriei.

Gloria înțelegea că îi era datoare cu o plată lui Harry, și că bucătarul voia și el să fie plătit pentru tăcerea sa. Nu înțelegea însă de ce trebuia să fie de serviciu și pentru ceilalți membri ai echipajului într-o ordine aleatorie; asta nu mai înțelegea. Nici măcar cei șase bărbați care împărțeau cabina cu ea și cu Harry nu ar fi observai că musul Jack era o fată. Atunci când dormeau, nu se dezbrăcau, și până și Gloria se băga în pat în uniformă ei bărbătească, dar Harry insistă ca ea să fie disponibilă în fiecare seară.

Gloria ura în special vizitele bucătarului. De fiecare dată își ținea

respirația atunci când trupul împutit și nespălat al bucătarului gras se arunca asupra ei. Avea nevoie de mult mai mult timp decât Harry până să termine cu ea, și o obliga să-i ia membrul în mână și să-l frece, fiindcă, se pare, nu se întărea de la sine.

După aceea, Gloria își folosea jumătate din prețioasa ei apă potabilă pentru a-și freca mâinile. Apă pentru spălat nu exista, igiena corporală nu era prevăzută. Gloria încerca să se umezească măcar în fiecare dimineață cu o cârpă udă; ura să miroasă ca toți acei bărbați și trupul să îi păstreze acel miros special al... dragostei? Fata nu înțelegea, oricât de mult s-ar fi străduit, de ce le plăcea bărbaților, să îi posede trupul murdar, împutit, dar pe Harry și pe ceilalți părea să nu-i deranjeze. Unii chiar îi șopteau cât de bine miroase, iar câtorva le făcea plăcere să îi lingă sânii, burta sau chiar acele părți ale trupului al căror nume e de nerostit, în care ei își vârău, în rest, membrele. Harry se mulțumea cu această activitate atunci când Gloria își avea zilele de ovulație. Alți bărbați își puneau atunci un fel de furtun din gumă, iar câțiva susțineau că și-o scot la timp, înainte să fie periculos. Jenny o avertizase în mod deosebit față de această metodă, motiv pentru care Gloria puneă preț pe oțet. Se spăla cu el oricum în fiecare zi, fiindcă în bucătărie era din belșug.

În rest, încerca să nu se gândească la nimic. Gloria nu-i ura pe bărbații care o vizitau în fiecare noapte, nu simțea nimic pentru ei. La început, fusese numai rană, dar, față de asta, Harry avusese înțelegere. Abia la două zile după ce se îmbarcaseră lăsă echipajul să se apropie de ea. Între timp, nu o mai durea atunci când se întindea cu bărbații, cu condiția să se frece înainte cu ulei, și dacă nu ar fi fost putoarea, scurgerile trupurilor și rușinea, Gloria aproape că s-ar fi plictisit. Astfel că ea număra, mai presus de orice, zile și ceasuri. Călătoria până la Canton dura aproximativ două

săptămâni. Putea rezista.

Dacă ar fi știut numai ce urma! Trebuia să găsească un vapor spre Australia, doar că acestea nu circulau cu aceeași regularitate ca vasele comerciale dintre China și San Francisco. Era o chestiune de noroc să se afle unul ancorat tocmai acolo.

— Dacă nu, te urcăm pe o barcă, cu direcția Indonezia, zise Harry relaxat. Trebuie să mai schimbi o dată vaporul...

De-ar fi fost la fel de ușor ca în cazul călătoriilor cu trenul! Gloriei îi era, de fapt, groază de China, astfel încât, pe de-o parte, era ușurată, dar, pe de altă parte, se simțea mai mult decât neliniștit pentru momentul când avea să se ivească, în cele din urmă, pământul la orizont.

— Stai aici! îi ordonă Harry când vaporul acostă și marfa fu debarcată.

Înainte de a termina, echipajului nu i se permitea să părăsească vasul, iar câțiva dintre ei oricum trebuiau să rămână la bord. Gloria își putea imagina cum avea să se consoleze pe parcursul plicticoasei pauze.

— Mă voi interesa pentru tine, e o chestiune de onoare! Găsim noi ceva...

În acea noapte, Gloriei i se permise să urce pe punte. După ce fusese la dispoziția bărbatilor, luă niște apă de mare și se spală temeinic. Măcar de se sfârșea cu asta! Pe noul vas nu avea să afle nimeni că e fată.

Harry și bucătarul erau bine dispuși atunci când se întoarseră pe vas, târziu în noapte. Mai mulți membri ai echipajului rămăseseră în oraș, pentru a-și petrece noaptea la o prostituată cu ochi oblici, dar cei doi aveau mare chef de Gloria.

— Ultima... ultima dată! bolborosi bucătarul. Mâine se va descărca marfa... produsele... bine vândute!

Râse.

— Care marfă? întrebă Gloria.

Bunurile, pe care le transportase *Mary Lou*, erau de multă vreme pe uscat.

— Tu... păpușo! Doar ce-ți imaginezi? Tipul ăsta al tău te-a vândut bine, micuțo... și mi-am luat și eu partea...

— Să mă vândă? Pe mine?

Gloria se uită derutată la Harry. Mărturisirile bucătarului părură să nu-i fie pe plac marinarului.

— Vrea să spună că am găsit loc pentru tine pe un vapor, spuse el fără chef. Ai noroc, acel vapor cu aburi merge până în Australia. Vapor de emigranți, navighează sub stindard englezesc, dar e plin de chinezi. Stewardul însărcinat cu paza pe puntea intermediară te va acoperi...

— Are nevoie de un mus? întrebă Gloria, temătoare. O să mă angajeze?

Bucătarul făcu o față plictisită. Harry îi aruncă o privire tăioasă și îl obligă să tacă.

— Păpușo, acolo nu trebuie să fii angajată. După cum am spus, pe puntea intermediară e plin de oameni. Un mâncău în plus sau în minus nici că se observă...

— Și mai sunt și clienți din belșug acolo, chicoti bucătarul.

Gloria îl privi speriată pe Harry.

— Trebuie să fiu drăguță cu steward-ul, nu-i așa? întrebă ea.

Harry încuviință.

— Însă, în rest... pe puntea intermediară sunt multe femei, nu? Emigranții pleacă de cele mai multe ori cu toată familia, corect?

Cel puțin, asta auzise Gloria. Bunica Gwyn și Elizabeth Greenwood povestiseră despre zeci de familii irlandeze care călătoriseră alături de copii.

Bucătarul râse, dar Harry își încruntă sprâncenele.

— Exact, păpușo, plini de chinezi de toate soiurile. Și acum, fii încă o dată în mod special drăguță cu mine. Măine ieșim în oraș, iar acolo îl vei cunoaște pe steward.

Gloria încuviință. Probabil că și acel bărbat avea să dorească să o „testeze”, așa cum făcuse Harry în San Francisco. Se pregăti pentru imaginea în oglindă a locuinței lui Jenny.

Canton era un amestec amestecător de străzi înguste, unde se pare că era mereu câte o piață, oameni care strigau sau se certau, înveșmântați în haine ciudate, de cele mai multe ori de un albastru cenușiu, cu pălării largi, plate, și cu părul strâns în cozi lungi, indiferent dacă erau bărbați sau femei. Acestea din urmă umblau, din loc în loc, repede și cu pași mărunți, de parcă nici n-ar fi avut picioare. Chinezoaicele își țineau capetele aplecate și de multe ori duceau poveri grele pe umeri. Bărbații, dar și femeile, erau scunzi, și chiar cei mai înalți bărbați erau, în cel mai bun caz, de înălțimea Gloriei; și toți păreau să vorbească neîntrerupt. Harry o conduse printr-o piață unde se vindeau mirodenii străine, legume ciudate, puse la borcan, rădăcini și animale vii sau tăiate. Gloria tresări când descoperi câinii, care scheunau desperați, în așteptarea tristei și evidentei sorți de a sfârși ca friptură.

— Dar bucătarul de pe vas e englez, nu? întrebă ea agitată.

Harry râse.

— Cred că da. Nu-ți fie teamă, nu îți va servi câini la cină. Hai, imediat ajungem.

Steward-ul de pe *Niobe* îi aștepta într-o ceainărie neobișnuită. Nu existau mobile adevărate, ci înghenuncheai în jurul unor mici mese lăcuite. Bărbatul se ridică politicos pentru a o saluta pe Gloria, însă nu părea să pornească de la ideea că în fața lui se află o ființă majoră

inteligentă. Astfel că i se adresa lui Harry, în vreme ce Gloria ar fi putut să fie la fel de bine și mută. Nici în ceea ce privește alegerea cuvintelor nu părea să fie prea reținut.

— Și nicio frumusețe nu-i, observă el, după ce o cercetă din cap până-n picioare pe Gloria.

Harry arboră o expresie plictisită.

— Și ce vrei? Un trandafir englezesc? Asta de-aici e mai degrabă genul polinezian. Fără haine, arată mult mai bine. Și nici nu-mi pare că ai de unde alege.

Steward-ul mormăi. Nici el nu era o frumusețe. Deși înalt, era mai degrabă masiv, iar trupul părea să-i fie îndesat. Gloria nici nu voia să-și imagineze cum avea să fie atunci când el urma să se afle deasupra ei. Se strădui să se gândească la Australia. Australia, atât de aproape de casa ei...

— Nu-i prea folosită? E cât de cât curată? Pe asta pun ăștia preț. Poți spune ce vrei, dar japonezii se spală mai mult decât o facem noi. Gloria îl privi pe Harry, în speranța că va găsi un sprijin.

— Gloria e foarte curată, zise el. Și nici nu e de multă vreme în meseria asta, e o fată cuminte, care vrea să ajungă în celălalt capăt al lumii. Deci, o iei sau nu? O pot da și rusului ăluia care vrea să meargă în Indonezia...

— Cincizeci de dolari! zise steward-ul.

Harry îl privi plictisit.

— Trebuie să o luăm de la capăt? Și, de data asta, în fața fetei? Nu am discutat deja ieri?

— N-are decât să știe cât valorează.

Steward-ul încercă să cântărească din nou trupul Gloriei, ascuns sub hainele bărbătești. Ochii lui erau albastru-deschis și mici, cu gene aproape incolore. Părul, roșu-deschis.

— Atunci, nu-mi face nazuri. Deci, ce-am spus? Șaizeci?

— Șaptezeci și cinci! Și niciun cent mai puțin!

Harry îl fulgeră din priviri pe bărbat, în vreme ce Gloriei îi adresă o privire plină de scuze.

— Îți dau zece! îi șopti el.

Gloria nu fu în stare nici măcar să dea din cap.

Bărbatul își scoase în scârbă portmoneul și numără fără grabă șaptezeci și cinci de dolari.

Gloria îi căută privirea lui Harry.

— E.. E adevărat? Mă vinzi?

Încă nu-i venea să creadă.

Harry se întoarse către ochii ei plini de reproș.

— Uite, drăguțo, nu e chiar așa, e...

— Dumnezeuule, ce mai e asta?

Noul proprietar al Gloriei, supărat, își ridică ochii spre cer.

— Bineînțeles că te vinde, fetițo, doar nu vrei să-mi spui că e ceva nou pentru tine. Dacă individul ăsta nu m-a mințit, tocmai ai lucrat paisprezece zile pentru el. Acum o faci pentru mine, așa de simplu merg lucrurile. Deci, nu face pe mironosița de la țară, ci vezi-ți de treabă. Trebuie să mai cumpărăm câteva țoale pentru tine, clienților mei nu le plac hainele bărbătești...

Gloria îi permise lui Harry, perplexă să o îmbrățișeze de rămas bun, moment în care el, neobservat, îi strecură în buzunar zece dolari.

— Nu te supăra pe mine, păpușo! zise el, făcându-i cu ochiul. Fă treabă bună și atunci te va trata bine. Și, în câteva săptămâni, vei număra din nou oițe în Țara Kiwi...

Harry plecă. Gloriei i se păru că îl aude fluierând, atunci când părăsi ceainăria.

— Doar n-o să te apuci să plângi după el, îi aruncă steward-ul. A câștigat de numa' pe seama ta. Și acum, hai odată, ne grăbim.

Deseară plecăm spre sud!

Următoarele săptămâni se dovediră a fi un iad pentru Gloria. „Treaba” de pe *Niobe* nu era nici pe departe comparabilă cu tot ce făcuse pe *Mary Lou*. Tovarășii lui Harry din echipaj erau ei murdari și deseori bătărași, dar o trataseră pe Gloria cu amabilitate și, într-o anumită măsură, între ei domnise un soi de complicitate. Bărbații ascundeau „fata lor” în fața ofițerilor și toți se bucurau șmecherește să îl aibă pe parcursul zilei pe musul „Jack” în preajmă și să-l ia peste picior. Nimeni nu încercase vreodată să-i facă dinadins rău.

Pe *Niobe* era cu totul altfel, deși mai întâi lucrurile păruseră să înceapă bine. Era deja spre amurg când steward-ul o condusesse pe Gloria la „Docul Australia”, cum îl numea el – numele chinezilor pentru oraș și pentru zona portuară era de nepronunțat. Gloria se întrebase totuși cum voia să aducă pe vas un băiat străin sau o fată albă, dar acest lucru se dovedi a fi simplu. Într-adevăr, pe mal și pe punte mișunau din plin chinezi dornici de emigrare. Păreau să nu aibă bagaje, și mulți dintre ei își cărau averea la bord într-o bocceluță. Societatea de transport trebuie că speculase acest aspect și vânduse mult mai multe bilete decât se obișnuia pe alte vapoare de emigranți. Fiindcă nu erau niciun fel de geamantane ori de lăzi care să își găsească locul, micii oameni gălbejiți își împărțeau cabinele nu câte șase, ci se îngrămădeau câte zece sau câte doisprezece în minusculele adăposturi. Spre uimirea Gloriei și spre disperarea ei de mai târziu, erau aproape în totalitate bărbați. Doar după doi sau trei dintre ei alergau, cu pași repezi și mici, niște femei delicate și mărunțele.

— De ce?

Gloria nu reuși să-și depășească timiditatea și să rostească

întrebarea complet, însă steward-ul răspunse totuși.

— E interzis, rosti el concis. Cel puțin în State, acolo doar oamenii de afaceri au voie să-și aducă femeile, nu și muncitorii. Iar australienii oricum nu mai încetățenesc, niciun asiatic, deci doamnele ar fi doar un balast inutil. Indivizii ăștia își lasă familiile aici și preferă să le trimită bani. Ies mai ieftin. Un dolar se cheltuiește repede în Australia, însă aici e o avere...

În timp ce vorbea, o ghidă pe Gloria pe punte, prin învâlmășeala de oameni. Nimeni nu dădu atenție musului fără documente de călătorie. Fluxul de oameni mici și gălbejiți se despărți ca de la sine înțeles înaintea albilor înalți în uniformă, închizându-se apoi în urma lor. Gloriei i s-ar fi părut că se află pe o insulă plutitoare dacă nu ar fi fost zgomotele din fundal. Vorbele, râsul și plânsul chinezilor îi explodau în urechi. Erau mai deranjante decât vibrația motoarelor de pe *Mary Lou*, fiindcă nu exista niciun ritm. Săptămâni mai târziu, chiar și simpla amintire îi pricinuia Gloriei dureri de cap

— Aici e împărăția ta!

Între timp steward-ul coborâse cu Gloria în carena vaporului. Străbătură culoare strâmte și întunecate, printre cabinele în care se aflau, în parte, alimentele. Oamenii, totuși, își aduseseră cu ei hrană. Pe Gloria o trecură fiorii atunci când se gândi la posibilul conținut al pachetelor.

Din nou, steward-ul păru să-i citească gândurile.

— Doar orez, fără câini, o liniști el. Tipii ăștia de aici nici nu-și pot permite să cumpere carne, dar orezul le este sfânt și au auzit de bună seamă că hrana de aici... hm, ei bine, se orientează mai mult spre stomacurile apusene, dacă potolul ăsta poate fi numit hrană.

În timp ce vorbea, o împinse pe Gloria într-una dintre cabine. Erau șase cușete înguste, puse unele peste celelalte, pe pereți. Până atunci, niciuna nu se ocupase. Steward-ul îi arătă niște pături

așezate grămadă.

— Cel mai bine ar fi să-ți faci patul jos, pentru ca indivizii să nu te lovească la cap în timp ce îi servești...

Gloria își privi disperată stăpânul.

— Să locuiesc aici, singură? Nu mai vine nimeni?

Nici nu îndrăznește să spere una ca asta, dar presupuse că „după treabă” avea să împartă patul cu steward-ul.

— Cine vrei să mai vină? Întrebă bărbatul.

Apoi rânji.

— Dar fii pe pace, o să avem grijă să nu te plictisești pe aici. Ascultă, o să mă ocup acum de haosul de afară. Indivizii ăia trebuie să priceapă de la început că aici domnește disciplina. Tu trebuie să te faci nevăzută deocamdată, se poate întâmpla ca, totuși, vreun membru al echipajului să se rătăcească pe aici, pe jos. După ce va pleca vaporul și după ce tipii ăștia se vor întâlni cu prima lor mahmureală, vedem ce va fi. Până atunci, aranjează-te pentru mine...

La plecare, o ciupi pe Gloria de obraz și dispăru pe culoar. Gloriei nu-i venea să creadă norocul ce-o lovise. O cabină numai a ei! Fără trupuri de bărbați împutite în timpul nopții, fără sforăit... Poate că reușea să se dezbrace o dată, pe neobservate, și să se spele măcar în grabă.

Întinse păturile pe jos, se ghemui sub una dintre ele și adormi, curată și fericită. La trezire, avea să fie pe drum, spre Australia, aproape acasă...

Dar, când se trezi, începu iadul.

Steward-ului nu-i plăcea să aibă normal o femeie. Încă din prima noapte în care se îmbarcase, o făcu pe Gloria să înțeleagă pe propria piele ce voise Jenny să spună prin „alte jocuri ale

dragostei”.

— Niciuna dintre noi nu o face cu plăcere, observase prostituata blondă, dar niciuna nu-și poate permite să refuze. Insistă să-ți dea niște bani în plus, chiar dacă îți spun că Susie de alături o face pe degeaba. Aici ne unim cu toate – la preț normal nu o are nicidecum în ofertă...

Gloria nu fusese întrebată. În tăcere, îi mulțumise însă lui Jenny pentru lămuriri. Așa măcar știa la ce să se aștepte și o suportă cu stoicism. Încercă să ignore durerea și să se gândească la altceva, în timp ce bărbatul o lucra. Reuși chiar să pătrundă în gând în șopronul de tuns oi de la Kirward Station. Behăitul oilor acoperea zgomotul chinezilor de afară. În timp ce Gloria număra oile, pe care le tunseseră deja ciobanii, mirosul pătrunzător de lanolină al lânii ascundea putoarea de transpirație a steward-ului. Se gândea la tunsoare, cu inima îndoită. În trecut, nu și-ar fi făcut probleme pentru animalele, care erau aruncate brutal pe spate și cărora li se răpea, repede, dar nu tocmai cu dragoste, lâna. Acum, trântită de acest străin pe podeaua cabinei, Gloria se simțea mai aproape de animale decât de ciobani.

— Bravo, fato, o lăudă steward-ul, când se desprinse, în sfârșit, de ea. Individul din Canton a avut dreptate. Nu știi multe, dar te supui. Odihnește-te acum, noaptea asta vor fi toți ocupați cu ei înșiși. De mâine dimineață, îți începi treaba...

— Ce să fac? întrebă Gloria, derutată.

La urma urmei, îi spusese că nu trebuie să mai facă treabă la bucătărie sau ceva asemănător.

Steward-ul râse cu subînțeleș.

— Ce știi mai bine, micuțo! La opt se termină tura de noapte. Atunci, fochiștii își iau cu plăcere porția de oboseală, înainte de a se duce în cabine. Aici se lucrează în trei schimburi, păpușo, aici ai tot

timpul de lucru...

În primele zile, afirmația se dovedi o exagerare, fiindcă echipajul era încă „sătul” de curvele din Canton, iar pasagerii nu erau nici pe departe atât de înfometaji, încât să-și cheltuiască micul lor buget de călătorie pe o prostituată. Însă, după prima săptămână, Gloria aproape că nu mai apuca să se odihnească, iar după a doua, viața îi deveni, cu totul, un coșmar. Steward-ul – se numea Richard Seaton, iar Gloria nu se putea gândi la el ca la un om cu nume, ca toți ceilalți – o vindea fără remușcări oricui îi oferea pentru asta câțiva cenți, și o lăsa în seama bărbaților, fără niciun fel de sprijin. Firește că mulți dintre ei nu aveau dorințe speciale, dar aceia care-și vărsau sadismul pe față nu erau opriți de nimeni să o facă. La fel de puțin se amesteca dacă doi sau trei bărbați își împărțeau „biletul”. Gloria încercă să nu se implice în cele ce i se întâmplau, așa cum o făcuse și cu poftele bărbaților de pe *Mary Lou*, dar acolo fuseseră cel mult doi, trei pe seară. Aici, din contră, tortura începea dimineața, când mașiniștii și fochiștii ieșeau din turele de noapte, și se termina abia târziu în noapte, după ce până și cei de la bucătărie își încheiau munca și căutau relaxare. La cincisprezece și mai mulți clienți pe zi, efectul protector al uleiului nu mai ținea pasul. Gloria deveni toată o rană și asta nu doar în locurile secrete. Corpul i se freca de păturile aspre de care era mereu presată. Stofa îi făcu pielea să plesnească și toate rănilile se infectară, fiindcă nu avea nicio posibilitate să se spele. La asta se mai adăuga faptul că așternutul improvizat din pături devenise lipicios și plin de cruste, de la murdăria și de la lichidele trupurilor a nenumăraților bărbați, iar cearșafuri curate nu existau. Mai mult, cineva trebuie să fi adus niște animale, iar Gloria lupta cu ploșnițele și cu puricii. La început, încă mai încercase să scape de ei, cel puțin o vreme, urcându-se într-o cușetă atunci când era singură și când găsea un răgaz de dormit.

Însă asta se petrecea tot mai rar pe măsură ce călătoria dura mai mult, iar la sfârșit nici nu mai avu puterea de a părăsi culcușul improvizat de pe jos. Corpul îi era prizonier, dar Gloria încercă să nu-și piardă sănătatea mintală. Disperată, se visă departe de acea temniță, imaginându-și că strânge oile sub razele soarelui de la Kirward Station sau că se pierde în întinderea de la Canterbury Plains... pentru a se trezi apoi, totuși, în sala corului de la Oaks Garden, unde stătea la pian și greșea lamentabil la audiție. Reveriile ei se transformau tot mai des în coșmaruri. Gloria observă că are febră și încercă să își păstreze imaginația, pentru a nu înnebuni complet. Era însă tot mai greu să conceapă gânduri limpezi sau să își imagineze sentimente plăcute. Sentimentele sale însemnau durere, scârbă și ură de sine – dar nu durea cel mai puțin.

Astfel, Gloria se concentrează tot mai mult pe ură. Mai întâi, își îndreptă ura spre steward. În nenumăratele ore în care era posedată de un client după altul, își imagina că îl omoară, din nou și din nou într-un fel sau altul, cu cât mai crunt, cu atât mai bine. În cele din urmă, își îndreptă ura asupra clienților. Își imagina cum se scufundă vaporul și cum toți se îneacă. Mai bun ar fi fost un incendiu, care le înghițea trupurile puturoase. Gloria avea impresia că le aude strigătele... Când un bărbat gemea deasupra ei, visa că este durere, nu plăcere. Își dorea ca toțiăștia să crape. Doar asta îi dădea puterea de a supraviețui umilinței.

În întunericul și îngheșuiala cabinei, pierdu în cele din urmă orice simț al timpului. Avea sentimentul că se află pe vapor de o veșnicie și că va trebui să se bălăcească până în ultima clipă în ura ei. Dar, într-o bună zi, un fochist îi rânji, unul dintre puținii bărbați care încă mai aveau pentru ea un chip.

— Ultima dată azi! zise tânărul fochist.

Era un australian și se deosebea de ceilalți colegi ai lui prin faptul

că înaintea vizitei la ea se mai spăla cât de cât.

— Măine ajungem în Darwin.

— În... Australia? întrebă Gloria.

Se găsisese într-un coșmar plin de ură sub el, dar acum vocea lui îi atinse o coardă care amuțise demult. Simți speranță, nevenindu-i să creadă.

— Asta dacă nu ne-am rătăcit prea tare!

Bărbatul rânji.

— Trebuie doar să ai grijă cum pleci de la bord. Autoritățile de emigrare sunt cam aspre, aici fiecare e înregistrat.

— Păi... steward-ul mă va strecura el cumva, rosti Gloria, încă uluită.

Fochistul râse.

— Nu m-aș baza pe asta! Doamne, fetițo, ăla n-are niciun interes să te elibereze! La cum te ține... ca pe un animal! Noi, cei din echipaj, ne-am gândit deja să-i strecurăm informația polițistului portuar. Mai bine te deportează, decât să crăpi aici!

— Tu... vrei să spui...

Gloria se ridică cu greu.

— Vreau să spun că, în clipa în care vom ajunge în Darwin, o cheie, se va învârti în această ușă, explică bărbatul și arată spre intrarea în cabină. Și nu pentru a ți-o deschide ție, dacă pricepi ce vreau să spun! Nu rămânem mult timp aici, doar câteva zile, apoi ne întoarcem la Canton. Mizerabilul ăsta nici nu trebuie să stea aici pentru a te păzi. Dacă îți lasă o găleată cu apă și niște mâncare, supraviețuiești tu cumva. Și, brusc, face profit la întoarcere...

— Dar eu... înțelegerea...

În jurul Gloriei totul se învârtea.

Tânărul fochist o privi plictisit.

— Doar nu vrei să susții că toate astea de aici au fost parte a

unei.. „înțelegeri”? Seaton te-a cumpărat și va scoate tot ce se poate din investiția lui, mai ales că o curvă moartă poate fi aruncată cu ușurință peste bord. Dacă, din contră, te prind în Darwin și le povestești cum ai ajuns aici... deci, cum ți-am zis: încearcă să scapi cât mai repede, chiar și cu riscul de a-i cădea în brațe polițistului portuar...

Gloria nici nu reuși să-i mulțumească acestui tânăr pentru avertismentele sale. Gândurile i se învălmășiră atunci când el ieși, făcându-le loc unor imigranți chinezi, care, spre norocul ei, nu aveau dorințe speciale și nici nu vorbeau o iotă engleză. Gloria îi lăsa să-și astâmpere cu ea poftetele, și încercă să își facă un fel de plan.

Fochistul avea dreptate: era puțin probabil ca steward-ul să o lase să plece de bunăvoie. Ea nu se înhămasse la toate astea doar pentru a se lăsa prinsă de autorități și pentru a fi trimisă, cu rușinea și cu invectivele cuvenite înapoi, la părinții ei. Bine, era posibil să fie trimisă în Noua Zeelandă, la rudele sale. Era mai aproape și poate că pentru australieni ar fi fost mai ușor. Dar poate că nu. Și chiar dacă ar fi avut acest noroc, bunica Gwyn ar fi aflat ce, făcuse pe vapor, iar asta nu se putea întâmpla. Nimeni nu trebuia să afle! Mai degrabă murea.

În cabinele din jurul ei, atmosfera era animată. Gloria se miră pentru că nu o observase mai devreme. Aproape că ar fi așteptat în agonie, până când capcana s-ar fi închis în urma ei. În acea seară abia dacă avu clienți. De fapt, era de înțeles. Echipajul era ocupat cu manevrele de acostare și nu mai aveau niciun motiv pentru a apela la serviciile ei: la ce bun să mai meargă la curva asta murdară de pe vapor, când a doua zi îi aștepta districtul roșu din Darwin? Dacă Gloria avea ghinion, steward-ul avea să își închidă bordelul personal încă înainte de miezul nopții.

Trebuia să iasă imediat!

Când terminară cei doi asiatici, se forță să se ridice și să-și strângă puținele lucruri într-o bocceluță. Gloria își schimbă din nou rochia ei ruptă și plină de păduchi cu uniforma musului Jack. Pantalonii și cămașa i se părură grele și speră să poată înota în ele. Dar nu era o altă posibilitate: fie reușea să ajungă la mal, fie se îneca.

Gloria se târî pe coridoarele în care emigranții își ordonau lucrurile. Din nou fu lăsată să treacă, fără niciun fel de comentarii. *Sper că niciunui dintre bărbați nu-i va veni ideea să-l anunțe pe steward!* îi trecu prin cap. Apoi, se liniști. Micuții bărbați gălbejiți nici măcar nu îndrăzneau să-l privească în ochi pe așa-zisul mus. Probabil că nu o recunoșteau pe Gloria. Din câte văzu, abia dacă erau clienți printre ei. Asiaticii pe care steward-ul îi adusese la ea probabil că proveneau de la clasa a doua. Pasagerii de pe puntea intermediară, săracii săracilor, abia dacă ar fi putut să-și permită o vizită la ea.

Pe punte, aerul rece o izbi în piept. Bineînțeles, pe această jumătate a pământului era iarnă. Pe de altă parte, se afla în nordul Australiei, iar aici era o climă tropicală. Nu putea fi chiar atât de frig! Gloria respiră adânc. Într-adevăr, se obișnuiră, încet-încet, cu temperaturile, după cum le putea estima, de aproximativ douăzeci de grade. După căldura înăbușitoare și lipsa de aer de sub punte, aici părea într-adevăr a fi răcoare, dar era vremea ideală de înotat...

Gloria se adună. Se târî pe punte, în umbra bărcilor de salvare și a instalațiilor tehnice. *O barcă de salvare, și asta ar fi o posibilitate*, își spuse Gloria... dar nu, singură n-ar fi reușit niciodată să arunce o asemenea luntre peste bord, ca să nu mai vorbim de zgomotul creat. Gloria se uită peste balustradă. Marea se afla departe, sub ea, însă măcar era liniștită. Iar luminile orașului se vedeau deja bine, nu putea fi prea departe. Vaporul părea că abia dacă se mai mișcă. Așteptau ei poate pe cineva, care să o ducă pe *Niobe* în port? În acest

caz, cel puțin, nu exista primejdia de a ajunge în vreo elice a vaporului și de a fi sfâșiată în bucăți. Pe de altă parte, călăuza ar fi putut-o prinde pe înotătoare. Totuși, mai întâi trebuia să sară. Gloria se îngrozi din cauza înălțimii. Nu mai înotase de ani de zile, nici nu sărise vreodată în apă.

Însă atunci auzi voci. Cineva veni pe punte; păreau mai degrabă membri ai echipajului decât pasageri, dar asta nu mai conta. Dacă o găseau pe Gloria, soarta îi era pecetluită, indiferent dacă ar fi fost dusă înapoi la Seaton sau în fața căpitanului.

Gloria trase aer în piept, își aruncă bocceluța și sări.

De pe vapor, plajele din Darwin lăseau impresia că ar fi la o aruncătură de băț, dar Gloria nu părea să se apropie cu adevărat de țărm. Avea sentimentul că înoată de ceasuri bune. Între timp, însă, nu-i mai era frică. Se obișnuise cu răcoarea apei. Chiar dacă hainele o deranjau, putea reuși. Gloria își legase lucrurile la spate – să le țină în mână ar fi incomodat-o la înot. Și era plăcut, după toată această perioadă petrecută în cabina jechoasă, să fie din nou spălată de apă. Gloria avea impresia că oceanul nu i-ar da jos doar murdăria, ci și rușinea de pe ea. Din când în când, intra cu fața sub apă și apoi, prinzând curaj, și cu părul. Încerca să rămână atât de mult sub apă până când păduchii ar fi trebuit să se înece. Puricii muriseră deja cu siguranță. Aproape că-i veni să râdă. Și înota mai departe.

Gloria avu nevoie de întreaga noapte și de încă o jumătate din zi până când reuși să se târască, în sfârșit, pe o plajă pustie, la sud de Darwin. Mai târziu, avea să afle că se numea Casuarina și că acolo erau crocodili de apă sărată. Animalele nu-și făcură însă apariția iar Gloria era atât de obosită, încât nici măcar crocodilii nu ar fi putut să o împiedice să se prăbușească pe nisip și să adoarmă.

Spre final, fusese atât de epuizată și temperatura corpului îi scăzuse într-atât, încât abia mai putea înota. Abia dacă se mai ținea la suprafață și atunci, pe la amiază, o ajută vântul proaspăt venit dinspre mare și valurile pe care acesta le aducea cu sine. Nisipul era deja încălzit de soare și îi uscă Gloriei hainele în care era îmbrăcată în vreme ce ea dormea.

Când se trezi, se lăsase deja seara. Fata se ridică, amețită. Reușise. Scăpase de steward și de poliția portuară. De bună seamă, nimeni nu își imagina că o persoană ar putea înota din China în Australia. Gloria simți din nou nevoia de a chicoti isteric. Ajunsese la destinație... În celălalt capăt al lumii, la doar două mii șase sute de mile de Noua Zeelandă. Asta dacă nu punea la socoteală și jumătatea de glob, care se întindea între Darwin și Sydney. Gloria nu știa dacă erau vapoare între teritoriile din nord și Insula de Sud a Noii Zeelande, dar din Sydney puteai călători la Lyttelton. Își aminti de bunicul James, care fusese trimis, pe vremuri, ca hoț de animale, de la Canterbury Plains la Botany Bay. Mai departe, se străduise să ajungă la câmpurile aurifere, după care se întorsese acasă cu un câștig substanțial. Gloria se întrebă dacă în Australia se mai căuta aur, și dacă da, unde. Pentru ea, asta nu era însă soluția, deși era ferm decisă ca, până la întoarcerea acasă, să rămână „Jack”, dar și ca băiat avea oroare de o tabără plină de bărbați.

Dintr-odată, Gloria simți o foame arzătoare. Mai întâi trebuia rezolvată această problemă, chiar dacă asta însemna să fure ceva de mâncare. Pentru asta, trebuia să meargă în oraș... iar hainele îi erau încă umede; ar fi bătut la ochi dacă ar fi mers pe străzi ca o pisică plouată.

Gloria își dezbracă puloverul de lână și îl întinse pe nisip. Nu avu curajul să-și dea jos cămașa și pantalonii, indiferent cât de goală era plaja. Buzunarele le putea însă întoarce pe dos, pentru a se usca mai

repede. Prin pânda îmbibată, simți o hârtie udă...

Când o scoase, Gloria se uita, fără să-i vină a crede, la cele zece bancnote de un dolar, „cadoul de bun rămas” al lui Harry. Partea care îi revenea ei din vânzarea către steward.

Gloria zâmbi. Era bogată!

De fapt, nimeni nu s-ar fi așteptat la una ca asta, dar Lilian se dovedise a fi folositoare. După moartea lui James McKenzie, ea rămăsese singură cu mama ei la Kirward Station și așteptase sosirea lui Jack și a lui George Greenwood, care aduceau trupul neînsuflețit al Charlottei. Revederea cu tatăl și cu frații ei trebuia să aștepte până când se vor fi îngropat toți morții. Tim Lambert era de neînlocuit în mină.

— Dar acum, te ajut! zise Lilian hotărâtă, după ce ajunsese, în sfârșit, în Greymouth, și după ce întoarcerea ei acasă fusese sărbătorită cum se cuvine.

— Ce vrei să faci tu în mină, copilă? întrebă Tim zâmbind.

S-ar fi bucurat mult să o aibă pe frumușica lui fiică zilnic în jurul lui, dar nu prea îi venea în minte, la drept vorbind, nicio sarcină pentru ea.

Lilian ridică din umeri.

— Păi, tot ce se face într-un birou. Facturi. Să dau oamenilor telefoane...

Lily nu se temea de noile aparate de telefon, care se găseau mai nou în orice birou, și care ușurau vizibil comunicarea cu clienții și cu partenerii de afaceri.

— Știu tot ce știu și secretarii tăi...

Tim râse.

— Și ce facem cu secretarul meu? o luă el peste picior.

Lilian privi plictisită.

— Poate că vom avea nevoie de mai mulți, zise ea vag. Și, în rest...

Chicoti.

— Doar mai sunt și în subteran treburi de rezolvat...

Chiar dacă Tim Lambert nu trimise pe niciunul dintre angajații lui de la birou în subteran, se găsi suficient de mult de lucru și pentru Lilian. Fata preluă mai întâi întreg serviciul telefonic și făcea cu partenerii ei de discuție, rând pe rând, tot ce voia. Nu accepta niciun refuz de la furnizori sau de la transportori, și, oricum, oamenii din Greymouth erau deja obișnuiți să primească ordine de la o femeie, însă ceea ce Florence Biller reușea prin forță, Lily obținea prin șarm. În special partenerii de afaceri mai tineri se grăbeau cu livrările, mai ales fiindcă voiau să o cunoască pe fata de la telefon, cu vocea atât de vie. Și Lilian nu-i dezamăgea, ci îi făcea să râdă și îi distra atât timp cât trebuiau să-l aștepte pe tatăl ei ori pe maestrul miner. Lui Lilian i se părură ușoare chiar și relațiile cu minerii, deși, firește, trebuise să asculte și ea poveștile populare despre femeile din mină. Un miner bătrân făcu referire la ele chiar și atunci când intră doar în încăperile unde se afla motorul cu aburi care acționa corfele.

— Și ce-i cu sfânta Barbara? întrebă Lily ridicând din sprâncene. Imaginea ei este agățată în fiecare corf! Și, în afară de asta, nici nu vreau să cobor cu voi. Sunt aici doar pentru a-i comunica domnului Gawain situația bolnavilor.

Lilian zbură prin birouri. Se ardea mereu atunci când fierbea cafeaua, dar se descurca repede în contabilitate. Spre deosebire de ceilalți angajați ai biroului, care erau, în marea lor majoritate, mai în vârstă și mai butucănoși, ea era de-a dreptul încântată de noutăți, precum mașina de scris, și învăță să bată la ea în timp record.

— Merge mult mai repede decât cu mâna! se bucură ea. Cu asta s-ar putea scrie foarte bine și povești!

Lilian era mereu bine dispusă și îl înveselea pe tatăl ei, pe care iarna îl afectase, ca în fiecare an. Șoldurile și picioarele îl dureau

foarte tare atunci când era frig, iar birourile nu puteau fi ținute fără ca în ele să fie curent. La urma urmei, aici mereu intrau și ieșeau oameni, iar încăperile se aflau la nivelul solului. Tim încerca să se adune, însă, când era surmenat – și așa fusese în acest prim an al războiului aproape tot timpul – el își vărsa nemulțumirea asupra secretarilor lui. Prin prezența lui Lilian, situația se ameliorase. Nu doar pentru că o iubea, ci și pentru că ea făcea mai rar greșeli. Fata era inteligentă și se interesa de conducerea firmei. Îi puneă întrebări tatălui ei în drum spre serviciu și pregătea, de multe ori, documentele necesare pentru o discuție sau pentru o decizie, înainte ca Tim să fi apucat să le explice angajaților lui de la birou despre ce era vorba.

— Ar fi trebuit să o tritem să studieze tehnica mineritului, îi spuse Tim soției lui, zâmbind, atunci când Lilian îi explică fratelui său, cu o figură serioasă, principiul mineritului. Sau economia afacerilor. Cu timpul, cred că ar putea să o facă și pe Florence Biller să se teamă.

În ce privea conducerea minei, Lilian nu avea ambiții serioase. Lucrul alături de tatăl ei nu era pentru ea nimic altceva decât o joacă. Firește că voia să facă totul cât mai bine și chiar și reușea, însă, în reveriile ei, ea nu jongla cu bilanțuri, așa cum o făcea Florence când era la vârsta ei. Lilian visa în continuare la marea ei iubire – din păcate, societatea elevată din Greymouth nu putea oferi decât puțini băieți de-o vârstă cu ea. Bineînțeles că erau suficient de mulți mineri de șaisprezece sau șaptesprezece ani, dar fiii păturii sociale superioare studiaseră în Anglia, sau măcar la Christchurch sau la Dunedin.

— Oricum, ești prea tânără, o anunța Elaine, atunci când ea se plângea de asta. Mai întâi, să devii adultă, și atunci se va găsi și bărbatul potrivit.

Lipsa burlacilor li se părea mai degrabă liniștitoare lui Elaine și lui Tim. Elaine se căsătorise prima dată când era mult prea tânără, iar rezultatul fusese catastrofal. Era ferm hotărâtă să o scutească pe Lilian de astfel de experiențe.

Astfel, primul an de război trecu pentru familia Lambert lipsit de evenimente. Lilian suspină atunci când trecu și primăvara și nu se conturase încă nimic, în ceea ce privea dragostea. Între timp, făcea aproape mecanic treaba de la mină. Era încă destoinică, dar începea să se plictisească și cotrobăia prin rafturile bibliotecii părinților. Spre marele ei noroc, împărtășea cu mama ei, Elaine, o predilecție pentru lecturile ușoare. Elaine nu o certa atunci când își, comanda din Anglia cele mai noi romane, din contră – mama și fiica trăiau intens, alături de eroine, pasiunea pentru iubiții lor.

— Desigur, poveștile nu au nimic de-a face cu realitatea, fu de părere Elaine că e nevoie de o clarificare, însă Lilian visa mai departe cu ochii deschiși.

— Duminică vei putea să dansezi cu adevărat, zise Tim într-o bună zi, binevoitor, pe când Lilian visa din nou la balurile ei de debutantă și la complicațiile dramatice din romane. Chiar dacă e vorba doar despre picnicul organizat de biserică. Trebuie să mergem, Lainie, și la bazarul caritabil. Poate că reușești să îți aduci și tu cumva contribuția. Facem o donație mai mare; la urma urmei, e vorba să se construiască o casă parohială. Familia Biber s-a trecut de asemenea pe listă, iar ei nu se zgârcesc. Chiar atât de mărinimos nu pot fi, acționarii noștri vor să facă profit. Dar, firește că noi ne vom implica, discret...

Elaine încuviință.

— Îl voi întreba pe reverend în ce măsură pot ajuta. Oare Florence va pune din nou mâna pe polonic?

Tim râse. Era un obicei ca soțiile proprietarilor de mine să se

implice în comunitate, dar mecenatele gratuite erau văzute, în orașele mici precum Greymouth, drept o aroganță. Elaine Lambert și Charlene Gawain, soțiile celor aflați la conducerea minei Lambert, nu se sfiau să dea o mână de ajutor. Ambele lucraseră alături de mineri – și nimeni nu mai amintea faptul că mult stimata doamnă Gawain fusese în trecut prostituată. Gândul de a lucra în bucătăria săracilor era, însă, cât se poate de îndepărtat de Florence Biller, întreaga localitate răsese cu un an în urmă, atunci când încercase în timpul serbării de vară, să împartă oamenilor lichior, reușind să provoace suferință deopotrivă propriei rochii și hainelor de duminică ale invitaților.

— Familia Biller va participa cu siguranță. Apropo, fiul lor cel mare tocmai s-a întors de la Cambridge.

Tim își scoase atelele și se așeză comod în fața șemineului. În fiecare primăvară ploua neîntrerupt în Greymouth, iar vremea îi intra în oase. Nu-i mergea mai bine nici acum, de când iarna se dusesse.

— Serios? Dar e încă foarte tânăr. Și-a terminat deja studiile?

Elaine se miră. Cu mult mai iscusită decât Florence la turnatul lichiorului, îi umplu lui Tim ceașca de ceai. Lilian căută niște fursecuri.

— Băiatul are, de bună seamă, o inteligență superioară, la fel ca tatăl lui.

Tim ridică din umeri.

— Ca și...? Ah, Lily, du-te până în cămară. Aici nu mai sunt prăjiturile, dar Mary a mai făcut câteva, în cutia de pe al doilea raft din stânga.

Lilian deveni botoasă. Știa prea bine când era trimisă la plimbare.

— Nu o să-ți vină să crezi, dar băiatul seamănă mult cu Caleb, făcu Tim.

Știa că lui Elaine îi plac bârfele.

— Aceeși față îngustă, aceeași statură mlădioasă...

— Dar nu am știut cu toții că a fost secretarul ei? Cel care s-a înțeles mai întâi atât de bine cu ea, dar care a fost concediat, pe neașteptate, după ce a rămas gravidă?

Elaine nu prea credea în paternitatea lui Caleb Biller.

— Îți spun eu cum e, l-am văzut. La feronerie. Matt a fost de părere că ar trebui să mă uit eu însumi la noile contrafișe. Ei bine, și Florence avea, de bună seamă, un motiv de ceartă cu Hankins...

Jay Hankins conducea fierăria

Elaine izbucni în râs.

— Și l-a înjurat ea, personal?

— Se pare că, din când în când, are nevoie de așa ceva. În orice caz, băiatul stătea lângă ea și aproape că intra în pământ de rușine, iar cumințenia îi e caracteristică lui Caleb. De la mamă are doar ochii, pare a fi foarte sportiv, dar se spune că ar fi un tocilar. Hankins zice că a studiat literatura sau așa ceva...

— Și de unde ar putea el să o știe? se interesă Elaine și luă o prăjiturică. Mulțumesc frumos, Lily.

Lilian puse cutia pe masă.

— Se pare că Florence și-ar fi certat mai înainte fiul, tot în public, fiindcă nu putea deosebi șuruburile de cuie, sau așa ceva. Acum încearcă să-l aducă pe drumul cel bun. Urmează să lucreze la mină.

— Dar, indiferent ce a studiat, tot nu se poate să fi terminat, socoti Elaine. E de vârsta lui Lily, ceva mai tânăr chiar...

— Probabil că l-au adus înapoi din cauza războiului. Fratele lui nu merge deloc în Anglia, îl trimite la Dunedin, din câte am auzit. Europa este prea nesigură.

Elaine încuviință.

— Războiul ăsta nenorocit... ți se pare și ție la fel de ireal?

Își amestecă ceaiul.

— Nu și dacă mă uit la bilanțurile noastre. Tot cărbunele ăsta înseamnă oțel, iar oțelul înseamnă arme, și armele, moarte. Tunuri, mitraliere... o invenție extrem de diabolică! Săracii oameni, mor acolo ca muștele. De ce anume, asta încă n-am înțeles.

Tim își încreți fruntea, plin de griji.

— În orice caz, mă bucur că suntem atât de departe, chiar dacă ar putea fi interpretată ca o lașitate...

Elaine zâmbi.

— În acest sens, ai multe de spus, zise ea apoi, cu gândul pierdut din nou la acel accident de mină, petrecut în urmă cu optsprezece ani, când Tim fusese oricum altcumva, dar nu laș.

— Și că fiii noștri sunt prea mici pentru a face acolo vreo neghiobie, adăugă Tim.

Armata recruta, mai nou, și tineri din Noua Zeelandă și din Australia. Primul contingent al ANZAC, *Australian and New Zealand Army Corps*, urma să fie trimis, în curând, cu vaporul, în Europa.

Elaine încuviință și aproape că îi mulțumi Cerului, întâia dată pentru handicapul lui Tim. Nu trebuia să se teamă că i-ar trimite cineva soțul în război – sau că lui Tim i-ar veni această idee stupidă.

Duminică, ploaia care căzuse până atunci neconținut se opri și, în sfârșit, Greymouth se prezenta ca proaspăt spălat. Deși urmele stricau un pic frumosul peisaj, natura câștigă supremația. Lanuri de ferigă se întindeau până aproape de oraș, iar pe malul râului erau multe locuri romantice. Biserica se afla în afara orașului și străzile pe care Roly conducea automobilul familiei Lambert treceau pe lângă câmpii de un verde viu.

— Seamănă puțin cu Anglia, susținu Lilian, care își amintea de acea zi a cursei de bărci de la Cambridge.

Ben avusese dreptate. Renumita întrecere, în care conturau Universitățile Cambridge și Oxford, se anulase, deocamdată din cauza războiului.

Astfel, nici plecarea lui Rupert de la colegiu nu îi oferise lui Ben posibilitatea de a se evidenția ca strock.

Decorul din fața bisericii arăta la fel cum Lilian îl ținea minte din copilărie. Bărbații asamblau mese, femeile cărau vesele coșuri de picnic, căutând locuri umbroase, pentru a lăsa acolo bunătățile în timpul serviciului divin. Fiindcă vremea ținea cu ei, reverendul se gândea să mute slujba afară. Copiii entuziasmați întindeau păturile în jurul altarului improvizat, în vreme ce mamele și bunicile împodobeau mesele pentru târgul care avea loc mai târziu. Fiindcă prăjitura avea să fie licitată, iar produsele de patiserie, premiate, doamna Tanner, care se considera a fi marea doamnă a comunității, șoșotea cu prietenele ei despre descurcăreață patroană de birt, patroană a bordelului, Madame Clarisse, care însă nu se lăsa intimidată de ea. Ca în fiecare duminică, își aducea turma de fete ușoare la slujbă și, de bună seamă, nu intenționa să rateze nici picnicul.

Elaine și ajutorul ei în ale bucătăriei, Mary Flaherty, își goleau coșurile, în vreme ce Roly și Tim discutau cu restul posesorilor de mașină din comunitate despre vehiculele lor.

— Mai bine m-ai ajuta cu acest coș, îl puse Mary la punct pe prietenul ei, care tocmai se lăuda că mașina familiei Lambert, un Cadillac, avea cei mai mulți cai-putere.

Roly se supuse suspinând.

Elaine își salută soacra, pe Nellie Lambert, cu un zâmbet fals, și își obligă odraslele să facă plecăciuni și reverențe cum se cade înaintea ei. Apoi, băiețelii dispărură în mulțime, pentru ca imediat după aceea să se joace prinsa cu prietenii și să facă tărăboi. Lilian se

alătură câtorva fete care culegeau flori pentru altar.

Apoi, în final, cu puțin timp înainte de începerea slujbei, se apropie și mașina familiei Biller. Mai mare și mai modernă decât mașina preferată a lui Tim și a lui Roly. Bărbații aruncară priviri pline de jind uriașului automobil, în vreme ce Elaine și prietena ei, Charlene, se concentrară mai mult asupra celor aflați în interior. Și Matt Gawain îi povestise soției sale despre asemănarea izbitoare dintre Caleb Biller și fiul cel mare al lui Florence, motiv pentru care cele două își ținură respirația atunci când Caleb și tânărul coborâră din mașină.. Nu fură dezamăgite. Chiar și expresia cam morocănoasă de pe chipul junelui aducea cu tânărul Caleb. Elaine își mai amintea foarte bine de prima lor întâlnire, la o cursă de cai. Tatăl lui Caleb îl obligase să fie acolo, iar întreaga atitudine a flăcăului vădea teamă și împotrivire.

Nici tânărul Biller nu părea să fi venit chiar de bună voie sau, cel puțin, se certase cu mama lui. Ea îi arunca priviri pline de reproș, iar el dezvăluia o altă trăsătură a lui Caleb: își ținea umerii în jos, resemnat. Benjamin era mai athletic și mai bine făcut, dar la fel de înalt și de slab ca tatăl lui. Nu avea, de fapt, nimic în comun cu frații mai mici, ambii cu o structură mai îndesată, mai solizi, care păreau să semene mai mult cu mama lui și cu – după cum formulase cam eufemistic Nellie Lambert – „ramura mai brunetă a familiei Weber”.

Florence își adună familia în jurul ei. Era o femeie îndesată. În tinerețe avusese o înclinație spre o anume rotunjime. Între timp aceasta trecuse. Meseria ei solicitantă nu îi dădea răgazul să mănânce prea mult și prea des, însă nici nu devenise o frumusețe. Chipul ei era în continuare cleios și, în ciuda palorii date de munca de la birou, era acoperit de pistrui. Părul ei des și șaten era prins într-un coc mare, iar gura mică i se strâmba a supărare. Florence se forță să zâmbească atunci când își împinse cei trei băieți înspre

reverend. Cei mici făcură pe dată o reverență rapidă și absolut ca la carte în fața preotului, însă cel mai mare se arătă mai îndărătnic și schiță doar o plecăciune. Apoi, văzu fetele care puneau flori în jurul altarului și ochii îi scânteiară cu interes. Micuța roșcată...

Lilian aranjă ultima ghirlandă și cercetă altarul, încruntându-se. Da, putea rămâne așa. Se întoarse spre reverend, căutând aplauze și privirea i se opri asupra unor ochi limpezi, verde-deschis. Un chip alungit, părul blond, trupul bine clădit al vâslașului, care tocmai se încorda, atunci când băiatul o recunoscuse.

— Ben, șopti ea cu vocea gătuită.

Trăsăturile băiatului oglindiră mai întâi o neîncredere, însă, imediat după aceea, în ele se ivi un zâmbet aproape nefiresc.

— Lily! Ce cauți aici?

RĂZBOI

*Canterbury Plains, Greymouth, Gallipoli și Wellington,
1914–1916*

1

După ce lucrurile i se uscară cu totul, Gloria se târî spre oraș. Era moartă de foame. Se făcuse frig și trebuia să mănânce. Pe lângă asta, avea nevoie și de un adăpost unde să poată dormi. Nu-i era greu să-și ia ceva de mâncare. Erau suficiente restaurante, ceainării și tarabe în orașul portuar. Gloria se strădui să nu se apropie prea mult nici de port, nici de districtul roșu, care se afla de cele mai multe ori în imediata lui vecinătate. Evită și localurile în care se aflau mai mulți bărbați, indiferent cât de apetisante ar fi fost mirosurile care pluteau dinspre bucătărie.

În cele din urmă se hotărî pentru o ceainărie mică, în care servea o femeie. Probabil că aici erau doar femei de serviciu, dar era mai bine decât să se expună privirilor chelnerilor și ale celorlalți bărbați din local. Ceainăria era aproape goală. Doar câțiva oameni mai în vârstă stăteau la mese, discutând sau citind ziare. Boșorogii nu păreau să reprezinte un pericol. Gloria se relaxă. Și, spre surprinderea ei, nu erau doar mâncăruri reci; câțiva clienți mâncau cu plăcere o tocană consistentă. Să fi fost clienți fideli, care luau aici masa în fiecare zi? Timidă, Gloria ceru o mâncare, arătând spre farfuriile celorlalți. Ar fi trebuit, de fapt, să fie obișnuită să mănânce prin restaurante. Familia Martyn frecventase cele mai bune case din Europa și din America, însă Gloria nu suportase niciodată atenția

chelnerilor și cu atât mai mult interesul celorlalți clienți față de renumita ei mamă.

În acest loc însă, nu era nevoie de vreo etichetă anume. Chelnerii erau amabili, dar fără chef de vorbă. Fata care o servea îi aduse Gloriei un castron mare cu tocană și privi cu plăcere cum presupusul tânăr mânca fără să respire.

Cu un zâmbet aproape conspirativ, îi mai aduse o porție.

— Vai, tinere, ești mort de foame! Ce ai făcut, ai înotat din Indonezia până aici?

Gloria se făcu roșie ca racul.

— De unde știți că...?

— Că vii de pe un vapor? Nu-i greu de ghicit. Mai întâi, orașul ăsta e un sat. Aș fi remarcat demult un flăcău atât de ochios ca tine. Și, în afară de asta, arăți ca un marinar care tocmai a coborât de la bordul navei. Părul tău urlă după un frizer, tinere! Cu barba mai ai încă de așteptat...

Femeia râse. Era rotundă, roșie la față și, în mod evident, inofensivă.

— Dar ai făcut baie. Asta e bine pentru tine. Și încă nu ești dependent de whisky. Toate astea sunt laudabile. E prima ta slujbă?

Gloria încuviință.

— Dar a fost înfiorător! izbucni ea. Aș... aș dori să rămân în țara asta.

— Ai rău de mare?

Femeia dădu din cap, înțelegător.

— Când eram de vârsta ta, am emigrat din Anglia în Australia. Pe cuvânt, jumătate de călătorie am stat aplecată peste balustradă! Trebuie să te fi născut pentru asta, ca să fii marinar. Ce vrei să faci acum?

Gloria ridică din umeri. Apoi, își strânse tot curajul laolaltă.

— Știti cumva unde... poate... unde aş putea găsi un loc de dormit? N-am mulți bani, eu...

— Pot să-mi imaginez că golanii ăia te-au angajat pentru doar câțiva cenți! Și nici măcar nu te-au hrănit ca lumea, ești numai piele și os. Din partea mea, poți să vii și mâine, îți ofer un prânz bun. Am avut și eu un băiat, dar ăla e acum mare și s-a dus să construiască calea ferată. Acolo nu câștigi mult, dar îi place că mai vede lumea puțin. Și de dormit... reverendul de la biserica metodistă are câteva adăposturi pentru bărbați. Cine poate, face o mică donație, dar dacă nu ai bani, nimeni nu zice nimic. Doar să te rogi e obligatoriu, bineînțeles. Dimineața și seara...

Gloria nu se mai rugase de luni întregi, nici măcar înainte de nefericita sa călătorie. Pe William și Kura Martyn nu îi interesa dacă fiica lor mergea sau nu la slujbe. În ce-i privea, ei nu mergeau la biserică. Gloria se dusese la slujbele din Sawston, dar fără să vrea cu adevărat. Ori de câte ori îl vedea pe reverendul Bleachum, vedea imaginea sacristiei înaintea ochilor – un preot, cu pantalonii în vine, peste o femeie din propria lui parohie, cu zece minute înainte ca el să-i jure credință alteia. Gloria nu știa cu adevărat dacă să creadă în Dumnezeu, dar nu ar fi dat un cent pe cinstea slujitorilor lui pe pământ.

La fel de agitată intră și în biserica din Knuckey Street, o construcție destul de părăginită. Reverendul, un bărbat înalt și blond, tocmai ținea o slujbă la care nu participa prea multă lume. Gloria privi neliniștită la trei bărbați care păreau a fi complet decăzuți, aliați în al doilea rând. Să fi fost ei oaspeți ai adăpostului?

Gloria se rugă cuminte, însă renunță la cântatul alături de cor, la sfârșit. „Jack Arrow” era încă tânăr, dar trebuie că-și schimbase deja vocea. Când slujba se termină, preotul o caută, iar ea îi poveste, cu întreruperi aceași poveste ca și femeii din ceainărie: Jack, un new

yorkez înăscut, se angajase din pură dorință de aventură pe un vapor care naviga spre Darwin. Căpitanul îl exploatase, iar ceilalți membri ai echipajului fuseseră neprietenosi...

— La cum arăți, ar fi putut fi la fel de bine prietenosi, observă reverendul necruțator. Îi poți mulțumi lui Dumnezeu că ai scăpat de acolo nevătămat, nici la trup, nici la suflet!

Gloria nu înțelese ce voia să spună, însă roși.

Preotul dădu din cap plin de înțelegere.

— Se pare că ești un băiat bun, concluzionă el din rușinea Gloriei care, după toate aparențele, era încă vie.

— Dar ar trebui să-ți tai părul. În noaptea asta dormi aici, și vedem noi după.

După atâta amabilitate, Gloria sperase la o cameră doar pentru ea, dar, firește, adăpostul pentru bărbați îi fu și dormitor. Cinci paturi supraetajate erau înghesuite într-un spațiu mic, incomod, singura decorațiune constând în crucifixul de pe perete. Gloria își căută un pat în cel mai îndepărtat colț și speră să nu fie deranjată prea tare, dar, pe măsură ce se lăsa noaptea, locul se umplea de „oaspeți” de diferite vârste. Gloria se găsea din nou în mijlocul unui coșmar, format din putoarea corpurilor nespălate și sudoare masculină. Măcar nu mirosea a whisky; părea că preotul reușea să controleze asta. Câțiva bărbați jucau cărți, alții vorbeau. Un bărbat mai în vârstă, care se culcase în cușeta aflată vizavi de Gloria, încerca să o atragă și pe ea într-o discuție. Se prezentă drept Henry și o întrebă de nume. Gloria răspunse monosilabic, mai atentă decât în discuția cu reverendul, ceea ce se dovedi a fi cât se poate de îndreptățit. Henry, în mod evident un marinar, nu înghiți povestea fără să pună nicio întrebare, cum o făcuse preotul, naiv.

— Un vapor de la New York la Darwin? Așa ceva nici nu există băiete! Trebuie să navighezi prin toată lumea...

Gloria roși.

— Eu... ei... ei voiau să meargă mai întâi în Indonezia, se codi ea. Să ia o marfă...

Henry își încreți fruntea, însă începu apoi, la rândul său, să povestească despre călătoriile sale, care toate aveau de-a face cu aparent infinita lui însingurare de la bord. Gloria abia dacă îl ascultă. Regreta deja că venise, deși, desigur, pe „Jack” nu-l păștea niciun pericol.

Sau, totuși? Când se stinseră în fine lămpile cu petrol care dăduseră până atunci o lumină slabă, și când Gloria se ghemui în sfârșit să doarmă, simți pe obraz atingerea precaută ce părea a fi a unor mâini. Trebui să se înfrâneze pentru a nu striga.

— Te-am trezit, Jacky?

Vocea lui Henry, destul de înaltă pentru a unui bărbat, părea a fi foarte aproape de fața ei.

— M-am gândit că un băiat atât de drăguț... poate că îmi ții puțin de cald în noaptea asta...

Gloria sări, panicată, în sus.

— Lăsați-mă în pace!

Ea șoptea, dar nu îndrăznea să strige. În imaginația ei încinsă, se sperie că toți vor sări peste ea.

— Dispăreți! Vreau să dorm singur!

— N-am să-i povestesc nimic preotului despre vaporul spre Darwin... nu-i place să fie mințit...

Gloria tremura. De fapt, îi era totuna ce-i povestea individul ăsta reverendului, nu mai voia oricum nimic altceva decât să plece de acolo. Dar dacă o obliga să „fie drăguță cu el”, se deconspira. Dacă bărbații de aici observau că este o fată... Plină de curajul disperării, își ridică genunchiul și îl lovi și ea pe bărbat între picioare.

— Cară-te! strigă ea.

Prea tare. Bărbații dimprejur începură să se agite. Însă, spre mirarea ei, aceștia îi luară partea lui „Jack”.

— Henry, porcule, lasă băiatul în pace! Auzi doar că nu vrea să știe nimic de tine!

Henry gemu și Gloriei îi reuși să-l împingă de la marginea patului său. Se pare că bărbatul ajunsese să se pipăie și cu un altul.

— N-ai primit destul, gunoi homosexual ce ești? Poți să mai iei și aici o porție de bătaie...

Gloria nu pricepea nimic din toate astea, dar deocamdată răsuflă ușurată. Nu mai voia să riște de acum înainte. Își luă pătura și cearșafurile, se adăposti în baia destul de curată și trase zăvorul. Apoi se înveli, în pătura ei cât mai departe de pisoare. Dimineța următoare părăsi biserica, înainte ca cineva să se trezească. Nu lăsă nicio donație. În loc de asta, intră în prima prăvălie și investi trei din dolarii ei prețioși într-un cuțit și o teacă pe care o putea prinde la cingătoare. Pe viitor, când avea să doarmă, avea să o facă numai cu o armă în mână.

Apoi, au urmat păduchii. Gloria observase din ziua precedent că scurta scufundare în mare nu îi răpusese. Intră nesigură într-o farmacie și întrebă de cea mai ieftină substanță.

Farmacistul râse.

— Cel mai ieftin ar fi să te tunzi chel, băiete. Oricum ai nevoie de o tunsoare, arăți ca o fată! Odată ținac-pac, nu mai e păr, nu mai sunt păduchi! După aceea pudrează-ți părul cu asta.

Îi întinse ceva peste teighea.

Gloria cumpără praful cu doar câțiva cenți și se duse la un frizer. Își pierdu din nou buclele, de această dată de tot. Nu se mai recunosc după ce se uită în oglindă.

— Crește la loc, băiete! râse bărbierul. Costă cincizeci de cenți.

Gloria se simțea în mod ciudat, eliberată atunci când o luă înspre

ceainărie. Avea nevoie urgentă de un prânz bun și era chiar dispusă să plătească pentru el. Noua ei prietenă se ținu însă de cuvânt și îi îndesă pe farfurie, fără să-i ceară vreun ban, fasole, ouă și șuncă. Îi păru totuși rău după frumosul păr al lui „Jack”.

— Ceva mai scurt ar fi fost în regulă, nu imediat așa, la zero! Asta n-o să le placă fetelor, micuțule!

Gloria ridică din umeri. Atât timp cât nu avea să-i deranjeze pe posibیلی angajatori...

Căutarea unei slujbe se dovedi a fi însă complicată, cu atât mai mult cu cât Gloria nu îndrăznea să intre în cartierul portuar. La docuri ar fi fost de lucru din belșug. Se căutau mereu oameni care să ajute la încărcatul și la descărcatul vapoarelor. Gloria însă căuta o slujbă doar în oraș, și aici lucrurile se prezentau prost. Majoritatea băieților de vârsta lui „Jack” își făceau ucenicia pe undeva. Băieți decăzuți ca „Jack”, care nu proveneau din oraș și pentru a căror reputație nu stătea nimeni chezaș, erau priviți cu neîncredere. După o zi de căutări lipsite de succes, Gloria aproape că își dorea să nu fi părăsit biserica metodistă cu atâta nechibzuință. Cu siguranță că reverendul i-ar fi putut fi de ajutor, dar frica de Henry și de ceilalți bărbați era mai puternică. În cele din urmă, investi alți câțiva cenți din prețioșii ei bani într-o cameră de la o pensiune mică. Dormi pentru prima dată după luni întregi, liniștită, singură și fără să fie câtuși de puțin pusă în pericol, în așternuturi curate. Ziua următoare avu noroc, și reuși să țină locul unui curier care nu se prezentase la lucru dintr-un motiv oarecare. Livră câteva scrisori și câteva pachete de la un birou la altul și câștigă atât cât să mai păstreze camera pentru o noapte. Și în zilele următoare reuși să se descurce cu niște slujbe temporare, dar când făcu bilanțul, după o săptămână, lucrurile nu arătau prea bine. Din cei zece dolari ai ei mai rămăseseră doar patru, iar din banii muncii nu putuse pune

niciun cent deoparte. Deci nici nu putea fi vorba de o călătorie mai departe spre Sydney, decât doar dacă ar fi plecat pe jos.

Ceea ce și făcu, în cele din urmă. În Darwin, „Jack” nu putea face niciun ban. Așadar, Gloria o luă de-a lungul coastei și încercă să găsească slujbe sezoniere în localități mai mici. Acolo, spera ea, erau cu siguranță ferme care aveau nevoie de un grăjdar. Sau pescari cărora să le ajute la prins pește.

Din păcate, speranțele ei se dovediră a fi iluzorii. După două săptămâni, „Jack” abia dacă străbătuse o sută de mile și cheltuise toți banii. Hoinărea descurajată pe străduțele unui orașel portuar. Din nou nu știa unde va dormi și din nou suferea de foame. Nu mai avea decât cinci cenți; cu ei nu mai primea mâncare nici măcar în spelunca de cea mai joasă speță, precum cea pe lângă care tocmai se strecurase.

— Ei, micuțule, vrei să faci niște cențișori?

Gloria se sperie. Un bărbat, de bună seamă pe drum spre locanta îndoielnică. Pe întuneric, nu-i putu recunoaște chipul, dar el își vârî mâna în pantaloni.

— Eu... sunt un băiat, șopti Gloria și își căută cuțitul. Eu...

Bărbatul râse.

— Păi asta și sper! Cu fetele n-am nimic de gând. Caut un flăcău drăguț, care să-mi țină de urât la noapte. Hai, plătesc chiar bine...

Gloria privi împrejur, cuprinsă de panică. Bărbatul îi bloca drumul către următoarea străduță, dar nu părea că s-ar fi năpustit de îndată asupra ei. Dacă s-ar fi întors pe același drum pe care venise...

Gloria făcu stânga-împrejur și o luă la goană, ca urmărită de furii. Fugi până rămase fără suflu; apoi, aproape că se prăbuși pe un pod. Acesta ducea peste un râu care se vărsa în mare. Poate că era și o lagună... Gloria nu știa și îi era indiferent. I se părea că ajunge din

rău în mai rău. Între pod și zidul portului se plimbau, de colo-colo câteva fete sumar îmbrăcate.

— Ei, frumosule? Cauți companie pentru seara asta?

Gloria o luă din nou la goană. În cele din urmă, se trezi pe țarm, plângând. Poate că în preajmă erau și crocodili. Dar, în comparație cu animalele bipede de care tocmai scăpase, aceștia i se păreau inofensivi.

Gloria zăcu o perioadă, tremurând în nisip, apoi începu să se gândească. Trebuia să plece, trebuia să părăsească Australia. Dar după cum se arătau lucrurile, nu era nicio speranță să-și câștige banii necesari călătoriei pe cale cinstită. „Jack” abia dacă putea să supraviețuiască găsindu-și diverse slujbe temporare. Dar un drum peste ocean, până în Noua Zeelandă, nici nu încăpea în discuție.

„Faci tot ceea ce știi mai bine...” Erau cuvintele cinice alt steward-ului.

Gloria scânci. Nu putea însă nega: nu fusese niciodată plătită pentru altceva, decât pentru a fi „drăguță” cu bărbații. Fără cei zece dolari ai lui Harry, nu ar fi supraviețuit.

Dacă lucra pe cont propriu, de bună seamă că putea face bani din asta. „Individul a făcut bani cu găleata cu tine”, îi spusese atât steward-ul despre Harry, cât și tânărul fochist despre Richard Seaton. Jenny din San Francisco nu i se păruse însă tocmai bogată...

Gloria se ridică. Nu avea altă soluție, trebuia să încerce, chiar dacă era, fără doar și poate, periculos – celelalte fete nu aveau să fie prea fericite de concurență. Pe de altă parte, după cum îi spusese Jenny, existau multe lucruri pe care curvele obișnuite nu le acceptau sau le făceau doar împotriva voinței lor. Gândindu-se la asta, Gloria simți rușine, durere și teamă, dar nu mai era nimic ce să nu fi izbutit bărbații să facă deja pe *Niobe*. Dacă supraviețuise acolo, avea să reziste și în continuare.

Gloriei i se făcu rău atunci când se apucă să caute în bocceluța lui „Jack” singura rochie pe care o avea. O îmbrăcă fără tragere de inimă și o luă încet spre pod.

— Nu acum, mai târziu, șuieră Lilian.

Chiar dacă întâlnirea neașteptată cu Ben îi oprise bătăile inimii preț de o secundă, mintea îi funcționa – și o făcuse să înțeleagă pe dată că asemenea manifestări de bucurie nu-și aveau locul aici. Ben stătea lângă Florence și Caleb Biller, el trebuie că era fiul care tocmai se întorsese de la Cambridge! Și fără îndoială că nici familia Biller nici tatăl lui Lilian n-ar fi fost deloc încântați să afle că odraslele lor își încrustaseră numele în scoarța unui copac din Anglia, împrejmuindu-le cu o inimă ce simboliza dragostea.

Ben nu pricepu la fel de repede. Nici nu era de mirare, de vreme ce numele de familie al lui Lilian îi era încă necunoscut. Reverendul avu însă grijă să-i ajute în acest sens. Poate chiar în mod intenționat – și el era recunoscut pentru o minte și o inteligență deosebită și este posibil să fi observat licărul din ochii lui Ben și ai lui Lily.

— Ben! Ce bine că te-ai întors! îl salută el pe băiat, imediat după ce schimbase obișnuitele politețuri cu Florence și Caleb. Și ce mare te-ai făcut! Tinerele doamne din Greymouth se vor bate pentru un dans cu tine. Ți le prezint pe primele...

El arătă spre Lilian și spre celelalte două fete, care tocmai împodobiseră altarul.

— Erica Bensworth, Margaret O'Brien și Lilian Lambert.

Erica și Margaret făcură, chicotind, o reverență, în vreme ce lui Lilian nu-i ieși decât un zâmbet forțat. La urma urmei, tocmai întâlnise privirea rece a lui Florence Biller. Lilian avusese de-a face cu ea, în cadrul activităților pe care le făcea pentru tatăl ei și, după cum se pare, nu-i făcuse cea mai bună impresie. Spre deosebire de ceilalți angajați ai lui Tim, ea nu se lăsa intimidată – de exemplu, îi

făcea legătura telefonică lui Florence doar atunci când tatăl ei avea cu adevărat timp și liniștea interioară necesară pentru a se ocupa de problemele sale. Nu avea niciun fel de rețineri în a ademini clienții și în a amăgi furnizorii, pentru ca Lambert să fie servit mai repede decât Biller – în acele vremuri era o artă inimaginabil de valoroasă, fiindcă economia luase avânt, iar tâmplăriile și fierarii nu puteau procura atât de repede cherestea, ștampile și unelte, pe cât de repede se dezvoltă minieritul. Firește că Florence rămăsese politicoasă, dar în cercul restrâns al familiei, „mica Lambert” fusese deja poreclită drept „fetița nesimțită”. Expresia fusese rostită și în prezența lui Ben. Iar acum, el o avea pe această „mică bestie” înainte-i, în carne și oase – iar ea se dovedea a fi Lily a lui, fata pe care nu reușea să și-o scoată din minte, de când fusese mutat din Anglia. Fata pentru care umpluse de atunci pagini întregi cu poezii...

Lilian îi făcu un semn rapid cu ochiul. Ben înțelese.

În timpul slujbei, cele două familii se așezară pe câmpie la capete puse, însă Lilian și Ben nu se putură concentra asupra predicii. Amândoi răsuflară ușurați atunci când se termină și ultimul psalm și cu toții se îndreptară spre bufet. Lilian reuși să se nimerească lângă Ben la coada de la suc de fructe.

— Imediat ce termină toți de mâncat și se simt obosiți... atunci ne vedem... îndărătul bisericii, îi șopti ea.

— La cimitir? întrebă Ben.

Lilian suspină. Nu ar fi vrut să se exprime atât de prozaic și se întrebase, firește, dacă o fi câmpul lui Dumnezeu potrivit pentru o primă întâlnire secretă. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că în toate acestea se găsea și o componentă foarte romantică. Poate că ușor morbidă, dar și dulce-amară. Ca o poezie de Edgar Allan Poe...

În afară de asta, nu era niciun alt loc prin preajmă în care să fie la

fel de lipsit de părinți precum era cimitirul.

Așadar, încuviință.

— Uită-te pur și simplu după mine, vei vedea când mă ridic.

Ben încuviință hotărât și își luă în primire limonada. Se gândi pentru câteva clipe să i-o ofere lui Lilian, pentru a-i scurta timpul de așteptare, dar ajunse la concluzia că ar fi fost prea bătător la ochi, astfel că îi făcu doar conspirativ cu ochiul și se duse de acolo. Lilian privi încântată în urma lui. În fine, se întâmplă ceva! Și, în sfârșit, ca în romanele ei, iubitul rătăcitor se întorcea. Lily suspină. Era, însă, un dușman al familiei ei. Ca la Shakespeare! În apărarea ei, putea spune că la spectacolul de Crăciun de la Oaks Garden nu avusese niciodată voie să joace rolul Julietei. Acum, însă se găsea în miezul evenimentelor!

În final, Ben își părăsi primul familia și o luă discret spre biserică. Din contră, Lily se despărți aproape fără nicio tragere de inimă de „discuțiile de la masă” dintre Elaine și Tim, Matt și Charlene. Era din nou vorba despre familia Biller și despre fiul lor mai mare. Mama lui Lilian și cu Charlene nu mai pridideau să comenteze cât de mult seamănă fiul cu tatăl său, ceea ce lui Lilian i se păru cam ciudat. Și frații ei semănau cu Tim, iar băiatul mai vârstnic al lui Charlene era o copie fidelă a lui Matt Gawain, dar nimeni nu scăpase vreodată despre asta vreun cuvânt, darămite două. În orice caz, familiile aveau un subiect minunat de discuție și nimeni nu băgă de seamă că Lilian se depărtează. Când ajunse în curtea bisericii, Ben tocmai scrijelea inițialele lor în coaja bătrânului fag, aflat la capătul estic al cimitirului. Lui Lilian i se păru romantic, chiar dacă nu foarte iscusit din punct de vedere tactic. Prea multe „L. L.” și „B. B.” nu puteau exista la urma urmei, în Greymouth. Și ce? Hotărî să se simtă flatată de faptul că Ben risca să fie prins

pentru ea.

O privi extaziat atunci când se apropie de el printre șirurile de morminte.

— Lily, n-aș fi crezut că te mai regăsesc vreodată! o întâmpină el. Acea fată ciudată din Oaks Garden mi-a spus că ai plecat acasă. M-am gândit că o fi vorba, probabil, de Londra sau de Cornwall sau de vreo altă localitate din Anglia. Nu mi-ai spus că ești din Greymouth!

Lilian ridică din umeri.

— Și eu am crezut că ești de prin Cambridge sau de undeva dimprejur. Și m-am gândit că ești sărac, din cauza bursei...

Ben râse.

— Nu, eram doar tânăr. Acesta a fost motivul pentru care am fost tratat astfel. Am sărit peste câteva clase și universitățile pur și simplu luptau pentru mine. Cu bursa am putut studia ceea ce am vrut eu, nu ceea ce-și doriseră părinții mei pentru mine. Până acum, în orice caz. Însă cu războiul ăsta idiot au avut bineînțeles o scuză foarte bună pentru a mă aduce înapoi. Și-acum, stau în biroul ăsta oribil. N-ar trebui să-mi pese de cum se extrage cărbunele din pământ. Din partea mea, ar putea să rămână foarte bine acolo.

Lilian se încruntă. Nu-i venise niciodată ideea de a lăsa cărbunele în pământ, și nici nu i se părea prea inteligentă. În definitiv, se putea vinde scump. Ben era, firește, un poet, și vedea problema cu alți ochi. Deci, îi zâmbi blând.

— Dar ai trei frați. N-ar vrea să preia ei mina? întrebă ea. Atunci ai putea studia mai departe.

Ben încuviință, însă cu o expresie înverșunată.

— Ei aproape că se bat pe asta, zise el. Sam are abia doisprezece ani, dar știe mai multe despre afaceri decât mine. Din păcate, eu sunt cel mai mare... Dar să vorbim despre tine, Lily. Nu m-ai uitat?

— Niciodată! zise Lilian hotărâtă. Nu te-aș putea uita niciodată.

A fost atât de frumos în Cambridge! Și eu chiar am vrut să vin, aș fi făcut orice... tocmai în acea zi unchiul meu m-a luat de acolo. Și n-am putut fugi, au fost mereu oameni în jurul meu. Dar acum suntem aici.

Ben zâmbi.

— Acum suntem aici. Și am putea să ne... adică, vreau să spun...

— Te-ai mai putea uita o dată pentru a vedea ce culoare au ochii mei! zise Lilian ștregărește, apropiindu-se mai mult, cu privirea ațintită spre el.

Ben o mângâie timid pe obraji și o luă în brațe. Lilian ar fi putut îmbrățișa întreaga lume atunci când el o sărută.

— Cine a fost băiatul din cimitir?

Tim Lambert era rareori sever cu fiica lui, dar acum stătea amenințător în fața ei, pe cât de bine era capabil să o facă, cu atelele și cu cârjele sale. Lilian ședea la biroul ei și tocmai pusese jos receptorul. Părea mai bine dispusă și mai radioasă ca de obicei – un observator mai versat decât Tim i-ar fi citit, poate, pe chip că era îndrăgostită. Însă Tim se pricepea mai mult la bilanțuri sau la cum se încheia o afacere. Tocmai sărbătorise o astfel de afacere cu un pahar de whisky, într-o tâmplărie. Bud Winston, negustorul de cherestea, livra lemnul care ajuta la îndelung plănuita extindere a minei, iar Tim Lambert îi luase de sub nas lui Florence Biller un vagon întreg de lemnărie pentru căptușeală. Dacă Tim ar fi vrut să fie corect, ar fi trebuit să îi mulțumească în mai mare parte lui Lilian pentru asta, deoarece fiica lui supraveghease negocierile. Însă în acea zi nu era vorba despre dreptate, ci despre zvonurile care circulau prin Greymouth. Trebuie să fi fost deja mai peste tot, dacă le știau până și oameni ca Bud Winston. Tâmplăria nu era, la urma urmei, un bastion al bârfitorilor. Și asta fusese abia la ora

unsprezece, luni dimineața – până pe după-amiază avea să afle tot orașul că Lilian Lambert se întâlnea pe ascuns cu un băiat.

— Să nu negi, bătrâna Tanner a văzut totul. Însă e mioapă – nu l-a recunoscut pe flăcău.

Doamna Tanner era colportoarea numărul unu a orașului. Lilian se îngrijoră.

— Și ce vrea să spună că a văzut? Întrebă ea atunci, cât de nepăsătoare putu.

Dacă doamna Tanner văzuse sărutul, ea se găsea acum într-o mare belea.

Tim ridică din umeri.

— Ai stat de vorbă cu un băiat. Pe ascuns, în cimitirul din curtea bisericii. Tot orașul vorbește despre asta.

— Atunci nu se poate să fi fost chiar atât de pe ascuns, observă Lily, frunzărind la întâmplare prin niște acte.

În sinea ei, răsufla ușurată.

Tim se lăsă pe scaunul de la biroul său. Gestul îi răpi poziția strategică, însă era epuizat după drumul în oraș și îl dureau șoldul.

— Lilian, a fost Ben Biller? Întrebă el într-un târziu. Cineva a adus numele lui în discuție. Și nici mie nu mi-ar veni vreun altul în minte, care să ți se potrivească din perspectiva vârstei.

Lilian îi zâmbi angelic. În mod normal, una dintre abilitățile sale pregnante era capacitatea de a-l evalua pe interlocutor, însă acum era îndrăgostită.

— Ți se pare și ție că mi se potrivește? Oh, tăticule!

Sări în sus și dădu să-l îmbrățișeze pe tatăl ei. „Ben e atât de minunat! Atât de gentil, de drăguț”...

Tim se încruntă și o împinse la o parte.

— El e ce? Doar nu vorbești serios, Lilian! În timp ce te-ai plimbat cu el preț de trei minute printre câteva morminte, ai descoperit că

este bărbatul vieții tale?

Oscila între disperare și amuzament.

— Exact! Lilian radia.

— Dar ne-am cunoscut mai întâi la Cambridge...

Îi povesti tatălui ei, plină de încântare, întâmplarea de la cursa de bărci, lăsând la o parte doar câteva amănunte ne semnificative, ca de exemplu sărutul și inima scrijelită în trunchiul de copac.

— Scrie poezii, tăticule! Pentru mine!

Tim o privi rece.

— Lilian, zise el, apoi își schimbă cu greu poziția pe scaunul nu tocmai comod. E foarte posibil ca toate astea să ți se pară a fi foarte romantice, dar mie mi-ar plăcea mai mult dacă tânărul ar scrie poezii pentru altcineva. Tu ești prea tânără pentru a avea un prieten, iar el e prea tânăr pentru o fată. La vârsta voastră, eu încă mă mai jucam cu zmeie!

Ultima afirmație era cât se poate de adevărată, chiar dacă întâmplarea nu fusese tocmai atât de nevinovată, așa cum o înfățișa Tim. La vârsta lui Lily, el se găsea încă într-un internat englezesc, iar zmeul folosea la transmiterea mesajelor sale către Mary, fiica fermierului care aproviziona școala cu lapte. Însă nu se ajunsese la mai mult de câteva scrisori de dragoste. Mary își alegea prietenii mai degrabă din rândul elevilor mai mari.

— Ben este foarte matur pentru vârsta lui! susținu Lily. A sărit nu știu câte clase la școală.

Tim o contră.

— Toate astea nu mă interesează, Lilian. Fără îndoială că băiatul este inteligent, nici părinții lui nu sunt proști. Dar el ar trebui să-și folosească mintea pentru a nu sta tocmai pe capul singurei fete din oraș alături de care complicațiile sunt evidente încă de la bun început. Lily, nu te poți îndrăgosti de fiul lui Florence Biller!

Tim își trânti cârja, pentru a-și sublinia cuvintele, ceea ce până și lui i se păru ridicol.

Lilian își aruncă pe spate părul roșu ca focul și își ridică mândră capul.

— Ba pot!

— Tim, nu-i decât o simplă joacă. Cum de poți lua așa ceva în serios?

Elaine Lambert stătea în grădina casei sale și își observa soțul care se afla în mijlocul unei crize, formată dintr-un amestec de grijă și amuzament. Ca de obicei, atunci când Tim se enerva din cauza unui subiect, nu putea sta locului. Înaintea accidentului, fusese un bărbat extrem de agil, care nu intra în birou decât sporadic. Căuta mai degrabă legături directe cu minerii, sub sau deasupra pământului, vorbea personal cu furnizorii, iar în timpul liber se dovedise a fi un excelent călăreț. Limitarea capacității sale de a se mișca îl lovea greu și la ani buni după accident, iar acum șchiopată încoace și încolo, înaintea lui Elaine, undeva între grădina de flori și cea de mirodenii, și se lamenta de evidenta catastrofă pe care Lilian și Ben tocmai o declanșaseră.

Însă, cel puțin din punctul de vedere al lui Elaine, purta și el o parte din vină pentru ultimele încercături, atât de dramatice. În acea dimineață de luni nu știuse cum să procedeze altfel decât să-și trimită, acasă pe cel mai scurt drum, încăpățânata fiică. Lilian se și urcase, docilă, pe iapa cea mică, pe care i-o trimisese bunica Gwyn în dar de la Kirward Station. Călărise acel cal la fermă și Gwyn i-l dăruise – cu conștiința încărcată, era totuși vorba de acel mânz pe care Jack îl crescuse, pe vremuri, din iapa ponei a Gloriei și unul dintre armăsarii Cob. Părea, însă, că Gloria nu avea să se întoarcă deocamdată...

În orice caz, vioaia „Vicky” era acum în posesia lui Lilian, care considera, de bună seamă, că avea o nevoie urgentă de mișcare în acea zi. Strămoșii lui Vicky erau pur-sânge. Avea nevoie de lungi distanțe la galop, pentru care se oferea, excelent, drumul bine asfaltat spre minele Biller. La jumătatea drumului, Lilian dădu de mașina familiei Biller, ceea ce o făcu pe Vicky să se sperie. Singurul pasager, aflat pe bancheta din spate, îl puse pe șofer să oprească. Ben.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare nu se putea reconstitui fără a-i obliga pe cei doi protagoniști să participe la un interogatoriu mai mult decât penibil. Șoferul – inițial constrâns de furioasa Florence să-i ducă fiul refractar pe cel mai drept drum acasă – povestise că tânărul domn ar fi vrut să coboare, motivând că, poate, tânăra doamnă avea nevoie de ajutor în îmblânzirea calului. Apoi, Ben dispăruse, probabil în căutarea lui Lily, în lanul de ferigi de lângă râu, unde șoferul nu-l putuse urma, ceea ce era lesne de înțeles.

— Cum de l-a trimis Florence pe Ben acasă? se interesă Elaine.

Lilian încă nu se întorsese, dar nu-și făcuse prea multe gânduri despre asta. Fata obișnuia să se plimbe de multe ori călare, în timp ce tatăl ei venea acasă cu mașina sau cu trăsura cu un cal. Cât despre cearta de dimineață dintre tată și fiică, Elaine nu avea, la urma urmei, de unde să știe de asta.

Însă Tim ajunsese acum la ora obișnuită – de bună seamă pregătit să-și interogheze în continuare fiica. S-ar fi enervat și mai tare dacă ar fi aflat că ea umblă brambura, în loc să își execute arestul la domiciliu la care fusese condamnată de dimineață. De aceea Elaine îl adusese mai întâi în grădină, pentru a înțelege mai bine cele întâmplate.

— Păi de ce crezi? se miră Tim. Cineva i-o fi spus-o și bunei noastre Florence! Asemenea zvonuri se răspândesc cu iuțeala

focului! Mă și mir cum de tu încă n-ai aflat de toate astea.

Elaine ridică din umeri. Mai bine nu-i dezvăluia soțului ei că ea și Charlene se întâlniseră în acea după-amiază, la un ceai, cu Madam Clarisse, matroana bordelului. Cele trei femei își continuau vechea prietenie, dar Matt și Tim era mai bine să nu afle că între soțiile lor și prostituată existau legături mai personale. La Madame Clarisse ajungeau seara, firește, toate zvonurile, însă peste zi, când femeile onorabile bârfeau, frumusețile nopții obișnuiau să doarmă.

— Îmi închipui că Florence se enervează pe tema asta mai mult decât mine! spuse Tim mai departe.

— Mai mult? îl ironiză Elaine.

— În orice caz, tocmai m-a sunat, și dacă ar putea trimite foc și sabie prin telefon, acum biroul meu ar fi distrus și carbonizat. Din câte spune șoferul ei, Lily a noastră l-ar fi târât pe Ben de chică într-o pădurice, iar acolo...

Se opri.

Elaine chicoti.

— Sărmanul băiat!

— Lainie, te rog să iei chestiunea în serios! Relația încordată cu Biller nu-i deloc comică, Lilian nu trebuie să o înrăutățească și mai mult.

Tim se așează totuși pe unul dintre scaunele de grădină.

— Bine, Tim, dar ce face ea la urma urmei? Dacă am înțeles bine, l-a cunoscut pe băiat la Cambridge. Au flirtat puțin și acum Lily este într-al nouălea cer, fiindcă întâmplarea a făcut să se regăsească. O știi doar, este o romantică. Să faci din asta o dramă e o prostie. Din contră, o va face numai să se afunde și mai mult în toată povestea.

— S-au întâlnit pe ascuns! insistă Tim.

— Ziua în amiaza mare, în spatele bisericii, îl luă Elaine peste picior. Atât de ascuns, încât ei nici nu au observat-o pe doamna

Tanner.

— Păi tocmai asta dă de gândit, bombăni Tim. Trebuie să fi fost preocupăți unul de celălalt...

Elaine izbucni în râs. Era cât se poate de normal la o dragoste tânără.

— Crede-mă, Tim, cel mai bine ar fi să nu o bagi în seamă. Și cel mai bine ar fi să permiți prietenia cât se poate de deschis. Dacă cei doi se întâlnesc pe ascuns, se va naște un sentiment de Romeo și Julieta. Dacă familia Capulet l-ar fi invitat însă la o cină pe micul Montague, Julieta și-ar fi dat repede seama că tânărul nu are nimic altceva în cap decât duelurile, și că e prea nătăfleş să îndeplinească cele mai simple atribuții, fără să se sinucidă imediat.

Tim zâmbi fără să vrea.

— Însă Capuleții ar fi încheiat cina cu o baie de sânge, dădu el de gândit. Cel puțin, dacă ar fi fost atât de năvăliți ca Florence Biller. De aceea, este mai mult sau mai puțin totuna care este poziția noastră, ea nu va accepta în niciun caz această prietenie. Și, în ce mă privește, i-am promis lui Lilian că îi voi interzice contactul cu fiul ei. Cât mai strict cu putință.

Se ridică greoi, aparent pentru a-și demonstra autoritatea.

Elaine scoase o figură plictisită și-l sprijini. Dar nu-și putu reține o observație de final.

— Atunci, să vedem unde o să ajungi cu asta!

— Florence, te rog frumos, ce face el atât de rău?

Caleb Biller obișnuia să evite, în majoritatea cazurilor, discuțiile cu soția lui, dar de această dată i s-ar fi părut un act de lașitate. De aceea sorbea deja din cel de-al doilea pahar cu whisky. Primul, pentru a-și face curaj, al doilea, pentru a-și menține decizia, în caz că avea dubii. Când Florence intrase în salon și începuse cu

acuzățiile împotriva fiului său, Caleb aproape că scăpase din mână prețiosul pahar din cristal cu nu mai puțin valorosul malt. Deși Florence Biller avea renumele de a se aprinde repede, ea era, în general, un om foarte stăpânit. Dacă își punea neîncetat angajații la punct, era fiindcă o considera un lucru absolut necesar.

La începutul activității ei de director executiv al minei Biller, nu fusese luată chiar atât de mult în serios. Un stil de conducere lucid, văzut în cazul unui bărbat, cu siguranță ca un punct forte – era considerat, la o femeie, drept o slăbiciune. Florence nu reușise să se impună decât făcând capetele să cadă, însă, de la un moment dat începuse să-i facă plăcere. Apoi începuse să fie temută în egală măsură de către angajați, de către furnizori și de către partenerii de afaceri. Dar chiar dacă se arăta furioasă, în interior rămânea rece ca gheața, ceea ce nu se vedea în exterior. Era uniforma de birou a lui Florence Biller, o bluză albă și o fustă bleumarin. Cu un croi rigid lăsau mereu impresia că erau proaspăt călcate, și nici măcar în plină vară nu lăsa să se întrevadă urme de sudoare. Părul ei, des și șaten, era prins într-un coc foarte strâns, din care nu îndrăznea să scape nici cea mai mică șuviță.

În acea zi, însă, lucrurile stăteau altfel. Fiul ei, Ben, o scosese din sărite, fața i se înroșise și din coc i se desprinseseră bucle care îi coborau pe chip și, în mod paradoxal, îl făceau să pară mai moale. Pălărioara ei decentă, albastră, stătea strâmbă peste păr. În mod evident, nu se mai obosise să o aranjeze în fața oglinzii din birou.

— S-a întâlnit cu o fată! spusese ea indignată, plimbându-se încoace și încolo prin cameră. Împotriva ordinului meu explicit!

Caleb zâmbi.

— E vorba acum de fată în sine, de o anumită fată sau de ordin? se interesă el.

Florence îl săgetă din priviri.

— De toate împreună! Trebuie să asculte de mine! Și, în ce o privește pe fată... dintre toate fetele de pe lume, trebuia să fie neapărat Lilian asta, Lambert! Această mică bestie nesimțită, cu originea ei mai mult decât îndoielnică!

Caleb ridică din sprâncene.

— Mica Lilian este, fără îndoială, puțin cam ciudată, observă el în treacăt. Într-adevăr, el o știa pe fată atât din vedere, cât și din insultele lui Florence despre impertinențele ei de la telefon.

— Dar ce este îndoielnic la originea din Timothy Lambert?

— Elaine O'Keefe, sau, mai bine spus „Lainie Keefer” a fost una dintre fetele lui Madame Clarisse, iar Lilian s-a născut la numai câteva luni după nuntă. Trebuie să mai continuu? întrebă Florence.

Caleb suspină.

— În ceea ce privește această poveste, s-ar putea spune multe despre origini, mormăi el. Lainie însă nu a fost niciodată o prostituată. A cântat în cârciumă la pian, nimic mai mult. Paternitatea lui Tim în cazul lui Lilian este de netăgăduit...

— Elaine O'Keefe și-a împușcat primul bărbat! triumfă Florence.

— În legitimă apărare, dacă îmi amintesc bine.

Caleb ura să readucă la viață vechile povești.

— În orice caz, lui Tim îi merge bine. Deci, nu și-a făcut un obicei din asta și nici nu cred că se moștenește. În afară de asta, Ben a întâlnit-o pe mica Lambert doar o singură dată. Nu vorbim aici de vreo căsătorie!

Caleb își luă al treilea whisky.

Florence ridică din sprâncene, gândindu-se la asta.

— Una duce la alta, zise ea. În orice caz, îi bagă prostii în cap. Am găsit asta mai devreme pe biroul lui.

Își scoase o foaie de hârtie din buzunar.

— Scrie poezii!

Caleb luă biletul și îl citi în grabă.

— Trandafir din Cambridge, barca-mi este a ta, Al tău vreau să fiu până mă cuprinde moartea. Într-adevăr, asta dă de gândit, observă Caleb și dădu tot whisky-ul pe gât. O fi el un bun lingvist, dar nu văd niciun pic de talent literar.

— Caleb, nu-ți bate joc! îl avertiză Florence și-și aruncă pălăria. Băiatul este încăpățânat și asta am să i-o scot din cap! Și scriitura. O să învețe să gândească precum un om de afaceri!

Caleb întinse mâna după sticla de whisky.

— Niciodată, zise el curajos. Nu-i născut pentru asta, Florence. La fel cum nu sunt nici eu. E și fiul meu...

Florence se întoarse către el. Îi zâmbi cu buzele întredeschise oribil, iar Caleb se înfioră atunci când descoperi în privirea ei aceeași desconsiderare care se afla de atâtea ori și în ochii tatălui său.

— De bună seamă, iată cauza răului! constată ea, plină de venin. Auzi ușa casei? Cred că a sosit...

Florence ascultă cu atenție. Caleb nu auzi nimic, dar soția lui luă poziție.

— El e! O să mă duc acum și-o să-l bat până i-o scot din cap pe mica Lambert! Și scriitura odată cu ea!

Ieși furioasă.

Caleb mai bău un whisky.

— Atunci, să vedem unde o să ajungi cu asta mormăi el și se gândi la acea noapte, cu ani în urmă, când „se impusese ca bărbat” în fața lui Florence. Prima și singura dată...

Încrederea în sine a lui Caleb Biller fusese egală cu zero, atunci când îi ceruse mâna lui Florence Biller. Până cu puțin timp în urmă, s-ar fi opus unei căsătorii cu disperare. Pe Caleb nu-l interesau

femeile. Ori de câte ori se gândea la dragoste, avea în fața ochilor doar trupuri de bărbați, iar excitat nu fusese decât o singură dată. Colegul lui de cameră din timpul perioadei lui de internat din Anglia fusese prietenul lui. Mai mult decât un prieten.

Ca fiu de industriaș din Greymouth, Caleb nu avea nicio speranță să-și poată trăi predispoziția. Se resemnase cu viața de burlac deși știa că acest lucru aducea după sine un scandal cu părinții. La urma urmei, ei sperau la un moștenitor pentru minele Biller. Atunci, Caleb o cunoscuse însă pe cântăreața Kura-marotini, care-i prețuisese calitățile de pianist, compozitor și aranșor. Împreună, pregătiseră primul program de la „Ghost Whispering”, vizitaseră triburi maori și le studiaseră arta și muzica. Între timp, părinții lui Caleb aranșaseră căsătoria lui cu Florence Weber, ceea ce-i provocase tânărului teamă și disperare. În cele din urmă, Caleb și Kura se apropiaseră atât de mult, încât îi recunoscuse fetei predispoziția lui. Caleb își amintea și acum cu precizie sentimentul nesfârșitei ușurări simțit atunci când Kura reacționase calm la mărturisire. Înainte să vină la Greymouth, fusese într-un turneu prin Australia și Noua Zeelandă, cu un ansamblu format din cântăreți de opera și dansatori de balet. Și, printre artiști, dragostea dintre bărbați părea, a fi ceva foarte normal. Kura făcuse atunci un plan, care să-i permită lui Caleb să trăiască în libertate. La urma urmei, și în el zăcea un artist. Dacă făcea carieră ca pianist și aranșor al Kurei, putea părăsi Greymouth-ul și să-și vadă de viață după cum avea chef.

Toate astea sunau minunat, dar eșuaseră, în cele din urmă, din cauza timidității lui Caleb. Emoția îl făcea să nu poată dormi nici măcar înaintea celor mai mici spectacole; atunci când amenințau să vină angajamente mai mari, devenea de-a dreptul bolnav. În cele din urmă, depusese armele înaintea marelui, adevăratului succes. O lăsase baltă pe Kura la nevoie și se înțeleșese cu Florence. Ea urma

să conducă minele Biller și se mulțumea cu o căsătorie de formă.

Nu se discutase însă niciodată faptul că Florence ar fi dorit, vreodată, să lase moștenire mina ei propriilor săi urmași. Caleb fu disperat atunci când văzu ce priviri cercetătoare le aruncă ea angajaților de la birou, și chiar și minerilor. Într-un final, devenise evident că bărbatul ales era secretarul ei și, în ceasurile lui de depresie, Caleb ar fi tăcut, fără doar și poate, și s-ar fi prefăcut că nu e nimic. Însă el începu să prindă elan în primele luni de după nuntă. Pentru prima dată i se luase de pe umeri presiunea de a îndeplini o treabă care nu i se potrivea. În loc să se ocupe de conducerea oboșitoare a minei, scria articole pentru reviste de profil – și, spre surprinderea lui, acestea erau primite cu o încântare nemărginită. Arta maori era încă un domeniu neexplorat. Gazetele se omorau de-a dreptul să publice articolele lui și, la scurt timp după aceea, se găsi într-un intens contact epistolar cu unele dintre cele mai diferite universități din Lumea Veche. La asta s-a mai adăugat și faptul că Kura-marō-tini înregistra succes după succes și, conform înțelegerii, îi trimitea banii care îi reveneau din încasări. Caleb deveni cunoscut și, pe deasupra, câștiga bani. El deveni pentru prima dată în viață plin de sine. Se ținu tare – și nu avea să permită ca un miner neînsemnat să-i pună coarne!

Florence Weber-Biller nu era îndeajuns de înțelegătoare pentru a recunoaște asta. Mai mult, la acest prim bărbat al ei își permise și să fie ușor îndrăgostită. Ceea ce a dus la acțiuni care, mai târziu, îi părură și ei penibile. Florence își îngăduia să arboreze ocheade galeșe la întâlnirile cu Terrence Bloom urmărindu-i silueta suplă și sportivă cu niște priviri posesive. Bineînțeles că Terrence se folosisse de asta.

Partenerii de afaceri și furnizorii se mirară că el îndrăzni, dintr-odată, să-și exprime părerile și să facă propuneri, iar Florence nu-l

punea la punct, ba, mai mult, îi accepta cuvintele de parcă ar fi fost mană cerească. Bârfitorii de serviciu din Greymouth, fie ei bărbați sau femei, începură să vorbească, iar Caleb îi arunca lui Terrence priviri pline de neîncredere. Tânărul i le întorcea, cu aroganță – dacă ar fi dat dovadă de puțină sensibilitate, Florence ar fi trebuit să simtă tensiunea care creștea în birourile pe care, pe atunci, le mai împărțea, de formă, cu Caleb. La ultima ceartă se ajunsese din cauza unui weekend pe care Caleb vru să-l petreacă la un trib maori care îi devenise apropiat. Tribul era, de fapt, din regiunea de lângă Blenheim, dar pe atunci se află în plină migrație. Caleb hotărâse să-l întâlnească în regiunea Punakaki, dar, în fapt, prietenii lui îl așteptau deja la Runanga; mult mai la sud și mai aproape de Greymouth. Drept urmare, Caleb nu avea niciun motiv să petreacă noaptea în cort după ce făceau obișnuitul schimb de cadouri cu maori, după ce își împărtășeau amintiri despre vizitele anterioare și după ce aveau să cânte împreună. Caleb cânta la mai multe instrumente maori și nu pierdea nicio ocazie să primească noi instrucțiuni de la *tohunga* triburilor. În timp ce povesteau, cântau și dansau, sticla de whisky se plimba, desigur, în cerc, iar Caleb nu mai era foarte treaz atunci când ajunsese acasă, la o oră târzie. Auzul îi funcționa însă în continuare perfect, iar zgomotele care veneau din încăperile lui Florence puteau fi doar cu greu interpretate greșit.

Caleb nu stătu mult pe gânduri, ci deschise ușa cu forța. Nu se întâmpla decât rar să fie cuprins de o furie oarbă, dar imaginea lui Florence în brațele micului ei secretar impertinent – aici, în propria lui casă! – îi făcu sângele amestecat cu alcool să fiarbă. Firește că nu trecuse la fapte. Caleb era un gentleman desăvârșit. Rămase o vreme în cadrul ușii, înmărmurit, în timp ce Florence se ridică roșind toată, iar Terrence încercă să se pună, ca pentru a o proteja, în fața ei.

— Domnule Bloom, veți părăsi pe dată casa și firma mea, zise Caleb liniștit, însă cu o voce plină de furie. Nu vreau să vă mai văd vreodată în Greymouth. Dacă va intenționa cineva să vă angajeze, voi face uz de influența mea. Ceea ce ar fi foarte compromițător pentru dumneavoastră, fiindcă, bineînțeles, va trebui să susțin că ați fi voit, să spunem, să vă îmbogățiți și din punct de vedere financiar de pe urma familiei mele. Dacă veți dispărea însă pe loc, soția mea vă va oferi cele mai bune recomandări.

Terrence Bloom rămase uluit după acest discurs, la fel ca și Florence dar apoi se grăbi să părăsească imediat patul. Caleb nu-i aruncă nicio privire atunci când se furișă pe lângă el, cu hainele strânse la piept.

— Cât despre tine, Florence...

Caleb inspiră aer adânc în piept. Partea asta era mai complicată, fiindcă nu știa dacă o va putea duce la bun sfârșit, fără să se facă de râs.

— Îl iubești pe individul ăsta, sau e vorba de... prăsilă?

Ultimul cuvânt i-l aruncă de-a dreptul în față.

Florence nu se lăsă intimidată. Ea îl fulgeră, la rândul-i la fel de furioasă.

— Doar nu ai de gând să-mi refuzi un moștenitor? întrebă ea. Tatăl tău ar fi, în orice caz, extrem de dezamăgit, dacă s-ar afla că tu... Aruncă o privire foarte expresivă spre pelvisul lui Caleb.

Bărbatul trase aer în piept, șuierând. Seara petrecută cu maurii nu-l satisfăcuse doar din punct de vedere artistic, ci îi trezise și o altă dorință. Ca de fiecare dată când îi vedea pe bărbați dansând *haka*-urile lor de război, își simțise mădularul întărindu-i-se și de cele mai multe ori își alegea un războinic, a cărui imagine și-o readucea mai târziu înaintea ochilor minții, atunci când se masturba. De această dată încercă să suprapună, cu toată voința de

care era în stare, imaginea dansatorului musculos, pictat în culori vii, peste trupul ghemuit și despuiat al lui Florence.

— Nu-l voi dezamăgi nici pe el, nici pe tine, zise Caleb și își descheie pantalonii.

Florence trebuia de-acum să tacă. Dacă i-ar auzi vocea... dacă ar mai continua cu jignirile...

— Ține-ți gura!

Caleb îi apăsă mâna pe față, atunci când ea dădu să spună ceva. Se aruncă asupra ei și o forță, cu mâinile și genunchii, să stea liniștită, în vreme ce el se ridică peste ea, pregătit să o pătrundă. Caleb încercă să se concentreze asupra ritmului percutant al *haka*-ului, să vadă jocul mușchilor dansatorilor... se gândea și la mâinile puternice ale bărbaților care își aruncau sulițele, la pielea lor strălucitoare, acoperită de o sudoare cu miros pământiu... Spre norocul lui, Florence nu se parfumase. Putea să-și mențină fanteziile în timp ce se apropia de ea, în timp ce o pătrundea... Ea scoase un sunet slab atunci când începu să se miște în ea. Ar fi trebuit să fie udă, dar nu era. Caleb încercă un ușor sentiment de vinovăție pentru durerea pe care i-o provoca, dar apoi uită de asta... Nu avea voie să se gândească la Florence, atunci când... Caleb o penetra în ritmul *haka*-urilor. El era *sulița* din mâna dansatorului său favorit, era prins de acesta strâns... și, în cele din urmă, îi dădu drumul, pentru a găsi ținta, la unison cu trupul și cu spiritul dansatorului... Caleb se lăsă să cadă ușor peste Florence, după ce arma i se golise.

— Îmi pare rău, zise el încet.

Florence îl împinse deoparte, se ridică greoi și merse clătinându-se în baie.

— Eu sunt cea care trebuie să se scuze, făcu ea. Ceea ce am făcut este de neiertat. Ce ai făcut tu este... ei bine, hai să spunem, datoria noastră...

Caleb nu-și mai îndeplinesc datoria niciodată după aceea, dar Florence evită de atunci înainte cu orice preț să-l bruscheze din nou. Roși toată atunci când, la câteva săptămâni după acea noapte, îi mărturisii că era gravidă.

— Bineînțeles că nu știu dacă...

Caleb scutură din cap, revenit între timp la realitate și în continuare rușinat.

— Ai vrut un moștenitor. Dacă am eu unul, asta mi-e cam indiferent.

Desigur, în primele luni și în primii ani, Caleb și Florence erau nesiguri în legătură cu originea micului Ben. Însă, încă de pe atunci, mama lui Caleb susținea că fiul lor este copia lui fidelă. Lucru devenit, mai târziu, evident. Era fiul lui Caleb nu doar în ce privea aspectul exterior. În curând se arată și firea lui gânditoare, chiar și spiritul lui cercetător. Ben învățase încă de la cinci ani să citească și abia dacă mai putea fi luat din fața cărților tatălui său. Era ceva mai puțin interesat de muzică și de artele meșteșugărești decât de limbi. Se adâncea în dicționarele lui Caleb și absorbea propozițiile maori pe care tatăl lui i le rostea, aidoma unui burete.

— Cum se vorbește pe Hawaiki? se interesă el când împlini șase ani și îl întrebă pe un tânăr din insulele Cook, pe care întâmplarea îl adusese în serviciul unui partener de afaceri al familiei Biller, despre limba vorbită în patria lui.

La șapte ani, se plictisea de moarte la școala primară din Greymouth, iar Florence fu de acord cu dorința soțului ei de a-l trimite pe Ben în Anglia. Caleb spera pentru fiul său la o provocare intelectuală cât mai complexă, iar Florence, mai degrabă la o normalizare. Băiatul sensibil, care stăpânea deja calculele dificile, dar

care se lăsa fraierit complet de frații săi mai mici atunci când era vorba să cumpere dulciuri de la băcănie, o neliniștea. Sam, cel de al doilea născut, care semăna, spre norocul ei, mai mult cu ea decât cu maestrul miner care îi era tată, avusese mai mult noroc. Se bătea și se certa ca un băiat adevărat și, în loc să facă comparații între maori și alte limbi polineziene, încerca să-i deschidă picioarele lui Weta. Cel de-al treilea, Jake, semăna mai mult cu Florence, deși ea putea recunoaște foarte bine asemănări evidente între el și tatăl lui, un angajat de la firmă. Însă, de această dată, ea nu mai riscase. Atât maestrul miner, cât și contabilul fuseseră concediați sau avansați la mine din alte regiuni, de îndată ce aflase că e gravidă. Abia după aceea, îi mărturisise lui Caleb că are vești bune. El recunoscuse toți copiii, fără să crâcnească.

Caleb zâmbi cu gândul la singurul lui copil adevărat. Nu îi putea lua în nume de rău relația cu Lilian Lambert. Din contră, nu se simțise niciodată atât de ușurat. Bine, poate că era fata nepotrivită dar, în orice caz, era fata care îi câștigase inima lui Ben. El nu moștenise de la Caleb nefericita sa predispoziție. Ben nu trebuia să lupte împotriva unei dorințe pentru care avea să fie disprețuit de lume întregă.

În vreme ce părinții lor se certau și analizau situația, Lilian și Ben mergeau, mână în mână, prin pădurea de ferigi de pe malul râului. Nu era foarte ușor, fiindcă majoritatea drumurilor porneau de cele mai multe ori de la șosea și se terminau într-un locșor idilic. Ben și Lily voiau însă să-și amintească de plimbarea de pe malul apei din Anglia și, drept urmare, din motive romantice, cei doi se luptau să-și croiască drum printre tufe și micii arbuști putrezi. Ochii lui Lilian străluceau când Ben o ajuta, politicos, să treacă peste toate obstacolele, pe care, în mod obișnuit, le-ar fi putut învinge și

singură. Mica Lilian, sprintenă ca un spiriduș, se ținea mai bine pe picioare decât neîndemânaticul Ben. Când nu erau obstacole de trecut, cei doi flecăreau despre viitorul lor. Ben îi explică printr-o sumedenie de cuvinte că, de fapt, nici nu era atât de nefericit că se întorsese în Noua Zeelandă. Universitățile din Dunedin, Wellington sau Auckland îi ofereau mult mai multe posibilități de cercetare în domeniul lingvisticii, ceea ce îl interesa de fapt.

— Limbile polineziene. În principiu, fiecare insulă o are pe a ei, chiar dacă, desigur, există elemente înrudite. Dar exact aici e și șansa – dacă e să comparăm maori cu celelalte limbi, ar trebui îngădit teritoriul de origine al primilor coloniști la Noua Zeelandă...

Lilian îi sorbea cuvintele de pe buze, chiar dacă aproape că nu cunoștea niciun cuvânt maori. Până de curând, îi fusese cât se poate de indiferent unde se afla legendara țară „Hawaiki”. Firii ei romantice îi era suficientă povestea cu întoarcerea sufletelor acasă după ce treceau prin Cape Reinga. Dar, dacă Ben vorbea despre asta, atunci lucrurile stăteau, firește, cu totul altfel.

Lilian îi povestise despre sejurul ei la Kirward Station, unde, în ciuda doliului, fusese foarte fericită. Își dorea să trăiască într-o bună zi la o fermă, să aibă în jurul ei multe animale și „enorm de mulți” copii.

Ben îi sorbea cuvintele, deși nu-i plăceau în mod deosebit nici vacile, nici câinii, și trebuia să-și facă mereu curaj înainte de a se apropia pe un cal. Mașinile îi plăceau cu mult mai mult, deși, până atunci, nu condusesese niciuna de unul singur. Copii mici? Gălăgia nu i se păruse întotdeauna agasantă. Dar dacă Lilian visa la o familie mare, era, bineînțeles, cu totul altceva.

Ea îi scrisese prietenei sale din Anglia o scrisoare lungă, în care povestea cât de multe au în comun Ben și cu ea, iar Ben visa la o altă

poezie despre întâlnirea sufletelor pereche.

Gwyneira McKenzie se îmbracă pentru cină, deși, mai nou, accepta cu plăcere ajutorul uneia dintre servitoarele sale maori. Până de curând, abia dacă își simțise vârsta, însă, după evenimentele ultimelor săptămâni, era adesea prea epuizată și prea lipsită de vlagă pentru a-și îmbrăca singură corsetul și pentru a-și înlocui rochia largă de zi cu un costum elegant. O făcu și în acea zi, deși, de fapt nici nu mai știa de ce ținea la acea tradiție pe care o simțise, ca tânără femeie cu ambiții de pionierat, drept agasantă și lipsită de gust. La urma urmei, urma să fie singură la masă cu fiul ei monosilabic și nefericit, a cărui disperare îi provoca răni în suflet. Și ea jelea; îi ducea dorul lui James cu fiecare fibră a inimii. Fusesse al doilea eu al ei, oglinda sa, umbra ei. Cu el, râdea și se certa; de când se găsiseră într-un sfârșit, abia dacă fuseseră despărțiți o singură zi. Pierderea lui James o marcaseră. Fusesse cu doar câțiva ani mai în vârstă decât Gwyneira și, în ultimii ani, devenise tot mai șubred. Din contră Charlotte... Jack sperase la o viață lungă alături de ea. Voiau copii, făcuseră planuri... Gwyneira putea înțelege foarte bine că Jack era de neconsolat.

Își mușcă buzele, în timp ce Wai, servitoarea, îi încheia ultimii nasturi ai rochiei. Uneori, resimțea o oarecare furie față de nora ei. Bineînțeles că Charlotte era vinovată de boala sa. Dar decizia ei egoistă din Cape Reinga o rupsese prea abrupt de lângă Jack. Nu avusese timp să-și ia rămas bun de la ea și să se resemneze cu gândul că o va pierde pe Charlotte. Pe de altă parte, Gwyn nu putea decât să înțeleagă decizia Charlottei. Și ea ar fi preferat o moarte rapidă unui sfârșit lent și chinuitor, precum cel pe care tânăra femeie îl vedea înaintea-i.

Suspînând, îi permise lui Wai să îi pună șalul negru în jurul umerilor. De la moartea lui James, Gwyneira era în doliu – un obicei la care ținea, deși era, de fapt, lipsit de sens. Lui Jack îi era indiferent, el ce se îmbrăcase, după terminarea ceremoniei de înmormântare, cu hainele obișnuite. Iar maorii oricum nu aveau obiceiul hainelor de doliu.

— Pot să plec acum, domnișoară Gwyn? Kiri vrea să o ajut în bucătărie...

Wai nu ar fi trebuit să întrebe, dar era nouă în casă și cam timidă, Doliul continuu și atmosfera deprimantă îi sporeau nesiguranța.

Gwyneira încuviință și se strădui să-i zâmbească încurajator.

— Bineînțeles, Wai. Mulțumesc. Și diseară, când pleci acasă, ia cu tine, te rog, câțiva cartofi de sămânță pentru Rongo. Ceaiul ei de dormit m-a ajutat mult.

Fata dădu din cap și se strecură afară.

Maorii... își zise Gwyneira. Se gândea cu multă căldură la tribul Ngai Tahu, stabilit la Kirward Station și, în mod excepțional, nu doar la fideliile ei angajați ori la vrăjitoarea Rongo Rongo. Și lui Tonga, căpetenia și, de fapt, vechiul ei adversar, îi acorda, mai nou, simpatia ei. După moartea lui James, îi ajutase să rezolve o dilemă aproape lipsită de speranță și anume problema locului de înmormântare.

Ca la orice fermă mai mare, aflată departe de orașe, și la Kirward Station era un cimitir al familiei. Soția lui Gerald Warden, Barbara, era înmormântată acolo, alături de Gerald, întemeietorul Kirward Station, și chiar și Paul, fiul lui. Ea ridicase o placă memorială pentru Lucas Warden, primul ei soț. James McKenzie însă nu era un Warden, la cum nu era nici Charlotte, și Gwyneira se împotriva ideii de a-i înmormânta pe cei doi acolo, alături de adevăratul părinte al fermei. Pe de altă parte, familia Greenwood ceruse oricum

permisiunea de a-și îngropa fiica în Christchurch, iar Jack consimțise fără pic de voință.

Însă James... Gerald Warden îl urmărise pe fostul șef al fermei ca pe un hoț de animale. Ar fi fost absolut înnebunit dacă ar fi știut de paternitatea acestuia în cazul primei lui nepoate, Fleurette. A-i pune pe cei doi bărbați, acum, după moarte, unul lângă altul, i se păru macabru lui Gwyn, dar nici nu fusese capabilă de a hotărî locul unui al doilea cimitir.

Prea zăpăcită pentru a se mai gândi la asta, îl primise pe Tonga cu repulsie atunci când el venise să îi prezinte condoleanțele, ca și reprezentant al Ngai Tahu. Ca de fiecare dată când venise la Gwyneira „șeful” purta îmbrăcămintea tradițională a căpeteniei. Disprețuia de ani buni îmbrăcămintea vestică. Renunțase însă, în mod excepțional, la escortă și la aducerea securii războiului. În locul lor, el se plecă înaintea ei și își exprimă, politicos și într-o engleză impecabilă condoleanțele. Apoi, spuse că mai era ceva important de discutat.

Gwyneira se gândi, cu conștiința încărcată, la nemulțumirea ei de atunci. Probabil, își spunea ea, avea din nou cine știe ce revendicări teritoriale sau nemulțumiri legate de oile care se aflau în cine știe ce loc pe care maorii îl considerau, de secole, ca fiind *tapu*, de neatins și sfințit, lucruri pe care Tonga le-ar fi descoperit acum.

Dar căpetenia o surprinse.

— Domnișoară Gwyn, dumneavoastră știți, făcu el, că, pentru poporul meu, este foarte important să ținem laolaltă spiritele familiei și să le facem pe plac. Rugămintea noastră categorică este un mormânt cum se cuvine, iar domnul James știa asta. În acest sens a găsit la noi înțelegere când, cu o vreme în urmă, li s-a adresat bătrânilor din tribul nostru cu o rugămintă. Era vorba despre o *urupe* un loc de înmormântare pentru el... și, mai târziu, pentru

dumneavoastră și pentru fiul dumneavoastră...

Gwyneira înghiți în sec.

— Dacă sunteți de acord, domnișoară Gwyn, noi încuviințăm amplasarea unui mormânt în acel loc sacru pe care dumneavoastră și domnul James l-ați denumit „Inelul Războinicilor din Piatră”. Domnul James spunea că are o importanță deosebită pentru dumneavoastră...

Auzind asta, Gwyneira roși și aproape că izbucni în lacrimi în prezența căpeteniei. Inelul Războinicilor din Piatră, o grămadă de pietre în câmpie, ce păreau să formeze un cerc, fusese, cu ani în urmă, locul lor de întâlnire și cuibușorul lor de nebunii. Gwyneira, era convinsă că fiica lor Fleurette fusese concepută acolo.

În cele din urmă, reuși, totuși, să-i mulțumească lui Tonga cu demnitate și, câteva zile mai târziu, James fu înmormântat, într-adevăr, acolo, între pietre, în prezența familiei restrânse, dar și în prezența întregului trib maori. Gwyneira acceptă asta. *Haka* de jelanie a maorilor i-ar fi plăcut mult mai mult lui James decât grupul care cântase muzică de cameră în Christchurch la înmormântarea. Charlottei și Charlotte probabil că ar fi văzut lucrurile la fel, dar Jack nu fusese în stare să organizeze ceva. El lăsase înmormântarea în seama familiei Greenwood și, în timpul ceremoniei, aproape că nu se putuse sta de vorbă cu el. Imediat după aceea, se retrăsese la Kirward Station, unde se lăsase întru totul pradă jelaniei.

Prietenii Gwyneirei și ai lui Jack din rândurile ciobanilor încercară, pe cât posibil, să-l înveselească sau, cel puțin, să-i dea o ocupație, dar, chiar dacă îndeplinea ceea ce era rugat să facă, era de parcă ar fi lucrat picotind. Dacă trebuiau luate decizii, atunci Gwyneira și loctiitorul lui, Maaka, erau cei care le luau. Jack vorbea numai dacă trebuia neapărat, abia dacă mai mânca și își petrecea mare parte a timpului meditănd în camerele pe care le împărțise cu

Charlotte. Refuza să se uite printre lucrurile ei și să le dea. Într-o zi, Gwyneira îl găsisese așezat pe pat, ținând în brațe o rochie a Charlottei.

— Se simte încă mirosul ei, spusese el încurcat.

Gwyneira se retrăsese fără să scoată un cuvânt.

Cu atât mai mirată fusese ea când, în acea seară, îl găsisese, la masă, spălat și îmbrăcat cu haine de casă curate, și nu, ca de obicei, în pantalonii de lucru și cu o cămașă transpirată. Îl mustrase, însă blând cu o zi înainte pentru faptul că se distrugese singur.

— Așa nu o să fie mai bine, Jack! Și chiar crezi că Charlottei i-ar fi plăcut să te vadă suferind ca un câine?

Sunday, bătrâna cățea a lui James, și Nimue, cățelușa Gloriei, erau tolănite în fața șemineului. Când intră Gwyneira, ele săriră în picioare și o întâmpinară. Gwyn se gândi cu nostalgie la faptul că nu mai dresase demult un Collie al ei. Și nici Jack... decise să-i dea cu forța un cățeluș, cu prima ocazie.

— Mamă...

Jack își aranjă scaunul. Arăta bine în costumul lui lejer de vară.

— Vreau să discutăm ceva.

Gwyneira îi zâmbi.

— Nu putem vorbi după masă? Din câte văd, te-ai gătit festiv și aș vrea să mă bucur să fiu cu tine. Ați trimis bărbații la drum cu ultimele oi?

Era noiembrie și urcarea animalelor la munte începuse mai devreme. Gwyneira voia însă să mai țină sub observație câțiva codași niște oi de prăsilă, care fătaseră mai târziu, și care păreau a fi suferinde după iarnă. Acum, urmau să plece cu ele spre zona premontană, iar oamenii aveau să fie înlocuitorii celor doi maori care merseseră călare cu prima parte a turmei și care locuiau într-o

cabană la munte, pentru a supraveghea animalele.

Jack încuviință. Wai servise între timp cina, dar el nu făcea nimic altceva decât să se joace cu mâncarea din farfurie.

— Da, zise el în cele din urmă. Și, sincer, mamă, mă gândeam foarte serios să mă duc eu însumi cu oile. Nu mai rezist. Am încercat, dar nu pot. Totul de aici, fiecare colțișor, fiecare mobilă, fiecare chip îmi aduc aminte de Charlotte. Nu mai rezist. Îmi lipsește puterea. Spui că mă distrug...

Jack își trecu nervos mâna prin părul lui șaten roșcat. Îi era greu să continue.

Gwyneira încuviință.

— Te înțeleg foarte bine, zise ea blând. Dar ce vrei să faci? O viață de pustnic în munți nu mi se pare cea mai bună idee. Poate dacă ai petrece vreo câteva săptămâni la Fleurette și la Ruben...

— Și să-i ajut la depozit? întrebă Jack rânjind. Nu cred că mă pricep la asta. Și nu începe să-mi spui acum, te rog, despre Greymouth! Îmi place de Lainie și de Tim, dar nici ca miner nu-s bun. Nu vreau să fiu pentru nimeni o povară, ci să fiu util...

Jack își mușcă buzele, apoi își îndreptă poziția.

— Pe scurt, mamă... n-are niciun sens s-o lungim. M-am înrolat în ANZAC.

Jack trase adânc aer în piept și îi așteptă reacția.

— În ce? întrebă Gwyneira.

Jack își frecă fruntea. Avea să fie mai greu decât se așteptase.

— În ANZAC. În *Australian and New Zealand Army Corps*...

— În armată?

Gwyneira îi căută privirea, speriată.

— Doar nu vorbești serios, Jack. Suntem în război!

— Tocmai de asta, mamă. Ne vor trimite în Europa. Asta îmi va schimba perspectivele.

Gwyneira își fulgeră fiul cu privirea.

— Sigur că da. Când o să-ți șuiere gloanțele pe lângă cap, n-o să prea mai ai timp să te gândești la Charlotte! Ești normal, Jack? Vrei să te sinucizi? Nici măcar nu știi pentru ce se luptă ăia acolo!

— Coloniile i-au promis țării-mamă, Anglia, sprijinul lor nelimitat...

Jack se jucă cu șervețelul din fața lui.

— Politicienii vorbesc prostii, și asta de când sunt!

Gwyneira măcar reuși să-și scoată fiul din letargia provocată de doliu. Stătea drept în fața lui și se certa, cu ochi scânteietori. Primele șuvițe ale părului ei, acum aproape alb, pe vremuri de-un roșu arzător, se luptau să iasă din freza sa severă.

— Habar n-ai despre ce e vorba în acest război, dar vrei să te duci și să împuști oameni străini, care nu ți-au făcut niciodată nimic. De ce nu le arunci mai bine, la fel ca Charlotte, de pe stânci?

— Nu-i vorba despre sinucidere, zise Jack chinuit. Vreau să... să...

— Vrei să-i forțezi mâna lui Dumnezeu, nu?

Gwyneira se ridică și se îndreptă spre dulapul în care se aflau, de zeci de ani, proviziile de whisky. Îi trecuse de-a binelea pofta de mâncare și avea nevoie de ceva mai tare decât vinul de masă.

— Despre asta e vorba, Jack, nu-i așa? Vrei să vezi cât de departe poți merge până să te ia dracu'. Dar asta e o tâmpenie, și tu știi asta.

Jack ridică din umeri.

— Îmi pare rău, dar n-ai să mă convingi, zise el liniștit. Nici n-ai mai putea să mă faci să mă răzgândesc. M-am înrolat deja...

Gwyneira își umplu paharul și se întoarse din nou spre fiul ei, de această dată având în ochi numai disperare.

— Cum rămâne cu mine? Mă lași singură, Jack!

Jack suspină. Se gândise la mama lui și își amânase de câteva ori

decizia, pentru a nu o răni. Sperase în continuare ca Gloria să se întoarcă. Fata se afla acum într-un turneu în America alături de părinții ei, dar, între timp, Kura-marotini trebuie să fi descoperit că nu este cea mai potrivită corepetitoare. Ultimele scrisori ale Gloriei nu spuneau nimic, ca de obicei, însă lui Jack i se părea să simtă, totuși, disperare și frustrare printre rânduri.

New York este un oraș mare. Te poți pierde în el. Am vizitat câteva muzee. Într-unul am găsit artă polineziană. Au acolo securile de război ale maorilor. Îmi doresc ca războiul din Europa să se termine în curând...

New Orléans este o Mekka pentru toți cei care iubesc muzica Părinții mei se bucură de el. Mie nu-mi place căldura, totul pare să fie mereu umed. La voi, acum e iarnă...

Lucrez mult, trebuie să le acompaniez la pian pe dansatoare, dar îmi place mai mult să o ajut pe Tamatea la machiat. Odată, ea m-a machiat și pe mine. Arătam ca o fată maori din tribul nostru de la Kirward Station...

Nu prea părea încântată de călătorie, iar William și Kura aveau să înțeleagă asta cândva. Jack spera că aveau să o trimită pe Gloria acasă în curând și să-i dea astfel Gwyneirei o nouă ocupație și un alt curaj în viață. El nu se simțea în stare să-și îmbărbăteze mama. Jack voia să plece, indiferent unde.

— Îmi pare rău, mamă.

Jack simți nevoia s-o îmbrățișeze pe Gwyneira, dar, până la urmă, nu reuși să se ridice și să se apropie de ea.

— Dar nu va dura mult. Se spune că războiul se va termina în câteva săptămâni și atunci pot... și atunci pot să vizitez pentru o

vreme Europa. Oricum, mai întâi mă vor trimite în Australia. Flota pleacă din Sydney. Treizeci și șase de vapoare. Cel mai mare convoi, care a străbătut vreodată Oceanul Indian...

Gwyneira își dădu whisky-ul peste cap. Great Convoy-ul îi era la fel de indiferent ca și războiul din Europa. Simțea doar cum i se năruie lumea.

Roly O'Brien își ajută stăpânul să se îmbrace pentru cină. Era ceva neobișnuit în casa familiei Lambert – mesele în familie nu cereau o îmbrăcămintă elegantă. În acea seară, însă, avea loc, într-unul dintre marile hoteluri de pe chei, o consfătuire a proprietarilor locali de mine cu reprezentanții *New Zealand Railway Corporation*. După un dineu formal, la care erau invitate și doamnele, bărbații urmau să se retragă și să dezbată modificările datorate războiului, în special mărirea contingentelor de extracție și o posibilă reglementare comună a transportului. Între timp, minele fuseseră mărite constant și fusese nevoie de și mai multe vagoane de cale ferată și de trenuri speciale pentru a trimite cărbunele în porturile transoceanice de pe Coasta de Est. Tim se gândi deja, zâmbind, cât de uluiți aveau să fie reprezentanții căilor ferate când Florence Biller nu doar avea să se alăture bărbaților, ci, fără doar și poate, avea să fie cea care purta discuțiile. Spera ca ea să nu facă vreo prostie.

De când cu povestea dintre Lilian și Ben, relațiile dintre familiile Lambert și Biller se deterioraseră vizibil. Florence părea să-l acuze pe Tim însuși pentru faptul că Ben continua să scrie poezii în loc să se intereseze cu seriozitate de mină. Tim se întreba dacă Florence avea să-și aducă fiul, poate chiar în locul soțului ei, care încerca să scape de toate evenimentele mondene. În orice caz, familia Lambert hotărâse că e mai bine s-o lase pe Lilian acasă. Ea bombănise din această cauză toată ziua.

Roly O'Brien se arată tăcut. De obicei, tânărul neîndemânat nu lăsa necomentat nimic din cele ce se petreceau în casa stăpânului său și, de cele mai multe ori, avea și el ceva de povestit atunci când își lua liber, așa cum o făcuse în acea zi, în timpul programului

Tim remarcă muțenia lui.

— Ce-i, Roly? Ești chiar atât de prost dispus după ziua ta liberă? Te-ai certat cu Mary sau s-a întâmplat ceva cu maică-ta?

— Maică-mii îi merge bine... ezită Roly. Și lui Mary. Doar că, domnule Tim, ce spuneiți, credeți că v-ați putea descurca fără mine câteva săptămâni?

Acum îi ieșise, de bună seamă, porumbelul din gură. Roly îl privea pe Tim plin de speranță. Îl ajută să-și îmbrace vesta, și acum îi ținea sacoul. Tim îl luă la întrebări înainte de a-i răspunde.

— Plănuiești un concediu, Roly? întrebă el zâmbind. Nu-i o idee prea rea, de când lucrezi pentru mine, n-ai avut niciodată liber mai mult de o zi. Dar de ce așa, dintr-odată? Și, unde vrei să mergi? Într-o călătorie de nuntă, poate?

Roly se făcu roșu ca racul.

— Nu, nu, pe Mary încă nici n-am cerut-o... vreau să spun că, adică, înainte de a te căsători, zic ceilalți băieți, trebuie să fi trecut prin câte ceva în viață...

Tim se încruntă.

— Care băieți? Bobby și Greg de la mină? Prin ce-or fi trecut ei în viața lor, înainte de a se fi prezentat în fața altarului cu Bridie sau cu Carrie a lor?

Se ridică și se privi în oglinda garderobei. Ca de obicei, îl deranjau atelele – mai ales atunci când trebuia să se vadă cu străini, așa cum erau reprezentanții societății căilor ferate. Aveau să se holbeze la el, la el și la Florence Biller. Handicapatul și femeia... La urma urmei, trebuia să-i fie recunoscător, fiindcă atrăgea măcar o parte a atenției

generate de handicapul său.

— Bobby și Greg pleacă în armată, observă Roly și îndepărtă un fir de praf de pe sacoul lui Tim. Să vă și rad, domnu' Tim? De azi dimineață, au mai răsărit câteva fire...

Tim își privi alarmat servitorul.

— Băieții s-au înrolat în ANZAC? Nu-mi spune că și tu ai de gând să faci așa ceva, Roly!

Roly dădu spășit din cap.

— Ba da, domnu' Tim. Eu... eu am... mama spune că m-am grăbit. Dar băieții nu mi-au dat pace. În orice caz, am semnat...

Își plecă ochii. Tim se prăbuși pe scaun.

— Roly, pentru Dumnezeu! Încă mai putem schimba! Dacă merg cu tine la biroul de recrutări și le spun foarte clar că sunt incapabil să conduc mina asta fără tine...

— Ați face asta pentru mine?

Roly părea a fi mișcat.

Tim suspină. Ura gândul de a avea de-a face cu soldații, arătându-și slăbiciunea.

— Bineînțeles. Și pentru mama ta. Mina Lambert i-a răpit soțul. Îi datorez așadar cea mai mare grijă față de viața fiului său.

Tatăl lui Roly O'Brien murise la prăbușirea minei Lambert.

Roly se mișca de pe un picior pe celălalt.

— Și dacă... dacă nu vreau asta? Adică... să întorc situația, vreau să spun?

Tim suspină din nou.

— Mai întâi, stai jos, Roly, trebuie să vorbim despre asta...

— Dar, domnu' Tim, dineul dumneavoastră, domnișoara Laine o să aștepte...

Tim scutură hotărât din cap și îi făcu semn spre cel de-al doilea scaun din încăpere.

— Soția mea nu va muri de foame și dineul poate să înceapă fără noi, dar să te trimit pe tine la război... Cum de-ai ajuns la ideea asta prostească? Ți-a făcut vreodată ceva ție un neamț sau un austriac sau un ungur sau indiferent pe cine vrei tu să împuști acolo?

Roly își mușcă buza de jos.

— Bineînțeles că nu, domnu' Tim, spuse el atunci. Dar patria, Greg și Bobby...

— Chemarea lui Greg și a lui Bobby pare a fi mai puternică decât cea a patriei! observă Tim. Dumnezeuule, Roly, știi foarte bine că ai crescut cu acei pierde-vară și că îi consideri prietenii tăi, dar Matt Gawain nu este deloc încântat de ei, beau mai mult decât muncesc. Îi ținem numai pentru că e nevoie de muncitori, dar i-am da afară cât de repede, cu cea mai mare plăcere. Nu-i de mirare că i-a apucat dorul de aventură – armata este, evident, o ocupație mai onorabilă decât să fii dat afară. Nu poți să intri în povestea asta, Roly! Ai un post bun, toți te stimează, o fată atât de bună ca Mary Flaherty așteaptă să o ceri în căsătorie...

— Ei zic că n-am curaj! izbucni Roly. Asistent medical sau homosexual, nu-i prea mare diferența...

Roly purtase mereu cu onoare porecla de „asistent medical” pe care i-o dăduseră minerii, atunci când, în lunile de după accidentul lui Tim, preluase rolul de îngrijitor al acestuia. Părea că batjocura îi intrase în suflet. Bineînțeles că băieții de pe Coasta de Vest nu dădeau doi bani pe munca unui infirmier sau a unui servitor.

— Și, din cauza prostiei ăleia, vrei să-ți riști viața? întrebă Tim furios. Roly, asta nu e o simplă aventură, ăsta-i război! Acolo se trage cu muniție... Ai ținut vreodată o pușcă în mână? Ce spune mama ta despre asta?

Roly dădu din umeri.

— E furioasă. Spune că nu pricepe deloc de ce luptăm noi, acolo,

deoarece nu ne-a atacat nimeni. Deci să rămân unde sunt. Dar nu înțelege! zise el, plin de înțelepciune. La urma urmei, ea nu-i decât o femeie...

Tim își frecă fruntea. Personal, avea o mare admirație față de energica doamnă O'Brien, care își întreținea copiii din munca într-un atelier de croitorie, și care avea o îndemânare atât de mare cu modernele mașini de cusut, încât le făcea concurență tuturor modiștilor din regiune. În sinea lui, era cu totul de acord cu ea: dacă un guvern nu era capabil să le explice tuturor de ce trebuie să fie război, atunci era mai bine să nu-l pornească. Îi mulțumea sortii că fiii lui erau prea tineri pentru a cădea pradă acestei aventuri.

— Mama ta e cea care te va duce la groapă, Roly, dacă vei muri în război! zise Tim sever, asta dacă Anglia se va obosi să-i trimită acasă pe neozeelandezii căzuți. Probabil că o să vă îngroape pe undeva prin Franța...

— N-am fost niciodată în Franța! zise Roly sfidător. Dumneavoastră puteți vorbi cu nepăsare despre aventuri și alte de astea. Ați fost deja peste tot în Europa. Dar noi? Noi nu avem cum să ieșim de aici. Datorită armatei, o să vedem străinătatea...

Tim își puse mâinile în cap.

— Asta v-au spus la biroul de recrutare? Oamenii trebuie că sunt nebuni! Războiul nu e o călătorie de plăcere, Roly!

— Dar nu o să țină mult! plusă Roly. Doar câteva săptămâni, zic ei. Și, mai întâi, o să ajungem într-un lagăr de instrucție, bănuiesc că în Australia. Se poate ca războiul să se și termine până când terminăm noi acolo.

Tim clătină din cap.

— Ah, Roly... suspină el. Mi-aș dori să fi vorbit mai devreme cu tine. Uite, nici eu nu știu prea multe, dar industria mineritului... O să ne pregătim de un război ce va dura ani de zile, Roly. Deci, te rog

fii rezonabil! Ascult-o pe doamna O'Brien și pe Mary a ta. O să te pună la punct de n-o să te vezi când o să-i povestești despre asta! O să fac mâine uz de relațiile mele și am să te scap de contract. Crede-mă, o rezolvăm noi!

Roly dădu din cap. Părea trezit la realitate, dar ferm hotărât.

— Nu pot să fac asta, domnu' Tim. Dacă mă dau la fund, nu mai pot pune piciorul la noi în localitate. Nu-mi puteți face una ca asta!

Tim își coborî privirea.

— Bine, Roly, mă descurc și fără tine. Dar nu pentru totdeauna, ne-am înțeles? Să faci bine și să supraviețuiești, să te întorci și să te căsătorești cu Mary a ta. E clar?

Roly rânji.

— Promit!

Oamenii năvăleau pe străzi, le făceau semne cu mâna și le scandau urale soldaților care se îndreptau spre port pe șase rânduri, mai degrabă dezordonate. Întregul oraș Dunedin celebra cea de-a patra divizie neozeelandeză de infanterie; în acea după-amiază, urma să plece transportorul care ducea trupele spre Albany, în Australia de Vest. Roly O'Brien, Greg McNamara și Bobby O'Mally mășăluiau veseli în cel de-al treilea rând. Băieții erau mândri cum nu mai fuseseră niciodată în viața lor. Râzând, își prindeau de mantalele brune ale uniformelor florile pe care fetele din Dunedin le aruncau spre ei.

— Nu ți-am zis că o să fie nemaipomenit? întrebă Greg și-i dădu un ghiont lui Roly.

Niciunul dintre cei trei nu mai era foarte treaz. Bobby adusese o sticlă de whisky la locul de întâlnire și chiar și alți soldați făcuseră să meargă în cerc aducătoarele lor de curaj. Locotenentul care conducea detașamentul proaspăt înveselit interzisese practica, dar pe unii răcani nu-i prea interesa asta. Mulți dintre ei erau obișnuiți să exagereze des cu alcoolul. Abia dacă se deprinsese careva cu vreo meserie, și abia dacă avuseseră o slujbă sigură. Încercaseră, mai degrabă, să-și câștige traiul devenind căutători de aur.

— Înseamnă că aveți exercițiu măcar în săparea tranșeelor, suspină locotenentul, care îi întrebuse imediat pe cei noi de cunoștințele lor speciale.

Firește că Roly ar fi putut povesti despre experiențele lui de asistent medical, dar se abținu. *Să nu care cumva să ieși în evidență.* Până acum se simțea foarte bine alături de trupă. Cei din față lor mai încercau să îngâne un cântec oarecare, dar, din păcate, nu le

venea niciunul în minte. Patru grupe diferite, trei cântece diferite, înainte ca *It's a long Way to Tipperary* să se impună.

— Urcăm imediat la bord sau, mai întâi, intrăm în următoare cârciumă? se interesă Bobby.

Era cel mai tânăr dintre cei trei și, totodată, cel mai fascinat de noile experiențe ce se năpusteau asupra lui. Pentru Greg și pentru Bobby, chiar și călătoria cu trenul spre Otago fusese o aventură. Roly privea lucrurile mai calm. Călătorise mult cu familia Lambert și cunoștea întreaga Insulă de Sud și fusese cu Tim chiar și pe Insula de Nord, la Wellington, motiv pentru care făcea acum pe plictisitul.

— Vaporul nu așteaptă, Bobb, iar armata nu merge tam-nesam în cârciumi. Ai auzit doar ce-a zis locotenentul: acum mergem în Australia, apoi, în Franța, iar acolo vom fi instruiți.

— Instruiți nu sună bine deloc! chicoti un băiat aflat în spate. Uite aici, vreți o gură? E de casă!

Întinse sticla în față.

Și portul era împânzit de oameni care doreau să-și ia rămas bun de la eroii lor. Doar o mică parte era compusă din aparținătorii bărbaților, iar puținele mame și soții mai degrabă plângeau decât să le strige urale. Majoritatea venise pentru a vedea plecarea vaporului și a oamenilor aflați în căutarea aventurii. Ei admirau însemnele strălucitoare ale NZEF-ului, ale Armatei Noii Zeelande, etalate pe borurile largi ale pălăriilor recruților, și strigau, alternativ, urale la adresa Marii Britanii sau huleau Germania, iar recruții răspundeau binedispuși. Îmbarcarea era o adevărată sărbătoare. Astfel, Roly și prietenii lui nu fură deranjați de faptul că, pe vas, cabinele erau supraaglomerate, nici de faptul că întreg vaporul era prea plin de pasageri. Cum nu găsiseră toți loc pe punte, pentru a le face semn de adio admiratorilor lor, unii se așezaseră și își lăsaseră picioarele să atârne peste balustrade. Roly abia reuși să-l țină pe Bobby –

îmbătat de emoție și de whisky – să nu cadă peste balustradă în apă.

Jack McKenzie se ținu la distanță de agitație. Mărșăluise într-unul dintre ultimele rânduri, dar nu le acorda nicio privire oamenilor exaltați. Trecând prin tot acel vârtej, aproape că își regreta decizia de a se alătura trupelor. Voia să meargă la război, dar se pare că nimerise într-un iarmaroc. În timp ce ceilalți se mai lăsau ovaționați încă o dată la plecarea vasului, el își îndesă puținele bunuri în micul bagaj, prevăzut în acest scop. Poate că ideea de a se alătura unei divizii de infanterie fusese o greșeală. Gwyneira își ieșise din fire din această cauză.

— Tu ai un cal, Jack! Și o educație excepțională. Ai fi putut ajunge repede la gradul de ofițer la cavalerie. Familia mea...

Gwyneira se opri. N-ar fi avut prea mult sens să-i povestească lui Jack despre experiențele de război ale străbunilor lui galezi. Familia Silkham făcea parte din nobilimea de țară, iar fiii lor nu ar fi servit niciodată în armată ca simpli soldați.

— Mamă, doar n-o să-l car pe Anwyl în război! răspunsese Jack, indignat. Mii de mile pe vapor, doar pentru ca, probabil, să mi-l împuște careva pe acolo?

— Vrei să spui că nu-l poți lua pe Anwyl în război?

Gwyneira rămase perplexă.

— Te temi pentru calul tău, Jack, în timp ce tu însuți...

— Calul meu nu ar face asta voluntar, observă Jack. El nu și-a exprimat niciodată dorința de a intra în armată. De aceea nici nu mi se pare corect să-l smulg de pe pășunea lui și să-l trimit în Franța, pe de altă parte, nu mai suntem în Evul Mediu. Acest război se va decide cu mitralierele, nu cu atacuri de cavalerie.

Gwyneira se resemnă, în cele din urmă, dar Jack se întreba acum dacă nu cumva avusese, totuși, dreptate. Ar fi fost frumos să fi avut alături armăsarul său Cob negru. Anwyl avea o fire prietenoasă,

liniștită; chiar și în îngrozitoarele ultime săptămâni avusese un efect calmant asupra lui Jack. La fel ca Nimue – dar ea trebuia acum să-i țină companie mamei sale. Și, cu siguranță, Gloria avea să se întoarcă în curând.

Jack se trânti în cușeta lui. Își rezervase una situată la etajele inferioare. Cuștile primitive, în care fuseseră înghesuiți câte nouă bărbați, erau prevăzute cu trei paturi supraetajate, construite în grabă. Lui Jack nu i se părură de prea mare încredere. Spera ca, deasupra lui, să nu se întindă vreun bărbat bine hrănit.

Nu-și găsi însă liniștea. Abia plecase vaporul și Jack spera ca zgomotul motoarelor și valurile să-l legene până când va adormi, când cineva sau ceva se prăbuși pe trepte în jos. Doi tineri, un individ blond, îndesat, și un altul neîndemânatic, cu un păr ciufulit, șaten-roșcat, îl propteau pe un al treilea, care gângurea fără sens.

— Doar nu-i poate fi de pe acum rău de mare, Roly? întrebă blondul.

Ciufulitul privi plictisit.

— E doar beat turtă. Ajută-mă să-l ridic în al doilea cat. Sper că nu-mi borăște...

Același lucru îl spera și Jack, deși bărbații nu își cazau prietenul direct deasupra lui, ci imediat lângă el.

— A făcut-o deja. Pare dus bine...

Blondul părea agitat.

Ciufulitul îi luă prietenului său pulsul, cu un aer expert.

— Ah, n-are nimic, trebuie doar să doarmă, zise el liniștit. Avem apă aici? Când se va trezi, o să-i fie sete ca dracu'.

— Butoaiele cu apă sunt pe coridor, observă Jack.

Blondul luă o găleată și se clătină până afară.

Ciufulitul mulțumi politicos și îl privi pe Jack.

— Ne știm de undeva? întrebă el atunci.

Jack îl privi cu mai multă atenție și-și aminti vag de trăsăturile sale băiețești și de ochii lui gri-albăstrui, ce dădeau impresia de fidelitate. Îl mai văzuse, de bună seamă, pe tânăr undeva, dar nu la fermă. El...

— Ești din Greymouth, așa-i? întrebă el.

Roly O'Brien încuviință și căută, la rândul-i, în propriile amintiri.

— Dumneavoastră sunteți domnu' Jack! Verișorul domnișoarei Lainie. Ați fost în vizită la noi în urmă cu câțiva ani. Cu soția dumneavoastră!

Roly iradia de fericire. Amintirea îi mai provocă însă o împunsătură lui Jack. Voiajul de nuntă la Greymouth, cu Charlotte, șederea lor la familia Lambert...

Tânărul fusese majordom acolo, își amintea acum. Și se ocupa mai ales de Tim Lambert.

— Ți-ai putut lăsa stăpânul singur, așa, pur și simplu? întrebă el, doar pentru a nu se mai gândi la Charlotte.

Roly încuviință.

— Câteva săptămâni se va descurca el și fără mine! rosti el cu nepăsare. Probabil mai bine decât soția dumneavoastră fără dumneavoastră!

Rânji.

Nici în trecut nu fusese prea respectuos, dar nici lipsit de sentimente. Zâmbetul îi dispăru de îndată, atunci când îi citi chinul de pe chipul lui Jack.

— Am... am spus ceva greșit, Sir?

Jack înghiți în sec și dădu din cap.

— Soția mea a decedat de curând, zise el încet. Dar nu aveai de unde să știi asta... cum ziceai că te cheamă?

— Roly, domnu' Jack, Sir. Roland O'Brien, dar toată lumea îmi spune Roly. Îmi pare foarte rău, domnu' Jack... sincer. Iertați-mă...

Jack îl opri cu un semn.

— Doar Jack, te rog. Uită-l pe „domnu’” și cu atât mai mult pe Sir. Eu sunt soldatul Jack McKenzie...

— Iar eu, soldatul O'Brien. Palpitant, nu-i așa, Sir? Soldat O'Brien! Acum totul e palpitant.

Roly era fericit. Prietenul lui blond se întorsese între timp și lăsase găleata lângă pat.

— El e soldatul Greg McNamara, îl prezentă el. Celălalt este Bobby O'Mally. În general, nu e atât de tăcut, domnu' Jack. A chefuit puțin cam prea mult. Imaginează-ți, Greg, el e Jack McKenzie din Plain. Verișorul domnișoarei Lainie.

În timp ce Roly flecărea vesel, își scoase în grabă din bagaje gamela, umplu un pahar pentru Bobby și i-l apropie băiatului de buze. În afară de asta, înmuie batista și i-o puse pe frunte.

Jack se întrebă de ce bărbatul nu se înrolase ca paramedic. Felul în care Roly își trata prietenul greu încercat era de-a dreptul profesionist, și nici nu tresări deloc când Bobby vomită din nou, spre norocul lor, în găleată.

Jack însă se săturase, atât de mirosul vomei, cât și de veselia senină a tinerilor. Bolmăji ceva despre „să iau o gură de aer proaspăt” și se îndreptă spre punte, unde încă se mai sărbătorea. Tânărul locotenent care comanda trupa încerca în zadar să facă ordine.

Jack se duse spre pupa și aruncă o ultimă privire spre coasta neozeelandeză, care se îndepărta rapid. „Țara norului alb...” Acum nu era învăluită în ceață. Primele pirogi maori se apropiaseră oarecum din altă direcție. Hawaiki... Jack încercă să nu se gândească la Charlotte, ceea ce era, ca de fiecare dată, un țel de neatins. Știa că trebuia să înceteze cândva să-i ducă dorul în fiecare clipă a zilei, fiecare bătaie a inimii. Dar, deocamdată, nu vedea nicio

soluție. Simți cum îl cuprinde frigul.

Prima noapte la bordul transportorului de trupe improvizai în mod obișnuit, *Great Britain* ducea călători spre Europa, însă încăperile primei clase fuseseră acum transformate în adăposturi simple – i se păru lui Jack a fi iadul pe pământ. Niciunul dintre tovarășii lui de cabină nu era treaz, ceea ce la unii se manifesta prin faptul că se ridicau tot la câteva minute și mergeau pe punte clătînându-se, pentru a urina. Alții dormeau buștean, sforăiau și se smiorcăiau, scoțând sunete ciudate. Jack abia dacă închise ochii și se refugie pe punte încă de dimineață devreme, direct în brațele locotenentului frustrat.

— Aici arată ca într-o cocină! îi strigă bărbatul, ceea ce Jack nu prea putea nega.

Puntea era o mărturie a orgiilor de bun rămas; puțea a urină și a vomă, iar alături de bălțile provocate de diversele scursori ale trupului se găseau sticle goale și resturi de mâncare.

— Recruți, așa le zice! N-am mai văzut niciodată o gloată mai indisciplinată...

Bărbatul vorbea cu un accent englezesc. Se pare că fusese trimis din țara-mamă pentru a se ocupa, ca instructor de neozeelandezi. Lui Jack aproape că îi părea rău pentru el. Cu siguranță că omul știa cum se instruiesc soldații, dar avea aerul că vine direct de pe băncile academiei militare. Cei mai mulți dintre subordonații săi erau mai în vârstă și mai plictisiți decât el.

— Băieții nu sunt chiar floarea junimii neozeelandeze, zise Jack rânjind. Pe front vor ști însă să se comporte. Sunt obișnuiți să răzbească...

— Chiar așa? întrebă ofițerul cu o ironie mușcătoare. Foarte frumos că vă împărtășiți vastele dumneavoastră cunoștințe

referitoare la conaționalii dumneavoastră. Sunteți, firește, mai bun, soldat...?

— McKenzie, Sir.

Jack suspină. „Sir”-ul tocmai îl uitase. Acum, întreaga supărare a tânărului avea să se reverse asupra lui.

— Și nu, Sir, nu mă consider în niciun caz mai bun.

Jack voia să spună mai multe și să facă referire la experiențele sale cu tinerii dornici de aventură, care își câștigau pâinea pe Kirward Station ca oieri. Însă își mușcă buzele apoi. Nu voia să pară că le știe pe toate.

În ciuda încercării de a-l îndupleca, locotenentul se înfoie în fața lui, devenind agresiv.

— Atunci, demonstrați-o, soldat McKenzie! Lustruiți puntea! Într-o oră vreau să văd cum strălucește totul!

În timp ce tânărul ofițer se îndepărta, Jack porni în căutarea unei găleți și a unei perii. Se înarma împotriva furiei care era pe cale de a se naște. La urma urmei, căutase ceva de făcut, iar apă era aici din belșug. Pe când scotea cea de-a treia găleată din mare, Roly O'Brian i se alătură.

— Vă ajut eu, domnu' Jack. Oricum nu pot dormi, Bobby și tipul ăla din Otago... cum îl cheamă oare... Joe ăla, ăștia doi sforăie care mai de care.

Jack îi zâmbi.

— Doar Jack, Roly. Și, din câte văd, ar trebui să începem prin a ne obișnui cu scandalul. Băieții nu vor înceta nici în următoarele nopți.

Roly făcu o față plictisită și curăță o baltă de vomă de pe punte.

— Măcar acum nu mai au whisky, iar în Franța... Ce se bea acolo? Calvados?

Roly se încruntă. Nu auzise niciodată de *calvados*, apoi râse.

— Vin! Domnul Tim și domnișoara Lainie beau vin franțuzesc.

Le trimite domnul Ruben, tatăl domnișoarei Lainie, că doar, are magazie în Queenstown. Dar mie nu prea-mi place chestia aia. Prefer un whisky bun. Dumneavoastră, domnu' Jack?

Jack descoperise, între timp, alți doi camarazi care se treziseră devreme și îi recrută, fără drept de apel, pentru a-l ajuta la spălatul mizeriei. Imediat după aceea, mai apărură trei, iar când locotenentul își făcu apariția, la exact o oră după ce-i dăduse ordinul, puntea într-adevăr strălucea. Udă, dar curată.

— Foarte bine, soldat McKenzie!

Spre norocul lui, ofițerul nu părea a fi ranchiunos.

— Puteți lua micul dejun, alături de camarazii dumneavoastră. În cambuză se lucrează.

Ultima afirmație era plină de mândrie de-a dreptul. După câte se părea, locotenentul trebuise să-l tragă din pat pe bucătar, dar la urma urmei, îi reușise.

Jack încuviință, în vreme ce Roly se strădui să-l salute pe ofițer. Nu-i prea reuși, dar măcar îi smulse locotenentului un zâmbet

— Situația se va schimba... mormăi bărbatul și o luă agale pe puntea de-acum curată.

Într-adevăr, disciplina se îndreptă după prima seară mai tumultoasă de pe ocean, în primul rând, fiindcă rezervele de alcool fuseseră consumate în cea mai mare parte. De fapt, soldații nu aveau prea multe de făcut. Aglomerația de pe vas făcea imposibil orice instructaj pe care, poate, l-ar fi avut în vedere locotenentul. Deși îi punea să facă exerciții pe grupe, nu a raportat un succes răsunător. Niciunul dintre oameni nu pricepea de ce trebuia să țină pasul cu ceilalți, cu atât mai puțin cu cât se aflau pe un vas cuprins de tangaj. Spre disperarea ofițerului, instructajul se termina de cele mai multe ori cu hohote generale de râs. Tânărul ofițer fu vizibil ușurat când *Great Britain* intră în golful King George. Coasta de la

Albany, plajele și pădurile se întindeau îmbietoare în soare, străjuite de fortăreața Princess Royal.

— Fortăreața este plină ochi de soldați! zise locotenentul încântat. Sunt înarmați până-n dinți. Rolul ei este acela de a apăra flota. Dacă suntem atacați aici...

— Cine să ne atace aici? se interesă Greg McNamara, făcând, în șoaptă, pe înțeleptul. De parcă ar ști careva din Germania unde-i Albany.

În principiu, Jack nu putea decât să-i dea dreptate. Nici el nu auzise vreodată de mica localitate de pe Coasta de Vest a Australiei, iar fortăreața fusese construită mai degrabă pentru disciplinarea deținuților de la Botany Bay decât pentru apărarea patriei. Cu toate acestea, bărbații din Albany își luau rolul în serios, după cum constatară neozeelandezii la acostare. Oricine se apropia de fortăreață era oprit, i se cerea parola zilei și era tratat cu neîncredere.

La sosirea lui *Great Britain*, în golf era ancorată o duzină de vapoare și în zilele următoare, veniră și mai multe. În cele din urmă, se formară treizeci și șase de transportoare de trupe, flancate de diferite vapoare de luptă.

Roly admiră tunurile strălucitoare de pe *Sydney* și *Melbourne*, două cuirasate uriașe care urmau să protejeze Marele Convoi.

— Să îndrăznească cineva să ne atace! zise el încântat.

La fel ca majoritatea celorlalți soldați, și el resimțea o mândrie nestăvilă pentru impresionanta flotă ce se strângea, pe mai multe rânduri, în vederea plecării. Convoiul era condus de cele treizeci și șase de vapoare australiene, așezate pe rânduri de câte trei. În spatele lor erau ordonate cele zece vase neozeelandeze, în rânduri de câte două. Priveliștea vapoarelor, a stindardelor și a miilor de bărbați în uniformă care se adunaseră pe punte pentru plecare îl mișcară și pe Jack. Până și vremea părea să contribuie la această

demonstrație de forță și de voință a australienilor și a *kiwi*-lor. De parcă ar fi fost pus în scenă de un pictor de război, soarele strălucea, marea, de un albastru strălucitor, era liniștită ca oglinda, iar minunata coastă de la Albany îi saluta. Într-un final, chiar și soldații din fortăreață își exprimară încântarea și trăseseră câteva salve de salut.

Roly, Greg și Bobby erau încântați. Ceilalți însă, mai ales australienii, care își priveau pentru ultima dată, patria, erau mișcați până la lacrimi.

Jack avu un vag sentiment de ușurare. Dorise să lase totul în urmă, iar acum era pe cale de-a o face. Își întoarse privirea dinspre uscat și se uită în larg.

La început, pentru soldați călătoria fu lipsită de evenimente. Vremea era în continuare bună, iar marea, liniștită. Anul 1913, pe care bărbații îl întâmpinară în Albany, începea bine. Recruții deveniră agitați când *Sydney* se despărți de convoi, undeva în dreptul Insulei Nucii de Cocos. Reveni abia după câteva zile, iar Roly îi povesti lui Jack, cu ochi strălucitori, de primele întâlniri ale ANZAC cu dușmanul. Într-adevăr, *Sydney* obligase cuirasatul german *Ender* să acosteze în insula Keeling și-l distrusese. Întâmplarea fusese sărbătorită cu urale și cu încă alte câteva excese bahice. Bărbații își reîmprospătară proviziile în Australia, iar tânărul locotenent Keeler era încă departe de a-și stăpâni cu adevărat trupa. Însă, de această dată, Roly și amicii lui rămaseră trei – pur și simplu nu le ajunseseră banii pentru a cumpăra în Albany rachiul devenit dintr-odată de calitate și, drept urmare, extraordinar de scump. Și de această dată, Jack și Roly avură grijă să nu părăsească dormitoarele prea devreme, deși aerul de acolo era din nou îmbâcsit. Peste mare se lăsase o arșiță cumplită și nu adia

niciun firicel de vânt – un vapor cu pânze ar fi fost condamnat la săptămâni întregi de nemișcare. Când marea era liniștită, cuirasatele se deplasau, din contră, mai rapid, însă bărbații suferea în cabinele supraaglomerate, și cu atât mai mult, sufereau caii cavaleriei. Jack era fericit că luase decizia de a nu-l expune pe Anwyl acestor eforturi; pe de altă parte, îi invidia pe bărbații de pe vase pentru contactul lor cu animalele. Jack își dorea ca, în locul putorii trupurilor nespălate de bărbați, să simtă mirosul sudorii de cal și al fânului. Împreună cu alții, el se spăla cu apă sărată, ceea ce-i făcuse să se simtă mai bine, dar plătiseră, mai târziu, cu iritații ale pielii.

După câteva zile pe mare, locotenentul Keeler își adună oamenii pe punte. Așa cum îi anunțase în prealabil, avea de făcut un anunț important. Se adunară, desigur, cu greu, după cum o bănuia imediat Jack. Toți cei opt sute de oameni nu aveau loc pe punte, dar se certau pe locul inexistent. În cele din urmă, după mai multe ore de ceartă și de proteste, până și ultimul recrut fusese informat despre noutăți: Turcia declarase război Angliei; drept urmare, conducerea britanică hotărâse să nu mai trimită forțele ANZAC în Franța. În schimb, aveau să lupte în zona strâmtorii Dardanele.

— Ce strâmtoare? întrebă Roly, derutat.

Jack ridică din umeri. Geografia Europei de Sud-Est și pentru el era complet străină.

— Instrucția dinaintea luptei, spuse locotenentul, va avea loc în Egipt. După o escală în Colombo, o cârmim spre Alexandria.

Spre deosebire de Colombo, Jack auzise de Alexandria. A trebuit să întrebe în stânga și în dreapta, pentru ca să afle că orașul Colombo se afla în Ceylon, o insulă verde, tropicală, din Oceanul Indian.

— E cunoscută pentru plantațiile sale de ceai, explică

locotenentul Keeler, care devenise cu mult mai amabil față de Jack.

Observase demult că roșcatul crescător de animale nu era doar ceva mai în vârstă, ci și mai cult și mai calm decât majoritatea oamenilor lui.

— Dar nu spera să cobori pe uscat, McKenzie. Vom încărca doar hrană.

Într-adevăr, flota ANZAC ancoră doar pentru puțin timp, și Roly numără, impresionat, vapoarele aflate acolo, aparținând tuturor naționalităților posibile. Din Ceylon nu văzură decât coasta verde și silueta unui oraș portuar, care înflorea, evident, datorită războiului. Mulți recruți cântăreau. Se plictiseau în continuare, practic nu era nimic de făcut decât să stea la plajă pe punte. Vremea era mereu uscată și încinsă – surprinzătoare mai ales pentru oamenii de pe Insula de Sud a Noii Zeelande, pe care treceau doar rareori mai multe zile fără să plouă.

Oamenii petrecură alte cincisprezece zile pe mare înainte ca flota să ajungă la Suez. Pentru prima dată, recruții auziră de lupte pe uscat, în care fuseseră implicați și australienii. Se pare că avuseseră loc atacuri ale turcilor asupra Canalului Suez. Locotenentul Keeler le ordonă oamenilor săi atenție sporită în timpul traversării și postă santinele. Roly petrecu o noapte obositoare, uitându-se prin întuneric la marginea canalului, pentru a cerceta agitat orice foc de tabără sau așezare a cărei lumină ajungea la vapoare. Nu ajunsese însă la niciun eveniment special. Flota traversă neatinsă Canalul Suez și ajunse, în cele din urmă, la Alexandria.

— Aboukir-Bay! observă Jack, aproape cu evlavie, atunci când fu coborâtă ancora. Aici a câștigat Nelson, cu aproximativ o sută de ani în urmă, bătălia de pe Nil!

Roly, Greg și Bobby se holbau fascinați la apa albastră, de parcă victoria amiralului încă s-ar mai fi oglindit în ea.

— Nelson a fost... englez? întrebă Bobby, parcă pentru a se asigura.

Jack zâmbi.

În Alexandria, vapoarele fură în sfârșit descărcate, dar membrii ANZAC nu văzură prea multe din renumitul oraș cu un trecut atât de glorios. Ofițerii britanici conduseră trupele, într-un marș cât de cât ordonat, până la locul de încărcare a trenurilor.

— La Cairo! zise Greg, aproape neîncrezător.

Toate aceste nume străine de orașe, străzile înguste, arse de soare, oamenii mici, în caftanele lor arăbești, zarva limbilor străine și mirosurile neobișnuite, dar și zgomotele orașului, îi fascinau pe băieți, derutându-i în același timp. Roly se simți, în ciuda apropierii prietenilor săi, pierdut într-o lume străină, și aproape că i se făcuse dor le casă.

Jack absorbi lumea cea nouă în el, se lăsa purtat de noile impresii și reuși, din când în când, să nu mai stăruiască asupra gândurilor despre Charlotte – atunci când nu îi scria lungi scrisori în gând. Și asta trebuia să înceteze!

Jack se gândi cui altcuiva i-ar putea scrie și, într-un târziu, se gândi la Gloria. Sigur, în ultimii ani abia dacă auzise ceva de la ea, dar Jack se simțea în continuare legat de fată. Poate că avea să se deschidă și să povestească, încântată despre viața ei din America dacă va afla că nu doar ea plecase de la Kirward Station, în depărtări.

Îi descrie așadar Gloriei călătoria cu un vapor al flotei impunătoare și, apoi, drumul spre Cairo în trenul arhiplin. În ceea ce privește peisajul, nu se vedeau prea multe, deoarece trupa fusese transportată noaptea și ajunsese în oraș la primele ore ale dimineții. Era în continuare întuneric beznă și, spre mirarea oamenilor, era foarte frig atunci când trupele se adunară pentru a mărșălui către

lagărele de instrucție. Cei mai mulți dintre australieni aveau să ajungă într-un lagăr aflat la sud de Cairo, în vreme ce pe neozeelandezi îi aștepta o tabără în nord. Dar, mai întâi, îi aștepta un marș de noapte de mai mulți kilometri – nemaipomenit de obositor după inactivitatea forțată din ultimele săptămâni, petrecute la bordul vapoarelor.

Jack era înghețat și obosit când ajunseră la Zeitoun. Câte șaisprezece oameni împărțeau un adăpost; Roly și amicii lui rămaseră cu Jack. Răsuflând ușurați, ocupară un pat cu trei caturi.

— Pfff, sunt terminat! se văită Greg.

Câtiva alți bărbați, inclusiv orășenii, păreau a fi și mai afectați decât băieții din Greymouth. Noile lor cizme îi îngreunau. Doi camarazi din cortul lor lăsau impresia că nu mai puteau face niciun pas. Gemură când își scoaseră cizmele din picioare.

Jack se adună. Cineva trebuia să facă ordine. Primul lucru pe care-l făcu fu să-l scoale pe Bobby, care se trântise epuizat pe un prici și nu mai avea voința necesară pentru a se ridica.

— Nu te preface că ești obosit, soldat O'Mally! îi strigă el tânărului. Cineva tocmai a spus ceva despre mâncare. Te vei interesa în legătură cu asta. Ai putea face rost de ceai, pentru ca băieții să se pună din nou pe picioare. Și tu, Greg, soldat McNamara, te duci să cauți pături. De fapt, ar trebui să fie prin corturi, dar se pare că au uitat de noi...

— Am putea dormi și îmbrăcați, comentă Greg, lipsit de chef.

Jack scutură din cap.

— Atunci vom fi muștrați mâine, fiindcă uniformă ne va fi șifonată. Băiete, aceasta este o tabără de instrucție. Călătoria s-a terminat; de acum înainte, ești soldat.

Roly cotrobăia deja în trusa lui de prim-ajutor, care făcea parte din dotarea recruților, și scotea bandajele.

— Nu este niciun balsam pentru răni, observă el, pe un ton critic. Dar ce e asta?

Avea în mână o sticlăuță.

— Manuka, ulei de arbore din ceai, explică un camarad, ale cărui trăsături ample și păr des indicau strămoși maori. Un leac băbesc, folosit de triburi de când lumea. Îi poți unge cu el pe tipii ăștia pe picioare. Se vor vindeca atunci mai repede.

Jack încuviință. Și la Kirward Station se folosea manuka drept prim-ajutor. Însă mai degrabă la oi și la cai...

— Dar mai întâi trebuie spălate picioarele! hotărî Jack.

În cort era deja un aer greu.

— Cine se oferă să meargă să ia apă?

În dimineața următoare, ocupanții cortului lor se prezentară prea surmenați înaintea locotenentului Keeler, dar excelent la inspecția camerelor, iar Jack fu avansat pentru prima dată. La adunarea diviziei de Infanterie neozeelandeze, numele lui fu strigat alături de cel al altora.

— McKenzie, după consultarea conducerii taberei, vă avansez la gradul de caporal! zise locotenentul Keeler, oferindu-i Crucea victoriană.

Apoi, trebui să le explice oamenilor în ce constau de acum însărcinările lor. În mare, era vorba despre ceea ce Jack făcuse în timpul călătoriei. Caporalul avea de supravegheat câte șase oameni, pentru ca aceștia să își păstreze camera, uniforma și, mai ales, armele curate.

— E o soldă ceva mai bună, spuse tânărul ofițer în silă, după ce câțiva kiwi acceptară avansarea fără prea mare încântare și după ce doi încercară chiar să renunțe la ea.

Pentru locotenentul Keeler, era complet de neînțeles. La urma urmei, le băgă el oamenilor în cap, era și o chestiune de onoare.

Jack își purta distincția cu demnitate, iar Roly îi admiră noul lui grad fără rezerve.

— Oare o să am și eu cândva parte de așa ceva, domnu' Jack? Trebuie să fie minunat să fii avansat! Sau să primești un ordin, domnu' Jack! Pentru curaj în fața dușmanului trebuie că se dau ordine!

— Mai întâi ai însă nevoie de dușmani! cârti Greg.

Manevrele de dimineață nu-i făcuseră nicio plăcere. Nu înțelegea deloc cum mărșăluitul în același pas și ritm, ori culcatul la comandă, îi va fi de ajutor să-i caftească pe turci. Jack suspină. Greg părea să-și imagineze războiul ca pe o bătaie supradimensionată dintr-o cârciumă.

Cu toate acestea, în următoarele luni nu-i rămase nimic altceva de făcut decât să învețe temeinic cum să te adăpostești, cum să te târăști, cum se sapă tranșeele și cum se folosesc puștile și baionetele. Ultimele provocară o bucurie majorității soldaților, iar neozeelandezii se dovediră a fi pușcași destul de îndemânatici. De altfel, mulți dintre ei erau obișnuiți de mici să împuște vânat de dimensiuni reduse; din cauza pericolului iepurilor, fiecare băiat din Plains știa să folosească pușca. Proprietarii marilor ferme de oi plăteau chiar și niște prime pentru împușcare. Deși aventurierii câmpurilor aurifere omorau micile animale mai degrabă pentru a avea, din când în când carne în oale, trăgeau cu mare dibăcie și asupra țintelor mobile.

Trupa de neozeelandezi adunată ad-hoc dovedi însă mai puțin talent când veni vorba despre o îndeplinire rapidă a ordinelor. Nu le plăcea pasul egal și, spre disperarea instructorilor britanici, se interesau deseori despre rostul unui exercițiu, înainte de a se arunca conform ordinelor, în nisipul deșertului. Nici antrenamentul săpării corecte a tranșeelelor nu se bucura de o mare încântare din partea

soldaților.

— Omule, eu fac asta de când aveam treisprezece ani! se plângea minerul Greg. Un pic mai jos sub pământ ca aici. Mie chiar nu trebuie să-mi arate nimeni cum se folosește cazmaua!

Totuși, Jack studie tehnica, chiar dacă îi displăcea până și numai gândul de a petrece, poate, câteva săptămâni din viață într-un sac de vizuină. Într-adevăr, amplasarea tranșelor presupunea o îndemânare arhitectonică și strategică serioasă – de exemplu, nu puteau fi niciodată săpate în linie dreaptă, ci într-un fel de model în zigzag. Niciun soldat nu avea voie să vadă mai departe de cinci metri. Părea, la prima vedere, o treabă complicată, însă îi îngreuna orientarea dușmanului în cazul în care pătrundea în tranșee. În acest sens, trebuiau construite firide și șanțuri de-a curmezișul, iar extinderea lipsită de orice pericol a rețelei de șanțuri în timpul bombardamentelor presupunea tehnici asemănătoare celor de construcție a peșterilor. Minerii experimentați săpau cu ușurință galerii care, desigur, se prăbușeau în deșert. Bobby și Greg nu făceau nimic altceva decât să râdă pe tema asta, dar Jack îl surprinse odată pe Roly năpustindu-se, alb ca varul, dintr-un șanț, după ce bărbații fuseseră din nou acoperiți de nisip.

— Nu pot face asta, domnu' Jack... șopti el și își căută ranița.

În buzunarul pentru prim-ajutor nu se găseau doar bandaje și ulei de arbore de ceai, ci și o sticlă plată din metal.

— Uitați... doriți?

Roly îi întinse sticla lui Jack. Măinile îi tremurau.

Jack adulmecă. Rachiu tare.

— Roly, pentru asta ar trebui să te denunț! îl mustră el. Bei în timpul serviciului! Tu nu ești însă genul...

Din câte observase Jack, spre deosebire de colegii lui, Roly nu frecventa decât rareori barurile și bordeiele improvizate, apărute

dintr-odată în jurul taberei. Mai degrabă mergea la proiecțiile de filme organizate de Y.M.C.A. Cinematograful îl fascina, iar la sfârșit de săptămână i se alătura lui Jack și altor soldați mai educați, care organizau excursii la piramide, la Sfinx sau la alte atracții turistice ale Egiptului. Jack nu-l văzuse niciodată pe băiat beat. Nici măcar de curând, când fusese avansat la gradul de caporal.

— E... e medicament, domnu' Jack. Dacă trag, din când în când, câte o dușcă, suport mai ușor tranșeele...

Roly puse dopul sticlei înapoi, însă continua să fie palid.

— Roly al nostru a fost prins sub pământ odată! explică Greg râzând, de parcă ar fi spus cea mai bună glumă din Greymouth. I s-a făcut frică. Micuțul n-a mai intrat de atunci în mină! Dar vezi, Roly, trecutul te prinde din urmă!

Bărbații izbucniră în râs și-l bătură prietenește pe umăr pe recrutul Roly.

Jack, însă, era mai degrabă neliniștit. După prăbușirea tranșeei, Roly O'Brien părea evident sleit – și, în acest caz, nu fusese decât un simplu exercițiu. Încercarea de a simula războiul și tranșeele în nisipul deșertului era cât se poate de lipsită de sens. Într-o situație reală, se construiau însă buncăre; se zvonea că nemții construiau chiar beciuri pe mai multe etaje. Dacă Roly nu suporta într-adevăr întunericul și spațiile strâmte...

Jack, care se putea lăuda între timp cu gradul de caporal și care era responsabil pentru doisprezece oameni, se adresă îngrijorat ofițerului-șef.

— Soldatul O'Brien a fost îngropat sub pământ trei zile, domnule. Însă nu a trecut peste asta. Aș sugera să fie folosit într-o companie de aprovizionare sau într-o alta care nu acționează din tranșee.

— De unde știți atât de bine, caporale, că vom acționa din tranșee? întrebă maiorul Hollander, rânjind.

Jack luă poziție, deși, în sinea lui, își punea mâinile de cap. Omul era un instructor dur, însă Jack nu-l considerase până atunci prost. Acum își schimbase opinia.

— Îmi pot imagina asta, domnule, rosti el liniștit. Pare a fi, totuși cea mai eficientă variantă de a-ți asigura poziția în acest război.

— Deci, avem aici și un strateg de prima mână, caporale! Păstrați-vă părerile pentru când veți fi făcut general. Până atunci, nu trebuie să gândiți, ci doar să îndepliniți ordinele. O să-l supraveghez pe micul fătălău O'Brien! Prins sub pământ! O să treacă el peste asta McKenzie, vă garantez! Să nu uit, informați-i pe oamenii dumneavoastră că părăsim tabăra. În 11 aprilie, la miezul nopții, plecăm cu trenul la Cairo, apoi urmează îmbarcarea spre Dardanele.

Jack se retrase, frustrat, dar, în același timp, cu inima bătându-i puternic. Deci, acum începea – ANZAC părăsea Egiptul. Plecau cu adevărat la război.

Repartizarea pe vapoare se petrecu, de această dată, altfel decât la plecare. Trupa, inițial adunată ad-hoc, era acum împărțită în divizii și batalioane; existau diverse grade și echipe de specialiști. Lui Jack i se dădură în subordine în special mineri și căutători de aur, care săpau tranșee cu o viteză uluitoare. Lui Jack îi era limpede că acești bărbați aveau să fie expuși la cea mai mare primejdie. Dacă se ajungea la un atac, trebuia asigurată în primul rând poziția. În acest sens, i se păru logic că grupa lui fusese arondată aceluiași transportator pe care se găseau medicii spitalului de campanie. Trupele de salvare, infirmierii și medicii ofițerilor își cărau echipamentele la bord – dar primul care salvă vieți în această campanie fu, în chip paradoxal, McKenzie.

Transportoarele de trupe erau ancorate în afara portului, iar oamenii și materialele erau aduse la bord cu niște bărci. Jack și câțiva dintre oamenii lui asigurau, dintr-o barcă cu vâsle, rampa de unde se trimiteau sus corturi și târgi; marea era deosebit de agitată și bătea un vânt puternic. Tot ce nu era prins de punte era suflat cu ușurință peste bord. Bărbații își legau strâns pălăriile pe cap, însă tot mai zbură, din când în când, câte o pălărie cu boruri mari prin aer și, uneori, urma și câte o raniță depozitată neglijent pe undeva. Dar ceea ce se prăbuși, dintr-odată, în valuri, lângă Jack, era vizibil mai greu – mai ales că după izbitură se auzi un urlat sfâșietor. Jack observă uluit cum din valuri își făcu apariția o corcitură mică, brună, care înota pentru a-și salva viața – fără sorți prea mari de izbândă, având în vedere marea agitată și distanța de țarm. Micul animal fusese împins mai departe în câteva secunde. Jack nu stătu

mult pe gânduri.

— Ține-mi puțin locul! îi strigă lui Roly și-i dădu în mână parâma. Apoi, își dădu jos cămașa, își descălță cizmele și sări în apă.

Jack era puternic și bine antrenat. Din câteva mișcări, ajunsese la câine și prinse micul animal care se zbătea. Să înoate înapoi la barcă împotriva curentului ar fi fost mai greu, dar îl văzu pe Roly, ajuns lângă el în barca cu vâsle. Băieții nu ezitaseră nicio clipă. Rampa n-avea decât să se balanseze – mai întâi își salvau caporalul.

Jack îi dădu câinele lui Roly, care îl luă în barcă, după care se ridică singur la bord. Se lăsă fără suflu pe fundul bărcii cu vâsle.

Între timp, Roly îl privea râzând pe noul pasager.

— Cine sau ce oi fi tu? îl întrebă el pe animaluț, care mai întâi se scutură, stropindu-i pe toți vâslașii.

Era mic, cu picioarele strâmbe, robust, iar ochii lui mari, ca niște nasturi, lăsau impresia că ar fi fost conturați cu creionul dermatograf.

— Un teckel, aș spune, constată Jack. Teckelul s-a impus, cel puțin, cel mai bine printre strămoșii lui. Cu siguranță că au fost implicate numeroase alte rase canine, mai mult sau mai puțin bine dresate. Numai lupi de mare nu...

Animalul se scutură încă o dată. Avea urechile pleoștite și o coadă încovrigată.

— Arma secretă a Australiei!

Greg râse și încercă să vâslească înapoi spre vapor.

Câinele dădea din coadă.

Pe puntea vaporului era o mare zarvă.

— Paddy! Paddy, aici! La naiba, unde-i javra?

Un adjutant agitat se ivi dinspre camerele ofițerilor.

— Ajutați-mă, băieți, trebuie să găsec animalul înainte ca

Beeston să o ia razna.

Jack și ai lui rânjiră.

— Măcar știm că aparține echipajului, dacă nu chiar unuia dintre ofițeri...

Roly sughiță.

— Generale Godley? întrebă el chicotind și salută câinele.

Generalul Alexander Godley era comandantul suprem al trupelor ANZAC.

— Hai, grăbiți-vă odată, să ajungem la vapor! Auziți doar că cineva îi duce dorul ăștuia mic, încheie Jack seria de prostii.

Ținu câinele în brațe până când ajunseră la rampă.

Pe punte apăru un om îndesat, de vârstă mijlocie, care purta uniforma unui medic al echipajului. Joseph Beeston, comandantul celei de a patra unități medicale de campanie.

— Paddy! Dumnezeuule, sper că nu a căzut din nou în apă, la cât de agitată e marea...

Bărbatul părea să-și facă griji cu adevărat.

Între timp, barca cu vâsle abordă, iar Jack se sui pe rampă. Îl ținea strâns pe Paddy, care se zbătea din toată făptura sa, în vreme ce urca planul înclinat care se bălăngănea.

— Pe el îl căutați, domnule? întrebă el râzând.

Comandantul Beeston păru mai mult decât ușurat atunci când își luă cățelul din brațele lui Jack.

— A căzut peste bord?

Jack dădu din cap.

— Dar a fost salvat repede, într-o acțiune eroică a celei de-a patra divizii de infanterie neozelandeză, să trăiți!

Salută.

„Crucea Victoria, Crucea Victoria!”, scandau Roly și ceilalți în barcă.

Crucea Victoria era cea mai importantă distincție pe care Imperiul Britanic le-o acorda luptătorilor de pe front.

Comandantul Beeston zâmbi.

— Asta nu v-o pot oferi, caporale, dar vă pot da un prosop și un whisky pentru a vă încălzi. Însoțiți-mă, vă rog, la mine în cabină.

Medicul militar, cu grad de căpitan, o luă înainte, urmat de câinele său. Jack merse după el curios. Până atunci nu mai văzuse niciodată o cabină de ofițer, iar acum era destul de impresionat de mobilierul de mahon și de luxul general care înconjura ofițerii. Adjutantul comandantului Beeston îi întinse un prosop flaușat, iar medicul deschise el însuși sticla de whisky Single Malt. Jack sorbi, savurându-și băutura.

— Ah, și mai aduceți-ne și un ceai fierbinte, Walters, tânărul nostru trebuie să se încălzească...

Adjutantul plecă, în timp ce Jack îl asigură că afară nu era chiar atât de frig.

Beeston scutură din cap.

— Nu mă contraziceți! Nu vreau să faceți o pneumonie și ștregarul ăsta să aibă pe conștiință primul mort de la Gallipoli. Nu-i așa, Paddy?

Paddy dădu din nou din coadă, atunci când își auzi numele. Medicul își uscă el însuși corcitura de teckel.

— Gallipoli, Sir? întrebă Jack.

Beeston zâmbi.

— O, sper că tocmai n-am dezvăluit vreun secret militar. Dar, din câte ni s-a comunicat, acolo este locul primei noastre misiuni. Un sătuc de munte, aflat la intrarea în strâmtoarea Dardanele. Dacă reușim acolo să-i împingem pe turci înapoi, practic i-am învins.

— Și-acum mergem direct într-acolo? se interesă Jack.

— Aproape. Mai întâi acostăm la baza noastră din Lemnos. O

insulă în...

— Grecia, domnule.

Beeston încuviință satisfăcut.

— Acolo vom mai face câteva manevre. Batalionul meu a fost antrenat totuși pentru condițiile din Franța. Dar, în câteva zile, o să înceapă nebunia. E primul dumneavoastră contact cu inamicul?

Jack încuviință.

— Noua Zeelandă nu este o națiune foarte războinică, spuse el. Chiar și băștinașii noștri sunt pașnici...

Beeston râse.

— Știu, iar cel mai periculos animal de acolo este țânțarul. În acest sens, australienii sunt mai duri...

— În ceea ce privește capacitatea noastră de luptă, ne vom apropia de australieni, răspuse Jack, mândru și ușor jignit.

Beeston zâmbi și dădu din cap.

— Sunt absolut convins de asta. Acum trebuie să vă trimit înapoi la oamenii dumneavoastră, caporale...

— Jack McKenzie, domnule.

— Caporal McKenzie. Voi reține numele dumneavoastră. Vă rămân dator! Și tu, Paddy, poți să dai liniștit lăbuța!

Medicul se aplecă spre câinele lui și încercă să scoată de la el cel puțin un „șezi”, dar Paddy nu primea ordine.

Jack zâmbi, clătină ușor din cap, după care se înfoie în fața cățelușului. Îl trase ușor de zgardă, își aranjă el însuși poziția – și Paddy se lăsă să cadă în fund. Jack întinse mâna, de parcă i-ar fi cerut lăbuța, iar el i-o dădu.

Comandantul Beeston a rămas perplex.

— Cum ați făcut asta? întrebă ofițerul uluit.

Jack ridică din umeri.

— Sunt cele mai simple tehnici de dresaj, răspuse el. Le știu de

când eram copil. Țsta micu' este obraznic, dar inteligent. Dați-mi-l câteva săptămâni și îl învăț să mâne oile.

Beeston zâmbi.

— Acum ați salvat un câine și l-ați impresionat pe stăpânul lui...

Jack rânji.

— Asta e Noua Zeelandă, domnule. În Australia, animalele de pradă sunt împușcate, în vreme ce noi le facem să dea lăbuța!

— Atunci sunt curios de reacția turcilor, zise Beeston. Jack McKenzie – acest nume nu avea să-l uite, cu siguranță.

Lemnos era o insulă mică, cu o coastă plină de firide, de plaje mici și înguste, dar și de stânci înalte. Dinspre mare, părea pitorească, o bucată de stâncă, cu puțin verde, singură în albastrul infinit al mării. Însă pentru locuitori, insula se dovedea a fi o provocare continuă. Viața de pe Lemnos era primitivă. Soldații ANZAC se uitau fascinați și, uneori, impresionați până la rușine din cauza sărăciei, la casele primitive din piatră, la plugurile din lemn, provenite, parcă din epoca primitivă, trase de boi și de oameni, care însă se mai acopereau, într-o bună măsură, cu blănuri de oi și care mergeau pe pământul lor pietros fie desculți, fie protejându-și picioarele cu sandale aspre din piele de oaie. Portul insulei era umplut însă până la refuz cu cea mai modernă tehnologie de război. Erau ancorate aici douăzeci de cuirasate, printre care uriașul *Agamemnon* și impresionanta *Queen Elizabeth*. Echipajul abia dacă avu, însă, timp să se lase impresionat de priveliște. Transportoarele lor de trupe acostau în largul diferitelor plaje, iar ei exersau debarcarea în echipament de luptă. Oamenii erau lăsați jos cu scări din funie și vâsleau la țârm, în mare parte noaptea și, pe cât posibil, fără să provoace vreun zgomot. Manevra părea a fi importantă pentru conducerea armatei. O exersaseră iar și iar, timp de o

săptămână.

— În sine, asta nu-i greu, zise Roly în cea de-a patra zi, când grupa lui se îndrepta spre o plajă foarte îngustă, erodată, străjuită de o stâncă înaltă. Dar ce se întâmplă dacă cei de pe mal vor trage?

— Ah, nici n-au curaj s-o facă! susținu Greg. Avem toate cuirasatele în spatele nostru. Ele ne vor acoperi.

— Dacă nu ne vor lovi chiar ele, observă Jack pesimist.

Împărtășea temerile lui Roly. Cu siguranță că turcii nu aveau să renunțe la țarm fără a opune nicio rezistență și, cu atât mai puțin, la orașul lor. Și nu spusese Beeston ceva despre un „sătuc de munte”? Probabil că apărătorii acestuia se ascundeau în spatele unor poziții sigure și trăgeau, de pe stânci, în jos spre ei.

— Ah, dacă turcii sunt niște troglodiți, ca prostovaniii ăștia de aici, din Lemnos, atunci nu vor putea face prea multe! glumi Bobby, lipsit de griji. Poate că ar fi trebuit să luăm cu noi niște războinici maori. Atunci situația ar fi fost mai echilibrată.

Jack ridică din sprâncene. Din ceea ce văzuse el, și grecii din Lemnos știau să mânuiască o pușcă. Poate că se îmbrăcau în blănuri, dar aveau ochi ageri și, pentru a apăsa pe un trăgaci, nu aveai nevoie de prea multă cultură.

Ba ar putea chiar să te împiedice, își zise Jack. Cât despre el, avea oroare de a trage în curând asupra unor oameni.

Exact asta se întâmplă în 24 aprilie. Flota porni, condusă de *Queen Elizabeth*, poreclită cu drag de soldați „Lizzie”. Oamenii se adunară din nou pe punte. Mândri de convoiul lor, părăseau Lemnosul.

— Nu e minunat, domnu' Jack?

Roly nu mai știa unde să se uite mai întâi; la vasele maiestuoase din jurul lui sau la țarmurile însorite ale Lemnosului.

— Doar „Jack”, corectă mecanic Jack.

El împărtășea doar într-o anumită măsură încântarea camarazilor săi. Firește că flota oferea o imagine impresionantă, dar nu putea să nu se gândească la faptul că își ducea încărcătura spre moarte.

Cu o seară înainte, după un discurs eroic al generalului Birdwood către întreaga trupă, locotenentul Keeler își chemase liderii de grup pentru discutarea situației. Jack cunoștea planul operațiunii și văzuse hărțile coastei de la Gallipoli. Acostarea pe acea plajă avea să fie un adevărat iad, iar Jack nu era singurul care gândea astfel. Și pe chipurile ofițerilor englezi, care în parte participaseră deja în lupte, se citea frica.

Vaporul cu echipajul lui Jack era unul dintre ultimele care ajunseră la Gallipoli. Navigară în timpul nopții, iar când se luminează de ziuă, se regăsiră într-o adunare de vapoare, în golful de la Gaba Tepe. Bărcile cu primele trupe de uscat tocmai erau ocupate. Oamenii așteptau pe puntea transportoarelor de trupe pentru a fi mutați pe distrugătoare. Micile și rapidele cuirasate nu dislocau prea multă apă, putând duce astfel trupele mai aproape de țărm. Fiecare dintre ele trăgea după sine douăsprezece bărci de salvare, dispuse pe două rânduri, în care se aflau câte șase soldați și cinci marinari. Cei din urmă trebuiau să ducă barca înapoi la vapor, după ce aveau să fi lăsat pe plajă încărcătura lor umană.

Primele trupe de uscat erau compuse numai din australieni – Jack își dădu seama că erau trimiși la luptă cei mai tineri dintre soldați.

— La vârsta asta mai crezi în nemurire! Înfiorat, Jack își aminti de predica muștrătoare a mamei sale, Gwyneira, în timpul căreia rostise această propoziție. Trebuie să fi avut în jur de treisprezece ani când grajdurile cu vite de la Kirward Station fuseseră lovite de trăsnet. Jack și prietenul lui Maaka se aruncaseră în flăcări, pentru a salva taurii înnebuniți. Băieților li se păruse un act eroic, dar

Gwyneira îi certase înfiorător.

Jack estima că bărbații din bărci aveau cel mult optsprezece ani. Deși armata accepta voluntari abia de la douăzeci și unu de ani, dar nimeni nu se uita foarte atent la asta. Ranițe grele atârnav pe umerii lor; vâslele alunecau pe suprafața apei fără a face zgomot.

Jack își întoarse privirea și o lăsă să cutreiere peste țărnul întunecat și peste stânci. Era ora patru și douăzeci și nouă. La ora patru treizeci trebuia să aibă loc atacul. Dintr-odată, pe unul dintre dealuri scăpără o lumină galbenă, care se stinse după câteva secunde. Pentru un moment, în golf domni o liniște de mormânt, apoi apărură, pe un platou deasupra lor, silueta unui bărbat. Cineva strigă ceva, apoi fu tras un glonț care lovi marea.

Apoi, izbucni iadul.

Cuirasatele britanicilor începură, într-o clipită, să tragă cu toate tunurile, iar turcii năvăliră pe plajă. Unii trăgeau direct de pe mal, alții de pe stâncile care se găseau cu trei sute de metri mai sus. Jack îi văzu pe oamenii de pe plajă căzând, secerăți de rafalele de pe *Queen Elizabeth*, de pe *Prince of Wales* și de pe *London*. Cuiburile de mitraliere din munți nu puteau fi însă distruse atât de ușor. Și, evident, începură să tragă asupra bărcilor cu vâsle care se apropiau.

— Dumnezeule, ăștia... ăștia trag... șopti Roly.

— Ce ți-ai imaginat? îl puse Greg la punct.

Roly nu răspunse. Ochii lui, și așa mari, ca de copil, păreau să se mărească și mai mult. Soldații din bărci fură secerăți pe rând de pe uscat, însă tot mai mulți ajungeau la mal, săreau pe plajă și încercau să caute adăpost în spatele stâncilor. Turcii trăgeau asupra marinarilor care vâsleau înapoi. Alții trăgeau după sine bărcile, ai căror schiperi căzuseră.

— Eu nu pot să merg acolo.

Bobby O'Mally tremura.

— Chiar trebuie?

— Nu, răspunse Jack liniștit. Noi vom ajunge mai târziu. Cu sanitarii, poate chiar și mai târziu. Doamne ajută că știm să săpăm mai bine decât să tragem.

Totuși, spre mirarea lui Jack, majoritatea oamenilor săi încă mai ardea de nerăbdare să meargă cât mai repede în lupta de pe mal. Așteptară agitați până când atacatorii își croiră drum până la un platou din interior, la o distanță de aproape un kilometru și jumătate de la țărm. De acolo ei puteau oferi acoperire noilor trupe care acostau sau, cel puțin, încercau să o facă. Plaja era în continuare sub loc continuu, și chiar și neozeelandezii își primiră botezul focului. Jack și oamenii lui asigurau debarcarea spitalului militar. Ceea ce era imperios necesar, răniții umpleau deja întreaga plajă. Comandantul Beeston dădu imediat ordinul de a amplasa acolo corturile.

— Și faceți bine și încetați focul! le strigă el neozeelandezilor. Nu pot lucra dacă îmi țiuie gloanțele pe la urechi.

Locotenentul Keeler își așază oamenii în formație, pentru a avansa în interior. Jack și ceilalți își puseră pe umeri lopețile militare. Un batalion de australieni se pregăti să execute foc de acoperire.

— Începem cu săpatul tranșeelor în spatele primei linii, ordonă Keeler. Apoi, mergem tot mai în față. Sistem de trei șanțuri, știți doar: unul pentru trupele de rezervă, unul pentru mișcare și unul la frontul cel mai din față... aș spune, cu un spațiu între ele de șaiszeci și cinci de metri...

Jack încuviință. Acesta era sistemul tipic de apărare britanic. Tranșeea din față nu era întotdeauna plină cu oameni, ci în special dimineața și seara, când luptele erau în toi. În cea din mijloc, cea pentru circulație, tranșeea de sprijin, cum mai era numită, se derula

în cea mai mare parte viața apărătorilor, iar în cea de-a treia se puteau aduna trupele de rezervă atunci când urma o ofensivă.

Jack și oamenii lui o săpară mai întâi pe cea din urmă, ceea ce era relativ lipsit de pericol, pentru că frontul era suficient de departe, iar lor li se asigura acoperirea. Însă, pe parcurs, se apropiau și constructorii de șanțuri tot mai mult de linia de luptă, iar aici fu nevoie de tehnici sofisticate pentru realizarea șanțurilor. Era asemănător cu procedeul de înaintare în puțurile din mină, doar că aici se sprijineau numai pereții și pământul de jos. Partea de sus era distrusă de îndată ce puțul avea câțiva metri. Se prăbușea deseori pe umerii muncitorilor – lui Roly, zgomotul îi era suficient pentru a intra în panică. Jack îl folosi deocamdată în spate, unde putea săpa sub cerul liber și putea scoate afară pământul, iar el făcea tot ce-i stătea în putință.

Roly era tare ca un urs, iar ceilalți căutători de aur și mineri nu erau mai prejos. Cu toate acestea, fu nevoie de câteva sute de oameni pentru a construi un prim sistem de tranșee, iar asta le luă câteva ceasuri întregi. Jack și oamenii lui săpară neîntrerupt în prima noapte petrecută la Gallipoli, dar măcar nu înghețară. Vremea se schimbase odată cu începerea luptelor, ploua și era îngrozitor de frig. Oamenii zăceau, uzi și speriați, cu tot cu armele lor, în noroi, turcii trăgeau neconținut, iar alimentarea cu apă și hrană încă nu funcționa.

— Aveți grijă să faceți și câteva buncăre, fu de părere maiorul Hollander, care acumulasese, încă din Franța, experiență în ce privea războiul de tranșee. Oamenii trebuie să meargă într-un loc uscat, de îndată ce le vine schimbul...

Jack încuviință și ordonă oamenilor săi să prevadă anumit părți ale sistemului de tranșee cu barăci din lemn. În ele, oamenii lui ajunseră să și doarmă adânc după ce soarele răsări din nou peste

Gallipoli. Chiar și Roly își urmă prietenii sub pământ, dar nu-și găsi liniștea. În cele din urmă, se strecură afară și încercă să se adăpostească sub mantaua lui ceruită. Deși încă se mai trăgea, el se simțea astfel mai în siguranță decât în tranșee. Trebuia să-și facă rost, de undeva, de o foaie de cort...

Era evident încă din acea dimineață că turcii nu se lăsau împinși prea repede mai departe în interior. Începură deci pregătirile pentru un asediu mai îndelung, iar soldații fură împărțiți în două divizii. Australianii țineau frontul din dreapta, neozeelandezii, pe cel din stânga. Între timp, oamenii găsiră puțină vreme pentru a inspecta împrejurimile.

— O regiune foarte frumoasă, dacă ești făcut să fii pustnic, observă Greg cu sarcasm.

Într-adevăr, plaja de la Gallipoli nu era foarte populată.

Jack încercă să nu se gândească la stânca de la Cape Reinga.

— Ce e dincolo? se întrebă Roly și arătă spre munți.

— Alți munți, răspunse Jack. Cu niște văi destul de adânci între ei. Aici, absolut nimic nu e plat. Pretutindeni cresc tufe din belșug, camuflajul ideal pentru turci.

— Asta v-au spus-o de mai demult? se interesă Bobby. Adică, vreau să spun... ei știau treaba asta? Și, atunci, de ce ne trimit aici?

Greg arboră un aer afectat.

— Ce vrei, Bobb, glorie și onoare sau să te joci jocuri? Ai auzit doar ce a spus generalul: aceasta este una dintre cele mai grele întreprinderi ce pot fi cerute unor soldați, dar noi, cei de la ANZAC, îi vom face față!

Se bătu mândru în piept.

— Cu siguranță, nu va fi simplu, concluzionă Jack. Și, dacă vreți să aveți o șansă pentru a deveni eroi, atunci trebuie acum să săpați

în continuare. Dacă nu, o să vă împuște ca pe iepuri.

Între timp, săpăturile începuseră și în cealaltă tabără. Turcii își construiau, la rândul lor, un sistem de tranșee, probabil nu mai puțin complicat decât cel al britanicilor, ceea ce nu-i împiedica însă să nu tragă în continuare asupra ANZAC-ului și să arunce bombe. Deși artileria britanică contracara și distrusese mai multe cuiburi de mitralieră, Jack și ceilalți se bucurară când primele șanțuri fură gata, oferindu-le adăpost. Doar Roly părea să se teamă mai mult de săpături decât de ploaia de gloanțe. Dormea în continuare afară, în loc să-și facă un culcuș în buncăr, alături de ceilalți. Singurul adăpost i-l ofereau cele câteva stânci aflate între șanțuri și plajă.

Jack privea acest lucru cu îngrijorare, totul deveni însă cu adevărat periculos abia atunci când pereții tranșeelor se apropiară tot mai mult de turci, fapt care îi făcu să se apere cu îndârjire.

Trupa lui Jack săpa tocmai un puț sub pământ. Roly, mânat de ironiile celorlalți, se spetea strângând din dinți, cu un chip palid ca de ceară. Lucra însă, în ciuda a tot și toate, mai mult decât Greg și decât Bobby. Jack McKenzie și locotenentul Keeler îi certau, alternativ pe cei doi.

— Doar nu-s cârtiță, cârti din nou Bobby, și Jack își ridică privirile spre cer.

Mereu avea aceeași scuză pentru lenevie. Și Greg obișnuia să comenteze că ar fi preferat să patruleze cu arma în mână decât să mai răscolească pământul. Pe de altă parte, le zburau destule gloanțe pe lângă urechi. Turcii de dincolo – fiindcă în Gallipoli totul era foarte îngust, dușmanii se îngropaseră la numai câteva sute de metri unii de alții – amenințau deja de o zi întregă trupa cu foc de hărțuiri. De aceea, Jack săpa cu viteza vântului. Voia să termine și să lase artileriei calea liberă. La urma urmei, era doar o chestiune de timp până când turcii aveau să își umple tranșeele cu oameni și

arme.

Apoi dintr-odată, cele mai rele temeri ale sale se adevăriră. Spre deosebire de britanici, turcii aveau grenade, iar cineva de dincolo își încerca acum norocul în trasul la țintă.

Jack și ai lui lucrau sub pământ atunci când se întâmplă. Supraviețuitorii din celălalt șanț povestiră mai târziu că inamicii se ridicaseră cu un curaj nebunesc, doar o clipă, deasupra tranșeelor, scosese ră apoi siguranța și aruncaseră grenada cu o precizie nimeritoare – sau, pur și simplu, cu mult noroc – nimerind ținta. Grenada explodase în șanțul din spatele oamenilor lui Jack. Aruncase pământul în sus și rupsese în bucăți oamenii care puneau acolo bârne peste pământ și care acopereau pereții cu lemn. Jack și ceilalți auziseră vacarmul și țipetele, însă nu putuseră vedea locul, ceea ce îi și ferise de șrapnel și de molozul care zburase împrejur.

Jack își dăduse însă seama de pericol.

— Afară de-aici! Repede!! În șanțuri!

Tranșeele de legătură din spate ofereau adăpost și posibilitatea unei retrageri. Pe de altă parte, Jack bănuia de pe acum că erau pline de soldații care tocmai voiau să înainteze.

— O prostie! urlă și locotenentul Keeler. În poziție de apărare! În șanțurile existente și răspundeți cu foc! Puneți-vă baionetele, în cazul în care cineva reușește să ajungă aici! Distrugeți-i pe indivizii ăștia!

Înainte însă, ca oamenii să poată procesa ordinele contradictorii, alte grenade începură să explodeze. Una, direct deasupra capetelor lor. Pământul bubui, puțul se surpă... oamenii își puseră instinctiv scândurile deasupra capetelor. Nu prea puteau fi îngropați, deoarece, în definitiv, puțul nu cobora mai mult de un metru sub pământ. Solul care se prăbușea le oferea mai degrabă protecție.

Însă Roly O'Brien nu mai putea gândi. În loc să rămână locului,

se scutură de pământ ca un apucat, începu să se târască prin puț, se ridică pe jumătate și dădu să o ia îndărăt. Când văzu că șanțurile sunt pline ochi de oameni, încercă să iasă din ele. Cineva îl trase de turul pantalonilor. Roly se luptă cu el... și se trezi, dintr-odată, față în față cu maiorul Hollander.

— Ce înseamnă asta, soldat?

Roly îl fixă cu o privire rătăcită.

— Vreau să ies de aici! zbieră el și făcu o nouă încercare de evadare. Trebuie să scap de aici... se prăbușește mina!

— Vrei să dezertezi, soldat?

Roly nu pricepu sensul cuvintelor.

— Afară! Toți trebuie să mergem afară...!

— Omul nu știe ce spune.

Locotenentul Keeler, care se eliberase între timp de sub moloz și străduia să reorganizeze noii oameni la creneluri, se băgă în discuție

— Primul contact cu dușmanul, domnule. Panica e de vină, domnule.

— Asta i-o scoatem noi acum din cap!

Maiorul își luă avânt și-i trase lui Roly două palme cumplite. Roly căzu pe spate, își pierdu echilibrul, dar rămase cât de cât conștient. Își căuta arma.

— Corect! îl laudă locotenentul Keeler. Ridică arma, caută un crenel și răspunde cu foc. Vei ieși de aici cu atât mai repede!

Uluit, Roly le permise camarazilor să-l târască într-o nișă a tranșeei, obligându-l să ducă arma la umăr. Deși cerul de deasupra lui era plin de plumb, Roly era, cel puțin, liber. Putea să respire din nou.

— Asta o să aibă urmări, v-o promit! Și pentru dumneavoastră locotenente! Aproape că l-ați fi lăsat pe individul ăsta să dezerteze. Când se va termina asta, vreau să vă văd pe amândoi în cortul meu!

Maiorul Hollander mai continuă să le vorbească puțin lui Keeler și lui Roly, apoi se aruncă în luptă.

ANZAC-ii trăgeau acum din toate puterile, sprijiniți de artilerie. În tranșeele turcești se făcu o oarecare liniște. Cu toate acestea, oamenilor li se păru o veșnicie până când, în cele din urmă, se lăsă noaptea și focul se mai potoli. Cele mai periculoase ore erau cele de dimineață și de seară. Amurgul oferea mai mult adăpost decât ziua în amiaza mare. În timpul zilei, de cele mai multe ori, era liniște, iar noaptea cele două tabere se mulțumeau cu foc de hărțuire ocazional.

Lui Jack și oamenilor lui li se ordonă să se întoarcă în spatele liniilor. În tranșeea principală de luptă rămaseră doar câțiva. Acum venise însă, înainte de toate, vremea trupei de salvare. Adunau răniții și morții. Bobby O'Mally vomită când văzu bucățile rupte din trupurile oamenilor care lucraseră la numai câteva sute de metri în spatele lor. Locotenentul Keeler era rănit ușor. Roly îi îngrijea rana superficială de la braț cu ulei de arbore din ceai și cu bandaje.

— La asta vă pricepeți, caporale, mormăi locotenentul. Dar ce ați făcut mai devreme...

— Doar n-o să-l ducă maiorul în fața Curții Marțiale?

Jack își făcea griji.

Keeler clătină din cap.

— Nu, nu cred. Un atac de panică la prima întâlnire cu dușmanul... asta se poate întâmpla. Cu atât mai mult cu cât, după aceea, a luptat cu un curaj deosebit. Ghinionul lui a fost să-i fugă maiorului în brațe. O să găsească el vreo pedeapsă. Nu vă plecați capul, caporal O'Brien. Maiorul o fi el un om aprig, dar se mai și liniștește. Și acum, să mergem. Să scăpăm de asta.

Corturile ofițerilor se aflau pe plajă, însă unii preferau în continuare să înnopteze pe vase. Totuși, maiorul Hollander era un

bătrân soldat de front. Nu-și lăsa oamenii singuri. Și cu siguranță că văzuse și altădată atacuri de panică.

Jack se strădui să se odihnească și să nu se mai gândească la Roly și la Keeler, dar răsuflă ușurat după ce ei se întoarseră teferi. Ca de fiecare dată, era în afara buncărului în care campau oamenii lui.

— Maiorul ne-a certat, firește, povesti Roly. Însă, în rest, n-a fost rău. Doar că trebuie să ne oferim voluntari pentru o misiune... începe mâine, trimit câteva regimente la Cape Helles, unde au ajuns englezii.

— Cu vaporul? întrebă Jack.

Roly clătină din cap.

— Pe uscat. Trebuie să-i atacăm pe turci din spate și să cucerim un munte...

Greg rânji.

— Sună a aventură! Hai Bobby, ne oferim și noi!

Roly zâmbi, plin de speranță.

— Și dumneavoastră, domnu Jack? întrebă el.

— Doar „Jack”. Știu și eu, Roly...

— Nu fi laș ca un broscoi, caporale! Bobby râse. Poate că o să fii sergent când ne întoarcem.

— Pe mine m-au deregl... degra... în orice caz, acum nu mai sunt decât soldat, zise Roly cu părere de rău.

— Dacă acum o să cucerești muntele ăla, o să fii general! zise Greg, optimist. Și noi primim Crucea Victoria. Hai acum, să mergem la Keeler!

Se ridică de pe prici, își îmbracă vestonul uniformei pentru a părea mai curajos și își căută pălăria.

— Hai, Bobby! Și tu, Jack, doar nu vrei să te eschivezi!

Jack nu știa ce să spună. I se părea că aude cuvintele mamei sale „Te duci la război pentru a-l pune pe Dumnezeu la încercare”. Poate

că Gwyneira avusese dreptate, dar în acea zi, în care stătuse în plin foc al turcilor și în care trăsesse orbește spre focul ce ieșea din puștile inamicilor, știa că nu căuta moartea. Până atunci nici nu i se păruse nimic eroic în acel război și nu-i putea urî pe turci. Ei își apărau țara, mânați de alianțele cu un popor pe care nu-l cunoșteau, împotriva trupelor care luptau pentru o națiune, pe care nici ei nu o cunoșteau. Toate acestea i se păreau lui Jack lipsite de sens, aproape ireale. Dar, firește, își va face datoria și avea să fie un bărbat care își îndeplinește misiunea, indiferent unde i se va ordona să o facă. Dar la Cape Helles nu prea îl trăgea așa.

— Veniți, totuși, cu noi, domnu' Jack, zise Roly. Voi fi cât se poate de curajos, pentru că așa un munte... un munte nu poate fi rău...

În cele din urmă, Jack plecă, fără să vrea, cu oamenii săi. Resimțea față de Roly un ușor sentiment de datorie. Din motive de neînțeles, simțea nevoia să-l protejeze. Așa că o luă în urma celor trei prin șanțuri. Locotenentul Keeler se adăpostise într-un buncăr, în spatele liniilor. Tocmai își strângea lucrurile.

— Și el? îl întrebă Jack pe Roly.

Roly dădu din cap.

— Trebuie să comande un tren. Se pare că locotenentul celei de a treia divizii a căzut azi.

Greg salută hotărât. Keeler îl privi obosit.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el fără chef.

Bobby O'Mally îi expuse problema lor cu o voce plină de mândrie.

— Vrem să luptăm în sfârșit, domnule! zise el. Să privim inamicul în ochi!

Din câte înțelesese Jack, trebuiau să-i atace din spate pe turci. Dar nu mai spuse nimic și chiar și locotenentul Keeler părea a fi aproape neîncredător. Se uită de la un om la altul și păru că stă pe gânduri.

— Voi doi... făcu un semn spre Greg și spre Bobby, din partea mea n-aveți decât. Dar nu și dumneavoastră, McKenzie!

Jack se enervă.

— De ce nu, domnule? Nu aveți încredere în mine că...

Keeler îi opri cu un semn.

— N-are nimic de-a face cu încrederea, dar dumneavoastră sunteți caporal, McKenzie, și vă descurcați foarte bine aici. Sunteți de neînlocuit.

Ceva de pe chipul lui îl făcu pe Jack să își înfrângă orice împotrivire.

— Dar e vorba numai de două sau de trei zile! zise Roly.

Keeler păru că ar fi vrut să răspundă ceva, însă, apoi, se răzgândi. Jack avea impresia că îi citește gândurile. Își amintea vag de hărțile care i se arătaseră înaintea acostării. Cucerirea movilei, care fusese numită eufemistic „Baby 700” era o misiune sinucigașă.

— Poți muri oriunde, zise Jack încet.

Keeler trase adânc aer în piept.

— Poți și să supraviețuiești și exact asta vom face! Plecăm cum se crapă de ziuă! Iar dumneavoastră, McKenzie, veți reface tranșeele distruse azi. Este vital să întărim linia principală de luptă, deci puneți presiune asupra oamenilor dumneavoastră! Rupeti rândurile!

Roly și prietenii lui pleacă în lumina zorilor. Jack auzi zgomot, râsete și cuvinte de bun rămas mai mult sau mai puțin vesele. Oamenii care rămâneau în tranșee păreau să invidieze grupele trimise în luptă. Mulți dintre ei repetară vechea plângere despre o „activitate de cârțiță”, în vreme ce celorlalți li se deschidea înaintea șansa unei aventuri.

Aveau să treacă patru zile până când Jack auzi din nou de luptele pentru Cape Helles, dar, între timp, abia dacă avu timp să se îngrijoreze. Maiorul Hollander și ceilalți comandanți englezi făceau presiuni asupra oamenilor care săpau.

— Turcii își strâng trupele, vor primi întăriri. Trebuie să luăm în considerare o contraofensivă de la o zi la alta. Fortificația trebuie să fie gata!

În cea de-a patra zi, Jack se clătină, mort de oboseală și cu degetele numai rană, în adăpostul lui. Petrecuseră întreaga zi amplasând protecția din sârmă ghimpată a tranșeelor, pe care le terminaseră în sfârșit, iar într-unul dintre sectoare Jack preluase munca cea mai grea. Spre deosebire de mineri, el știa de sârma ghimpată de la munca de la fermă – o ura, dar era modalitatea cea mai eficientă de a îngrași pășunile vitelor. Însă, pe atunci, nu se trăgea niciodată asupra lui... Hotărî să își ofere rațiile de alcool, strânse din zilele precedente, în acea seară. Primeai un pahar mic de coniac pe zi, și Jack, care bea doar rareori singur, nu se atinsese de băutura lui de la plecarea lui Roly.

— Caporal McKenzie?

Jack se ridică greoi de pe priciul lui când auzi vocile de afară. Oamenii agățaseră un coviltir în fața adăpostului lor, pentru a avea

cel puțin impresia unui spațiu ferit și pentru a putea dormi cât de cât liniștiți atunci când li se oferea ocazia. La urma urmei, în sistemul de tranșee se întâmpla câte ceva zi și noapte, iar în acea seară odihna se lăsa mult așteptată. În anumite sectoare se trăsese în amurg atât de tare, încât trupele de salvare nu ajunseseră la răniți. Acum, când în sfârșit se făcuse întuneric, ei se grăbeau pe culoare cu animalele lor de povară și cu târgi. Și tânărul care se găsea în fața adăpostului lui Jack purta o uniformă de paramedic.

— Trebuie să vi-l aducem pe ăsta, zise el și-l împinse în adăpost pe Roly O'Brien, murdar din cap până în picioare și îmbrăcat doar în niște cârpe.

Roly se împotrivi, însă destul de slab.

— Cine zice? întrebă el fără viață.

— Locotenentul lui. Keeler. E la noi, în spitalul de campanie, iar băiatul ăsta rățăcea pe-acolo. L-a târât pe locotenent la noi în tabără pe înserate. Probabil că i-a salvat viața, singur nu ar fi reușit să treacă de stânci. Dar după aceea... a luat-o complet razna; băiatul abia dacă își mai amintește numele lui...

— Bobby... zise el încet.

— Auziți și dumneavoastră, caporale. Numele lui e „Roland”. Beeston a verificat, fiindcă numele lor semănau mult. O'Brien și O'Mally, dar O'Mally a căzut. ăsta de-aici e O'Brien...

Roly suspină. Jack îl luă în brațe.

— Mulțumesc, sergent. O să mă ocup eu de el. Ce... ce e cu locotenentul?

Paramedicul ridică din umeri.

— Nu sunt sigur, eu mă ocup cu salvarea, alții cu îngrijirea. Dar cred... cred că Beeston îi va amputa chiar astăzi brațul...

Jack înghiți în sec, apoi îl trase înăuntru pe Roly și aprinse lampa cu gaz, ceea ce era permis doar în cazurile de forță majoră. Turcii nu

aveau voie să recunoască amplasamentul tranșeelor englezești după lumină. Pe de altă parte, anumite părți ale sistemului de tranșee erau mereu luminate. Jack hotărî că era vorba de un caz de forță majoră.

— Bobby a murit, șopti Roly. Și Greg... I-au tăiat picioarele. Una... una dintre puștile astea noi, care trag atât de repede... Țactactactac... și un glonț după altul, înțelegeți, domnu' Jack? Și atunci, au distrus tot... numai sânge, sânge... Dar eu... dar eu l-am tras într-o tranșee și ei l-au luat. Poate că o să scape.

Roly tremura, fără să se poată controla. Jack îi turnă rezervele lui de alcool. Tânărul bău cu înghițituri mici.

— Ce s-a întâmplat acolo? Ați cucerit dealul ăla? întrebă Jack.

— Da... nu...

Roly își șterse gura.

— Îmi este atât de frig...

Jack îl ajută să se dezbrace de resturile uniforme sale și îl îmbracă în palton. De fapt, era cald în acea noapte de mai, dar el cunoștea bine frigul care îl paraliza pe Roly.

— Au apărât dealul, ca... ca nebunii, de parcă... ar fi fost ceva deosebit la nenorocitul ăla de deal...

Roly își strânse mantaua mai tare în jurul lui.

Jack se întrebă dacă să se încumete să mai aprindă și un foc. Roly avea însă nevoie de ceva cald. Adună niște resturi de lemn.

— Ne-am târât în sus. Eram ca niște ținte, au împușcat sute, sute... peste tot... peste tot numai morți. Dar am reușit. Greg, Bobby și cu mine... și alți câțiva. Majoritatea australieni. Am cucerit dealul ăla blestemat și ne-am îngropat acolo. Dar... dar nu am primit întăriri. Nu am avut mâncare, nici apă. Noaptea era frig, uniforme erau umede și rupte și pline de sânge...

Arătă spre pantalonii lui, numai zdrențe.

— Și turcii trăgeau... și trăgeau... și trăgeau.

Roly se sperie atunci când se auziră focuri de pe front.

— Și mult șrapnel... dacă te atingea... din Bobby nu a mai rămas nimic, domnu' Jack. S-a întâmplat foarte repede, acum era încă aici și după aia... doar sânge... și o mână... Greg a plâns. Nu a mai putut face nimic altceva decât să plângă, nu se mai putea opri. Și atunci, ne-au spus să ne retragem, dar turcii erau peste tot... ne-am târât din nou, de data asta pe deal în jos, și atunci au apărut acolo tufișurile și ne-am gândit să fugim spre ele, să ne adăpostim, și acolo mai erau și tranșeele australienilor... Am alergat... Dumnezeuule, domnu' Jack, mă gândeam că-mi plesnesc plămâni și, de fapt, eram atât de obosit... și atunci l-au nimerit pe Greg.

Roly sughița.

— Vreau acasă, domnu' Jack! Vreau acasă!

Jack îl luă în brațe. În mod ciudat, se gândea la Gloria. Când era mică și se speria, noaptea, din cauza coșmarurilor o ținuse și pe ea așa. Cine o mai fi făcut asta pentru ea în Anglia? Sau adormise în continuare singură, plângând?

Apa din ceanul de pe foc începu să fiarbă. Jack îi dădu drumul lui Roly, îl obligă să se spele și să bea ceai – și îi prădă, cu conștiința încărcată, fișetul lui Greg McNamara. Știa bine că tânărul miner, rezistent la alcool, își ascundea acolo rezervele de whisky. Momentan nu-i foloseau la nimic, dar Roly avea nevoie de ceva care să-l pună pe picioare.

— Măine, lucrurile vor arăta altfel, zise el blând, deși nu o credea.

Poate că a doua zi avea să înceapă contraofensiva turcilor.

Referitor la asta, ANZAC-ul mai primise o amânare de câteva zile. Sistemul lor de apărare era gata atunci când ea începuse, și chiar și în rest, trupele avură noroc. Un avion britanic de

recunoaștere – rătăcit, deoarece își pierduse cursul – zbură cu totul întâmplător peste Gallipoli și observă atacul turcilor. Generalul Bridges nu ezită mult. Ordonă ca în toate posturile să fie oameni.

Jack și Roly se găsiră din nou, pe neașteptate, în prima linie. Cei doi se ghemuiau în tranșeele lor, proaspăt săpate. Jack încercă să-și tragă prietenul într-un sector acoperit, dar Roly nu se putea hotărî. Oscila între frica de turci și panica de a nu fi îngropat.

— Luați poziție de luptă și puneți-vă baionetele!

Maiorul Hollander dădu ordinul în șoaptă. Sunase gol, precum o voce de fantomă, și Roly tremură. Acum, înainte de răsărit, era simțitor mai rece, și oamenii așteptau deja de ore întregi.

Conducerea armatei bănuia că atacul turcilor va avea loc în zori, dar mișcările de trupe din tranșee începuseră de mult. Jack își freca mâinile pentru a se încălzi. Se întreba dacă nu cumva răsare, totuși, soarele. Roly își făcea de lucru cu pușca sa. Chipul lui, descărnat, era cenușiu – spre deosebire de al celorlalți bărbați din grupa sa. Jack știa ce îi aștepta. Cu o seară înainte, golise restul de whisky al lui Greg, în vreme ce camarazii lui își exprimau, în gura mare bucuria pe care le-o provoca lupta. Mai ales nou-veniții abia dacă puteau aștepta atacul turcilor; erau cât se poate de înnebuniți să tragă, în sfârșit.

Jack le aruncă o privire celor doi răcani din grupa sa. În timp ce Roly lupta la Cape Helles, Noua Zeelandă trimisese întăriri, iar Bobby și Greg fuseseră înlocuiți de doi soldați tineri din Insula de Nord. Ambii veneau de la ferme de oi, la fel ca Jack. Făceau parte din cavaleria ușoară, însă își lăsaseră caii pe Lemnos, pentru a se oferi voluntari pentru Gallipoli. În definitiv, era o chestiune de onoare, spuneau ei, să își sprijine conaționali în luptele lor eroice.

Cel de-al doilea val de voluntari australieni și kiwi nu consta, în marea lui parte, din aventurieri, pungăși și nenorociți, ci, mai

degrabă, din patrioți. Mulți dintre ei trișaseră în ce privește vârsta. Unul dintre oamenii lui Jack abia dacă împlinise nouăsprezece ani. Faptul că fusese trimis de îndată, el și toți ceilalți ca el, în prima linie, nu făcea decât să confirme bănuiala lui Jack de la atacul asupra golfului: cei mai tineri erau carne de tun. Doar datorită curajului lor puteau să ducă la îndeplinire, fără să cârtească, acțiunile sinucigașe în care erau trimiși.

Jack și oamenii lui puteau să mulțumească pentru poziția lor atât de expusă mai degrabă cunoștințelor perfecte asupra sistemului de tranșee – nu doar al lor, ci și al turcilor. La urma urmei, avuseseră suficient timp să observe turcii când munceau la tranșeele lor – sau, cel puțin, să își facă o idee despre amplasarea construcțiilor lor de apărare, urmărind direcția din care veneau împușcăturile.

— Cel mai periculos loc e aici! le spuse Jack oamenilor săi, tot în șoaptă. Pe aici vor încerca ei să pătrundă. Distanța dintre tranșee este mică, iar construcția lor face acolo un cot. Pot să le dea, și din dreapta, și din stânga, foc de acoperire, în vreme ce ei vor ataca din nișă. Deci, cei mai buni țintași să vină la mine! Da, aici, sub acoperiș...

Jack pusese să se întărească acest loc, cel mai sensibil al tranșeei, printr-un fel de grilaj de lemn. Erau creneluri de tragere și te puteai uita la inamic cu periscopul. Dar șanțul nu putea fi cucerit cu ușurință. Oamenii îl învăluiseră din belșug în sârmă ghimpată.

— Și nu trageți orbește. Așteptați până când se apropie și până când nimeriți sigur. Maiorul socotește că au o covârșitoare superioritate numerică, deci economisiți muniția!

— Aș rămâne afară, dacă se poate, domnu' Jack, zise Roly încet.
Jack încuviință.

— Du-te în tranșeea de rezervă, îi spuse tânărului, știind foarte bine că astfel acționează împotriva ordinului maiorului.

Grupa lui trebuia să mențină această parte a frontului, dar tocmai îl trimisese pe Roly în spatele liniilor.

— Dar nu pot să...

— Du-te! zise Jack.

În acea clipă, începu iadul. Pe partea englezească, nimeni nu auzise comanda de atac, dar turcii se năpustiră, toți odată, într-un front compact, afară din tranșee. De pe dealuri, mitralierele trăgeau neîntrerupt, iar primii atacatori, aruncau grenade asupra pozițiilor inamice.

Jack nu mai avu timp să îl bage în seamă pe Roly sau să se teamă de inamicii care năvăleau spre ei, urlând din toți rărunchii. Nu mai făcea nimic altceva decât să ochească și să tragă – în plămâni ce găfâiau, în inimi ce stăteau să explodeze, în guri deschise. Încărcat arma, foc, încărcat arma, foc...

Jack folosise în trecut deseori cuvântul „infern”, fără să se gândească prea mult, dar, din acea zi, nu avea să o mai facă vreodată. Atacatorii lunecau pe sângele camarazilor lor și cădeau peste trupurile lor neînsuflețite. Cu toate acestea, unii dintre ei ajunseră la tranșee, unde oameni neînfricați le înfipseră baionetele în corpuri, și fântâni de sânge începură să umple locurile de tragere. Jack auzi strigăte de durere și un urlet de groază. Roly? *Doar să nu privești înapoi, cea mai mică greșeală te poate costa viața.*

Unul dintre tinerii soldați se aruncă, în febra sângelui, pe jumătate afară din tranșee, pentru a ataca inamicii cu baioneta. O plăti cu propria viață. Ciuruit de gloanțe, se prăbuși în șanț, în fața lui Jack. Un altul îl înlocui. Jack văzu grenada, al cărei cui era deja scos, în mâna unui turc. Trase, nimeri prost, omul aruncă, însă nu departe. Pământul explodează în fața lui Jack, locul de tragere fu distrus, iar moloz și bucăți din diferite corpuri răpăiră asupra oamenilor din tranșee.

— Mina se prăbușește!

Jack auzi strigătul delirant al lui Roly.

— Trebuie să ieșim, toți trebuie să ieșim...

Roly își aruncă pușca. Încercă să se cațăre afară din tranșee, dar un alt soldat îl trase înapoi. Jack observă, cu coada ochiului, cum încearcă apoi să se înghesuie printre rândurile de oameni, pentru a ajunge cumva în spatele liniilor. Ceva mai departe, explodă o grenadă în tranșee – ploaie de sânge și de pământ...

Roly urlă. Jack văzu că se trântise la pământ. Câțiva soldați turci folosiră șansa de a străpunge linia. În acea clipă, Jack se răsuci și atacă. Disperat, ca un animal prins în capcană, lovea și împungea în jurul lui. Nu avea niciun sens să încerci să tragi aici. Se lupta corp la corp. Jack împungea cu baioneta, fără să stea pe gânduri, în corpurile oamenilor dinaintea lui și, în cele din urmă, lovea în jur cu lopata de infanterie, fiindcă până și baioneta avea nevoie de prea mult loc. Lopata era ascuțită în urma nesfârșitelor săpături în pământul pietros. Tăia răni uriașe – unuia dintre inamici, Jack aproape că îi reteză capul atunci când îl lovi în gât.

— Scoate morții de aici! îi urlă lui Roly, dar omul părea să nu mai audă nimic.

Jack și camarazii săi reușiră să înfrângă atacatorii. Se împiedicau acum de cadavre, când începură din nou să tragă, iar și iar – atacul turcilor părea să nu se mai oprească. În cele din urmă, alți oameni reușiră să străpungă frontul, alergând însă în nebunia lor, în mijlocul încrengăturii de sârmă ghimpată. Jack observă, disperat, cum greutatea lor o trăgea după ei. Turcii se prăbușiră, sângerând din mii de răni, cu tot cu sârmă, în tranșee. Încercând să-i omoare, oamenii lui se prinseră și ei în sârmă, iar de jur-împrejur explodară din nou grenade. Jack îl auzi pe Roly scâncind, în vreme ce peste ei ploua cu pietre și cu diferite părți ale trupurilor neînsufleteite.

Băiatul trebuie să se fi ghemuit pe undeva printr-un colț. Jack era fericit că nu mai stătea în drum.

Maiorul Hollander însă vedea altfel lucrurile. Când atacurile se liniștiră cât de cât, preț de câteva secunde, Jack îl auzi răcnind.

— Soldat, ce înseamnă asta? Ia-ți pușca și trage! La dracu, soldat, vorbesc cu tine! Asta e lașitate în fața dușmanului!

Jack simți că se va petrece o tragedie.

— Te descurci aici o vreme singur? îl întrebă pe băiatul care apăraseră tranșeea până atunci alături de el, unul dintre nou-veniți – la început neînfricat, acum de-a dreptul curajos.

— Bineînțeles, caporale. Dar cineva ar putea strânge cadavrele...

Tânărul trase din nou, dar Jack știa la ce se referă. În tranșeea lor era în continuare un haos de nedescris, resturi de scânduri, trupuri ciopârțite și sârmă ghimpată, iar pământul devenise o mocirlă de sânge.

Jack fu nevoit să se orienteze înainte de a-i descoperi pe maior și pe Roly într-un colț al tranșeei. Roly stătea ghemuit înaintea unei nișe – cât mai departe posibil de creneluri, pe jumătate prins sub un amestec de mizerie și moloz, tremurând și plângând ca un copil.

— Mina, mina, domnu' Tim...

— Soldat, în picioare și ia-ți arma!

Maiorul Hollander îl lovi pe tânăr cu piciorul, dar nici asta nu-l aduse înapoi pe Roly.

Jack se luptă să treacă prin moloz și prin sânge și se aruncă între prietenul său și maior.

— Domnule, el nu e în stare, domnule... V-am mai spus asta. Permiteți-i să plece când vine echipa de salvare, e cuprins de panică...

— Pentru mine, asta e lașitate în fața dușmanului, McKenzie.

Maiorul se străduia să-l târască pe Roly de picioare.

Înainte de a-i reuși și înainte ca Jack să poată răspunde ceva, în spatele lor explodă o altă grenadă. Din nou, turcii se năpustiră în tranșee. Urlau de durere atunci când sârma ghimpată le rupea uniformele și pielea. Jack se uită după tânărul de pe Insula de Nord, înainte de a se arunca în lupta corp la corp. Și el zăcea la pământ și răcnea. Grenada îi sfâșiasse mâna dreaptă, sângele lui se amesteca cu al inamicilor. Maiorul Hollander lupta cu sânge rece, cu baioneta.

— Infirmier!

Nimeni nu-l mai băga în seamă pe băiatul care scâncea în colțul buncărului, trupele de salvare aveau altă treabă decât să se ocupe de el. Își făceau treaba sub o ploaie cumplită de gloanțe, și sufereau, la rândul lor pierderi.

După un timp, Jack încetă complet să se mai gândească. Nu mai făcea decât să lovească și să împuște, pierzând și orice noțiune a timpului. Făcuse vreodată altceva în afară de a omorî oameni? Avea să mai face vreodată altceva decât să meargă prin sânge? Oare câți omorâse? Câți muriseră în atacul lor sinucigaș asupra tranșeelor?

Sosi după-amiaza, apoi valul de atac se mai liniști. Turcii trebuie că înțeleseseră că astfel nu aveau să câștige bătălia. Pe la ora cinci, focul se oprise în cele din urmă, în afara unor salve de hărțuire.

Maiorul Hollander, plin de sânge și de murdărie, la fel ca soldații lui, își scoase ceasul de buzunar.

— *Tea time*, zise el cu sânge rece.

Jack își lăasă jos pușca. Simțea o epuizare ca de plumb și un vid uriaș. Se terminase. Împrejurul lui se ridicau mormane de cadavre ale amicilor și inamicilor, dar el trăia. Dumnezeu părea să nu-l dorească pe Jack McKenzie.

— Curățați mizeria asta și mergeți în spate.

Maiorul arată spre dușmanii morți, care zăceau, în parte, oribil, sfâșiati în bucăți sau mutilați, în tranșeea lor. Trupele de salvare nu

reuşiseră să țină ritmul cu golirea tranşeeleor; mai întâi se ocupaseră, lucru de înţeles, de propriii răniţi.

— În tranşee vor veni rezervele...

Maiorul lovi cu piciorul într-un cadavru, de parcă ar fi vrut să-şi întărească astfel ordinul. Dintr-odată, omul se mişcă.

— Atât de întuneric... mina, atât de întuneric... gazul... dacă ia foc...

— Roly! strigă Jack şi se aplecă spre el. Roly, nu eşti în nicio mină... Linişteşte-te, Roly...

— Gunoarul ăsta laş încă mai zace pe-aici?

Maiorul se aruncă asupra lui Roly, care scâncea în continuare, aruncând cât colo o scândură de lemn, care îi oferise omului adăpost. Îi dădu un pumn puternic.

— Se ascunde şi face în pantaloni de frică!

Ceea ce nu putea fi negat. Roly putea a urină şi a excremente.

— Unde îţi este puşca, soldat?

Roly părea să nu înţeleagă sensul cuvintelor. Puşca lui nu mai era de găsit. Trebuie că se afla undeva pe jos, în amestecul de pământ şi de sânge.

— Ridică-te! Acum! Şi urmează-mă! Eşti arestat! O să vedem ce facem cu tine. Dacă va fi după mine, vei ajunge în faţa Curţii Marţiale. Laşitate în faţa inamicului.

Maiorul îşi îndreptă arma spre Roly, care îşi ridică din reflex mâinile, sculându-se în picioare. Se împleticea, lipsit de voinţă, înaintea ofiţerului.

Jack ar fi vrut să-l ajute pe băiat, dar, deocamdată, nu ştia prea bine cum. Era pur şi simplu prea obosit pentru a mai gândi şi, cu atât mai mult, prea epuizat pentru a acţiona în vreun fel. Şi maiorul, îşi spuse Jack, trebuie că era la capătul forţelor. Doar nu avea să-l împuşte pe Roly pe loc!

Jack se clătina prin tranșee, alții, la fel, alături de el, soldați epuizați peste limite.

— Patruzeci și două de mii... zise unul. Se spune că au fost patruzeci și două de mii. Zece mii au murit...

Jack nu mai simțea nici oroare și, în niciun caz, triumf. Se prăbuși pe priciul lui și se cufundă în somn. În acea noapte, nu-l chinură coșmarurile. Nu mai avea nici măcar forța necesară să tremure

— Albert Jacka primește Crucea Victoria! zise unul dintre bărbații așezați în jurul focului. Primul australian! Dar a și meritat-o. I-a terminat pe indivizii ăia aproape singur, acolo, dincolo, la Courtney's Post. Și când te gândești că ei ocupaseră deja tranșeea. Incredibil!

Soarele răsărise din nou peste Gallipoli. Apărătorii, victorioși, se adunau în jurul sutelor de focuri, mâncau cu poftă dejunul și își spuneau povești pline de eroism. Câțiva erau deja în golful din fața plajei, deși era încă răcoare. Oamenii voiau însă să scape de putoarea de sânge și de praf de pușcă, iar marea era singura apă pe care o aveau la dispoziție. Turcii nu trăgeau asupra înotătorilor cu obișnuita lor energie. De obicei, trăgeau fără prea mare chef asupra înotătorilor care, la rândul lor, se distrau în a se scufunda la timp, înainte ca gloanțele să-i ajungă. Însă, în acea dimineață, inamicul își strângea morții. Nu a fost o încetare oficială a focului, negociată de generali, ci, pur și simplu, un gest umanitar. Australienii și neozeelandezii ridicau cadavrele peste marginea tranșeelor lor, fără să tragă asupra echipelor de salvare ale turcilor. Deși îi țineau pe oameni în bătaia puștii, atunci când le vedeau banderolele albe din jurul brațelor nu trăgeau.

Jack se asigurase că supraviețuitorii companiei lui erau bine, că primeau de mâncare și că își luaseră apă să se spele. Asupra acestui

aspect trebuia să fie atent din când în când. Căutătorii de aur nu prea aveau multe în comun cu curățenia, iar superiorii lor erau cu ușurință muștrați de ofițerii englezi dacă nu apăreau îmbrăcați conform regulamentului. Lui Jack aproape că îi veni să râdă la acest gând. Pe de-o parte, ordinea și curățenia, pe de alta, mersul prin sânge. Tranșeele fuseseră curățate între timp, dar Jack nu mai putea sta vreodată în ele, fără să nu-i vadă pe oamenii pe care sârma ghimpată aproape că îi jupuisese, ori chipul tânărului căruia îi tăiasese capul cu lopata.

Jack o luă spre plajă pentru a-l căuta pe Roly. Pentru Dumnezeu, unde oare îl băgase maiorul în arest?

Primul infirmier pe care îl întrebase îl îndrumă spre „închisoare”. Gloata sălbatică pe care Australia și Noua Zeelandă o trimiseră la război scotea mereu la iveală oameni care exagerau mult cu băutura, chiar și pe câmpul de luptă. Doar în seara de dinainte, fuseseră arestați doi dintre ei, beți criță, dintre care doar unul fusese trimis, la prânz, în lupta împotriva turcilor. Fusese împușcat pe loc și se găsea acum la infirmerie. Celălalt nu se trezise decât în această dimineață și aștepta acum să înceapă procedura împotriva lui, însă nu era încă stabilit motivul pentru care avea să fie acuzat – perturbarea liniștii, lașitate în fața inamicului sau chiar dezertare. Jack găsi închisoarea improvizată, amplasată într-un cort pe plajă, păzită de un sergent mai în vârstă și de doi soldați tineri.

— Pe cine căutați? Pe laș? Pe ăla l-am învățat azi ce-i civilizația, ieri nici nu se putea sta de vorbă cu el. Complet nebun... chiar am vrut să chem medicul, dar doctorii aveau de bună seamă altă treabă. Acum pare să se fi liniștit. Se rușinează teribil, tot vrea să-mi povestească de nu știu ce mină.

Sergentul își amestecă liniștit ceaiul.

— Acolo se pare că i-a căzut ceva în cap...

Jack se simțea, pe de-o parte, ușurat, pe de alta, nu era un semn bun faptul că Roly era ținut în continuare în arest, în ciuda faptului că starea i se stabilizase.

— Și, acum, ce se întâmplă cu el? Maiorul Hollander...

— Așa a vrut să-l împuște pe loc. Lașitate în fața inamicului, zise sergentul. Vreți un ceai?

Jack refuză.

— Poate să o facă? întrebă el neliniștit. Adică, vreau să spun...

Sergentul ridică din umeri.

— Probabil că-l vor trimite la Lemnos, în fața Curții Martiale. Pe celălalt, la fel. Dacă îi vor împușca așa acolo imediat pe tipii ăștia.. Ar fi, de fapt, o risipă, nu? Mă gândesc că îi vor trimite într-un batalion disciplinar. Ceea ce, la urma urmei are același efect, dar, înainte, o să poată săpa prin Franța niște tranșee...

— În Franța? întrebă Jack disperat.

Bărbatul încuviință.

— Nu o să fie suficienți oameni pentru un batalion disciplinar format numai din australieni. Băieții de aici or fi ei nebuni, dar nu și lași! Vreți să-l vedeți pe omul ăsta?

Jack clătină din cap. Nu avea niciun sens să vorbească cu Roly, nu îi putea spune nimic pentru a-l consola. Trebuia să acționeze cumva, înainte de a-l duce la Lemnos! În clipa în care procedura începea, cu siguranță, nu mai putea fi oprită.

Jack îi mulțumi paznicului amabil al închisorii și porni în grabă spre infirmerie.

— Spitalul de campanie... Comandantul Joseph Beeston, unde-l pot găsi?

Jack îl opri pe primul infirmier ce-i apăru în cale.

— Probabil că operează. De ieri, lucrează cu toții...

Bărbatul împinse un rănit, evident dezorientat, cu un bandaj în

jurul capului, într-unul dintre corturi.

— Toți doctorii sunt în corturile de dincolo, întrebați acolo, pur și simplu, de el. Dar se prea poate să trebuiască să așteptați. Acolo-i iadul!

Jack trebui să-și facă curaj pentru a intra în corturile în care se aflau sălile de operație improvizate. Un infirmier scotea saci din care curgea sânge. Jack recunoscuse feșe din tifon, dar și membre tăiate și împușcate. Se luptă cu pornirea naturală de a vomita, când un miros dulceag de sânge, amestecat cu aburi de Lysol și de eter, îi tâșni în față.

Podeaua era plină de sânge, iar în cort oamenii aproape că nu făceau față cu ștersul pe jos. Doctorii lucrau la mai multe mese, se auzeau gemete și strigăte.

— Comandantul Beeston?

Jack îl abordă la întâmplare pe unul dintre medici care, cu mască și cu șorț, abia dacă era de recunoscut. Șorțuri de măcelar...

— Acolo, în spate, ultima masă din dreapta... lângă javră...

Doctorul făcu un semn cu scalpelul plin de sânge în direcția respectivă.

Jack se uită într-acolo și îl văzu imediat pe Paddy. Micuțul câine era întins în cel mai îndepărtat colț al cortului și părea a fi complet aiurit. Gâfâitul și tremuratul, atunci când se auzeau din depărtare focuri de armă, aproape că îi aminteau lui Jack de Roly.

— Comandante Beeston? Pot... să vă vorbesc puțin?

Medicul se întoarse pe jumătate și Jack privi în niște ochi obosiți, aflați îndărătul unor ochelari cu sticlă groasă. Șorțul lui Beeston era mânjit cu sânge, brațele îi erau murdare până la cot de sânge.

Părea să încerce cu disperare să cârpească ceva în măruntaiele pacientului său.

— Ne cunoaștem...? Ah, da, soldat McKenzie! Acum caporal!

Felicitări!

Comandantul reuși să-i zâmbească ușor.

— Trebuie să vă vorbesc, reluă Jack insistent.

Cu siguranță că mergeau spre Lemnos vapoare spital. Cuiva i-ar fi putut veni ideea de a-l trimite pe prizonier cu unul dintre ele.

— Bineînțeles, dar nu acum, zise medicul de companie. Dar nu acum. Trebuie să așteptați. Când... când termin cu ăsta, fac o pauză. Trebuie să ne vină și întăririle din Lemnos, noi nu mai facem față aici. În orice caz... așteptați la „cazinou” sau, cum îi spun ei, la baraca aia. Oricine de aici vă poate îndruma într-acolo. Și, dacă aveți curajul, luați-l și pe Paddy cu dumneavoastră. Și el mai are puțin și cedează...

Beeston se întoarse la pacientul său.

Jack încercă să-l ademenească pe câine din colțul lui. Acesta dădu din coadă. În sfârșit, după ce făcu doi pași spre el, Jack îi puse lesa și-l convinse să-l urmeze afară din cort. Paddy trăgea spre vapoare.

— Deștept băiat, făcu Jack. Pe mulți îi trage astăzi într-acolo. Și acum, unde-i „cazinoul”?

Expresia folosită de comandantul Beeston, „baracă”, se potrivea mai bine cu adăpostul construit din foi de cort și din scânduri în care medicii făceau câte o pauză între operații, pentru a-și trage sufletul. Când Jack își făcu apariția, un tânăr ofițer de la infirmerie stătea întins pe un prici, cufundat într-un somn adânc, iar un medic brunet și tânăr luă o gură de whisky dintr-o sticlă, apoi se stropi pe față cu niște apă luată dintr-o instalație de spălat și ieși din nou afară.

Jack hotărî să aștepte în fața cortului și își ocupă timpul cu Paddy, cu niște exerciții de dresaj. Micul cățel își uitase, datorită lui toată agitația și curând începu să asculte de ordine. Și lui Jack îi făcea bine munca. Uită, pentru o vreme, amintirile și lupta corp la

corp din tranșee.

— Deștept băiat! laudă Jack micuța corcitură, mulțumit în cele din urmă.

Dintr-odată, simți un dor de casă răscolitor. Oare ce-l făcuse să părăsească Kirward Station, câinii lui Collie și oile, pentru a se îngropa aici, la capătul lumii, și pentru a împușca oameni, cu care n-avea nicio treabă?

— Vă pricepeți la câini! zise comandantul Beeston, impresionat, când își făcu, într-un târziu, apariția, după mai bine de două ceasuri, și mai epuizat decât înainte.

Fuseră totuși mai multe operații decât cea pe care intenționase să o ducă la bun sfârșit.

— Ar fi trebuit să-l las pe Paddy pe vas. Acolo, dormim în mare parte a timpului... Dar ieri...

— Ieri ne-am atins cu toții limitele, zise Jack. Unii, mai mult decât alții...

— Haideți înăuntru!

Comandantul Beeston îi deschise cortul și porni imediat în căutarea sticlei de whisky. Totuși, fu suficient de civilizată încât să umple două pahare.

— Vreți?

Jack încuviință.

— Și acum, cu ce vă pot ajuta? se interesă medicul.

Jack îi povesti.

— Nu știu... bine, vă sunt dator, dar aici nu-mi folosește un fătălău. Și lașitate în fața inamicului...

Comandantul Beeston sorbea din whisky-ul lui.

Jack dădu din cap.

— Soldatul O'Brien nu e laș. Din contră, după lupta de la Cape Helles a fost laudat, fiindcă a salvat doi răniți din spatele liniilor

inamice. Și chiar și la atacul asupra aceluia deal nefericit a luptat în primele rânduri. Dar omul e claustrofob. În tranșee, o ia razna.

— Trupele noastre de salvare trebuie să meargă și în tranșee, dădu Beeston de gândit.

— Dar și pe câmp deschis. Și exact acolo nu o să se omoare nimeni să meargă, sau? întrebă Jack. Făcând însă abstracție de asta, de faptul că vreți să-l folosiți la echipele de salvare. Un infirmier cu experiență...

Beeston își încreți fruntea.

— Omul are experiență de infirmier?

O jumătate de oră mai târziu, comandantul Beeston cerea, oficial, transferul soldatului Roland O'Brien la serviciul medical.

— Ar fi prea mare păcat să fie trimis în batalionul disciplinar, domnule maior! Potrivit amicului său, omul e un infirmier instruit, școlit de o asistentă din războiul din Crimeea. O Florence Nightingale masculină. Doar n-o să-l trimitem pe ăsta în Franța!

După încă o oră, Jack McKenzie putea răsufla ușurat. Roly era salvat. Cu toate acestea, îi scrisese lui Tim Lambert la Greymouth. Era mai bine să nu te bazezi pe un singur lucru.

Apoi, îi scrisese Gloriei. Nu voia să o încarce și nu știa dacă să îi trimită cu adevărat scrisoarea. Dar dacă nu povestea cuiva despre luptă, Jack știa foarte bine, ar fi înnebunit.

Când Gloria ajunsese, în cele din urmă, după luni întregi, la Sydney, – era dispusa să urască o lume întreagă. În sinea ei, era turbată împotriva clienților care o foloseau, fără remușcări – și nici măcar nu voiau să mai plătească puținii bani suplimentari pe care fata îi cerea pentru „servicii speciale”. Nu o dată ea fu nevoită să-și scoată pumnalul, pentru a-i sili pe bărbați să plătească – și nu-i venea să creadă că, în cele mai multe cazuri, treaba asta funcționase. Locuitorii micilor orașe, care erau, de fapt, inofensivi, voiau să se folosească de șansa de a se servi de o făptură mai slabă și mai lipsită de drepturi decât ei, dar renunțau când vedeau oțelul sclipind. Un borfaș ca steward-ul i l-ar fi luat fetei cu ușurință și s-ar fi răzbunat, foarte posibil, într-un chip sângeros. Dar poate că bărbații se speriau și de ura și de dorința de a ucide, care se citeau în ochii Gloriei atunci când scotea cuțitul. Cât timp le stătea la dispoziție, părea docilă și plătândă și își lua banii pentru servicii, fără să scoată un sunet. Dar, dacă i se refuza plata, se transforma într-o adevărată furie.

Gloria le ura și pe celelalte prostituate, care nu voiau să primească în perimetrul lor una nouă. Își folosea suficient de des cuțitul. Fetele erau prea trecute prin multe ca să reacționeze la simple amenințări, și cele mai multe erau luptătoare mai bune decât Gloria. De două ori fusese bătută rău și lăsată în mizeria străzii și, o dată, adversara ei îi mai și furase banii câștigați în ziua respectivă. Și la urma urmei, Gloria nu le făcea celorlalte curve concurență prea mare. Bărbații care o luau cu ei căutau mai degrabă serviciile speciale devii cele obișnuite.

La început, fata nu înțelesese care era legătura, dar apoi îi deveni

limpede că bărbații erau fascinați de capul ei chel. La început, se temuse că tunsoarea ei strica afacerea – până când observă că tocmai bărbații cu predilecții spre perversiuni îi găseau irezistibilă pielea netedă a capului. Drept urmare, Gloria își răsese din nou parul când buclele începuseră să-i crească la loc. În afară de asta, era și practic în ceea ce privește combaterea paraziților, fiindcă, deși nu-și mai practica meseria în condiții atât de scârboase ca pe *Niobe*, în hambarele și în depozitele din port, unde își ducea clienții, erau, fără doar și poate, purici. Cel mai bine era atunci când mergea pe plajă. Era curată, iar zgomotul mării o legăna în vreme ce clienții se desfătau cu ea.

Gloria le ura și pe femeile onorabile și pe proprietarii de magazine, de unde își cumpăra puținele alimente. Ura părerea lor bună despre sine, când se întâlneau cu curva Gloria, și inexistența lor disponibilitate de a o ajuta în vreun fel mai departe. Se obișnuise să călătorească deghizată ca băiat și să se transforme în femeie doar noaptea. Se simțea mai sigură în haine bărbătești și se putea ascunde mai bine și de celelalte prostituate, care își foloseau cu plăcere ziua pentru a-și vâna „conurența călătoare”. Mereu în speranța de a economisi banii pentru alimente și să poată strânge, astfel, mai mulți pentru călătoria spre Noua Zeelandă, Gloria se interesa mereu, și ca băiat, de câte ceva de lucru. N-ar fi fost mare lucru, pentru băcanii sau pentru soțiile de țărani de la fermele de pe drum, să îi dea băiatului să repare un gard, să descarce vreun camion sau să îl pună să taie iarba, pentru a-și câștiga o pâine. Însă numai unii îi ascultau rugămintea. În cel mai bun caz, „Jack” primea o pomană pentru drum: „Du-te cu Dumnezeu, dar du-te!”, i se strigase Gloriei în urmă, nu o dată.

Vagabonzii nu erau bine văzuți în orașelele Australiei. Lui „Jack” i se cerea mai degrabă să se înroleze, decât să străbată țara fără de

țintă.

Însă Gloria ura cel mai mult țara în care rămase prizonieră. Era obișnuită cu depărtările mari din Noua Zeelandă și, cu atât mai mult, din America, dar distanțele pe care trebuia să le străbată în Australia le puneau pe celelalte în umbră. La începutul călătoriei ei mai ales, asta o mânase spre cea mai cruntă disperare. Pentru a ajunge de la Darwin la Sydney trebuia să străbată puțin populatul teritoriu de nord, iar acesta avea sute de kilometri. Gloria nu se putea bucura de frumusețea regiunilor deșertice pe care le străbătea cu trenul, adesea pe jos sau în căruța vreunui fermier milostiv sau a unui căutător de aur. Nu vedea nici formațiunile stâncoase care străluceau parțial roșiatic, nici mușuroaiele cu forme ciudate ale termitelor, nici spectaculoasele răsărituri ori apusuri, deși, se gândea, uneori, în trecut, că, în trecut le-ar fi desenat pe toate. Dar aceea fusese o altă viață, iar în ce privește ziua de azi... Gloria nu mai avea nicio viață. Își considera existența drept o tranziție – cu cât se gândea mai puțin la ceea ce face și unde se află, cu atât mai ușor avea să fie mai târziu să le uite cu desăvârșire. Când închidea ochii, îi apăreau în față Canterbury Plains, pășunile mănoase, oile, Alpii din fundal. Trăia cu frica gândului că și acest ultim vis avea să se subțieze cândva dacă nu progresa îndeajuns de repede.

Gloria ocolea taberele aborigenilor, băștinașii continentului, dar se interesa în mod expres de căutătorii de aur și așezările lor. „Jack” încercă, pentru scurt timp, să spele aur, dar fără un teritoriu propriu și fără suficiente cunoștințe în materie ar fi avut nevoie de ani buni pentru a strânge suficient de mulți bani pentru călătorie. Ca și curvă, câștiga mai mult, deși în taberele lor trebuia să fie prevăzătoare. Majoritatea căutătorilor de aur erau indivizi duri și plăteau cu plăcere doar dacă tocmai găsiseră, din întâmplare, câte ceva. Atunci puteau fi incredibil de generoși, însă, uneori, se

năpusteau asupra Gloriei în grupuri întregi și nu voiau să plătească la final, fata nu îndrăznea să scoată cuțitul când se confrunta cu această superioritate numerică.

În orice caz, Gloria răsuflă ușurată când, după săptămâni întregi de pribegie, văzu din nou, înaintea ochilor, marea și, de-acum înainte, se putea muta, oarecum fără probleme, dintr-o localitate de țarm într-alta. Nu reținea numele satelor, ale orașelor și ale porturilor. Erau totuna pentru ea, peisajul se topea într-un deșert a și într-o plajă, iar chipurile bărbaților, într-o singură grimasă. Gloria se gândea la un singur lucru – să înainteze, într-un fel sau altul. Totuși, mai trecură luni de zile pline de chinuri, de frică și de umilințe, până când ajunse, în cele din urmă, la Sydney. Aici, „Jack” trebuia să se transforme definitiv în Gloria, fiindcă actele ei erau emise pe acest nume. Pe parcursul călătoriei, își scosese mereu la iveală pașaportul, uneori tremurând, atunci când i se părea că nu mai simțea documentele în buzunarul interior al hainelor ei bărbătești. Între timp, actele se murdăriseră, se umeziseră de la apa sărată și se mototoliseră, dar erau în continuare valabile.

Gloria Martyn... demult nu mai era obișnuită cu acest nume. Dacă se gândea, într-un fel sau altul, la ființa în care se transformase, își spunea „Jack”. Se gândi, în treacăt, dacă nu cumva utilizarea documentelor nu ar fi adus cu sine pericolul de a fi descoperită și de a fi trimisă înapoi la părinți, dar i se părea puțin probabil. Poate doar dacă ar fi fost un criminal, dar o fată care fugise de acasă, din San Francisco – majoritatea oamenilor și-ar fi închipuit probabil, o poveste de dragoste. Ca, de exemplu, Lilian... Gloriei nu-i venea să creadă că avea să își vadă în curând mica verișoară mereu bine dispusă.

Gloria își lăsase părul să crească în ultimele săptămâni și la sosirea ei în Sydney, chipul tras îi era conturat de bucle scurte, roșii-

castanii. Își cumpără dintr-un magazin două costume de călătorie. Nu scumpe, dar nici de cea mai proastă calitate. Deși pentru ele trebuise „să lucreze” mai mult, Gloria era ferm decisă să-și rezerve un bilet la clasa a doua. N-ar mai fi putut suporta a doua oară puntea intermediară, nici măcar ca pasageră.

Primul vapor către Noua Zeelandă mergea spre Dunedin. În ce o privea pe ea, Gloria avusese noroc. Se luptase multă vreme cu întrebarea dacă să aștepte un drum spre Insula de Sud sau dacă să plece imediat pe mare, chiar dacă voiajul ducea mai întâi spre Insula de Nord. Mai puțin plăcut era faptul că *Queen Ann* urma să plece abia într-o săptămână. Gloria se lupta cu sine. Să-și petreacă timpul rămas deghizată în „Jack”, într-o pensiune pentru bărbați, și să economisească astfel bani, sau să își ia o cameră doar a ei? Cea de-a doua variantă i-ar fi consumat rezervele financiare. Renunță repede la soluția cea mai „profitabilă”, anume să mai lucreze timp de câteva zile. Nu voia să riște nimic! După toate prin câte trecuse, nu voia să ajungă victima unui atac al vreunei curve sau vreunul dintre bărbați să îi fure lui „Jack” biletul de vapor.

Dintr-odată, Gloria fu cuprinsă de atacuri de panică. Ce se întâmpla dacă avea să fie, totuși, recunoscută la controlul pașapoartelor? Ce se întâmpla dacă *Queen Ann* se scufunda? Dacă unul dintre membri echipajului fusese mai înainte pe *Mary Lou* sau pe *Niobe* și o recunoștea? Cum avea să fie întoarcerea acasă? Bunicul James murise, dar oare mai trăia bunica Gwyn? Să fi vândut, oare, între timp, Kura și William Kirward Station, furioși că Gloria fugise de acasă? Era Gloria, în aceste circumstanțe, responsabilă pentru faptul că bunica Gwyn și Jack își pierduseră patria? La Jack, Gloria nu voia să se gândească aproape deloc. Oare l-ar fi urât, la fel cum îi ura pe toți bărbații?

Gloria își petrecu timpul până la plecarea vaporului singură și

tremurând într-o pensiune ieftină. Din Sydney, micul oraș fercheș, care se dezvoltase dintr-o fostă colonie de prizonieri, ea nu văzu nimic, în afara construcțiilor din port. Portul Jackson era un port natural, un golf marin care intra adânc în uscat, și care proteja vapoarele și cheiurile. Ca și până acum, Gloria nu se mai uita la frumusețile naturii. Un port reprezenta, pentru ea, un loc plin de pericole și de scursuri umane.

Își investi ultimii bani într-o birjă, pentru a nu fi nevoită să meargă singură prin cartierul portuar, și apoi aproape că fugi la bordul lui *Queen Ann*. Gloria era pe cale de a izbucni în lacrimi când i se atribui, cu amabilitate, cabina. Împărțea spațiul îngust cu o fată care călătorea cu părinții ei în Noua Zeelandă. Mama ei, povestise ea de îndată, se născuse în Queenstown, dar se căsătorise cu un bărbat din Australia. Acum, tatăl ei trebuia să meargă în Insula de Sud cu niște afaceri și își lua cu sine familia. Henrietta și cei doi frați ai ei aveau să îți cunoască, în sfârșit, bunicii.

— Și tu? întrebă ea curioasă.

Gloria povesti puțin. Tovarășa ei veselă de călătorie o călca pe nervi la fel de mult ca și colegile ei din trecut de la Oaks Garden. Se reîntoarse imediat la felul ei de atunci de a se comporta, tăcută și cu o față morocănoasă. Henrietta începu curând să o evite.

Călătoria dura ceva vreme, iar societatea de transport oferea pasagerilor de la clasa întâi și de la cea de a doua câteva distracții. Gloria le-ar fi evitat cu plăcere – ezita între dorința de a-și petrece timpul pe punte, uitându-se după țărmurile patriei sale, în ciuda faptului că știa bine că nu pot fi încă zărite, și nevoia de a se ascunde în cabina ei. Spectacolele de dans și de muzică erau mereu însă legate de mese, iar Gloria se folosea de fiecare posibilitate de a mânca până la refuz. În Australia, suferise aproape tot timpul de foame, iar acum nu voia să piardă nicio ocazie de a savura

mâncarea plătită odată cu biletele. La început, îi fu greu să-și amintească de conveniențele sociale. De prea multe ori se îndopase în goană cu pâine și cu brânză, înainte ca un alt vagabond, mai puternic, să-i smulgă flăcăului „Jack” mâncarea din mână.

Atât mesele la ore fixe, cât și sala de mese, pusă la punct, de pe vapor îi treziră amintiri de la Oaks Garden. Gloria se comportă ca pe vremuri: se strecura, cu fruntea plecată, la locul ei, le ura poftă bună comensilor, fără a le arunca vreo privire, apoi mânca, cât mai repede cu putință. Fiindcă ar fi fost nepolitic să se ridice imediat după aceea, mai suporta și spectacolele de muzică ori de cabaret care urmau, sorbea din vin și mesteca nuci, care erau oferite ca gustare. În cazul în care cineva i se adresa, îi răspundea monosilabic. Una peste alta, îi reuși de minune să joace rolul unei fete foarte pudice. Doar o singură dată, când un tânăr, care nu bănuia nimic o invitase la dans, „eul său de tranziție” ieși la suprafață. Îl fulgeră cu atâta ură, încât el aproape că se împiedică retrăgându-se, iar Gloria se sperie de sine. Dacă ar fi atins-o, ea n-ar fi ezitat să scoată cuțitul. Încă îl mai avea asupra ei. Mica Henrietta părea să se teamă de ea după acel incident. Gloria număra zilele călătoriei.

Și atunci, în final, Noua Zeelandă – Aotearoa – își făcu apariția înaintea lor, la orizont. Gloria visase la marele nor alb, dar ei ajunseră la Dunedin nu dimineața devreme, ci după-amiază, iar ceața de toamna dispăruse demult. În orice caz, se puteau recunoaște de pe vas, deja, siluetele munților dindărătul drăguțului oraș din Otago. Căpitanul atrase atenția pasagerilor de la clasa întâi și a doua asupra coloniei de albatroși de pe peninsula Otago, iar oamenii reacționară cu previzibilele „Aaa”-uri și „Ooo”-uri referitor la păsările care dădeau ocol, în zbor, insulei.

Gloria își făcea de lucru cu bocceluța ei de haine, iar degetele

aproape că îi rupseră pânza albită. Acasă... era în sfârșit acasă! Auzise că imigranții de pe timpul bunicii ei Gwyn se aruncau în genunchi pentru a săruta pământul, atunci când atingeau vii noua țară, iar ea putea să înțeleagă bine ceea ce simțiseră ei odinioară. O cuprinse o ușurare copleșitoare atunci când *Queen Ann* intră în portul Chalmers.

— Ce aveți acum de gând, domnișoară Martyn?

Tatăl Henriettei, care stătea lângă ea, întrebă fără prea mult interes, dar străduindu-se să fie politicos.

Gloria îl privi, constatând că nu prea știa ce să răspundă. În planurile ei, țelul fusese mereu Noua Zeelandă. Dar ce anume avea să facă atunci când ajungea...

— Îmi voi vizita familia, zise ea cu o voce pe cât îi stătu în putință de fermă.

— Atunci, vă doresc mult noroc.

Domnul Marshall descoperise un cunoscut pe punte și o lăsă baltă pe Gloria. Fata respiră ușurată. Și nici măcar nu mințise. Bineînțeles că voia să meargă la Kirward Station. Însă...

— Călătorii spre Dunedin vor lua cel mai bine, trenul într-acolo, anunță un steward. Trenurile au un orar regulat. Veți putea merge chiar acum fără nicio problemă în oraș.

— Nu ajungem la Dunedin? întrebă Gloria încet.

Tânărul clătină din cap.

— Nu, domnișoară, Port Chalmers este o așezare de sine stătătoare. Dar, după cum am spus, nu e nicio problemă...

Atâta timp cât ai mai mulți bani în buzunar decât câțiva cenți australieni. Gloria era sigură că nu va putea plăti biletul de tren, dar asta nici nu i se părea a fi prea important. Era ca în transă atunci când coborî pe pasarelă și când pași din nou pe pământul neozelandez. Se plimbă, fără vreun scop anume, pe malul mării și,

într-un târziu, se așeză pe o bancă, uitându-se fix la apa liniștită a golfului. Își imaginase de atâtea ori cum va striga de bucurie și cum va jubila atunci cândva ajunge în Noua Zeelandă, însă, acum, nu mai simțea în sine nimic altceva decât un imens gol. Nicio disperare, nicio frică, nicio nenorocire. Dar nici bucurie. Se simțea de parcă totul ar fi murit în ea și întreaga energie i s-ar fi consumat. Gloria habar n-avea ce ar fi putut face, dar nici nu o neliniștea asta. Avea să rămână acolo, așezată, până... nu o știa.

— Bună seara, tânără doamnă. Pot să vă ajut cumva?

Gloria se sperie când auzi vocea bărbatului aflat îndărătul ei. Instinctiv, dădu să ducă mâna la cuțit, dar, în cele din urmă, se întoarse totuși. Era un bărbat, dar îmbrăcat în uniforma unui polițist.

— Nu, eu... mă odihnesc doar... se bâlbâi Gloria.

Polițistul își încreți însă fruntea.

— Vă odihniți acum deja de două ceasuri, zise el, uitându-se la ceasul lui de buzunar. Și se întunecă. Deci, dacă aveți o țință, ar trebui să vă grăbiți. Și dacă nu aveți nicio țință, vă rog să vă gândiți la una. Fiindcă, în caz contrar, trebuie să mă gândesc eu la ceva. Nu arătați a fi o curvă de prin port, dar e de datoria mea să nu permit ca tinerele doamne să o ia pe cărări greșite. Ne-am înțeles?

Gloria se uită cu mai multă luare aminte la bărbat. Era de vârstă mijlocie, corpulent și deloc intimidant. Dar avea dreptate. Nu putea rămâne pe o bancă din port.

— De unde sunteți, tânără doamnă? întrebă amabil polițistul, când îi văzu expresia uluită.

— De la Kirward Station, zise Gloria. Canterbury Plains, Haldon.

— Ah, Doamne Dumnezeule!

Polițistul făcu o față disperată.

— Acolo nu mai ajungeți azi, copilă. Nu se găsește ceva mai

aproape?

Gloria ridică din umeri.

— Queenstown, Otago? întrebă ea automat.

Acolo locuiau bunicii lui Lilian. Gloria îi vizitase, însă, o singură dată.

Polițistul zâmbi.

— E ceva mai aproape, fetiço, dar nu e tocmai după colț. Mă gândeam acum la un locșor unde ai putea găsi azi un pat. Dacă tot nu e să fie aici, în Port Chalmers, ce zici de Dunedin?

Dunedin. Gloria mâzgălise de mii de ori deja pe plicuri numele orașului. Bineînțeles că știa pe cineva în Dunedin. Dacă nu plecase cumva de acolo, dacă nu acceptase un alt post sau dacă nu se căsătorise. Trecuse multă vreme, de când îi scrisese pentru ultima dată Sarei Bleachum.

— Școala de fete Princess Alice? întrebă ea încet.

Polițistul dădu din cap.

— Asta există! o laudă el. Se află chiar în centru, iar Port Chalmers nici nu e atât de departe...

— Cât de departe? se interesă Gloria.

Polițistul dădu din umeri.

— Șapte kilometri, estimează el.

Gloria încuviință, știind despre ce e vorba.

— Bine, pot merge pe jos. În ce direcție? Este un drum asfaltat?

Din nou îl făcu pe interlocutorul ei să-și încrețească fruntea.

— Spuneți, micuțo, de unde veniți? Direct din junglă? Bineînțeles că există străzi asfaltate peste tot în jurul Dunedin-ului – și o cale ferată; cu siguranță că e o stație în apropierea școlii. Însă ultimul tren trebuie că a plecat deja. Deci o să vă căutăm o birjă. De acord?

Gloria dădu din cap.

— N-am bani.

Politiștul suspină.

— Cam așa mă gândeam și eu... Păreați a avea greutateți... Deci, să ne gândim împreună la ceva. Cum de ați ajuns la școala de fete? Vreau să spun, știți acolo pe cineva?

— Sarah Bleachum. O profesoară.

Gloria îi dădu răbdătoare informații. Încă nu simțea nimic, nici frică în fața forțelor de ordine, nici dorința de a fi cazată pe undeva în noaptea aceea. Sarah Bleachum... era o altă lume.

— Și dumneavoastră cum vă numiți?

Gloria își spuse numele, chiar și cu riscul de a fi căutată – acum nu o mai trimite nimeni cu următorul vapor spre America. Rudele ei trăiau prea aproape.

— Bine, domnișoară Martyn. Vă fac următoarea propunere. Aici după colț, e secția de poliție – ei, nu vă uitați atât de speriată, noi nu mușcăm! Dacă nu ați avea nimic împotriva să mă însoțiți acolo, am putea suna repede la școala Princess Alice. Dacă acolo există cu adevărat o domnișoară Bleachum, care ține cât de cât la dumneavoastră, va prelua ea costurile birjei.

Câteva minute mai târziu Gloria se afla cu o ceașcă de ceai în față la secția de poliție, unde lucrau cei doi polițiști, McCloud și McArthur. Aproape toți locuitorii Dunedinului aveau origini scoțiene.

Politiștul McCloud vorbi mai întâi la telefon cu domnișoara Brandon, apoi cu o domnișoară Lancaster și, în cele din urmă, i se adresă Gloriei.

— Da, au o domnișoară Sarah Bleachum acolo, dar acum predă astrologie. Materie ciudată, n-aș fi crezut niciodată că niște fete s-ar interesa de așa ceva! Doamna rector spune, însă, să vă pun pur și simplu într-o birjă și să vă trimit acolo. Va rezolva ea cumva

chestiunea costurilor.

Suna foarte bine. Imediat după aceea, Gloria se adânci în canapeaua unui automobil foarte spațios – de bună seamă că aici se aveau în vedere pasageri cu pălării înalte. Șoferul mergea prin Port Chalmers, nu fără a-i atrage Gloriei atenția asupra avantajelor luminii electrice, care fusese introdusă de curând, iar apoi, pe străzi bine asfaltate, dar întunecate, în direcția Dunedin. Gloria își dorea să vadă strada, care mergea parțial prin regiuni împădurite, pe zi. Fagii sudului... „Cabbage Trees”... Poate că s-ar fi simțit mai cu picioarele pe pământ dacă și-ar fi revăzut vegetația patriei.

Clădirea școlii Princess Alice amintea de Oaks Garden. Era însă ceva mai mică și, din punct de vedere arhitectonic, mai frumoasă, o construcție jucăușă, cu turnulețe, construită dintr-o gresie deschisă la culoare, tipică pentru țara lor. O alee ducea până la casă, iar inima Gloriei bătu cu putere atunci când șoferul se opri în dreptul scării aflate în aer liber. Dacă domnișoara Bleachum nu o recunoștea acum, sau dacă nu mai voia să aibă de-a face cu ea... Ce trebuia ca să facă atunci pentru a-și câștiga banii pentru drumul cu taxiul?

Șoferul o conduse în sus pe trepte și se treziră dintr-odată într-un bol, în care un șemineu ținea la distanță răcoarea toamnei. Pretutindeni erau mobile din lemn de *kauri*, fotolii, canapele și covoare moi. O femeie mai în vârstă și mai plinuță îi zâmbi Gloriei.

— Eu sunt doamna Lancaster, rectorul, zise ea, plătindu-l mai întâi pe șofer. Sunt curioasă să aflu cine ne-a aterizat aici din Australia.

Îi zâmbi Gloriei.

— La fel și domnișoara Bleachum a noastră. Nu știe pe nimeni în Australia.

Gloria își căuta agitată cuvintele pentru a corecta această cheștiune, când o văzu pe domnișoara Bleachum coborând treptele

spre hol. Profesoara îmbătrânise puțin, dar, în principiu, îi stătea bine. Nu mai părea a fi atât de nesigură ca în trecut – un Christopher

Bleachum nu o mai putea impresiona. Sarah Bleachum se ținea drept și se deplasa cu pași fermi, dar legănați. Părul ei închis la culoare era prins într-un coc și nici nu mai părea să-i fie rușine pentru ochelarii pe care îi purta. În orice caz, nu se mai juca nesigură cu ei, atunci când o văzu pe străină în hol.

— Vizită pentru mine? întrebă ea cu o voce prietenoasă și joasă.

Gloria ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Domnișoara Bleachum însă se uită mai întâi la șoferul de taxi.

— Eu sunt, zise Gloria încet.

Domnișoara Bleachum își încreți fruntea și se apropie. Nici cu ochelari nu vedea prea bine.

— Gloria, șopti fata. Gloria Martyn.

Domnișoara Bleachum o privi uluită o clipă, însă apoi ochii îi străluciră.

— Copilă, era să nu te recunosc! admise ea. Te-ai maturizat atât de mult. Și ești atât de slabă, pari să fii lihnită. Dar bineînțeles că tu ești! Gloria mea! Și iar te-ai tuns!

Domnișoara Bleachum se îndreptă cu pași mari spre Gloria și o luă în brațe.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, de când nu ai mai scris.

Domnișoara Bleachum o mângâie pe Gloria pe părul ei scurt și cârlionțat.

— Și bunica ta își face griji. Am contactat-o în urmă cu vreo câteva luni ca să o întreb pe unde ești, și mi-a spus că ai fugit de acasă și nimeni nu te poate găsi. Întotdeauna m-am temut de așa ceva. Dar acum ești aici. Gloria mea...

Gloria dădu zăpăcită din cap. „Gloria mea.” Gloria domnișoarei

Bleachum, Gloria bunicii Gwyn... simțea cum ceva se rupe în ea. Și atunci, se lăsă pe umărul domnișoarei Bleachum și începu să plângă. Mai întâi cu sughițuri scurte, uscate, însă lacrimile veniră mai târziu. Sarah Bleachum o conduse pe fată pe o canapea din hol, se așeză și o trase lângă ea. O ținea pe Gloria strâns în brațe, în timp ce ea plângea, plângea și plângea.

Domnișoara Lancaster rămase locului, uluită.

— Sărmana fată, murmură ea. N-are mamă?

Sarah o privi și clătină aproape insesizabil din cap.

— E o poveste lungă... zise ea, obosită.

Gloria plânse întreaga noapte și o bună parte din cea de-a doua zi. Între reprizele de plâns, adormise de câteva ori, o vreme, complet epuizată, pentru a reîncepe să suspine de îndată ce se trezea. Sarah și domnișoara Lancaster reușiseră să o urce treptele pentru a o duce în camera lui Sarah. În sfârșit, domnișoara Lancaster trimise sus, pentru amândouă, niște supă și pâine. Gloria înghiți mâncarea, pentru a se agăța apoi din nou de Sarah și a plânge în continuare.

Doamna Lancaster – un cu totul alt tip de directoare a școlii față de domnișoara Arrowstone – îi dădu liber lui Sarah în ziua următoare. Așa se face că profesoara stătu alături de Gloria, până când fata încetă într-un târziu să mai plângă și căzu într-un somn adânc.

Sarah Bleachum o acoperi și bătu la ușa directoarei. Doamna Lancaster ședea la biroul ei foarte ordonat și bea ceai. Îi oferii un loc lui Sarah și luă o ceașcă pentru ea din frumosul dulap de perete al biroului său, amenajat ca o locuință.

— Ar trebui să dau un telefon, zise Sarah și sorbi din ceaiul ei. Dar nu sunt sigură...

— Sunteți mai mult decât extenuată, Sarah, rosti directoarea și împinse spre ea o farfurioară cu prăjiturile pentru ceai. Poate că mai întâi vă întindeți puțin. Aș putea anunța eu familia... Spuneți-mi numai unde i-aș putea găsi pe bunicii ei.

Sarah ridică din umeri.

— Poate că ea nici nu își dorește asta. Să nu mă înțelegeți greșit, Gloria are aici rude care țin cu adevărat la ea. Dar s-a decis pentru ea de multe ori, fără ca ea să aibă un cuvânt de spus. Aș aștepta mai bine până când își revine complet.

— Ce părere aveți, ce s-a întâmplat cu ea? întrebă directoarea. Cine e fata asta, în primul rând? O fostă elevă a dumneavoastră, asta am înțeles. Dar de unde a apărut?

Sarah Bleachum suspină.

— Pot să mai iau o ceașcă de ceai? întrebă ea.

Apoi, istorisi întreaga poveste a Kurei și a Gloriei Martyn.

— În cele din urmă, nu a mai rezistat și a fugit de acasă. Ceea ce s-a întâmplat însă pe parcursul călătoriei și în Australia, asta nu am de unde să știu, încheie profesoara în cele din urmă. Știu de la doamna McKenzie că a fugit fără bani și fără bagaje, doar cu pașaportul asupra ei, din hotelul părinților. Restul ni-l poate povesti doar ea. Și, până acum, nu a făcut nimic altceva decât să plângă.

Doamna Lancaster dădu îngrijorată din cap.

— Mai bine nici nu o întrebați. Va vorbi când va reuși să treacă peste asta. Sau va tăcea.

Sarah își încreți fruntea.

— Dar va trebui să spună cândva totul! Nu se poate să fi fost chiar atât de îngrozitor, încât să o țină în ea pe vecie...

Doamna Lancaster roși ușor, dar nu-și plecă ochii. Nu fusese întotdeauna profesoară, ci mai întâi se căsătorise și trăise cu soțul ei în India, până când el murise, și, din moștenirea lui, ea înființase

școala de fete. Jane Lancaster nu era de pe altă lume.

— Sarah, gândiți-vă puțin! O tânără, fără bani, fără ajutor, care străbate singură toată lumea... Poate că nici nu vreți să știți prin ce a trecut sărmana fată. Sunt amintiri cu care poți trăi doar dacă nu le împărtășești cu nimeni...

Sarah roși cu totul. Părea că vrea să mai pună o întrebare, dar apoi își plecă ochii.

— Nu o întreb, șopti ea.

A doua zi, când se trezi, Gloria se simțea mai bine, dar era complet goală în interior. Îi lipsea în continuare energia de a face orice sau de a lua vreo decizie, și îi era recunoscătoare lui Sarah că îi oferea timpul necesar să își revină. În primele zile, își însoțea profesoara ca un cățeluș. Atunci când Sarah avea ore la elevele mai mari, îi dădea voie Gloriei să intre pur și simplu în clasă, în speranța că se va interesa de cursuri. Școala Princess Alice se deosebea cu totul de Oaks Garden. Aici, materiile științifice erau puse în prim plan. Totul ținea ca fetele să fie pregătite pentru cursurile Universității din Dunedin, care era deschisă, fără rezerve, de la înființarea ei, din 1869, și femeilor. Doamna Lancaster, o femeie mămoasă, a cărei căsnicie rămăsese lipsită de copii, crea o atmosferă prietenoasă. Firește că mai erau certuri între fete, ca peste tot, de altfel, dar cadrele didactice aveau grijă ca nimeni să nu fie marginalizat sau chinuit. În consecință, fetele o lăsau și pe Gloria în pace și nu o luau peste picior, atunci când ea stătea țepănă în vreo bancă și se uita fix la tablă sau pe fereastră, fără să vadă cu adevărat ceva.

Atunci când Sarah preda la fetele mai mici, Gloria o aștepta în fața clasei – până când doamna Lancaster o descoperi acolo odată și o abordă.

— Nu vă plictisiți, Gloria? Poate că aveți chef să ne ajutați puțin pe aici, prin casă?

Gloria încuviință, dezinteresată, dar merse cuminte după directoare în bucătărie. Tăia răbdătoare legume sau curăța cartofi, în timp ce bucătăreasa îi vorbea cu bunătate. Ea avea strămoși maori și povestea ceasuri întregi despre familia ei, despre tribul mamei sale, despre soțul ei, care era angajat ca administrator la școală, dar și despre cei trei copii ai săi.

— Dacă vii de la o fermă, poate că vrei să ajuți mai bine în grădină, zise ea, amabilă. O să găsească soțul meu ceva de făcut pentru tine...

Gloria, care în mod obișnuit asculta mută, dădu speriată din cap. Administratorul era un bărbat mai în vârstă, răbdător, și nu ar fi fost de așteptat să se năpustească asupra ei. Însă Gloria ar fi evitat, cel mai bine, orice ființă masculină.

În privința acestui lucru, Princess Alice era locul ideal. Școala era un refugiu al femeilor, și nu existau bărbați profesori. În afara administratorului, în casă mai intra doar vicarul, care ținea slujba de sâmbătă, dar la biserică, Gloria oricum nu mergea. Bineînțeles că fata știa că trebuia să părăsească școala cândva și ceva din Gloria își dorea în continuare să revadă, în sfârșit, Kirward Station. Dacă i-ar fi spus careva în timpul pribegiei ei că, aflată la o scurtă distanță de Christchurch, se va împotmoli acolo zile întregi, i-ar fi spus drept în față că e nebun. Dar acum era ca paralizată.

Putea Sarah Bleachum să îi spună cât voia că bunica Gwyn își făcea griji din cauza ei și că ar fi primit-o cu brațele deschise – Gloriei îi era frică de revederea cu familia ei. Bunica Gwyn o citise mereu când făcea o prostie. Ce-ar fi fost dacă nu ar reuși acum să o păcălească? Ce-ar fi fost dacă ar fi recunoscut ce a devenit Gloria ei?

Și mai rău era gândul la Jack. Ce avea să gândească el despre ea?

Avea și el instinctul clienților ei, care recunoșteau mereu curva din ea?

Sarah observă îngrijorată că protejata ei începea să își aranjeze șederea pe termen lung la Princess Alice. În cele din urmă, se hotărî să discute cu Gloria. O căută pe fată în camera mică pe care doamna Lancaster i-o pusese la dispoziție. Gloria intra acolo doar pentru a dormi, iar în rest o urmărea pe Sarah ca pe o umbră. Cel mai bine ar fi fost să nu plece nici noaptea de lângă ea, fiindcă suferea de coșmaruri chinuitoare.

— Glory, așa nu se mai poate, spuse Sarah blajin. Trebuie să o informăm, în sfârșit, pe bunica ta. Ești aici de două săptămâni. Ești în siguranță, dar nu putem accepta să-și mai facă în continuare griji din cauza ta. Este o cruzime prea mare.

Ochii Gloriei se umplură din nou cu lacrimi.

— Vreți să plec?

Sarah scutură din cap.

— Nu vreau să scap de tine, Glory. Dar nu ai călătorit prin întreaga lume ca să te îngropi în internatul din Dunedin! Voiai să mergi acasă, Glory. Acum, du-te acasă!

— Dar eu... eu nu pot, nu așa...

Gloria își trecu agitată mâna prin părul scurt.

Sarah zâmbi.

— Domnișoara Gwyn nu pune preț pe buclele tirbușon. Te-a mai văzut și în trecut cu părul scurt, nu-ți mai amintești? Și toată copilăria ta ai fost îmbrăcată numai în pantaloni de călărie. Nu trebuie să te dichisești pentru bunica ta, și nici pentru câinele tău!

— Câinele meu? întrebă Gloria.

Sarah încuviință.

— Nu-l chema Nimue?

Gândurile Gloriei începură să alerge. Putea fi Nimue încă în

viață? Era tânără când Gloria plecase. Trecuseră opt ani de atunci...

— Aici oricum n-ai mai putea rămâne, continuă Sarah. După vacanța de vară, școala se va închide pe o perioadă nedeterminată. Doamna Lancaster a hotărât să o pună la dispoziția autorităților ca spital pe perioada războiului.

Gloria o privi uluită. Bineînțeles că era război, dar nu în Noua Zeelandă... Și nici în Australia nu văzuse nicio urmă a războiului. Desigur, angajau voluntari, dar nu erau lupte acolo, în țară. Deci, la ce bun un spital?

Sarah Bleachum îi citi întrebarea pe față.

— Glory, draga mea, n-ai auzit niciodată de o localitate care se numește Gallipoli?

Roly O'Brien se transferă, răsufând ușurat – chiar dacă puțin rușinat că ajunsese din nou „frate medical” – în brigada de infirmieri a comandantului Beeston. Acolo se dovedi a fi extraordinar.

— Se pare că vă sunt din nou dator! îi zise comandantul Beeston, bine dispus, lui Jack, atunci când cei doi se întâlniră într-o seară călduroasă de iulie. Soldatul dumneavoastră, O'Brien, face cât doi infirmieri de-ai mei.

Comandantul Beeston se aruncă pe nisipul cald. Paddy sălta printre valuri, iar în rândurile oamenilor dimprejur se iscuse o dispoziție de picnic. Pe front era liniște de săptămâni, turcii se hotărâseră, în mod evident, să aștepte. Pe plaja din Gallipoli, inamicul nu avea ce să le facă; din contră, forțele armate ținute acolo nu puteau fi folosite niciunde în rest.

Jack se feri.

— Știam că Roly se va face util. Dar, totuși, a fost mai mult decât o simplă favoare ceea ce ați făcut pentru mine. Pentru asta, am să vă mai salvez micul hămăitor de trei ori din apă. Cu zgomotul focurilor văd că între timp s-a obișnuit...

Beeston ridică din umeri.

— În definitiv, nu se mai aude mare lucru. Dar, pe termen lung, asta n-o să se sfârșească bine. Suntem aici pentru a cuceri Constantinopolul nu pentru a face surf.

Arătă spre câțiva tineri soldați, care se distrau în apă.

— Vreți să spuneți că vom ataca? întrebă Jack alarmat.

El săpa, în continuare, împreună cu oamenii lui, șanțuri, iar sistemul de tranșee fusese lărgit, mai ales pe flancul de nord al liniei

frontului. Pe Jack îl irita asta într-o oarecare măsură, fiindcă zona de acolo era extrem de dură, de pietroasă și de accidentată. Un atac ar fi fost posibil doar dacă se luau în calcul pierderi majore. Pe de altă parte, turcii nu s-ar fi așteptat niciodată să fie atacați acolo...

— Cândva, cu siguranță, am auzit că o să mai primim întăriri. Mai multe brigăzi sanitare – deci se socotește cu mult sânge...

Comandantul Beeston își mângâie câinele.

— Uneori, mă întreb ce caut aici...

Jack nu răspunse, dar, în sinea lui, găsea că medicii aveau în continuare cel mai bun motiv pentru a se afla pe front. Oricum, ei ameliorau suferințele răniților. De ce veneau ei însă aici, pentru a se lăsa răniți... Își regreta demult decizia, deși își atinsese cu prisosință scopul: nu se mai gândea zi și noapte la Charlotte. Coșmarurile, în care se lupta mereu cu turcii și în care își croia drum prin sângele din tranșee, înlocuiau visele dulci-amare despre soția lui – iar peste zi se gândea la supraviețuire. Războiul îl învățase, poate, să nu-și uite morții dar, totuși, să-i lase să se odihnească în pace. Era suficient de rău că i se arătau în coșmaruri.

Chiar și numai pentru a se gândi la altceva, tânjea, la fel ca toți ceilalți bărbați, după scrisori din patrie, după un contact cu toți cei aflați în viață după puțină normalitate. Jack se bucura ca un copil când mama lui îi scria și îi povestea despre Kirward Station. Și Elizabeth Greenwood îi trimitea, din când în când, câte o scrisoare, la fel și Elaine Lambert. Doar de la Gloria nu primea nicio veste, Ceea ce îl neliniștea din ce în ce mai mult. Bine, calea poștei era lungă până în State și, pe atunci, scrisorile treceau și printr-o agenție, care le retrimitea muzicienilor. Trecuse însă mai bine de o jumătate de an de când îi trimisese Gloriei primele salutări și relatări din Egipt. Ar fi putut răspunde demult.

Jack se simțea singur de când Roly fusese transferat pe plajă. Nu

găsise o cale potrivită de comunicare cu oamenii din brigada lui. Era superiorul lor respectat, dar nu se născuseră prietenii între soldați și sergentul lor. După lupta din tranșee, Jack fusese din nou avansat. Așa se face că seara rămânea de cele mai multe ori singur, și își simțea existența lipsită de orice sens. Excursiile pe plajă îl ofereau o pauză bine venită. Aici putea uita războiul, iar bărbații se prosteau de parcă ar fi fost copii. Dar pentru cât timp? Comandantul Beeston nu făcuse decât să confirme ceea ce Jack bănuia de mult.

În zilele următoare, se înmulțiră semnele unei ofensive iminente. Nu doar prin faptul că veniseră noi trupe și toți începuseră să sape și să asigure împreună tranșee și buncăre. Se instalaseră rezervoare cu apă și se cărăse apă sus. Oamenii cârteau că trebuie să facă totul singuri, când le stăteau la dispoziție suficiente animale de povară, câțiva tunari indieni aveau catări, care le duceau armele, oferindu-le astfel mobilitate. Și trupele de salvare ale spitalului de campanie lucrau, cel puțin în parte, cu măgari, dar niciunul dintre aceștia nu fusese dislocat pentru front.

— Altminteri, inamicul va înțelege că aici se pregătește ceva, explică răbdător Jack. De aceea avem și săpăturile pe timp de noapte. Haideti, soldați, la treabă, e în interesul nostru să-i surprindem pe indivizii ăia. Între tranșeele noastre și ale lor nu sunt decât cincizeci de metri. Va trebui să trecem peste ei...

Pe 5 august, lui Jack și altor subofițeri li se ordonă să participe pe plajă la o discuție despre situația în care se găseau. Maiorul Hollander explică pe scurt strategia atacurilor planificate.

— Domnilor, mâine vom începe ofensiva. Ținta noastră este să-i împingem pe turci înapoi până la Constantinopol și, de data asta, vom reuși. Trăiască falnicele trupe ale Australiei și ale Noii Zeelande! Vom ataca pe un front larg!

Jack și ceilalți strigară, la rândul lor, urale, în vreme ce majoritatea bărbaților părea să fie la fel de euforică precum maiorul. Nu era de mirare, deoarece mulți dintre ei erau noi acolo și nu trecuseră prin atacul turcilor.

— Dar, domnule, atunci când vom sări din tranșee, ne vor împușca asemenea unor iepuri, dădu, din contră, un veteran de gândit – exact ceea ce îi trecea și lui Jack prin minte.

— Aud o oarecare lașitate, caporale? întrebă perfid maiorul. Frică de moarte, soldatule?

— Aș prefera să nu am intenții de sinucigaș... mormăi bărbatul, însă atât de încet, încât nu fu auzit decât de cei din imediata lui apropiere.

— Ținta noastră este să penetrăm flancul stâng, acolo sunt mici distanțele între tranșee; îi vom coplesi pe turci. Pentru a-i induce în eroare, mâine vom începe cu o fentă. Vom începe de la Lone Pine...

„Lone Pine” era numele pe care oamenii îl dăduseră unei baze militare turcești. Aici, sistemul advers de tranșee era foarte extins, iar inamicul avea suficient de mult loc să-și strângă trupele.

— Țelul este să concentrăm acolo trupele dușmanului, iar atunci ne va fi ușor să abordăm flancul de nord. În ce privește regimentul nostru, vom intra în luptă abia la cel de-al doilea val de atac. Mă aștept însă să vă sprijiniți camarazii de la „Lone Pine” și să îl țineți ocupat pe inamic din pozițiile voastre. Atacul în sine se va petrece după-amiază, la ora șaptesprezece treizeci, anunțat de trei fluieri – trei valuri de atac. Dumnezeu să ne fie alături!

Ce-i păsa lui Dumnezeu de Constantinopol?

Jack abia dacă reuși să-i răspundă la salut. Pe drumul de întoarcere de la plajă la adăpostul lui, se întâlni cu Roly.

— Domnu’ Jack, ați aflat? O să atacăm mâine!

Roly nu se mai dezlipi de lângă el. De când cu transferul lui și de când Jack aproape că îi salvase viața, era înduioșător de atașat, iar acum ardea de nerăbdare să-i comunice presupusele noutăți. Divizia infirmierilor fusese înștiințată de bună seamă mai devreme asupra planurilor de atac. Firește, aveau și mai multe de pregătit.

— Doar „Jack”, îl corectă Jack, ca de obicei. Da, tocmai ni s-a comunicat... bucură-te că nu trebuie să ieși.

Roly făcu o grimasă.

— Dar trebuie să ies, fac parte din trupele de salvare. Deci, poate că ne vedem mâine... sau poimâine?

— Noi suntem pe flancul de nord, Roly. Primii, deci, o zi de amânare. Dar cum de te trimit la trupele de salvare? Ce-ai mai făcut?

Roly râse. Părea lipsit de griji și plin de sine; fără îndoială știa că era prețuit de comandantul Beeston.

— Nuuu, domnu' Jack. Doar că azi au venit întăririle pentru infirmerie. Comandantul s-a enervat de numai. Direct din vapoare și imediat la luptă, oamenii habar nu au de nimic. Deci, o să rămână ei în infirmerie și noi vom ieși cu toții. Dar nu face nimic, domnu' Jack. Eu nu trebuie să cobor în tranșee...

— Pe teritoriul neutru e mult mai periculos, îi dădu Jack de gândit. O să fie îngrozitor, Roly. Ca în mai, doar că de data asta o să alergăm prin câmp deschis și o să ne jucăm de-a țintele.

— Dar noi avem banderolele albe! făcu Roly, de parcă ele l-ar fi făcut invincibil. O să reușesc eu cumva, domnu' Jack!

Jack nu putea decât să-i ureze noroc. În următoarea zi, abia dacă avu răgazul să se gândească la prietenul lui. Zgomotul care venea din zona „Lone Pine” era infernal. Ori de câte ori Jack ridica periscopul peste marginea tranșeei, vedea oameni căzând. Turcii trăgeau în câmp deschis din toate țevile. Jack și ai săi răspundeau

focului, în speranța de a-l extenua pe inamic.

— Dacă-i obosim azi, mâine avem șanse mai bune, susținu Jack, când se adresă oamenilor săi.

Cei mai tineri dădură din cap încântați, în vreme ce vârstnicii nu făcură decât să-și încrețească frunțile.

— Dar o să-și înlocuiască oamenii! zise un alt caporal.
Jack tăcu.

Ziua de 7 august era, pe coasta turcească, o altă zi strălucitoare de plină vară. Marea era de-un albastru închis și stătea liniștită sub soare, tufișurile de pe versanți erau uscate, iar în zona neutră dintre fronturi sângele se usca. În vreme ce Jack mânca lipsit de chef din terciul lui de ovăz și se gândea cu prudență cum își putea consuma de îndată rația de alcool tocmai primită sau cum putea spera la o modalitate de supraviețuire și de a petrece după luptă, Roly își făcu apariția.

— Aduc poșta! zise el și-i aruncă lui Jack un teanc de scrisori pentru oamenii lui. Asta ar trebui să le ridice moralul; se zice că asta, se întâmplă când oamenii primesc vești de la cei dragi!

Jack trie scrisorile și găsi una de la Kirward Station. Din nou, nimic de la Gloria.

— Cum a fost ieri? întrebă el încet.

Roly păli.

— Îngrozitor. Atât de mulți morți... turcii aruncă bombe și trag cu proiectilele cu șrapnel. Asta îi rupe pe oameni. Domnu' Jack, aproape că nu mai fac nimic altceva decât să amputeze acolo jos, la infirmerie. Asta dacă mai rămâne ceva pentru a putea fi tăiat. Tranșeele turcilor sunt parțial acoperite, trebuie să aveți grijă cu asta, domnu' Jack. Trebuie să săriți peste și din spate în tranșeele de comunicare... Știu că nu sunt foarte inteligent, domnu' Jack. Doar

un simplu soldat, nici măcar nu sunt caporal... și oamenii care decid asta sunt generali sau așa. Dar asta n-o vom reuși, domnu' Jack, nici cu o sută de mii de oameni!

Jack dădu din cap.

— Vom face tot ce ne stă în putință, Roly! zise el, îmbărbătându-l.

Roly îl privi de parcă prietenul lui nu ar mai fi fost întreg la minte.

— Și murim pentru nimic, zise el liniștit.

Dragă Jack...

Jack deschise scrisoarea Gwyneirei de îndată ce Roly plecă. Poate că era ultima scrisoare. Era un sentiment ciudat, dar se lăsă complet în seama senzației de a auzi în minte vocea mamei, cu atât mai mult cu cât Gwyneira scria mai plină de viață decât de obicei. Nu era o scriitoare iscusită, dar, de această dată, sentimentele ei puternice îi atinseseră pana.

...Scrii că la voi pe front e liniște și eu nu pot să fac nimic altceva decât să mă rog să și rămână așa. De fiecare dată când primesc o veste de la tine, respir ușurată, deși știu că scrisorile sunt pe drum, de cele mai multe ori, săptămâni întregi. Trebuie să rămâi în viață, Jack, îmi este foarte dor de tine. Cu atât mai mult cu cât speranța noastră ca Gloria să vină, în sfârșit, acasă nu se va împlini, de bună seamă, prea repede sau atât de simplu cum speram noi. Ieri mi-a telefonat Kura-marō-tini. Da, într-adevăr, a pus ea însăși mâna pe telefon și era incredibil de nervoasă.

După câte se pare, Gloria a dispărut de la hotelul lor din San Francisco. Ei exclud varianta unei răpiri; la urma urmei, ea și-u luat asupra sa documentele de călătorie. Nu s-a făcut însă nicio rezervare pe vreun vapor pe numele ei, deci nu există nicio dovadă că ar fi părăsit America. Cu toate acestea, Kura bănuiește că ea va ajunge în următoarele zile la noi. Cum își imaginează ea una ca asta, îmi este cam de neînțeles,

dar, practic, mă face responsabilă pentru fuga Gloriei. Așa, de parcă i-aș fi trimis eu una dintre mașinăriile astea moderne de zbor sau ca și cum aș fi făcut vreoa vrăjă. Kura este incredibil de furioasă, a vorbit întruna despre cât de nerecunoscătoare este fata, dar, pe de altă parte, a ocărât-o neîntrerupt referitor la incapacitatea ei de a se face în orice fel folositoare trupei. Nu pot să pricep, însă, de ce, în acest caz, nu a trimis copilul acasă în liniște. În orice caz, Gloria a dispărut, iar eu îmi fac cele mai mari griji. De-aș avea doar o speranță că te vei întoarce în curând!

Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu ferma, totul merge bine sub supravegherea lui Maaka. Prețurile la carne și la lână sunt ridicate, toți par să profite de pe urma războiului. Dar eu mă gândesc la tine și la toți ceilalți, pentru care lupta înseamnă doar sânge și moarte.

Ai grijă de tine, Jack. Am nevoie de tine.

Mama ta, Gwyneira McKenzie

Jack își prinse capul în mâini. Așadar, acum dispăruse și Gloria. Pierdea tot ceea ce iubea...

Jack fu neînfricat când auzi primele fluieri, cele care dădură semnalul de luptă. Văzu și auzi cum primii atacatori săriră din tranșee – pentru a fi nimeriți deseori de îndată ce își scoteau capetele din adăpost. Doar câțiva alergară prin zona neutră, dar niciunul nu ajunsese în tranșeele inamice.

Atunci fu timpul celui de-al doilea val de atac.

Jack nu mai gândea; se aruncă afară din tranșee și alergă, alergă, alergă, aproape că ajunsese dincolo...

Ceva îl lovi cu forță în piept. Căută să atingă locul, să dea acel ceva la o parte... simți sânge... era ciudat, nici nu durea, dar nu mai fu în stare să alerge mai departe. Se simțea incredibil de greu...

Jack se prăbuși la pământ, încercând să înțeleagă ce se petrecea cu el. Simțea arșița soarelui, privea spre cerul albastru, strălucitor... Mâinile nu-l mai ascultau, nu voiau să pipăie de unde țâșnea tot

acel sânge... Își înfipse unghiile în pământul tare...

Peste el, fugeau soldații din cel de-al treilea val de atac. Ei luptau acum acolo, dincolo, în tranșeele turcești... Jack se uită la soare. Părea să se facă roșu, totul căpăta o culoare ireală...

Și atunci, se ivi un chip. Un chip îngrijorat, rotund, ce părea încă tânăr, cu bucle pline de sudoare.

— Domnu' Jack...

— Doar „Jack”, șopti el.

Simțea gust de sânge în gură. Avu impresia că trebuie să tușească, după care nu mai simți nimic.

DRUMURILE DEPĂRTĂRILOR

*Greymouth, Canterbury Plains și Auckland,
1915–1918*

1

Timothy și Elaine Lambert nu păreau a fi prea talentați ca paznici de închisoare. Firește că Tim insistase mai întâi ca ieșirea lui Lilian de una singură să fie pedepsită cu interdicția de a mai părăsi casa. La urma urmei, acționase împotriva ordinelor lui foarte clare, „ademenindu-l” pe Ben la acea plimbare în pădure.

După ce ea își ispăși pedeapsa, Tim fu dispus să-și ierte fiica, astfel că Lilian se bucură din nou de toate libertățile pe care i le dădeau de obicei părinții. Nimănui nu-i veni ideea de a-i interzice călăritul sau să o întrebe zilnic, ca la Inchiziție, pe unde hoinărise. Acest lucru nici nu era însă necesar fiindcă, deși Lilian nu avea absolut deloc de gând să întrerupă contactul cu Ben, nu mai primi șansa vreunei noi întâlniri.

Indiferent cât de des își plimba calul în zona minei Biller sau cât de întâmplător trăncănea ea împreună cu prietenele ei înaintea casei din oraș a familiei Biller, nu-l mai revăzu pe Ben. Florence Biller își pusese întreaga ambiție pentru a-l ține departe pe fiul ei de o dragoste prea timpurie și, cu atât mai mult, de una care nu se cădea. Își menținuse luni întregi interdicția de a părăsi casa pe care i-o pusese atunci și, în rest, nu-l scăpa din ochi. Dimineața, fiul mergea cu mașina ei la mine și își rezolva treburile de la birou, sub supravegherea strictă a mamei sale, iar acasă era oricum mereu

ținut din scurt.

Într-o zi, răbdarea lui Ben ajunse la capăt. Încercă să-i trimită clandestin o scrisoare lui Lilian, cu poșta minei. Din nefericire, fu descoperit imediat de mama lui.

— Așa o prostie! Fata asta ar trebui să fie proastă ca să se lase astfel păcălită! îl ironiză Florence, după ce citise, în diagonală, poezia pe care o scrisese Ben pentru Lilian. „Inima mi se scurge spre tine, odată cu stropii de ploaie...” Stropii de ploaie, Ben, nu se scurg, ei cad! Și inimile oricum nu se scurg. Acum, stai jos aici și fă bine și prelucrează facturile astea. Compară-le, te rog, cu factura de livrare și trece-le în registrele de intrare a mărfurilor. Fără înflorituri și fără rime!

Florence mototoli scrisoarea cu tot cu plic și o aruncă, cu un gest teatral, prin fereastra larg deschisă din cauza arșiței verii.

Ben ascultă tirada cu fruntea plecată și cu fața roșie ca racul. De obicei, Florence nu-l făcea de rușine în fața angajaților; la urma urmei, ei trebuiau să-i arate tânărului șef respectul cuvenit. În cazul în care Ben făcea greșeli la serviciu, îl pedepsea între patru ochi. În ce privește „scritura”, Florence nu știa ce înseamnă mila – și, în acest caz, își ajută fiul fără să vrea.

Fiindcă nu doar că angajaților de la birou li se făcu milă de el, deși nu înțelegeau absolut nimic din rime, întâmplarea face că fusese prezentă și o tânără soție a unui funcționar, care venise să-i aducă soțului sendvișurile uitate acasă de dimineață. Ea aștepta în anticameră, dar auzi întreaga ieșire a lui Florence – și, spre deosebire de mama lui Ben, fu mișcată până la lacrimi de arta poetică a băiatului. La plecare, ea ridică scrisoarea, o netezi, o puse apoi la loc în plic și o puse în prima cutie poștală – din păcate, fără să o timbreze. Așa se face că plicul a ajuns în mâinile lui Elaine, atunci când poștașul îi ceru porto-ul.

Elaine oscilă serios între solidaritatea față de soț, cea față de fiică și păstrarea secretului poștal. În cele din urmă, se hotărăște pentru un compromis: avea să citească mai întâi scrisoarea, pentru a verifica dacă e inofensivă și dacă îi poate fi înmănată lui Lilian.

Lilian fu, bineînțeles, indignată atunci când primi plicul deschis și mototolit.

— Ai auzit vreodată termenul de viață privată? sări ea la mama ei. Nici măcar în internat nu ni se citeau scrisorile!

— N-aș fi chiar atât de sigură de asta, răspunse Elaine. În orice caz, am primit mai multe scrisori care fuseseră deschise înainte de a fi trimise.

— Ce?

Lilian fu aproape gata să se enerveze încă o dată pe cele trecute, dar apoi se dedică mai degrabă valoroasei scrisori primite de la Ben al ei.

— Și n-ai scos nimic din ea? întrebă, suspicioasă.

Elaine scutură din cap.

— Jur! răspunse ea, râzând. Și, oricum, nu era bine închisă și, pe deasupra mototolită înainte de a ajunge la noi. În afară de asta, mi s-a făcut părul măciucă citind-o. Dacă voi vă imaginați cumva că veți trăi vreodată din arta poetică a lui Ben, nu vă văd bine...

— Poeziile sunt numai pentru mine! zise Lilian, radiind evident. Nu le poți înțelege...

— Apoi a dispărut, timp de trei ceasuri, la ea în cameră, cu tot cu inima scurgândă a lui Ben, îi povesti mai târziu Elaine soțului ei, râzând.

Tim se întorsese cu Matt Gawain de la o întâlnire de afaceri în Westport, iar Lilian nu-l însoțise în acea zi.

Acum își strâmbă, indispus, colțurile gurii. Era extenuat după

călătoria făcută, în cea mai mare parte pe străzi neasfaltate. Mașina nu avea o suspensie mult mai bună decât caleașca pe care el ar fi preferat-o mai demult.

— Lainie, nu-i deloc amuzant! Și ne-am înțeles doar să nu sprijinim chestia asta. Cum de i-ai putut da scrisoarea?

Elaine îl împinse pe Tim într-un fotoliu, îl ajută să-și ridice picioarele și începu să-i maseze delicat umerii

— Asta nu-i o închisoare, Tim, remarcă ea. Și există ceva în genul dreptului în privința corespondenței private. În mod absolut, nu aș fi avut voie nici măcar să deschid scrisoarea, dar asta mi s-a părut pe de altă parte, mult prea mult. Tu îmi cunoști doar părerea: flirtul e inofensiv. Dacă transformăm treaba asta într-o afacere de stat, o să fie și mai rău.

Tim sforăi.

— În orice caz, de-acum înainte voi avea mai multă grijă de ea. Va putea face pe șoferul meu, acum că Roly e plecat. Atunci va avea o ocupație, iar eu o s-o am totodată sub observație. Și doar-doar să-i permiți să răspundă, la rândul ei, băiatului ăluia! Florence m-ai suna pe dată din nou și abia ce s-a mai potolit, în sfârșit, după ce i-a băgat pe feroviarii ăia în sperieți...

Lilian nu-i răspunse imediat lui Ben, căci, la urma urmei, îi era clar că răspunsul ei va ajunge direct pe biroul mamei lui. În afară de asta, între timp fusese ocupată să învețe să șofeze, o artă care îi făcea o plăcere teribilă. De aceea, nici nu se opuse față de noile ei îndatoriri de „șoferiță” a lui Tim, iar Elaine respiră ușurată văzând că „observația lui”, mai strictă, nu a avut ca urmare alte certuri. Pentru scurtă vreme, speră chiar că Lilian, față în față cu toate aceste noi impresii, își va uita „marea dragoste”. În definitiv, călătorea mult cu tatăl ei și ajunsese să cunoască și alți tineri.

În acest caz însă, Elaine se înșela. Lilian visa în continuare la Ben, ale cărui poezii le păstra sub pernă. Renunța, una după alta, la ideile de a lua legătura cu băiatul, dar, în cele din urmă, făurise un plan pentru a cărui realizare nu trebuia să facă mai mult decât să-și corupă fratele mai mic. Bobby primi trei role de lemn-dulce pentru a se întâlni, complet din întâmplare, cu Ben Biller, la slujba de duminică. Aparent implicat într-un joc de-a „prinsa”, băiatul îl izbi în fugă pe Ben, aproape că îl răsturnă și se agăță scurt de el, de parcă ar fi avut nevoie de un sprijin.

— Cutie poștală ascunsă, fagul din sud de la cimitir! îi șopti puștiul, plin de importanță. Creanga în formă de furculiță, dreapta, la nivelul capului...

Bobby Lambert îi mai făcu lui Ben scurt cu ochiul, apoi vâjâi mai departe. Ben rămase locului, ridicând din sprâncene, străduindu-se evident să ordoneze informațiile primite în felul acesta.

Îngrijorată, Lilian se uită la el cu coada ochiului, în timpul slujbei. Nu era cazul să o ia încet din loc? Doar nu putea aștepta până când se termina slujba și când cimitirul avea să fie, probabil, plin de oameni!

Ben avu nevoie de ceva mai mult timp pentru a înțelege sensul mesajului lui Bobby. Nici nu-și dădu imediat seama că puștiul era fratele lui Lilian, motiv pentru care se ridică abia spre finalul slujbei și părăsi biserica. Florence păru la început prost-dispusă, dar o descoperi pe Lilian alături de părinții ei și se liniști. Acum, Ben trebuia să găsească bilețelul... Lilian se rugă, pentru prima dată în acea dimineață, cu o feroare adevărată.

În fața bisericii, ea dădu de un Ben frapant de fericit. Băiatul radia în așa măsură, încât Lilian se temuse chiar ca mama lui să nu pună cumva întrebări. Ea era prinsă însă într-o discuție cu

reverendul și nici măcar nu observă că Lilian îi făcu fiului ei, scurt, cu ochiul, împreună cu semnul victoriei. Cutia poștală, ascunsă în fagul din partea de sud, era cu siguranță o izbândă în relația lor.

Perioada imediat următoare deveni extrem de palpitantă pentru cei doi amorezi. Chiar dacă abia de se vedeau în biserică sau, din întâmplare, prin localitate, unde ambii trebuiau să se prefacă a fi dezinteresați, fiindcă de obicei erau însoțiți de Tim sau de Florence, ei continuau să păstreze un strâns contact epistolar. Mai ales Lilian inventa noi ascunzișuri, în care lăsa mesaje sau mici mărturii ale dragostei ei pentru Ben. Acesta nu avea o predispoziție asemănătoare pentru conspirații, însă prindea ideile ei din zbor și puneă cu mult sârg, în locul pachețelelor cu fursecuri făcute de ea, dar și în locul scrisorilor împodobite cu desene colorate de ea și cu flori, inimioare sau îngerași, noi și noi elegii despre frumusețea și despre inteligența ei.

Lilian copia din când în când aforisme din plachete de versuri, însă relata în cea mai mare parte despre viața ei cotidiană. Scrisorile se refereau la calul ei, la mașina pe care o îndrăgea tot mai mult, măsură ce îndrăznea să calce mai tare pedala de accelerație, și, desigur, despre dorința ei arzătoare de a-l întâlni din nou pe Ben în carne și oase.

— Nu poți fugi noaptea de acasă? Poate că e vreun copac în fața ferestrei tale sau așa ceva?

Lui Ben nu-i venise încă niciodată ideea de a se furișa noaptea afară din casă, dar i se părea atât de ispititoare, încât scrise imediat o poezie despre cum ar trebui să strălucească părul lui Lilian în lumina lunii.

Lui Lilian i se păru minunat, dar fu totuși cam dezamăgită. În poeziile lui, Ben putea povesti ceasuri întregi ce fel de acte de vitejii va face sau ce pericole va înfrunța pentru a obține un sărut de pe

buzele lui Lilian. Dar, în realitate, rămânea inactiv. În cele din urmă, fata se hotărî să acționeze.

„Joi noaptea, la unsprezece și jumătate, în grajdul de la *Lucky Horse*”, scrisese ea cutezătoare. Un loc de întâlnire care făcu ca tâmpurile lui Ben să zvâcnească mai tare, fiindcă *Lucky Horse* nu era doar o cârciumă, ci și hotelul pentru întâlniri amoroase al lui Madame Clarisse. A avut nevoie de multe nopți lipsite de somn, pentru a medita cum de o Lily atât de frumoasă, de nevinovată, ajunsese într-o asemenea mocirlă a păcatelor și dacă simțirea lui putea accepta să o încurajeze în acest sens.

Lilian însă nu-și făcea astfel de griji. Se gândea practic, ca de obicei. *Lucky Horse* era cea mai bună soluție, din simplul motiv că acolo era locul în care tatăl ei se întâlnea cu amicii lui, cu toții clienți fideli. Tim Lambert și Matt Gawain nu pierdeau nicio seară de joi și, mai nou, era una dintre îndatoririle lui Lilian să-și ducă tatăl cu mașina în oraș și să-l ia de acolo cu puțin înainte de ora de închidere. Bineînțeles că i se impusese, la modul cel mai sever, să parcheze în lumina felinarelor, să nu părăsească mașina și să țină ușile închise. Până atunci, doar strada principală din Greymouth fusese iluminată electric și o fată cinstită nu ar trebui să se arate noaptea pe străzi.

Lily nu era însă sperioasă și, în afară de asta, cunoștea bine zona dimprejurul lui *Lucky Horse*. Mama ei locuise în dependențele grajdurilor, în perioada în care lucrase acolo ca pianistă a barului, și atât Madame Clarisse, cât și fetele care lucrau pentru ea făceau parte din cercul restrâns al prietenelor lui Elaine. Când Lilian era mică, Elaine o luase de multe ori cu ea atunci când se întâlnea cu ele, iar copilul se jucase în grajd și pe străzile dimprejurul clădirii. Deși în ultimii ani vizitele se răriseră – fetele lui Madame Clarisse se schimbau tot mai des, fiindcă minerii le luau de neveste de cele mai

multe ori după numai câteva luni – lui Lilian nu îi era frică de bordel. Mai mult, știa exact care dintre prietenii lui Tim veneau la cârciumă călare, cu mașina sau, pur și simplu, pe jos. Joia te puteai aștepta în grajd la un singur cal: iapa osoasă a fierarului, iar fierarul nu părăsea cârciuma niciodată înainte de ora închiderii. Astfel, tinerii amorezi puteau sta acolo nestingheriți. Și dacă Lilian mergea la cârciumă prin spate și parca mașina în umbra clădirii, nici nu exista riscul de a atrage atenția asupra mașinii. Mai sigură – și mai romantică – ar fi fost, bineînțeles, o întâlnire în afara orașului, dar Ben ar fi trebuit să meargă prea mult pe jos până acolo. Lilian blestemă faptul că băiatului nu-i plăcea să călărească și, drept urmare, nici nu avea un cal al lui. Nici mersul cu trăsura nu-i spunea nimic. Nici măcar nu știa cum se prind caii în ham, iar mașina familiei Biller o conducea numai șoferul.

Inima lui Lilian bătu puternic atunci când se furișă, la adăpostul întunericului, în grajdul cârciumii. Era luminat slab de un singur felinar, dar în rest planul funcționa perfect. Numai un cal mesteca fân, iar Ben era, și el, deja acolo.

Lui Lilian aproape că îi veni să strige atunci când el o trase spre sine cu putere și o sărută apăsător.

— Hei, mă sufoci! strigă ea, râzând. Totul e în regulă, nimeni nu bănuiește nimic?

Ben încuviință.

— Nu mă cred ei în stare de asta! zise el mândru. M-am... aproape că m-am cățărat afară pe fereastră!

Fiindcă Ben dormea la primul etaj și, în fața ferestrei lui, nu se afla niciun copac, nu ar fi vrut să mintă. Lui Lilian îi era, însă, de ajuns intenția.

Următoarea jumătate de oră, cei doi o petrecură cu mici tandrețuri, cu jurăminte de dragoste și se plânseră de viața lor

cotidiană, atât de tristă. Lui Lilian îi lipsea numai Ben, Ben, din contră, suferea și de alte nedreptăți ale sortii.

— Pur și simplu, nu mi se potrivește munca de birou. Și nici nu mă interesează mineritul. Unde mai pui că acum a trebuit să merg și în subteran...

— Și? întrebă Lilian, nerăbdătoare. Cum a fost?

— Întuneric, făcu Ben, înainte să realizeze că, pentru un poet, asta era o descriere prea slabă. Întuneric ca într-un mormânt! adăugă el.

Lilian își încruntă sprâncenele.

— Dar aveți, totuși, lămpile acelea moderne de mină. Unchiul Matt spune că mina voastră e luminată ca o sală de bal.

— Pentru mine era la fel de întuneric ca în iad! zise Ben.

Lilian renunță să mai observe că, probabil, iadul era la fel de bine luminat. La urma urmei, acolo ardeau suficiente focuri.

— Și nici să emit facturi și toate astelalte nu-mi plac. Mai nou, am greșit cu aproape o mie de dolari, maică-mea și-a ieșit din pepeni de numa'.

Lui Lilian nu i se părea chiar așa de neînțeles. Cu toate acestea, își mângâie prietenul drăgăstos pe obraz.

— Dar cu siguranță că te trimit înapoi la universitate, nu-i așa? La urma urmei, și mineritul trebuie studiat. Ah, Ben, atunci o să fii și mai departe...

Lilian se lipi de el, iar el îndrăzni să o tragă în jos, pe o căpiță de fân. Ea rămase nemișcată, în vreme ce el nu îi acoperea doar chipul cu săruturi, ci și gâtul și sânii. La rândul ei, Lilian își băgă mâna sub cămașa lui și îi dezmierdă stângace pieptul, în continuare musculos, și spatele. Îi părea rău că el nu mai vâslea, îi plăcuse să vadă jocul de mușchi de sub cămașă.

— Joia viitoare din nou? întrebă ea fără suflu, atunci când cei doi se despărțiră, în final.

Ben încuviință. I se părea că este un adevărat erou, ba chiar și ușor infam.

Începând cu prima lor întâlnire din grajd, Lilian fu nespus de fericită. Se bucura de dragostea ei ascunsă, dar și de munca pe care o făcea pentru tatăl ei. Războiul cerea extinderi continue ale capacităților de exploatare a minei, iar Tim se întâlnea deseori cu alți ingineri în construcții, cu feroviari sau oameni de afaceri. Lilian îl însoțea atât la mesele de afaceri, cât și la evenimentele sociale, iar Elaine o observa cu plăcere cum flirtează sau cum dansează cu aceste ocazii. Chiar dacă mai avea o bănuială neclară cum că fiica ei încă mai visa la Ben, nu bănuia nimic din întâlnirile lor pe ascuns și din tandrețurile lor îndrăznețe.

Lui Florence Biller îi rămaseră toate acestea cu atât mai mult ascunse. Găsea însă suficiente alte motive pentru a se enerva pe fiul ei mai mare. Dezinteresul vădit al lui Ben față de munca ei și incapacitatea lui de a duce la îndeplinire cele mai simple însărcinări practice o făceau pur și simplu să înnebunească. Ben se plângea tot mai disperat de ieșirile ei. Între timp, ea îi distrusese și speranțele de a mai putea merge la universitatea din Dunedin. Chiar dacă tatăl lui pleda pentru asta, anume să-i permită să studieze acolo cel puțin câteva semestre tehnica mineritului sau economia, el nu făcea decât să se lovească de surzenia lui Florence.

— Tehnica mineritului, mor de răs! Ben acesta al nostru, inginer! Când te gândești că se ascunde numai când aparatul de cafea începe să fiarbă!

Argintatul și luxosul aparat de făcut cafea era cea mai nouă achiziție a lui Florence. Se afla în zona de lângă recepția biroului ei și era admirat de toată lumea.

— Iar în ce privește economia, nu are ce să învețe mai mult la

Dunedin decât de la mine!

Caleb suspină. Florence își însușise, vrând-nevrând, singură cunoștințele necesare. Tatăl ei, de asemenea proprietar al unei mine, nu s-ar fi gândit nici măcar în vis ca fata lui să studieze sau să lucreze în propria lui firmă. Ben avea însă, fără doar și poate, un alt caracter. Poate că s-ar fi putut entuziasma în fața teoriilor economice, dacă i s-ar fi permis să se apropie de întreaga chestiune dintr-un punct de vedere științific. Caleb continua să considere că fiului său i se potrivea mai degrabă o carieră universitară decât să devină următorul director al minei. Spre norocul lui, fiii mai tineri ai lui Florence ardeau de nerăbdare să intre în afacere. Cel mai mare dintre ei se interesa de politica economică, iar cel mai mic construia de pe acum mașini cu aburi și își încărca, încântat trenul de jucărie cu „cărbuni”.

Caleb nu înțelegea de ce Ben era atât de indispensabil firmei dar Florence voia să se asigure din mai multe părți. Ben era aici, avea vârsta potrivită pentru a lucra în firma familiei și n-avea decât să o și facă. Florence, își spunea Caleb, fără să arate pic de respect, avea tot atâta fantezie cât o scroafă.

Spre norocul lui, Benjamin era, deocamdată, prea tânăr. În mod obișnuit, un tânăr de vârsta lui nici măcar nu și-ar fi terminat școala, darămite să mai fie și la universitate. Caleb spera ca interesul lui Florence în ce-l privea pe Ben să se mai răcească de îndată ce Sam devenea suficient de mare pentru a lucra la birou. Atunci n-ar fi fost prea târziu și Ben tot ar mai fi putut merge la Dunedin; poate că nici nu ar mai fi fost nevoie să meargă pe ocolite, printr-un studiu de economie. Caleb îi dorea să studieze ce își dorea, și se bucura de schimburile intelectuale dintre el și tânărul lingvist.

Din păcate, Ben nu avea răbdarea tatălui său. El nu vedea nicio ieșire din situația de față. Interdicția de a studia la Dunedin sau la

Christchurch aproape că îl aruncase în cea mai adâncă depresie.

— Măcar așa vom rămâne împreună! îl consolă Lilian.

Dar nici măcar această perspectivă nu-l putea înveseli.

— Halal împreună! se plânse el. Mereu, dar pe ascuns, mereu cu frica de a nu fi descoperiți... Cât o să mai țină toate astea, Lily?

Lilian făcu o față plictisită.

— Până când vom fi majori, bineînțeles! zise ea. După aceea, nu o să ne mai poată ordona nimeni nimic. Trebuie să mai rezistăm puțin!

— Puțin? întrebă Ben, disperat. Până voi avea douăzeci și unu de ani, o să mai treacă multă vreme!

Lilian ridică din umeri.

— Dragostea adevărată e plină de încercări! rosti ea cu eroism. Așa se întâmplă întotdeauna. În cărți și în cântece și în toate...

Ben suspină.

— Mă gândesc să o șterg și să mă înrolez în armată...

Lilian se alarmă.

— Numai asta nu, Ben! Atunci or să te împuște. În afară de asta, pentru ca să te ia la ANZAC trebuie să ai douăzeci și unu de ani.

Îl luă de braț. În grajd era frig, dar un loc de întâlnire mai bun nu-i venea în minte.

— Dar asta o pot fenta, zise Ben. Și pot demonstra oricum că am fost la Universitatea din Cambridge. În mod normal, trebuie să ai mai mult de optsprezece ani pentru asta.

— Nu însă douăzeci și unu! insistă Lilian, speriată.

Trebuia să-i scoată asta din cap, cu orice preț. Roly O'Brien nu scria des, dar ce povestise despre Gallipoli o făcuse să-i înghețe sângele în vene. În cărți și în cântece, războiul era, fără doar și poate, romantic, dar realitatea părea să fie altfel. Iar Ben al ei, cu o pușcă... Cu siguranță că ar fi scris versuri minunate despre

eroismul camarazilor săi, dar nu îl credea în stare să tragă și să nimerească vreun dușman. Trebuia să-i vină o idee.

— M-am gândit, anunță Lily la următoarea lor întâlnire, aproape o lună mai târziu.

În ultimele zile de joi, Tim nu se mai prezentase la întâlnirile lui obișnuite de la cârciumă, așa că Lilian fusese nevoită să-l însoțească la Blenheim, la o conferință. George Greenwood fusese de asemenea prezent, precum și alți acționari. Se plănuiuse extinderea minei Lambert cu o cocserie. Ben primise această informație cu dezinteres. Nici măcar nu se gândise la faptul că Florence Biller ar fi putut face moarte de om ca să afle ea cea dintâi despre asta. Lilian îi povestise, fără niciun fel de rețineri, despre planurile tatălui ei, căci era mult prea ocupată cu schimbul de tandrețuri, pentru a se mai gândi la posibilele urmări.

După lunga perioadă de abținere, săruturile lui Ben erau și mai dulci – și o întăreau în decizia pe care o luase în Blenheim. O vizită pe ascuns la oficiul stării civile avusese o contribuție esențială în acest sens.

— Dar am acum șaptesprezece ani. Mă pot căsători.

— Cu cine vrei tu să te căsătorești? o luă Ben peste picior și îi deschise curajos primii nasturi ai bluzei.

Lilian arboră o expresie plictisită.

— Cu tine, bineînțeles! zise ea. Este foarte simplu. O să luăm trenul până la Christchurch, apoi până la Blenheim. Cu mașina am merge mai repede, dar nu vreau să o fur. De la Blenheim pleacă bacul spre Wellington. Acolo ne căsătorim. Sau la Auckland. Acolo e mult mai sigur, în Wellington ar putea să ne caute. Ar merge și în Australia...

Lilian ezită puțin. Australia i se păru totuși destul de departe.

— Dar eu nu am acte, îi dădu Ben de gândit. Nu o să mă creadă

că am optsprezece ani.

— Șaptesprezece sunt suficienți și pentru băieți. Mai putem aștepta câteva luni, până la ziua ta. În rest, trebuie doar să jurăm că nu suntem angajați într-o altă căsnicie sau că nu suntem rude de sânge sau așa ceva.

Dacă aveai mai puțin de douăzeci de ani, ar mai fi fost, în plus, nevoie de acordul părinților, dar nu voia să-l încarce pe Ben deocamdată și cu asta. Intenționa să falsifice semnătura lui Tim, iar în ceea ce o privea pe Florence Biller, avea și mai puține rețineri.

— Atunci, o să poți studia în Auckland. E bine și așa, nu?

Ben își mușcă buza inferioară.

— E chiar foarte bine, zise el, într-un târziu. Ei iau acolo foarte în serios cercetarea în domeniul culturii maori, construiesc un muzeu pentru artefacte și altele de genul acesta. Tatăl meu este de-a dreptul încântat. Se gândește să meargă în curând acolo. Dacă o să ne prindă...

Lilian suspină. Uneori, Ben era prea ezitant pentru gustul ei.

— Când o să fim căsătoriți, Ben, o să fim căsătoriți și gata. Asta nu se poate desface atât de ușor. În afară de asta, o fi posibil să-l evităm pe tatăl tău într-un oraș atât de mare, precum Auckland!

Ben încuviință.

— Asta ar fi, într-adevăr, o soluție...

Era cel puțin fascinat de acest gând, chiar dacă nu-și putea imagina cu adevărat cum putea fi realizat. Inima îi bătea teribil numai la gândul că ar fugi de acasă pe Insula de Nord. Nu ar fi îndrăznit niciodată una ca asta!

Conacul de la Kirward Station îi păruse dintotdeauna prea mare Gwyneirei McKenzie. Încă de pe vremea în care locuia acolo cu familia ei, multe încăperi rămăseseră goale, apoi, timp de ani de zile, apartamente întregi, până când Kura și William Martyn renovaseră vechea locuință a lui Gerald Warden. În ciuda spațiului din jurul ei, Gwyneira nu se simțise niciodată cu adevărat singură – până la moartea lui James și a Charlottei, până la înrolarea lui Jack și până la dispariția Gloriei. Ori de câte ori avea ocazia, se refugia din casă în grajduri și în șoproanele de tuns oile, dar acum era iarnă; era iunie, 1916. În vreme ce în întreaga lume vuia zgomotul bătăliilor, la Kirward Station era o liniște. De-a dreptul fantomatică. Afară cădea ploaia ușoară, mocănească, tipică pentru Canterbury Plains. Animalele se ascundeau în adăposturi, iar lucrătorii de la fermă probabil că jucau poker în grajduri – ca pe atunci când Gwyn pășise pentru prima oară în grajdul de cai de la Kirward Station și îl cunoscuse pe James McKenzie. Andy McArran, Poker Livingston... Între timp, niciunul dintre ei nu mai era în viață. Andy îl urmase, la numai câteva luni, pe prietenul lui James, în lumea de dincolo.

Gwyneira își spuse, cu un zâmbet amar, că acum gașca era de bună seamă din nou împreună și că își jucau cărțile pe cine știe care nor.

— Numai să nu trișați cu Sfântul Petru! murmură ea și o luă, pentru a zecea oară, cu neliniște, prin casa ei părăsită.

Își făcea griji pentru Jack – nu mai scrisese de o veșnicie, de când ar fi trebuit să fi plecat de mult de pe plaja aceea din Turcia. Gallipoli – Gwyneira nu știa nici până acum cum se pronunță corect. Și nici nu mai era nevoie să învețe. După o ultimă ofensivă

disperată, englezii renunțaseră la plajă. Trupele ANZAC fuseseră retrase. În ordine și practic, fără pierderi. Presa din Christchurch celebrase acest eveniment, de parcă ar fi fost o victorie – dar nu era de fapt nimic mai mult decât un eșec grandios. Jack probabil că nu voia să o recunoască. Gwyneirei i se părea că este singura explicație plauzibilă pentru tăcerea lui.

Înainte de toate, își făcea multe griji din cauza Gloriei. Trecuse mai bine de un an de când dispăruse de la hotelul din New York și de când nimeni nu mai auzise de ea. William și Kura angajaseră în continuare mai mulți detectivi particulari, dar până acum nu dăduseră de nicio pistă. Kura părea a fi mai degrabă furioasă, decât îngrijorată; probabil că se gândea la propria ei evadare din căsnicie și din siguranța pe care i-o conferise Kirward Station, care o purtase cu ani în urmă prin Noua Zeelandă și Australia. Nu văzuse niciun pericol nici în ce privea trupul, nici sufletul, și până și grijile Gwyneirei rămăseseră în cadrul unor anumite granițe acceptabile. Deși nu știuse în anumite perioade unde se afla Kura, fusese întotdeauna cât de cât evident că nu părăsise Insula de Sud. Din contră, Gloria putea fi oriunde – iar ei îi lipsea enorma conștiință de sine a unei Kura-marō-tini. În afară de asta, San Francisco era complet diferit față de Christchurch. George Greenwood, care cunoștea orașul, se îndoia ca Gloria să-l fi părăsit vreodată.

— Îmi pare rău, domnișoară Gwyn, dar o fată singură în acea groapă de păcătoși...

George nu mai rostise niciun cuvânt după aceea, iar Gwyneira nu voia să-și închipuie care fusese probabil sfârșitul strănepoatei ei.

— Îmi cer scuze, domnișoară Gwyn, dar masa este gata!

Kiri, bătrâna administratoare a casei, deschise ușa micului birou al Gwyneirei. Se refugia cu plăcere în acea încăpere, în care, cel puțin, vocea sa nu avea ecou atunci când vorbea cu sine.

Gwyneira suspină.

— Nu mi-e foame, Kiri... Și îmi pierde toată pofta de mâncare dacă pui masa în salon. Pot veni la voi, în bucătărie, și mâncăm împreună o gustare, bine?

Kiri dădu din cap. Atât ea, cât și bucătăreasa Moana deveniseră de mult mai degrabă prietenele ei, decât servitoare. Nici nu pregătiseră o mâncare prea sofisticată, ci prăjiseră doar pește, după o rețetă maori simplă, și fierseseră cartofi dulci.

— Rongo Rongo spune Gloria nu moartă! zise Moana blând, atunci când Gwyneira își puse foarte puțin din bucate în farfurie.

Știa foarte bine ce o preocupă pe stăpâna ei.

— Ea întrebă spirite, *tikki* spunem, inima ei cântă cântece triste, dar nu e departe.

— Mulțumesc, Moana.

Gwyn se forță să zâmbească. Probabil că Moana îi dăduse ceva bani vrăjitoarei pentru acest ritual, dar se putea la fel de bine ca Rongo să-l fi făcut din interes sau la îndemnul căpeteniei Tonga. El se mai interesa, din când în când, de Gloria. Își făcea griji, chiar dacă din cu totul alte motive.

În salon sună telefonul. Kiri și Moana se speriară.

— Cheamă spiritele! zise Moana, dar nu se împotrivi să meargă în salon și să preia apelul.

Kiri era mai curajoasă – și mai curioasă. Ciudatul dulăpior, din care ieșeau voci, le era însă ambelor femei maori straniu. Și Gwyneirei de fapt, deși știa să-i prețuiască avantajele.

În cele din urmă, se duse Kiri – și se întoarse după un scurt timp.

— Convorbire din Dunedin, spune centralista. Întrebă dacă preluăm...

— Sigur.

Gwyneira se ridică. De fapt, se gândise că putea fi veterinarul din

Christchurch, care îi pregătise un nou medicament pentru deparazitare. Dar Dunedin?

Așteptă răbdătoare până când centralista îi făcu legătura.

— Puteți vorbi acum! spuse, în cele din urmă, o voce sânguincioasă.

Gwyneira suspină. Centralista se afla în Haldon, iar femeia „de serviciu” era bine cunoscut că asculta fiecare convorbire și că dezbătea mai apoi conținutul cu prietenele ei.

— Aici este Kirward Station, Gwyneira McKenzie.

Gwyneira se prezintă și așteaptă.

La celălalt capăt, nu se auzea deocamdată nimic. Apoi, un fel de tuse, o voce sugrumată.

— Bunică Gwyn? Aici... aici e Gloria.

Gwyneira nu acceptase să nu își ia chiar ea strănepoata din Dunedin.

— Dar o să reușiți? Toată această lungă călătorie cu trenul? Își făcu domnișoara Bleachum griji.

Gwyneira vorbise foarte puțin cu Gloria, apoi mult mai detaliat cu profesoara. Fata aproape că nu mai putuse scoate niciun cuvânt, în afara anunțului. Chiar și referitor la locul unde se afla făcuse doar niște referiri greu de înțeles.

— La domnișoara Bleachum, la școală...

Gwyneira nu înțelese mai nimic din asta, dar poate și datorită faptului că inima îi bătea îngrozitor. Gloria era în viață, era în Noua Zeelandă!

În cele din urmă, domnișoara Bleachum îi luă fetei receptorul din mână. De la ea află Gwyneira cele mai importante informații.

— O pot urca pe Gloria în tren și o puteți aștepta la Christchurch.

Dar Gwyneira nici nu voi să audă de asta.

— Bineînțeleș că o să supraviețuiesc unei călătorii cu trenul, doar nu trebuie să-l trag singură! o anunță ea fără drept de apel pe educatoarea îngrijorată. Înainte de toate, nu voi risca nimic! În niciun caz nu o mai las încă o dată singură pe fată. Va rămâne la dumneavoastră și, cel mai târziu în trei zile, o să fiu acolo. Aveți mare grijă!

Fără să-și mai ia în seamă vârsta, Gwyneira începu, pur și simplu, să danseze prin salon. Când se întoarse în bucătărie, ținea în mână o sticlă de șampanie.

— Plec la Dunedin, copii, să o iau pe Gloria! Și da, Rongo să-și ia un sac de semințe. A făcut treabă bună cu spiritele ei!

Domnișoara Bleachum și Gloria o așteptară pe Gwyneira la gara din Dunedin, iar Gwyneira observă pe dată că era ceva în neregulă. Fata, în costumul de călătorie bleumarin, închis pe gât, se agăța agitată de mâna mult mai înaltei domnișoare Bleachum, care lăsa să i se întrevadă încrederea în sine. Amândouă aveau un aer de domnișoare bătrâne. Vârșnica Gwyneira purta haine cu un croi evident mai modern, mai colorate decât Gloria, care avea doar douăzeci de ani. Plină de bucuria provocată de reîntoarcerea strănepoatei, lăsase în sfârșit deoparte tristele haine negre și își cumpăraseră, în schimb, la Christchurch, un elegant costum de călătorie, de un bleumarin intens. Dungile albe de la guler și de la manșete îl făceau mai viu, iar o pălărioară asortată era așezată obraznic peste părul Gwyneirei, care între timp albise.

— Gloria!

Gwyneira clipi prin lornionul ei. Îl găsea mai elegant decât ochelarii urâți pe care îi avea, însă ochii îi erau în continuare buni, având în vedere vârsta ei. Avea nevoie de ochelari doar pentru a citi. Dar acum și-i puse, pentru că voia să își vadă extrem de

limpede nepoata dispărută.

— Te-ai maturizat!

Zâmbetul Gwyneirei și cuvintele sale ascundeau groaza ce o străbătuse atunci când o cercetase mai atent pe Gloria. Această față nu numai că părea mai matură, ci părea chiar bătrână. Privirea îi era fixă, ochii aproape lipsiți de orice expresie. Pe de altă parte, comportamentul Gloriei era copilăros și temător. Domnișoara Bleachum trebui să îi dezlipească mâna dintr-a ei aproape cu forța, chiar dacă blândă, pentru a o împinge spre bunica ei. Gwyneira o îmbrățișă, dar contactul păru să-i fie Gloriei neplăcut.

— Gloria, copila mea, sunt atât de fericită că ești din nou aici! Cum de ai reușit? Trebuie să-mi povestești totul...

Gwyneira îi ținea cu fermitate mâinile Gloriei. Erau reci ca gheața.

Peste chipul Gloriei se strecură o umbră. Părea să pălească, deși fața ei mai avea urme de bronz. Cu siguranță că nu-și petrecuse ultima vară în casă, așa cum o făcuse domnișoara Bleachum, cu pielea ei ca laptele, își spuse Gwyn.

— Bineînțeles că nu trebuie, Glory, zise domnișoara Bleachum blând și îi aruncă lui Gwyn o privire sugestivă. Gloria nu vorbește cu plăcere despre cele prin care a trecut. Știm doar că a venit prin China și prin Australia...

Gwyneira dădu admirativ din cap.

— Și asta, singură-singurică, o călătorie atât de lungă! Sunt mândră de tine, micuța mea!

Gloria izbucni în plâns.

Gwyneira le conduse pe domnișoara Bleachum și pe Gloria la școală și se chinui la ora ceaiului, încordată, petrecută cu domnișoara Bleachum și domnișoara Lancaster. Profesoarele erau

amabile și făceau tot posibilul să urnească un dialog între străbunică și nepoată dar, în mare, efortul lor se dovedi a fi fără succes. Gloria răspundea monosilabic, își fărâmița fursecurile între degete și părea să nu-și poată ridica ochii din farfurie.

— Doamnă McKenzie, luați trenul de noapte sau, dacă nu, vă pot oferi posibilitatea de a înnopta la noi? întrebă domnișoara Lancaster, grijulie.

Gwyneira clătină din cap.

— Această călătorie, făcută de două ori într-o singură zi, ar fi totuși cam prea mult pentru oasele mele bătrâne. Am rezervat însă locuri la un hotel din Dunedin. Dacă ne-ați putea chema, mai târziu, un taxi...

La auzul cuvintelor „ne-ați” și „hotel”, Gloria se făcu albă ca varul. Gwyneira văzu că îi arunca domnișoarei Bleachum priviri pline de rugăminți, dar profesoara clătină din cap. Gwyneira nu mai înțelegea nimic din toate astea. Nu voia Gloria să plece? Arăta de parcă s-ar fi temut de moarte să părăsească școala. Gwyneira se gândi să renunțe și să accepte oferta de a înnopta și ea în școală. Apoi însă se răzgândi. Un asemenea comportament nu ar fi făcut decât să amâne problema cu o zi. În afară de asta, ar fi trebuit să renunțe și la planul ei de a merge în ziua următoare la cumpărături în Dunedin. Și, dacă o înțelesese bine pe domnișoara Bleachum, Gloria avea urgent nevoie de o pereche de pantofi noi.

— Îți iei, te rog, lucrurile, micuța mea? întrebă ea amabil, aparent neînțelegând resentimentele Gloriei. Sau nici nu ți-ai făcut bagajele? Domnișoara Bleachum te va ajuta cu siguranță, iar între timp mai stau puțin de vorbă cu doamna Lancaster.

Sarah Bleachum înțelese semnalul și se retrase împreună cu Gloria în camera ei. Doamna Lancaster îi confirmă, între timp, impresiile Gwyneirei.

— Este, fără doar și poate, bine să luați fata încă de azi, și are nevoie, în plus, și de haine noi. Are doar două costume, celălalt este aproape copia fidelă al celui pe care l-a purtat azi. I-am propus, în repetate rânduri, domnișoarei Bleachum să mergem cu ea la cumpărături, i-am fi oferit, bineînțeles, banii. Dar Gloria nu a vrut.

Gwyneira își arcui sprâncenele.

— Atunci, nu a ales acest... hm... compleu... fără... ajutorul doamnelor de aici, de la dumneavoastră?

Doamna Lancaster râse.

— Doamnă McKenzie, noi suntem o școală de fete, nu o mănăstire de maici! Elevele noastre poartă o îmbrăcăminte școlară convențională, dar în afara programului școlar nu le forțăm să se îmbrace ca niște profesoare de vârstă medie. În ce mă privește, consider că și domnișoara Bleachum... Dar să lăsăm astea, ea are cu siguranță motivele ei pentru care vrea... hm... să-și ascundă feminitatea. Și mă tem că Gloria le are și ea pe ale ei. Va trebui să dați dovadă de foarte multă răbdare cu ea.

Gwyneira zâmbi.

— Am toată răbdarea de pe lume, zise ea. Cel puțin față de cai și câini. În cazul oamenilor, mai dau și eu, din când în când, greș... dar îmi voi da toată silința.

— Sunteți văduvă?

Peste fața Gwyneirei se lăsă o umbră.

— Da, de aproape doi ani. Nu mă voi putea obișnui niciodată cu adevărat cu asta...

— Mă scuzați, nu voiam să mă refer la doliul dumneavoastră. E vorba numai despre... sunt bărbați în casa dumneavoastră, doamnă McKenzie?

Doamna Lancaster își mușcă buzele.

Gwyneira se încruntă.

— Doamnă Lancaster, eu conduc o fermă de oi...

Zâmbi.

— Nu o mănăstire de maici! Bineînțeles că avem angajați ciobani, administratorul, un trib maori locuiește pe pământul nostru. Dar ce-i cu întrebarea asta?

Doamna Lancaster avea, în mod evident, probleme în a răspunde.

— Gloriei îi este greu să se apropie de bărbați, doamnă McKenzie. Ce-i... ce-i cu Jack ăsta? Gloria a povestit despre el și cred că el este motivul principal pentru care se teme de întoarcerea acasă.

Gwyneira o săgetă din priviri pe directoare. Ezita între mirare și furie.

— Se teme de Jack? Dar fiul meu nu s-ar apropia de ea mai mult decât se cuvine! Cei doi au avut mereu o relație minunată. Însă Jack nu mai locuiește acum la Kirward Station. E în armată...

— Îmi pare rău să aud asta, doamnă McKenzie, numai dacă nu aparțineți acelor femei care abia așteaptă să-și trimită fiii în război... Dar asta ar trebui să-i ușureze Gloriei reacomodarea.

Gwyneira nu credea una ca asta, dar înainte să poată continua discuția asta extrem de derutantă, domnișoara Bleachum o împinse pe Gloria în încăpere. Fata părea să fie lividă, dar se controla. În taxi spre hotel, Gwyneira îi povesti despre Jack și încercă să-i interpreteze oarecum reacția. Expresia Gloriei alterna între consternare și ușurare.

— Totul, zise ea încet, va fi altfel.

Gwyneira clătină din cap.

— Nu chiar total altfel, micuța mea. Atât de multe nu se schimbă la o fermă de oi. Se nasc miei, mănăm oile la munte, ele sunt tunse, vindem lâna... în fiecare an, Gloria. E mereu la fel...

Gloria încercă să se agațe de spusele ei.

Goana după cumpărături de a doua zi se dovedea a fi anevoioasă. Gloria nu voi, mai întâi, să părăsească hotelul, iar când Gwyn reuși în cele din urmă, să o târască într-un magazin, se îndreptă direct spre cele mai urâte, mai largi și mai întunecate rochii.

— Când erai mică, voiai pantaloni! zise Gwyneira hotărâtă, și nu se lăsă până când Gloria nu încercă una dintre aproape șocant de modernele rochii-pantaloni, a cărei utilizare o făcuseră populară adeptele mișcărilor feministe pentru femeile care mergeau cu bicicleta sau care conduceau automobile.

În Anglia, această modă aproape că trecuse, dar aici, la capătul lumii, largile rochii-pantaloni, deseori cu influențe orientale, treceau, în continuare, drept ultimul răcnet. Gloriei îi venea minunat. Se privi uluită în oglindă. Cea care se uita la ea era o cu totul altă față. Vânzătoarea îi pusese și o pălărie simplă, cu o formă aerodinamică, pe părul ei scurt și cârlionțat.

— Freza potrivită o avem deja, spuse ea, zâmbind și îi dădu Gloriei părul la o parte de pe față.

Gwyneira insistă ca nepoata ei să cumpere rochia-pantaloni și să o îmbrace imediat în timpul călătoriei cu trenul. În definitiv, tocmai pentru aceste ocazii era ea foarte potrivită. Gloria își întorcea chipul de la privirile iscoditoare ale tovarășilor de călătorie. Nici Gwyneira nu-și mai putea lua ochii de la ea, atunci când ele se aflară, în cele din urmă, față în față în compartiment.

— Am ceva pe față? întrebă Gloria într-un final, supărată.

Gwyneira aproape că roși.

— Bineînțeles că nu. Scuză-mă, copilă, pentru că te fixează astfel. Dar acum, cu pălăria asta... asemănarea este de-a dreptul uluitoare...

— Asemănarea cu cine? întrebă Gloria aspru.

Părea să se retragă într-o poziție aproape defensivă.

Gwyneira făcu o ușoară mișcare cu mâna.

— Cu Marama, rosti ea apoi. Bunica ta. Și cu bunicul tău, Paul. E de parcă fotografiile lor... din păcate nu există, altfel ți-aș putea-o dovedi... de parcă pozele lor ar fi fost tipărite pe hârtie transparentă și cineva ar fi suprapus portretele. Uneori, dacă mă uit din dreapta, îl văd pe Paul, iar dacă mă uit din stânga, pe Marama. Trebuie să mă obișnuiesc mai întâi cu asta, Gloria.

Într-adevăr, trăsăturile Gloriei aminteau mai mult de Marama decât de Paul. După standardele maori, chipul ei mai degrabă lat, cu pomeții proeminenți, era extrem de frumos, iar trupul corespundea întocmai idealului băștinașilor. Gwyneirei îi plăcea mai mult de Gloria decât de cea pe care o văzuse în ultimele fotografii trimise din America, în care trăsăturile sale păreau a fi mai spălăcite. Pierduse în greutate, iar fața câștigase prin aceasta expresivitate și o anumită structură. De la Paul moștenise mai ales ochii apropiați unul de celălalt și bărbia energică, dar care aproape că nu ieșea în evidență și se potrivea chiar cu îmbrăcămintea ei sport. Numai de n-ar mai fi avut privirea aia morocănoasă, închisă în sine... Exact acea privire, fruntea mereu ușor încruntată, zona mereu încordată din jurul gurii îi aminteau Gwyneirei de Paul. Amintiri deloc fericite. Și Paul fusese furios pe întreaga lume. Gwyneira începu să se teamă.

Maaka trimisese o trăsură, pentru a le aștepta la gară pe Gwyneira și pe Gloria. La indicațiile foarte limpezi ale Gwyneirei, el venise cu o trăsură trasă de doi cai Cob. Mașina rămăsese în șopron.

— Dar cu automobilul merge mult mai repede, domnișoară Gwyn! argumentase tânărul, un șofer pasionat. Cu trăsura avem

nevoie de o noapte întreagă.

— Nu ne grăbim! îl informă Gwyn. Domnișoarei Gloria îi plac caii. Se va bucura să vadă cei doi Cob.

Într-adevăr, chipul Gloriei se luminează pentru prima dată atunci când observă trăsura care aștepta în fața gării. Se sperie însă întrucâtva, fiindcă o ținea Maaka.

— *Kia ora*, domnișoară Glory! salută el, dezinvolt. *Haere mai!* Ne bucură mult că sunteți din nou acasă! rosti el, dar Gloriei părea că îi vine greu până și să-i mulțumească.

— Hai Glory, vino să te uiți la cai! o chemă Gwyneira pe fată la ea. Sunt surori vitrege, ambele se trag din Cuchulainn. Ceredwen se trage din Raven, iapa pe care am călărit-o eu odinioară, iar Coleen se trage din...

Ea declamă tot arborele genealogic.

Gloria o asculta. Părea să-și amintească de cai, iar pe chipul ei se citea mai mult interes decât față de toate poveștile de familie prin care Gwyneira încercase să o înveselească pe parcursul călătoriei.

— Și Princess? întrebă ea, în cele din urmă, fără nicio inflexiune în voce.

Gwyneira zâmbi.

— Și ea mai trăiește. Este însă prea plăpândă pentru trăsura asta...

Ar fi dorit să vorbească mai departe, dar orice posibilitate de comunicare se stinse în niște hămăituri asurzitoare. Femeile se apropiaseră atât de mult de trăsura, încât micul cățel în trei culori, în care Maaka îl legase de capră, reușise să le simtă.

— M-am gândit să v-o aduc și pe ea, domnișoară Glory, zise el rânjind și desfăcu funia.

Nimue o zbughi spre femei, iar Gwyneira se aplecă din obișnuință pentru a o saluta. Dar cățelușa nu o băgă în seamă.

Lătrând, scâncind, aproape urlând de fericire, sări pe Gloria.

— Nimue a mea?

Gloria îngenunche pe stradă, uitând de hainele noi. Îmbrățișă și mângâie câinele, care o acoperi, la rândul său, cu sărutări umede.

— Dar nu se poate... M-am temut că...

— Că a murit? întrebă Gwyneira. De-asta n-ai întrebat de ea... Dar uite, era foarte mică atunci când ai plecat, iar cei din rasa Border Collie trăiesc mult. Mai poate trăi încă zece ani...

Chipul Gloriei își pierduse toată reținerea, toată încordarea, în el nu se mai oglindea decât deplina fericire a revederii. Deci, mai exista cineva care să o iubească încă.

Gwyneira îi zâmbi. Apoi se așeză pe capră.

— Îmi dai voie să conduc, Maaka?

Maori-ul râse.

— Asta o știam și eu, domnișoară Gwyn, că trebuie să predau hățurile. Dar dacă nu vă deranjează, aș rămâne oricum în Christchurch. Mă gândeam să trec pe la firma domnului George. Facturile pentru lână...

— Și încântătoarea fiică a lui Reti, îl șicană Gwyn.

Era un secret știut de toată lumea faptul că Maaka era îndrăgostit de fiica lui Reti, directorul executiv al lui George Greenwood. Fata maori absolvise o universitate de pe Insula de Nord, iar acum ajută, mai nou, în birou.

— Rămâi aici liniștit, Maaka, dar să nu faci vreo prostie! Aia mică are o educație vestică, așteaptă să-i faci curte cu flori și cu praline! Poate îi scrii chiar și o poezie!

Maaka își încreți fruntea.

— Nu i-aș face curte unei fete atât de proaste! zise el. Ea nu vrea un *tohunga*, care să îi spună povești, și nu este un copil care trebuie cucerit cu bomboane. Florile înfloresc primăvara pe întreaga insulă,

ar aduce mai mult ghinion dacă ar fi smulse fără niciun motiv.

Râse.

— Dar am asta...

Scoase din buzunar o piatră de jad, în care sculptase contururile unei mici zeități.

— Eu am găsit piatra, spiritele mele au atins-o...

Gwyneira zâmbi.

— Ce frumos! Se va bucura! Salută-l pe Reti din partea mea, și pe Elizabeth Greenwood, în caz că o vezi.

Gloria ascultase discuția cu o față împietrită. Părea să redevină încordată, atunci când Gwyn îl șicanase pe tânăr cu flirtul lui. Să fi fost nefericită în dragoste?

— Ți-a făcut vreodată vreun bărbat vreun cadou, Gloria? întrebă ea blând.

Gloria, ținându-și câinele strâns lipit de ea, o privi pe Gwyn cu ură.

— Mai mult decât aș fi vrut, bunico!.

Apoi, nu mai rosti nimic zeci de kilometri.

Gwyn tăcu și ea, în vreme ce puternicele iepe înghițeau la trap kilometru după kilometru, pe șoseaua, între timp reparată, care străbătea Canterbury Plains. Cu trăsura aveau, într-adevăr, de călătorit întreaga noapte, și ar fi fost mai bine să înnopteze în White Hart. Pe de altă parte, era o noapte foarte frumoasă, limpede. Rece, firește, dar fără să fie ploioasă; cerul era plin de stele, iar Pleiadele străluceau deasupra lor.

— Matariki.

James o învățase pe Gwyn acest nume în urmă cu multă vreme, într-o noapte de dragoste. Gloria dădu din cap serioasă.

— Și *ika-o-te-rangi*. Calea Lactee. Peștele cerului, pentru maori

— N-ai uitat! zâmbi Gwyneira. Marama se va bucura. I-a fost mereu teamă că vei uita limba maori, așa cum a făcut Kura. Ea e de părere că Kura a uitat limba. Ca adult, Kura vorbea încă fluent maori și mai și cântă în limba asta. Cum să fi putut uita cuvintele?

— Nu cuvintele, zise Gloria și se gândi la Tamatea.

Gwyneira ridică din umeri. În curând, soarele avea să răsară, iar ele se apropiau de Kirward Station. Gloria ar fi trebuit să recunoască de-acum regiunea. Sălciile, lacul...

— Pot să... pot să conduc eu trăsura? întrebă fata, răgușită.

Dorul de a mâna ea singură caii pe aleea casei era atât de mare, încât o lăsă chiar și pe Nimue din brațe.

Gwyneira fu cât pe-aci să-i dea hățurile. Apoi, în fața ochilor îi apărură o imagine. Lilian, în ziua în care se întorsese din Anglia. Ochii ei veseli, strigătele sale care le dădeau cailor un imbold și mai mare, părul care îi flutura în vânt. Gwyneira se simțise tânără, se lăsase pradă bucuriei strănepoatei sale și goanei cailor. Apoi apăruse James, care galopa călare spre ele pe calul lui bălan. Ca pe vremuri, când o aștepta la Inelul Războinicilor din Piatră. Lilian parcă o purtase pe Gwyneira într-o călătorie în timp. Dar apoi...

Gwyneira nu ar fi trebuit să lase hățurile din mână. Adusese ghinion...

— Nu, mai bine nu!

Degetele Gwyneirei se crispară în jurul curelelor.

Chipul Gloriei se înnegură din nou. Nu mai rosti niciun cuvânt până când nu ajunseră la grajduri. Atunci când unul dintre oieri le salută, ar fi preferat să se ascundă într-o gaură de șoarece.

— Dați-mi voie să-i desham eu, domnișoară Gwyn! Domnișoară... Gloria?

Bărbatul era încă tânăr, un alb. Nu o cunoscuse pe Gloria în

copilărie. La vederea tinerei femei în rochia-pantaloni – până atunci nu mai văzuse de bună seamă vreo doamnă îmbrăcată astfel – i se dilatară pupilele. Gwyneira vedea fascinație și admirație. Gloria, doar dorință pură.

— Mulțumesc, Frank! rosti Gwyn amabilă, dându-i hățurile. Unde e mica Princess, Frank? Domnișoara Gloria ar vrea să o vadă de îndată, a fost poneiul ei în copilărie. Astăzi este, bineînțeles, mult prea mare pentru ea.

— În padocul din spatele grajdurilor, domnișoară Gloria!

Frank Wilkenson arată cu mult zel spre ieșirea din spate a grajdurilor.

— Dacă doriți, aș putea să o încălzesc cu plăcere. Ar face față cu brio la o ieșire ușoară..

Gloria nu răspunde.

— Doar mânânați și dumneavoastră trăsură, domnișoară Gloria?

Gloria îi aruncă Gwyneirei o privire țâfnoasă.

— Nu, o reteză ea scurt.

— Pe asta l-ai impresionat, încercă Gwyneira să o șicaneze, atunci când își conducea strănepoata prin grajd.

Cumva, trebuia să contrabalanseze proasta ei dispoziție.

— E un tânăr amabil și foarte iscusit în ce privește caii. M-aș mai gândi la oferta lui. Princess ar fi un bun cal de trăsură. A fost o prostie din partea mea că nu m-am gândit mai înainte la asta.

Gloria păru că ar vrea să răspundă, dar se răzgândi și o urmă pe străbunica ei în tăcere. Chipul i se luminează din nou abia când văzu iapa roaibă alături de ceilalți cai, în padoc.

— Draga mea Prințesă...

Princess nu-și recunoscuse, firește, fosta stăpână. După opt ani, ar fi fost prea mult să i se ceară asta și Gloria o știa foarte bine. Nu se supără pe animal, dar se strecură pe sub gard și se îndreptă spre

iapă, pentru a o mângâia. Princess o acceptă și chiar își frecă ușor capul de umărul Gloriei.

— O să te curăț mâine, spuse Gloria, zâmbind.

Înțelesese semnul. Pe iapă o mânca blana, iar ea părea a fi un om care avea timp pentru ea.

Gloria radia în continuare când se întoarse la Gwyneira.

— Unde e mânzul? întrebă ea.

— Care mânz?

Gwyneira își aminti răspunsul, încă în timp ce rostea întrebarea. Mânzul lui Princess... calul, pe care Jack promisese că Gloria îl va putea călări la întoarcere.

Gwyneira își mușcă buzele.

— Gloria, dragă, îmi pare rău, dar...

— A murit? întrebă Gloria încet.

Gwyneira dădu din cap.

— Nu, nici gând. E o iapă mică și drăguță. Și îi merge bine. Dar... i-am făcut-o cadou lui Lilian. Îmi pare tare, tare rău, Gloria, dar nu prea mai credeam că te vei întoarce acasă prea curând. Și nici nu ai scris deloc să ne spui dacă încă mai călărești...

Gloria se holbă la Gwyneira. Bătrâna încercă să interpreteze într-un chip amabil privirea strănepoatei sale, însă în ochii ei nu era nimic altceva decât ură.

— Dacă nu mai călărești, ești mort. Nu ai spus tu asta mereu? Am fost... sunt...?

— Gloria, n-am vrut să spun asta! Nu m-am gândit la nimic, mai devreme. Pur și simplu, mica iapă nu avea niciun stăpân, iar Lilian se descurcă bine cu ea. Uite, Gloria, toți caii din grajdul ăsta îți aparțin. Frank îți poate arăta mâine caii tineri. Câțiva, care au patru ani, sunt foarte buni. Dar poate că îți dorești mai degrabă o iapă drăguță, de trei ani, alături de care să poți lucra...

— Nu aparțin mamei mele? întrebă Gloria, rece. La fel ca tot ce e aici? Chiar și eu? Ce se va întâmpla, de fapt, când o să vrea să mă ia din nou de aici? Iar mă trimiți de aici?

Gwyneira dădu să o îmbrățișeze, dar fata părea a fi înconjurată de un suflu de gheață.

— Ah, Glory...

Gwyneira suspină. Nu știa ce să spună. Gwyn nu fusese niciodată cea mai bună diplomată, iar această situație o solicita cu totul. Ar fi vrut să o aibă alături pe Helen. Sau pe James. Ei ar fi știut ce e de făcut. Dar Gwyn era, pur și simplu, neajutorată. Gloria ar fi trebuit să știe, totuși, cât de binevenită era!

— Am putea să o mai împerechem o dată pe Princess! spuse ea într-un târziu.

Gwyn rezolva problemele mai degrabă prin fapte, decât prin cuvinte.

— Putem intra? întrebă Gloria, fără să accepte oferta. Unde voi locui, de fapt? Mai am camera mea sau i-ai dat-o și pe asta lui Lilian?

Gwyneira hotărî să nu-i răspundă. În loc de replică, o luă înaintea Gloriei; o potecă ducea de la grajduri spre intrarea bucătăriei de la Kirward Station. În ultima clipă îi trecu prin minte că Gloria din nou ar putea interpreta asta greșit.

— Este în regulă să... deci, am putea să mergem și pe la intrarea principală... dar e uneori cam obositor pentru vârsta mea. Sunt prea multe trepte.

Gloria făcu o față plictisită, care nu era comică, cum ar fi fost în cazul lui Lilian, ci disprețuitoare.

— Bunică Gwyn, vreau să merg în camera mea. Cum intru aici îmi este absolut indiferent.

Nu se putu retrage, totuși, pe cât de repede ar fi vrut. În bucătărie așteptau Kiri, Maoana și bunica Gloriei, Marama.

— *Haere mai, mokopuna!* Ce bine că ești aici din nou!

Gwyneira le observă pe femeile maori care o înconjuraseră pe Gloria, cum o întâmpinau ca nepoată și cum încercau să își lipească fețele în tradiționalul *hongī*. Dacă se speriaseră la vederea Gloriei, cum o făcuse Gwyn cu o zi înainte, măcar știau să o ascundă cu dibăcie.

Marama renunță însă să își îmbrățișeze nepoata. Îi luă mâinile într-ale ei și îi spuse ceva în limba sa. Gwyneira nu o înțelese exact, dar i se păru că suna a scuză.

— Iart-o pe mama ta, pe fiica mea, *mokopuna*. Oamenii i-au fost dintotdeauna străini...

Gloria acceptă să fie salutată atât de călduros aproape fără să participe. Zâmbi doar atunci când Nimue ajunse în extaz datorită bucuriei pe care femeile o exprimau cu glas tare și începu să alerge lătrând în jurul lor.

— Acum, mai întâi odihnește-te. Dar diseară, mâncare bună! explică în cele din urmă Kiri.

Poate își imagina că lipsa de reacție a Gloriei se datora oboselii de după călătoria nocturnă.

— O să facem *kumera*, cartofi dulci. Tu sigur nu mai mâncat de la plecarea la Anglia!

În final, Gwyneira o conduse pe Gloria în aceeași odaie în care locuise și înainte de a pleca. Observă cu bucurie că încordarea de pe chipul fetei păru să dispară odată ce intrară în încăperea. Gwyneira nu schimbă nimic în cameră. Imagini în care apăreau cai decorau încă pereții, ultima fotografie a Gloriei împreună cu Princess, câteva desene copilărești și câteva imagini ale faunei și florei autohtone, care proveneau de la Lucas, primul soț al Gwyneirei.

— Vezi doar că te-am așteptat mereu, zise Gwyneira bătoasă, dar fața Gloriei se transformă într-un zâmbet, abia după ce descoperi pe pat cadoul de la Marama.

De multe ori ea își trântise acolo în grabă pantalonii de călărie, pentru „a se transforma pentru cină, din nou, în fată”, după cum spunea Jack. Acum, erau acolo niște pantaloni de călărie nou-nouți, cu un croi simplu și vechi, cusuți de Marama.

Gwyneira încercă să-i răspundă cu un zâmbet.

— Poate că mâine îți alegi totuși un cal? întrebă ea timid.

Strălucirea din ochii Gloriei se stinse pe dată.

— Poate, răspunse ea.

Gwyneira era aproape fericită să poată închide ușa în urma ei.

Gloria făcu mai întâi turul camerei, se uită la toate tablourile de pe pereți, la covorul colorat și ponosit, la bucățile de jad și la pietrele colorate pe care le adunase împreună cu Jack...

În cele din urmă, se trânti pe pat, cu Nimue în brațe, și plânse. Când lacrimile îi secară în cele din urmă, soarele era deja sus pe cer.

Ajunsesese. Era la Kirward Station.

Gloria știa că, de fapt, ar fi trebuit să se bucure. Trecuse vremea jelaniei, dar nu simțea nicio urmă de bucurie.

Nu simțea nimic altceva decât furie.

Ideea unei căsătorii pe ascuns era un vis minunat, pe care Lilian cu Ben îl conturau din ce în ce mai concret. La Lilian nu mai ajungea nimic din ceea ce îi preocupa pe părinții ei, nici evenimentele de pe front, nici întoarcerea Gloriei. Se topea cu totul în dragostea ei față de Ben și față de plănuirea fugii ei, și nu ezita nici la gândul realizării acesteia. Din contră, Ben îi împărtășea fanteziile, fără să creadă cu adevărat în ele. Până când, într-o seară de primăvară rece ca gheața, lucrurile se precipitară.

George Greenwood fusese din nou în oraș și hotărâse, împreună cu Tim și cu Matt Gawain, să facă publice planurile referitoare la construcția cocseriei. Încă de pe acum se cârtea împotriva intenției respective. Piatra de temelie fusese pusă și părea imposibil ca cineva din Greymouth să o ia înaintea familiei Lambert. Dacă însă păstra prea mult timp secretul, putea să-i nemulțumească pe ceilalți proprietari de mine. Bărbații stabiliseră așadar să invite familia Biller, pe administratorul minei Blackball și alți oameni importanți la o masă festivă într-unul dintre cele mai bune hoteluri din oraș. Acolo ei intenționau să anunțe, cu surle și trâmbițe, că de-acum înainte, tuturor minelor din Greymouth li se oferea posibilitatea să-și prelucreze direct la fața locului cărbunele în cocs. Probabil că opiniile în acest sens ar fi fost împărțite. Proprietarii minelor mai mici ai fi trebuit să fie fericiți, dar Florence Biller avea să se supere mai de grabă pentru că nu avusese ea însăși curajul și banii de a se extinde. Pentru mina Lambert, investiția avea să fie, fără doar și poate, o mină de aur.

Pentru Lilian Lambert și Ben Biller, acea seară era, din cu totul alte motive, o piatră de hotar. Pentru prima dată după un an,

părinții lor îndrăzniseră să îi aducă împreună în societate, la o ocazie. Ben o însoțea pe mama sa, deoarece Caleb se fofilase din nou, iar Lilian continua să fie șoferița. George Greenwood ceruse expres ca încântătoarea lui tovarășă de călătorie să îi țină companie la masă.

— Ei, și cum mai stau acum treburile inimii? o șicană el, bine dispus, atunci când ea se așeză, politicoasă lângă el.

Purta o rochie nouă, verde, de culoarea mărului, prima ei rochie adevărată de seară și arăta nemaipomenit. Ben o înghițea din priviri.

— Ai renunțat sau vrei mai bine să preiei mina tatălui tău?

Lilian se făcu roșie ca racul.

— Eu... ăăă... păi e vorba de cineva! zise ea cu importanță.

Unchiul George o luase întotdeauna în serios. Cu siguranță că nu s-ar fi comportat atât de copilărește ca părinții ei și cu ai lui Ben, dacă ar fi știut de dragostea ei.

— Dar e încă un secret!

George zâmbi.

— Atunci nu vrem să ne atingem de el, zise el și hotărî în sine să vorbească mai târziu despre asta cu Elaine.

Ea îi povestise cândva despre pasiunea reciprocă a lui Lilian și a lui Ben, dar fusese, între timp, de părere că se terminase. Pentru George lucrurile nu păreau să stea întocmai așa. Și, spre deosebire de majoritatea celorlalți, observă că Lilian și Ben dispărură la un moment dat. Lilian găsisse un motiv – Elaine o rugase să îi aducă etola pe care o uitase în mașină. Ben se furișase însă, atunci când o crezuse ocupată pe Florence Biller. Se certa serios cu directorul executiv al minei Blackball, din cauza unei legături feroviare.

George hotărî că acesta e momentul ideal pentru dezvăluirea lui. Bătu în pahar.

Ben o ajunse pe Lilian tocmai când ea deschidea mașina. O privi încântat.

— Trebuia să te întâlnesc între patru ochi, Lily!

Lilian îl lăsă să o îmbrățișeze, dar părea a fi îngrijorată. Parcă mașina în plină stradă – portarul hotelului cu siguranță că îi putea vedea. Probabil că nu avea niciun interes să-i trădeze, dar ea nu se simțea bine gândindu-se la asta. Deși era octombrie și, deci, primăvară, vremea nu respecta indicațiile. Vântul bătea glacial dinspre Alpi.

În cele din urmă, ea luă o decizie.

— Hai cu mine în mașină! îl invită ea pe Ben și se strecură pe bancheta din spate.

Ben alunecă lângă ea și începu pe dată să o sărute. Limuzina era imensă, până acum nu le mersese niciodată atât de bine. Lilian îi răspunse la săruturi, râzând.

— Mai păstrează câteva și pentru noaptea nunții! îl luă ea peste picior. Acuși o să fie cazul. Vrem să așteptăm aici până la ziua ta sau plecăm pe dată în Auckland?

Ben se sperie, dar recunoscu imediat porțița de scăpare provizorie.

— Mai bine să așteptăm. Pentru că... deci, înainte să fim căsătoriți, unde o să locuim acolo?

Lilian ridică din umeri.

— Ne căutăm un proprietar, care să nu ne ceară certificatul de căsătorie, zise ea, practică. Dar nu o să mai conteze.

Ben roși.

— Vrei să spui... noi... ăăă... o facem înainte...?

Lilian dădu, serioasă, din cap.

— Mă gândesc că da. Chiar și ca o măsură de precauție, ca să zic așa. Nu care cumva să nu funcționeze ceva, sau să nu se potrivească

sau așa ceva.

Acum fu rândul lui Lilian să roșească.

— Păi, cum să spun... deci, din câte am înțeles... e vorba despre băgat ceva înăuntru.

Ben își încreți fruntea.

— Dar cred că se potrivește întotdeauna, spuse el după o vreme.

Lilian îl privi cu atenție.

— De unde o știi? Ai încercat-o vreodată?

Chipul îi oscila între speranța de a se putea lega de o anumită experiență și între gândul amar al infidelității.

Ben scutură din cap.

— Bineînțeles că nu! Nu aș face-o niciodată cu alta în afară de tine. Dar...

Sângele îi inundă din nou chipul.

— Dar ceilalți băieți de la universitate...

Lilian înțelese. Colegii lui Ben erau cu toții mai mari decât el. Firește că știau mai multe.

— Bine, atunci, spuse ea. Dar cu siguranță că nu are ce să strice dacă încercăm înainte. Ai chef, sau?

— Acum? întrebă Ben. Aici?

Ispita era acolo. În mașină era suficient de cald și cu mult mai plăcut decât era de obicei în grajd. Lilian voia însă să rămână lucidă.

— Nu, acum e prea devreme. Dar în Auckland...

Între timp, Ben o săruta și mai năvalnic. Gândul de a o încerca acolo devenise irezistibil pentru el.

— Dar atunci va fi prea târziu. Nu mai putem pleca, dacă, totuși, nu se potrivește...

Lilian se gândi câteva clipe. Apoi îi permise să îi ridice rochia și să-i mângâie pulpele. Asta nu o mai făcuseră până atunci, dar depășea cu mult toate sentimentele de fericire provocate de săruturi

sau de mângâierea sânilor. Gemu de plăcere.

— O să se potrivească, murmură ea.

Florence Biller turba de furie. Din nou Greenwood ăsta! Cum de avea această firmă rezerve nelimitate de capital și cum de le investea în mina Lambert? Bineînțeles că fusese ideea lui Tim! Și ea se gândise, bineînțeles, la acest lucru în trecut, dar pentru o planificare mai concretă ar fi avut nevoie de o firmă de ingineri. Nu ar fi reușit să o facă pe ascuns, precum Lambert. Și, fără investitori, oricum nu ar fi mers... Numai de-ar fi fost Caleb puțin mai iscusit și mai interesat! Era atât de greu să trebuiască să facă totul de una singură, iar atunci când îi aborda pe investitorii de afară, se vedea vechiul ei handicap. Florence își dorea cu disperare să fi fost bărbat! Firește că s-ar fi bazat și pe fiii ei. Sam părea să se dezvolte bine, dar era încă prea mic. Ben, din contră... Fiul ei cel mare îi amintea din ce în ce mai mult de tatăl lui. Același papă-lapte, același ratat. Carieră universitară! Cum de se putea numi așa ceva carieră! Caleb abia dacă reușea să câștige suficient pentru a trăi cu articolele și cercetările lui, și cu atât mai puțin pentru a trăi așa cum își imagina Florence. Pe de altă parte, mina înflorea. Existau posibilități de extindere, și puteai demonstra determinare și capacitate de a risca, dacă le aveai... Dar unde era Ben, la urma urmei? Florence se uită împrejur, căutând, în vreme ce restul oaspeților se înghesuiau în jurul lui Greenwood. Lambert și Gawain, pentru a-i felicita și pentru a le pune întrebări. Și unde era Lambert cea mică?

Florence își căută șalul, fie pentru a porni în căutarea lui Ben, fie pentru a lua o gură de aer. Trebuia să iasă, înainte ca nu cumva să i se vadă pe chip cât de furioasă era. Știa că nervii nu-i făceau bine la ten. Fața avea să i se păteze, gura avea să i se strâmbe. Strategia cerea însă acum să zâmbească și să felicite.

Florence părăsi sala. Pe neobservate, după cum i se păru ei. George Greenwood o văzu însă din coada ochilor și-i făcu semn lui Elaine.

— Lainie? Cred că doamna Biller a noastră, care fornăie de furie și-a pierdut fiul.

Elaine stătuse cu un pahar de șampanie în mână alături de soțul ei, zâmbind și plictisindu-se.

— Ei, și? Prea departe nu poate fi.

— Tu n-ai pierdut pe nimeni?

Elaine se lovi peste frunte.

— O, nu. A spus ceva, unchiule George? Indiferent cum ar fi, mă duc să o caut, înainte ca Florence să-i descopere. Ce-și imaginează fata asta?

Elaine o porni spre ieșire, mai degrabă amuzată decât neliniștită – și reuși să vadă cum Florence Biller smulsese ușa din spate a Cadillac-ului și își târa fiul afară din mașină.

— Afară de acolo, tu... tu... înăuntru afacerea ni se duce dracului și tu ai chef de distracții aici cu târfulița ta!

— Nu e ceea ce crezi... se bâlbâi Ben.

Se asigură, încercând pe cât posibil să nu se remarce, că pantalonii îi erau încă încheiați. Lilian tocmai se jucase pe-acolo, curioasă.

— Și dumneata, domnișoară Lambert... Ben o văzu pe Elaine apărând din spatele mamei sale și încercă un fel de reverență, pentru a o îmbuna.

— Pot să explic asta, mamă... și doamnă Lambert. Vrem să ne căsătorim!

Elaine se holbă, fără glas, la fiica ei. Lilian își aranjă hainele și încercă, la rândul ei, să iasă din mașină.

— Nu aveți nimic de spus despre asta? țipă Florence. Curva asta

mică...

— Nu pe tonul ăsta, Florence! o puse Elaine la punct. Fiica mea nu este o curvă, nici măcar în cazul în care copiii noștri, să zicem... au depășit, poate, puțin, granițele bunei cuviințe. Ieși acum, Lily. Și aranjează-te cât de cât. Poate că îl trimiteți pe fiul dumneavoastră acasă, Florence. În rest, este în interesul tuturor celor prezenți aici să nu facem mare vâlvă. Lilian, te speli pe față și te întorci în sală! Florence, va trebui să stăm după aceea de vorbă cu cei doi. Și poate și noi două...

Elaine se străduia să facă pace.

— Să vorbim? Ce mai e de vorbit aici? Dar situația vi se potrivește! Fiica unei fete de la bar!

Florence turba de furie.

— Da, și nu a avut niciun fel de rețineri în a se întinde cu bărbatul care a oferit cel mai mult! răspunse Elaine. Mă înșel, sau ați fost interesată pentru scurt timp și de soțul meu? Un handicapat cu o mină era o partidă bună, sau? Păcat doar că lui Tim i-a mers întotdeauna bine capul. Dar, în cele din urmă, lozul câștigător l-a reprezentat un homosexual cu o mină.

— Lainie, cred că ajunge!

Matthew Gawain se băgă, cu o față lividă, între cele două femei

— Și vă liniștiți și dumneavoastră, doamnă Biller, sau, dacă nu, veți fi mâine bârfa orașului. Pe portarul de-acolo va trebui să-l răsplătim cumva. Lilian... tatăl tău te așteaptă, iar domnul Greenwood dorește să danseze cu tine!

Elaine își mușcă buzele. Doar rareori se lăsa ispitită de asemenea ieșiri. Dar să-i spui lui Lilian „curvă”, asta era prea mult!

— Ei, și chiar atât de puțină dreptate a avut? tună Tim Lambert.

Era târziu și ar fi fost, fără doar și poate, mai bine să discute în dimineața următoare chestiunea cu Lilian și cu Ben, dar Tim văzuse

și el câte ceva. Șoaptele dintre George cu Elaine, apoi cu Matthew, după care acesta păruse alarmat. Apoi, figura înecată în lacrimi a lui Elaine la întoarcere, urmele de lacrimi de pe chipul lui Lilian, dispariția lui Florence și a lui Ben... Soțul lui Elaine nu era prost. Totuși, întreaga familie Lambert se stăpânise magistral, până ce seara de la hotel trecuse. Abia acasă Tim se năpustise asupra lui Lily.

— Dacă am înțeles bine, lepra aia mică ți-a ridicat rochia și...

— Nu s-a întâmplat nimic! se apără Lilian. Ne-am alintat și noi puțin...

— Cu degetele lui sub rochia ta?

— Vrem să ne căsătorim!

Tim își dădu ochii peste cap.

— Auzi la ea! Căsătorie! Ce vârstă aveți? Asta e o tâmpenie strigătoare la cer! Poate că maică-ta nu bagă în seamă, considerând că sunt simple vise întâmplătoare, dar ai mers cu mult prea departe să-ți deschizi picioarele în mașina mea pentru ăla...

Tim Lambert i-ar fi tras fiicei sale cel mai bine o mamă de bătaie. Un asemenea scandal, chiar în seara lui cea mare! Florence Biller avea să încerce acum să-i pună și mai multe piedici. Și, pe deasupra, mina Biller avea să fie pierdută de client important la cocseria lui. Cu siguranță că Florence stătea acum aplecată asupra unor planuri pentru o construcție proprie, chiar dacă însemna să se ruineze!

— Eu...

— Privește lucrurile la rece, Tim, îi veni Elaine în ajutor. Dacă treaba asta de azi nu s-a înflăcărat din nou, din senin – și Lilian m-a asigurat că nu este cazul, toată chestia asta dintre copiii noștri durează de aproape doi ani. Poate că se potrivesc foarte bine. Florence trebuie să înțeleagă...

— Florence nu trebuie să înțeleagă nimic. Și nici noi. Făcând

abstracție de asta, mi se pare că trebuie să o trimitem pe Lilian, cât mai repede, departe de aici. Ce zici de părinții tăi, Lainie? Ar putea ajuta în magazin, se pricepe la așa ceva, iar tatăl tău va avea grijă de ea. El a văzut, la urma urmei, și în cazul tău unde ajungi dacă faci pe placul unei fete îndrăgostite orbește...

— Ce are asta de-a face cu mine? strigă Elaine.

Lilian plângea. În mare, știa povestea primei căsnicii a lui Elaine, dar mamei ei nu-i făcea plăcere să-și amintească de asta. Poți greși, neîndoielnic, în chestiunile de dragoste, mai ales dacă ești foarte tânăr. Lilian înțelegea asta. Dar ea nu greșea!

— Îl iubesc pe Ben! strigă ea eroic. Și nu permit să mă trimiteți niciunde. Ne căsătorim și...

— Tu să-ți ții gura! îi ordonă Tim.

— De fapt, poți merge la culcare, spuse Elaine, în mod evident mai relaxată. O să discutăm mai departe mâine.

— Nu mai avem nimic de discutat! comentă Tim.

Lilian se refugie în camera ei, unde adormi plângând, în vreme ce părinții săi se certau cu îndârjire. Se întâmpla foarte rar, dar, în acea noapte, săbiile se încrucișară și se împăcară abia în ceasurile dimineții – adormind îmbrățișați, unul în brațele celuilalt, fără să audă ploaia de pietricele, pe care Ben Biller le arunca, destul de neîndemânic, în fereastra dormitorului lui Lilian.

Lilian reacționează cu mult mai multă atenție. Atunci când prima piatră lovi, deschise fereastra și se adăposti de următoarea.

— Cu grijă, încet! șopti ea, mirată, dar și încântată de situație. Nu-mi trezi părinții!

— Trebuie să vorbesc cu tine!

Vocea lui Ben părea a fi cu totul sugrumată, și nu părea să fie într-o dispoziție romantică.

— Poți coborî?

Lilian își luă un capot, în care afară avea să înghețe cumplit, dar era cel mai drăguț pe care îl avea. Verdele strălucitor al ierbii îi accentua culoarea ochilor. Păcat doar că nu i se puteau vedea în întuneric... Lilian se uită, preț de câteva secunde, la imaginea ei din oglindă, apoi o luă din loc. Îl întâlni pe Ben în grădină, sub fereastra ei. Tânărul se ascundea într-un tufiș.

— Ai avut scandal? întrebă ea, privindu-i fața plouată. Taică-meu aproape că a explodat! Imaginează-ți, el...

— Vor să mă trimită departe de aici! o întrerupse Ben. Mama, cel puțin. Tata nici nu a apucat să vorbească...

Lilian chicoti.

— Nici tata! La Queenstown. Dar firește că nu mă duc...

— Pe mine, pe Insula de Nord, șopti Ben. Niște rude de-ale noastre au acolo o mină, iar eu urmează să lucrez acolo. Mama a vorbit deja la telefon cu unchiul meu. În miez de noapte, era cumplit de furioasă. Trebuie să mai fi fost și altceva, în afară de noi...

Lilian îl privi mirată. Ben nu reușea, din nou, să înmulțească unu cu unu. Îi povestise despre cocserie și despre dezvăluirile planificate pentru acea seară. Fără doar și poate că Florence Biller fusese atât de turbată și din această cauză.

— Doar nu te poate forța, zise ea, plină de compasiune. Spune-i, pur și simplu, că nu mergi. Că nu ai chef să lucrezi într-un birou.

— Lily, tu nu înțelegi!

Ben o cuprinse în brațe, de parcă ar fi vrut să o scuture, dar apoi își îngropă chipul în părul ei des și despletit.

— Nu trebuie să lucrez în niciun birou, mă trimit la mină! Unchiul meu spune că la el toți trebuie să înceapă de la opincă. Cel puțin câteva luni, ca miner sub pământ. Fiilor lui tot așa le-a scos asta gărgăunii din cap.

— Să extragi cărbuni? întrebă Lilian.

Ben era mai degrabă neîndemânic din punct de vedere meșteșugăresc, asta îi devenise limpede între timp. Totuși, se gândea și că succesele sale de vâslaș se datorau mai degrabă simțului său în ceea ce privea ritmul și al capacității lui strategice, decât puterii fizice.

— Nu pot s-o fac, Lily! se jeli Ben. Și am încercat cu adevărat, am vrut să-i spun că nu am de gând să fac asta. Și că, la urma urmei, nu mă poate căra pe bac, trăgându-mă de păr și toate astea pe care mi le spui și tu acum. Dar nu am reușit, Lily! Când stau în fața ei, sunt ca și împietrit. Nu pot scoate niciun cuvânt și... în fine, și tata pățește la fel.

Lilian îl luă cu drag în brațe.

— Ben, oricum vrem să fugim de acasă.

Ben încuviință hotărât.

— Pentru asta am venit. Hai să plecăm, Lily. Acum, imediat, cu trenul de dimineață!

Lilian își încreți fruntea.

— Dar trenul de dimineață merge la Westport, Ben. Cel de Christchurch pleacă abia la unsprezece.

— Nu ăla! se dădu Ben mare. De la mina noastră pleacă un transport de cărbuni la Christchurch. La ora șase dimineața. Vagoanele sunt pregătite, le agață doar de locomotivă, atunci când vine. Dacă ne urcam într-unul dintre ele, nu o să observe nimeni.

— Dar o să arătăm ca niște negri atunci când vom ajunge în Christchurch, îi dădu Lilian de gândit.

— Atunci, coborâm pur și simplu mai repede și ne spălăm pe undeva...

Planul lui Ben izvora din curajul disperării.

Lilian dezvoltă pe loc idei care să-l îmbunătățească.

— Avem nevoie de pături. Sau, mai bine, de o foaie de pânză impermeabilă pentru a ține praful cărbunilor la distanță. Nu o să reușim cu totul, dar măcar atât cât se poate. Aveți așa ceva în mină? Cu siguranță. Și să ne îmbrăcăm în cele mai urâte haine ale noastre. O să le aruncăm apoi, când ajungem la Christchurch – oricum o să ajungem la gara pentru mărfuri, nu? Se va găsi pe acolo vreun șopron, sau așa ceva, în care să ne putem schimba. Trebuie să împachetez repede. Unde sunt lucrurile tale, Ben?

Ben o privi, fără să înțeleagă.

— Ben! Bagajele tale! Voi ai să pleci așa cum ești? Fără haine de schimb? Ți-ai luat pașaportul?

Ben nu se gândise atât de departe. De bună seamă că fugise de acasă, cuprins de panică, iar acum trebuia să se mai întoarcă o dată în oraș. Lilian suspină. Nu reușea, decât dacă împrumuta mașina. Pe jos, nu ar fi putut străbate drumul până la șase, iar călare... Era lipsit de orice șansă să-l ia pe Ben pe crupa lui Vicky.

Lilian însăși își dedicase mai mult de o clipă de reverie chestiunii bagajului ei la marea plecare. Avu nevoie doar de câteva minute pentru a alerga în casă și pentru a-și arunca într-o geantă o rochie veche de casă și un palton la fel de ponosit, precum și câteva haine de schimb. Pașaportul îi era la îndemână. În mai puțin de o jumătate de ceas, Lilian fu gata de plecare. Trase ușa după ea, fără să se uite înapoi. Entuziasmată de aventură, îl conduse pe Ben la grajduri. Garajul fusese construit alături. Lângă el se găsea și o mică locuință, care îi aparținea lui Roly, dar care era acum goală de luni de zile. Spre norocul lui Lily.

Fata porni motorul și se sperie de zgomotul motorului care părea să rupă noaptea în două. Bineînțeles că din casă avea să se audă doar slab, dar asta doar dacă ar fi fost cineva treaz...

Mary, fata în casă, nu dormea la familia Lambert, ci împreună cu

familia ei, în așezarea de mineri, iar Tim și Elaine dormiseră și în timp ce Ben aruncase cu pietre. Încet, și pe cât de silențios posibil, Lilian scoase mașina din garaj.

— Închide poarta, Ben! Atunci nu vor observa imediat, de dimineață, că mașina lipsește... Nu, zăvorul din stânga! Dumnezeu, nu poți nici măcar să închizi poarta fără să-ți prinzi degetele?

Ben își sugea degetul mare zdrobit, în vreme ce Lilian scotea mașina afară, pe stradă. Tremura acum de propriul curaj.

— Să mă mai duc încă o dată în casă? Și dacă se trezesc părinții mei?

— Au avut o zi lungă. Doar să nu dărâmi ceva pe scări. Du-te pur și simplu înăuntru, caută-ți lucrurile și apoi am șters-o. Nu-ți uita pașaportul!

Lilian petrecu enervată o jumătate de oră la volanul mașinii, la câteva străzi distanță de casa din oraș a familiei Biller. Cu ochii minții vedea mii de complicații. În cele din urmă, Ben se prăbuși pe scaunul de lângă ea.

— Tata... murmură el. M-a prins...

— Ce? întrebă Lily. Și atunci, cum de ești aici? L-ai... Ben, doar nu l-ai omorât sau împușcat sau așa ceva?

De obicei, așa se terminau cărțile și filmele, chiar dacă Lilian nu credea că Ben era capabil de violență.

Ben clătină din cap.

— Nu, el mi-a dat asta...

Băiatul scoase din buzunar o hârtie de o sută de dolari.

— El... era cumva fantomatic, eu... eu mi-am luat lucrurile, dar mai aveam nevoie de pașaport și el era în biroul lui și atunci am intrat, iar acolo... el era acolo. În întuneric. Cu o sticlă de whisky. Nu a făcut decât să mă privească și a spus...

— Da? întrebă Lilian, pregătită să audă niște cuvinte de bun rămas, pline de eroism.

— A spus: „Pleci?” Și eu am spus: „Da”. Și atunci a scos banii ăștia din buzunar și a spus...

— Ce?

Lilian devenea încetul cu încetul nerăbdătoare. Oricum, observă că Ben măcar avea la el o geantă cu haine, astfel că porni mașina.

— A spus: „Mai mult n-am acum”.

Ben înghiți.

— Și? întrebă Lily.

— Și nimic, făcu Ben. Atunci am plecat. Ah, da, am mai spus „mulțumesc”.

Lilian răsuflă ușurată. Bine, nu era suficient de dramatică situația, dar măcar Ben ieșise și, pe deasupra, primise binecuvântarea tatălui său. Ea ar fi profitat, firește, de momentul prielnic și l-ar fi pus pe Caleb să-i semneze acceptul de căsătorie. În orice caz, Ben se gândise la pașaport.

— Ducem mașina în pădure, chiar lângă mina voastră, o vor găsi acolo dimineată, zise Lilian. Ai cheia de la poartă sau trebuie să ne cățărăm peste ea?

Ben avea cheia, iar vagoanele erau chiar acolo, exact cum le descrisese el. Cu mai bine de o oră bună înainte ca locomotiva să vină, nu era încă nimeni acolo, iar Ben și Lilian își săpară un locșor cât mai confortabil pentru călătorie într-un munte de cărbuni de piatră. Impresia că nu se vor murdări cu acest prilej era, de altminteri, o iluzie. Când cei doi – trenul plecase demult și soarele răsărise deja – traseră pânza, câteva ceasuri mai târziu, și își croiră drum spre lumină, arătau ca niște mineri. Ben râse de fața de negru

a lui Lilian și îi sărută niște praf de pe nas.

— Oare pe unde om fi? întrebă ea, uitându-se la priveliștea uimitoare a Alpilor de sud.

Trenul trecea tocmai peste un pod mlădios, care părea să facă față cu succes greutateii. Lilian își ținu respirația. Sub ei se deschidea o prăpastie prin care șerpuia un pârâiaș de munte, alb-albăstrui. În spatele lor se zăreau vârfurile acoperite ici-colo de zăpadă.

— Suntem, cu siguranță, suficient de departe de Coasta de Vest, rosti Ben, ușurat. Oare să ne fi observat deja dispariția?

— Cu siguranță, răspuse Lilian. Întrebarea e mai degrabă dacă știi că am plecat cu trenul ăsta. Dacă se prind, ne vor aștepta la Christchurch.

— Nu putem coborî mai devreme? se interesă Ben.

Lilian ridică din umeri.

— În mod normal, da, în Roleston de exemplu. Acolo e ultima oprire înainte de Christchurch. Dar oare oprește acolo mărfarul?

Începu să gândească, cu voce tare.

— Va opri, în orice caz, la Pasul Arthur. Acolo va trebui să meargă foarte încet, și acolo putem sări. Apoi, luăm trenul obișnuit, de persoane, spre Christchurch.

— Și crezi că pe ăla nu-l controlează?

Ben se îndoia.

Lilian îl privi plictisită.

— Din ăla putem coborî în Roleston...

Pasul Arthur, o trecătoare abruptă, lega văile râurilor Otira și Bealey. Trebuie să fi fost incredibil de greu și foarte periculos să monteze acolo șinele, ba exista chiar și un tunel. Trenul se târa prin pas, iar Ben și Lily ar fi putut sări din el cu ușurință. Însă, de multe ori, se căsca un hău foarte adânc, chiar lângă șine. În cele din urmă, așteptară până când gara le apăru înaintea ochilor. Deși mărfarul

trecu prin ea și scoase doar un singur șuierat, Lily, curajoasă, își aruncă geanta din vagon și sări imediat înainte ca trenul să pornească mai departe. Ben o urmă și se rostogoli cu succes. Pământul fusese defrișat pentru calea ferată, iar în apropierea gării nu erau decât tufe. Mai departe, în direcția Christchurch, începeau pădurile de fagi, un nou fundal al călătoriei dintre Christchurch și Coasta de Vest.

Lui Lilian și lui Ben le era, cel puțin deocamdată, indiferentă frumusețea peisajului care îi înconjura. Era mai important să găsească un râu în care să se poată spăla cât de cât. Fiindcă zona respectivă era plină de cursuri de apă, ei aflară repede un pârâu, iar cei doi își încropiră acolo, râzând, o tabără. Apa se dovedi însă a fi rece ca gheața. Deși ziua era însorită, tremurau doar la gândul de a se uda sau chiar la gândul de a-și schimba hainele. Pasul Arthur era situat cu mult mai sus decât Greymouth; acum, dimineața, era și chiciură.

— Ai curajul să sari în el? îl șicană Lily și se dezbracă de ciorapii ei complet înnegriți de praful cărbunilor.

— Dacă ai și tu curaj!

Ben își scoase, peste cap, cămașa. Firește că nu se gândise să-și îmbrace vechiturile, ci își stricase o frumoasă cămașă de costum.

— Pentru asta ar trebui să mă dezbrac, făcu Lilian și își vârî degetele în apa rece ca gheața.

— Asta oricum trebuie să o faci.

Ben arătă spre geanta ei cu haine de schimb.

— Nu de tot.

Lilian își plecă privirea, prefăcându-se rușinată.

— Dar o voi face, dacă o faci și tu.

Și își descheie rochia murdară.

Ben abia dacă mai simți frigul atunci când o privi cum își dă jos

corsetul, prezentându-i-se doar în lenjerie de corp.

— Tu acum! zise Lilian cu ochi strălucitori.

Privea fascinată cum Ben își dădea jos pantalonii.

— Deci, așa arată asta, observă ea atunci când el se găsi, în cele din urmă, gol în fața ei. Mi-o imaginasem mai mare.

Ben roși.

— E... depinde de vreme, murmură el. Acum tu...

Lilian își încreți fruntea. Apoi, se dezbracă, însă își trase într-o clipă peste ea, tremurând, paltonul prăfuit.

— Imediat o să te faci neagră toată, zise Ben, dar ești foarte frumoasă!

Lily râse, cam încurcată.

— Și tu ești murdar! strigă ea. Hai, te spăl!

Își înmuie combinezonul în apă și se năpusti asupra lui Ben. Imediat după aceea, începură să se joace, tumultuos, ca niște copii, cu apa rece ca gheața, stropindu-se și încercând să-și frece praful de cărbune de pe trupuri. Lilian își adusese săpun, dar totuși nu era prea ușor. Praful era unsuros, se lipea de ei, și ar fi fost nevoie de apă caldă pentru a scăpa de el definitiv. Lilian se gândise totuși să-și ascundă părul sub un batic. Ben trebui să-l spele pe al său și aproape că îngheță de moarte. Rezultatul nu fu prea satisfăcător.

— Acum arăți mai în vârstă, rosti Lilian. Încărunțit înainte de vreme.

Ben izbucni în râs. Rareori avusese parte de atâta distracție ca la această hârjoneală zburdalnică din pârâul de la Pasul Arthur. Lilian părea a fi în culmea fericirii.

— Dar sunt în continuare virgină, continuă, plină de reproșuri. Și asta, deși m-am dezbrăcat complet. A fost, cu adevărat, prea frig. Cum oare o fac eschimoșii?

În cele din urmă, cei doi purtau haine curate, chiar dacă mai

continuau să tremure. Ben nu se gândise la un palton călduros, iar Lilian renunțase să ia cu sine o pelerină de schimb, fiindcă geanta ar fi fost prea grea. Acum îi părea rău. Ben încercă să o țină în brațe, pentru a-i fi cald, atunci când se întoarseră la gară pentru a aștepta trenul de persoane spre Christchurch.

— Sigur, oprește aici? întrebă Ben.

Lilian încuviință, cu dinții clănțănind.

— Eu sper că e încălzit. Uite, aici suntem îndeajuns de aproape. Aici putem aștepta.

Arată spre niște tufișuri din apropierea peronului și încercă să se așeze pe geantă, ascunsă de tufe.

— Aici? Nu ar trebui... vreau să spun că am putea merge totuși pe peron. Acolo ne-am putea cumpăra imediat și bilete și poate că au și săli de așteptare...

— Ben.

Lilian se scărpină la baza nasului.

— Dacă vom intra acolo și vom cumpăra un bilet, primul lucru pe care îl va face șeful de gară va fi să ne întrebe de unde venim. Și ce o să îi spunem atunci? Că am venit pe jos din Alpi? Sau că ne-a parașutat un avion? Ești mult prea sincer, Ben. Sper că nu va trebui să ajungi vreodată hoț sau așa ceva, pentru a ne putea hrăni, așa cum a făcut-o Henry Martyn din cântec. O să murim de foame...

— Și cum își imaginează doamna căpitan de pirați asta? întrebă Ben jignit. Cumva, tot trebuie să ajungem în tren.

Lilian chicoti.

— „Doamna căpitan de pirați” sună bine! Chestia asta cu trenul e simplă. Oamenii coboară des aici, pentru a se uita la Pas, pentru a-și dezmoți picioarele. Ne băgăm printre ei și urcăm împreună. Nu cred că o să mai fie controlate aici biletele. Cine să mai trișezi aici, în sălbăticie?

Într-adevăr, fusese penibil de ușor să se strecoare în tren la Pasul Arthur. Cel mai mare pericol consta în a fi descoperiți de cine știe ce persoane cunoscute – la urma urmei, familia Lambert și Biller cunoșteau o jumătate de Greymouth. Din această cauză, Lilian și cu Ben îi ocoleau cu mare grijă pe pasagerii pe care credeau că i-ar mai fi văzut vreodată și, în cele din urmă, ajunseră într-un compartiment cu pasageri din Christchurch. Un cuplu mai în vârstă se dovedi a fi foarte amabil oferind chiar și mâncare tinerei perechi înfometate.

— Soțul meu este miner, știți, zise Lilian calmă, chiar și numai pentru a explica nuanța cenușie din părul blond al lui Ben. Dar nu e de viitor... vreau să spun că, desigur, e de viitor, toate minele lucrează la capacitate maximă, chiar și doar din cauza războiului. Noi... adică... familia Lambert construiește acum și o cocserie, dar, deci, noi nu vedem în asta niciun viitor. Vrem să o luăm de la capăt în Canterbury Plains, cu... mă rog, cu o reprezentanță de mașini de cusut!

Elaine Lambert avea o mașină de cusut veche, Singer, pe care William Martyn o convinsese să o cumpere în perioada în care lucra ca reprezentant. Lilian crescuse cu gândul că a vinde lucrurile respective ar fi mai folositor decât să coși la ele.

Ben tuși și încercă să-i facă un semn discret lui Lilian.

Tovarășii lor mai vârstnici se arătară, dimpotrivă, impresionați iar doamna povesti cum venise în copilărie la Christchurch și cum fusese adoptată de o familie de brutari. Mai târziu, se căsătorise cu o calfă, iar azi îi conducea afacerea fiul ei. Lilian asculta cu atenție, punea întrebările potrivite și mesteca în tot acest răstimp niște gogoși minunate – proaspăt coapte în acea dimineață la Greymouth. Fiica perechii se căsătorise acolo, tot cu un brutar.

— Încă o mai poți face, dacă ai mâini iscusite, tinere! îl încurajă

bătrâna doamnă. Nepotul meu a construit ceva din nimic, acolo, pe Coasta de Vest!

Ben tuși din nou și doamna Rosemary Lauders îi mai oferi o gogoasă.

În timp ce Lilian trăncănea mai departe, Ben se pierdu în contemplarea peisajului minunat care aluneca prin fața ferestrelor. Păduri de fagi, maluri visătoare ale unor râuri, dar și versanți sălbatici făceau încet loc regiunii deluroase a subalpiilor, mai puțin aspră și, în cele din urmă, pășunilor nesfârșite din Canterbury Plains.

Dacă familia Lauders continuă călătoria mai departe, spre Christchurch, Lilian și Ben părăsiră, într-adevăr, trenul la Roleston.

— Chiar a trebuit să vorbești neîntrerupt? întrebă Ben indispus, de îndată ce coborâră în gară, cam dezorientați. Oamenii își vor aminti de noi!

— Da, o tânără pereche căsătorită, din așezarea minieră! zise Lily, fără nicio grijă. Hai, Ben, zău așa, cine să-i ia la întrebări? Se prea poate ca părinții noștri să ne caute, sau George Greenwood. El se pricepe la așa ceva, el găsește pe oricine. Dar la gara din Christchurch nu vor aștepta detectivi și nu-i vor interoga pe pasageri! Cel puțin, nu încă. Și mai târziu nici nu o să-i mai găsească pe toți oamenii ăștia.

— Vom fi cu adevărat în siguranță când vom ajunge în Auckland, zise Ben, îngrijorat.

Lilian încuviință.

— Orice oraș mare e bun. Hai, cu puțin noroc vom urca în curând în trenul de Blenheim.

Restul călătoriei spre Christchurch se dovedii a fi mai periculoasă. Deși câțiva fermieri îi luară pe anumite porțiuni de drum în căruță,

ajunseră în oraș abia către seară, când se lăsase deja întunericul. Ben încercă să o convingă să ia o cameră undeva, dar, de această dată, Lilian fu cea care ezită.

— Am mai fost cândva pe aici, Ben. M-ar putea recunoaște careva. Chiar dacă nu ar afla că sunt Lilian, ar putea afla că sunt vreo rubedenie a bunicii Gwyn. Cu toții semănăm destul de bine – în afară de Gloria. Acesta e orașul lui George Greenwood. Dacă va face mai târziu cercetări, va putea să ne ia urma.

— Și ce propune regina piraiților? întrebă Ben, prost dispus.

După lungul marș pe jos nu mai îngheța, dar seara era din nou frig. Ben își dorea apă fierbinte, pentru a se spăla, și un pat, cu sau fără Lilian în el. Oricum, era cu mult prea obosit să se gândească la „aia”.

În cele din urmă, cei doi ajunseră într-o gară de mărfuri și dormiră destul de bine pe o încărcătură de blănuri de oaie. În cușca de lângă ei aștepta o cireadă de vite, gata să fie transportate mai departe, care avu grijă să dea căldură suplimentară, dar și zgomot și mirosuri puternice de bălegar și de urină.

— Ieri arătam ca niște negri, mâine vom puți! se plânse Ben. Ce mai urmează?

Lilian îl privi plictisită și se cuibări strâns sub brațul său.

— Ben, totul e atât de romantic! Asta e povestea noastră de dragoste! Gândește-te la Romeo și la Julieta!

— Ția s-au înjunghiat, observă Ben, sec.

Lilian chicoti.

— Vezi, în cazul ăsta ne merge mai bine! îl anunță ea, căscă și închise ochii.

Rămase și în acea noapte virgină și dormi ca un prunc.

Într-adevăr, oamenii se traseră discret din calea lui Ben și a lui Lilian, atunci când se urcară, a doua zi, în trenul de Blenheim. Mirosul de bălegar nu se lipise de ei, însă mirosul de lanolină al lânii le rămase mult timp impregnat în haine. Lui Lilian îi era indiferent, avea cu atât mai mult loc la fereastră. Deși drumul dintre Christchurch și Blenheim nu era neapărat la fel de încântător ca drumul prin Alpi, mai erau totuși destule de văzut. În special coasta o fascina pe fată. Erau plaje albe ca zăpada, dar și porțiuni cu stânci care se prăvăleau abrupt în mare. Localitățile prin care trecea trenul erau, cele mai multe dintre ele, mici, mai degrabă comparabile cu Haldon sau Greymouth. Ramura de bază a economiei de aici era oieritul. Abia la câțiva kilometri dincolo de Blenheim se întindeau primele dealuri cu vii.

Ben și Lilian erau fericiți că bătea soarele. Regiunea din jurul Blenheim-ului avea cea mai bună climă din întreaga Insulă de Sud; ploua cu mult mai puțin decât în Christchurch, asta ca să nu mai pomenim de aspra Coastă de Vest. Lilian, care mai fusese acolo cu tatăl ei, povestea încântată despre varietatea faunei și a florei.

— Poate că o să vedem chiar și balene pe parcursul călătoriei pe mare! Și pinguini! Ultima dată am făcut un tur cu barca de-a lungul coastei. A fost extraordinar!

Ben putea adăuga și el câteva aspecte științifice; scrisese cândva, la Cambridge, un referat despre flora Insulei de Sud, la cursul de biologie. Lilian se întreba dacă îi plictisise la fel de mult pe ceilalți elevi, ca pe ea. Dar, la un moment dat, încetă să mai fie atentă la conținutul prelegerii, și se lăsă învăluită de vocea lui mult iubită. Ben fu nevoit să o trezească atunci când trenul ajunsese la Blenheim.

Călătoria durase aproape întreaga zi, iar Lilian și cu Ben erau prea obosiți pentru a se mai gândi la vreo manevră de învăluire. Astfel, ei nu coborâră înainte de Blenheim și stabiliră la unison să ia o cameră la o pensiune, în loc să-și caute din nou un loc ascuns pentru a înnopta.

— Măine vom fi oricum pe bac, și atunci nu mai contează! zise Lilian și se lipi de Ben, în timp ce păraseau gara, ținându-se de mână. Doar că nu ai voie să roșești când mă vei prezenta drept „Doamna Biller”. Altminteri, oamenii se vor gândi că îi păcălim!

Cei doi se hotărâră în cele din urmă pentru un hotel mai serios. Nu era chiar foarte ieftin, dar, chiar dacă nu vorbiseră despre asta, era evident că plănuiau să își consume acolo noaptea nunții. Ben plăti cu generozitate din banii primiți de la tatăl său, ceea ce diminueă puțin suma. *Dacă se mai adaugă bacul și poate o noapte în Wellington, își zise el, s-a dus toată bogăția mea.*

Lilian nu-și făcuse prea multe gânduri în acest sens. Scoase la iveală, ca de la sine înțeles, toată averea ei economisită: puțin peste trei sute de dolari. Tim Lambert își plătise mereu fiica pentru că lucrase la birou – spre deosebire de Florence Biller, care considera munca lui Ben drept un aport la averea familiei. Și, chiar dacă Lilian cheltuisese lunar mici averi pentru hârtie de scrisori într-o cantitate ieșită din comun, parfumuri, volume de poezii și romane romantice mai rămăsese destul de mult. Ascunsese banii sub saltea.

— Dota mea! zise ea, mândră.

Ben o sărută și inspectă apoi, împreună cu ea, camera curată și încăpătorul pat conjugal – și, mai ales, baia, dominată de o imensă cadă sprijinită pe patru labe de leu.

— Aici încăpem amândoi! râse Lilian.

Ben roși din nou.

— Nu știi dacă... se cade?

Lilian își dădu ochii peste cap.

— Nimic din ceea ce facem aici nu se cade. Și ne-am mai dezbrăcat deja odată. Între Pasul Arthur și locul acesta nu e nicio diferență – în afară de faptul că apa e caldă!

Bălăcitul împreună în apa fierbinte, parfumată, făcu să dispară ultimele rețineri ale celor doi. Își spălară unul altuia părul, își săpuniră trupurile – și, de data asta, Lilian nu se mai plânse de mărimea sexului lui Ben. Înainte însă de a apărea pericolul, ca la încercarea de a o dezvirgina, să se înece, ea ieși din vană și fugi în pat. Ben se uscă cât de cât, atât pe el cât și pe ea, înainte de a o mai încerca o dată.

După un preludiu lung, cu mângâieri și cu sărutări, niciunul dintre ei nu știu cum să continue cu adevărat, iar Lilian se plânse imediat ce deveni neplăcut. În cele din urmă, actul sexual reuși, iar extazul o făcu să treacă de mica durere. Ben se ridică, aproape triumfând, de pe ea. La urmă, cei doi râseră și plânseră de fericire, se ghemuiră unul în altul și se alintară din nou.

— A fost bine? șopti Lilian, atunci când se dezlipiră, în cele din urmă. Puțin sânge e de bună seamă normal. Adică, cel puțin, așa spun fetele de la internat. Bine că mâine vom pleca, înainte de a veni camerista, altminteri ar trebui să plătim cearșaful. Auzi, mi-e foame! Ne comandăm ceva în cameră?

Cu gustarea nocturnă și cu dejunul opulent de dimineață, cheltuiră aproape tot restul averii lui Ben, dar hotărâră ca, pentru asta, să economisească la nunta adevărată. A doua zi, pe bac, erau atât de fericiți, încât ar fi putut zbura până la Wellington. În timp ce aproape tuturor pasagerilor li se făcuse rău de mare, Lilian și Ben încercară o plimbare pe punte și izbucniră în râs de cum se clătinau pe pământul care le fugea de sub picioare.

În cele din urmă, ajunseră la Wellington și luară imediat trenul

spre Auckland. Lilian visa la un vagon de dormit, dar asta le-ar fi aruncat în aer tot bugetul. Așa încât dormi în prima noapte a călătoriei pe locul ei, strâns lipită de umărul lui Ben, care abia dacă avu curajul să se miște. Nu prea îi venea să creadă în cadoul pe care i-l făcuse soarta prin această fată. Pe când trenul străbătea întreaga Insulă de Nord, el compunea în gând noi poezii.

După o zi și încă o noapte petrecute pe roți, ajunseră la Auckland odată cu primele raze ale soarelui. Nu se merita să mai ia o cameră de hotel pentru ultimele ceasuri ale nopții. În schimb, Lilian propuse să pornească imediat în căutarea unei locuințe. Se interesă deja de la gară.

— Căutați în zona de vest, îi sfătui amabilul șef de gară. Asta dacă nu cumva sunteți mai bogați decât păreți a fi.

— Unde e universitatea? întrebă Ben.

Bărbatul le explică pe scurt, iar cei doi se îndreptară mai întâi, spre campus, fascinați de clima plăcută și de căldura din orașul subtropical.

— Palmieri! se miră Lilian. Și copaci uriași *kauri*! Totul e mult mai mare decât acasă!

Universitatea, care consta din doar câteva clădiri, se afla pe Princess Street. După construcțiile impunătoare din Cambridge și din Oxford, Ben le găsi cam dezamăgitoare, dar, la urma urmei conta ce se petrece în interior. Obosiți și înfomețați, dar și bine dispuși după primul succes parțial al aventurii lor, cei doi băteau străzile din jurul campusului, așteptând până când se deschise o cainărie. Lilian întrebă imediat acolo și de o locuință.

— Sunteți studenți? se interesă fata care făcea aprovizionarea cu ouă și cu produse proaspete de patiserie. Arătați a fi încă destul de tineri.

— Soțul meu e student! zise Lilian, plină de importanță. Vârsta este înșelătoare. A fost bursier la Cambridge, dar a trebuit să plecăm de acolo din cauza războiului, au căzut multe bombe și din astea.

— La Cambridge? întrebă fata, mirată.

— Ei, nu chiar direct, încercă Ben să salveze ce mai era de salvat. Dar ești mereu sub presiunea de a te oferi ca voluntar în armată. Universitatea este pustie, anumite corpuri de clădire sunt folosite ca lazarete și e foarte ciudat să studiezi limbi străine când în jurul tău lumea se năruie, la propriu.

Ben trăise în Anglia în primele luni ale războiului și știa ce spune. Fata dădu înțelegătoare din cap.

— Deci, anglistică? voi ea să știe. Romanistică? Nu prea avem noi un renume pentru asta, deocamdată înflorește doar facultatea de chimie.

Părea a ști despre ce vorbește. Ceainăria era, cu siguranță, frecventată numai de studenți și de profesori.

— Studii maori, zise Ben. Lingvistică comparată.

— Și cu asta vrei să-ți hrănești familia? întrebă chelnărița râzând și o trecu în grabă pe Lilian în revistă. Sunteți cu adevărat căsătoriți?

Ben roși, dar Lilian încuviință.

— Și avem nevoie urgent de o locuință. Sau de o cameră...

— Întrebați la universitate când te înscrii, îi sfătui fata. Sau mergeți pur și simplu prin oraș și uitați-vă pe unde e afișat „De închiriat”.

Lilian ar fi rezolvat mai degrabă întâi problema locuinței, dar înțelese că drumul pe la universitate e mai promițător. Băură așadar ceai până când se deschise biroul de înscrieri, iar Lilian așteptă răbdătoare până când Ben își prezentă toate documentele de studii pe care le obținuse până atunci. După cum se arătau lucrurile, l-ar fi

luat cu brațele deschise, deoarece universitatea încă își mai extindea facultățile. Voia să se adreseze în mod special domeniului de studii maori așa că, un student licențiat de la Cambridge fu considerat o adevărată comoară. Tinerii din birou – de bună seamă studenți care mai făceau un ban în plus – îi dădură lui Ben imediat numele și adresele profesorilor responsabili de materie, îi puseră în mână un catalog al cursurilor din acel semestru și îl sfătuiră să se întoarcă spre amiază.

— Domnii profesori nu încep atât de devreme, zise unul dintre ei, făcând cu ochiul. Probabil că nici în bătrâna Anglie lucrurile nu sunt altfel?

Înainte să înceapă o discuție mai mult sau mai puțin academică despre profesorii universitari, Lilian se amestecă și ea și întrebă de o locuință. Era moartă de oboseală, chiar dacă nu neapărat și împotriva ideii de a mai repeta noaptea nunții, scurt, înainte de a merge la culcare. Pentru aceste nevoi însă, era neapărată nevoie de un pat.

— Avem și o listă cu proprietari, zise unul dintre tineri, îndoindu-se însă că vor avea succes. Câteva doamne primesc și fete, dacă au referințe bune, dar un cuplu căsătorit?

Lilian luă totuși, lista mulțumind și, în următoarele ceasuri lo trecură pe la toate locuințele, fără niciun succes, după cum se temuseră. Cele mai multe dintre camere erau niște cuști minuscule. Două persoane nici nu ar fi avut loc acolo. Făcând abstracție de aceasta, niciun proprietar nu se gândea să-și dea locuința unei familii întregi.

— Nu, fără copii, acum sunteți doi, dar într-un an vor fi plozi, dacă nu o fi deja de pe acum unul pe drum! Și atunci, la bătrânețe o să am parte de toate zbirerețele alea de prunci.

Lilian ascultă, lipsită de curaj, comentariul singurei proprietărese

a cărei ofertă putea fi luată în considerare. O cameră mare, luminoasă, chiar vizavi de campus.

— Vor fi plozi într-un an? întrebă Lilian cu ironie, atunci când se aflară din nou în stradă.

Ben o privi speriat.

— Ar fi puțin cam devreme?

Pe de altă parte, nu avea nicio idee cum se putea evita asta.

— Ce facem acum?

— Mergem prin oraș și căutăm, așa cum a spus fata. Dar mai întâi, mâncăm ceva. Ceainăria arăta bine. Poate că are ospătărița de acolo încă vreo idee.

Cei doi avură însă ghinion. În locul fetei de dimineață, acum servea în cafenea o femeie mai în vârstă, mai degrabă neprietenoasă, care nu știa nimic de vreo locuință de închiriat. Optimismul lui Lilian era neștirbit. O luară spre vest, după cum îi sfătuisese șeful de gară, căutând locuințe, stradă după stradă. Plecară din cartierul universitar. În partea de vest a orașului locuiau mai degrabă meșteșugarii și muncitorii orașului, decât studenți și profesori. Primele două locuințe pe care le găsiseră de închiriat se aflau deasupra unei tâmplării și a unei brutării. Lui Lilian îi ploua în gură la mirosul pâinii proaspete, însă proprietarii nu erau foarte încântați să închirieze unei perechi tinere, care nu avea nici măcar de lucru, ci numai vise.

— Sunteți student? Și cum intenționați să-mi plătiți chiria?

Ultima chirie era mare, după cum spunea Lilian. Treziți la realitate, merseră mai departe și se apropiară din ce în ce mai mult de cartierul portuar, în care se aflau case mai puțin onorabile. Într-un târziu, Lilian descoperi un anunț pe ușa unei cârciumi cam slinoase, deasupra căreia se afla o locuință. De fapt, era vorba despre o cameră mare, cu o nișă pentru gătit și o toaletă pe culoar.

— Seara este uneori cam multă gălăgie, recunosc proprietarul. Și mobila... mă rog... A trebuit să-i dau afară pe ultimii chiriași. Niște indivizi...

Mobilele erau jechoase, pline de lichide lipicioase, iar în chiuvetă încă se mai găseau vasele murdare ale ultimilor locatari. Părea a fi... vii. Ben se strâmbă scârbit atunci când văzu larvele de muște de deasupra.

— O șobolănărie! făcu el, atunci când proprietarul se întoarse în cârciumă, spunând:

— Uitați-vă la ea în liniște, dar nu șterpeliți nimic de aici!

Dar nu era nimic ce ar fi putut fi furat.

— Dar este ieftină! zise Lilian.

Era, într-adevăr, ieftin, din banii ei ar fi putut locui aici luni întregi.

— Bine, lumea este cam necivilizată, dar într-un anume fel se și potrivește. La urma urmei, ești un poet, un artist...

— Crezi că mai și plouă, pe deasupra?

Ben se gândi la tabloul de Spitzweg.

Lilian râse.

— Ei, are farmec! Asta trebuie să te inspire!

— Este o șobolănărie, repetă Ben.

— Dacă vom face o curățenie serioasă și dacă vom cumpăra alte mobile, nici nu e chiar atât de rău! Hai, Ben, altceva nu găsim. Acceptăm, deocamdată. La urma urmei, o să cumpărăm azi încă un pat...

Nici măcar Lilian nu se putu convinge de bunăstarea saltelelor pătate și a patului șubrezit.

După câteva ore, curățaseră camera cât de cât și trataseră podeaua și pereții, la dorința expresă a lui Ben, cu o soluție dezinfectantă. Într-un magazin pe care proprietarul li-l

recomandase cumpărarea un pat folosit, dar cu arcuri bune, care văzuse cu siguranța și zile mai bune, și repetară, într-un târziu, noaptea nunții în propria lor casă. În tot acest timp, în cârciuma de sub ei era un vacarm de nedescris. „Cam tare” era prea puțin spus. Să crești aici un copil – observația proprietăresei nu îi ieșea niciunui din cap – părea a fi cu totul și cu totul de neconceput.

Lilian și Ben stabiliră să nu se ajungă acolo în niciun caz, dar nu lăsară în acea noapte nimic neîncercat pentru a se apropia de chestiune...

— Întrebarea nu este dacă îi putem găsi. Întrebarea este dacă vrem să-i găsim, observă George Greenwood.

Și, după interogatoriul atent al tuturor pasagerilor din tren, nu le fusese greu, nici lui și nici familiei Lambert, să ia urma lui Lilian și a lui Ben, până la bacul spre Wellington. Singura dificultate constase în prima etapă a călătoriei lor – durase aproape două zile până când Florence Biller se arătase dispusă să coopereze și să permită cercetarea trenului de marfă provenit din mina ei. La Christchurch, vânzătorul de bilete își amintise imediat de Ben, iar la Blenheim lucrurile deveniseră și mai ușoare.

Tim Lambert turbase de furie atunci când auzise că tinerii înnoptaseră la acel hotel din Blenheim. Elaine o luă mai lejer.

— Dragule, asta era însă de așteptat. Și acum, Insula de Nord? Familia Biller ar trebui să afle asta. Ce-ar fi dacă ne-am întâlni într-un loc neutru?

Biroul lui Tim Lambert nu era chiar un loc neutru, dar o întâlnire acolo fusese tot ceea ce Elaine Lambert putuse să obțină de la George.

— Probabil că Florence oricum știe tot. Ceea ce aflăm noi, ar

putea să afle și ea singură!

Însă nu atât de ușor ca George Greenwood, a cărui firmă avea reprezentanțe în aproape toate orașele mai mari din Noua Zeelandă. Și, după cum se dovedise, familia Biller nu făcuse nicio căutare în acest sens. Florence părea să fie hotărâtă să uite pur și simplu de denaturatul ei fiu mai vârstnic. Doar Caleb acceptase invitația lui Tim de a se întâlni.

— Sunt convins că fiul meu nu are niciun fel de intenții necinstite, îi spuse el, ușor rușinat, lui Elaine, după ce se salutară.

Tim fornăi supărat.

— Sunt convins că nu trebuie să o care după sine cu forța pe fiică-mea, zâmbi Elaine. Dar să rămânem la fapte, Caleb. Aici nu are niciunul dintre noi să-i facă celuilalt vreun reproș. Întrebarea este doar ce facem mai departe.

George Greenwood încuviință.

— Și, după cum am spus, putem să-i urmărim mai departe. Cei doi sunt pe Insula de Nord și putem presupune că se vor stabili într-unul dintre orașele mai mari. Probabil într-un oraș universitar – la urma urmei, nu se poate presupune că fiul dumneavoastră va intra ca oier la vreo stână sau că se va angaja în minerit, nu-i așa, domnule Biller?

Caleb clătină din cap.

— De ele a fugit, zise el, strângând din dinți. Într-o oarecare măsură, este și vina noastră...

Elaine aproape că simți dorința de a-l consola.

— Deci, Wellington sau Auckland, zise ea.

Greenwood încuviință.

— Dacă vreți să-i găsiți, aș sugera un detectiv particular...

— Cum adică, dacă? întrebă Tim. Bineînțeles că îi vom aduce înapoi, sunt doar niște copii!

— Dacă mai pierdem câteva săptămâni, probabil că vor fi deja căsătoriți, dădu Elaine de gândit. Dacă nu sunt încă de pe acum. O cred pe Lilian capabilă să devanseze ziua lui Ben.

— Dar astea sunt năzbâtii! răbufni Tim. Un foc de paie! Așa ceva nu are cum să țină o viață întreagă!

Elaine își încreți fruntea.

— Nici eu nu am fost mult mai în vârstă când am venit la Greymouth. Asta nu te-a deranjat prea tare.

— Te rog, Lainie, ei au șaisprezece și șaptesprezece ani!

— Prima dragoste poate fi uneori destul de zbuciumată.

George Greenwood zâmbi cu înțelepciune. Trebuie că știa el despre ce vorbește, la urma urmei, prima lui dragoste, puternicul foc de paie pentru profesoara Helen Davenport, îi hotărâse destinul. Interesul său pentru soarta de mai târziu a lui Helen îl adusese în Noua Zeelandă, unde nu se îndrăgostise numai de țară, ci și de soția lui de mai târziu, Elizabeth.

— Am putea anula căsătoria, insistă Tim.

— Și după aceea? întrebă Elaine. O trimitem pe Lily la Queenstown, unde sperăm că se va găsi posibilitatea de a o ține într-o colivie, iar Ben va ajunge într-o mină? Este cu totul și cu totul nerealist. Tim indiferent cât de mult mi-aș dori să știu unde este Lily și ce face, cel mai bine e să-i lăsăm în pace. Să încerce liniștiți să stea pe picioarele lor; asta nu le poate strica în niciun caz. Cei doi sunt, totuși răsfățați, nu vor suporta situația prea mult timp. Dacă le va mergi rău, se vor întoarce ei!

— Lilian ar putea rămâne gravidă! exclamă Tim.

Caleb roși.

— Asta poate s-a întâmplat încă de pe acum, zise Lainie. Cu atât mai bine, dacă măcar se căsătoresc. Privește lucrurile așa, Tim: copilul va moșteni mina Biller! Îți poți închipui ceva ce ar putea-o

enerva și mai mult pe Florence?

În aceeași zi, Lilian Helen Lambert și Benjamin Marvin Biller se căsătoriră în Auckland. Declarațiile de acord ale părinților falsificate, așa cum era și data de naștere din actele lui Ben. Lilian își aminti de descrierile acestor procedee din aventurile lui Sherlock Holmes sau dintr-un alt roman pe care îl citise cu aviditate pe parcursul vieții. Cu doar câteva tușe atente din peniță, Ben împlinise șaptesprezece ani. Acordul de căsătorie al lui Tim Lambert primi o autenticitate deosebită, prin utilizarea hârtiei originale de scrisoare. Coala pe care Lily o luase cu sine era ea cam mototolită, dar ofițerul stării civile nu pusese nicio întrebare.

— Domnișoară Gwyn, ce se întâmplă cu tânăra domnișoară Gloria?

Maak se luptase, fără doar și poate, multă vreme cu respectiva întrebare, dar acum îndrăznește să i-o adreseze Gwyneirei. Dacă ar fi fost cinstită cu sine, ea o aștepta demult.

— Vrem cu toții să fim amabili cu ea, dar este pur și simplu urâcioasă. Mai devreme mă gândeam că îl va bate pe Frank, dar el nu voia decât să o ajute să urce pe cal.

Gwyneira se gândise deja la ceva rău, atunci când o văzuse pe Gloria plecând călare. Mult prea repede pentru calul încă neîncălzit. De parcă furiile i-ar fi suflat în ceafă. Bineînțeles că Ceredwen, iapa neagră pe care o alesese fata, nu avea voie să fie mânată în mod special. Ceredwen era vioaie și năvălășă, iar Gloria nu era pe măsura temperamentului ei. După atâta vreme și fără practică, Gwyn nu și-ar fi sfătuit strănepoata să ia tocmai acest cal, dar Gloria refuzase toate recomandările și sfaturile. Frank Wilkenson avusese cel mai mult de suferit, poate fiindcă își dădea toată silința față de fată. Lui Gwyn i se păru că era ușor îndrăgostit – și Gloria nu ar fi știut cum să se comporte într-o atare situație. Wilkenson nu fusese însă în niciun fel insistent, ci păruse să se mulțumească să o venereze pe fată de departe. Un mic zâmbet din când în când sau acceptarea numeroaselor servicii pe care le oferise l-ar fi făcut fericit, dar Gloria îi trata nepoliticos și, conform spuselor lui Maaka, chiar în acea zi ea ridicase până și cravașa la el, fără niciun motiv. Dacă lucrurile mergeau astfel mai departe, tânărul avea să își dea în curând demisia, iar Gwyneira avea să piardă un colaborator important.

Ceilalți oieri, în marea lor majoritate maori, aveau mai puține probleme cu tânăra stăpână. Și ei se țineau departe de ea, după ce Gloria ridicase de două-trei ori tonul la ei. Din contră, lui Frank asta părea să-i dea aripi – probabil, era el de părere, fata voia să fie cucerită.

Gwyn suspină.

— Nu știi, Maaka, zise ea, în cele din urmă. În casă se comportă altfel, iar Kiri și Moana și-ar dori foarte mult să o răsfete. Ar trebui să-l faci însă pe Frank să înțeleagă că vorbește serios. Nu se joacă. Dacă nu vrea să flirteze, atunci el va trebui să accepte asta.

Maaka încuviință. Bărbaților maori li se părea mai ușor ca unor *pakeha*. În cazul lui, fetele aveau dreptul tradițional de a alege.

— Cum se descurcă cu oile?

Gwyneira nu voia, de fapt, să discute problemele Gloriei cu angajatul său, dar acum începuse deja această discuție cu Maaka și o interesa foarte mult opinia lui. Gloria participa de ceva vreme din nou la munca de la fermă. Prin Nimue avea la dispoziție un câine ciobănesc, iar lucrul cu animalele îi făcuse dintotdeauna plăcere.

Maaka ridică din umeri.

— Păi, na, domnișoară Gwyn, ce să mai spun despre asta? Bineînțeles că nu are o experiență prea mare. Acum, asta nici nu ar fi atât de rău, Nimue îi citește toate comenzile din priviri, iar ea știe să lucreze cu animalele. A avut dintotdeauna, la fel ca domnul Jack... Ați primit în sfârșit vești de la el?

Maaka încercă să schimbe subiectul.

Gwyneira scutură însă din cap.

— Nimic, în continuare. Doar vestea aceea de acum câteva luni, cum că ar fi fost rănit în lupta de la Gallipoli. După trei întrebări adresate conducerii armatei! Gallipoli nu mai are nicio relevanță pentru ei. Luptătorii ANZAC au fost risipiți în cele patru vânturi.

Va trebui să așteptăm până când Jack ne va da de știre. Sau...

Se opri. La fel de târziu ca știrea referitoare la rănirea lui, ar fi putut să primească, vreodată, o scrisoare de condoleanțe. Gwyneira încerca pe cât posibil să nu se gândească la asta.

— Ce voiai să spui despre Gloria? i se adresă ea din nou lui Maaka.

Maaka trase adânc aer în piept.

— Se poartă bine cu animalele, domnișoară Gwyn, dar cu oamenii nu. Nu ascultă de nimeni și se izolează. Ar trebui să înțeleagă că lucrăm în echipă, mai ales când e vorba de vite. Nu e proastă, dar se pare că pur și simplu nu e în stare. Marama spune...

— Ce spune Marama? se interesă Gwyn.

— Marama spune că ar fi la fel ca atunci când cânti. Când toți nimeresc sunetul, dar unul... unul rămâne fără aer. Are impresia că se sufocă. Și când reușește să respire din nou... atunci nu mai poate decât să strige.

Gwyneira căzu pe gânduri.

— Ar trebui să înțeleg ce spui? întrebă ea apoi.

Maaka ridică din umeri.

— O știți pe Marama...

Gwyn încuviință. Nora ei era extrem de inteligentă, dar vorbea în pilde.

— Bine, Maaka. Spune-i lui Frank să se abțină. Și dă-i Gloriei o ocupație la oi și la câini, acolo nu se poate întâmpla nimic rău. Și da... și du-o pe iapa de călărie la armăsar. Știi despre ce vorbesc, pe Princess a Gloriei...

Gloria îl lăsă pe Ceredwen să galopeze, până când atât călăreața cât și calul rămaseră fără suflu. Nimue alerga după ei, cu limba scoasă. În mod obișnuit, Gloria era atentă cu ea, însă în acea zi nu voia decât să plece de acolo, cât mai repede cu putință. Știa că

reacționase prea exagerat, nu ar fi avut voie să-l lovească pe Frank Wilkenson. Dar atunci când îl luase pe Ceredwen de căpăstru și îi pusese mâna pe scăriță, ceva explodase în ea. Văzuse roșu în fața ochilor; voia doar să se mai elibereze. Nu se întâmpla pentru prima dată, dar până atunci această reacție fulgerătoare, instinctiva, fusese mereu de folos. Când bărbații îi vedeau în ochi furia teribilă, scânteierea cuțitului în mână, o lăsau în pace, dar la Kirward Station nu făcea decât să ajungă astfel în dificultăți – probabil că Maaka vorbea deja cu bunica Gwyn.

Gloria avea niște vagi sentimente de vinovăție, dar, până la urmă, furia câștiga teren. Bunica Gwyn nu putea face nimic. Să mai fie trimisă de acasă încă o dată, asta nu avea să mai permită Gloria, la urma urmei nu o puteau lega fedeleș. În afară de asta, Kurei și lui William nu prea părea să le mai pese de ea. Erau în continuare în America, din nou în New York, iar spectacolul lor se mutase pe Broadway. Referitor la reapariția Gloriei, aproape că nu avuseseră nicio reacție, ceea ce o făcuse pe bunica Gwyn să răsufle vădit ușurată.

După câte se părea, Kura nu voia să vândă ferma. Familia Martyn era fericită în Lumea Nouă și înota în bani. Bunica Gwyn cu siguranță nu avea să tulbure apele, plângându-se de strănepoata ei. Gloria se îmbătă pentru puțină vreme cu puterea ei: ea era moștenitoarea. Putea face și desface după bunul ei plac!

De fapt, ar fi vrut să mâne câteva oi gestante pe pășunile de iarnă, dar după scandalul cu Frank uitase de animale. Să se întoarcă acum era lipsit de sens. Mai bine controla punctele de lucru – sau călărea până la Inelul Războinicilor din Piatră. De la întoarcerea ei fusese acolo o singură dată, pentru a trece pe la mormântul bunicului James. Atunci o însoțise însă pe bunica Gwyn, iar Gloria se simțise inhibată și ținută sub observație. Chiar fusese nevoie ca Gwyneira

să-i corecteze neconținut ținuta pe cal și felul în care ținea hățurile? Nu se uita prea scrupulos, nu dezaproba ea faptul că Gloria nu plângea la groapa soțului ei? Gloria se lupta mereu cu această nesiguranță atunci când era împreună cu Gwyneira și, oricum, nu era nici în rest nimeni la Kirward Station în a cărui prezență să se simtă în siguranță. Maaka voia să-i explice cum trebuia să mâne vitele, Frank Wilkenson credea că știe care cal i se potrivește cel mai bine... Toți nu făceau decât să o chinuie, era ca la Oaks Garden... nu putea să-i facă nimănui pe plac...

Prinsă între furie și gânduri, Gloria ajunse la formațiunea din piatră de la poalele podișurilor, care, lăsa o ușoară impresie a unei camere dezordonate a unui copil uriaș. Stânci imense formau un cerc, aproape comparabil cu formațiunea de menire de la Stonehenge. Numai că, în acest caz, natura le plăsmuise, nu mâna omului. Maorii vedeau în Inelul Războinicilor din Piatră un capriciu al zeilor iar pământul le era sfânt. În afară de anumite zile sau ceasuri, obișnuiau să evite acele locuri pe care le considerau a fi *tapu*. Inelul Războinicilor din Piatră le aparținea în cea mai mare parte numai spiritelor – asta dacă nu veneau niște *pakeha*, care să le deranjezi liniștea. Dar spiritele, așa cum obișnuise bunicul James să hulească din când în când, se supărau mai puțin pentru asta decât o făcea căpetenia Tonga, care se enerva cu o deosebită plăcere ori de câte ori se rătăceau câteva oi prin locurile sacre ale poporului său.

Cu atât mai mirată fusese acum Gloria când văzuse rotocoale de fum care se ridicau din Inelul Războinicilor. Când se apropie, văzu un foc mic, lângă care se oprise un maori tânăr.

— Ce faci aici? strigă ea la el.

Tânărul păru să se trezească dintr-o meditație adâncă. Își întoarse chipul spre ea, și Gloria se sperie la început. Fața bărbatului era acoperită de *moko*, tatuajele tradiționale ale poporului său. Lini

sinuoase se întindeau deasupra sprâncenelor sale, pornind de la nas, coborând peste obraji, mergând în jos spre bărbie. Gloria cunoștea acest ornament, Tamatea obișnuia să machieze dansatorii Kurei cu el seară de seară, și până și Marama și oamenii săi își vopseau acest *moko*, înainte să înceapă *haka*-urile sau când sărbătoreau ceva doar între ei. Dar atunci ei purtau costumele tradiționale din frunze uscate. Acest tânăr purta blugi și o cămașă de flanel, așa cum o făcea orice muncitor de la o fermă.

— Tu ești Wiremu, zise Gloria.

Bărbatul încuviință, nu fără a se arăta ușor mirat că ea îl recunoscuse. Fiului căpeteniei îi stătea scris pe frunte numele. Nimeni altul din generația lui nu mai era tatuat. Maorii Insulei de Sud rupseseră repede, după sosirea *pakeha*-ilor, cu această tradiție – adaptaseră hainelor albilor și felului în care aceștia arătau, pentru a se bucura, astfel, de un standard mai bun de viață. Pe Te wata Maui, viața fusese întotdeauna dură, iar băștinașii pragmatici schimbaseră cu plăcere vechile obiceiuri, care păreau să le inspire frica *pakeha*-ilor, pe munca la ferme, semințe, mâncare și căldură. Ei acceptau cu promptitudine și atunci când li se oferea șansa la educație – tatăl lui Tonga pusese mare preț să-și trimită fiul la școala lui Helen O'Keefes. Însă Tonga insista să fie și să rămână maori. În împotrivirea lui față de familia Warden, își tatuase ca adult însemnele tribului pe piele, iar pe fiii lui îi marcase astfel de mici.

Wiremu aruncă încă un lemn în flăcări.

— Nu ai voie să aprinzi focul aici! îl informă Gloria. Locul e *tapu*! Wiremu clătină din cap.

— Nu am voie să mănânc nimic aici, o corectă el. Dacă aș rămâne mai mult, ar trebui să postesc. Dar nimeni nu mă poate obliga să îngheț atunci când vorbesc cu spiritele.

Gloria încercă să rămână în continuare furioasă, dar nu reuși

decât să zâmbească. Își conduse calul în cerc și fu recunoscătoare că Wiremu renunțase să-i mai comenteze acțiunea. Nu era deloc sigură dacă *tapu* permitea prezența călăreților.

— N-ai vrut să mergi la universitate? îl întrebă ea.

Își amintea ca prin ceață de o scrisoare de la bunica Gwyn. Wiremu fusese la un liceu din Christchurch și dorise să meargă în continuare la Christ College sau la universitatea din Dunedin. Notele lui ar fi fost suficient de bune, iar Dunedin nu se opunea în niciun fel în a-l accepta pe fiul căpeteniei.

Wiremu scutură din cap.

— Am fost la Dunedin.

— Dar? întrebă Gloria.

— Am renunțat.

Mâna lui Wiremu se plimbă, ca din întâmplare, peste tatuajele lui.

Gloria nu mai puse alte întrebări. Știa cum e dacă oamenii se holbează la tine. Nu era nicio diferență dacă o făceau din cauza faptului că nu îi semăna mamei sau fiindcă era prea aproape de imaginea poporului său.

— Și ce faci acum? se interesă ea.

Wiremu ridică din umeri.

— Una-alta. Vânez. Pescuiesc. Lucrez la *mana* mea...

Mana unui maori îi hotăra influența în cadrul tribului. Dacă Wiremu se evidenția nu doar prin inteligență, ci și prin calitățile războinicului, ale dansatorului, ale povestitorului, ale vânătorului și ale culegătorului, putea foarte bine să ajungă căpetenie. În această privință, era indiferent dacă era fiul cel mare sau cel mic. Chiar și o fată ar fi putut conduce un trib, dar asta se întâmpla rareori. Majoritatea femeilor reprezentau, la maori, la fel ca și la *pakeha*, mai de grabă puterea din spatele „tronului”.

Gloria se gândi în grabă că la maori totul era mai ușor. Până la sosirea *pakeha*-ilor nu cunoscuseră ce înseamnă posesia de teren – și că ce nu îi aparținea cuiva, nici nu putea fi dat mai departe ca moștenire. Nici femeia nu era văzută ca o posesie, nu o puteai câștiga și nici vinde. Copiii aparțineau întregului trib, îi spuneau „mamă” oricărei femei, iar fiecareia mai în vârstă *taua* – bunică.

Dar nici măcar asta nu îl ajutase pe Wiremu să nu fie însemnat de tatăl său.

— Tu ești Gloria, zise Wiremu.

De bună seamă că acum îi arunca, totuși, o privire mai atentă.

— Ne-am jucat împreună în copilărie.

Râse.

— Și tatăl meu își dorea mult să ne căsătorim.

Gloria îl fulgeră.

— Eu nu mă căsătoresc!

Wiremu râse din nou.

— Asta îl va dezamăgi profund pe Tonga. Bine că nu ești fiica lui. Altminteri ar fi găsit cu siguranță vreun *tapu*, care să îi ordone unei fiice de căpetenie să treacă de partea unui fiu de căpetenie. În jurul fiicelor de căpetenie sunt multe *tapu*.

Gloria suspină.

— Și la *pakeha*... murmură ea. Chiar dacă nu se numește așa, firește. Și nici măcar nu trebuie să fii neapărat o prințesă.

— „Moștenitoare” e suficient, completă Wiremu subtil. Cum e America?

Gloria ridică din umeri.

— Mare, răspunse ea.

Wiremu se mulțumi cu asta. Gloria era recunoscătoare că nu o întrebase nimic de Australia.

— E adevărat că acolo toți sunt egali?

— Glumești?

Wiremu zâmbi.

— Nu vrei să cobori de pe cal?

— Nu, spuse Gloria.

— Un *tapu*? întrebă Wiremu.

Ea zâmbi.

A doua zi, Wiremu aștepta la gardul pășunii de iarnă. Oamenii Gwyneirei îngrădiseră de curând mica pășune, și oarecum provizoriu, cu sârmă ghimpată. Oile urmau să mănânce iarbă, care mai era încă mare în locurile protejate de stânci, dar nu trebuiau să calce în picioare porțiunile roase de pășune.

Gloria le făcuse pe Nimue și pe Gerry, un alt câine ciobănesc, să mâne oile gestante în îngrăditură. Apoi, îl îndreptă pe Ceredwen spre Wiremu.

— Ce faci aici? întrebă ea din nou, dar de această dată vocea îi era mai blândă.

— Controlez un *tapu*. Serios, aproape că îmi e rușine de asta. Probabil că îți imaginezi din ce în ce mai mult că aș fi un vraci al tribului. Dar m-a trimis tatăl meu să văd dacă respectați granița.

Gloria se încruntă.

— Nu e pârâul granița? Credeam că de acolo din spate începe vechea O'Keefe Station.

Vechea fermă a lui Helen O'Keefe fusese dată tribului lui Tonga ca despăgubire pentru neregulile survenite pe parcursul vânzării Kirward Station.

— Acolo, în spatele aceluia colț, tatăl meu a descoperit un loc sacru. Sau așa ceva. Acolo s-au războit niște oameni în vremuri imemorabile. A curs sânge și asta sfințește pământul. Trebuie să respectați asta, zice el.

— Dacă ar fi după tatăl tău, toată Noua Zeelandă ar fi *tapu!* se enervă Gloria.

Wiremu rânji.

— Exact așa vede el lucrurile.

Și chipul Gloriei se transformă, de asemenea, într-un rânjel.

— Dar atunci nu veți mai avea voie să mai mâncați niciunde!

— *Touché!*

Wiremu râse. Folosise cuvântul francez cu nonșalanță. Cu siguranță că se făcuse mai multă școală la liceul lui decât la Oaks Garden.

— Ar trebui să-i expui acest raționament. Vino cu mine în sat Gloria, Marama plânge oricum că o vizitezi prea rar. Am prins niște pești, într-un pârau lipsit de orice *tapu*. Îi putem prăji și... ce știi eu... să vorbim despre *tapu* din Anglia?

Zâmbi ispititor.

Gloria se găsea într-o dilemă. Și Gwyneira îi sugerase să o viziteze pe Marama, dacă tot călărea înspre O'Keefe Station. Pe Tonga însă nu prea avea șanse să-l întâlnească acolo, el locuia cu o parte a tribului în satul maori de la Kirward Station, conform filosofiei de a nu renunța niciodată la pământ.

Gwyneira nu se gândise niciodată că ar pleca din vechiul sat și că s-ar duce cu toți oamenii săi la O'Keefe Station.

— Spiritul său trebuie că a locuit înainte în corpul unui *pakeha*, observa James amuzat, atunci când venea vorba despre politica lui Tonga referitoare la teritoriu. Avid să ia, ca bătrâna regină! Ăstuaia numai coloniile îi mai lipsesc.

— Dacă nu vrei, nu trebuie să cobori, spuse Wiremu, arătând spre calul Gloriei. Îți pot da mâncare și sus.

Gloriei aproape că îi veni să râdă; într-adevăr ea îl făcu pe Ceredwen să o ia, ușor în direcția satului maori.

— În timpurile vechi – pe Insula de Nord până în zilele noastre – căpeteniilor le era interzis să atingă mâncarea pe care o împărțeau cu tribul, trăncăni Wiremu, în timp ce mergea, la o distanță plină de respect, alături de Ceredwen. Erau niște „coarne de mâncare” speciale, în care era pusă, și prin care ea ajungea în gura șefului. Cam complicat, nu-i așa?

Gloria nu răspunse. Trăncăneala nevinovată nu îi era neapărat pe plac, se temea să nu dea greș.

— Ce-ai vrut să te faci? întrebă ea, în cele din urmă. Vreau să zic, la universitate...

Wiremu se strâmbă.

— Medic, zise el apoi. Chirurg.

— Oh.

Gloria aproape că putea auzi șoaptele din spatele lui. Probabil că îi spusese „vraci”.

Wiremu își coborî privirea atunci când o văzu pe a ei plimbându-se peste tatuajele sale. Se rușina în mod evident, chiar și aici, pe teritoriul lui, în mijlocul poporului său. Și, în afară de asta, înfloriturile sidefii nu-l desfigurau în niciun caz, din contră, îi făceau figura colțuroasă să pară mai moale. Dar Wiremu într-o sală de operații vestică? Imposibil.

— Tatălui meu i-ar fi convenit mai mult să studiez dreptul, zise el mai departe, pentru a sparge tăcerea.

— Te-ai fi descurcat mai bine?

Wiremu fornăi.

— Ar fi trebuit să mă limitez la chestiunile legate de maori. Aș fi avut din ce trăi, sunt tot mai multe dispute juridice. O sarcină a unui războinic...

— Zice tatăl tău?

Wiremu dădu din cap.

— Doar că eu nu mă cert cu plăcere prin cuvinte.

— Și cum ar fi să te ocupi cu plantele medicinale? propuse Gloria.
Ai putea deveni un *tohunga*.

— Să extrag ulei de arbore de ceai? *Manuka*? întrebă el amar. Sau să devin una cu universul? Să ascult vocile naturii? *Te Reo*?

— Ai încercat să o faci aici, ghici Gloria. De aceea ai fost la Inelul Războinicilor din Piatră.

Lui Wiremu îi năvăli sângele în cap.

— Spiritele n-au fost prea vorbărețe, rosti el.

Gloria își coborî privirea.

— Nu sunt niciodată, șopti ea.

— Lăsați frâu liber respirației! Nu, Heremini, nu încerca să strâmbi din nas, nu face decât să arate foarte comic, dar nu influențează sunetele. Așa-i mai bine. Ani, tu nu vei fi una cu *koauau*, dacă te schimbi, ea te acceptă așa cum ești. Nguru vrea să-ți simtă respirația. Heremini...

Marama ședea în fața casei pentru întâlniri, împodobită din belșug – la realizarea *marae*-ului de la O'Keefe Station, oamenii lui Tonga nu făcuseră nicidecum economie de forțe – și le dădea la două fete lecții de flaut. *Koauau* era un flaut mic, rotunjit, acționat prin *nguru*, cu nasul și gura. Ani și Heremini încercau acum, oricum, să își folosească organul olfactiv pentru producerea unor sunete, iar grimasele pe care le scoteau o făcură pe Marama și pe celelalte femei din jurul ei să râdă.

Gloria aproape că se sperie, dar fetele chicotiră la rândul lor. Nu li se părea a fi prea tragic faptul că nu scoseresă din flaute, până atunci, nimic altceva decât niște sunete șuierătoare.

— Gloria!

Marama se ridică, de cum își văzu nepoata.

— Cât mă bucur să te văd! La cât de rar vii pe aici, ar trebui să dansăm pentru tine un *haka* de bun venit...

De fapt, doar oaspeții stimați, adică în majoritatea lor străini, erau salutați cu un dans, dar Ani și Heremini săriră în sus, își ridicară flautele și schițară niște pași de dans și sărituri. În tot acest răstimp își mânuiau instrumentele de parcă ar fi fost mereu *pounamu* – securi ale războiului. Când începură să mai și urle, în afară de asta, cu nepăsare, niște versuri, Marama le opri.

— Terminați odată, doar Gloria nu-i o străină, ea aparține tribului nostru. În afară de asta, ar trebui să vă fie rușine de cârâitul vostru. Mai bine încercați încă odată cu flautele voastre. Gloria... *mokopuna*... nu vrei să cobori de pe cal?

Gloria roși și sări din șa. Wiremu rânji și încercă să-i ia iapa.

— Mi se permite să duc undeva să pască tronul fiicei de căpetenie sau încalc prin asta vreun *tapu*? o întrebă el.

— Căii mănâncă peste tot, observă Gloria și se miră că Wiremu o luă ca pe o glumă, râzând nepăsător.

— Căii trăiesc prin bunăvoința spiritelor! mai adăugă el și îi scoase șaua lui Ceredwen.

— *Taua*, aici sunt pești pentru cină. Am invitat-o pe Gloria, i se adresă el apoi Maramei.

Ea încuviință.

— Îi vom frige mai târziu. Dar Gloria nu are nevoie de nicio invitație, ea e mereu binevenită. Vino aici, Glory... mai știi să cânti la *koauau*?

Gloria roși. Marama îi arătase în copilărie cum i se răpesc sunetele flautului, iar ea fusese destul de iscusită în ce privește felul în care se suflă, dar melodiile nu erau neapărat partea ei forte. Cu toate acestea, nu voi să o refuze în fața tribului. Luă agitată flautul, suflă în el și se sperie chiar și ea de rezultat. Din *koauau* ieși un fel de

geamăt, care se transformă într-un strigăt. Nemelodic, dar Gloria totuși nu lăsă flautul din mână. Marama luă însă *nguru*, îl duse la gură și începu să dea un ritm. O melodie sălbatică, sfâșietoare... Gloria se sperie atunci când cineva făcu să răsunе și *pahu pounamu*, un alt instrument tipic maori. Ani și Heremini părură să înțeleagă semnul și se ridicară din nou să danseze. Erau încă mici, *haka*-ul de război nu le reușea prea exact, dar făceau niște mișcări sigure, cele ale războinicilor maori de odinioară.

— Folosește Kura acest *haka* în spectacole, sau de unde îl știai? își întrebă Marama nepoata. E o piesă foarte veche – de pe timpul în care bărbații maori luptau împreună cu femeile. Răspândit mai degrabă pe Insula de Nord.

Gloria roși. Nu știuse de dinainte dansul, nimerise sunetul mai degrabă din întâmplare. Dar *koauau*-ul îi strigă furia din suflet – și Marama o conduse în război. Era ciudat: Gloria avea sentimentul că nu făcuse, ci trăise muzica.

— *Kia ora*, fiicelor! Trebuie să mă tem? A izbucnit vreun război?

O voce joasă, plină, răsună din începutul de amurg și Rongo Rongo se apropie de lumina focului pe care Wiremu îl aprinsese între timp.

— Trebuie să mă încălzesc, copii, lăsați-mă lângă foc... dacă nu cumva aveți nevoie de el pentru a întări vârfulurile sulițelor.

Își frecă degetele scurte și puternice deasupra focului. Gloria îl văzu în spatele ei pe Tonga, căpetenia. Se sperie. De când se întorsese acasă, nu-l revăzuse pe Tonga, iar chipul întunecat și tatuat al bărbatului, un maori înalt, aproape că o speria.

Însă Tonga zâmbi.

— Ia te uită, Gloria... fiica celor care au venit cu *Uruao* și cu *Dublin* la Aotearoa.

Gloria roși din nou. Cunoștea ritualul de prezentare al maorilor –

la anumite ocazii importante el se numea *kanu*, pe care străbunii lui îl aduseseră cândva în Noua Zeelandă. Asta fusese, firește, în urmă cu sute de ani. Din contră, Gwyneira, străbuna *pakeha* a Gloriei, venise în Noua Zeelandă acum mai bine de șaiszeci de ani, pe vasul *Dublin*.

— Ești acum aici pentru a intra în posesia moștenirii tale? Cea a Ngai Tahu sau cea a Warden-ilor?

Gloria nu știu ce să răspundă.

— Las-o în pace! rosti Marama. E aici pentru a mânca și pentru a vorbi cu noi.

Gloria fugi recunoscătoare spre pârâul care curgea de-a lungul satului. Nu mai prinsese pești din copilărie, de când Jack o învățase să pescuiască. Mai întâi se arătă neîndemânică, dar apoi, spre uimirea ei, celelalte fete nu râseră de ea. Wiremu i se alătură, pentru a-i arăta cum se face. Gloria se trase de lângă el.

— Vrei să sapi mai bine după cartofi dulci? întrebă o fată mai mare, Pau, care observă că Gloria se retrăsese. Atunci, hai cu mine.

Când se duseră pe câmp, Pau o împinse amical.

— Se pare că Wiremu te place, râse ea. De obicei nu gătește cu noi, face pe marele războinic. Dar azi... și a avut și grijă de calul tău...

— Dar mie nu-mi place de el! zise Gloria, abrupt.

Pau își ridică mâinile în semn de apărare.

— Nu te supăra, mă gândeam doar că... E un băiat bun și fiul căpeteniei. Cele mai multe fete l-ar plăcea.

— E un bărbat! izbucni Gloria, de parcă astfel ar fi spus totul.

— Da, zise Pau liniștită și-i dădu Gloriei o lopată. Sapă în rândul de-acolo, din dreapta. Și scoate-i pe cei mai mici, ăia-s mai gustoși. O să-i spălăm apoi în pârâu...

— Nu mai chinui fata, Tonga. Cel mai bine, las-o de tot în pace. A trecut prin multe...

Rongo Rongo privi în urma Gloriei atunci când plecă împreună cu restul fetelor pentru a pregăti mâncarea.

— Ți-o spun ție spiritele? se interesă Tonga mai în glumă, mai în serios.

O respecta pe Rongo, dar, oricât de mult ar fi făcut apel la tradițiile tribului, dialogul cu spiritele străbunilor săi nu funcționa mai bine ca în cazul fiului său.

Rongo Rongo își dădu ochii peste cap.

— Asta mi-o spune amintirea globului pământesc, pe care domnișoara Helen îl avea în școală, zise ea calmă.

La vremea respectivă, Gwyneira făcuse să dispară, pe neobservate, globul din camera lui Gerald Warden și-l pusese la dispoziția întregii clase.

— Nu mai ții minte unde e America, Tonga? Și cât de mare e Australia? De zece ori mai mare decât Aotearoa. Gloria le-a străbătut, nimeni nu știe cum. O fată *pakeha*, Tonga...

— E pe jumătate maori, se împăună Tonga.

— Pe un sfert, corectă Rongo. Și nici măcar o maori nu știe din naștere cum să supraviețuiască în deșert. Ai auzit doar de Australia? De căldură, de șerpi... Singură-singurică n-a reușit ea.

— Probabil că n-a înotat de una singură nici prin ocean! zise Tonga, râzând.

Rongo încuviință.

— Tocmai! zise ea, chipul ogindindu-i tristețea.

Gloria petrecu o seară liniștită în satul maori – în timp ce Gwyneira își făcu din nou griji pentru ea. Se temuse că Marama o va întreba de Anglia, de călătorie și mai ales de mama ei, Kura. Dar

Marama nu o făcu. Gloria putu să stea acolo pur și simplu și să asculte trăncănitul și poveștile din jurul focului. Tribul se bucura de prezența lui Tonga, datorată unui mic accident de vânătoare. Căpetenia o luase pe Rongo pentru a îngriji un rănit și o adusese după aceea înapoi. Acum, bărbații se lăudau în gura mare cu aventurile lor. Bucata de stâncă, de pe care vânătorul căzuse, devenea tot mai înaltă, iar prăpastia, de unde îl salvaseră ceilalți bărbați tot mai adâncă. Rongo nu spusese nimic la toate astea, asculta doar cu un zâmbet înțelegător pe buze.

— Nu-i asculta. Parcă ar fi copii... îi zise ea, în cele din urmă, Gloriei, care părea să se simtă nesigură pe lângă toți acei lăudăroși.

— Copii? întrebă Gloria cu o voce sugrumată.

Rongo suspină.

— Uneori, copii cu făclii sau cu sulițe și topoare de luptă în mână.

Când, în cele din urmă, Gloria își înșeuă calul – refuzase ajutorul lui Wiremu – Tonga se apropie de ea. Se sperie și păstră o distanță suficient de mare, de parcă ar fi trebuit să apere un *tapu*.

— Fiică a Ngai Tahu, zise el într-un târziu. Indiferent ce ți s-a în întâmplat, e vorba de *pakeha*...

După primele săptămâni agitate, petrecute între fuga de acasă, căutarea unei locuințe și nuntă, Lilian Biller constată, mirată, că banii începeau să i se împruțineze cu mult mai repede decât sperase, deși chiria era ușor de plătit. Dar în ce privea mâncarea și îmbrăcămintea, cărțile necesare lui Ben pentru studiu și, cel puțin, un minimum necesar de mobile, veselă, fețe de masă ori rufărie de pat, tânăra se înșelase amarnic. Primele săptămâni ale căsniciei le petrecuse vânând chilipiruri și străduindu-se să cumpere cel puțin mobile la mâna a doua, însă nimic nu i se făcuse cadou în Auckland; aici standardul de viață era vizibil mai ridicat decât în Greymouth.

Lilian se gândi, așadar, la un mod de a câștiga bani, și i se adresă, în acest sens, mai întâi soțului.

— Nu poți să-ți găsești ceva de lucru la universitate?

Ben își ridică iritat privirea din cartea pe care tocmai o citea.

— Draga mea, eu lucrez zilnic la universitate!

Lilian suspină.

— Mă gândeam la o muncă plătită. Profesorul tău n-are nevoie de ajutor? Nu poți să ții și tu niște cursuri sau așa ceva?

Ben scutură din cap cu părere de rău. Facultatea de Lingvistică a Universității din Auckland tocmai se punea pe picioare. Numărul studenților abia dacă justifica un post de profesor, fără să mai pomenim de cel al unui asistent. Cât despre domeniul științific ales de Ben, acesta întâmpina, ce-i drept, un interes imens din partea profesorului său, dar teme precum „Comparația dialectelor polineziene cu scopul de a îngrădi locul de origine al primilor imigranți maori” abia dacă ar fi reușit să umple un amfiteatru.

— Pff, atunci va trebui să-ți cauți altceva, îi întrerupse Lilian

lungile explicații în acest sens. Avem nevoie de bani, dragule, asta-i clar ca bună ziua.

— Dar studiul meu! Dacă îmi îndrept acum toată atenția asupra lui, mai târziu voi putea...

— Mai târziu, vom fi murit deja de foame, Ben. Dar nu-i nevoie să lucrezi toată ziua. Caută-ți ceva ce poți face pe lângă studiu. Dacă lucrez și eu, ne descurcăm noi cumva.

Lilian îl sărută încurajator.

— Ce vrei să lucrezi? întrebă el mirat.

Nimeni din Auckland nu voia să învețe să deseneze, însă Lilian reuși să găsească în cel mai scurt timp un număr bun de elevi, care voiau să studieze pianul cu ea. Ea își îndrepta mai degrabă atenția asupra cartierelor de muncitori, ferindu-se de familiile de intelectuali. La urma urmei, era foarte posibil ca soția casnică de acolo să cânte mai bine la pian decât ea. În acest caz, nu mai era o problemă. Printre imigranții harnici ai celei de-a doua generații, care ajunseseră, prin atelierele lor înfloritoare, la o bunăstare mai mult decât modestă, se regăsea dorința de a-i imita pe cei „bogați” iar pentru asta era nevoie, conform opiniei generale, și de o educație muzicală a copiilor.

Afișele lui Lilian din alimentare și din cârciumi au avut un ecou neașteptat de mare. La urma urmei, nu trebuiau să-și înfrângă teama de a intra la o școală de muzică sau de a învăța de la un profesor licențiat. Lilian nici nu părea să inspire teamă, ci îi câștiga pe părinții agitați la fel de ușor ca și pe elevi: firește că era impresionant că își însușise arta muzicală în Anglia și, totuși, se putea vorbi cu ea normal. La asta se mai adăuga și faptul că Lilian nu era prea riguroasă în ce privește principiile clasice. Reducea exercițiile pentru degete și studiile la un minimum necesar, astfel

încât elevii ei puteau să clămpănească de multe ori deja din a treia sau a patra oră vreun cântec mai ușor. Și, fiindcă clientela ei cânta mai degrabă din voce decât să meargă la concerte de pian – vociferările mușteriiilor din cârciumă le alungau lui Ben și lui Lilian deseori somnul – ea mai punea accentul și pe acompaniamente simple pentru muzicanți stradali și cântece patriotice. Rezultatele nu întârziară să apară: nimic nu-i convingea mai mult pe părinții elevilor ei de talentul odraslei lor sau de genialitatea profesoarei decât faptul că la următoarea serbare în familie se puteau strânge cu toții în jurul pianului și să trântescă un *It's a long Way to Tipperary*.

Lui Ben îi era cu mult mai greu să câștige bani. Trebuise să se folosească mai degrabă de forța mușchilor decât de mai mult sau mai puțin existentele sale talente. În port se găseau însă aproape zi și noapte slujbe pentru zilieri. Ben încărca și descărca vapoare și camioane, de cele mai multe ori dimineața, înainte de începerea cursurilor.

Timp de câteva luni, cei doi se descurcă bine. Banii erau suficienți chiar și pentru câteva haine noi și pentru o masă bună, cu două scaune. Modul în care își duceau viața deasupra cârciumii era în continuare nesatisfăcător. Era mereu gălăgie, puțea a bere și a untură râncedă, și Lily se plângea că nu putea accepta seara elevi, fiindcă se temea să meargă acasă singură prin cartier. Toaleta de pe culoar era o catastrofă – niciunul dintre ceilalți chiriași nu părea nici măcar să se gândească să o curețe din când în când. Și, odată, Lilian chiar se temu de moarte, în clipa în care unul dintre bărbații mereu beți, ale căror familii locuiau în celelalte locuințe, se rătăci într-o noapte și începu să bată și să lovească furios în ușa lor. Pe termen lung, Lilian nu putea și nici nu voia să rămână – cu atât mai mult, cu cât începu să se lupte cu greața matinală.

— Și, în cele din urmă, s-a întâmplat! chicoti mult prea decăzuta

ei vecină, când ea se clătină, cu fața palidă și încă în capotul de dimineață, de la toaletă înspre locuință. Chiar mă întrebam când se pune ceva la cale și la voi.

Femeia respectivă avea patru copii. Trebuia deci să știe despre ce vorbea. Totuși, Lilian își permise o consultație la doctor, care îi consumă toate economiile. Beată de fericire, dansă aproape până în port, pentru a-l aștepta pe Ben.

— Nu e minunat, Ben? Un copil!

Lilian îl întâmpină imediat, pe chei, cu minunata ei veste. El tocmai căra niște saci de pe unul dintre vapoare la un camion și părea a fi complet epuizat, însă Lilian nu observă. Era extraordinar de încântată și plină de planuri.

Ben însă nu putu să se bucure la fel de mult. Începuse să lucreze dimineața la cinci, apoi își petrecuse ziua la universitate și acum mai ajuta și la descărcarea unei încărcături. Astfel putuse să contribuie mai mult la situația financiară a familiei și sperase, de fapt să poată studia în următoarele zile nestingherit. De când își începuse doctoratul, se zgârcea pentru fiecare clipă liberă. Faptul că Lilian rămăsese gravidă avea să îl oblige acum să facă eforturi și în continuare. La urma urmei, familia trebuia să fie întreținută și, nu peste foarte mult timp, avea să fie nevoit să o facă și complet singur.

— Nu o să fie chiar atât de rău, Ben! îl consolă Lilian. Uite, câteva luni mai pot da lecțiile mele. Și, în timpul acesta, te grăbești și tu cu lucrarea cât poți. După ce îți vei lua titlul de doctor, o să primești cu siguranță o slujbă plătită. Profesorul tău e încântat de tine!

Deși lucrurile stăteau astfel, doar din onoruri academice nu se prea putea trăi. Ben însă nu vedea prea bine o a doua catedră de lingvistică la Universitatea din Auckland, cu atât mai puțin pentru un doctorand atât de tânăr. Cutuma era ca, după obținerea titlului, să îți cursuri la alte universități și să te formezi în continuare.

Uneori, se mai găseau și burse de cercetare, dar, în cazul domeniului de cercetare, mai ciudat, al lui Ben, era destul de puțin probabil să primească una. Și, făcând abstracție de toate acestea, era aproape imposibil, chiar și pentru un student supradotat, să-și termine studiile doctorale în aproape nouă luni.

Lilian își mușca buza inferioară, în vreme ce Ben îi expunea toate acestea.

— Dar așa, cu munca asta de prin port, nu câștigi suficient, observă ea. Cu atât mai puțin, când ne vom căuta o locuință nouă.

Ben suspină.

— O să mă gândesc la ceva, promise el, vag, pentru a zâmbi totuși după aceea. O să reușim noi cumva. Doamne, Lily, un copil! Și am făcut totul pe cont propriu!

Lilian îl iubea pe Ben din inimă, dar descoperi curând că ideile lui senzaționale țineau mai degrabă de domeniul sintaxei și al melodicității propozițiilor polineziene decât de cel al rezolvării problemelor vieții cotidiene. Astfel, nici nu se baza pe ideile lui, ci se gândi ea însăși care dintre talentele lui puteau fi folosite pentru a face un profit. Ideea decisivă îi veni când trecu, în drumul ei spre un elev de pian, pe lângă biroul ziarului *Auckland Herald*. Un cotidian! Ben era poet! Să scrie reportaje și articole ar fi trebuit să-i fie floare la ureche. Și era cu siguranță mai bine plătit decât descărcarea transatlanticelor!

Ferm hotărâtă, Lilian păși în încăpere și ajunse astfel într-un birou de mărime medie, în care câțiva bărbați clămpăneau la mașinile lor de scris, urlau în telefoane sau sortau hârtii. Era un adevărat vacarm.

Lilian se adresă primului om care îi ieși în cale.

— Thomas Wilson, răspunse bărbatul, fără să se uite măcar la ea.

Părea să corecteze un articol și ronțaia, în acest timp, un creion, atunci când nu trăgea în grabă dintr-o țigară. Lilian se încruntă.

Dacă Ben s-ar fi apucat de fumat, câștigul în plus ar fi fost inexistent.

— Acolo...

Bărbatul îi arată cu creionul spre o ușă cu o tăbliță: „BIROU REDACTOR – ȘEF”. Lilian bătuse în ușă cu încredere.

— Intră, Carter! Și, de data asta, sper că ai terminat! tună o voce dinăuntru.

Lilian se strecură prin ușă.

— Nu vreau să deranjez, zise ea blând.

— Nu deranjați. Doar dacă indivizii ăia de afară îmi dau, în sfârșit, textele să le parcurg și să le dau bunul de tipar. Dar asta pare să dureze. Deci, cum vă pot ajuta?

Bărbatul solid, chiar dacă nu neapărat foarte simpatic, dindărătul biroului, nu se sinchisi să se ridice, însă îi făcu semn lui Lilian să ia loc. Avea o față lată, acum ușor înroșită, dominată de un nas borcănat. Părul îi era închis la culoare, dar începea deja să încărunțească. Ochii albaștri-cenușii ai lui Wilson păreau să fie mici, dar îl scrutau pe interlocutor cu mare atenție și cu o expresie aproape juvenilă.

Lilian se așeză pe un scaun îmbrăcat în piele, de cealaltă parte a biroului dezordonat, plin de hârtii. Era și o scrumieră; șeful fuma doar trabuc.

— Ce trebuie să știi pentru a putea lucra la ziarul dumneavoastră?

Lilian nu se pierdea în detalii.

Wilson rânji.

— Să scrii, zise el scurt. Și să gândești, ar cam fi de dorit. Dar după cum o dovedește zilnic gloata aia de afară, merge și fără.

Lilian se încruntă.

— Soțul meu e lingvist. Și scrie poezii.

Wilson îi privi fascinat strălucirea din ochi.

— Astfel, cerințele de bază ar fi îndeplinite, făcu el.

Lilian radia de bucurie.

— Asta-i minunat... adică, vreau să spun, dacă mai angajați oameni. Avem nevoie de o slujbă cât se poate de repede!

— Un post cu contract de muncă nu e liber în clipa asta... chiar dacă e foarte posibil să dau afară pe careva chiar azi! Dar colaboratorii externi sunt mereu bineveniți.

Wilson trase din trabuc cu nesaț.

— De fapt, noi căutăm o slujbă care se poate face pe lângă treaba de la universitate, preciză Lilian.

Wilson dădu din cap.

— Ca „lingvist” nu se prea câștigă mult, nu? făcu el.

Lilian îi aruncă o privire nefericită.

— Până acum, nimic! Dar profesorul spune că Ben ar fi strălucit. Toți o spun, el a avut chiar și o bursă la Cambridge, dar războiul...

— Poate soțul dumneavoastră să-mi arate ceva deja tipărit? întrebă Wilson.

Lilian scutură din cap.

— Nu. Dar cum vă spuneam, scrie poezii.

Zâmbi.

— Poezii minunate...

Wilson pufni.

— Doar că poezii nu publicăm. Aș putea însă să mă uit peste una dintre elegiile lui. Poate că soțul dumneavoastră mă mai învață câte ceva...

— Uitați aici!

Lilian îl privi încântată și căută în geanta ei de mână, din care

scoase aproape triumfător o bucată de hârtie mototolită și aproape ferfeniță.

— Cea mai frumoasă o am întotdeauna la mine.

Se uita la Wilson, așteptând parcă aplauze, până când acesta despături hârtia și parcurse în grabă textul. Colțurile buzelor sale tresăriră aproape insesizabil în tot acest răstimp.

— În orice caz, nu face greșeli ortografice, zise el într-un târziu.

Lilian scutură jignită din cap.

— Bineînțeles că nu! În afară de asta, el vorbește franceză și maori și câteva dialecte polineziene, care...

Thomas Wilson rânji.

— Bine, bine, tânără doamnă. Am înțeles, el este cireașa de pe tort. Maori spuneți? Atunci ar trebui să se descurce și prin lumea spiritelor?

Lilian își arcui sprâncenele.

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți...

— Era o glumă. Dar dacă bărbatul dumneavoastră ar avea chef, avem o invitație la o ședință de spiritism. O anume doamnă Margery Crandon din Boston, precum și câțiva dintre mai marii Aucklandului intenționează să invoce câteva spirite. Femeia respectivă trăiește din asta, e un medium. Asta zice ea cel puțin și, în ce mă privește, i-ar plăcea să aibă aici mai multe ședințe, motiv pentru care ar fi extrem de interesată să apară un reportaj despre treaba asta – poate că ar fi chiar un subiect pentru un foileton. Dar băieții mei au refuzat unul după altul, nimeni nu vrea să trezească morții alături de doamna Crandon, iar colaboratorilor mei le-am dat deja alte însărcinări. Deci, dacă soțul dumneavoastră ar vrea să o preia, s-ar preta la un foarte bun articol de probă. După aceea, mai vedem.

— Ce... ăăă... ce ar însemna asta din punct de vedere financiar?

se interesă Lilian.

Wilson râse.

— Spiritismul sau articolul? Ei, colaboratorii noștri sunt plătiți la numărul de rânduri. Nu însă și mediumurile, din câte știu eu, după numărul spiritelor invocate...

Înainte ca Lilian să mai poată pune o altă întrebare, unul dintre colaboratorii lui Wilson trânti de perete ușa.

— Șefu', aici sunt textele!

Aruncă pe birou un teanc de hârtii proaspăt corectate, ce lăsa însă o impresie haotică.

— A durat mult și bine, bombăni Wilson. Deci, tânăra mea doamnă... cum vă numiți de fapt? Aveți aici invitația. Textul vreau să-l am până mâine la cinci pe masă, cu cât mai devreme, cu atât mai bine. De acord?

Lilian încuviință.

— Ben Biller, zise ea. Adică el e soțul meu.

Wilson era deja ocupat cu alte lucruri.

— Ne vedem mâine.

— Am fost cândva la o astfel de ședință, zise Lily, în timp ce-i pregătea lui Ben singurul și așadar cel mai bun costum. În Anglia. La aproape fiecare sfârșit de săptămână eram la prietenele mele, iar mama uneia era pasionată de spiritism. Invita mereu câte un medium. S-a întâmplat odată să fiu și eu de față. A fost destul de straniu.

— Ei bine, problema e mai puțin dacă e straniu sau nu, cât dacă face față unei cercetări științifice, zise Ben, ușor indignat.

Amestecul lui Lilian în privința slujbei sale îl surprinsese, și cu atât mai mult, începutul ei imediat. Însă bineînțeles că redactarea textelor i-ar fi fost mai comodă decât descărcarea vapoarelor cu

mărfuri, deși Ben nu era convins că lucrul la un cotidian de duzină nu i-ar fi putut dăuna renumelui său de om de știință.

— Dar poți să-ți iei un pseudonim! îl informă Lilian nerăbdătoare. Hai, lasă nazurile și îmbracă-te. Treaba asta e floare la ureche!

Lilian dormea deja când Ben ajunsese acasă în miez de noapte, și dormea în continuare când el trebui să plece dimineața din nou. De aceea își făcuse întreaga dimineață griji dacă Ben va reuși să termine la termen articolul. Într-adevăr, el ajunsese acasă abia pe la trei și jumătate, dar, spre ușurarea lui Lilian, scrisese textul între două seminarii de la universitate.

— Grăbește-te și du-i-l domnului Wilson! îl somă ea. Atunci te încadrezi foarte bine în timp, cel târziu la cinci, a zis el.

Ben își mușcă buzele.

— Lily, am acceptat să citesc împreună cu profesorul o lucrare. De fapt, trebuie să plec acum din nou. Nu poți duce tu articolul?

Lilian ridică din umeri.

— Bineînțeles că pot. Dar n-ar trebui să faci și tu personal cunoștință cu domnul Wilson?

— Data viitoare, dragă, bine? De data asta, o să lăsăm lucrarea să vorbească pentru sine. Mă gândesc că nu va fi nicio problemă.

Ben ieșise deja pe ușă, înainte ca Lilian să mai poată răspunde ceva. Își luă, resemnată, șalul. Din fericire, în Auckland nu era nevoie de paltoane. Clima era mereu blândă și Lilian aproape că se obișnuise cu vegetația tropicală. Drumul o purta acum spre centru. *Auckland Herald* își avea sediul într-una dintre plăcutele case victoriene care dominau părți întregi ale Queen Street.

Thomas Wilson era aplecat peste câteva texte, pe care le corecta cu fruntea încruntată.

— Ei? Iar dumneata, tânără doamnă? Unde-i soțul dumitale? Doar nu l-o fi făcut doamna Crandon să dispară?

Lilian zâmbi.

— A făcut mai degrabă să apară ceva... Ectoplasmă sau așa ceva. Din păcate, soțul meu nu poate lipsi de la universitate, da, m-a rugat să vă aduc articolul.

Thomas Wilson o privi cu bunăvoință pe fata firavă, cu părul lung și roșcat, ce-i ieșea de sub o pălărioară verde, șic. Haine ieftine dar o exprimare îngrijită și o engleză impecabila. Și foarte harnică la ajutorul de început pe care i-l acorda soțului. Spera ca individul să o merite!

Wilson citi articolul în diagonală. Apoi îl aruncă pe birou și o fulgeră furios pe Lilian. Fața îi era din nou roșie.

— Ce-ți imaginezi, fetițo? Că public gunoiul ăsta absolut Tot respectul pentru încântarea ta față de soț, o fi având el calitățile lui, dar asta...

Lilian se sperie și întinse mâna după hârtie.

Auckland, 29 martie 1917

Doamna Crandon din Boston a oferit, la 28 martie, unui mic cerc de intelectuali din Auckland, o imagine fascinantă a variabilității dimensiunilor. Și scepticii în ceea ce privește verificarea fenomenului au trebuit să fie de acord că manifestarea unei substanțe amorfe, albicioase, provocată de americanca de douăzeci și noua de ani, nu se poate explica prin legile naturii. Aceasta, denumită în jargonul de specialitate drept „ectoplasmă”, material fragil, proiectează imaginea spiritului ei protector, care îi comunică într-o limbă fascinantă. „Enochiana”, care impune prin sintaxă și dicție, nu corespunde, așadar, grosolăniei care apare mai degrabă în context religios. În ce privește verificarea identităților spiritelor invocate în continuare de doamna Crandon, martorul obiectiv trebuie să apeleze la interpretări subiective. Doamna Crandon face

referire totuși la cunoscutul autor și soldat Sir Arthur Conan Doyle, care a declarat că spusele ei sunt reale, iar a cărui integritate este lipsită de orice tăgadă.

— Dumnezeu! îi scăpă lui Lilian.

Thomas Wilson rânji.

— Vreau să spun, firește... Dumnezeu, cum de-am putut uita. Domnule Wilson, îmi pare nespus de rău, dar soțul meu mă rugase să mai fac niște mici corecturi la acest text, înainte de a vă înmâna copia transcrisă pe curat. Aceasta este, firește, prima variantă, dar eu... eu am uitat pur și simplu, iar mângăleala de aici...

Căută după o foaie, în care lui Thomas Wilson nu-i fu greu să recunoască hârtia de scrisoare cu poezia.

— Firește că nu v-o pot da. Acordați-mi puțin timp, vă rog, să fac corecturile schițate de soțul meu.

Chipul lui Lilian se înroși ușor. Wilson încuviință.

— Predarea e la ora 17.00, zise el și scoase ceasul de buzunar din aur. Deci, mai aveți un sfert de oră. Atunci, la treabă.

Îi trânti un bloc-notes sub nas și se întoarse din nou la manuscrisele lui. Văzu cu coada ochiului cum tânăra ezită mai întâi câteva clipe, dar apoi creionul începu să-i zboare ca vântul peste hârtie. După exact cincisprezece minute, Lilian părea să fie epuizată, însă îi întinse un articol complet refăcut.

Medium sau șarlatană? Spiritistă pune pe gânduri societatea din Auckland

La 28 martie, mediumul american, conform pașaportului, Margery Crandon, de douăzeci și nouă de ani, a oferit un spectacol unor onorabili reprezentanți ai societății din Auckland precum și unui reporter al ziarului Herald. Doamna Crandon atrage însă atenția asupra provenienței ei dintr-o familie nobiliară din România. Legătură, pe care

autorul acestor rânduri o face cu Baronul țiganilor al lui Straus, trebuie să-i fie privită cu îngăduință. Fiindcă, și în rest, multe elemente din înfățișarea doamnei Crandon aminteau de o operetă sau, mai degrabă, de o performanță de varieteu. Culisa și introducerea au creat efectul scontat al unei groaze confortabile. În acest sens, doamna Crandon demonstrează un talent actoricesc deosebit în ceea ce privește crearea de „ectoplasmă”, precum și în timpul unei pălăvrăgeli consistente într-o limbă necunoscută, numită „enochiană”. Aparent s-a manifestat în acest timp și „spiritul ei protector” dar care a avut mai multe în comun cu o bucată de tul umedă, decât cu o apariție din lumea de dincolo.

Doamna Crandon l-a mânuit atât pe acesta, cât și alte apariții ale spiritelor, cu suveranitatea unui păpușar versat, prin care i-a reușit, într-adevăr, să convingă pe câțiva dintre cei prezenți de veridicitatea fenomenelor invocate de ea. Însă nu a reușit să înșele privirea critică și incoruptibilă a ziarului Auckland Herald, și nici măcar prietenia cu Sir Arthur Conan Doyle, pe care, aparent, o cultivă, nu ne-a convins. Sir Arthur Conan Doyle e un bărbat care leagă un surplus de fantezie cu o deosebită integritate. Fără doar și poate că îi este mai la îndemână să creadă în invocarea spiritelor decât în faptul că o doamnă, a cărei apariție pare să fie departe de orice îndoială, își înșală susținătorii ei nobili și onorabili.

Thomas Wilson izbucni în râs.

— Soțul dumneavoastră are o pană ascuțită, rosti el, binedispus. Și pare să înțeleagă ceva din comunicarea spirituală, fiindcă tocmai am observat cum v-a dictat totul direct în mână... Sau ați învățat pe de rost? Oricum, nu contează. Cum își produce domnul Biller textele îmi este absolut indiferent. În ce-l privește pe ăsta, tăiați „Baronul țiganilor”. Cei mai mulți dintre cititorii noștri nu sunt atât de culți. Și câteva dintre cuvinte au prea multe silabe și propozițiile ar trebui să fie mai scurte. În rest, e foarte bun. Puneți să vi se plătească pe loc douăzeci de dolari. Ah, da, și trimiteți-vă soțul

mâine pe chei. Acolo va sosi o încărcătură de invalizi din Anglia, care au trecut prin Gallipoli. Am dori să primim un reportaj despre asta, atât de patriotic, încât să nu se simtă nimeni luat peste picior, dar suficient de critic, cât să se întrebe până și ultimul om de ce ne lăsăm tinerii să crape pe o plajă dinaintea unei trupe turcești de văcari. O zi frumoasă, doamnă Biller!

Lilian se duse cu Ben în port și vorbi cu o soră medicală și cu vreo câțiva veterani, a căror apariție o șocă de-a dreptul. Apoi, înlocui reportajul de lemn al lui Ben, care se axa mai mult pe importanța geografică a coastei turcești, pe importanța Strâmtorii Dardanele pentru evoluția războiului și care creiona construcțiile de apărare lumesti, printr-o descriere răscolitoare a ultimelor bătălii, precum și o apreciere foarte emoționantă a retragerii, în cele din urmă încununată de succes, a trupelor: „Cu toată mândria față de această performanță epocală, autorul are un sentiment apăsător văzându-i pe toți acești tineri care și-au pierdut sănătatea pe o plajă în Marea Mediterană, și care, prin aceasta, și-au câștigat neîndoielnic locul în istoria universală. Gallipoli va fi de-acum înainte sinonim eroismului, dar și al absurdității și al cruzimii războiului.”

— Tăiați „sinonim”, făcu Thomas Wilson. Nimeni nu pricepe asta. Și scrieți mai bine „simbol”. Și spuneți-mi odată cum vă numiți, doar nu vă pot striga „Ben”!

În următoarele luni, Lilian Biller scrisese, ascunsă sub inițialele BB, despre botezuri de vapoare, despre aniversări ale Pactului de la Waitangi, despre conferințe ale industriei de prelucrare a lemnului și despre lucrările de extindere ale universității. Spre încântarea domnului Wilson, ea reușea să scoată și din cele mai banale teme niște aspecte amuzante. Până și ei i se părea treaba asta atât de distractivă, încât începu să-și reducă din ce în ce mai mult orele de pian. Dar, în principiu, munca de la *Auckland Herald* nu le rezolva problema. Și în acest caz, trebuia să iasă din casă pentru a participa la evenimente și pentru a vorbi cu oameni, iar faptul că era gravidă o făcea să fie tot mai grasă și mai greoaie. Cu copilul după ea nici n-ar mai fi putut merge – dar tânăra familie urma să aibă atunci și mai multă nevoie de bani.

Să-l câștige pe Ben ca reprezentant era o chestiune lipsită de orice speranțe. Un stil ușor, plin de umor, nu-l caracteriza; Ben folosea cuvinte inevitabil pline de greutate, înclina spre formulări încărcate și renunța doar pentru textele științifice la un anumit fast. Lilian era dezarmată și se plânse în cele din urmă la Thomas Wilson de problema ei, când sarcina nu se mai putea ascunde.

— Nu mai intru în nicio rochie! Este imposibil să mă duc la recepția ducelui. Și, în curând, va fi din ce în ce mai rău!

Editorul căzu puțin pe gânduri. Apoi își atinse cuta dintre ochi. Care apărea mereu când medita intens.

— Știi ceva, Lilian? De fapt, am avea nevoie – mai mult decât de vizita Ducelui Cutărescu, în vederea clădirii cutărică, de câteva povești drăguțe. Ceva care să îi înveselească pe oameni. Suntem în cel de-al treilea an de război, umplem foaia asta cu reportaje despre

bătălii și despre pierderi de vieți omenești. Pe străzi, vedem „eroii de la Gallipoli” umblând în cârjele lor, iar băieții de la ANZAC își dau ultima picătură de sânge în Franța și în Palestina. În afară de cerințele de armament, economia stagnează, iar oamenii sunt îngrijorați. Nu pe nedrept, în treacăt fie spus; lumea este un imens câmp de luptă și nimeni nu înțelege din ce cauză. În cazul ăsta, omul simplu trebuie că se teme că niște nebuni ne vor ataca, până și aici. În orice caz, domnește o dispoziție apăsătoare...

— Da? întrebă Lilian.

Până atunci nu o observase. În afară de problemele materiale, ea continua să locuiască în al nouălea cer cu Ben al ei.

— Trebuie să fie vorba de dragoste, bombăni Wilson.

Între timp, ajunsese să o cunoască mai îndeaproape pe mica lui scriitoare, și cel puțin în linii mari, povestea ei și a lui Ben.

Lilian dădu din cap.

— Da! ciripi ea.

Wilson râse.

— Deci, ce voiam să spun este că aș lărgi cu plăcere foiletonul cu vreo câteva povești care să mai învelească lumea. Povestiri, deci nu e vorba de investigații, ci de fantezie pură. Însă ar trebui să sune, totuși, suficient de autentic. Să nu fie doar vorba despre „inimi scurse” sau ceva de acest gen.

O amenință cu degetul.

Lilian roși.

— Ce spui? Ai putea scrie așa ceva?

— Pot încerca! răspunse Lilian – și prima idee îi venise deja pe drumul spre casă.

Două zile mai târziu, îi adusese lui Wilson prima poveste, cea a unei asistente medicale din Hamilton care lua în fiecare duminică trenul pentru a-și vizita bătrâna mamă din Auckland. Făcea asta de

când se dăduse drumul la acea rută, iar Lilian intră cu plăcere în detaliile descrierii inaugurării, în cadrul căroră Graham Nelson, un conductor de tren, o întâlnise pentru prima dată pe tânără. De atunci înainte, o văzuse în tren săptămână de săptămână, iar cei doi se îndrăgostiseră unul de altul, însă nu îndrăzniseră vreodată să schimbe câteva cuvinte sau chiar să-și mărturisească sentimentele. Abia după ani de zile, când mama asistentei medicale murise și ea nu mai apăruse în tren, Nelson pornise în căutarea ei... și firește că totul se sfârșea cu o nuntă. Lilian îmbogăți relatarea cu descrieri de peisaje, aduse în discuție mândria Noii Zeelande legată de compania de căi ferate și capacitatea de a se jertfi a asistentei, care, din dragoste, abia dacă reușise să se despartă de micii ei protejați din spital.

Wilson făcu o figură plictisită, dar dădu textul la tipar în prima duminică. Cititorii lui, în special femeile, fură mișcați până la lacrimi. Lilian continuă de îndată cu povestea unui erou de la Gallipoli, a cărui prietenă îl crezuse mort, dar care rezistase tuturor vitregiilor, până când, în cele din urmă, bărbatul se întorsese acasă, după ani și ani.

De acum înainte, ea își avea asigurat locul în foileton. Cititoarele fierbeau de nerăbdare să citească noile povestiri ale lui BB. Ben Biller, însă, se înfiora ori de câte ori răsfoia respectivele povești.

— Asta-i mizerie și gunoi! zise el îngrozit, cu atât mai mult, cu cât scenele de dragoste din povestiri deveneau, de la o săptămână la alta, tot mai plastice. Dacă se va afla vreodată că am ceva de-a face cu asta...

— Nici nu ai, dragule!

Lilian râse și își căută pălăria. Tocmai își terminase următoarea povestire și avea de gând să-și ducă textul în Queen Street. În curând, însă, Ben trebuia să preia această sarcină, fie că voia, fie că

nu. Între timp, Lilian se considera o balenă eşuată. Şi mai avea încă două luni până la naşterea copilului – şi nesfârşit de multe idei pentru noi poveşti sentimentale.

Ceea ce era mai mult decât necesar. Banii în plus îi dăduseră, ce-i drept, lui Lilian posibilitatea de a-şi cumpăra câteva rochii pentru femeii însărcinate, şi pusese deja nişte bani deoparte pentru trusoul bebeluşului. Dar la o locuinţă nouă în continuare nu se putea gândi. Ben avea treabă cu doctoratul lui şi câştiga cu atât mai puţin în port.

— Fără mizeria şi gunoii mei nu ne descurcăm. Oamenilor le place! zise Lilian, sfidătoare.

Ben îi aruncă o privire aproape acuzatoare. Nu avea să priceapă niciodată de ce majoritatea oamenilor se interesau mai degrabă de lucruri precum căsnicia regelui britanic decât de frumuseţile gramaticii polineziene. Oricum, între timp, propriile poezii îi deveniseră până şi lui penibile.

— Ar trebui să încerci cu un roman, rosti Thomas Wilson, după ce trecu rapid în revistă noile manuscrise ale lui Lilian. Oamenii sunt absolut înnebuniţi după poveştile dumitale. Serios, Lilian, dacă ar trebui să mă iau după scrisorile cititorilor, aş putea publica zilnic câte una dintre operele tale sentimentale.

— Se plăteşte bine? se interesă Lilian.

În ciuda sarcinii înaintate, ea arăta din nou încântător. Rochia ei largă, în carouri verde-deschis şi închis de scoţian, se asorta cu ochii ei vioi şi cu tenul ei deocamdată palid. Îşi prinsese părul, fără doar şi poate pentru a părea ceva mai în vârstă. Pe frunte i se strânseseră câţiva stropi de sudoare. Trebuie că o epuizase drumul cel lung din cartierul portuar până în oraş.

Wilson zâmbi.

— Banii ăştia păcătoşi! Unde mai e nevoia artistei de realizare?

Lilian își încreți fruntea.

— Cât? întrebă ea apoi.

Wilson o găsea fenomenală.

— Deci, Lilian, o să facem astfel: scrieți două capitole de probă și eu o să vă conduc la un editor care îmi este amic. Pentru asta, însă, va trebui să mergem la Wellington. O să fii în stare?

Lilian râse.

— Ce? Călătoria cu trenul sau cele două capitole? Cele din urmă nu-s nicio problemă. Și, dacă le termin repede, nici copilul n-o să se nască, de bună seamă, în compartimentul de tren.

Doar trei zile mai târziu, Lilian se prezentă din nou, cu un manuscris al primelor două capitole, aranjate într-o mapă ordonată în care se mai găsea și un scurt rezumat. *Stăpâna de la Kenway Station* istorisea povestea unei tinere scoțiene, care se lăsa ademenită în Noua Zeelandă de un pretendent la mâna ei. În acest sens, Lilian amestecă poveștile străbunicilor ei, Gwyneira și Helen. Povestea, foarte plastic, trecerea peste ocean și prima întâlnire cu extrem de sumbrul baron al oilor, Moran Kenway. În cele din urmă, fata se trezea înconjurată de lux, dar maltrată și nefericită la o fermă, departe de orice așezare omenească. Lilian avusese poate câteva remușcări, când făcuse o mică legătură cu prima căsnicie a mamei ei, Elaine. Dar, spre norocul ei, prietenul eroinei din copilărie nu o uitase. Îi urmase în Noua Zeelandă și făcuse, ca vântul, avere pe câmpurile aurifere și se grăbise să o salveze pe fată.

Thomas Wilson citi textul în diagonală și își frecă ochii.

— Ei? întrebă Lilian, care părea să fie cam nedormită.

În mod incredibil, de această dată nu fuseseră de vină nici dragostea, nici scandalul din cârciumă, ci extazul de a scrie. Aproape că nu se putuse dezlipi de povestea ei.

— Cum vi se pare?

— Oribil, răspuse Wilson. Dar oamenii o să v-o smulgă din mâini! O trimit de îndată la Wellington, să vedem ce are de spus Bob Anderson.

Ben Biller se împotrivi cât putu ideii de a o lăsa pe Lilian să plece singură la Wellington, și trebui să fie îmbunat, în cele din urmă, de faptul că Wilson îi luă și lui un bilet de tren. Astfel, Ben se întâlni cu reprezentanții universității de acolo și discută despre posibilitățile de a fi lector invitat, în vreme ce Wilson și Lilian negociază cu Bob Anderson. În final, Lilian semnă nu doar un contract pentru *Stăpâna de la Kenway Station*, ci și pentru volumul următor. Wilson o sfătui să mai aștepte însă, fiindcă avansul va fi, cu siguranță, mai mare, dacă prima ei carte se va vinde bine, dar Lilian scutură din cap.

— Avem nevoie de bani acum, zise ea și dezvoltă pe dată un alt subiect.

Moștenitoarea de la Wakanui se dovedi a fi un soi de ediție neozeelandeză a lui Pocahontas, în care un *pakeha* se îndrăgostea de o prințesă maori.

— Îmi imaginez ceva îngrozitor de romantic! se emoționează Lily la cina simplă care urmase, luată într-un restaurant extrem de luxos. În vreme de restriște, războinicii maori trebuiau să se târască printre picioarele fiicei căpeteniei, știți? Astfel, ei treceau pragul de la omul pașnic la războinicul neîndurător. Și imaginați-vă sentimentele sale, când știa foarte bine că tatăl său îi va trimite împotriva iubitului ei...

— Fiicele căpeteniei, care aveau rol de preotese, erau supuse unui *tapu* foarte restrictiv, rosti Ben cu o față acră. Foarte puțin probabil ca o astfel de fată să vadă un *pakeha*, darămite ca el să mai și scape apoi cu viață...

— Nu mai exagera atâta cu știința, iubitele! râse Lilian. Doar nu scriu un studiu despre cultura maori, ci doar o poveste foarte bună.

— Unde tocmai acest ritual, a cărui funcție de dezumanizare a războinicului are o supraîncărcare aproape emoțională...

Ben începu să dea o explicație mai lungă. Lilian îl ascultă cu un zâmbet blând și își savură în continuare stridiile.

— Nici să nu-l băgați în seamă, îi șopti Thomas Wilson domnului Anderson. Asta mică îl iubește ca pe un fel de animal de companie exotic. Formele de exprimare și de comunicare îi sunt străine, dar ea îi plătește cu plăcere mâncarea și veterinarul.

Apoi, i se adresă din nou lui Lilian.

— Ce facem însă cu numele dumitale, Lilian? Propun un pseudonim, dar poate că păstrăm inițialele? Ce spui de „Brenda Boleyn”?

Lilian își petrecu ultimele săptămâni ale sarcinii la biroul noii și confortabilei ei locuințe aflată între Queen Street și Universitate. Avansul pentru cele două cărți nu era suficient doar pentru chirie, ci și pentru niște mobile acceptabile și o naștere la spital, pe care atât Ben, cât și Thomas Wilson puseseră mare preț. Cei doi se speriau de moarte din cauza lui Lilian, în vreme ce ea privea lucrurile cu relaxare. După ce termină ultima propoziție din *Stăpâna de la Kenway Station*, începură și durerile.

— De fapt, voiam să o mai revăd, zise Lilian cu regret, dar totuși îi permise apoi lui Ben să o împingă într-o trăsură.

Între timp, aproape că nu mai existau decât automobile, iar Lilian se certă cu șoferul, care conducea, în opinia ei, mult prea încet.

Nașterea în sine se dovedea a fi o experiență înfiorătoare, nu doar fiindcă Ben nu avusese voie să participe – eroul romanului ei aduse pe lume însuși, în niște circumstanțe extrem de dramatice, eroina, a cărei mamă era fiica dușmanului, pe care voia să o crească de parcă ar fi fost propriul lui copil – ci și pentru că sala de nașteri era rece și

mirosea tare a Lysol și fiindcă lui Lilian i se legară picioarele de un fel de spânzurătoare, în vreme ce o asistentă voinică se răstrea la ea de fiecare dată când scotea și cel mai mic sunet. Femeia nu avea nimic în comun cu ființa angelică din prima povestire a lui Lilian, și, chiar și în rest, Lily ajunsese la concluzia că născutul e mult mai puțin încântător decât este descris prin cântece și romane.

Se împacă din nou cu realitatea abia atunci când își văzu fiul.

— O să-i spunem Galahad! anunță ea atunci când Ben, palid ca ceara și complet nedormit, avu voie să intre la ea.

— Galahad? întrebă el, derutat. Ce nume e ăsta? În familia mea...

— ăsta e numele unui erou! zise Lilian, dar nu-i dezvălui încă lui Ben, pentru a fi ea mai liniștită, că fiul său avea să fie botezat nu doar ca un cavaler al Graalului, ci și ca salvatorul *Stăpânei de la Kenway Station*. Și dacă mă uit la familia ta...

Ben râse.

— Vrei să spui că va îndrăzni să-și contrazică într-o bună zi bunica?

Lilian chicoti.

— Poate că o mai și dă afară din mina lui!

În timp ce Lilian bătea la mașină *Moștenitoarea de la Wakanui*, pe care Thomas Wilson i-o dedicase cu ocazia nașterii, micul Galahad se afla în leagănul lui, fiind adormit fie de legănat, fie de cântece romantice. Noaptea era între cei doi părinți ai lui și împiedica deocamdată crearea unui alt bebeluș. În privința acestei chestiuni, Lilian devenise prevăzătoare. Ben reuși să se învingă pe sine și să-și întrebe colegii de un mijloc sigur de protecție, cumpărând, într-adevăr, prezervativele indicate. Deși era destul de complicat să își pună acele cauciucuri înainte de a face dragoste, deocamdată Lilian nu era deloc încântată să reîntâlnească moașa cu aer de sergent a spitalului din Auckland. Lui Ben îi convenea, era fericit mai ales că

scăpase în sfârșit de munca din port. Lilian semnă un contract pentru alte două romane, Ben își luă doctoratul la începutul lui 1918, fiind unul dintre cei mai tineri doctori ai Imperiului Britanic, și fu invitat ca lector la Wellington.

Lilian și Ben erau fericiți.

— Ce tot face Gloria la maori?

Gwyneira își încalcă din nou hotărârea de a nu discuta problemele de familie cu administratorul ei, Maaka. În continuare, însă nu era nimeni altcineva căruia i-ar fi putut adresa toate grijile ei, Gloria vorbea puțin, Marama, la fel, și de la Jack nu venea în continuare nicio veste. Nu-i scrisese el personal. Doar Roly O'Brien, flăcăul lui Tim Lambert, le mai dădea, lui Tim și lui Elaine, din când în când, un semn, mai întâi din Grecia, apoi din Anglia. Se pare că ar fi însoțit transportul de răniți care îl scosese pe Jack din Gallipoli, și își amintea prietenul constant în propoziții secundare. La început, ele sunaseră amenințător – „Domnu Jack este încă între viață și moarte”; între timp sunau mai degrabă: „Domnului Jack îi merge ceva mai bine” sau „Domnu Jack are voie să se ridice, în sfârșit”. Fundalul poveștii rămânea, însă, în continuare nerostit. Roly nici nu trimitea scrisorile cu regularitate, nici nu era un vestitor prea bun. Fusese destul de tânăr când îl trimiseseră ca ucenic la mină, iar înainte mersese prea puțin la școală.

Gwyneira se consola cu faptul că Jack era, totuși, în viață, chiar dacă își pierduse, poate, un picior sau o mână. Era o enigmă de ce nu scria el însuși sau de ce nu dicta cuiva o scrisoare, dar își cunoștea bine fiul. Dacă soarta îl lovea, se închidea mai degrabă în sine decât să vorbească despre asta. Și atunci, după moartea Charlottei, tăcuse multă vreme.

Asta o rănea pe Gwyneira, dar încerca să-și gonească aceste gânduri. Gloria era în acea clipă problema mai urgentă – chiar dacă valurile din Kirward Station se linișțiseră deocamdată. Fata nu se mai certa acum cu oierii și nici nu mai brusca personalul. În schimb,

dispărea aproape în fiecare zi călare, împreună cu Nimue, la O'Keefe Station, sau se ducea pe jos în satul maori, aflat lângă lac. Gwyneira nu mai știa însă unde voia ea să ajungă; Gloria schimba rar cu ea vreun cuvânt. La mese, abia dacă apărea. Mânca la maori și părea să nu se mai sature de mâncarea lor sărăcăcioasă, mai ales pe parcursul iernii. Dacă vânătorii nu aveau succes, abia dacă aveau cartofi dulci și lipii din făină de cereale, dar, după câte se vedea, Gloria prefera aceste mâncăruri altora mai bune, pregătite de străbunică.

Desenele și jucăriile dispărură unele după altele din camera ei și apărură obiecte de decor ale artei maori – confecționate uneori la fel de greoi ca și artefactele din copilărie, de unde Gwyneira deduse că Gloria își încerca talentul în sculptarea ornamentelor și în împodobirea pietrelor de jad.

Maaka îi confirmă această bănuială.

— Domnișoara Gloria face tot ceea ce fac femeile acum, primăvara – stau împreună, cos, sculptează, comandă pene... Gloria e multă vreme împreună cu Rongo.

Asta măcar nu era o veste proastă. Gwyneira o aprecia foarte mult pe moașa maori.

— Vorbesc cu spiritele...

Asta, pe de altă parte, o neliniștise pe Gwyneira. Fără doar și poate că Gloria se comporta ciudat de când se întorsese. Dar dacă acum se mai și apucase de invocat spirite... să fi fost pe cale să înnebunească?

— Atinge copacul cu încredere... simte-i forța și sufletul.

Rongo îi dădea Gloriei indicații cum să se adreseze arborilor, în timp ce pregătea ceremonia premergătoare recoltei florilor roșii *rongoa*. Doar o *tohunga* avea voie să atingă această plantă sacră. Pe

de altă parte, la culesul și uscatul frunzelor *koromiko*, Gloria avusese voie să o ajute. Frunzele aveau efect împotriva diareii și a durerilor, în plus și contra problemelor renale. Gloria memora cuminte tot ce îi explica Rongo, dar dialogul cu arborele se dovedi a fi cam mult pentru ea.

— Ce te face să crezi că arborele are mai puțin suflet decât tine? întrebă Rongo. Că nu vorbește? Asta spune domnișoara Gwyn și despre tine...

Gloria zâmbi, încurcată.

— Sau că nu se împotrivește, atunci când este lovit de topoare? Poate că are el motivele lui!

— Ce fel de motive? întrebă Gloria, încăpățânată. Ce motive pot fi să te lași ucis?

Rongo ridică din umeri.

— Nu mă întreba pe mine. Întreabă copacul.

Gloria se sprijini de scoarța dură a fagului și încercă să simtă forța lemnului. Rongo o puneă să facă acest lucru cu tot soiul de plante, chiar și cu pietre și cursuri de apă. Gloria asculta, fiindcă îi plăcea liniștea, pe care toate aceste... da, ce anume? Făpturi? Lucruri?... o iradiau. Își petrecea cu plăcere timpul cu Rongo. Și cu toate spiritele ei.

Rongo își terminase ceremonia și acum ținea teorii despre distilarea extractelor din frunzele de *rongoa*.

— Are efect împotriva durerilor de gât, zise ea. Și se poate fierbe miere din ele...

— De fapt, de ce nu scrii toate astea?

Gloria își părăsi copacul, mergând alături de Rongo mai departe prin păduricea luminoasă.

— Atunci o pot citi cu toții.

— Doar dacă au învățat să citească, preciză Rongo. Altminteri

trebuie să mă întrebe pe mine.

Zâmbi.

— Dar, pe când eram de vârsta ta, gândeam la fel. Mă oferisem bunicii mele, Matahorua, chiar să notez eu pentru ea.

— Și nu a acceptat? întrebă Gloria.

— N-a văzut niciun rost în asta. Cine nu are nevoie de aceste lucruri, nici nu trebuie să se împovăreze cu ele. Cine vrea să învețe, trebuie să-și facă timp să pună întrebări. Numai așa devine și el un *tohunga*.

— Dar, dacă le scrii, le păstrezi pentru posteritate.

Rongo râse.

— Așa gândesc *pakeha*. Voi vreți să păstrați mereu totul, să notați – și le uitați cu atât mai repede. Noi ne păstrăm toate cunoștințele în noi. În fiecare dintre noi. Și le păstrăm vii. *I nga wa omua...* știi ce înseamnă asta?

Gloria încuviință. Cunoștea expresia. Cuvânt cu cuvânt, însemna: „Despre timpul care va veni”. Însă, în realitate, prin ea se desemnau evenimente trecute – spre nesfârșita derutare a tuturor *pakeha*-lor, care încercau să învețe maori. Gloria nu se gândise la asta niciodată. Dar acum resimțea furie.

— Să trăiești în trecut? întrebă ea. Să-ți amintești mereu de cele pe care ai vrea mai bine să le uiți?

Rongo se trase lângă ea pe o stâncă și îi mângâie duios părul. Știa că nu mai era vorba despre știința de a face miere din florile de *rongoa*.

— Dacă îți pierzi amintirile, te pierzi pe tine, rosti ea blajin. Povestea te face să fii ceea ce ești.

— Și dacă nu vreau să fiu ceea ce sunt? întrebă Gloria.

Rongo își luă mâna.

— Călătoria ta nu s-a terminat, nici pe departe. Vei continua să

acumulezi amintiri. Și te vei schimba... Chiar și din acest motiv, nu scriem nimic, Gloria. Fiindcă a scrie înseamnă a immortaliza. Și acum, arată-mi copacul care ți-a vorbit mai înainte.

Gloria își încreți fruntea.

— Cum să-l regăsesc? Aici sunt zeci de fagi! Și toți seamănă.

Rongo râse.

— Închide ochii, fiica mea, iar el te va striga...

Gloria era încă supărată, dar ascultă de indicațiile femeii înțelepte. După o vreme, se îndreptă cu siguranță spre copacul ei.

Rongo zâmbi.

Gloriei îi era încă greu cu amintirile ei, dar viața i se părea mai ușoară când zăbovea la familia ei maori. Gwyneira nu punea întrebări și încerca în mod vizibil să se abțină de la a o critica pe strănepoata ei. Gloriei i se părea însă că vede în ochii ei dezaprobare și îi aude în vocea ei reproșuri.

Marama clătină din cap, când i se destăinuie.

— Ochii tăi și cei ai domnișoarei Gwyn sunt identici. Și vocile voastre se pot schimba între ele...

Gloria voi să obiecteze că asta era o prostie. Ea avea ochi albaștri de porțelan, cei ai Gwyneirei erau în continuare de un fascinant albastru-azuriu, pe care îi dăduse mai departe nepoatei ei, Kura. Și vocile femeilor aveau puține în comun – cea a Gwyneirei era cu mult mai ridicată decât cea a Gloriei. Dar ea învățase demult că observațiile Maramei nu trebuiau luate cuvânt cu cuvânt.

— O să înțelegi asta cândva, zise Rongo liniștită, când Gloria se plânse la ea. „Dă-ți timp...”

— Dă-ți timp, zise Marama cu vocea ei cântată.

Sedea vizavi de Gwyneira în *wharenuī*, casele de adunări ale

satului ei. În mod obișnuit, își întâmpina, neoficial, soacra afară, dar acum, ploua cu găleata. În orice caz, Gwyneira cunoștea eticheta. Trecuse fără probleme de *karanga*, ritualul de întâmpinare, care se ținea înainte de a păși într-o casă de adunări, își descălțase pantofii fără să primească vreo invitație specială și nu se plânsese de oasele ei cu artrită, atunci când se așezase pe jos.

— De ce nu vrei s-o lași să plece? La noi nu i se întâmplă nimic.

Motivul vizitei Gwyneirei fusese ultima „idee nebunească” a strănepoatei ei, Gloria. Tribul maori plănuia o călătorie, iar Gloria insista să i se alăture.

— Știu asta. Dar ea trebuie să se reacomodeze la Kirward Station! Și asta nu o poate face dacă pleacă alături de voi, luni în șir. Marama, dacă e vorba de motive economice...

— N-avem nevoie de daruri!

Se întâmpla rar ca Marama să ridice vocea, dar ultimele cuvinte ale Gwyneirei îi răniseră mândria. Într-adevăr, în cele mai multe dintre cazuri era vorba de motive practice, atunci când triburile Insulei de Sud plecau în călătorie. O făceau cu mult mai des decât maorii de pe Insula de Nord, a căror patrie oferea condiții mai bune pentru agricultura simplă. Pe Insula de Sud, recoltele erau deseori mici, iar dacă proviziile se terminau primăvara, ei o porneau din loc, pentru a trăi câteva luni din vânătoare și pescuit.

Însă Marama și oamenii ei nu vorbiseră despre „nevoie”. Pământul le oferea suficientă hrană, doar că nu acolo, unde tocmai se aflau. Trebuia deci să plece după hrană, o aventură și, cel puțin pentru cei mai tineri din trib, și o distracție. În afară de asta, călătoriile aveau aspecte spirituale. Te apropiai de pământ, deveniai una cu munții și cu râurile care îți ofereau hrană și acoperiș. Copiii mici ajungeau să cunoască și alte locuri spirituale, îndepărtate; se reîmprospăta legătura cu Te waka a Maui.

Gwyneira își mușcă buzele.

— Știu, însă... Ce-i cu Wiremu, Marama? Maaka spune că e în vorbă cu el...

Marama dădu din cap.

— Da. Asta am observat și eu. E singurul bărbat cu care vorbește din când în când. Ultima parte mă neliniștește, nu și prima.

Gwyneira răsuflă ușurată. Îi era evident greu să rămână liniștită.

— Marama! Îl știi pe Tonga. Asta nu e o invitație la o plimbare cu tribul, asta este o cerere în căsătorie. Vrea să o pețescă pe Gloria pentru Wiremu!

Marama ridică din umeri. Prin atitudinea ei relaxată, își amintea, și azi, de fata de pe vremuri, care lua propria ei dragoste și respingerea incipientă a lui Paul Warden atât de natural, de parcă ar fi fost o ploaie de vară.

— Dacă Gloria îl iubește pe Wiremu, tu nu-i vei despărți pe cei doi. Dacă nu-l iubește pe Wiremu, nu îi va căsători nici Tonga. El nu-i poate forța să își consume actul sexual în casa comunității. Deci, lasă astea în seama Gloriei!

— Nu pot s-o fac! Ea... ea este moștenitoarea! Dacă Wiremu se va căsători cu ea...

— Atunci pământul tot nu-i va aparține lui Tonga și nici tribului, ci copiilor Gloriei și ai lui Wiremu. Poate că ei se vor dovedi a fi primii baroni ai vitelor cu sânge maori. Poate că vor da pământul înapoi tribului. Tu nu vei mai trăi să vezi asta, domnișoară Gwyn, și nici Tonga. Dar munții vor mai fi aici și vântul se va juca în continuare cu vârfurile copacilor!

Marama făcu un gest de supunere față de voința zeilor.

Gwyneira suspină, jucându-se cu părul ei. Îl purta prins foarte strâns, cum îi ședea bine unei femei de vârsta ei, dar, ca de fiecare dată când se enerva, i se desfăceau câteva șuvițe. Gwyneira nu

fusese niciodată calmă, iar acum resimțea dorința arzătoare de a sparge ceva. Cel mai bine, strașnic păzitul topor de căpetenie al lui Tonga, simbolul puterii sale.

— Marama, nu pot accepta asta. Trebuie...

Printr-un gest grațios Marama o făcu să tacă. Părea, din nou, mai severă decât de obicei.

— Gwyneira McKenzie, rosti ea cu tărie. Ți-am lăsat în grijă ambii copii. Mai întâi pe Kura, apoi pe Gloria. I-ai educat în felul *pakelin*. Și uită-te ce a crescut din asta!

Gwyneira o fulgeră.

— Kura e fericită!

— Kura e într-o călătoare într-o țară străină, șopti Marama. Fără popasuri. Fără trib.

Gwyneira era ferm convinsă că Kura vedea toate acestea altfel, dar din perspectiva Maramei, o maori pur-sânge, care trăia cu și prin pământul ei, fiica îi era pierdută.

— Și Gloria...

Gwyneira se întrerupse.

— Las-o pe Gloria să plece, zise Marama blând. Nu mai face încă o greșală.

Gwyneira încuviință, resemnată. Dintr-odată se simți bătrână. Foarte bătrână.

La plecare, Marama își lipi fruntea și nasul de chipul Gwyneirei, în semn de bun rămas. Făcu gestul mult mai cordial și mai consolator decât în cazul unui salut de rutină.

— Voi, *pakaha*, murmură ea. Toate străzile voastre trebuie să fie netede și drepte. Le smulgeți pământului, fără să-i auziți gemetele. Pe când drumurile ocolite, pietroase, sunt de cele mai multe ori cele mai scurte, dacă pășești în pace...

Gloria îi urma lui Marama prin iarba udă, înaltă până la genunchi. Ploua neconținut de ceasuri întregi și chiar și Nimue își pierduse treptat plăcerea lungii plimbări. Bărbații și femeile tribului mergeau mai departe cu stoicism, închiși în sine. Râsetele și trăncănitul care le umpleau, în rest, timpul pe parcursul călătoriilor, dispăruseră demult. Gloria se întreba dacă era singura care visa la un locșor uscat sau dacă pe ceilalți îi întăreau cine știe ce cunoștințe sau sentiment al comuniunii, pe care ea nu-l putea resimți la rândul ei. După un marș de trei zile, pe o vreme în cea mai mare parte umedă, aproape că i se acrise de aventura ei, cu toate că se bucurase de călătorie și își dorise plecarea încă de când Gwyneira își dăduse, în sfârșit, acordul. Gloria voia să vadă asta ca pe un triumf, dar străbunica ei păruse să fie atât de tristă, de bătrână și de rănită, încât aproape că ar fi rămas.

— Te las să pleci, fiindcă nu vreau să te pierd, îi spusese Gwyneira – o propoziție pe care altminteri ai fi putut să o auzi de la Marama. Sper să găsești ceea ce cauți.

De atunci, conviețuirea devenise și mai complicată. Gloria încerca să-și hrănească furia și respingerea, dar avea mai degrabă o conștiință încărcată. Era supărată că se simțea din nou ca un copil.

În cele din urmă, la plecare nu o lăsase pe Gwyneira să o îmbrățișeze, dar făcu un *hongi*, un gest, de fapt, mult mai intim. Simți pielea ridată, uscată, dar totuși caldă a Gwyneirei, precum și mirosul ei de miere și trandafiri. Folosise acest săpun și în copilăria Gloriei; își amintea de îmbrățișări consolatoare. Din contră, Jack mirosise a piele și a grăsime de copite. De ce oare se gândea ea acum la Jack?

Gloria respiră liniștită când o luară, în cele din urmă, din loc, și după ce trecură și primele ore ale călătoriei. Râdea alături de ceilalți, se simțea liberă și deschisă pentru noi impresii – dar și în siguranță,

apărată de tribul ei. După cum o cerea tradiția, femeile și copiii mergeau în mijlocul grupului, iar bărbații le flancau. Aveau asupra lor sulitele și echipamentul de vânătoare; femeile cărau mult prea grelele foi de cort și tigăi. După câteva ore, Gloria începu să se întrebe dacă era corect sau nu.

— Dar trebuie să ne putem mișca! îi explică Pau. Dacă ne atacă cineva...

Gloria își dădu ochii peste cap. Se aflau în continuare pe terenul de la Kirward Station. Și chiar și mai departe, în McKenzie Highlands, nu existau triburi inamice. Nimeni nu îi amenința pe Ngai Tahu. Dar poate că ar fi trebuit să înceteze să mai gândească precum o *pakeha*.

Înainte plecării, Gloria nu-și bătuse capul cu greutatele călătoriei. Se considera mai dură decât toți ceilalți, traversase doar deșertul Australiei și nu de puține ori fusese nevoită să meargă pe jos. Dar, pe atunci, o mânaseră voința și disperarea; fusese lipsită de sentimente, însuflețită doar de țel.

Canterbury Plains, care se transformau încet în precursorii Alpilor de Sud, erau însă altceva. Aici nu era uscat și fierbinte, ci umed și rece – cel puțin așa li se părea călătorilor uzi până la piele. După numai câteva ore de drum, începuse ploaia, și jacheta Gloriei, cămașa și pantalonii de vânătoare se înmuiaseră în cel mai scurt timp. Maorii nu aveau un statut aparte, dar nu-și întrerupseră marșul din cauza ploii. Doar spre seară fură ridicate corturile provizorii și femeile încercară să aprindă focul. Rezultatul nu fu însă satisfăcător.

În cele din urmă, oamenii se culcară lipiți unul de altul, căutând căldură – doar Gloria se trase înapoi, aproape speriată, și se înveli, la distanță, în pătura ei umedă. Nu se gândise până atunci la înnoptatul în cortul comun – deși știa, desigur, că tribul își împărțea

acasă un cort comun de dormit. Acum zăcea trează de ore întregi și asculta zgomotele pe care oamenii le scoteau în somn, gemetele, sforăitul – uneori și un chicot ascuns ori strigătele de plăcere, înăbușite, ale vreunei perechi care făcea dragoste. Gloria ar fi fugit de acolo bucuroasă, dar afară ploua în continuare.

Vremea proastă ținu și pe parcursul următoarelor zile. Gloria se întrebă, în treacăt, cum vor strânge Gwyneira și oamenii ei fânul, dacă lucrurile vor continua astfel. În rest, însă, avea suficient de lucru cu propriile probleme. Încălțările sale – niște cizme peste gleznă, pe care le găsisese mereu foarte potrivite pentru călărit ori pentru munca la fermă – începuseră să se desfacă încet în neîntrerupta umezeală. Maorii râseră din cauza asta. Ei mergeau desculți și o sfătuiră pe Gloria să facă același lucru. În cele din urmă, ea ieși din cizmele ude, dar nu era obișnuită deloc să meargă cu talpa goală. Îngheta și se simțea oribil.

În cea de-a cincea zi, nu mai pricepu deloc ce anume o făcuse să renunțe la camera ei liniștită și uscată de la Kirward Station. Primi recunoscătoare bucata de coviltir pe care Wiremu i-o aduse în sfârșit, și care îi oferea o minimă protecție împotriva vremii. Tânărul maori părea să fie la fel de nemulțumit și de înghețat ca și ea, chiar dacă, firește, nu o recunoștea. Dar și Wiremu se bucurase de o educație *pakeha*. Anii de internat de la Christchurch nu trecuseră pe lângă el fără să lase nicio urmă. Gloria avea impresia că simte că și el își regreta decizia. El intenționase să se facă medic, dar acum mergea alături de tribul lui prin sălbăticie. Ea îi aruncă o privire lui Tonga, care pășea în fruntea oamenilor săi.

— Nu ne putem opri mai devreme? întrebă Gloria, disperată. Nu înțeleg ce vă mână...

Amuți de îndată ce își recunoscuseră greșeala. Nu ar fi trebuit să spună „vă”. Trebuia să învețe să gândească referitor la sine și la

Ngai Tahu ca „noi”, dacă voia să facă parte din trib...

— Ni se termină proviziile, Glory, explică Wiremu. Nu putem vâna, pe așa o vreme nu iese niciun iepure din vizuină. Și râul este prea sălbatic, peștii nu vor înota în curse. Deci, ne îndreptăm spre lacul Tekapo.

Tribul mergea deja de ceasuri bune de-a lungul râului Tekapo, care crescuse, din cauza ploii, devenind un fluviu violent.

Pe marginea lacului, îi explică Wiremu, aveau să rămână zile, poate chiar săptămâni întregi. Acolo era pește din belșug și păduri pline de vânat.

— Ne punem tabăra acolo din vremuri imemorabile, zâmbi Wiremu. Până și denumirea lacului vine de aici – *po* înseamnă noaptea, iar *taka*, saltea.

Tocmai așa ceva și-ar fi dorit acum Gloria, pe cât posibil mai uscată, și care să se afle într-o casă solidă, dar nu răspunse nimic, ci încercă să țină pasul cu ceilalți.

Spre seară, ploaia se opri.

— Abia dacă plouă la lac, zise Rongo. Cum de-a putut plânge Rangi în fața acestei frumuseți...

Într-adevăr, lacul Tekapo era, în lumina ultimelor raze ale soarelui, de o frumusețe uimitoare. Pășunile se învecinau cu el pe malul de nord, iar pe cealaltă parte se ridicau maiestuoși Alpii de Sud. Apa licărea un turcoaz închis – a doua zi, pe lumină, avea să strălucească. Femeile tribului salutară lacul prin cântece și râsete. Rongo scoase apă ceremonios și, de această dată, reușiră să aprindă un foc la mal. Bărbații porniră să vâneze, și, chiar dacă prada vânătorii era încă insuficientă, în jurul focului se serveau pește prăjit și lipii făcute din ultimele provizii de făină. Marama și câteva alte femei își scoaseră instrumentele din bagajul lor, care nu reușise să rețină întreaga ploaie, și sărbătoriră sosirea la lac. Bineînțeles că

saltelele și corturile erau încă umede când tribul se duse, în cele din urmă, la culcare, însă mica sărbătoare îi însufleți pe oameni. Mai mulți bărbați și femei făcură dragoste. Gloriei i se făcu greață. Trebui să iasă la aer.

Gloria se furișă din cort, învelită în pătura ei. Cerul de deasupra lacului era negru ca păcura, dar pe vârfurile munților mai era încă zăpadă. Fata privi în sus și se strădui să devină una cu totul, așa cum o sfătuiseră Rongo. Cu cerul, cu lacul și cu munții nu era prea greu. Cu tribul nu avea să reușească, de bună seamă, niciodată... Tresări când auzise pași în urma ei. Wiremu.

— Nu poți să dormi?

Gloria nu răspunse.

— La început, mi-a fost și mie greu, când m-am întors de la oraș. Dar, în copilărie, iubeam asta la nebunie.

Ea auzi din tonul vocii lui că zâmbea.

— Ne târam de la o femeie la alta, un braț era mereu liber.

— Mama mea nu m-a vrut, rosti Gloria.

Wiremu dădu din cap.

— Am auzit asta. Kura a fost altfel, abia dacă îmi amintesc de ea...

— E frumoasă, spuse Gloria.

— Tu ești frumoasă.

Wiremu se apropie de ea și ridică mâna. Voise să-i atingă fața, dar ea se trase înapoi, speriată.

— *Tapu?* întrebă el cu blândețe.

Gloria nu putu să glumească cu asta. Se întoarse spre cort, atentă și încordată.

— Poți să te întorci liniștită. Nu te voi ataca pe la spate. Ce e cu tine, așa, dintr-odată, Gloria?

Wiremu fugi după ea și o prinse de umăr, dar reflexele Gloriei nu

putură deosebi o atingere prietenească de una dușmănoasă. Nu noaptea. Fata își apucă fulgerător cuțitul. Wiremu se lăsă în jos când îl văzu scânteind, se aruncă la pământ și se rostogoli mai departe.

Gloria se uita speriată cum el se ridică, din nou, cu suoplețe, în picioare și cum o privește disperat.

— Glory...

— Nu mă atinge! Să nu mă mai atingi niciodată!

Wiremu desluși panică în vocea ei.

— Gloria, am fost mereu prieteni. N-am vrut să-ți fac nimic rău. Hei, uită-te la mine! Eu sunt Wiremu, nu mai știi? Cel ce a vrut să fie vraci.

Foarte încet, Gloria părea să-și revină în fire.

— Îmi pare rău, zise ea încet. Dar eu... nu-mi place când sunt atinsă.

— Trebuia doar să spui. Gloria – eu accept *tapu*, o știi doar.

Wiremu zâmbi din nou și își ridică palmele. Un gest de pace.

Ea încuviință timid. Se întoarseră la cort, unul lângă celălalt, însă fără să se atingă.

Tonga, care dormea singur într-un cort, îi văzu venind. Se lăsă din nou pe spate, mulțumit.

Vremea de la lac era, într-adevăr, mai bună decât jos, la câmpie, dar, totuși, ploua încă mult. Ngai Tahu nu trebuiau să facă foametea, era pește și carne din belșug, iar oamenii se simțeau bine. Gloria o însoțea pe Rongo în căutarea plantelor medicinale și asculta poveștile Maramei, despre Harakeke, zeul inului, un nepot al lui Papa și al lui Rangi. Femeile povesteau despre zii lacului și ai munților, descriau călătoriile lui Kupe, primul descoperitor al Aotearoei, și luptele sale cu pești giganti și monștri ai uscatului.

Uneori se întâlneau cu alte triburi și organizau un complicat

pohiri – o ceremonie de întâmpinare, care era stabilită în detaliu după care celebrau o sărbătoare. Atunci Gloria dansa alături de ceilalți și sufla din *koauau haka*-urile de război ale fetelor. Uitase de teama ei permanentă de a face ceva greșit. Marama și celelalte femei nu își dojeneau elevele, ci le explicau cu răbdare. Micile certuri dintre fete nu fuseseră soluționate cu atâta îndârjire ca în internat, chiar din simplul motiv că adulții nu luau niciodată partea nimănui. Gloria învăță să diferențieze zeflemeaua blândă a fetelor maori de neîndurătoarea batjocură a fostelor ei colege de clasă și putu, în cele din urmă, să râdă și ea când Pau o luă peste picior, spunându-i că mingea de *poi poi* confecționată chiar de ea arăta ca oul unei păsări bizare. Fiindcă nu reușea să o facă perfect rotundă, ea se răsucea în timpul dansului în niște elipse ciudate, iar atunci când o lovi pe Ani în cap, ea îi spuse că ar fi de bună seamă o nouă armă miraculoasă.

— Doar că e cam moale, Glory, trebuie să încerci să o faci din *pounamu*.

Apoi căutaseră prin albia unui râu, iar seara Rongo le arătă cum se pot sculpta, din pietre asemănătoare jadului, medalioane în forma unor mici figuri de zei. Gloria și Ani își făcură una alteia cadou *hei-tiki*-urile pe care le purtară apoi mândre în jurul gâtului. Wiremu îi făcu mai târziu Gloriei o surpriză cu unul și mai frumos – la urma urmei, el exersa de mai demult.

— Uite, să-ți aducă noroc!

Celelalte fete bârfiră pe tema asta, ceea ce Gloriei nu îi plăcu. Dar avea încredere în Wiremu. Nu era nimic altceva decât prietenul ei.

Gloria începu să se bucure de zilele petrecute în cercul noii ei familii, însă nopțile din cortul comun le simțea în continuare drept chinuitoare. În măsura în care vremea o permitea, se furișa afară și dormea acolo, chiar dacă se speria de orice zgomot. Își putea spune

cât voia că nu o pândeau nici crocodili, nici șerpi ca pe atunci, în Australia – dar frica era adânc înrădăcinată. Iar zgomote erau multe, în acele nopți calde. Fetele și băieții părăseau cortul chicotind sau se separau deja încă de când tribul era adunat în jurul focului. Făceau dragoste în pădurea de pini sau îndărătul stâncilor, în iarbă.

Gloria se temea și de bărbații care părăseau noaptea cortul, pentru a urina. Știa că nu voiau să-i facă nimic rău, dar numai silueta unui bărbat în fața oglinzii lacului îi făcea inima să-i bată cu putere.

Atunci când nopțile nu erau atât de călduroase, dar Gloria nu rezista să stea, totuși, în cort și se cuibărea singură și tremurând în pătura ei umedă, Wiremu își făcea din când în când apariția. Se așeza departe de ea și vorbeau. El îi povestea despre timpul petrecut la Christchurch. Cât de singur se simțise la început și cât de disperat fusese când ceilalți îl luau peste picior.

— Dar ți-a plăcut, de altminteri! se miră Gloria. Ai vrut chiar să rămâi să studiezi.

— Mi-a plăcut școala, iar eu sunt fiul unei căpetenii. Eram mare și puternic și i-am făcut pe băieții *pakeha* să se teamă. Uneori, asta a dus la câteva probleme cu profesorii, atunci când ei mă pârau. Dar, de cele mai multe ori, își țineau gura. *Mana...* știi doar.

Zâmbi.

Gloria înțelesese. Câștigase influență în trib, se impusese în fața celor care-l chinuiseră.

— Dar ai fost singur, rosti ea.

— *Mana* te face întotdeauna să fii singur. Căpetenia are putere, dar nu are prieteni.

Ceea ce era adevărat. Tonga rămânea, de cele mai multe ori, în propria-i companie. Dar el și voia asta. Trebuia să-i amintească tribului, și așa îndeajuns de mult orientat spre vest, care tapu erau

legate de demnitatea lui.

Mai târziu, povestea Wiremu, își câștigase respectul la liceul *pakeha* datorită rezultatelor școlare bune. Abia la universitate situația se deteriorase din nou. Întâlnise colegi noi, care nu mai făcuseră niciodată cunoștință cu pumnii lui. Și să-i bată și pe aceștia era, după cum o spunea chiar el, zâmbind, „între timp, prea civilizată”.

Gloria însăși vorbea puțin despre copilăria ei petrecută în Anglia. Câte ceva despre domnișoara Bleachum și despre faptul că se interesase dintotdeauna de plante și de animale.

— Domnișoara Bleachum era de părere că ar fi trebuit să studiez științele naturale. Atunci aș fi putut rămâne în Dunedin. Dar știi atât de puține... am făcut numai muzică și am pictat... și ne-am uitat la tablouri ciudate.

Gloria o aminti pe Europa și pe Zeus, care se îndrăgostise de ea și se transformase într-un taur, pentru a scăpa de suspicioasa lui soție. Wiremu învățase latină și puțină greacă la universitate și împodobi povestea, prin cuvinte și culoare, în felul specific maori. Se amuza teribil. Gloria roși și simți compasiune și furie pentru prințesa răpită, care își făcuse alte planuri pentru viață decât să servească drept iubită părintelui zeilor.

În zilele următoare, Wiremu îi adusesese deseori exemplare interesante de flori sau de insecte, și, într-o noapte, o trezi, strigând-o prudent, pentru a-i arăta o pasăre kiwi. Ei se luară după fluieratul strident al păsării alergătoare, activă noaptea, cu pene maro și ciocul coroiat, și descoperiră, într-adevăr, animalul timid la adăpostul unei tufe. Erau multe păsări de noapte în Aotearoa, mai ales în zona Subalpilor, dar să vezi un kiwi era ceva deosebit. Gloria își urmă plină de încredere prietenul, pentru a observa animalul. Wiremu o invita tot mai des la plimbări nocturne, dar nu o atinsese niciodată.

Ceea ce nu excludea însă faptul că celelalte fete vorbeau despre escapadele ei nocturne împreună cu fiul căpeteniei. Și femeile adulte știau de ele. Tonga părea să fie mai mult decât mulțumit.

După o vreme, Ngai Tahu părăsire lacul și plecară mai departe în munți. Aoraki, cel mai înalt munte al insulei, era considerat a fi sfânt, iar ei voiau să se apropie mai mult de el.

— Câtiva *pakeha* au urcat acolo în urmă cu vreo câțiva ani, povesti Rongo. Dar spiritelor nu le-a plăcut.

— Atunci, de ce au permis-o? întrebă Gloria.

Ea știa muntele de „Mount Cook” și auzise de respectiva expediție încununată de succes.

Rongo îi dădu răspunsul ei standard:

— Nu mă întreba pe mine, întreabă muntele.

În cele din urmă, ajunseră să vâneze în McKenzie Highlands și Gloria cuteză chiar să istorisească seara, la focul de tabără, povestea bunicului ei James, colorând-o la fel de mult cum o făceau și maorii, în propozițiile lungi și întortocheate ale limbii lor, Gloria relatează despre întâlnirea lui McKenzie cu fiica lui, Fleur, și despre cum îl răpusese John Sideblossom pe hoțul de vite, ceea ce îi adusese cu sine expulzarea în Australia.

— Dar bunicul meu s-a întors din imensa țară de dincolo de mare, unde pământul e roșu ca sângele și munții par să mocnească. Și a trăit mult.

Ascultătorii Gloriei aplaudară cu încântare, iar Marama îi zâmbi.

— O să ajungi o *tohunga*, dacă o ții așa mai departe. Dar nu-i de mirare. Și tatăl tău este un maestru al vorbirii frumoase. Chiar dacă el face un uz mai ciudat de darul lui...

Înaripată de lauda Maramei, Gloria începu să exerseze arta oratoriei. Lucra intensiv la *pepeha* ei, modul propriu de a ține o

cuvântare personală de prezentare, pe care orice maori o putea rosti, atunci când o cerea vreo ceremonie. În cadrul ei, îți numeai *tupuna* tăi – strămoșii – și descriai piroga și detaliile călătoriei pe care o întreprinseseră ei odinioară spre Aotearoa. Marama o ajută pe Gloria să numească tribul, pe care călătorii îl înființaseră, și îi arată locurile unde ei locuiseră. Foarte fermecătoare era o vale, care părea a fi o fortăreață naturală. Azi era *tapu*; de bună seamă că se luptaseră acolo, cândva, niște oameni sau se petrecuse ceva bizar. Oamenii din trib se temeau să pășească în acel loc, dar Rongo și Marama o duseră pe Gloria într-acolo și meditară cu ea la foc. Gloria indusese o descriere exactă a fortăreței de stâncă în *pepeha* ei.

Descrierea arborelui genealogic *pakeha* cu exactitate era, firește, mai greu, dar Gloria spusese numele vaporului pe care Gwyneira călătorise, dădu Kirward Station ca loc de referință și își numi familia Warden drept *iwi* – tribul ei. În cele din urmă, descriesese cât mai colorat locul în care se născuse, iar în timp ce vorbea simți un fel de dor de casă. Ngai Tahu erau de-acum de trei luni pe drum. Și, deși Gloria aparținea în mod evident de trib și se simțea, pentru prima dată, după ani de zile, acceptată, avea în continuare sentimentul că trăiește viața altuia. Juca rolul unei fete maori și îi făcea, neîndoielnic, bine. Dar oare asta își dorea cu adevărat? Ce era ea? Până atunci, Gloria nu protestase niciodată împotriva așteptărilor pe care le aveau ceilalți de la ea. Se antrena în folosirea plantelor medicinale. Învăța să împletească și să înțeleagă importanța motivelor țesute. Gătea carnea pe care o aduceau bărbații. Dar cu cât petrecea mai mult timp alături de femeile din trib, cu atât mai clar îi devenea că nu făcea nimic altceva decât ce făceau Moana și Kiri acasă, în bucătărie. Bine, mai lucra de mână și gătea sub cerul liber, dar aceasta era singura diferență. Din contră, Gloriei îi plăcuse dintotdeauna mai mult să ajute la fermă și să

lucreze cu oile și cu vitele. Îi lipseau animalele.

Maorii nu o împiedicau să li se alăture bărbaților la vânătoare și la pescuit. Ambele le erau permise și femeilor; orice fată maori învăța sa se descurce de una singură în caz de urgență. Dar vânătoarea comună nu era ceva obișnuit și dacă venea o fată cu ei, maorii înclinau să interpreteze greșit acest lucru, ca pe o încercare de apropiere. Gloria nu voia să-și asume acest risc. Încercă, la început, să-și convingă prietenele să meargă cu ea la vânătoare sau la pescuit. Dacă Pau sau Ani reușiseră să se mobilizeze în acest sens, întreprinderile comune degenerau rapid într-un soi de flirt cu băieții, lipsit de opreliști. Gloria era atrasă inevitabil în distractiva trâncăneală, iar ea o ura!

Așa se face că rămânea, de cele mai multe ori, la foc și îl însoțea, doar din când în când, pe Wiremu la pescuit. În timp ce învăța cum se împletesc capcane pentru pești din stuf și din crengi, punându-se în ele momeala, femeile din tabără vorbeau despre relația ei cu Wiremu. Seara, o lua cu asta peste picior, iar Gloria rămânea, în ziua următoare, din nou, la corturi.

Dar chiar dacă ar fi fost mai ușor să împartă cu bărbații sarcinile lor decât să rămână cu femeile la foc, Gloria se lupta cu descoperirea că nici vânătoarea, nici pescuitul nu-i făceau nicio plăcere. Și la Kirward Station se tăiau animale, din când în când, și mai și pescuia de mic copil. Dar nu voia, pur și simplu, să ucidă în fiecare zi pentru a-și asigura traiul. Nu avea răbdare să construiască capcane și să le controleze, și ura să scoată din ele păsările sau micile rozătoare care se strangulaseră în ele. În schimb, îi era dor de munca de crescător, care își ține animalele ani de zile, care își face gânduri despre împerecherea oii cu berbecul, a iepei cu armăsarul, și care celebrează apoi nașterea, nu moartea. Gloriei îi făcea plăcere să aibă grijă de animale, dar vânătoarea nu o entuziasma.

Din acest punct de vedere, nici nu fu foarte tristă când tribul o luă pe drumul de întoarcere. Tonga ar fi mers cu plăcere mai departe, chiar și Rongo era ușor dezamăgită că nu îi arătase Gloriei mai mult din patria Ngai Tahu-ilor. O iniția pe față în ultima vreme din ce în ce mai intens în tot ce însemnau *tapu* și *tikanga*, toate obiceiuri ale tribului lor. Marama făcea, din când în când, aluzii la faptul că femeia vraci se gândea, de bună seamă, la o urmașă. Rongo avea trei fii, dar nicio fată.

Cu toate acestea, vara era pe terminate și, ca aproape întotdeauna în cazul triburilor de pe Insula de Sud, femeile și bărbații obișnuiți ai tribului erau cei care își impuneau voința, chiar și împotriva căpeteniei lor și a femeii înțelepte. Toamna avea loc la Kirward Station aducerea animalelor acasă de la pășunile din munți. Și, pentru asta, era nevoie de bărbați și puteai face bani buni. În afară de asta, semințele, pe care femeile le semănaseră, trebuiau să fi încolțit deja. Din recoltă și din banii câștigați la *pakeha*, familiile puteau să treacă de iarnă – fără călătorii istovitoare și excursii de vânatoare pe ploaie și frig. Putea Tonga să spună cât voia că acestea nu erau obiceiurile triburilor și că ei deveneau astfel dependenți de albi. Un foc cald și puțin lux sub forma unor unelte *pakeha*, oale de gătit și mirodenii, toate astea le erau oamenilor mai importante decât orice tradiție.

Ceea ce nu însemna, firește, că trebuia să facă stânga-împrejur și să se întoarcă la Canterbury Plains pe cel mai scurt drum. Călătoria de întoarcere dura săptămâni întregi, conținea vizite la locurile sacre și chiar și în *marae* ale altor triburi. Între timp, Gloria stăpânea toate acele ceremonii cu ochii închiși. Cânta și dansa fără nicio reținere alături de celelalte fete și își declama *pepeha* ei dacă gazdele se mirau de făptura ei cu iz străin. Și, de fiecare dată când o făcea, era privită cu mare stimă; în special în privința descrierii călătoriei *pakaha*-ilor

din străina Londră, peste *awa* Tamisa, și călătoria prin munții noii patrii, pe care, la vremea respectivă, Helen Daneport îi denumise „Munții Iadului”, înaripau fantezia ascultătorilor ei. *Mana* Gloriei crescuse în cadrul comunității. Mergea dreaptă și mândră alături de prietenele ei atunci când tribul călcă din nou pământul căruia îi spunea în continuare O’Keefe Station. Wiremu, care mergea cu bărbații, îi zâmbea din când în când, iar ea nu se sfia să îi răspundă la salut. Gloria se simțea în siguranță.

— Nu vrei să pleci azi acasă? întrebă Marama, uitându-se nedumerită la îmbrăcămintea maori de sărbătoare a Gloriei.

Ngai Tahu își luaseră din nou în posesie *marae* al lor de pe teritoriul fostei ferme a lui Helen O’Keefe, iar Gloria curăța, alături de celelalte fete, *wharenu*-ul, în vederea festivităților ce aveau să vină. Pau bătea saltelele, Gloria mătura. Alte fete ștergeau praful de pe statuile de *zie*, în mărime naturală. Toate purtau deja *piupiu*-urile lor, precum și corsajele care le lăsau umerii dezveliți, în culorile negru, roșu și alb. Vremea permitea în mod excepțional, de această dată, costumația sumară – era soare și nu ploua. Fetele aveau să danseze mai târziu un *haka* de salut în fața casei de adunări. Însă Marama nu bănuise că nepoata ei va participa la asta.

— Domnișoara Gwyn va afla că am venit. Te va aștepta.

Gloria ridică din umeri. În realitate, era nehotărâtă. Pe de-o parte, voia să celebreze întoarcerea acasă împreună cu tribul, pe de altă parte, îi era dor de patul ei confortabil, de camera ei închisă – și chiar și, puțin, de îmbrățișarea bunicii sale, Gwyn, de parfumul ei de trandafiri și lavandă și de mâncarea servită de Moana și de Kiri. O masă adevărată. *Sacune* adevărate.

— Ce tot spui de întoarcerea acasă, Moana? întrebă Tonga.

Tocmai își făcuse apariția, urmat de fiii săi. Wiremu era ultimul

în șir. Ca toți ceilalți, își îmbrăcase deja hainele tradiționale de sărbătoare. Bărbații aveau să danseze un *haka* pentru a-și saluta din nou femeile în *whareniui*.

— Gloria e acasă aici. Vrei să o trimiți înapoi la *pakeha*?

Căpetenia condusese ceremonia de întoarcere acasă la *marae*-ul strămoșesc – deși el și familia lui locuiau, de fapt, în satul de la Kirward Station. Însă el se întorcea acolo abia a doua zi. Pentru Gloria, era un pretext bun de a mai rămâne încă o zi în familia ei maori. Pe jos, drumul până la Kirward Station era lung, și ar fi fost mai frumos să îl străbată în grup decât singură. Gloria zâmbi cu gândul la calul ei. Va putea călări din nou. După lunga drumeție, știa să prețuiască asta mai mult.

— Nu trimit pe nimeni niciunde, Tonga, rosti Marama liniștită. Gloria trebuie să știe singură ce face și unde vrea să-și ducă viața. Dar se cade să o viziteze măcar pe domnișoara Gwyn și să-i arate că e bine.

— Eu...

Gloria dădu să spună ceva, dar cei vârstnici îi făcură semn să tacă.

— Cred că Gloria a arătat și a demonstrat deja unde îi e locul, zise Tonga cu demnitate. Și mai cred că ar trebui să își desăvârșească legătura ei față de acest trib în această noapte. Observăm de luni întregi că Gloria și Wiremu, fiul meu cel mai tânăr, își petrec o parte a timpului împreună. Atât ziua, cât și noaptea. Ar fi acum vremea, să își împartă culcușul în prezența tribului, aici, în casa de adunare.

Gloria sări în sus.

— Eu...

Dădu să spună ceva, dar vocea o părăsise. Întreaga educație *whaikorero* nu o pregătise pentru această situație.

— Wiremu, șopti ea neputincioasă.

Wiremu trebuia să spună acum ceva. Pe cât de mult își dorea ca să strige un „Nu” răspicat, din tot sufletul, era aproape bucuroasă de spaima ce o împiedicase să aibă o reacție spontană. Wiremu avea să piardă respectul tribului, dacă era refuzat de ea. Acel „Nu” trebuia să vină de la ea.

Wiremu privea tulburat de la unul la altul.

— Asta... asta este cam surprinzător... zise el, împleticindu-se. Dar eu... adică, Gloria...

Se apropie de ea.

Gloria îl privea cu ochi rugători. Aparent îi era greu să recunoască faptul că între ei nu fusese niciodată nimic. Gloria blestemă mândria masculină. Și simțea cum clocotea furia în ea. Tonga își pusese fiul într-o situație imposibilă. Și pe ea, de asemenea. *Mana* fiului de căpetenie nu se prea înmulțea dacă primea un refuz în fața întregului trib. Gloriei însă îi era cam indiferent dacă își pierdea *mana* ei sau nu – cel puțin legat de faptul de a mai împărți vreodată patul cu un bărbat. Tonga nu avea niciun drept să o pețescă în numele fiului lui.

— Eu... ăăă...

Wiremu își căuta în continuare cuvintele.

Ceea ce Gloriei i se păru alarmant. Firește că nu exista un discurs oficial în această chestiune, dar un „Nu, nu vreau” simplu sau, dacă era chiar necesar, un „Mai dă-ne timp”, care să încetinească lucrurile, ar fi trebuit, totuși, din punctul ei de vedere, să reușească Wiremu să gângăvească.

— Gloria, știu, nu am vorbit niciodată despre asta. Dar, din partea mea... m-aș bucura... adică, cu plăcere aș...

Gloria îl privi, nevenindu-i a crede. Era ca împietrită, toate sentimentele ei părură a fi moarte în acea clipă. Și nu mai vedea nimic altceva în jurul ei decât pe acel bărbat, în care avusese

încredere. Și el tocmai era pe cale să o trădeze.

— O putem face doar *pro forma*... îi șopti el în engleză. Adică nu trebuie să consumăm noaptea nunții în fața întregului trib...

Wiremu fusese suficient de mult educat de *pakeha*, încât aceste cuvinte îi fură până și lui penibile.

— Atunci s-a hotărât! se bucură Tonga. O să o celebrăm în noaptea asta. Gloria, vei fi întâmpinată în acest *wharenu* ca o prințesă...

Căpetenia radia.

Wiremu se balansa nesigur de pe un picior pe celălalt. *Pakeha*-ul din el aștepta răspunsul afirmativ al miresei.

Și, din nou, ceva se rupse în Gloria. Turbată de furie, își smulse de la gât lanțul de cânepă cu *hei-tiki*-ul de la Wiremu și i-l aruncă la picioare.

— Wiremu, ai fost prietenul meu! Mi-ai jurat că nu mă vei atinge niciodată! Mi-ai spus că o fată maori are posibilitatea de a alege. Și acum vrei să te culci cu mine în fața întregului trib, fără să mă întrebi ce am de zis?

Gloria își scoase cuțitul, deși nimeni nu o amenința. Trebuia să simtă, pur și simplu, oțelul rece, avea nevoie de ceva pentru a se simți în siguranță. Însă, de fapt, era ridicolă. Stătea în mijlocul unor bărbați înarmați cu sulițe și cu topoare de luptă. Desigur, arme ritualice, dar asta nu le făcea să fie mai puțin ascuțite.

În acea clipă, însă, Gloria s-ar fi opus și unei armate întregi. Nu mai simțea frică, doar furie, o furie oarbă. Dar era pentru prima dată când furia ei nu o mai lăsa fără grai. Nici nu tăcu, nici nu lovi împrejur cu cuvinte. Știu dintr-odată ce trebuia să spună.

— Și tu, Tonga, ești de părere că trebuie să-mi consolidez legătura cu tribul? Aș putea fi parte a acestei țări doar dacă vă aparțin vouă? Atunci ascultați *pepeha* mea! *Pepeha* Gloriei – nu pe

cea a Kurei-marotini, nu pe cea a nepoatei lui Gerald Warden. Nu pe cea a maorilor, nu pe cea a *pakeha*.

Gloria se ridică în picioare și așteaptă până când toți cei prezenți se adunară în jurul ei. Între timp, veniseră și mai mulți bărbați. Și femeii și umpluseră *wharenui*-ul. Fusese o vreme în care numărul ascultătorilor ar fi făcut-o pe Gloria să rămână fără glas. Dar ea depășise de mult acea perioadă. Nu mai exista eleva timidă de la Oaks Garden.

— Eu sunt Gloria, iar pârâul, la o milă în sud de aici, mărginește pământul care mă ține în aici și în acum. *Pakeha* îl denumesc Kirward Station, iar pe mine, moștenitoare. Dar acea fată, Gloria, nu are *tupuna*, nu are străbuni. Femeia, care își spune mama mea, vinde cântecele poporului ei pe bani și faimă. Tatăl meu nu a vrut niciodată să mă bucur de pământul meu – poate fiindcă tatăl lui la izgonit cândva dintr-al lui. Nu-mi cunosc străbunii, povestea lor e plină de sânge. Dar eu, Gloria, am venit la Aotearoa cu *Niobe*. Am traversat un ocean de dureri și am călătorit printr-un fluviu de lacrimi. Am debarcat pe maluri străine, am străbătut o țară care mi-a ars sufletul. Dar sunt aici. *I nga wa o mua* – vremea care va veni și care a trecut – mă găsește în țara dintre lac și Inelul Războinicilor din Piatră. În țara mea, Tonga. Și nu mai cuteza vreodată să-mi spui că nu-i așa! Nu prin cuvinte, nu prin fapte și cu siguranță nu prin prefăcătorii!

Gloria fulgeră căpetenia din priviri. Când Ngai Tahu povesteau mai târziu despre această ieșire, vorbeau despre o armată de spirite furioase, care dăduseră putere sufletului ei.

Gloria nu avea însă nevoie de spirite. Și nici nu așteaptă vreun răspuns. Părăsi *wharenui*-ul și tribul ei cu fruntea ridicată.

Începu să fugă abia după ce se închise ușa îndărătul ei.

PACE

*Dunedin, Kirward Station și Christchurch,
1917–1918*

1

Jack McKenzie se uita pe fereastră în zare, de unde se vedea, urcând încet, un abur alb. Noua Zeelandă – țara norului alb. După câte se părea, Insula de Sud avea să i se arate în acea zi, la fel ca și primilor imigranți din Hawaiki. Oamenii din jurul lui salutară prima priveliște a patriei lor. Căpitanul ordonă să se înștiințeze că se apropiau de destinație, și toți cei care puteau merge sau care puteau fi împinși în scaunele cu roțile, veniseră pe punte. În jurul lui Jack se râdea, dar se și plângea. Pentru mulți veterani de la Gallipoli era o întoarcere acasă amară – și niciunul dintre ei nu mai era același bărbat care plecase.

Jack se uita la apă, iar valurile îl ameteau. *Poate, își spuse el, ar trebui să cobor din nou sub punte;* imaginea bărbaților din jurul lui îl deprima. Toți băieții ăștia, ale căror mâini și picioare le fuseseră smulse din trupuri, care se întorceau orbi și șchiopi, bolnavi și muți din război, unde se duseseră cântând, râzând și făcând cu mâna. Totul pentru nimic. La câteva săptămâni după ultima ofensivă, în care fusese rănit și Jack, trupele fuseseră retrase din Gallipoli. Turcii învinseseră – dar și ei își răscumpăraseră pământul cu sânge. Jack simțea o apăsare de plumb. Trebuia să se silească în continuare să facă orișice mișcare; chiar și azi se târâse pe punte doar fiindcă Roly insistase. Prima privire asupra patriei sale – Aotearoa. Jack se gândi

la Charlotte. Îngheță.

— Vă este frig, domnu' Jack?

Roly O'Brien îi puse lui Jack, grijuliu, o pătură peste umeri. Era răcoare pe punte. Și acolo, pe plaja de la Gallipoli, avea să ardă în curând din nou soarele.

— Asistentele vă vor aduce imediat ceai fierbinte. Oamenii vor dori să rămână pe punte până când se va vedea pământul. Este foarte emoționant, domnu' Jack! O să mai dureze oare mult până acostăm?

— Doar „Jack”, Roly... spuse Jack, obosit. De câte ori să-ți mai spun? Și o să mai dureze ore întregi până acostăm. Pământul e încă la mulți kilometri depărtare. Nici măcar nu-l vedem, doar ceața de deasupra lui!

— Dar o să apară în curând, domnu' Jack! strigă Roly cu optimism. Ne întoarcem acasă! Suntem în viață, domnu' Jack! Dumnezeu știe. Au fost zile în care nu o mai credeam! Acum bucurați-vă, totuși, puțin, domnu' Jack!

Jack se strădui să simtă bucurie, dar resimți numai oboseala. Poate că nici nu ar fi fost atât de rău să adoarmă pe veci... dar apoi se muștră din cauza lipsei sale de recunoștință. Nu căutase să moară. Doar să-l pună pe Dumnezeu la încercare. Și ajunsese într-un punct în care până și asta îi era indiferent...

Jack McKenzie datora faptul că supraviețuise unui lanț de evenimente fericite, dar, înainte de toate, lui Roly O'Brien și micului său câine. Roly și echipa lui de salvare folosiseră timpul dintre atacuri pentru a lua morții și răniții de pe câmpul de luptă – sau, mai bine spus, din țara nimănu, cea dintre tranșeele inamice, unde turcii îi împușcaseră pe cei din ANZAC ca pe iepuri. Atacul fusese de la bun început sortit eșecului, Jack și ceilalți veterani ai ofensivei

turcești ar fi putut spune asta cartierului general. În primăvară, ei organizaseră o tragere la țintă asupra inamicului – în august, situația se inversase. Ar fi avut nevoie de mai bine de zece mii de oameni pentru a copleși numeric tranșeele turcești, sau, poate, nu ar fi reușit nici măcar cu o sută de mii. Imediat după primul val de atac, câmpia fusese presărată cu trupurile morților și ale răniților, și doar bunăvoința turcilor lăsase nevătămate trupele de salvare. Altminteri, britanicii și-ar fi construit o baricadă formată din trupuri, peste care nu mai puteai trece în fugă. În acest caz, ar fi pierit în focul inamic un al zecelea și al douăzecilea val de atac – și situația ar fi continuat, atâta timp cât turcii mai aveau muniție. Iar drumurile pe care se aduceau provizii de la Constantinopol funcționau perfect. În orice caz, turcii se simțeau în siguranță și le permisera cu mărinimie paramedicilor inamici să-și ducă sarcina la îndeplinire.

Cu toate acestea, Jack nu ar fi supraviețuit dacă nu l-ar fi găsit chiar Roly. În cazul unor bătălii precum aceasta, resursele erau limitate. Trupele de salvare decideau ele însele care anume dintre răniți mai putea fi salvat și care era lăsat acolo, din păcate. Împușcații în plămâni făceau parte din cea de-a doua categorie. Chiar dacă medicii ar fi putut opera în liniște, șansa de supraviețuire a celor implicați era foarte mică. În graba primului ajutor, pe fundalul unei bătălii, ei nu aveau, practic, nicio șansă.

Însă Roly nu voia să creadă una ca asta. Chiar dacă oamenii lui scuturara din cap, el insistă să-l pună pe Jack McKenzie pe o targă și să-l scoată în afara liniei de foc.

— Grăbiți-vă odată! Își mânia el oamenii. Și nu-l descărcați pur și simplu într-o tranșee, asta nu face decât să întârzie lucrurile. El trebuie să ajungă imediat pe masa de operație. Îl duc eu pe plajă...

Roly știa că își depășește competențele, dar nu-i păsa. Jack

trebuia să trăiască – tânărul știa foarte bine cui îi datora salvarea din fața curții marțiale. Așadar, le făcuse semn brancardierilor, care se aflau cu targa lui Jack în ambulanța de urgență într-una dintre tranșeele de aprovizionare, care făcea o nouă sortare. Doar cei care aveau șanse reale de supraviețuire erau duși direct pe plajă. De ceilalți se ocupau mai târziu, dacă mai era cazul. Roly și oamenii lui se înșiraseră în fluxul personalului auxiliar medical, care ducea prin tranșee târgi cu oameni inconștienți, care urlau sau care gemeau. Trecând pe lângă soldații tineri care, cu o paloare cadaverică, își așteptau misiunea în tranșeele de rezervă. Între timp, trebuie că își dăduseră seama ce avea să-i aștepte. Puțini erau cei care mai râdeau ori mai glumeau.

— Îl puteți lăsa aici, spusese Roly, respirând cu greu. Își îndemnase oamenii la fugă continuă, de îndată ce ajunseseră pe câmpul deschis de pe plajă. Acum erau în sfârșit lângă lazaretul de campanie. Urma o nouă selecție: aici decideau doctorii cine avea să treacă primul pe masa de operație și pentru cine nu avea niciun sens să o mai facă. Cea de-a doua alternativă se întâmpla însă mai rar. Cine ajunsesese până acolo primea, în general, și îngrijiri medicale.

Dar nu și unul cu o rană ca a lui Jack.

— Și acum, ștergeți-o înapoi pe front. Vin și eu imediat. Dar trebuie să dau de comandantul Beeston. Hai odată... Ce mai așteptați?

Bărbații, pe jumătate copii, îl priviseră obosiți. Ar fi rămas în mod evident cu mai mare plăcere acolo, chiar dacă în cort era iadul pe pământ. Mirosea a praf de pușcă și a sânge, a eter, lysol și excremente. Bărbații urlau și plângeau, nisipul de pe jos era îmbibat cu sânge, dar, măcar nu trăgea nimeni. În orice caz, aici nu erau mutilate alte și alte trupuri.

— Plecați odată! le ordonase Roly oamenilor săi. Și... mulțumesc

mult!

Brancardierii se treziseră ușor din încremenirea lor și o porniseră din nou la goană. De această dată, în direcția opusă. Nu luaseră targa cu ei. Cu atât mai bine. Ar fi fost numai o pierdere de timp să-l transfere pe Jack într-unul dintre paturile de campanie.

Roly îi luase pulsul și îi ștersese sângele care îi făcea spume la gură. Trăia – dar nu avea să o mai facă mult timp, dacă nu se întâmpla un miracol.

— Mă întorc imediat. Rezistați, domnu' Jack!

Roly își lăsase pacientul singur, fără nicio tragere de inimă. Dacă vreun doctor l-ar fi triat și l-ar fi sortit morții în cine știe ce cort al spitalului, nu ar mai fi avut cum să-l găsească în acel haos. Dar trebuia să-și asume riscul.

— Comandant Beeston!

Roly fugea căutând prin corturi.

Dar înainte să-l găsească pe medic, Paddy îl descoperise pe Jack.

Comandantul Beeston își iubea câinele, dar în zile precum aceea îl pierdea din vedere. Nu avea timp să-și facă griji despre cum îi mergea micuței corciturii; de multe ori, medicul își amintea abia seara că Paddy ar trebui să mai fie și el pe undeva. De cele mai multe ori, îl găsea înfricoșat în vreun colț. Gălăgia luptelor continua să-l sperie pe animal, la fel și sângele și nebunia din spital. Paddy alerga, fără vreun țel, prin tabără, și primea din când în când câte o lovitură de picior, atunci când îi stătea cuiva în drum; urla de durere și se târa altundeva, până când nu mai suporta frica și pornea din nou în căutarea vreunei mâini care să-l liniștească.

În acea zi era cu mult mai rău, fiindcă întregul spital era populat practic doar de străini. Personalul obișnuit fusese trimis ca trupă de salvare, nou veniții lucrau acum ca îngrijitori și ajutoare ale

medicilor – și niciunul dintre ei nu avea un cuvânt bun de spus micului câine cu picioare scurte. În afară de asta, dr. Beeston opera de ore întregi, iar Paddy nu avea voie să intre în sala de operații. Animăluțul urlă neajutorat în fața ușii, se furișă înăuntru, fu aruncat din nou afară – și, în cele din urmă, simți un miros cunoscut. Paddy se lipi scheunând de mâna lui Jack McKenzie, care atârna inertă de pe targă. Vechiul prieten al lui Paddy nu încerca să-l mângâie, dar, cel puțin, era acolo. Însă ceva nu era în ordine. Paddy mirosea sânge și moarte. Se așeză lângă Jack și începu să urle de ți se rupea inima.

— Ce are potaia? E insuportabil!

Unul dintre tinerii îngrijitori îi aruncă lui Jack o privire și dădu să-i deschidă vestonul uniformei, dar Paddy mârâi la el.

— Și mai bine, acum javra vrea să mă și muște! Ce-și imaginează oare comandantul de o lasă să alerge pe-aici? Dr. Beeston!

Tânărul îl strigă pe medicul care tocmai ieșea din sala de operații și se uita obosit împrejur. Un flux continuu de noi și noi cazuri... Dr. Beeston renunță la gândul de a mai sorbi, între ele, o înghițitură de ceai.

— Comandante Beeston? Javra dumneavoastră... ăăă...

Tânărul îngrijitor își dădu în ultimul moment seama că medicul l-ar fi putut trimite direct pe front, dacă spunea ceva greșit. Nu-i plăceau câinii, dar nici sinucigaș nu era.

— Ați putea... ăăă... să vă luați câinele de aici? Ne încurcă la treabă.

Dr. Beeston se apropie iritat. Până atunci, nimeni nu se plânsese de Paddy. Bine, poate că mai stătuse din când în când cuiva în drum, dar...

— Animalul nu mă lasă să mă apropii de rănit, domnule! raportă îngrijitorul. N-am putut...

Dădu să-i deschidă din nou vestonul lui Jack, dar câinele sări să-l

muște.

Dr. Beeston se apropie de targă.

— Ce-i cu tine Paddy? Dar stați puțin, ăsta-i...

Medicul îl recunosc pe Jack McKenzie și acum îi smulse el însuși cămașa.

— Împuşcat în plămâni, domnule! diagnostică tânărul caporal Mi-e de neînțeles cum de l-au adus aici. Nu mai are nicio șansă...

Dr. Beeston îl fulgeră din priviri.

— Mulțumesc pentru opinia competentă, tinere! rosti el. Doar trebuie să știți. Și acum duceți-l pe băiat în sala de operații! Mai repede! Și păstrează-ți în viitor părerile pentru tine!

Roly intrase în panică atunci când nu-l mai găsisse pe Jack, după ce renunțase, frustrat, să-l mai caute pe dr. Beeston. Doar Paddy mai era acolo, dând din coadă de cum îl văzu pe Roly.

— Unde-o fi, Paddy? Nu-l poți căuta? Domnu' Jack? Pe domnu' Jack al nostru? Nu ești de niciun folos!

— Pe cine cauți, soldat? întrebă tânărul caporal, aflat din nou acolo, în trecere. Împuşcatul în plămâni de-acolo? Ăla-i în sala de operații. Ordin personal de la dr. Beeston. Mai nou, aici decid animalele de companie cine ajunge să fie operat de șef...

Roly nu se întorsese imediat pe front. Avea muștrări de conștiință dar le amețea făcându-se totuși util în spital, până când Beeston își termină operația. Într-un târziu, dr. Pinter, un alt medic, îl descoperi pe îngrijitorul experimentat și-l chemă la masa lui de operații. Dr. Pinter era ortoped. La el ajungeau oamenii cu membrele făcute ferfeniță de grenade și de mine. La cea de-a cincisprezecea amputare, Roly încetă să mai numere. Când ieși din spital cu cel de-al treilea sac însângerat, plin de țesuturi distruse, nici nu mai întrebă de Jack. Veneau din ce în ce mai mulți răniți. Nimeni nu

avea să-și mai amintească aici de un om anume. Soarta lui Jack nu se mai afla în mâinile lui Roly. Trebuia să aștepte până când lucrurile se linișteau și să-l caute după aceea.

Focurile de armă amuțiseră abia târziu, în noapte, iar când dr. Pinter îl trimise, în cele din urmă, pe ultimul rănit în spital, sosiseră deja zorile.

— Doar n-o să mai atacați în continuare? îl întrebă doctorul pe un căpitan.

Încă prea tânărul ofițer își purta mâna într-un laț. Îl privi pe dr. Pinter cu niște ochi goi.

— Nu știu, domnule. Nimeni nu știe nimic. Maiorul Hollander a căzut ieri, conducerea armatei încă se mai sfătuiește. Dar dacă mă întrebați pe mine, domnule... bătălia e pierdută. Toată această plajă nenorocită e pierdută. Dacă generalii mai au numai o fărâmă de minte, or să oprească asta...

Roly se așteptă ca medicul să-l mustre pe tânărul ofițer, dar dr. Pinter clătină din cap.

— Nu mai spuneți prostii, căpitane! îl avertiză el blând. Mai bine rugați-vă...

Rugăciunile medicilor și ale soldaților de pe front nu au fost ascultate.

Din contră, la primele ore ale dimineții izbucniră primele salve ale mitralierelor. Noi valuri de atac, noi morți.

Bătălia pentru „Lone Pine”, așa cum fură denumite mai târziu ofensivele din august pentru tranșeele în jurul cărora se dădeau cele mai grele lupte, se termină abia cinci zile mai târziu. Cu succes, după cum o spuneau rapoartele armatei.

ANZAC-ul pătrunsese câteva sute de metri mai departe în țara

turcilor. Își cumpăraseră avansarea cu nouă mii de morți.

Roly îl găsi pe Jack în dimineața celei de-a doua zile – înainte ca primii răniți să ajungă, și ca doctorii, ruși de oboseală, să pună din nou mâna pe scalp. Printre sutele de oameni proaspăt operați, care zăceau în rânduri dese pe paturile de campanie și care primeau doar o îngrijire elementară, ar fi trebuit să-l caute ceasuri în șir, dacă Paddy și dr. Beeston nu ar fi fost lângă patul lui. Jack nu era conștient, dar respira și nu mai scuipa sânge. Doctorul tocmai îi inspecta rana.

— O'Brien? întrebă el atunci când Roly se apropie.

Chipul doctorului Beeston părea să fie la fel de livid și de tras, cum era și cel al pacientului său.

— Dumneavoastră trebuie să vă mulțumească pentru că se află aici?

Roly încuviință încrezător în sine.

— Nu l-am putut lăsa acolo, domnule, recunosc el și roși. Știu foarte bine că... Sunt dispus să suport consecințele.

— Ah, terminați cu asta, suspină Beeston. Dacă unul moare sau dacă altul trăiește, cui îi pasă? Poate doar nouă. Dacă vă liniștește, și eu mi-am depășit competențele, sau, mai delicat spus, mi le-am extins. Avem regulile noastre. Nu trebuie să ne jucăm de-a Dumnezeu.

— Nu am fi făcut același lucru dacă l-am fi lăsat să zacă acolo, domnule? întrebă Roly.

Beeston ridică din umeri.

— Nu în sensul ăsta, O'Brien, așa ne-am fi ținut de reguli. Dumnezeu – și puteți să o luați liniștit ca pe o blasfemie – nu are reguli de urmat.

Medicul îl acoperi grijuliu pe Jack.

— Ocupați-vă de el, O'Brien. În haosul ăsta va fi altminteri uitat.

Voi face în așa fel încât să fie trimis încă de azi pe *Gascon*...

Gascon era cel mai bine dotat vas-spital.

— Spre Alexandria, domnule? întrebă Roly plin de speranțe.

Trimiterea unui rănit în spitalul militar din Alexandria însemna, de cele mai multe ori, sfârșitul războiului pentru acel rănit.

Beeston încuviință.

— Și dumneavoastră o să-l însoțiți. Adică, vreau să spun, veți însoți transportul. Și pentru dumneavoastră s-a jucat cineva de-a Dumnezeu, O'Brien. Cineva cu relații bune. Ordinul dumneavoastră de retragere înapoi în Noua Zeelandă a venit ieri, odată cu întăririle. Se pare că un invalid din Greymouth, foarte important în economia războiului, nu poate trăi fără îngrijirea dumneavoastră. Fără dumneavoastră, O'Brien, s-ar opri toată extragerea de cărbune din Noua Zeelandă. Cel puțin, așa au fost prezentate lucrurile.

În ciuda seriozității situației, Roly nu putu să-și reprime un rânjel.

— E o onoare prea mare, domnule! observă el.

Beeston făcu o față plictisită.

— Nu pot să-mi dau eu cu părerea. Așa că strânge-ți lucrurile, soldat! Aveți grijă de prietenul dumneavoastră, și, pentru numele lui Dumnezeu, stați departe de linia frontului, să nu care cumva să vi se întâmple ceva tocmai acum. *Gascon* pleacă la ora cincisprezece.

Când vasul-spital ajunsese în Egipt, Jack era mai aproape de moarte, decât de viață, dar era rezistent. Îngrijirea devotată a lui Roly a contribuit în mod decisiv la supraviețuirea lui. Erau prea puține cadre pentru numărul mare de grav răniți. O parte a oamenilor murise deja de pe vas, alții – imediat după sosirea în Alexandria. Însă Jack rezistase și, apoi, își recăpătase cunoștința. Se

uita în jur, vedea suferința ce-l înconjură și era conștient de faptul că supraviețuise – dar devenise un altul. Jack nu mai vorbea. Nu era încăpățânat sau posomorât ca alți supraviețuitori, care amuțiseră din cauza furiei și a fricii de viitor. Jack răspundea politicos la întrebările doctorilor și ale asistentelor. În afară de asta, însă, părea să nu mai aibă nimic de spus.

Jack lăsa glumele lui Roly și cuvintele sale de încurajare fără răspuns – și nu se străduia să-și depășească slăbiciunea. Dormea sau se uita în tăcere mai întâi la tavanul de deasupra patului său și apoi, mult mai târziu, când i se permisesese să stea la geam, afară, la cerul aproape întotdeauna albastru al Alexandriei. Jack asculta mereu același strigăt al muezinului din turnul moscheii ce se înălța deasupra orașului și se gândea la cuvintele doctorului Beeston, pe care i le citase Roly mai târziu: *Dumnezeu nu se ține de reguli*. Se întreba dacă avea sens să se roage, dar, oricum, încetase demult să o mai facă.

Convalescența lui Jack dură luni întregi. Deși rana se vindeca, el slăbea întruna și suferea de o oboseală continuă. Roly rămase cu el. Nu-și mai luă în seamă ordinul de retragere, iar medicii militari din Alexandria nu-l întrebară. Spitalul era îngrozitor de supraîncărcat, era nevoie de orice îngrijitor disponibil. În afară de asta, importanța misiunii sale din patrie se micșorase vizibil, după ce Tim Lambert aflase că Roly al său nu mai era în linia întâi. Scria din când în când acasă și primea, la rândul său, scrisori de la Mary și de la familia Lambert. Soseau și scrisori pentru Jack McKenzie. Roly nu știa însă dacă el le citea. Jack nu scria nimănui.

Conducerea britanică evacua, în decembrie 1915, plaja de la Gallipoli, pe care o numeau, între timp, „ANZAC-Beach”. Retragera trupelor se produsese în perfectă ordine și fără alte

pierderi. Britanicii își scosese răoamenii din țară, practic fără știința turcilor. La sfârșit, tranșeele fuseseră aruncate în aer.

Roly îi relatează lui Jack, într-un suflet, despre reușita acțiunii.

— Și la capăt le-au mai dat-o încă o dată ălor! povestea el, încântat. Când au aruncat în aer tranșeele, au crăpat o mulțime de turci!

Jack își plecă fruntea.

— Și la ce bun, Roly? întrebă el, încet. Douăzeci și patru de mii de morți de partea noastră – și, se zice, la turci și mai mulți. Și totul pentru nimic.

Noaptele, visa din nou bătălia din tranșee. Împungea neconținut cu baioneta și cu lopata în trupurile inamicilor. În patruzeci de mii de trupuri... Când se trezea, lac de sudoare, îi scria Gloriei și îi povestea despre retragerea trupelor ANZAC. Știa că ea nu va citi niciodată scrisoarea, dar îi era mai ușor dacă istorisea povestea.

În iarnă, Jack fu cuprins de o tuse îndărătnică. Un medic militar îi descoperi slăbiciunea și paloarea, diagnostică tuberculoza și ordonă transferul lui Jack într-un sanatoriu de lângă Suffolk.

— În Anglia, domnule? se interesează Roly. Nu putem pleca acasă? Și acolo sunt cu siguranță sanatorii pentru boli pulmonare...

— Nu însă și facilități militare, răspunse medicul. Dumneavoastră, domnule O'Brien, puteți pleca, firește, acasă. Chiar am saluta asta, deși v-ați făcut aici foarte util, dar vedeți și dumneavoastră că spitalul se golește treptat. E bătător la ochi dacă mai ținem angajat un civil.

— Dar eu nu am fost lăsat la vatră oficial, se împotrivi Roly.

— Aveți însă ordinul de retragere emis deja de șase luni, zâmbi medicul. Faceți ce vreți, O'Brien, dar plecați de aici. Din partea mea, vă strecurăm pe vasul spre Anglia. Dar să părăsiți unitatea, înainte

ca altcineva să vă mai trimită prin Franța!

Trupele ANZAC retrase din Gallipoli fuseseră trimise, între timp, parțial în Franța, parțial în Palestina.

Roly își căută de lucru la o fermă, în vreme ce Jack zăcea sub razele unui soare smead, într-o primăvară englezească și, de această dată, se uita la un cer albastru mat. Ori de câte ori avea ocazia, îl vizita pe „domnu’ Jack” și, când serviciile sanatoriului fură extinse la îngrijirea invalizilor de război, găsi chiar și o slujbă de îngrijitor. Tim Lambert îi permise în continuare să rămână, însă îl rugă să-i dea cât mai des vești despre Jack. Mama lui, zicea el în scrisori, era mai mult decât neliniștită. Roly nu o putea pricepe. Ar fi avut și el probleme cu severa doamnă O’Brien, dacă ar fi lăsat-o timp de un an fără vești despre starea lui. Dar Jack tăcea în fața reproșurilor sale și a propunerii de a-i dicta măcar o scrisoare.

— Ce să scriu, Roly?

Jack privea cum se coc cerealele pe câmpuri, asculta cântecele celor care secerau și observa cum toamna îngălbenește frunzele. Iarna privi fix zăpada, dar nu văzu nimic altceva decât nisipul însângerat al plajei de la Gallipoli. Și așa mai trecu un an, în care nu făcu niciun fel de progrese în ce-l privea sănătatea. Uneori se gândea la Charlotte, dar Hawaiki era departe, mai departe decât America sau pe unde o mai fi fost Gloria.

— Trei ani și jumătate și tot mai e război, bombăni Roly și frunzări ziarul care se afla pe masă, lângă șezlongul lui Jack.

Era o zi neobișnuit de călduroasă pentru acel anotimp, iar asistentele îi scosese rădăcinile pe bolnavi în grădină. Se spunea că aerul proaspăt însănătoșește.

— Cum o să se termine asta, domnu’ Jack? O să câștige cineva sau o să luptăm pur și simplu mai departe și mai departe?

Jack ridică din umeri.

— Deja au pierdut cu toții, rosti el încet. Dar la sfârșit o să fie firește o mare victorie, indiferent cine o să o mai serbeze. De altfel, și eu aș avea un motiv de sărbătoare. Doctorii mă trimit acasă.

— Serios, domnu' Jack? Plecăm acasă?

Roly radia din întreaga lui față rotundă, pe care, însă, războiul își lăsase urmele.

Jack zâmbi slab.

— Alcătuiesc un transport cu invalizii de război. Toți cei cu membre amputate și orbii, pe care nu i-au putut trimite imediat acasă, sau nu au vrut...

Cele mai multe dintre victimele de la Gallipoli fuseseră trimise din Alexandria înapoi în Polinezia. Între timp, bărbații Aotearoei își pierdeau sănătatea și în Franța și în alte focare de război. Mulți primeau îngrijiri medicale în Anglia, înainte de a-i supune unei călătorii atât de lungi

— Atunci o să pot veni și eu, se bucură Roly. N-au nevoie de îngrijitori?

— Caută voluntare în rândurile asistentelor, spuse Jack.

Chipul lui Roly radia în întregime.

— E oarecum ciudat, zise el apoi. Când a început, voiam la război, pentru ca ei să nu mai strige după mine „frate medical”. Și acum aș putea chiar să îmbrac o fustă, pentru a mă întoarce ca „soră” acasă!

Și acum, așadar, Noua Zeelandă. Prima privire asupra Insulei de Sud – pentru cei care puteau încă să mai vadă. Jack știa că trebuie să fie recunoscător. Dar nu simțea nimic altceva decât răceală. Pe când priveștea ce se deschidea asupra tărâmului în ceață, din care se ridicau, ca și cum ar pluti, vârfurile îndepărtaților Alpi, era de o

frumusețe ce-ți tăia respirația. Vaporul avea să acosteze în Dunedin. Jack se întreba dacă Roly îl înștiințase pe Tim Lambert și familia Lambert, sau pe Gwyneira de sosirea lor. Dacă da, cu siguranță că familia avea să îl aștepte pe chei. Jack era îngrozit de asta. Dar existau șanse reale să nu se întâmple. Din cauza războiului, poșta era înceată, chiar și în perioade de pace. Roly ar fi trebuit să aibă mult noroc pentru ca scrisoarea să ajungă înaintea lui în Greymouth.

La Dunedin, Jack fu trimis din nou într-un spital. Dar numai pentru puțin timp – era considerat vindecat.

— Nu mai tușiți, nu se mai aude niciun zgomot în plămâni... singurul lucru care nu-mi place e slăbiciunea asta, îi spusese doctorul în Anglia. Dar, în ce vă privește, trebuie, poate, să vă mobilizați puțin. Ridicați-vă, umblați! Participați din nou mai mult la viață, sergent major McKenzie!

În ultimele zile petrecute în Alexandria, Jack aflase, spre marea lui mirare, că, având în vedere curajul său de la bătălia de la Pine Creek, fusese avansat din nou și i se dăduse chiar și un ordin. Nici măcar nu se uitase la respectiva bucată de metal.

— Îl vrei? îl întreabă pe Roly, atunci când acesta îl laudă. Poftim, ia-l, l-ai meritat mai mult decât mine. Arată-i-l lui Mary a ta, poartă-l atunci când te vei căsători. Nimeni nu o să te întrebe de acte.

— Doar nu vorbești serios, domnu' Jack! zise Roly, aruncând o privire plină de jind asupra cutiei din mătase. Doar nu pot să...

— Bineînțeles că poți!

Jack încuviință.

— Prin aceasta ți se decernează ție.

Deschise cu greu cutiuța.

— Îngenunchează sau fă ce se face în astfel de cazuri, și ți-l dau ție.

Roly își puse cu mândrie ordinul la rever când vaporul intră în portul din Dunedin. Și mulți alți bărbați se împodobiră cu trofeele lor. Poate că nu mai aveau mâini și picioare, dar erau eroi.

Masa de oameni care îi salută în port era mult mai restrânsă decât cea de la plecare. În principal consta din aparținătorii bolnavilor, care, văzându-i, nu strigau urale, ci plângeau, și din doctori și asistente. Sanatoriul din Dunedin – din câte se spunea, o școală de fete convertită – trimisese trei mașini și câțiva brancardieri.

— Este în ordine dacă vă părăsesc acum, domnu' Jack? întrebă Roly – nu pentru prima dată; el îi expusese deja lui Jack planurile sale, în repetate rânduri.

Cel târziu a doua zi după sosirea lor, voia să o pornească spre Greymouth, iar acum, având în vedere că vaporul acostase în prima parte a după-amiezii, spera să mai prindă un tren de noapte spre Christchurch.

— Și chiar nu vreți să veniți cu mine? Christchurch e doar...

Jack se feri.

— Încă nu am fost lăsat la vatră în mod oficial, Roly, se eschivă el. Roly făcu un semn, de parcă ar fi aruncat ceva.

— Ah, cine se mai interesează de asta, domnu' Jack? Vă cerem ștergerea din registre, iar ei vor trimite la un moment dat actele cu lăsarea la vatră. Doar și eu fac la fel.

— Sunt obosit, Roly... zise Jack.

— Puteți dormi în tren. Vă rog, domnu' Jack! M-aș simți mult mai bine dacă v-aș putea preda familiei dumneavoastră.

— Doar „Jack”, Roly. Și eu nu sunt un pachet.

În cele din urmă, Roly îl lăasă singur pe Jack pentru a aduce lucrurile lor. Jack rămăsese pur și simplu locului și se uita cum asistentele îi ajutau pe bărbații în cărje și în cărucioare cu roțile să

coboare pe țarm. În cele din urmă, se apropie de el o tânără într-o rochie de culoare închisă și cu un șorț de asistentă. Nu era însă îmbrăcată în albastru, cum erau asistentele de meserie, așadar era, probabil, o ajutoare voluntară.

— Pot să vă ajut? întrebă ea amabil.

Jack se uită la un chip slab, înconjurat de un păr de culoare închisă, pieptănat sever spre spate, pe care se ascundeau o pereche de ochi inteligenți îndărătul unor ochelari cu sticlă groasă. Femeia roși de îndată ce văzu privirea scrutătoare.

Dar atunci păru că și ochii ei fură străfulgerați de o recunoaștere vagă.

Jack i-o luă înainte.

— Domnișoara Bleachum? întrebă el, tatonând.

Ea îi zâmbi, dar nu-și putu ascunde complet sperietura pe care o trase, văzându-l. Bărbatul puternic, mereu bine dispus, de la Kirward Station, fiul plin de viață al Gwyneirei și al lui James McKenzie, prietenul lipsit de griji al Gloriei și imperturbabilul ei apărător, se sprijinea, livid și slăbit, deși nici măcar nu era frig, învelit în pături într-un șezlong, prea epuizat pentru a putea coborî pe pământul natal fără ajutorul altcuiva. Jack îi citi lui Sarah gândurile și se rușină de slăbiciunea lui. În cele din urmă, se ridică și se sili să zâmbească.

— Mă bucur să vă revăd.

În timp ce Jack se întreținea cu Sarah Bleachum, Roly se întoarse, cu cei doi saci marini pe umăr, al lui și cel al lui Jack.

— Domnu' Jack, asta n-ar mai crede-o nimeni! râse el. Nici nu am ajuns bine în port și are deja o fată lângă el. Doamnă...

Roly încercă să-și netezească părul ondulat cu o mișcare a mâinii și se aplecă, foarte politicos.

Sarah Bleachum zâmbi timid. Jack le făcu cunoștință.

Roly păru ușurat când auzi că ea ținea de sanatoriul Princess Alice.

— Atunci pot să vi-l predau liniștit pe domnu' Jack, zise Roly, în cântat. Știți cumva dacă mai pleacă azi vreun tren spre Christchurch?

Sarah încuviință.

— Pot chiar să vă fac rost și de un loc, domnule McKenzie, se oferi ea. Chiar și la vagonul de dormit. Dacă o voi suna pe mama dumneavoastră, va trimite pe cineva de la Kirward Station la gară. Bineînțeles că trebuie să treceți mai întâi pe la vizita medicală, dar, din câte știu, sanatoriul Princess Alice este prevăzut pentru acest transport doar ca o stație intermediară. Toți oamenii se pot întoarce la casele lor, însă ei locuiesc cu toții împreună prin toată Insula de Sud. În cazul unora va dura zile întregi până când li se va organiza călătoria mai departe.

Roly încuviință hotărât, iar Jack știa și el foarte bine că toți cei de acolo erau considerați „sănătoși”. O parte a invalizilor fusese luată în primire de familiile lor.

— Îmi pare rău, domnișoară Bleachum, dar aș dori, totuși... sunt pur și simplu obosit, înțelegeți...

Jack roși din cauza minciunii. Nu se simțea mai slăbit față de zilele anterioare, dar gândul de a se întoarce la Kirward Station îi provoca teamă. Patul gol din camera în care locuise cu Charlotte. Camera Gloriei. Locul gol al tatălui său – și ochii triști ai mamei sale, în care, probabil, avea să citească și o compătimire. În timp, trebuia să suporte toate astea. Dar nu în acea zi. Nu deocamdată. Sarah se uită la Roly, dar acesta ridică din umeri.

— Atunci, eu plec. Ne mai vedem, domnu' Jack!

Roly făcu un semn cu mâna și se întoarse în cealaltă parte.

— Roly?

Jack avea sentimentul că îi datorează tânărului ciufulit cel puțin o îmbrățișare, dar nu reuși să o facă.

— Roly... poate ai putea spune doar, pur și simplu, „Jack”?

Roly râse. Aruncă sacii, se întoarse încă o dată la Jack, îl trase către el și îi dădu o îmbrățișare de urs.

— Rămâi cu bine, Jack!

Jack zâmbi atunci când plecă, făcând cu mâna.

— Un prieten bun? întrebă domnișoara Bleachum și luă sacul lui Jack.

Jack încuviință.

— Un prieten foarte bun. Dar nu trebuie să-mi duceți lucrurile. Mă descurc eu...

Sarah scutură din cap.

— Nu, lăsați asta deocamdată. Trebuie să mă fac și eu utilă cumva. Dumneavoastră... Dumneavoastră vă puteți sprijini liniștit de mine.

Însă asta nu sunase prea ademenitor. Jack își aminti prea bine de înclinația domnișoarei Bleachum spre o pudoare absolută.

— De când sunteți soră medicală?

Sarah râse nervos.

— De fapt, nici nu sunt. Doar ajut puțin. Trebuie... trebuie să-i întrețin puțin pe bolnavi...

Jack își încreți fruntea. Și-o putea imagina foarte bine pe domnișoara Bleachum ca doamnă de companie pentru o femeie în vârstă, dar ea nu era chiar acea femeie pe care o angajai să le alunge bărbaților urâtul. Dar asta nu era treaba lui. O urmă încet pe tânără de-a lungul pasarelei. Sarah se alătură altor asistente care împingeau scaune cu roțile sau care conduceau orbii. Cele mai multe dintre ele purtau îmbrăcămintea albastru-deschis cu gulere albe și bonete. Ele îi aruncau lui Sarah priviri suspecte. Probabil că nu era pentru prima dată când își alegea un pacient mai sănătos, căruia să-i dea asistență.

Un medic cu părul închis la culoare mergea de la unul la altul și îi saluta pe noii veniți, înainte ca aceștia să fie ajutați să urce în vehicule. Bărbatul i se păru cunoscut lui Jack. Înainte de toate, îl irită strălucirea care se putea citi pe chipul lui Sarah, de îndată ce bărbatul se apropie.

— El e dr. Pinter! îl prezentă ea, radiind.

Și doctorul zâmbi, dar deveni dintr-odată serios când se uită la Jack.

— Dr. Pinter, el este...

— Ne știm, nu-i așa? întrebă Pinter. Stați... îmi amintesc... Sergent McKenzie, nu-i așa? Gallipoli... cel împușcat în plămâni, salvat de câinele lui Beeston...

Zâmbi amar.

— Timp de câteva zile, ați fost subiect de discuție în lazaret. Mă bucur că ați supraviețuit!

Jack încuviință.

— Și dumneavoastră erați... căpitan?

Pinter ridică din umeri.

— Maior. Dar cui îi mai pasă de asta? În lazaret ne bălăceam cu toții în același sânge. Dumnezeu, asta-i o raritate, să mai ajungă însă acasă răniți de la Gallipoli. Cei mai mulți vin din Franța. N-ați mai fost încă o dată pe front, nu?

— Nu. Domnul McKenzie a fost tratat în Anglia! se amestecă în discuție Sarah, care scosese deja actele lui Jack dintr-un teanc, pentru a i le da lui Pinter.

— Și dumneavoastră? întrebă Jack, istovit.

Soarta doctorului nu-l interesa cu adevărat, dar avea senzația că trebuie să țină conversația caldă. Profesoara și medicul urcau acum împreună cu el în autobuz. Nu putea sta jos în tăcere lângă ei și să-și lase privirile să plutească deasupra Alpilor.

— Vreau să spun... ați fost medic militar, și încă mai e război...

Dr. Pinter își mușcă buzele. Chipul îi deveni serios și Jack recunoscuse urmele pe care le lăsase acolo Gallipoli. Și el era slab și livid, iar fața lui încă tânără era brăzdată de riduri. Medicul își ridică mâinile și le ținu în fața sa. Jack observă că tremurau necontrolat.

— N-am mai putut opera, rosti Pinter încet. Nu se știe ce este... poate o paralizie a nervilor. A început la Gallipoli... în ultima zi... evacuasera deja aproape toate trupele, toți voiau un singur lucru: să plece... doar ultimii mai patrulau prin tranșee. Trebuia să pară că suntem acolo cu efectivul complet. Da, și câțiva băieți au exagerat, pesemne. Au vrut să le ofere turcilor o luptă fictivă, dar ăia aveau artilerie grea în spatele lor. Oamenii... au fost făcuți ferfeniți. Ce a mai rămas din ei a ajuns pe masa mea. Am salvat un copil de șaptesprezece ani, dacă vrem să vedem astfel lucrurile. Ambele mâini... ambele picioare... Haideți să nu mai vorbim despre asta. Atunci a început acest tremur...

— Poate că pur și simplu aveți nevoie de liniște, spuse Sarah

încet.

Pinter își coborî privirea.

— Am nevoie de alte amintiri, șopti el. Nu mai vreau să văd sânge de fiecare dată când închid ochii. Nu vreau să mai aud împușcături, când în jurul meu e liniște.

Jack încuviință.

— Îmi imaginez apa, zise el încet. Plaja... prima imagine a plajei, înainte de a debarca. Era o plajă frumoasă...

Apoi, ambii bărbați tăcură. Sarah dădu să mai spună ceva, dar discuțiile superficiale nu erau punctul ei forte. Se uită aproape cu invidie la celelalte asistente, care trăncăneau și glumeau cu pacienții lor.

Jack primi o cameră cu două paturi, pe care o împărțea cu un bărbat mai în vârstă, morocănos, care se agăța de sticla lui de whisky. Lui Jack nu îi era limpede de unde o avea, dar nu era dispus, în mod evident, să cedeze nici măcar o gură din ea.

— Medicament împotriva durerilor de cap, bombănea el și arăta spre o cicatrice oribilă din partea stângă a feței. Încă unul care supraviețuise în urma unei răni pentru care, de obicei, nici nu ajungeai în lazaret. Dacă erai împușcat în cap era, de obicei, letal.

— Glonțul e încă înăuntru, zise bărbatul.

Apoi bău mai departe, în tăcere. Lui Jack îi convenea. Se uită pe fereastră, în grădină. Ploua. După spusele lui Sarah, plouase mult în ultimele săptămâni. Jack se gândi, distras, la culesul fânului de la Kirward Station. Toate astea erau departe. Gallipoli era aproape.

A doua zi, primi vizita Sarei Bleachum. Colegul de cameră al lui Jack dispăruse încă de dimineață – probabil în căutarea unei rezerve de „medicamente”. În ce-l privea, Jack simțea obișnuita oboseală de

plumb și același frig, dar bănuia că Sarah nu-l va lăsa în pace. Așa că se îmbrăcase și ședea la geam, uitându-se afară în ploaie, când tânăra își făcu apariția.

— Următorul tren spre Christchurch pleacă la unsprezece, îl informă ea. Să dau ordin să fiți dus la gară?

Jack își mușcă buzele.

— Domnișoară Bleachum, mai bine m-aș... mai bine m-aș mai reface puțin...

Sarah Bleachum trase cel de-al doilea scaun lângă fereastră.

— Ce se întâmplă, domnule Jack? De ce nu vrei să mergeți acasă? V-ați certat cu mama dumneavoastră? Amintiri neplăcute?

Jack clătină din cap.

— Amintiri prea plăcute, răspunse el obosit. Asta-i cel mai rău, știți? Gallipoli... sângele... doare, dar cândva se va estompa. Însă, domnișoară Bleachum, fericirea... asta nu se uită niciodată. Ea lasă un gol și nimic nu-l umple...

Sarah suspină.

— Eu nu am multe amintiri fericite, mormăi ea. Bine, rareori am fost cu adevărat nefericită. Îmi face mare plăcere să predau, îmi plac elevele mele. Dar ceva important...

— Atunci, sunteți de invidiat, domnișoară Bleachum, zise Jack scurt și se adânci din nou în tăcere.

— Nu vrei să vorbești despre asta? întrebă Sarah, disperată. Vreau să spun... pentru asta sunt eu aici. În rest, nu-s de niciun folos, nu-s bună de soră medicală. Nu pot atinge bărbații. Celelalte surori... ele spun că nu aș da dovadă de compasiune...

— Poate că simțiți prea multe, spuse Jack. De ce nu vă căutați o altă slujbă?

Sarah își mestecă buzele și își frecă sprâncenele, în timp ce urmărea cu privirea silueta înaltă a doctorului Pinter, care tocmai

alerga, cu o pelerină aruncată peste umeri, prin curtea școlii.

— De ce nu ia o umbrelă? întrebă ea încet. Așa, se va uda. O să mai moară...

Jack zâmbi ușor.

— Și astfel am primit răspunsul la întrebare... vă împărtășește sentimentele? Dumnezeuule, nu am mai pus o dată întrebarea asta? Sau mama? Era vorba despre acel reverend...

Sarah Bleachum roși, iar buzele i se subțiară.

— Reverendul Bleachum nu a binevoit să-mi împărtășească sentimentele, observă ea. În ce-l privește pe dr. Pinter... cât timp nu poate părăsi Gallipoli...

Jack ar fi trebuit acum să-i ia mâna și să rostească niște cuvinte care să o consoleze. Era complicat. Știa că era corect, dar nu reușea să o facă.

— De fapt, era o plajă frumoasă... zise el, încă o dată.

— Și vreți să spuneți că o va uita? întrebă Sarah plină de speranțe. Se va trezi cândva și, poate, mă va vedea?

Jack încuviință, deși nu era deloc sigur.

— Așteptați mai întâi să se termine războiul. Duceți-l undeva unde să nu mai vadă oameni mutilați. Într-un loc frumos.

— Dacă o să vrea, rosti Sarah. Kirward Station este un loc frumos.

Îl privi pe Jack scrutător.

— Și totuși vă feriți de el, de parcă ați fi un cal. La fel ca și...

— E un loc gol, o întrerupse Jack. Acolo simt prezența Charlottei. Și a tatălui meu. Și a Gloriei. Dar seamănă cu o casă după o mare petrecere. În camere se mai află fumul trabucurilor și mirosul lumânărilor. Miroase a vin stătut și crezi că mai auzi ecoul râsetelor, deși acolo nu mai e nimic. Doar gol și durere. Mă gândeam că voi reuși să trec de asta, cu Charlotte. Și tata... era bătrân. Moartea lui a

corespuns regulilor...

Sarah își încreți fruntea.

— Regulilor? întrebă ea.

Jack nu răspunse.

— Dar Gloria... de când a dispărut Gloria... nu reușesc, domnișoară Bleachum. Nu reușesc să mă uit în ochii mamei mele și să nu citesc în ei nimic altceva decât întrebări. Și singurul răspuns este că Dumnezeu nu ține cont de reguli...

Sarah îl prinse de mână.

— Dar Gloria s-a întors, Jack! Credeam că o știți! Nu v-a scris domnișoara Gwyn? Hm, probabil că erați pe mare. Dar Gloria s-a întors. A fost aici, la mine!

Jack o privi descumpănit.

— Și acum...?

Sarah ridică din umeri.

— Domnișoara Gwyn a luat-o. Din câte știu, e la Kirward Station.

Mâna lui Jack se încleștă în jurul mâinii ei.

— Asta... asta este... pot să mai prind trenul? Și o sunați dumneavoastră pe mama în locul meu?

Gwyneira McKenzie era fericită – dar avea și un sentiment de déjà-vu care nu-i dădea pace, de cum îl întâmpină pe Jack pe peron. Tânărul slab și livid, care cobora cu mult prea încet și prea greoi din tren, se înstrăinase de ea. Fața lui avea riduri care nu fuseseră acolo în urmă cu trei ani, și prin părul lui roșcat-castaniu aproape că treceau șuvițe albe. Prea devreme, mult prea devreme pentru vârsta lui. Cel mai mult se sperie însă de îmbrățișarea lui rigidă. Era exact ca și în cazul Gloriei – chiar dacă Jack era politicoș și se prefăcea măcar că ar răspunde întâmpinării pline de dragoste a Gwyneirei.

Și Jack părea să nu vrea nici el să vorbească. Răspundea la întrebări, încerca chiar să zâmbească, dar nu povestea nimic. Părea că vrea să închidă în sine ultimii ani. La fel ca și Gloria. Gwyneira se îngrozea la gândul că va vedea în curând, la cină, două personaje tăcute, retrase în sine – deși, pe de altă parte, nu-și dorea nimic mai mult decât, măcar, să o aibă pe Gloria din nou în casă. Fata era în călătorie cu maorii și, în ciuda întregii încordări, Gwyneira îi ducea dorul și își făcea griji. De fapt, Gloria nu avea de ce să fie în primejdie cu tribul, dar grijile permanente o întovărășeau pe Gwyn de-atâta vreme, încât era aproape imposibil să li se opună.

Și acum, Jack. Gwyneira luase mașina pentru a-l aștepta. Ploua neconținut și încet-încet devenise prea bătrână pentru drumurile în trăsura în care trăgea curentul, al cărei coviltir o păstra uscată, dar nu ținea de cald.

— Tu conduci? întrebă Jack nedumerit, când ea îi deschise ușa.

— De ce nu? se miră Gwyn. Dumnezeu, nu trebuie să știi prea multe pentru a conduce cheștiile astea. Mai demult, era ceva mai complicat să le pornești. Dar acum... de asta e într-adevăr capabil oricine.

Băgă cu zgomot în viteză și accelerează mult prea tare. Apoi, acționă claxonul, pentru a-și face loc. Jack se simți cât de cât sigur abia când părăsiri Christchurch și pufăiri prin Canterbury Plains, pe șoseaua în mare măsură liberă. Aproape că se înserase și Jack se uita fix la lumina difuză. În fața Alpilor era un vâl de ploaie.

Gwyneira se plângea de recolta proastă de fân și de faptul că oile trebuiau aduse din podișuri mai devreme decât de obicei.

— Și nici măcar aici, jos, nu mai crește iarba așa de mult ca de obicei. A fost pur și simplu prea rece în această vară. Am diminuat deja efectivul de vite – mai bine mai puține, dar care să fie cu adevărat bine hrănite și nu niște mârtoage. Sunt fericită că ești din

nou aici, Jack! E greu să fac totul de una singură.

Gwyneira își lăsă mâna pe umărul fiului ei. Jack nu reacționează.

— Ești obosit, Jack?

Gwyneira încerca disperată să obțină din partea lui o reacție cât de cât normală.

— A fost o zi lungă, nu-i așa? O călătorie lungă.

— Da, spuse Jack. Îmi pare rău, mamă, dar sunt foarte obosit.

— Te vei reface aici în curând, Jack! rosti Gwyneira cu optimism. Trebuie să avem grijă să ți se pună la loc carnea pe coaste. Și să mergi la soare. Ești palid ca ceara. Spitalele astea... ai nevoie de aer curat, de un cal bun... și avem cățeluși, Jack. Ar trebui să-ți alegi unul. Ce zi e azi, Jack? Marți? Atunci ar trebui să-i spui Tuesday. Tatăl tău dădea câinilor numele după zilele săptămânii...

Jack dădu din cap istovit.

— Nimue... mai trăiește? întrebă el prudent.

Gwyneira încuviință.

— Sigur. Dar e cu Gloria – și își descoperă obârșiile.

Fornăi.

— Caz în care Nimue ar trebui să călătorească mai degrabă în Țara Galilor. Dar Gloria își cercetează în clipa de față rădăcinile maori. A plecat în călătorie cu tribul Maramei. Dacă mă întrebi pe mine, Tonga pune la cale o căsătorie. Înainte să plece, oamenii bârfeau despre Gloria și Wiremu.

Jack închise ochii. Deci, totuși, era o casă goală. Nimic altceva decât ecoul vocilor și al sentimentelor în încăperile părăsite.

Sau? Spre mirarea lui, Jack descoperi că simte ceva. O ușoară furie – sau gelozie! Din nou cineva încerca să i-o ia pe Gloria. Mai întâi familia Martyn, acum Tonga. Și el ajungea mereu prea târziu pentru a o mai putea proteja.

— Nu știu ce să mai fac. Se închide în camera lui. Aproape că e mai rău decât cu Gloria. Ea măcar mai ieșea călare...

Gwyneira turnă ceai în ceașca nepoatei sale, Elaine. Ca în fiecare an, la sfârșitul verii, Elaine venise împreună cu cei doi fii ai ei la Kirward Station, pentru a respira puțin aer de țară. Fiul ei cel mare mergea, între timp, la un internat din Dunedin și își petrecea vacanțele în Greymouth. Se interesa mult de munca tatălui său și îl ajuta cu plăcere în mină, unde nu se dădea înapoi de la lucrul în subteran. Din contră, Elaine se bucura de contactul cu oile și caii. Încă din copilărie o invidiasă pe Kura pentru moștenirea ei, iar acum Gwyneira mai devenea din când în când nostalgică. Ar fi fost cu mult mai simplu dacă fiica ei Fleurette și, apoi, Elaine și frații ei ar fi moștenit ferma!

— Vrei să spui că nu face absolut nimic la fermă? întrebă Elaine.

Tocmai ajunsese, dar nu apucase să-l vadă pe Jack. Prietenul său, Maaka, îl obligase să se uite la niște animale de prăsilă. Bărbatul maori încerca disperat să-i retrezească lui Jack interesul pentru Kirward Station, dar Gwyneira știa foarte bine cum vor decurge lucrurile. Jack avea să îl însoțească călare, avea să arunce o privire asupra animalelor și avea să spună câteva cuvinte care să nu-l oblige la nimic. Apoi avea să se scuze din cauza oboselii și avea să se baricadeze din nou la el în cameră.

— Dar el a fost cândva bărbatul care se ocupa de fermă!

Elaine își turnă încă o ceașcă de ceai.

Gwyneira încuviință cu nostalgie.

— Avea totul sub control. Și o are în sânge. Jack este fermierul și crescătorul înnăscut – și dresorul de câini. Exemplarele lui de Collie erau cele mai bune din întreg Canterbury-ul. Și acum? Puiul pe care i l-am făcut cadou e la el, după câteva greutăți de început. Dintr-un motiv anume, Jack nu voia niciun câine. Dar tu îi știi pe Collie.

Tuesday a schelălăit atât de mult în fața ușii lui, până când a primit-o înăuntru. O probă de răbdare, eu nici nu o mai puteam auzi. Acum o tolerează. Chiar dacă nimic mai mult. Nu o dresează, nu iese mai mult decât trebuie cu ea afară... Ea are voie doar să îi țină companie la „uitatul pe fereastră”. Când se plictisește, îi dă voie să iasă; ea se ține atunci de mine sau merge în grajduri. Nu mai înțeleg nimic!

— Poate că băieții și cu mine reușim să-l scoatem din starea asta, spuse Elaine. Doar îi plac copiii.

— Încearcă, zise Gwyneira lipsită de curaj. Dar, în principiu, Maaka le-a făcut pe toate. Se străduiește atât de mult, încât e impresionant. Și aproape că m-am temut să nu se certe pe competențele de la fermă. Maaka a condus-o, de fapt, în ultimii trei ani. Dar i-ar fi cedat cârma lui Jack imediat, dacă el ar fi vrut-o! În prima seară, Maaka și câțiva alți amici s-au prezentat aici cu o sticlă de whisky. Să-l ia pe Jack. Îi știi pe băieți, mai bine se îmbată în grajduri. Jack a invitat toată ceata în salon, a scos paharele... Băieții nici nu mai știau în ce parte să se uite! Atunci m-am retras eu, în prezența mea sunt și mai timorați. În continuare se pare că au schimbat câteva cuvinte – și în cele din urmă s-au îmbătat în tăcere. Cel puțin, așa spune Kiri, ea le-a mai făcut din când în când niște sendvișuri. Și asta tot spre marea uluire a văcarilor. Probabil cea mai civilizată beție din viața lor. De atunci, Maaka se străduiește tot timpul să-l implice pe Jack în vreun fel, dar el se opune întruna.

— Maaka nu a plecat cu tribul său în călătorie? se interesă Elaine înainte, Gwyneira îi povestise pe larg de Gloria.

Bunica ei clătină din cap.

— Doamne ajută că nu. N-aș ști ce să mă fac fără el, taman în vara asta mizerabilă. Recolta de fân a fost o catastrofă, jumătate a rămas în ploaie. Dacă va continua așa, va trebui să aducem animalele mai

repede acasă. Sper ca maorii să se întoarcă până atunci.

— Dacă nu, mă ocup eu și cei doi cowboy ai mei de asta!

Elaine rase și se uită pe fereastră. Cei doi băieți ai ei se distrau pe pășunile din fața casei cu două iepe Cob. Frank Wilkenson se străduia să le fie profesor de echitație.

— Și știi ceva? Mi-aș dori și eu un alt Collie. Callie a murit deja de foarte multă vreme, dar tot o mai caut din priviri. Am nevoie de o nouă umbră! Și o să ți-l iau pe Jack să mi-l dreseze. Trebuie să mă învețe cum se face. Atunci, se va mai înmuia.

Jack apăru un ceas mai târziu, transpirat și obosit după drumul călare. Mai demult, o excursie atât de scurtă nu l-ar fi istovit, dar acum, după perioada de convalescență, fusese, în mod evident, prea mult pentru el. Cu toate acestea, mai bău un ceai și schimbă câteva cuvinte politicoase cu Elaine. Însă îl interesa mai mult soarta lui Roly.

— Lui Roly îi merge bine, în sfârșit se va căsători! povesti Elaine cu o veselie jucată.

Paloarea și slăbiciunea lui Jack o șocaseră și pe ea.

— Trebuie să te invit în mod expres. În rest, are multe pe cap. În primul rând, are din nou grijă de Tim – ceea ce-i face foarte bine. Se descurcă el singur, dar e complicat. Și bineînțeles că nu e în stare să ceară ajutor, ci își descarcă proasta dispoziție pe întreaga familie! De când s-a întors Roly, ne merge tuturor mai bine. În afară de asta, mai are și un alt pacient, pe Greg McNamara – băiatul pe care l-a tras după el la război. E tragic. Sărmanul și-a pierdut ambele picioare și familia este complet neputincioasă. Până la sosirea lui Roly, Greg a zăcut întreaga zi în pat. Mama și surorile lui nu-l pot ridica, pur și simplu, iar mica pensie abia dacă ajunge să-și ducă traiul cu ea. Deocamdată le-am făcut cadou vechiul scaun cu roțile

al lui Tim, iar reverendul vrea să se ocupe să primească niște bani pentru îngrijire. Greg ar lucra cu plăcere, dar, din punctul ăsta de vedere, lucrurile nu se prezintă, firește, prea bine. Doamna O'Brien l-ar putea angaja la cusătorie, dar Roly nu are curajul să i-o propună. Pare să sune că vrea „să i-o plătească înapoi”.

Jack se strâmbă cu tristețe.

— „Fratele medical”, își aminti el de zeflemeaua lui Greg.

— Cum ziceam, e tragic, zise Elaine. Ai avut noroc, Jack...

Jack își mușcă buzele.

— Da, am noroc, rosti el încet. Vreți să mă scuzați acum...? Ar trebui să mă spal...

Până la un punct, planul lui Elaine avu succes. Jack îi răspunse politicos la rugămintea de a o ajuta la dresajul câinelui și apărea în fiecare dimineață, punctual, în curte, pentru a lucra cu Elaine și cu Shadow a ei. Și Tuesday făcea progrese. Învăța repede și își venera stăpânul. Însă nu se bucura, cum o făcea Shadow, de o plimbare sau de o ieșire călare. Imediat după dresaj, Jack se retrăgea. Părea să nu regăsească nicio plăcere în lucrul cu animalele, așa cum o făcuse în trecut. Când lăuda câinii, o făcea amabil și neutru, dar ochii nu îi mai străluceau, iar în vocea lui nu se mai ghicea niciun râs.

— Se poartă ireproșabil, îi povesti Elaine Gwyneirei. Dar pare că ceva a murit în el.

— Și ce se mai aude de la copiii voștri pierduți?

Gwyneira avusese atât de multe pe cap cu grijile ei, încât se interesă abia târziu de Lilian și de Ben. Își conducea nepoata cu trăsura de la Kirward Station spre Christchurch. Elaine voia să o viziteze și pe Elizabeth Greenwood și să se întoarcă în ziua următoare spre Greymouth.

Elaine ridică din umeri.

— Vești contradictorii, spuse ea apoi.

Gwyneira se încruntă.

— Și ce să înțeleg eu din asta?

Nu aștepta știri ieșite din comun, pe acelea le-ar fi povestit Elaine de la sine. La urma urmei, Gwyn se interesa regulat, prin scrisori, de tânăra pereche și aflase și despre primul ei străstrănepot, pe care Lilian îl botezase, din motive de neînțeles, Galahad.

— Conform surselor lui Caleb, adică profesorii de la universitate, le merge bine, preciză Elaine. Conform detectivului particular angajat de George Greenwood, le merge foarte bine.

Gwyneira scutură neîncrezătoare din cap și plesni cu biciul caii Cob care trăgeau trăsura. În mod excepțional, nu ploua de această dată și Elaine evident prefera trăsura. Jeremy și Bobby călăreau mândri, alături, pe doi cai. Altminteri, Elaine nici nu ar fi vorbit atât de deschis. Ținea secrete informațiile despre Lilian și Ben față de soțul ei și față de fii – la fel cum o făcea și Caleb față de familia lui. Cu toate acestea, amândoi aveau sursele lor de informații. Caleb, la urma urmei el însuși un reputat folclorist, era în strânsă legătură cu universitatea lui Ben, iar Elaine primea de două ori pe an un raport al unei agenții de detectivi, pe care George Greenwood o însărcinase

să cerceteze, în numele ei.

— Și unde e diferența? se interesă Gwyn.

— Păi, cei doi tocmai s-au mutat la Wellington, zise Elaine. Ben are acolo un post de profesor. Caleb nu-și mai încapă în piele de mândrie! Pe un om atât de tânăr îl angajează în cel mai bun caz ca preparator. Ben a fost dintotdeauna excepțional – chiar dacă nu am văzut-o ca atare, dar asta nu înseamnă nimic.

Gwyneira zâmbi.

— Și? întrebă ea.

— Ei bine, un post de profesor înseamnă un salariu mic. Ben nu a mai fost nevoit însă să lucreze în port, sau să continue ceea ce făcea în rest pentru a-și hrăni familia. Ar putea să-și permită o mică locuință și ar putea să trăiască astfel, dacă Lilian ar ști să fie suficient de econoamă. Sau dacă ar mai da niște ore de pian.

— Dar? întrebă Gwyn nerăbdătoare.

— Dar ei s-au mutat, într-adevăr, într-o casă drăguță, cu grădină, la marginea orașului. Ben ține mici serate pentru studenții lui, iar dimineața o bonă îl duce pe micul Galahad la plimbare. Într-un cărucior foarte scump, zice detectivul. Lilian poartă haine drăguțe, iar când e vorba despre o reprezentatie la teatru sau de un concert, familia Biller e prezentă.

— Și de unde au bani pentru asta? întrebă Gwyn, uluită.

— Tocmai asta e întrebarea.

Elaine își prinse cu mâna pălăria pe care vântul părea să i-o smulgă. Iepele Cob se grăbeau. Cei doi băieți le depășiră și galopau acum înaintea lor.

— Sper ca Elizabeth Greenwood să-mi poată spune mai multe. De bună seamă, George l-a însărcinat pe detectiv...

— Bănuiești ceva împotriva legii? se interesă Gwyneira, îngrijorată.

Ei i se părea mereu ca una ca asta să fie posibil, încă de când James se înhăitase cu hoții de vite.

Elaine zâmbi.

— Nu prea. Gândul că Ben Biller ar putea fura nu mi-a trecut niciodată prin cap, sinceră să fiu. Asta l-ar face doar interesant. Dar, după tot ce am auzit, el nu este nimic altceva decât un plicticos drăguț. Exact la fel ca tatăl lui. La școală, un tocilar, ca poet, lipsit de orice speranțe, ca om de afaceri – nepotrivit. Ultima informație provine de la Tim, care a mai tras cu urechea prin zona celor de la mina Biller. Florence se pare că nu-l putea lăsa nici trei minute singur în birou...

— Și ce i se pare lui Lily atât de interesant la el? se interesă Gwyneira. În fond, ea este o fată foarte vioaie.

— Atracția lucrurilor interzise! suspină Elaine. Dacă Florence și Tim nu s-ar fi comportat atât de imposibil, probabil că lucrurile s-ar fi terminat altfel. Darăștia doi nici măcar n-au tras vreo învățătură din faptul că le-au fugit copiii! Ce se petrece deocamdată între Lambert și Biller e un război adevărat. Fiecare încearcă să-i șutească celuilalt afacerile, ei se extind de parcă ar fi într-un concurs continuu. Florence a intrat în niște datorii uriașe, care o depășesc, pentru cocserie, și încearcă acum să ne ia clienții prin prețuri foarte mici. Iar Tim ar participa la toată nebunia asta! Dacă Greenwood nu l-ar înfrâna prețurile s-ar afla într-o spirală descendentă. Dar sfatul unchiului George este să așteptăm. Cocseria lui Biller are, ce-i drept, mai multe comenzi decât a noastră, dar nici nu lucrează rentabil. Pe termen lung, este o chestiune sinucigașă. Să sperăm că Florence nu se va ruina dacă o ține tot așa. Și Tim și cu George se gândesc la o fabrică de bricheți, pentru a putea vinde până și ultimul praf de cărbune cu profit. Dacă Florence va încerca să țină pasul, Biller va da în curând faliment.

Gwyneira rămase pe gânduri.

— Dar de ce să facă una ca asta? întrebă ea. Nu te întreb cu mare plăcere, dar a fost vreodată ceva între Florence Biller și soțul tău?

Elaine râse.

— Nu direct. Dar se pare că ceva puteri de clarvăzătoare tot ai tu pe undeva! Cei doi sunt jigniți, după câte se pare, de ceva. Povestea asta își are rădăcinile încă de pe vremea de după accidentul lui Tim. Îi mergea destul de prost – la care s-a mai adăugat și faptul că tatăl lui și ceilalți șefi ai industriei mineritului s-au comportat mizerabil cu el. Ei vorbeau despre minele lor, iar Tim zăcea în scaunul lui cu roțile, de parcă ar fi fost o mobilă. Nu apuca să scoată niciun cuvânt în toată vorbăria lor. Pe atunci, Florence vorbea cu el. Era foarte amabilă – dar Kura a început imediat să o suspecteze că ar dori ceva. Probabil că Tim era cea de-a doua opțiune a ei. Florence voia o mină, iar singurul ei drum spre împlinirea visului era căsătoria. Orice altceva îi era indiferent, fie că era vorba despre un schilod sau despre un homosexual...

— Elaine! se indignă Gwyneira.

— Îmi pare rău, dar Caleb Biller... în cazul lor a fost o înțelegere limpede. În orice caz, Florence nu a trebuit să facă uz de al doilea plan. S-a căsătorit cu Caleb și a început imediat să-l ignore pe Tim. Se pare că asta l-a cam rănit.

Elaine aruncă o privire spre cei doi călăreți, ca pentru a se asigura că nu aud, dar Jeremy și Bobby erau fie în fața, fie în spatele trăsुरii și nu ascultau.

— Doamna Biller nu se prea împacă gândindu-se că „mobila” îi face acum concurență, observă Gwyn cu un zâmbet complice.

— Și își mai face și singură copiii. Ceea ce lui Caleb nu i-a reușit decât în cazul lui Ben. Ceilalți băieți... dar hai să o lăsăm. Chestiunea e destul de stupidă, dar se transformă într-o dramă. La

naiba, m-aș bucura să-mi văd vreodată nepotul! Și îmi e dor de Lily! Firește că și lui Tim, dar el nu ar recunoaște-o niciodată. Trebuie să ne gândim la ceva în acest sens!

— O știi?

Elizabeth Greenwood îi aruncă lui Elaine o carte peste masă.

Cele două femei se aflau la ceai, iar Gwyneira tocmai își luase rămas bun. Băieții ieșiseră împreună cu ea, pentru a le spune adio cailor. Elizabeth părea să nu fi așteptat decât acest moment.

Elaine luă în primire cartea, încruntându-se. De fapt, voise să întrebe în acest răstimp de Lilian și de Ben, dar se îndemnase la răbdare. Elizabeth trecuse prin multe în ultima vreme. Moartea Charlottei încă mai lăsa urme asupra ei și își făcea griji pentru Jack. În plus, îi ducea dorul fiului ei cel mai mare, Robert. Deși era sănătos, el plecase cu doi ani în urmă în Anglia, pentru a se ocupa de moștenirea unchiului și a bunicului său. William Greenwood, fratele mai tânăr al lui George, decedase de curând – iar în ceea ce privește cauzele, circula zvonul că alcoolul și cocaina nu ar fi jucat un rol secundar. Problema moștenirii era clarificată. Două femei își ceruseră partea pentru copiii lor din drepturile ce le reveneau din rămășițele averii Greenwood, dar niciuna dintre ele nu reușise să prezinte un document valabil de căsătorie.

În orice caz, Robert plecase la Londra și acolo fusese apucat în chip evident de ambiția de a trezi la viață vechea firmă de import-export a bunicului său. Lui George nu i se părea greșit. În tinerețe, el renunțase la drepturile sale din acea firmă, pentru a nu fi nevoit să lucreze împreună cu William. Drept compensație, tatăl său îi dăduse acțiunile lui de la firma din Australia și din Noua Zeelandă. Decăderea firmei sub conducerea lui William o observase din depărtări, însă îi păruse mereu rău de afacere. Dacă Robert avea să o

salveze acum, avea să se bucure de întregul lui sprijin. În tot acest răstimp, ginerele lui, Stephen O'Keefe, un avocat foarte capabil, conducea firmele din Noua Zeelandă și Australia. O soluție minunată pentru toți, mai puțin pentru Elizabeth. Nu-l mai văzuse pe Robert de doi ani și se supăraseră definitiv pe soartă, de când el se mai și căsătorise la Londra. Cândva, urma să vină în vizită cu soția lui. Dar o dată certă încă nu exista.

Însă, în acea zi, Elizabeth nu părea să fie prea deprimată, ci mai degrabă plină de viață și entuziasmată.

— Ei, spune odată, o știi? întrebă ea din nou.

Elaine răsfoi cartea.

— *Stăpâna de la Kenway Station*. Da, am citit-o cândva. Foarte captivantă, doar știi că-mi place genul ăsta de povești.

— Și? întrebă Elizabeth. Nu ai observat nimic?

Elaine ridică din umeri.

— În ce privește povestea în sine, vreau să spun. Acea fermă de la capătul lumii... individul care își ține soția mai mult sau mai puțin prizonieră...

Elaine roși.

— Vrei să spui... ar trebui să-mi amintească de Lion Station?

Ar fi putut spune și „Thomas Sideblossom”, dar continua să nu pronunțe numele primului ei soț.

Elizabeth încuviință.

— Mie mi se pare ciudat.

Elaine clătină din cap.

— Chiar atât de mare nu-i asemănarea. În orice caz, nu-mi amintesc ca eroina... adică...

Elaine își împușcase la vremea respectivă ea însăși soțul și fugise de la fermă.

— Nu, eroina e salvată de un prieten din adolescență, fu

Elizabeth de acord. Din acest punct de vedere, nici nu m-a neliniștit. Dar apoi a urmat asta.

Luă o a doua carte. *Moștenitoarea de la Wakanui*.

Elaine citi din nou pe coperta interioară: „După moartea iubitei sale soții, Jerome Hastings este un om închis în sine, complicat, își conduce ferma, Tibbet Station, cu asprime, iar dușmănia lui cu Mani, căpetenia maori, amenință ca întreaga regiune să se prăbușească într-un război. Dacă n-ar fi Pau, fiica de căpetenie, care îl iubește pe ascuns...”

— Și ce să-mi sară aici în ochi? întrebă Elaine.

Elizabeth făcu o față plictisită.

— În cele din urmă, ei au un copil, o ajută ea mai departe.

Elaine rămase pe gânduri.

— Paul și Marama Warden. Kura-marō-tini. Dar nu e o interpretare cam vagă?

Se uită pe copertă.

— Brenda Boleyn. Nu cunosc nicio Brenda Boleyn.

— Și mai e și asta o coincidență?

Cu un gest teatral, Elizabeth Greenwood scoase o a treia carte la lumină, *Frumoasa din Westport*, și se apucă să citească textul de pe coperta interioară: „Fără să fie de vină, Joana Walton își pierde slujba de guvernantă din Christchurch. În fuga ei de maleficul Brendan Louis, ajunge pe Coasta de Vest, un loc periculos pentru o fată nevinovată. Dar Joana își rămâne fidelă. Ca pianistă într-un bar, îi reușește să se întrețină la limită – și tot acolo își găsește o nouă dragoste. Lloyd Carpinter posedă acțiuni la o cale ferată. Dar îi va rămâne el oare alături, atunci când va afla de trecutul ei?”

Elaine deveni lividă.

— Indiferent cine scrie asta, îl omor cu mâna mea!

— Ei, acum nu exagera așa, dintr-odată, râse Elizabeth. Dar

bănuiesc că nu mai crezi în coincidențe? În orice caz, am făcut anumite cercetări...

— Am o bănuială, suspină Elaine.

— Cărțile apar la o editură din Wellington și, într-un fel sau altul, e implicat și ziarul la care a colaborat din când în când Ben Biller în ultimii ani.

Elaine încuviință.

— Sub pseudonimul BB, nu? Scria în actele detectivului. Dar prea mult nu cred că a câștigat el acolo. În orice caz, nu pare, la prima vedere. Băiatul e cu totul și cu totul lipsit de talent. Ultimul lucru pe care l-am citit de el au fost niște versuri de duzină, în care era vorba despre niște inimi scurgătoare.

Elizabeth ridică din umeri.

— Am cerut să mi se trimită ziarul. BB scrie povestiri foarte interesante. Emoționante, și în același stil ca Brenda Boleyn.

Elaine scutură din cap.

— Nu-mi pot imagina. Băiatul era complet incapabil, iar cartea asta, arată cu mâna spre *Stăpâna de la Kenway Station* – poate că nu e literatură mare, dar, totuși, are un stil bine șlefuit.

Elizabeth rânji.

— Și nici nu este vorba despre familia Biller. Făcând însă complet abstracție de faptul că în spatele lui „Brenda” se ascunde totuși, mai degrabă o femeie.

Elaine se holbă la ea.

— Vrei să spui că el nici nu scrie asta? Vrei să spui că... Lily?

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Elizabeth reuși să salveze la timp prețioasa vază chinezească, înainte ca ea să o dărâme.

— La naiba, o să-i dau o mamă de bătaie! Sau, mai bine, o țin să o poată altoi Tim! Doar vrea s-o prindă de nu știu cât timp! Cum de-a

putut să facă asta?

Elizabeth zâmbi.

— Ei, nu te mai agita acum atât, trebuie să cunoști destul de bine istoria familiei voastre pentru a-ți da seama de asemănări. De fapt, după primele două cărți, nu m-aș fi prins nici eu, dacă eroul din *Stăpâna* nu s-ar numi Galahad.

— Și-a numit fiul după el?

Elaine se văzu nevoită să zâmbească și ea, în sfârșit.

— Galahad e, de bună seamă, prințul ei din povești, rosti Elizabeth sec. Nu-l cunosc pe Ben Biller, dar ar trebui să fie un cavaler al luminii, pentru a se apropia, cât de cât, de eroul din *Stăpâna*. Ce facem însă acum? Vreo idee?

Elaine își dădu capul pe spate cu atâta forță, încât i se desprinseră buclele din freza severă, iar pălărioara îi căzu pe jumătate.

— O să scriu mai întâi o scrisoare admirativă către „Brenda Boleyn”. Și mă voi interesa precaută despre detaliile legate de familia mea. Poate că este o verișoară pierdută demult, care vrea să dea peste cap ordinea moștenirii de la Kirward Station, dând dovadă de mult tact. Să vedem ce răspunde Lily.

Elizabeth rânji.

— O soluție foarte diplomată – ocolindu-l elegant pe Tim. Brenda poate fi, probabil, o veche prietenă din copilărie, nu? Dar pe termen lung, trebuie să rezolvați chestiunea, Elaine. Trebuie să fie vorba de o farsă faptul că, până la urmă, două familii se războiesc pentru absolut nimic.

— Dar e originală, observă Elaine. Familiile Montague și Capulet își sparg unii altora capetele, în vreme ce Romeo învață polineziană, iar Julieta face bani cu povestea familiei ei. Asta nu i-a trecut nici măcar lui Shakespeare prin cap!

Stimată domnișoară Boleyn,

După ce am avut ocazia să vă citesc cea de-a treia operă literară, îmi permit să-mi exprim întreaga și uriașă admirație și respect față de talentul dumneavoastră scriitoricesc. Rareori i-a reușit unei scriitoare să mă captiveze prin fantezia ei într-o asemenea măsură cum o faceți dumneavoastră.

Dar permiteți-mi o întrebare: spre marea mea mirare, găsesc în toate operele dumneavoastră de până acum o paralelă remarcabilă cu istoria familiei mele. Mai întâi am crezut că este vorba de o coincidență, apoi de vreo înrudire spirituală. Un om atât de sensibil cum sunteți dumneavoastră trebuie să aibă, fără doar și poate, și calități de medium. Însă de ce este vorba tocmai de familia mea, cea pe care v-o descrie spiritul dumneavoastră protector? Trecând prin toate aceste raționamente, am ajuns la concluzia că ați putea fi un membru al familiei noastre, care să ne fi rămas până azi necunoscut sau care să se fi pierdut și care să aibă în acest fel cunoștință de povestea mea. Dacă e să am dreptate, m-aș bucura mult să mă contactați. Rămân, cu salutări, recunoscătoare

*A dumneavoastră,
Elaine Lambert*

Lily rămase mai întâi surprinsă de cum văzu scrisul expeditoarei, dar primea atât de multă corespondență, încât nu se mai concentra demult asupra scrisului. Citind însă primele rânduri, deveni roșie ca racul, pentru ca apoi să înceapă să chicotească.

Puse mâna pe mașina de scris, dar apoi se răzgândi. Pe o hârtie de scrisori parfumată, foarte îndrăgită de ea, se apucă să scrie următoarele cuvinte:

Dragă mămică...

Gwyneira McKenzie nu fusese niciodată un om foarte răbdător, și nici vârsta ei înaintată nu schimbase nimic în această privință. Acea vară îi solicitase la maximum întreaga răbdare de care putea da dovadă: mai întâi, întoarcerea Gloriei și refuzul ei, apoi noua ei dispariție, de această dată, cu maorii, iar acum, Jack. În orice caz, vizita lui Elaine o mai însuflețise puțin. Era frumos să aibă alături viața nepoată și băieții ei isteți. Copiii care zburdau de jur-împrejur treziseră casa din nou la viață. Dar Jack nu se dezghețase, se strecura mai departe prin casă, ca un spirit întristat. Nici Gloria nu dădea niciun semn de viață, deși Gwyn era convinsă că existau legături între tribul aflat în călătorie și maorii rămași la Kirward Station. Gwyneira nu stăpânea limba lor la perfecție, dar i se părea că le aude pe Kiri și pe Moana pălăvrăgind des în bucătărie despre vizitatori. Ar fi fost ușor să-i transmită și ei un salut. Dar Gloria se învăluia în tăcere – și Gwyneira era periculos de aproape de o explozie a sentimentelor ce se adunau în ea.

În cele din urmă, se revărsară asupra lui Jack, în ziua în care maorii își sfârșiră, în cele din urmă, călătoria. Kiri și Moana îi cerură permisiunea de a pleca mai repede. Pregătiseră doar o cină rapidă, rece, pentru domni.

— Trib înapoi, noi sărbătorim! zise Moana, bine dispusă.

Gwyneira așteptă sosirea Gloriei, dar fata nu se arătă. După ce păru că trece și după-amiaza, fără ca ea să se fi întors, Gwyneira bătui la ușa camerei lui Jack. Când nimeni nu-i răspunse, deschise ușa cu forța.

Fiul ei zăcea pe pat și se uita la tavan. Părea să nu-i fi auzit bătăile. Tuesday, care stătea culcată la picioarele lui, sări sus și lătra,

în semn de salut. Gwyn o dădu la o parte.

— Nu știi ce ai important de făcut aici, îi strigă fiului ei, dar te vei întrerupe câteva ceasuri și o să călărești la O'Keefe Station. S-a întors tribul. Și așa dori... nu, insist ca Gloria să apară, încă de azi, aici. Și nici nu am cerut al naibii de mult. A putut să facă ce a vrut o vară întreagă. Dar acum, vreau să știi că e bine și așa vrea să aud cel puțin o mică relatare despre ceea ce a făcut în ultimele luni. Chiar dacă se limitează din nou la observații ca „A fost foarte frumos, bunică Gwyn”.

Jack se ridică încet.

— Nu știi... n-ar trebui să așteptăm până...

Nu știa sigur ce simte. Pe de-o parte, ardea de nerăbdare s-o vadă pe Gloria, de când îl anunțase Maaka, de dimineață, că tribul se întorsese. Pe de altă parte, îi era teamă de întâlnire. Se temea de reacția Gloriei când avea să îl vadă. Avea să se sperie, cum o făcuseră mai toți? Avea să simtă milă? Să îl disprețuiască? Jack însuși se disprețuia uneori pentru slăbiciunea lui și vedea o dezaprobare în ochii celorlalți bărbați. De exemplu, acest văcar tânăr, Frank Wilkenson. Bărbatul încă mai credea în gloria de la Gallipoli. Dorise să-l întâmpine pe Jack ca pe un erou – și aproape se scuzase că renunțase să participe la acel mit și la acea nenorocită de plajă. Jack l-a pus la punct destul de brutal. Și acum, văzând ce făcuse războiul din el, tânărul îl considera pe McKenzie drept un laș lipsit de demnitate.

— O nu, Jack, nu mai aștept! zise Gwyneira și începu să se plimbe prin cameră. Și, dacă acolo are loc o nuntă, o vei smulge pe mireasă din mijlocul lor și o vei aduce aici, înainte să se culce cu Wiremu în casa de dormit!

Lui Jack aproape că-i veni să râdă. Mama lui nu era cu siguranță prea pudică, dar niște cuvinte atât de explicite nu mai auzise de la

ea niciodată.

— O să încerc cu plăcere, mamă, dar mă tem că, în cazul acesta, mă spintecă Tonga. Și, oricum, nu cred că e cazul. Te-ar fi invitat. Nu ar fi lăsat el să-i scape una ca asta!

Gwyneira fornăi.

— M-ar fi chemat dimineață la el! zise ea, melodramatic. Să văd sângele pe cearșafuri!

Jack renunță să-i mai explice obiceiurile maori. Poate că existaseră cândva fiice de căpetenie care se căsătoriseră conform ritualului, fără să fi fost înainte atinse de cineva, pentru a le face pe plac cine știe căror zei. Dar fata maori obișnuită nu mai era de mult virgină când își alegea un soț. De regulă, fetele încercau mai mulți bărbați înainte de a se decide pentru unul anume. Firește că Gwyneira o știa. Dacă Gloria era hotărâtă să se căsătorească cu Wiremu, cu siguranță că nu era primul ei bărbat.

La acest gând, Jack simți furie și o ușoară tristețe. Gelozie? Scutură din cap. Era o prostie. Gloria era un copil. Și îi dorea fericirea – chiar dacă o găsea cu adevărat în brațele lui Wiremu.

Anwyl, calul lui Jack, aștepta în boxa sa. Jack simțea un sentiment de vinovăție când se gândea la armăsarul lui castrat. Îl scotea mult prea puțin la plimbare, la fel și pe Tuesday. Cățelușa zburda încântată în jurul lui.

— Să-l înșeuzez eu pentru dumneavoastră, domnule Jack? întrebă Frank Wilkenson cu un dispreț abia ascuns.

Jack acceptase uneori oferta lui, în ultimele luni. Dar acum se rușina pentru asta.

— Nu, lăsați, o fac eu singur.

Își doborî slăbiciunea care pusese stăpânire pe el în clipa în care ridică șaua grea.

Anwyl așteptă nemișcat cu răbdare, până când se luminează din nou întunericul din fața ochilor lui Jack. Jack știa că asta nu mai avea nimic în comun cu rana lui. Pur și simplu, se mișca prea puțin. Trebuia...

Jack strânse cureaua șei și îi puse lui Anwyl hamul. Apoi, îl duse afară.

— Mă duc la O'Keefe Station, rosti el sec. Ar trebui să mă întorc în două ceasuri.

Imediat după aceea, se muștră însă pentru faptul că dă de știre, întocmai ca o fată care pleacă singură călare. În trecut, nu o făcuse niciodată. Dar în trecut, era invulnerabil. Nu se gândise vreodată că i s-ar putea întâmpla ceva, lui și calului său, ceva care să-i pună pe ceilalți să-l caute și să-l găsească repede.

— Am înțeles, domnule Jack... să o culegeți pe fiica rătăcitoare..

Frank Wilkenson rânji sugestiv.

Jack se gândi să-l dea afară, dar nu găsi energia să-l certe.

Era o zi frumoasă, una dintre puținele zile călduroase și însorite ale acelei veri, care nu fusese una adevărată. După primii kilometri, Jack începu să se bucure de drum și, în cele din urmă, îi dădu pinteni lui Anwyl, să pornească chiar într-un mic galop. Și, în același timp, își amintea de concursurile care îi făcuseră o atât de mare plăcere Gloriei. Și la calul pe care i-l promisese. Nu o întrebase pe Gwyneira ce se întâmplase cu mânzul. Dar mica Princess era din nou gestantă. Să fi vândut Gwyneira iapa Vicky? Și acum, voia oare să-și liniștească conștiința?

Jack trecu de pârâul care forma granița dintre Kirward și O'Keefe Station. Maorii dărâmaseră vechea clădire a fermei și își construiseră, ceva mai la vest, *marae*-ul lor. Acolo fusese și mai înainte un sat, dar acum, când pământul aparținea în mod oficial

tribului, construiseră case de dormit și de adunare mai impunătoare decât era în rest obiceiul pe Insula de Sud. Jack călărea pe o potecă bătătorită, printre niște pășuni împrejmuite. Tribul maori avea aici câteva duzini de oi, însă, momentan, animalele erau împreună cu turmele de la Kirward Station în regiunea de podișuri.

Putea să vadă de pe acum casele satului. În fața *wharenui*-ului se aflau oameni gătiți de sărbătoare. Jack coborî de pe cal, pentru a le striga salutul ritual, în vederea obținerii invitației de a păși în *marae*. În mod normal, maorii l-ar fi observat de mult, deși se apropiase de sat din spate. Chiar dacă Tonga nu pusese paznici – ceea ce încercase mereu să facă, până când oamenii lui se plictisiseră și demisionaseră cu supușenie – aici erau întotdeauna copii și femei pe drum, plecați să ia apă, să aibă grijă de animale sau să lucreze în grădini.

Însă, în acea zi, întreaga atenție se concentra asupra unui eveniment din casa de adunări. Și apoi, o fată se desprinsese din grup. Păși liniștită și calmă din casă. Jack bănuia mai întâi că e vorba de o preteasă, care avea de gând să facă vreo ceremonie. Fata purta o îmbrăcămintă maori tradițională, rochia de cânepă și partea de sus, țesută în culorile tribului. Apoi, după ce o cotise după colț și nu mai putea fi zărită din *wharenui*, începu să fugă. Fata alergă spre păduricea din care Jack tocmai venise, de bună seamă spre drumul ce ducea la pârâu, în direcția Kirward Station – și aproape că se lovi de Jack și de Anwyl.

Când tânăra îl văzu pe bărbat și calul lui, se sperie și se opri. Ochii îi scânteiară când îl privi.

Jack privi o față lată, dar care, totuși, era mai suplă decât cea a majorității femeilor maori. Primul lucru pe care îl observă fură *moko*-urile, pictate cu mult simț artistic. Ele făceau ca ochii fetei să pară mai mari. Ochi albaștri... Jack se holba la femeie. Era tânără,

dar nu mai era un copil; trebuie că avea în jur de douăzeci de ani. Și părul ei... buclele groase, castanii deschis, care nu puteau fi îmblânzite, erau ținute, în spate, de o bentiță lată pe frunte, care se potrivea cu îmbrăcămintea tradițională.

— Lăsați-mă să trec!

Pe fața fetei nu se citea frica, doar furie oarbă și nici măcar nu părea să-l recunoască. Trebuie că ceva o înfuriase la culme.

Jack văzu, speriat, cum îi strălucește un cuțit în mână.

Ridică în semn de apărare palmele, dorind să o asigure că nu-i face nimic, însă nu reuși să rostească decât un singur cuvânt.

— Gloria?

Gloria tremura. Părea să se mai liniștească acum cât de cât, acordându-și timpul necesar pentru a-l privi pe cel din fața ei.

Jack aștepta să-l vadă în ochi că îl recunoaște. Aștepta să vadă milă, să fie speriată, să-l respingă, dar chipul Gloriei nu oglindea decât epuizare și oboseală.

— Jack, spuse ea atunci.

Jack o cercetă cu mai multă atenție. Devenise adult – și el o știuse, bineînțeles. Trecuseră zece ani de când fetița cu ochii plini de lacrimi îl făcuse să-i promită ceva imposibil: *Dacă o să fie foarte rău... vii să mă iei?*

— Am venit să te iau acasă, zise el încet.

— Vii prea târziu.

Își amintea.

— Și tu te-ai descurcat fără mine. Și tu... tu ești...

Ea stătea în fața lui și încă îl mai privea.

El nu știa cum să-și cuprindă în cuvinte impresia pe care ea i-o lăsase. Gloria nu avea în continuare nimic eteric, dar fața îi prinsese contur. Se vedeau pomeții ridicați, cei care îi dădeau Kurei-marotini frumusețea ei ieșită din comun, dar și forma plată a feței și

nasul lat al strămoșilor ei maori. Pielea Gloriei era bronzată după lunga tabără din vară, un contrast încântător cu ochii ei deschiși la culoare. Bărbia pătrătoasă dădea trăsăturilor o nuanță de fermitate, care lipsea majorității fețelor indigene. Părul ondulat scăpa de sub bentița de pe frunte. În mod evident, și aceasta era o moștenire *pakeha*. Jack nu mai văzuse niciodată un asemenea păr la o femeie maori. În Gloria se uneau cele două rase nu într-un întreg frumos ca de vis, precum în cazul Kurei, ci, mai degrabă, ele încercau să se lupte pentru supremație. În ochii Gloriei se regăsea o expresie ciudată. Mai bătrână decât întreaga lume – și totuși rebelă, luptătoare, tânără.

— Vrei să vii odată? întrebă el în cele din urmă.

Gloria dădu din cap.

— Eram pe drum.

— În costumația asta?

Jack făcu un semn spre portul ei maori.

— Vreau să spun... nu mă înțelege greșit, arăți minunat, dar...

— O să mă schimb acasă.

Gloria porni hotărâtă la drum.

— Nu vrei să călărești cu mine? întrebă Jack – și fu imediat conștient de neîndemânarea cuvintelor sale.

Gloria nu mai era un copil, pe care să îl lase să stea îndărătul lui, pe crupa calului. Cu atât mai mult nu cu picioarele ei goale și cu rochița scurtă.

Cu toate acestea, nimic nu-l pregătise pentru acea privire sălbatică, aproape panicată, cu care ea reacționează la propunerea lui. Părea că vrea să spună ceva, dar apoi își mușcă buzele.

În cele din urmă, își reveni.

— Asta... nu s-ar cădea.

Jack își reprimă un zâmbet amar. Vechea Gloria nu ar fi întrebat

niciodată ce anume se cade pentru o fată. Și acum, această nouă Glorie... Cuvântul „cădea”, suna de parcă ar fi căutat cu greutate expresia potrivită într-o limbă străină.

— Atunci călărește singură, spuse el. În șaua pentru femei. Nu ai uitat cum, nu?

Gloria îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Cine nu mai știe să călărească e mort, zise ea apoi.

Jack zâmbi și-i dădu hățurile lui Anwyl.

— Dar eu nu sunt convins că mai știu.

Jack se apropie de Anwyl. Trecuseră ani de zile, de când nu mai ajutase o femeie să urce în șa, conform etichetei.

Gloria păru că vrea să se împotrivescă mai întâi, fie că se impusese educația, fie își dăduse seama că rochița îi va dezveli picioarele până sus, dacă punea acum mai întâi piciorul stâng în scăriță și dacă executa apoi mișcarea complicată, pe care ar fi necesitat-o urcarea în șaua laterală, fără ajutorul unui cavaler.

Astfel, ea își puse mâinile în jurul ciochinei, își ridică prudentă, aproape afectată, genunchiul drept și îi permise lui Jack s-o ridice în șa, dintr-o singură mișcare.

Ultima dată îi ajutase Charlottei să urce astfel pe cal. Fusese ușoară ca un fulg. Dar el trebuise să o ridice cu adevărat, ea nu făcuse nimic pentru a se urca pe cal. Din contră, Gloria se împinse în piciorul drept și îi ușură munca. Alunecă aproape grațios în șa și se strădui apoi să găsească o poziție cât de cât sigură. În șaua de femeie erau unul sau două „coarne”, care țineau piciorul drept și, de multe ori, și pe cel stâng în poziție. Aici, însă, Gloria era nevoită să-și găsească echilibrul, dar îi reuși fără prea mare efort. Stătea dreapta și plină de sine pe cal.

— Ca o prințesă maori, zâmbi Jack.

Gloria îl fulgeră.

— Prințesele maori merg pe jos.

Jack lăsă replica necomentată. Așteptă până când Gloria luă hățurile, apoi merse pe lângă ea. Drumul era lung, dar Jack nu era obosit. Din contră, se simțea mai plin de viață, așa cum nu mai fusese demult.

— Ai un cal la Kirward Station, zise el, în cele din urmă. O să-l călărești de-acum încolo?

— Sigur, răspunse Gloria.

Ceea ce nu suna de parcă ar mai fi avut de gând să rămână în continuare la Ngai Tahu. Jack se gândi dacă n-ar fi trebuit să-l întrebe despre asta pe Wiremu, dar apoi renunță la idee. În spatele lui se auzi un zgomot prin tufișuri. Jack se sperie, făcu o săritură, gata de a se apăra – și observă că Gloria reacționează la fel. Amândoi râseră încurcați, când nimeni altcineva decât Nimue își făcu apariția din umbră. Descoperise plecarea stăpânei mai târziu, dar acum o urma. Îl întâmpină pe Jack cu mult entuziasm, însă cu mai puțin pe Tuesday.

Jack și Gloria își ascunseră atitudinea încurcată îndărătul unor laude la adresa câinelui. În trecut, n-ar fi tresărit speriați doar din simplul fapt că se mișcase ceva într-un tufiș. Noua Zeelandă aproape că nu ascundea niciun pericol. Nu existau animale mari, periculoase, iar cu maorii aveau o conviețuire pașnică. Totuși, cei doi se liniștiră cu adevărat abia după ce ajunseră la pajiștile din jurul lui Kirward Station. Câmpia putea fi ținută bine sub observație.

— O să întârziem la cină, rosti Gloria în cele din urmă. Bunica Gwyn o să ne certe.

Cuvintele ei păreau a fi cele ale unei fetițe.

Jack zâmbi.

— Se va bucura să fii din nou acasă. Și Kiri și Moana se duc la

waiata-a-ringa, deci va fi oricum o masă rece.

Se luptă puțin să-și găsească cuvintele.

— Mă bucur, Gloria că ești din nou aici!

— E pământul meu, spuse Gloria liniștită.

Siguranța îi dispăru, însă, de îndată ce ajunseră, imediat după aceea, la grajdurile de la Kirward Station. Frank Wilkenson le luă caii. Băuse whisky împreună cu alți câțiva văcari, iar acum se holbau cu toții, fără excepție, la rochia scurtă a Gloriei. Fata roși. Jack își dezbracă jacheta și i-o dădu.

— Trebuia să o fi făcut mai demult, zise el cu părere de rău.

Ar fi avut și o batistă pentru a-i șterge *moku*-ul, dar nu se gândiseră la asta. Acum, nu mai aveau altă alternativă decât să se strecoare prin bucătărie și să treacă, astfel, nevăzuți de Gwyneira.

Ea așteptă însă în holul de trecere spre dependințe. Purta în continuare capotul pe care îl avusese și în acea după-amiază și părea a fi foarte afectată. Lui Jack nu i se păruse niciodată atât de bătrână. Avea impresia că vede urme de lacrimi pe obraji.

— Ce-mi aduci tu aici, Jack? întrebă ea dur. O mireasă maori? N-am vorbit serios. Nu trebuia să o răpești. Cu prima ocazie, se va duce înapoi la tribul ei.

Gwyneira își lăsă fiul în pace și se adresă strănepoatei.

— Gloria, n-ați putut, nici măcar, să mă invitați? Nu o puteam sărbători aici? Mă urăști într-atât, încât trebuie să aflu de la bucătăreasă că mi se mărită nepoata?

Jack se încruntă.

— Dar cine a spus ceva despre căsătorie, mamă? întrebă el cu blândețe. Gloria a vrut să participe la un dans. Dar apoi, s-a răzgândit. Era în drum spre casă când ne-am întâlnit.

— Dintotdeauna i-ai ținut partea, Jack, observă Gwyneira.

Jack se așeză între ea și fată, dar fu împins la o parte.

— Bine, Gloria, cum îți imaginezi lucrurile mai departe? Vrei să trăiești cu Wiremu? Sau în tabăra lor? Veți dărâma casa, la fel cum au făcut cu a lui Helen, dacă o va prelua tribul? Bineînțeles că pentru asta va trebui să primești acordul Kurei. La urma urmei, pământul încă nu-ți aparține.

Gloria se înfipse în fața bunicii, iar în ochii ei vedea din nou furie, acea strălucire zănatecă, ce îi umpluse și atunci când fugise din tabăra maorilor.

— Îmi aparține mie! Doar mie! Kura Martyn să încerce numai să mi-l ia! Și nu va aparține altcuiva, bunică! Eu nu sunt mireasa nimănui. Și nu voi fi femeia nimănui! Eu sunt...

Părea să vrea să spună mai multe, apoi se răzgândi, făcu stânga împrejur și fugi, așa cum o mai făcuse o dată în acea zi.

Jack se simți, dintr-odată, obosit.

— Eu... atunci o să mă retrag, spuse el rigid.

Gwyneira îl fixă cu o privire sălbatică.

— Da, retrageți-vă toți! îi strigă ea. Uneori sunt sătulă, Jack! Uneori nu sunt decât sătulă până peste cap!

Nici Jack, nici Gloria nu apărură a doua zi la masă. Gwyneira, care se rușina după acea ieșire, află de la Kiri de locul în care se aflau cei doi – și că strategiile de retragere erau, de această dată, inverse: Gloria rămăsese în odaia ei și părea a fi ocupată cu distrugerea, în mii și mii de bucăți, a lucrurilor ei de mână maori. Din contră, Jack plecase călare și își petrecea ziua la Inelul Războinicilor din Piatră. Gwyneira avu timp mai mult decât suficient pentru a afla ce se întâmplase cu adevărat în *marae*-ul din O'Keefe Station. Kiri și Moana îi povestiră cu mare plăcere.

— Tonga vrut căsătorit cu Wiremu. A anunțat, a supus tot tribul. Numai Glory și Wiremu nu spus. Dar ei nu vrut.

— Wiremu a vrut, totuși, corectă Moana.

— Wiremu a vrut *mana*. Dar laș... Glory foarte supărată, pentru că...

— El probabil nu culcat cu ea, explică Kiri și reuși să roșească.

Cei cincizeci de ani petrecuți într-o gospodărie *pakeha* îi înmuiaseră și ei concepțiile tradiționale de morală.

— Dar făcut de parcă...

Gwyneira își blestemă neîncrederea. Ar fi trebuit măcar să asculte versiunea Gloriei. Dar acum, cel puțin, demonstrează suficientă măreție scuzându-se la nepoata ei. Când fata apărură la masă – în costumul de domnișoară bătrână în care o întâmpinase Gwyneira mai demult la Dunedin – ea își rosti oficial regretul.

— Am fost speriată, Glory. Credeam că o să te lași păcălită de trucurile lui Tonga. Kura a fost pe vremuri cât pe-aici.

Gloria se strâmbă.

— Eu nu sunt Kura! zise ea supărată.

Gwyneira dădu din cap.

— Știu... te rog... Îmi pare rău.

— E în regulă, zise Jack, împăciuitor.

Atmosfera încordată dintre cele două femei aproape că îi provoca teamă. Gloria părea să o facă responsabilă pe Gwyn pentru întreaga ei suferință. Se întrebă ce se întâmplase cu fata aceea. De fapt, cât timp fusese ea singură pe drumuri? Ce făcuse, pentru a ajunge în Noua Zeelandă? Din reacția ei față de zgomotul din tufiș, înțeleșese un lucru: Gloria își trăise propriul război.

— Nu, nu-i în regulă! strigă ea acum. Nu vorbi în numele meu, Jack! O să fie în regulă doar atunci când am spus eu că este...

Se încurcă.

— E în regulă, zise ea apoi, rigid.

Gwyneira răsuflă ușurată.

După masă, o opri pe fată, care dorea să se întoarcă din nou în camera ei.

— Uite, Gloria, a sosit ceva pentru tine. Un pachetel de la părinții tăi. A venit acum câteva săptămâni.

Gloria turbă.

— Nu vreau nimic de la părinții mei! strigă ea, supărată. Îl poți trimite imediat înapoi.

— Dar sunt scrisori, copilă, zise Gwyn. Kura a scris că îți trimite scrisorile pe care le-ai primit. Agenția le-a strâns de bună seamă pentru tine și i le-a trimis ei la New York.

— Cine să-mi fi scris? întrebă Gloria țâfnoasă.

Gwyn ridică din umeri.

— Nu știi, Glory, nu am deschis plicul. Poate că te uiți tu. Le poți arde și după aceea.

În acea după-amiază, Gloria aprinse în fața grajdurilor rochia ei maori, de sărbătoare. Apoi, scutură din cap.

Întoarsă în camera ei, deschise plicul. Prima scrisoare care căzu din el era deschisă. Kura trebuie că o citise. Gloria se uită la expeditor: soldat Jack McKenzie, ANZAC, Cairo.

Dragă Gloria,

De fapt, sperasem să îți pot scrie deja la Kirward Station. La urma urmei, ai terminat școala, iar mama era atât de plină de speranțe că te vei întoarce, în sfârșit. Dar acum mi-a povestit despre turneul american al părinților tăi. Cu siguranță că e o experiență interesantă, pe care o preferi vechii noastre ferme de oi. Deși bunica ta Gwyn e destul de tristă din acest motiv, nu e vorba decât de o jumătate de an.

După cum probabil că ai auzit, și eu m-am decis să părăsesc Kirward Station pentru o perioadă și să-mi servesc patria ca soldat. După moartea tatălui meu și a iubitei mele soții Charlotte, am vrut, pur și simplu, să mai fac și să mai văd și altceva. În ce privește ultima parte, sunt pe

deplin mulțumit. Egiptul este o țară fascinantă, îți scriu, ca să spun așa, din umbra piramidelor. Morminte, care se ridică aidoma unor cetăți și care ar trebui să țină în ele prizonieri morții. Dar ce fel de nemurire e asta, dacă zidești sufletul, iar corpul este coborât în cavouri sub pământ, ascuns cu grijă, mereu cu frica prădătorilor de morminte? Maorii noștri nu ar înțelege una ca asta, și chiar și eu o văd mai degrabă pe Charlotte în soarele din Hawaiki decât în veșnicul întuneric...

Gloria lăsă jos scrisoarea și se gândi la Charlotte. Cum arăta ea? Abia dacă își mai amintea de fiica cea mai tânără a familiei Greenwood. Și Jack... cum de îi venise, așa, dintr-odată, ideea de a-i adresa o scrisoare atât de lungă? Sau poate că o făcuse dintotdeauna? De ce și din însărcinarea cui?

Gloria se uită repede peste celelalte scrisori din pachet. În afara câtorva de la bunica Gwyn și două vederi de la Lilian, toate erau de la Jack!

Mânată de curiozitate, deschise următorul plic.

...Cairo-ul modern este considerat a fi o metropolă, dar lipsesc clădiri reprezentative, piețe și palate. Oamenii trăiesc în case din piatră, cu un etaj, asemănătoare unui dulap, iar străzile nu sunt nimic altceva decât niște ulițe înguste. Viața din oraș este agitată și zgomotoasă, arabii sunt foarte puși pe afaceri. Când avem manevre, suntem urmăriți de un întreg trib de bărbați îmbrăcați în alb, care ne oferă fel de fel de răcoritoare. Pe ofițerii britanici, asta îi înnebunește, aparent se tem că ne vom baza și în război pe asta, pe faptul că vom avea mereu în apropiere un vânzător de pepeni. În oraș, băștinașii încearcă să ne vândă antichități, care, susțin ei, provin din cavourile faraonilor. Având însă în vedere cantitatea, este puțin probabil, atât de mulți conducători nu se poate să fi avut țara asta. Noi suntem de părere că oamenii sculptează ei înșiși statuile zeităților și sfincșii. Dar chiar dacă ar fi originale – mă îngrozesc teribil să furăm astfel morții, indiferent cât de bizar e obiceiul ăsta de a pune obiecte în

cavouri. Uneori, mă gândesc la micul pandantiv din jad, pe care îl purta Charlotte în jurul gâtului. Un hei-tiki, sculptat de o femeie maori. Spunea că i-ar aduce noroc. Când am găsit-o pe plaja de la Cape Reinga, nu-l mai avea. Poate că el îi poartă sufletul spre Hawaiki. Nu știu de ce îți povestesc ție toate astea, Gloria – probabil că Egiptul nu-mi face bine. Prea multă moarte în jurul meu, prea mult trecut, chiar dacă, de această dată, nu e vorba de al meu. Dar, în curând, vom fi transferați. Lucrurile vor deveni serioase. Vor să-i atace pe turci, la intrarea în Strâmtoarea Dardanele...

Gloria întinse mâna, fără să-și dea seama, după hei-tiki-ul ei, dar își aminti apoi că i-l aruncase lui Wiremu la picioare. Mai bine așa decât să îi ducă cine știe pe unde sufletul ei maori.

...Nu voi uita niciodată plaja, cum am văzut-o pentru întâia dată, în lumina lunii. Un golf mic, împrejmuț de stânci, ideal pentru un picnic sau pentru clipe romantice, petrecute în compania femeii iubite. Și nu voi uita niciodată sunetul primului foc de armă. Când te gândești că de atunci am auzit sute de focuri. Dar acela, primul... a spart pacea și a distrus inocența locului, asupra căruia, până atunci, Dumnezeu s-ar fi putut apleca cu un zâmbet. Noi l-am transformat, după aceea, într-un loc unde numai diavolul mai râde...

Gloria zâmbi, obosită. Fără îndoială că diavolul se distra bine pe lumea asta.

Dintr-odată, nu mai avu niciun chef să citească mai departe. Își ascunse însă scrisorile, cu grijă, sub rufe. Îi aparțineau ei, nimeni altcineva nu trebuia să le găsească – cu atât mai puțin Jack. Probabil că nu i-ar fi convenit dacă vedea că ea mai citea și acum scrisorile. La urma urmei, el nu povestise niciodată nimic despre cele trăite pe plaja de la Gallipoli. Și, în afară de asta... Jack îi scrisese unei alte

Gloria. Trebuie că avusese în fața ochilor un copil, când îi povestea cu multe imagini cum călărea pe cămile și cum muștrase el bărbați mari și grei, fiindcă se lăsau duși prin deșert de măgari. Pe de altă parte, câteva dintre propoziții păreau să se îndrepte prea direct spre femeia în care se transformase azi Gloria. Marama ar fi spus, probabil, că mâna lui Jack fusese condusă de spirite...

Gloria se întinse, dar nu reuși să adoarmă. Încă nu se lăsase în tinerul, iar ea se uita din nou fix la pereții goi ai camerei sale, de pe care smulsese lucrurile maori. Gloria se ridică și își scoase blocul de desen din cel mai îndepărtat colț al dulapului. Când îl deschise, o insectă colorată se holba la ea. Gloria smulse coala. Apoi, desenă diavolul.

— Nu te duci la mânatul animalelor? întrebă Jack.

Nu se gândise că o va întâlni, la dejun, pe Gloria. Păstorii porniseră, înainte de a se lăsa rouă și de a se crăpa de ziuă, pentru a aduna oile din regiunea podișurilor și a le aduce acasă. Aproape cu patru săptămâni mai devreme decât de obicei, verii umede și neprietenoase îi urmă o toamnă rece și ploioasă. Gwyneira se temea că va pierde multe animale și, în plus, că iarna va veni prea repede. Atunci când ninge și viscolește serios la munte, până și drumul călare în Subalpi este periculos. Fără să mai vorbim de faptul că animalele sunt greu de găsit prin vijelia de zăpadă.

— Așa, singură, cu o hoardă de indivizi? întrebă Gloria, țâfnoasă.

Jack își mușcă buzele. Firește că Gloria nu putea fi trimisă cu ciobanii la munte. Poate doar dacă ar fi mers și el cu ea. Se uită spre mama lui și văzu reproșurile mute din ochii ei. Pentru Gwyneira, refuzul lui era un mijloc de a se eschiva – exact la fel ca și pentru ceilalți păstori *pakeha*. Ce gândeau maorii, asta nu o știa nimeni. Dar mama lui și oamenii ei nu-i credeau continua stare de slăbiciune; era sănătos. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să călărească. Și Jack o știa la fel de bine. Nu putea suporta însă ideea corturilor, a focurilor de tabără, a bărbaților cu povești infatuate. Toate acestea nu ar fi făcut decât să-i trezească amintiri legate de băieții lăudăroși și veseli care muriseră apoi în Gallipoli. Și puțin și de Charlotte, care venise și ea o dată sau de două ori la mânatul animalelor și avusese grijă de bucătăria ambulantă. Împărțiseră același cort, se retrăgeau devreme și se culcau îmbrățișați, în timp ce ploaia răpăia pe cort sau luna lucea atât de tare, încât lumina în interior. Acum ar fi visat, în locul tuturor acestora, nesfârșite coșmaruri despre sânge și despre

moarte.

Gloria măcar nu părea să-i facă reproșuri. Îi acceptă scuzele cu indiferență. Aparent, îi era absolut totuna dacă se făcea sau nu util la fermă.

Într-adevăr, Gloria nu-și irosise nici cel mai mic gând legat de participarea lui Jack la mânatul animalelor. Avea suficiente pe cap cu propria-i dilemă. De când se întorsese din călătoria cu maorii, se arătase în grajduri, disponibilă să lucreze din nou cu vitele și cu oile rămase la fermă. Bărbații se dovediră însă a fi încăpățânați. Nimeni nu-i dădea nicio sarcină, nimeni nu o iniția în diverse treburi și nimeni nu era dispus să coopereze. Gloria își percepea, între timp, călătoria cu maorii ca pe o greșală, iar întoarcerea ei în îmbrăcămintea băștinașilor, una cu atât mai mare. Lucrătorii *pakeha* consideraseră această apariție ca nerușinată. Încă mai chicoteau pe la spatele Gloriei, numind-o „mireasa căpeteniei” sau „Pocahontas”. Nu se mai putea aștepta să o trateze cu respect. Nimeni nu-i mai urma indicațiile; la întrebările ei, i se răspundea, în cel mai bun caz, concis sau ironic. În cel mai bun caz, bărbații îi ofereau câte un scurt „Da, domnișoară Glory” sau „Nu, domnișoară Glory”, adresându-se apoi lui Maaka sau Gwyneirei. În cel mai rău caz, o ignorau pe față sau o batjocoreau pe față.

Nici păstorii maori nu erau mai buni, deși câștigaseră un soi de respect față de Gloria – discursuri precum cel din *wharenu* impresionau tribul – însă oamenii se fereau de ea în mod evident. A te opune căpeteniei lor, Tonga, deseori prea zeloasă, era una, dar să strigi la el și să-i arunci fiului său statuetele zeilor la picioare, asta mersese evident prea departe. Pentru tribul de maori al lui Tonga, Gloria devenise *tapu*, iar ea nu știa dacă s-a stabilit astfel sau s-a ajuns la asta pur și simplu. Lumea o evita.

Gloria era însă obișnuită să fie ignorată de alți oameni. Nu se lăsa intimidată de asta și se uita, sigură pe sine, înainte, ori de câte ori era din nou ignorată sau dacă indicațiile ei nu erau luate în seamă. Însă o rodea și nu îi era mereu ușor să-și găsească îndeletniciri de una singură. Uneori, mergea călare ore întregi la plimbare sau încerca să dreseze puii de câine din curte. Dar nu mai avea exercițiu în această privință. Făcea greșeli și îi auzea pe bărbați râzând când un Collie nu-i asculta comenzile. Asemănător se întâmpla și cu murgii. Blestema anii pierduți în Anglia cu studiul artelor, care nu îi asigura nicio pâine, în loc să învețe de la opincă munca la fermă.

Astfel, nu mai petrecea, din ce în ce mai des, întreaga zi afară, ci se retrăgea, cel târziu după-amiaza, în camera ei. De cele mai multe ori, deschidea atunci una dintre scrisorile vechi ale lui Jack și se cufunda în descrierile lui de război.

Ne îngropăm în tranșee. Ar trebui să vezi sistemul care e pe cale să se nască aici! Aproape că e un oraș subteran. Turcii de dincolo fac același lucru, ai putea înnebuni, dacă ai sta să te gândești la asta. Iar acum, stăm aici, pândindu-se unii pe alții, și sperăm ca vreun prostănac de dincolo să devină prea curios și să se uite încoace. Atunci îi zburăm căpățâna – de parcă asta ar schimba în vreun fel cursul războiului. Câteva capete mai luminate dintre noi au inventat un fel de periscop. Cu ajutorul unui baston și a două oglinzi te poți uita afară, fără a fi în primejdie. Mai lucrează acum la un adăpost de tragere.

Însă, în principiu, turcii au șansele cele mai mari. Ei dețin pur și simplu pozițiile mai înalte din munți – dacă armele lor ar putea lovi mai departe, ar trage în tranșeele noastre. Spre norocul nostru, nu-i cazul. Dar cum vom cuceri noi țara asta, îmi depășește orice putere de imaginație.

În toate aceste zile, m-am gândit mult la curaj, Gloria. În urmă cu o săptămână, turcii au încercat să iasă din tranșeele lor, cu un curaj

incredibil. Am secerat mii dintr-ai lor, dar ei au continuat să sară afară, încercând să ne atace. La sfârșit, muriseră două mii de turci. Îți poți imagina una ca asta, Gloria? Două mii de bărbați morți! La un moment dat, am încetat să mai tragem – nu știu dacă în urma unei comenzi sau dacă a răzbit umanitatea. Trupele de salvare ale turcilor și-au luat morții și răniții din țara nimănui. Apoi, a venit al doilea val de atac. E vorba, atunci, de curaj sau de prostie, Gloria? Sau de disperare? În definitiv, este țara lor, patria lor, cea pe care o apără aici. Ce ne-am face noi, dacă ar fi vorba despre patria noastră? Ce căutăm aici?

Inima Gloriei păru să-i sară din piept când citi aceste rânduri. Poate că Jack ar fi înțeles ceea ce făcuse ea, pentru a se întoarce la Kirward Station?

Pentru a-și distrage atenția, puse din nou mâna pe creionul de desen.

După ce oile fură aduse, Kirward Station se umplu de viață. Pretutindeni erau animale în staule, trebuia să fie hrănite și să se curețe mereu după ele. Gwyneira elaboră un plan complicat pentru folosirea pășunilor încă existente – vedea cum dispare tot mai mult din puținul fân pe care îl putuseră salva complet în primăvară, înainte de ploaie. Însă nici Jack, și nici Gloria nu se făcuseră în mod special utili la mutatul animalelor sau la supravegherea oamenilor. Jack se închidea în continuare în camera lui; chiar și Gloria înclina să se retragă tot mai mult în ultima vreme.

În disperarea ei, Gwyneira vorbi din nou cu Maaka, însă maori îi spuse doar scurt că nu are nevoie de fată.

— Îmi sperie oamenii, zise el fără prea multe explicații, iar Gwyneira nu mai puse alte întrebări.

Părea să-și amintească de modul catastrofal în care fiul ei, Paul, condusese ferma, și îi atribuia Gloriei aceeași greșală. Încercă să discute, o dată sau de două ori, cu strănepoata ei pe această temă,

dar dădu din nou dovadă de prea puțină diplomatie.

În loc s-o întrebe pe Gloria despre evenimentele la care se referea Maaka, ea îi făcu reproșuri. Gloria le respinse indignată și, în cele din urmă, fugi în camera sa.

Gwyneira nu bănuia că acolo plângea de furie și dintr-un sentiment al neajutorării. Ar fi avut nevoie de sprijin, însă, în fapt, bunica Gwyn se afla de partea adversarilor ei.

Nici de la Jack nu se putea aștepta, de asemenea, la vreun ajutor. Viața de la fermă părea să treacă pe lângă el; nu participa nicicum.

Uneori, Gwyneira avea impresia că înnebunește din cauza asta. Insista în continuare ca masa de seară să fie luată de întreaga familie, însă Jack și Gloria nu făceau decât să se învâluie în tăcere atunci când ea vorbea, de exemplu, despre lipsa fânului și despre grijile ei legate de hrana animalelor de la fermă. Jack părea să nu audă nimic, Gloria tăcea. Făcuse, din când în când, în primele săptămâni ale iernii, diverse propuneri, dar Gwyneira nici nu voise să audă de ele. La urma urmei, obiecțiile Gloriei nu reprezentau, de cele mai multe ori decât probleme.

— Pământul dimprejurul Inelului Războinicilor din Piatră nu e *tapu*, spusese, de exemplu, fata. Atunci când lipsesc furajele, poți duce animalele să pască acolo; sunt aproape două hectare. Firește că este mai frumos dacă sanctuarul se află pe un pământ neatins, dar, la urma urmei, iarba crește din nou. Zeilor le este totuna, iar Tonga să nu mai facă nazuri.

Gwyneira se revoltase la auzul acestei idei – în definitiv, le dăduseră maorilor sanctuarul de decenii întregi, și acum nu mai voia să schimbe nimic. Bine, Tonga își lărgise tot mai mult teritoriul, pe care și-l revendica, dar Gwyneira nu căuta ceartă. Cu atât mai puțin acum.

Gloria se simțise din nou trădată și tăcuse.

La puțin timp după Crăciun, Jack le surprinse pe mama sa și pe Gloria cu anunțul unei călătorii la Greymouth.

— De fapt, n-am niciun chef, spuse el, dar cândva i-am promis lui Roly că particip la nunta lui. Iar el insistă acum să o fac, sprijinit de Elaine și de Timothy Lambert...

Într-adevăr, lui Jack îi era groază de o deplasare tocmai în locul în care fusese împreună cu Charlotte, în călătorie de nuntă. Nu trebuia însă să mai viziteze toate obiectivele turistice ale Coastei de Vest. Avea să stea pur și simplu două zile la Elaine – sau, mai bine, într-un hotel. Avea să reziste cumva la petrecere, la reîntâlnirea cu Greg, de care încă își mai amintea ca fiind un flăcău nedisciplinat și care se afla acum în scaunul cu roțile. I-o datora lui Roly.

Gwyneira îi puse, indiferentă, mașina la dispoziție, iar Jack petrecu vreo câteva zile învățând să o stăpânească. Apoi, hurui cu ea la Christchurch, de unde luă trenul spre Greymouth.

Elaine îl întâmpină, împreună cu fiii ei, radiind de fericire, la gară.

— Arăți bine, Jack! susținu ea. Cel puțin, te-ai mai întremat. O să te pun acum la îngrășat, ai grijă...

Jack avu nevoie de întreaga sa energie pentru a o lămuri că preferă să locuiască la hotel, că nu voia să apeleze la ospitalitatea ei. Elaine păru să fie, din această cauză, extrem de dezamăgită, dar își reveni repede și îl luă peste picior.

— Dar nu la Lucky Horse, Jack, nu pot fi de acord cu asta! Chiar dacă Roly insistă să își serbeze acolo nunta, iar Tim și toți ceilalți oaspeți obișnuiți sunt în culmea fericirii! Să înnoptezi acolo ar fi o lovitură la adresa moralei!

În cele din urmă, Jack își luă o cameră într-un foarte frumos hotel de pe chei și rămase ceasuri întregi uitându-se la valuri, până când

Roly și Tim veniră să îl ia.

— Seara dinaintea nunții!

Roly râdea.

— Petrecerea burlacilor! Mai chefuim o dată serios, domnu'...

Rânji.

— Scuze, Jack! Iertați-mă, domnule Tim!

Tim Lambert râse.

— Roly, cum îi spui tu... de fapt, care este legătura noastră de rudenie, Jack? În orice caz, cum îi spui tu lui Jack, îmi este totuna. Și, dacă noaptea asta va fi atât de vesel-udă cum am plănuțit-o, la sfârșitul ei, probabil că vom ajunge toți la per tu.

Soțul lui Elaine îi părea simpatic lui Jack, care încercă, la rândul lui, să glumească.

— Cred că Elaine este nepoata mea. Dar nu-ți face nicio grijă, Tim, nu trebuie să-mi spui „unchi”.

Greg McNamara își suporta mai bine soarta decât se temuse Jack. Cel puțin, în acea seară, în care whisky-ul cursese în râuri. Printre bărbați, invalidul de război se bucura de statutul unui erou. În timp ce lui Roly și lui Jack le fusese, în mod evident, penibil, când se închinase primul pahar pentru „eroii de la Gallipoli”, Greg era în culmea fericirii și continuase mai târziu să povestească, neobosit, despre aventurile lui de la Cape Helles, care îl costaseră sănătatea. Mult mai târziu în acea seară, se găsi și o fată, care ascultă povestea cu un aparent interes și luă loc, în acest scop, pe cioturile coapselor lui Greg.

— Åsta-i, într-adevăr, un bordel, îi zise Jack, uluit, lui Tim, care glumea și își amintea diverse anecdote din timpul logodnei sale cu Elaine, cu patroana stabilimentului, Madame Clarisse.

— S-a prins! râse bătrâna proprietară de hotel. De unde l-ați mai

scos și pe ăsta, Tim? Din ultimul staul din Canterbury Plains? Credeam că ați fost la război, domnule McKenzie. Pe atunci n-ați... ei, să spunem, căutat să fiți distras de o eroină a nopții?

Jack roși. Nu ar fi recunoscut-o, dar de la moartea Charlottei nu mai îmbrățișase, într-adevăr, nicio altă femeie. Cu atât mai puțin una dintre fetele ce puteau fi cumpărate prin portul din Alexandria sau prin cârciumile mizere din jurul taberei lor din Cairo.

— Hera, ocupă-te de omul ăsta!

Hera se dovedi a fi o fată maori sau, cel puțin, așa arăta. În realitate, nu putea să aparțină vreunui trib, altminteri nu ar fi fost în stabilimentul lui Madame Clarisse. Jack fu îndeajuns de politicoș și nu întrebă. Respiră ușurat când văzu că este vorba de o fată mai plinuță, cu piele ciocolatie și cu păr negru, lung, care nu îi amintea deloc de Charlotte. Jack reuși să schimbe cu Hera câteva cuvinte amabile, înainte de a se retrage devreme.

— Deja obosit? întrebă fata, mirată. Ei, de fapt, foarte înțelept să nu-ți bei creierii în noaptea dinaintea nunții. Cineva ar trebui să-i explice asta și mirelui. Dar paturi ar fi și aici..

Zâmbi îmbietor.

Jack scutură din cap.

— Poate mâine, spuse el evaziv și se rușină imediat de expresia lui banală.

Bineînțeles că nu avea de gând să-și împartă patul nici în următoarea zi cu mica prostituată.

Hera râse.

— O să-mi amintesc de asta! amenință ea.

Jack fu fericit când se văzu scăpat. Dormi neliniștit în camera lui luxoasă, cu priveliște spre mare, și visă despre Charlotte și despre Hera, ale căror chipuri se contopiră în vis într-unul singur. Fata, pe care o sărută, în cele din urmă, era Gloria.

Familia O'Brien era la fel de catolică precum familia Flaherty, părinții miresei. Motiv pentru care îngăduitorul reverend al bisericii metodiste trebui să dea dovadă de întregă lui toleranță pentru a face posibilă cununia în atmosfera festivă a micii biserici. Într-adevăr, el deschise casa Domnului unui confrate catolic din Westport, iar Elaine cântă la orgă – fără să se potrivească neapărat, dar măcar, era tuturor cunoscut – *Amazing Grace*.

Madame Clarisse apăru cu toate fetele ei, iar Hera îi zâmbi lui Jack, în vreme ce prea onorabilele mame ale miresei și ale mirelui pedepsiră întregul personal ai Lucky Horse-ului, ignorându-l. Mulți dintre bărbați erau mahmuri, iar din această cauză femeile erau cam indispușe, dar ele plânseră cel puțin toate, atunci când auziră „Da”-ul lui Roly și al lui Mary.

Jack își aminti de nunta lui cu Charlotte și nu-și putu reține lacrimile. Alături de el, Greg plângea în hohote. De bună seamă că pentru el nu avea să se mai ivească ocazia unei nunți. Fata care umblase cu el înainte de Gallipoli îl părăsise la întoarcere. Și cum să poată hrăni o femeie?

Cununia fu urmată de o masă la Lucky Horse, care făcu apel la ultimele rezerve de toleranță ale lui Madame Clarisse, fiindcă doamna O'Brien și doamna Flaherty îi ocupaseră bucătăria.

— Cu astea două, am fi învins la Gallipoli, observă Elaine, care apăru scurt între focuri. Madame Clarisse se teme deja că o să-i convertiți toate oițele la catolicism. În orice caz, este clar că nu aveți nevoie de mine și de Charlene. Unde e șampania?

Se uita bine dispusă prin cârciuma pe care o împodobise mai devreme festiv cu flori și ghirlande, împreună cu alte câteva fete și femei. Nu fuseseră nevoite să facă nici curățenie, de asta se ocupase personalul din bucătăria lui Madame Clarisse. Lucky Horse fusese

dintotdeauna extrem de curat. În acea zi, o parte a meselor fusese dată în lături, pentru a se face astfel spațiu, în mijlocul localului, pentru un ring de dans. Roly și Mary se aflau acolo, emoționați, primind felicitările și cadourile oaspeților. Mary sorbea din prima șampanie din viața ei și arăta minunat în rochia ei crem de mireasă. Firește că provenea din atelierul mamei lui Roly, care se depășise din nou pe sine. Nimeni nu stăpânea cu atâta perfecțiune tehnica modernelor mașini de cusut.

Dimpotrivă, doamna Flaherty strălucea în spatele aragazului. Chiar și obișnuiții Lucky Horse-ului fură nevoiți să recunoască că nu mai mâncaseră vreodată atât de bine acolo.

Tim Lambert donase șampania, dar majoritatea oaspeților se întorseseră la whisky. Jack se miră că Hera, care bea litri întregi din acea poșircă, nu se îmbătase cu ea.

Elaine și Charlene, plinuța soție cu păr negru a lui Matthew Gawain, crezură că își dau duhul din această cauză. Femeile i se alăturară lui Jack, care ședea singur la o masă. Ceilalți bărbați se aflau încă la bar.

— Fetele lui Madame Clarisse nu beau deloc, explică Charlene. Sau, cel puțin, cu măsură. Sâmbăta, după tură, beam mereu câte un pahar, nu-i așa, Elaine?

Elaine încuviință.

— Și îl savuram. Când te gândești că eu doar cântam la pian. Dar serios, Jack, în paharul Herei nu e nimic altceva decât ceai negru. Deși azi lucrurile stau ușor diferit, fiindcă Roly plătește totul, dar, de obicei, fetele primesc câțiva cenți pentru fiecare pahar la care sunt invitate de bărbați. O pâine în plus serioasă – până și eu mă încam în unele seri cu ceai.

Zâmbi, căzută aproape melancolic pe gânduri. Privirile lui Jack continuau să o urmărească pe Hera, care dansa cu un bărbat după

altul. Ca, de fapt, peste tot pe Coasta de Vest, și la această petrecere erau cu mult mai mulți bărbați decât femei, iar fetele lui Madame Clarisse trebuiră să vină în ajutor. Hera părea a fi destul de încinsă.

— Dar va accepta cu plăcere o șampanie, dacă o inviți, spuse Elaine și-l împinse ușor pe Jack spre Hera. Madame Clarisse a interzis categoric autoservirea în cazul băuturilor mai scumpe.

Charlene dădu din cap.

— Luați-o pe sărmana fată la masa noastră, domnule McKenzie, îl încurajă, la rândul ei. I-ar prinde bine o pauză.

— Sărmana fată? întrebă Jack. Ieri îmi lăsase impresia că-i face plăcere aici.

Charlene fornăi.

— Așa-i cere meseria, domnule McKenzie. Sau ați plăti pentru o curvă care plânge întruna?

Jack ridică din umeri.

— Până acum n-am plătit niciodată pentru o curvă, recunosc el. Dar dacă fetele n-au nicio plăcere... de ce o fac?

Elaine și Charlene, amândouă ușor amețite, scoaseră un geamăt teatral.

— Drăguțule, zise Charlene cu vocea ei de fumătoare, pe care Elaine nu o mai auzise de la nunta acesteia cu Matt. Sunt o mulțime de motive pentru asta. Dar de „plăcere” n-am auzit până acum.

Jack o privi, nesigur.

— Dumneavoastră... și dumneavoastră ați lucrat aici? întrebă el timid.

— Bravo, drăguțule! râse Charlene. Și, ca să nu mai pui și următoarea întrebare: nu, eu nu știu să cânt la pian. Am făcut ceea ce fac și toate celelalte fete.

Jack nu mai știa cum să-și ascundă privirile.

Charlene făcu o figură plictisită.

— Dacă vă e silă de fostele curve, ar trebui să evitați Coasta de Vest, observă ea cu răutate. Fetele madamei sunt luate în căsătorie mai repede decât poate ea să aducă altele. Doar pe Hera, sărmana făptură, nu o vrea nimeni. Dacă tipilor ăstora le plac femeile maori, se căsătoresc cu una de pe la triburi, iar ea se bucură și e nefolosită.

— Dar nu mi-e silă, pară Jack. Mă gândesc doar la faptul că o fată poate întotdeauna să aleagă...

Se juca cu paharul lui de șampanie.

Charlene îi turnă whisky.

— Ei, beți ceva serios, apa asta cu bule nici nu vă place. Iar în ce privește alegerea...

— Firește că poți să mori de foame onorabil, observă Elaine. În ce mă privește, probabil că aș fi făcut-o. Pe atunci, mai bine aș fi murit decât să las vreun bărbat să mă atingă.

Elaine ajunsese în Greymouth după căsătoria cu primul ei soț, care fusese de-o violență rară.

— Dacă te-ar fi întrebat cineva, drăguțo, râse Charlene amar. Deși Madama noastră nu obligă pe nimeni, dar, în majoritatea stabilimentelor, bărbații sunt cei care decid. Și dacă le apare așa o ființă mică, cum erai tu, care are în mod evident ceva de ascuns și pe care, probabil, nu o caută nimeni, atunci ei o călăresc mai întâi, așa de încălzire. După aceea, ești frântă, și atunci le faci toate poftele.

Jack luă o înghițitură zdravănă de whisky.

— Și mica Hera, continuă Charlene, pe ea au vândut-o când nu împlinise încă zece ani. Mama ei era maori, s-a lăsat atrasă, departe de tribul ei, de un individ din ăsta. Un căutător de aur. A târât-o de pe Insula de Nord pe cea de Sud. Și, astfel, n-a mai avut cum să se întoarcă acasă. Când aurul a început să nu mai curgă, a vândut-o mai întâi pe fată – și mai târziu, pe fiică. Nimeni nu le-a întrebat dacă vor sau nu, Jack.

— Și chiar dacă te întreabă, asta tot nu schimbă cu nimic situația, adăugă Elaine. Am avut o prietenă în Queenstown, care a făcut-o de bună voie, pentru a-și plăti drumul până în Suedia. Ei i-a fost ușor să aleagă, în cazul ăsta, între două alternative rele...

Jack descoperi aici șansa de a contraargumenta.

— Dar Gloria a venit până aici travestită în mus. N-a trebuit să...

Charlene mai luă o înghițitură din șampanie.

— Ca mus? Tot drumul din Anglia până în Noua Zeelandă?

— Din America! plusă Jack.

Charlene se încruntă.

— Și, în tot timpul ăsta, musul nu și-a dezbrăcat niciodată cămașa? Fără să mai pomenim de chiloți? Eram încă un copil când am emigrat, dar îmi amintesc foarte bine cât de cald era în Pacific. Marinarii lucrau la bustul gol și săreau din când în când, pentru a se răcori, peste bord, pentru a fi ridicați înapoi pe vapor cu o parâmbă. Era o probă de curaj, și uneori mai crăpa câte unul.

Jack nu voia să audă nimic despre probele de curaj ale tinerilor marinari.

— Ce... ce vrei să spunei cu asta? întreabă el cu o voce joasă, agresivă.

Elaine îi puse mâna pe braț.

— Vrea să spună că... dacă lucrurile au stat așa... știi doar ceea ce povestea bunica Gwyn... Atunci trebuie să fi știut de asta cel puțin unul sau doi membri ai echipajului...

— Unul sau doi? îl ironiză Charlene. De când locuiește un mus într-o cabină cu două paturi? Dumnezeule, Lainie, ăștia locuiesc în cuști de câte șase sau zece. Nu poți să nu observi o fată.

— Ei bine, atunci erau câțiva care știau...

Jack își mai turnă un pahar de whisky. Mâinile îi tremurau.

— Și ăia au trecut sub tăcere, așa, fără niciun contraserviciu,

faptul că Gloria nu-i un băiat? întrebă Charlene. Ia mai dați-i jos fetiței aureola de înger, înainte să nu o strângă prea tare!

— Ar trebui să dansezi, Jack...

Elaine observase că pumnul lui Jack se strânsese atât de tare în jurul paharului, încât oasele ieșeau albe de sub piele.

— Hera...

— Hera poate să bea cu drag alături de mine. N-am niciun chef să dansez.

Jack respiră adânc. Nu era predispus la atacuri de furie. Cu atât mai puțin, dacă cineva îi spunea adevărul.

— Și poate și tu, Charlene.

Elaine îi făcu prietenei ei un semn să dispară.

— Ia-ți-l pe Matt și pune-l în mișcare. Și trimite-l cu ocazia asta pe Tim la mine. Stă de prea mult timp la bar, după aceea o să-l doară tot, și la unsprezece o să vrea acasă...

Jack bău în tăcere o jumătate de sticlă de whisky. Mai întâi singur, apoi împreună cu Hera, care nu făcea nimic altceva decât să aștepte. În cele din urmă, îl luă cu ea sus, iar el îi adormi în brațe.

A doua zi, el îi dădu bani pentru o noapte întreagă.

— Dar nu s-a întâmplat nimic! protestă fata. Trebuie să-ți mai amintești...

Jack scutură din cap.

— S-au întâmplat mai multe decât îți poți tu imagina.

Pentru prima dată în viață, Jack McKenzie plătea pentru o curvă.

După o zi enervantă petrecută cu familia lui Elaine, în care ea și fiii săi doriră să-i arate toți caii și câinii familiei, Jack luă trenul spre Christchurch. La gară, fu abordat de un bărbat înalt, subțire, cu păr de culoare deschisă și cu un chip lunguiet. Jack nu-și mai amintea numele lui, dar omul se prezentă politicos.

— Domnul McKenzie? Caleb Biller. Ne-am cunoscut în trecut. Am purtat câteva discuții foarte interesante cu soția dumneavoastră când ați fost aici.

Jack își aminti și îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Biller. Știți că Charlotte...

Încă îl mai durea să vorbească despre asta.

Caleb Biller încuviință.

— Soția dumneavoastră a decedat în urmă cu niște ani. Îmi pare tare rău. A fost o cercetătoare strălucită. Am citit, după aceea, câteva articole ale ei.

— Da, rosti Jack încet, întrebându-se ce o fi vrând Biller de la el.

Cu siguranță că nu venise la gară pentru a-și exprima, după ani de zile de la moartea Charlottei, condoleanțele.

— Nu vreau să vă jignesc, domnule McKenzie, dar... voiam să aflu dacă și cum ați rezolvat problema fondului personal al doamnei McKenzie. Din articolele ei rezulta că a cules, a consemnat și a tradus mituri maori...

Jack încuviință, sperând ca trenul să intre în curând în gară. Dar nu scăpă atât de ușor de Caleb Biller.

— A notat cu sutele, recunosc el într-un târziu.

Ochii lui Caleb străluciră.

— Mă gândeam eu. Era foarte motivată. Dar ce mă interesează

este... unde se află aceste însemnări? Ați pus fondul personal al soției dumneavoastră la dispoziția vreunui institut?

Jack se încruntă.

— Institut? Cui îi pasă de așa ceva?

— Oricărei universități cât de cât bune, domnule McKenzie. Doar nu ați aruncat scrierile?

Biller părea să fie cuprins de disperare doar la gândul că ar fi putut să o facă.

Și Jack, de asemenea.

— Să le arunc? Ce crezi, omule? După ce Charlotte a pus în ele atât de mult din propria persoană? Bineînțeles că le mai am. Mai am toate lucrurile ei... poate că ar trebui...

Jack se gândi, cu vinovăție, la dulapurile pline de haine și pantofi, la rafturile pline de cărți și la multele dosare, umplute cu texte, notate cu scrisul ei citeț. Ar fi trebuit să le trieze demult, să se decidă pentru câteva amintiri personale, iar restul să-l dea cadou.

Caleb Biller respiră ușurat.

— Asta am și sperat. Ascultați, domnule McKenzie, oricât de mult vă respect sentimentele, dar Charlotte nu a întreprins cercetări pentru ca rezultatele lor să rămână în sertarele dumneavoastră. Ar veni cu siguranță în întâmpinarea dorinței ei dacă le-ați pune la dispoziție altor cercetători, și, astfel, posterității. Nu ați putea să o faceți?

Jack ridică din umeri.

— Dacă dumneavoastră credeți că e cineva care să vrea documentele... Să vi le trimit?

Își luă pe umăr sacul de marină. Trenul intra, în sfârșit, în gară.

Caleb Biller ezită.

— Nu sunt tocmai partenerul potrivit, observă el. Este o temă mai potrivită pentru o... cum să zic, o facultate orientată mai mult

pe lingvistică și literatură. În ce mă privește, eu mă ocup cu arta și cu muzica băștinașilor, înțelegeți?

Chiar dacă Jack înțelegea, nu i se părea de ajutor.

— Deci, domnule Biller, trebuie să urc imediat în tren. Spuneți-mi ce vă neliniștește. Cui să trimit aceste lucruri?

— În principiu, oricărei universități...

— Domnule Biller! Cărei universități?

Comportamentul nehotărât al lui Caleb Biller îl făcuse pe Jack să se înfurie. Bărbatul voia, în mod evident, ca scrierile să ajungă la o anumită facultate, dar nu reușea să se învingă și să vorbească deschis.

— Poate... Wellington? Tocmai au înființat acolo un post de profesor, care...

Caleb Biller călca de pe un picior pe altul.

Jack încuviință.

— În ordine, domnule Biller. Wellington. De îndată ce voi găsi timpul necesar pentru a tria materialul, îl voi expedia. E un destinatar anume?

Biller se făcu roșu ca racul.

— De fapt, aș fi vrut să vă rog... deci, cu siguranță că sunt foarte multe hârtii. Și... poate că universitatea ar trimite mai degrabă pe cineva care să se uite el însuși la ele...

Bărbatul voia să ademenească un anumit profesor al Universității Wellington la Christchurch. Jack se întrebă unde voia să ajungă. Dar apoi realizează contextul în care mai auzise o dată numele de Biller.

— Ia spuneți, nu a fugit fiul dumneavoastră cu nepoata mea, Lilian?

Chipul lui Biller deveni de culoarea unei roșii răskoapte.

— Băiatul ăla, care compară dialectele polineziene sau cam așa ceva?

Biller încuviință.

— Fiul meu ar putea să onoreze însemnările soției dumneavoastră mai mult decât oricine altcineva, se justifică el. Probabil că era împotriva cine știe căror principii academice de a-ți îngropa rudele în proiecte interesante de cercetare.

Jack rânji.

— Fără îndoială. Și poate că, odată cu trierea materialului de către fiul dumneavoastră, s-ar putea organiza, cu totul și cu totul din întâmplare, o reuniune de familie.

Biller tăcu.

— Încă nu i-am spus lui Elaine, zise el. Ce să mai pomenim de soția mea și de Tim Lambert. Ei oricum nu știu nimic de copii. Ca să fiu sincer, ideea mi-a venit abia ieri, când am auzit că sunteți aici. Dar nu este doar interes personal, domnule McKenzie. Cercetările soției dumneavoastră...

Jack se urcă acum, de-a binelea, în vagon.

— Voi scrie la Wellington. Promit, spuse el amabil. De îndată ce mă adun... Veți înțelege, probabil, că mai întâi va trebui să mă uit eu peste material.

Caleb ridică mâna în semn de salut.

— Vă mulțumesc, domnule McKenzie. Și sper că veți găsi în curând timp...

Jack se forță să zâmbească. Nu timpul era problema. Problema consta în a păși în camera Charlottei, în a-i respira parfumul și în a atinge lucrurile pe care ea le atinsese. Dar Caleb avea dreptate. Trebuia să se întâmple și asta. Charlotte ar fi vrut-o astfel. Nu și-ar fi dorit un mausoleu... Jack simți o durere în piept și, dintr-odată, îi apărură înaintea ochilor mormintele faraonilor din Egipt. Suflete, zidite împreună cu nenumărate bunuri lumești, înlănțuite de această lume, foarte departe de Hawaiki. Charlotte ar fi fost

nefericită. Jack hotărî să se ocupe de camera ei chiar a doua zi.

Avu nevoie de aproape întreaga zi pentru a se întoarce cu mașina la Kirward Station. Ar fi mers mult mai repede, dar Jack nu prea avea încredere în tehnică și se temea să apese accelerația până la podea. În cele din urmă, ajunse, încordat și mort de oboseală, spre după-amiază, la fermă, băgă mașina în garaj și se hotărî să intre prin spate. Dacă reușea să-și evite mama, ar mai fi putut să doarmă două ceasuri până la cină. Atunci ar fi fost mai dispus să povestească despre nuntă – și să se afle față în față cu Gloria.

Pe ea o întâlni, însă, în împrejmuirea de lângă grajduri. Manejul mai fusese folosit și în trecut pentru dresarea cailor și a câinilor. Gloria se afla în mijlocul lui, cu un Collie de vreo șase luni, un câine din aceeași fătare ca și Tuesday și Shadow.

— Șezi! ordonă ea, cu o voce deja ușor nerăbdătoare, iar Nimue, care aștepta în afara cercului, luă cuminte loc.

Puiul de câine continua însă să stea în fața Gloriei, dând bucuros din coadă, dar nu dădea niciun semn că dorea să se așeze, deși ea îl trăgea de zgardă.

Gloriei îi căzu părul ciufulit pe față, când se aplecă spre pui. De când îi părăsise pe maori, nu mai purta pe frunte bentițe, ci încerca să-și îmblânzească buclele cu agrafe. Era o acțiune lipsită de orice speranță. Jack o urmări cum încerca să nu-și iasă din fire. Ea știa foarte bine că, atunci când lucrezi cu animalele, nu ai voie să-ți pierzi cumpătul, dar pe fața ei se citea numai și numai frustrare. Dar pentru Jack părea să fie foarte tânără – și foarte drăguță. Îi plăcea sârgul, dar, așa cum încerca să o facă, nu avea nicio șansă.

Jack se apropie.

— Dai semnale contradictorii, zise el, în cele din urmă. El nu înțelege ce trebuie să facă.

— Dar mai mult decât să-i arăt nu pot să fac! răspunse Gloria nefericită.

Ea apăsă, cu mâna, fundul câinelui pe pământ, dar acesta se ridică de îndată ce-i dădu drumul.

— Și pe Nimue am învățat-o mai demult. Poate că ăsta-i prea prost...

Jack râse.

— Să nu te audă bunică-ta când spui una ca asta! Un Collie prost de la Kirward Station, ar echivala cu o oaie care s-ar naște cu pătrățele. Nu, tu ești de vină, tu ai uitat tehnica! Uită-te, puțin!

Jack se strecură printre ulucii care îngrădeau staulul și-l salută pe micul câine cu o palmă amicală. Apoi, îl luă de lesă, trase de ea și îi dădu, în același timp, o scurtă comandă. Fundul câinelui căzu jos.

— Nu se poate! suspină Gloria. De ce nu o face și cu mine?

— Faci o mică greșeală, îi explică Jack. În clipa în care dai comanda și impulsul cu lesa, te apleci spre câine, iar el vrea să-ți vină în întâmpinare. Ceea ce e bine. Mult mai rău ar fi fost dacă îi era frică de tine și ar fi vrut să plece cu spatele. Dar să-i vină ideea să se așeze, în loc să se joace cu tine, asta nu-i va veni niciodată. Acum uită-te cum o fac eu...

Gloria urmări fascinată cum Jack își îndreptă bustul, în timp ce-i dădu câinelui comanda să se așeze. Puiul îl privi, ridică fruntea și se lăsă pe partea dorsală.

— Lasă-mă și pe mine!

Gloria imită poziția lui Jack, trase de lesă cu îndemânare – și Collie șezu. Amândoi, atât Gloria, cât și Jack îl lăudară peste măsură.

— Vezi?

Jack zâmbea.

— Nu e un câine prost, doar...

— Doar o Gloria proastă. Nu fac niciodată nimic bine. Cred că o las baltă.

Gloria se întoarse cu spatele la el. În mod obișnuit, nu ar fi ajuns să spună cuvintele acestea, dar acea zi o împinsese din nou la limită.

De dimineață, Tonga își făcuse apariția la Gwyneira, cu o mutră importantă, și se plânsese de câteva oi, aflate pe pământul sacru al maorilor. În realitate, animalele nu făcuseră decât să treacă de graniță, la O'Keefe Station, și înfulecau acum pe un pământ pe care păscuseră timp de decenii oile lui Howard O'Keefe, care fuseseră păstorite de cele mai multe ori de ciobani maori. Între timp, pământul îi aparținea neîndoielnic tribului, cât despre „sfânt”, câmpiile și pârâul de jur-împrejur erau cât se poate de departe.

Tonga și oamenii lui ar fi putut mîna înapoi animalele rătăcite, fără să facă scandal, și Gloria i-a și spus-o. Bunica Gwyn o criticase dur din această cauză și îi dăduse căpeteniei dreptate – un fel de a proceda pe care Gloria nu-l pricepea. Gwyneira și Tonga se certau de când făcuse fata ochi pe lumea asta, și, în trecut, bunica Gwyn i-ar fi apărat poziția în orice caz. Însă, între timp, Kirward Station ducea mare lipsă de oameni. Mai ales *pakeha* abia dacă mai lucrau la fermele de oi. Aventurierii care se angajau acolo de obicei se alăturaseră în anii de război mai degrabă ANZAC-ului și rămăsesem în orașele mari – cei care supraviețuiseră aventurii. Dacă Tonga s-ar fi hotărât să o boicoteze, ea ar fi rămas singură cu toate oile ei. Înainte să riște una ca asta, făcea, mai degrabă, concesii.

Gloria vedea lucrurile altfel, și nu se sfia să o și spună.

— Ar fi mai bine să îi ameninți că îi dai afară pe lucrătorii Ngai Tahu! strigă ea furioasă din cauză că bunica ei o pusese la punct pe nedrept, în prezența căpeteniei, care își ascunsese rânjetul în spatele unui zâmbet înțelept. Atunci se vor pune ei repede pe baricade. Recolta a fost proastă, familiile sunt legate de slujba de aici. Atâta

mana, încât să ducă tribul pe timp de iarnă la vânătoare, fiindcă aici nu mai e nimic de mâncare, nu are în niciun caz Tonga. Ești mult prea moale, bunico!

Reproșul o lovise dur pe Gwyneira, care se lăuda, deloc pe nedrept, că, de decenii întregi, condusesese, practic singură, ferma. Încă de pe timpul lui Gerald Warden, toate frâiele ajungeau în mâinile ei.

— Dacă vei moșteni cândva ferma, Gloria, vei putea face orice vei dori! zise ea supărată. Dar, cât timp o conduc eu, va trebui să mă ascuți. Și acum, du-te călare și adună nenorocitele alea de oi!

Gloria se năpustise afară, orbită de lacrimi, și își luase cu sine calul și câinele – însă fără a mai apela la alte ajutoare, ceea ce se dovedise mai târziu a fi fatal. Oile răsfirate erau berbeci neastâmpărați, care scăpaseră dintr-un ocol. Chiar și cu experimentata Nimue, Gloria avu nevoie de o dimineață întregă, pentru a le strânge și apoi să repare provizoriu gardul. Mai târziu, Maaka îi raportase Gwyneirei că animalele scăpaseră din nou. Noi reproșuri pentru Gloria. Fata era prea mândră să povestească faptul că, imediat după întoarcere, îl rugase pe Frank Wilkenson să trimită niște oameni cu unelte, pentru a repara gardul. Wilkenson o ignorase din nou și Maaka se ocupase de respectiva treabă la câteva ore după aceea. Berbecii din staulul în care nu mai era iarbă găsiseră demult, în acest răstimp, o gaură.

Gloria se retrăsese apoi în camera ei și răsfoise, din nou, scrisorile vechi ale lui Jack, dar descrierile lui despre viața cotidiană a taberei între atacuri și tristețea lui debordantă o deprimaseră și mai mult. Iar desenul nu funcționa pe timp de zi; Gloria avea nevoie de întuneric pentru a-și putea pune pe hârtie imaginile din cap.

În cele din urmă, ieșise pentru a dresa câinii – și suferise o nouă înfrângere. Gloriei îi ajungea pentru o zi și o și spunea cu voce tare,

în mod excepțional.

Jack scutură din cap.

— Ești la fel de puțin proastă ca și câinele, rosti el. Doar că nu ai știut trucul. Unde-i problema?

— Știi mai multe trucuri din astea? întrebă Gloria, fără tragere de inimă.

Jack încuviință.

— Sute, susținu el. Dar azi sunt prea obosit. Ce-ar fi să ți le arăt mâine?

Pe chipul Gloriei se ivi un zâmbet. Jack rămase aproape fără respirație. Nu o mai văzuse zâmbind atât de deschis de când se întorsese la Kirward Station. În cel mai bun caz, reușea să scoată un rânjat palid. Dar acum, ochii îi străluceau, iar el văzu în ei oglindirea încrederii pe care Gloria o avusese în el în copilărie – și admirație.

— De acord! spuse ea încet. Dar undeva unde nu se uită nimeni...

Lucrul cu Gloria și câinii Collie a fost un motiv binevenit pentru a amâna să se ocupe de fondul personal al Charlottei. Chiar dacă Jack nu înțelegea prea bine de ce totul trebuia să se petreacă pe ascuns, el se supuse dorinței Gloriei, întâlnindu-se cu ea pe pășuni roase de oi și, de câteva ori, chiar la Inelul Războinicilor din Piatră, pentru a-i explica bazele dresajului canin, mai întâi pe Tuesday și Nimue, iar apoi pentru a exersa cu puii.

— E adevărat ce ai spus atunci? întrebă el, pe când se întorceau acasă călare prin preria maronie a iernii, dar, de altminteri, îmbelșugată. Că nu este niciun *tapu* pe acest pământ?

— Sigur că da, zise Gloria. Poți să citești și tu povestea! Rongo Rongo spune că i-a spus-o și... soției tale.

— O chema Charlotte, rosti Jack încet. Și a strâns mii de povești.

— Asta, însă, are câteva sute de ani și fiecare o spune altfel. Dar se pare că în cercul din piatră a avut loc cândva o luptă între doi bărbați, care aveau multă *mana* și se certau pentru ceva...

— Pentru o femeie? întrebă Jack.

Gloria ridică din umeri.

— Rongo Rongo vorbea despre un pește. Un pește vorbitor sau cam așa ceva, nu mai țin minte. Poate și de un spirit aflat într-un pește... Dar se pare că era vorba despre cine avusese onoarea să-l prindă. Ar fi făcut *mana* pescarului și mai puternică. Totul s-a terminat sângeros, amândoi bărbații au murit. De atunci, locul luptei e *tapu*. Nu e nimic deosebit, multe locuri sfinte sunt foste locuri de luptă...

Jack încuviință și se gândi la Gallipoli. Ar fi fost o idee bună ca plaja să rămână neatinsă, de acum până-n vecie.

— În interiorul cercului din piatră, noi nu ar trebui... maorii nu ar trebui să mănânce și să bea. E un loc de reculegere, în care să-ți amintești de spiritele străbunilor. Strict vorbind, nu ar fi fost voie nici să îngropi pe cineva aici. Dar așa-i Tonga – el interpretează fiecare *tapu* după cum îi cade bine. Însă, în afara cercului din piatră, nu s-a întâmplat nimic. Dacă pasc aici câteva oi sau nu, asta este totuna pentru credința maorilor.

— Bănuiesc că familia Warden nu a mânat acolo oi doar pentru ca nu cumva să se rătăcească, din greșeală, în cercul din piatră, zise Jack.

— Probabil că așa a început, zise Gloria. Dar, indiferent ce spune Tonga, n-ar fi niciun sacrilegiu să îngrădești cercul din piatră pur și simplu și să ții, astfel, oile în exteriorul lui. Sigur, nu e prea încântător să te rogi în mijlocul unei împrejurări de sârmă ghimpată, dar...

— Pe vremea asta, oricum nu vine nimeni încioace! dădu Jack de gândit.

Era o zi cenușie, cețoasă. Alpii abia puteau fi bănuți îndărătul unui voal de aburi, ploua și era o adevărată vijelie. Jack se întrebă, pentru a nu știu a câta oară, de ce nu puteau muta dresajul câinilor, pe așa o vreme, într-un șopron. Pe de altă parte, încetul cu încetul, observa și el cum o tratau lucrătorii pe Gloria. Împunsăturile *pakeha*-lor nu puteau trece neauzite dacă te găseai mai des prin grajd. Și maorii păreau să dispară la apariția Gloriei. Nu-i de mirare că ea visa la măsuri extreme pentru a se face respectată.

— Și nici nu ar fi pentru totdeauna, adăugă Gloria. Doar ca să mai economisim fân timp de câteva săptămâni. Țasta se cam termină. Maaka a întrebat deja la alte ferme. Din păcate, nimeni nu are nimic de vânzare. Nu am nici cea mai vagă bănuială cum vrea bunica Gwyn să rezolve această problemă.

Tremura, în ciuda paltonului ei ceruit. Buclele mari, pe care ploaia și vântul i le suflau în față, i se lipiseră de obraji. Își dădu nerăbdătoare părul pe spate. Jack își aminti de acest gest. Gloria îl făcea și în copilărie, atunci când părul ei aspru nu voia să rămână prins în coadă. Apoi, îl tăiaze odată. Jack zâmbi, când își aminti de reacția disperată a domnișoarei Bleachum. Azi, freza Gloriei ar fi fost ultimul răcnet. În Anglia, cele mai curajoase fete tocmai încercau frezele cu păr scurt. Gloriei i-ar fi stat bine.

— Bunica Gwyn e bătrână, are peste optzeci de ani, își scuză Jack mama. Nu mai are chef de certuri.

Gloria ridică din umeri.

— Atunci trebuie să predea conducerea fermei, rosti ea rece.

Jack tăcu și încercă să își reprime sentimentele de vinovăție. Gwyneira și James McKenzie îi dăduseră, cu ani în urmă, conducerea lui Kirward Station. Când trăise la fermă cu Charlotte,

fusese administrator. Chiar dacă se mai sfătuisese uneori, în legătură cu deciziile luate, cu părinții, cei doi nu le puseseră niciodată serios la îndoială. Gwyneira s-ar fi putut retrage demult – dacă el nu s-ar fi dus în acel război lipsit de sens. Jack își aminti de încercările lui Maaka, de după întoarcerea lui acasă, de a-i preda conducerea fermei. Ar trebui să se adune și să se uite cel puțin la registre, să inspecteze rezervele de fân și apoi să aibă o discuție serioasă cu Gwyneira, referitoare la revendicările teritoriale ale lui Tonga. Doar orele în care lucra cu Gloria păreau să nu fie istovitoare pentru el. Din contră, se bucura din ce în ce mai mult de ele.

— Acum nu ne-ar mai salva nici pământul din jurul cercului de pietre, zise el în sfârșit. Poate că am mai câștiga o săptămână, două...

Gloria își ridică sprâncenele.

— Jack, cercul de piatră e doar vârful aisbergului. Îți mai pot arăta încă patru sau cinci bucăți de pământ unde nu ne trimitem oile din considerație față de maori. În mod obișnuit, nu e nicio problemă, dar în iarna asta... Și, în majoritatea cazurilor, revendicarea este nejustificată.

— Conform dreptului și a legii, oricum nu e, observă Jack. Pământul a fost cumpărat legal de familia Warden, până și Tonga a recunoscut-o în final.

— Revendicarea e nejustificată din orice punct de vedere! întări Gloria. În niciun caz nu se poate ca fiecare colțișor de țară să devină *tapu*, dacă acolo și-au spart nasurile doi băieți maori. Totul este o invenție a lui Tonga. O cam trage pe sfoară pe bunica Gwyn.

— Grupurile de oameni care tund vin mâine, îi spuse Gwyneira McKenzie fiului și strănepoatei ei, la cină.

Între timp, se făcuse mijlocul lui septembrie și vremea devenise

mai bună. Uneori, Jack și Gloria aveau impresia că simt deja primăvara, ori de câte ori ieșeau călare, însoțiți de câini. Dresajul îi ducea, între timp, aproape zilnic în câte un ocol. Cei patru câini prinseseră tehnicile de bază ale dresajului, iar Nimue, care trecuse încă odată cu ei prin toate acestea, părea să fie în formă maximă. Acum, trebuiau să pună în practică ceea ce învățaseră la lucrul cu oile – dar puii se deprinseseră cu asta cu o viteză uluitoare. Ca orice Border Collie, erau câini ciobănești înnăscuți. Gloria nu-și mai încăpea în piele de mândrie datorită micilor ei protejați, și nici nu voia să se gândească la faptul că, probabil, în vară, avea să fie deja vânduți. Kirward Station avea suficient de mulți câini maturi, complet dresați.

— Deja? întrebă Jack. Nu e prea devreme, mamă? Doar nu am tuns oile niciodată până acum înainte de octombrie, și nici măcar atunci în primele zile.

Gwyneira ridică din umeri.

— Nu mai avem fân, trebuie să le trimitem la munte. Dacă vremea rămâne tot așa, oile gestante pot să le urmeze la jumătatea lui octombrie.

— Dar asta e nebunie curată, asta...

Gloria își lăasă furculița să cadă în farfurie și își privi străbunica, cu niște ochi scăpărători.

— E mult prea devreme! Vom pierde mai bine de jumătate din miei!

Gwyneira fu cât pe-aci să-i dea un răspuns dur, dar Jack făcu o mișcare împăciuitoare cu mâna.

— Vremea se poate schimba oricând, spuse el liniștit.

— Se poate, dar nu se va schimba! susținu Gwyneira. Trebuie să se îmbunătățească. După vara asta oribilă și după iarna ploioasă... Cândva, trebuie să se oprească ploaia.

— Pe Coasta de Vest plouă trei sute de zile pe an! remarcă Gloria, indignată.

— Se va opri, fără doar și poate, zise Jack.

Își împungea mâncarea cu furculița. Și lui îi trecuse pofta de mâncare. Gloria avea dreptate – mama lui era pe cale de a lua o decizie complet greșită.

— Dar nu înainte de începerea primăverii. Și nu neapărat, imediat, în Alpi, mamă. Știi doar ce vreme e acolo!

— Nu mai avem nicio altă șansă. Vremea trebuie să țină cu noi. Și acum, ce spuneți despre șoproanele de tuns? Ar vrea vreunul dintre voi să preia supravegherea unuia dintre ele? Numărul trei nu este încă alocat nimănui, asta doar dacă nu o fac eu însămi.

Gwyneira se uita, curioasă de la unul la altul. Nu ar fi recunoscut niciodată, dar spera la un ajutor urgent. În ultima vreme, cu siguranță că vremea rece și umedă o împovărase, o dureau articulațiile. Așa începea; se gândea, din ce în ce mai des, la James și la chinurile artrozei sale.

— Nici nu încape vorbă! zise Jack.

Mamei lui i se vedea vârsta foarte bine. În ultimele luni, Gwyneira părea să fi scăzut. Fusese dintotdeauna mică și firavă, dar acum părea să fie minusculă și fragilă. Părul i se albise cu totul și părea să-și fi pierdut din elasticitate. Gwyneira îl prindea, dimineța, cu neglijență. Pielea ei, plină de riduri, îi dădea aerul unei străvechi zâne a pădurii din patria ei celtă. În această imagine i se potriveau de minune ochii, care erau în continuare vii, strălucind azurii. Zânele pădurii britanice nu puteau fi învinse.

— Dacă nu o face niciunul dintre voi, zise Gwyneira rece și se încordă.

— O fac eu, spuse Gloria și o străfulgeră amenințător.

Știa foarte bine că bunica ei ar fi sperat mai degrabă ca Jack să se

fi oferit. Dar să nu cumva să îndrăznească să o spună cu voce tare.

În ce privea supravegherea șopronului de tuns, Gloria avea sentimente împărțite. Pe de-o parte, ardea de nerăbdare să preia însărcinarea. Știa despre ce e vorba, la urma urmei ajutase și în copilărie să noteze pe tăblița de perete rezultatele fiecărui om în parte și a coloanei, în general, din șopronul ei. Șopronul cu cele mai bune rezultate primea, la sfârșit, un premiu și, firește, Gloria tremurase pentru oamenii „ei”. Se bucura să preia, de această dată, ea singură responsabilitatea – avea să fie pe măsura însărcinării.

Pe de altă parte, bărbații nu aveau să-i facă viața prea ușoară. Pentru o femeie, fusese întotdeauna greu să se impună, iar vorbăria ce umbla pe seama Gloriei nu îmbunătățea situația. Între timp, se zvonea că ar fi străbătut, ca dansatoare, împreună cu mama ei, întreaga Americă, iar o dansatoare era pentru acești bărbați duri, care știau muzica doar din cârciumi, nimic altceva decât o curvă mai de soi. Drept urmare, Gloria avea de luptat, tot mai des, cu avansurile, care nu mai erau atât de reținute cum fuseseră încercările de apropiere ale lui Frank Wilkenson de la început.

Wilkenson... Părea să-i fi luat refuzul cu adevărat în nume de rău. Aparent, i-ar fi rănit mândria prin faptul că li se alăturase, după aceea, maorilor. În spatele acestei decizii, așa considerau bărbații de la sine înțeles, se afla un războinic al tribului și îi înfuria teribil când una dintre femeile albe, și așa rare, se hotărau pentru un băștinaș. Wilkenson și amicii lui o făceau pe Gloria să le simtă disprețul, ori de câte ori aveau ocazia. Însă fata se putea descurca foarte bine cu asta.

Dar teama de a nu ieși la lumină din ce în ce mai multe din trecutul ei nu-i mai dădea pace nici noaptea. Gwyneira și Jack puteau crede că a străbătut oceanul ca mus și că a călătorit prin Australia dintr-o slujbă de ocazie în alta. Însă oamenii din jurul lui

Wilkenson nu o credeau nici în ruptul capului. Cunoșteau prea bine modul de viață al vagabonzilor și al aventurierilor. O fată travestită în bărbat nu ar fi putut răzbi niciodată nerecunoscută.

Bunica Gwyn nu părea a fi fericită de decizia Gloriei. În realitate, îi arunca lui Jack priviri sugestive, dar el se prefăcea că nu le pricepe. Și totuși, el se lupta din nou cu sentimente de vinovăție. Ar fi trebuit, cel puțin, să-i ofere ajutorul Gloriei. Dar amintirea vacarmului, a vocilor bărbătești, a râsului și a camaraderiei vesele, de la sine înțeleasă, care umpluseră tabăra din Alexandria, îl făcea și acum să înghețe. Poate că anul următor...

— Trebuie să mă ocup de lucrurile din camera Charlottei, spuse el evaziv. Am scris acelei universități. Vor da de știre în curând, și apoi...

Gwyneira învățase să fie prevăzătoare cu fiul ei. Astfel încât nu-și dădu ochii peste cap, ci oftă din rărunchi.

— Bine atunci, Glory, rosti ea, în sfârșit. Dar, te rog, ai grijă să numeri corect și să nu te lași influențată de nimic. Concursul dintre șoproane nu are nimic de a face cu îngâmfarea personală, rolul lui e doar de a-i face pe oameni să lucreze mai repede. Deci, nu te lăsa atrasă de...

— Să falsific cifrele? îi aruncă Gloria în față. Doar nu vorbești serios!

— Te fac doar atentă. Paul...

Gwyneira tăcu. În urmă cu mulți ani, Gerald Warden își însărcinase fiul cu supravegherea unui șopron, iar tânărul provocase o harababură incredibilă.

Jack știa povestea, fără doar și poate că și Gloria. Bătrânii păstori o luaseră încă din copilărie peste picior din cauza matematicii precare a bunicului ei.

— Mamă, Paul Warden era pe atunci încă un copil! observă Jack.

— Și William, insistă Gwyneira.

Gloria tăcu. Nici tatăl ei nu făcuse o figură prea bună ca administrator la fermă. Dar nu era corect să arunci asupra Gloriei greșelile lui William. Dintr-odată, nu mai simți decât oboseala. Trebuia să-și sporească furia pentru a nu plânge.

— Nu am de gând să mai ascult asta! strigă ea, în cele din urmă. Dacă ai impresia că aș fi prea proastă sau prea îngâmfată pentru a ține o listă, bunico, atunci trebuie să o faci tu însăși. Dacă nu, voi fi mâine, la ora opt, în șopronul trei.

Gloria provocă un mic scandal, apărând la lucru în pantalonii de călărie. Personalul de la Kirward Station îi știa deja pantalonii largi, în care fata obișnuia să călărească. Între timp, își cosea singură pantalonii și nu vedea în asta nicio problemă. La urma urmei, se deosebea de modernele rochii-pantaloni doar prin faptul că purta cizmele de călărie peste și nu sub ei. Încercase și varianta din urmă, dar se dovedise a nu fi practică. Și, fiindcă în acea dimineață nu era atât tunsul, cât adunatul oilor în program, Gloria apăru cu tot cu murg și în hainele obișnuite. Bărbații care ajunseseră abia spre prânz se holbau mirați la ea – și erau informați în prima pauză despre toate scandalurile iscate în jurul Gloriei Martyn.

Pe deasupra, a mai fost împărțit și Frank Wilkenson la șopronul trei. Gloria bănuia că Gwyneira o făcuse intenționat. Bărbatul era cel mai aproape de postul de administrator, probabil că trebuia să o supravegheze. Ceea ce a dus, firește, la faptul că cei doi s-au privit cu și mai multă suspiciune decât o făceau de obicei.

Wilkenson nu avea însă, de fapt, altă însărcinare decât să tundă oile, la fel cum o făceau și toți ceilalți bărbați de la Kirward Station, care erau disponibili și care stăpâneau tehnica. Era cu totul și cu totul obișnuit ca lucrătorii de la fermă să îi sprijine pe profesioniști,

iar cei mai iscusiți de la ferme – cum fuseseră în trecut James și, mult mai târziu, Jack McKenzie – concureau cu ei. Ceea ce ducea la o tensiune suplimentară la concursuri. Din când în când, supraveghetorul șopronului trebuia să fie atent ca oamenii să lucreze, în loc să-i încurajeze pe concurenți și să le strige urale. Și în șopronul trei, Wilkenson și cel mai rapid lucrător al coloanei tundeau la fel de repede, iar Gloria abia dacă apuca să le noteze rezultatele. Ceea ce-i impulsiona și pe ceilalți, și astfel Gloria avu impresia că stăpânește bine treaba – până când Frank Wilkenson și oamenii săi începură să-i pună la îndoială însemnările.

— Hai, Pocahontas, nu-i adevărat! Asta a fost oaia două sute, nu o sută nouăzeci. Ai socotit greșit.

Gloria se strădui să nu reacționeze brutal.

— Domnișoară Gloria, vă rog, domnule Wilkenson. Numărătoarea a fost corectă. Domnul Scheffer a ajuns la două sute, dumneavoastră sunteți cu zece animale în urmă. Deci, ar trebui să vă grăbiți și să tundeți, în loc să faceți scandal.

— Și eu am văzut-o, zise Bob Tailor, prietenul lui Wilkenson și cel mai drag amic de pahar al său.

— Am numărat și eu.

— Dar tu nici nu știi să numeri, Bob! îl luă peste picior unul dintre ceilalți bărbați.

— Abia dacă puteți să numărați și să tundeți în același timp, spuse Gloria. Dar poate că, din cauza acestei încercări lipsite de orice succes, ați ajuns abia la cincizeci de animale...

— Acum nu te obrăznici, fiică de căpetenie!

Bob Tailor se înfoie în fața Gloriei. Ea duse mâna la cuțitul său... dar acesta nu era procedeul corect. Gloria încercă să respire liniștită.

— Domnule Tailor, zise ea liniștită. Așa nu se poate. Cărați-vă de aici, sunteți concediat! Iar ceilalți, înapoi, la treabă.

Îl fulgeră pe lucrător, care își coborî apoi, într-adevăr, privirea. Gloria respiră adânc atunci când Tailor se îndreptă spre ușă.

— Asta n-o să se termine așa! mai zise el, înainte de a părăsi șopronul.

Gloria crezu că a câștigat – până când Frank Wilkenson își ridică ochii și îi rânji amicalui său.

— Mai întâi, trebuie să câștig concursul, Bobby. Dar, după aceea, clarific eu lucrurile cu domnișoara Gwyn, nicio grijă!

Gloria îl avertiză din nou, dar rămase în continuare aparent liniștită. Învățase multe de la începuturile ei de la fermă. Accesele de furie nu rezolvau nimic. Dar frica o bântui tot restul zilei.

Nu se arătă a fi neîntemeiată. Frank Wilkenson se dovedi a fi cel mai rapid din șopronul trei și, în plus, seara se află cu două sute șaiszeci și opt de oi tunse în vârful clasamentului general.

Gloria îl văzu în biroul Gwyneirei când se întoarse acasă, murdară și obosită, după muncă.

— ...e înclinată ușor să reacționeze fără măsură, și Bob... ei, el nu se poate stăpâni să nu ia fetele peste picior...

Gloria știa că ar fi trebuit să intre, să pună lucrurile la punct și să-și apere deciziile. Dar își aminti de ultima ceartă cu Gwyneira, referitoare la Tonga, și o lăsă baltă. Se strecură, jignită, în baie.

La cină, Gwyneira anunță că îl reangajase pe Bob Tailor. Gloria se ridică fără să scoată un cuvânt și se îndreptă spre camera ei. După ce izbucni în plâns, se refugie în teancul ei de scrisori. Între timp, le citise pe cele mai multe dintre ele. Cea pe care o ținea acum în mână era din 6 august 1915. Jack trebuie să fi fost rănit la scurt timp după aceea. Gloria despături foaia.

Astăzi au murit, la un atac anunțat, două mii de bărbați. Doar pentru

a le distrage turcilor atenția. Mâine, lucrurile vor deveni serioase. Vom sări din tranșee și vom alerга, urlând, în focul inamic.

Și noile trupe păreau azi să se mai și bucure de asta. În seara asta, mă voi așeza cu ei la foc, și ei vor visa să fie eroi. În ce mă privește, încep să urăsc această veselie din jurul focului de tabără. Oamenii cu care beau azi, vor fi mâine, poate, morți. Și vom bea, ne-au dat whisky. Această luptă nu poate fi câștigată.

Gloria știa exact cum trebuie să se fi simțit Jack. Desenă până aproape de zori.

Jack McKenzie nu se mai certase niciodată atât de violent cu mama lui, așa cum o făcuse în acea seară.

— Cum poți s-o însărcinezi, mai întâi, cu supravegherea unui șopron, pentru a-i submina, apoi, autoritatea? Probabil că Gloria are perfectă dreptate. Bob Tailor e un mizerabil!

— Cu toții știm că nu e ușă de biserică, răspunse Gwyneira și își împături șervețelul. Dar Glory trebuie să învețe să nu mai bage în seamă toate ironiile. Dumnezeule, când eram tânără, îmi făceau și mie avansuri. Doar sunt bărbați. Și nici nu au fost la școala de bune maniere.

— Și ce-ai spune dacă povestea s-a întâmplat cu totul și cu totul altfel? De ce se implică Frank Wilkenson atât de mult pentru așa un individ? Să fi avut și el de-a face cu asta? Ar fi trebuit să ascuți, cel puțin, și versiunea Gloriei. Și chiar dacă decizia ei ar fi fost greșită; ea supraveghea șopronul și, astfel, cuvântul îi era lege. Așa am făcut-o întotdeauna. Fie ai încredere în ea, fie nu.

Jack își împinse la o parte farfuria și se gândi la Gloria, care se ridicase din nou de la masă fără să mănânce. Și ar fi trebuit să-i fie foame, după o zi plină de munca aceea obositoare. Oricum, se făcea din ce în ce mai subțire. Jack se gândi la chipul ei, care în acea seară nu mai oglindea furie, ci numai și numai disperare.

— Tocmai asta e, Jack. Nu știi dacă pot avea încredere în ea, zise Gwyneira. Este atât de încăpățânată, atât de furioasă pe întreaga lume. La fermă nu se descurcă, și cu maorii, de bună seamă, nici atât. Ceva nu e în regulă cu fata asta...

— Mamă...

Jack nu știa cum să i-o spună. De fapt, nici nu putea să i-o spună.

Astfel, ar fi trădat-o pe Gloria; ar fi fost aproape o încălcare a încrederii. Bine, ea nu-i istorisise povestea ei. Ceea ce credea că știe provenea de la o terță persoană. Dar cine era el să rostească ceea ce însăși Gloria nu putea spune?

A doua zi se învinsese pe sine și se îndreptase călare spre șopron. Nu voia, de fapt, să intre – și nici nu știa ce ar fi putut face pentru a o ajuta pe Gloria. Dacă ar fi preluat cârma, ar fi fost, la urma urmei, la fel de umilitor. Dar ceva trebuia să se întâmple.

Jack deschise ușa șopronului și fu aproape ucis de zarva oilor, care protestau, și a bărbaților, care îi strigau Gloriei rezultatele lor. Praful din șopron îi arse nările și Jack începu să se lupte cu tusea. O căută pe Gloria, care se afla la tăblița din mijlocul încăperii. Părea a fi mică și fragilă. În primul rând, lucrau Frank Wilkenson și Bob Taylor.

— Jack...

Gloria nu știa dacă trebuie să se bucure sau să se supere. Îi trimisese Gwyn pe Jack să o înlocuiască?

Jack zâmbi ușor.

— Eu... eu aș vrea să văd dacă mai știu cum se face, zise el suficient de tare pentru ca Wilkenson și ceilalți oameni de prima mână să o audă. Îmi deschizi un cont?

Câțiva dintre bărbații mai vârstnici începură să aplaude. Jack McKenzie fusese în trecut unul dintre cei mai buni.

Și Gloria o știa. Îi aruncă un zâmbet sfâșietor.

— Ești sigur?

Jack încuviință.

— Nu cred că pot câștiga. Dar măcar particip! Își luă niște foarfece și își căută un loc.

— Să vedem cât de multe am uitat...

Jack luă prima oaie și o culcă, cu o mișcare versată, pe spate. Firește că nu uitase nimic. Exersase acele tehnici de zeci de mii de ori. Măinile îi zburară peste trupul animalului.

Spre prânz, Jack era rupt de oboseală, dar se afla cu zece oi înaintea lui Wilkenson. În vârful clasamentului general ajunsese profesionistul Rob Scheffer.

Jack nu o lăsa cu plăcere singură pe Gloria, dar știa că o va lua în jos dacă va continua. Plămâni îi ardeau și era mort de oboseală. Așa că se scuză din nou, motivând că are de lucru cu fondul personal al Charlottei.

— Și nu o faceți de rușine pe șefă! zise el, privindu-l tăios pe Wilkenson. Domnișoara Gloria face asta pentru prima oară, dar nu peste mult timp va prelua ferma. Mă gândesc că, în cazul unui rezultat egal, va da un butoi în plus dacă veți câștiga!

Când ieși, Gloria îi aruncă o privire recunoscătoare.

Seara, Gloria se schimbă pentru masă, deși nu prea avea chef să o întâlnească pe Gwyneira. Probabil că avea să fie din nou trasă la socoteală pentru cine știe ce. Într-adevăr, Wilkenson încercase și în acea după-amiază să-i pună la îndoială însemnările, însă, de această dată, i se împotrivi întreaga coloană.

— Până acum nu am observat niciun fel de nereguli, spuse Rob Scheffer. Mai bine te-ai grăbi să tunzi mai repede!

Gloria nu înțelesese prea bine de ce, dar apariția lui Jack îi adusese respect.

Ieși din cameră obosită și fu surprinsă să-l vadă pe Jack în fața ușii, așteptând. Arăta de parcă l-ar fi durut totul, mușchii îi ardeau după această muncă neobișnuită, ochii îi lăcrimau de la praful din sopron și, când încercă acum să discute cu Gloria, se lupta cu tusea.

— Nu mai sunt obișnuit cu lucrurile bune, glumi el, când Gloria

îl cercetă, îngrijorată. Sper că ți-e foame și că ai poftă de grătare. Ah, da, mai ia-ți și o jachetă! Astăzi vom mânca împreună cu oamenii. Mama ne-a dat un berbecuț, noi mai luăm un butoi cu bere. A venit vremea să ne arătăm în jurul focurilor!

— Dar tu...

Gloria se opri. Probabil că doar își imaginase că Jack evita societatea bărbaților după Gallipoli.

Jack îi luă mâna – și Gloria se sperie de atingere, dar își învinse groaza. Jack îi cuprinse, cu blândețe, degetele într-ale sale.

— O să reușesc eu cumva, zise el. Și vei reuși și tu.

Gloria ședea încordată în jurul focurilor, alături de bărbați, și le răspundea la glume doar monosilabic, ceea ce nu-i oprea pe oameni să nu închine în cinstea ei pentru butoiul cu bere. Cei mai bătrâni dintre ei își aminteau chiar de copilăria Gloriei de la fermă și o luau peste picior cu educația ei fină, de internat englezesc.

— Fiți draguți cu tânăra doamnă! îi sfătuiră ei mai ales pe tinerii din șopronul trei. Altminteri, iar mai fuge de aici! Nu mai crezusem că o să vă întoarceți, domnișoară Glory. Ne gândeam că o să vă căsătoriți acolo cu un lord și că o să locuiți într-un castel!

Gloria reuși cu adevărat să zâmbească.

— Ce să fac eu cu un castel fără oi, domnule Gordon? întrebă ea. Sunt exact unde am vrut să fiu.

Rareori fusese mai bine dispusă decât atunci când Jack o conduse, în sfârșit, până la ușa camerei. Plecaseră de la focul de tabără când începuse din nou să plouă. Gloria se lupta iarăși cu părul, care devenise și mai cârlionțat din cauza umezelii. Tânăra încerca degeaba să-l dea pe spate, în timp ce-i mulțumea, încă o dată, lui Jack.

— Ar trebui să-l razi, pur și simplu, rosti Jack, neînțelegând din

ce cauză Gloria devenise dintr-odată lividă. Ți-ar plăcea dacă eu...?

Jack se gândi la imaginile tinerelor femei moderne, cu freze scurte, neimaginându-și nimic altceva când făcuse inofensiva remarcă. Dar Gloria văzu chipurile tuturor bărbaților pe care capul ei chel îi împingea la niște acțiuni care îi făceau și acum să-i înghețe sângele în vene.

— Îmi placi oricum, rosti Jack, dar Gloria nu mai auzi.

Fugi disperată în cameră și trânti ușa în urma ei.

Gloria avu nevoie de două zile până când putu să-l vadă din nou pe Jack. Acesta, deși nu înțelegea nici în ruptul capului despre ce era vorba, se scuză de mai multe ori, dar fu nevoie de timp până ce fata se liniști din nou. Abia atunci înțelese că, poate, Jack folosise expresia „să te razi” în glumă, amintindu-și de tunsoarea ei zero din copilărie. Se muștră iar pentru prostia ei, dar nu știa cum să-i explice lui Jack lucrurile. În cele din urmă, amândoi trecură peste asta.

Tunderea oilor a continuat fără alte incidente și, într-adevăr, șopronul trei a câștigat concursul. Oamenii se bucurară teribil, dar Gloria se apăra din rășputeri, când ei încercară să-și ridice „șefa” pe umeri și să o ducă, pentru a sărbători, o dată în jurul șopronului. În final, se amestecă Jack și îi oferi, diplomatic, scărița calului său. Rob Scheffer, marele câștigător, avu voie să o conducă în jurul șopronului, în timp ce restul bărbaților începură să cânte, mai degrabă tare decât corect *She's a Jolly Good Fellow*. Jack, care bănuia acest gen de complicații și care se amestecase împotriva voinței sale în mulțime, îi făcu semn cu mâna și Gloria putu să râdă și să sărbătorească liniștită. Bunica Gwyn părea să fie, în sfârșit, mulțumită.

După sărbătoare, când grupurile pleacă mai departe, euforia încetă. Se puse din nou să plouă, iar Jack și Gloria se găseau nedumeriți în fața oilor tunse din staul. Gwyneira dăduse indicațiile ca animalele să fie mânate la munte de îndată ce acest – în opinia ei ultim front atmosferic de vreme urâtă va fi trecut.

— Sunt atât de slabe, își făcu Gloria griji. Dar nu sunt întotdeauna așa, nu?

Jack încuviință.

— După o iarnă cu puține furaje, sunt slabe. Oile gestante dau totul mieilor, dar starea lor încă nu este îngrijorătoare. După câteva săptămâni la pășune, vor fi din nou rotunde.

— Va trebui, mai întâi, să avem pășunea, mormăi Gloria. Deocamdată ele nu fac altceva decât să înghețe. Îngheață, nu-i așa?

Jack încuviință.

— La cât de slabe sunt, iar acum, și fără lână... Tunsoarea a avut loc prea devreme. Și cu atât mai devreme e să le ducem la munte. Ce spune Maaka despre toate astea?

Gloria fornăi.

— Ți se gândește numai la nunta lui! Și, din punctul ăsta de vedere, îi este totuna dacă ducem oile de pe acum. Atunci nu va trebui să-și mai facă muștrări de conștiință dacă o lasă pe bunica singură cu oile și cu nesuferitul ăsta de Wilkenson. Ți vrea în mod evident postul. Dar bunica Gwyn, pe de altă parte, nu-i chiar atât de proastă...

— Gloria! o avertiză Jack. Bunica ta nu e proastă!

Gloria ridică din sprâncene, îndoindu-se.

— În orice caz, Maaka va porni cu prima ocazie spre Christchurch, zise ea apoi.

Weimarama, frumoasa fiică a lui Reti, acceptase, în sfârșit,

cererea în căsătorie a lui Maaka – dar ea era creștină și insistase să se căsătorească după ritul *pakeha*. Maaka era atât de înnebunit după ea, încât voia să se boteze înainte. În orice caz, la Christchurch erau planificate sărbători serioase, iar apoi mireasa avea să fie întâmpinată în mod festiv în *marae*-ul mirelui – deci alte ceremonii la Ngai Tahu. Firește că Maaka îi invitase pe Gwyneira și pe Jack și, după câteva ezitări, lărgise invitația și asupra Gloriei.

— Dacă aveți chef, domnișoară Glory, spusese el. Bineînțeles că nu pot să nu-i chem pe Tonga și pe Wiremu, dar...

Gloria dăduse din cap fără tragere de inimă. Mai întâi, trebuia rezolvată problema oilor, iar în această privință avea anumite idei.

— Ce-ar fi să le scoatem afară, pur și simplu? îl întrebă ea pe Jack. Pe celelalte pășuni de la Kirward Station. Fără să mai luăm în seamă *tapu*-urile lui Tonga. Ar fi mai bine?

Jack se strâmbă.

— Sigur că ar fi mai bine. Chiar și dacă ar fi condiții meteo mai bune, tot am pierde destule animale, dacă oile ar făta la munte. În regiunea Subalpilor este mult mai rece decât aici, și, în afară de asta, sus vor rămâne cel mult doi ciobani cu animalele. Deci, nu prea va fi niciun ajutor la fătat. Dar dacă am lăsa oile gestante să pască la Inelul Războinicilor din Piatră...

— Pe un alt teren, pe care Tonga îl revendică, sunt și păduri și peșteri naturale, adăugă Gloria. Acolo s-ar mai putea și adăposti. Jack, de ce nu-i punem pe Tonga și pe bunica în fața faptului împlinit? Cu cei patru câini mici și cu Nimue am putea scoate toate oile într-o singură noapte. Dimineța, pășunea e deja roasă și putem spune că a fost oricum pângărită.

Jack căzu pe gânduri.

— O să fie un scandal imens, spusese el.

— Jack, gândește-te la toți mieii ăia! îl imploră Gloria. Vor

îngheța acolo sus. Dacă vor termina de păscut fiecare colțișor de pe Kirward Station, putem câștiga patru săptămâni. Până atunci se va îmbunătăți și vremea.

Jack nu voia să se certe cu Gwyneira. Până acum câteva săptămâni, i-ar fi fost indiferent ce se întâmpla cu animalele. Dar ținuse între coapse aproape două sute dintre aceste făpturi nenorocite care behăie, când le tunsese. Și, în curând, vor popula niște miei mici-mici pășunile. Le simțise mișcările din trupurile oilor gestante, atunci când le tunsese. Jack se gândi la imensa plăcere pe care o ai atunci când ajuți să vină pe lume niște gemeni, care se mai și încurcaseră ușor în mamă, la naștere. Chiar și în cazul unor rase mai robuste, complicațiile de la nașterea mieilor nu erau o raritate. Gwyneira avea obiceiul să lase, în principiu, oile să fete la fermă și le mîna abia după aceea sus. Până în acest an... Jack dădu din cap.

— Bine, Glory. Pe ascuns. O să scoatem mai întâi această grupă și o ducem la grajdurile goale din satul maori. Acolo se pot încălzi. Și dacă nu o să plouă la noapte, le mînam afară. Celelalte staule nu pot fi văzute de la grajduri, așa că amicul nostru Wilkenson nu ne poate pârî. Și nici Maaka nu o să vadă nimic din toate astea, deși el ar fi probabil de partea noastră. Nuntă încolo, nuntă încoace – el își iubește oile. Hai, cheamă câinii!

A fost o întreagă aventură să se furișeze noaptea afară din casă și să scoată caii din grajd. Ultima acțiune nu avea cum să se poată duce la îndeplinire, fără să nu observe vreun lucrător, doi, de la fermă. Gloria se înroși toată la această idee. Oamenii aveau să vorbească mult despre ieșirea ei nocturnă, călare, alături de Jack.

Apoi, aproape că savură însă să călărească alături de el sub cerul înstelat. Spre seară, se înseninase într-adevăr și astfel se bucurau puțin de lumina lunii.

— Asta e Crucea Sudului, vezi? întrebă Gloria și îi arată o constelație care se evidenția pe cer. Mi-a arătat-o cândva domnișoara Bleachum. Îi ajută pe marinari să navigheze...

— Și te-a ajutat și pe tine, în Australia? întrebă Jack încet. În Gallipoli au fost și câțiva oameni de acolo. Spuneau că este infinit de frumoasă, dar întinsă și periculoasă...

Gloria dădu din umeri.

— Mie nu mi s-a părut frumoasă, zise ea scurt. Ce e aici e frumos.

Înainte lor se ivi Inelul Războinicilor din Piatră. Câinii învioraseră foarte repede oile și le mânau acum cu vioiciune. Drumul durase aproape o oră, iar acum oile gestante se răsfirau, păscând în jurul cercului de piatră. Jack împrejmui locul sacru cu rola de sârmă ghimpată, pe care o adusesese cu sine.

— Crezi că bunicul James e cu adevărat aici? întrebă Gloria, ajutându-l să întindă sârma între bulumaci.

Nu era fricoasă, dar umbra Războinicilor din Piatră părea să fie, totuși, cam stranie în lumina lunii.

Jack dădu serios din cap.

— Sigur că da! Nu-l auzi, doar, cum râde? Tata s-ar fi distrat pe cinste de povestea asta! Tocmai își amintește cum a mânat oile marilor ferme de pe pășunile din regiunea podișurilor într-o singură noapte, în timp ce oierii jucau cărți în colibe lor. Indiferent ce va spune mama mâine, James McKenzie ar fi fost mândru de noi.

Gloria zâmbi.

— Te salut, bunicule James! strigă în vânt.

Jack reuși doar cu greu să se abțină să nu o ia în brațe.

Iarba părea să îi răspundă foșnind.

Până dimineață, cei doi, ajutați de câinii lor, reușiră să împrăștie, pe diferite pășuni, în jur de cinci mii de oi. Jack se prăbuși, rupt de

oboseală, în pat – și adormi, în sfârșit, adânc și fără vise, fără niciun gând la Charlotte sau la Gallipoli.

Gloria moțai neliniștită. Aștepta ca, în orice clipă, să fie gonită de o furtună din pat, dar nu se întâmplă nimic. Și totuși, lipsa oilor trebuie să le fi sărit în ochi păstorilor dimineată. În definitiv, animalele trebuiau să fie hrănite.

În realitate, lucrătorii o raportaseră, dar nu Gwyneirei, ci se adresaseră lui Maaka. El bătuse dimineța târziu la ușa lui Jack. După acea noapte senină, dimineța se lăsase ceața și acum ploua din nou.

— Am găsit oile, zise maori scurt. Și voiam doar să știi că nu-i voi spune nimic lui Tonga. Făcusem și eu propunerea să scoatem animalele deja de trei luni. Nu doar domnișoarei Gwyn, ci am vorbit și cu Tonga. Și cu Rongo Rongo.

— Poate și cu spiritele? se interesă Jack. Băiete, tu ai de gând să te botezi săptămâna viitoare...

Maaka încuviință.

— Asta nu va izgoni spiritele de pe lume.

Jack râse.

— În orice caz, Rongo nu are niciun fel de îndoieli. Din contră, Tonga se poartă de parcă Te waka a Maui se va transforma, pe dată, din nou într-o pirogă și va pleca pe mare, în cazul în care o oaie va mânca un fir de iarbă sfințită. Pur și simplu, nu-l luați în serios. Dacă aveți noroc, o va observa abia după ce voi fi plecat și atunci chiar nu mai poate face nimic. Singur nu poate mâna oile înapoi, iar indiviziiăștia *pakeha* sunt cam neajutorați fără indicații. Wilkenson, firește...

— Ăla abia așteaptă să-ți ia locul, îl amenință Jack.

Maaka rânji.

— Din nou, ultimul lucru pe care îl vrea Tonga. Un administrator

maori se potrivește mult mai bine în chestia asta. Când te întorci, Jack, în sfârșit? Ferma are nevoie de tine!

Jack se încruntă.

— Doar sunt aici.

Maaka își scutură capul.

— Corpul tău e aici, zise el. Sufletul tău se află pe două plaje, dintre care una este pe Insula de Nord, iar cealaltă, în acea țară... nici măcar nu-i pot pronunța numele. În orice caz, e un loc rău pentru spiritul tău. Hai, Jack, vino, în sfârșit, acasă!

Pentru a-și distra atenția, Jack se apucă acum, cu adevărat, să trieze lucrurile Charlottei. Era un chin să-i deschidă sertarele, să-i scoată rufăria și să o ordoneze în cutii din carton pentru săraci. Jack descoperi frunze uscate de trandafiri și de lavandă și o văzu pe Charlotte înaintea ochilor, cum întindea cu grijă florile pe sugative și cum le așeza în soare. I se părea chiar că aude cântecul pe care ea îl cânta în acest răstimp, și vedea razele soarelui din părul ei.

Jack mai descoperi și hârtia ei de scrisori – și una începută, adresată universității din Dunedin. Când o citi, ochii i se umplură de lacrimi. Charlotte își oferea cercetările Facultății de Lingvistică. Caleb Biller avusese dreptate. Ar fi vrut să-și dea mai departe însemnările. Și bănuise că nu se va mai întoarce din acea călătorie de pe Insula de Nord. Ceea ce nu avea cum să știe, era faptul că Jack avea să îi pună ordine în hârtii abia după ani de zile. Se simțea vinovat. Oare ce avea să mai descopere?

În cel mai îndepărtat colțisor al biroului ei, se afla un pachetel.

Jack.

Jack își citi numele, notat de mâna Charlottei, cu scrisul ei mare. Tremură atunci când deschise pachețelul. Din el, căzu micul ei pandantiv din jad. Deci, nu-l pierduse în mare. Îl dăduse jos. Pentru el. Pentru prima dată, Jack îl privi mai atent și descoperi că piatra de jad reprezenta două persoane îmbrățișate. Papatuanuku și Ranginui, cerul și pământul, înainte să fi fost despărțite. Jack despăturii bilețelul, în care fusese învelită amuleta.

Gândește-te că soarele a putut străluci abia după ce Papa și Rangi au fost despărțiți. Bucură-te de soare, Jack. Cu dragoste, Charlotte.

Jack o plânse pe Charlotte în acea după-amiază pentru ultima oară. Apoi, deschise fereastra și lăsă soarele să intre.

Și peste satul maori se ridică din nou, în sfârșit, soarele, și câțiva bărbați se adunară pentru a merge la vânătoare. Probabil că niciunul dintre ei nu ar fi știut exact unde stabilise Tonga că este *tapu* și unde nu, dar cel mai vârstnic fiu al căpeteniei era conducătorul micului grup.

Seara, el își informă tatăl despre turma de oi de la Inelul Războinicilor din Piatră.

— Nu, nu e nicio coincidență. Sunt sute de animale. Domnișoara Gwyn încalcă înțelegerea noastră.

În următoarea dimineață, Tonga porni, însoțit de o întreagă delegație, spre Kirward Station.

Gwyneira McKenzie adormise peste hârtiile din biroul ei. Asta se întâmpla des în ultima vreme. Era obosită și nu voia să mai acorde atenția necesară tuturor acelor facturi, chitanțe și bonuri. Oricum, contabilitatea o plictisise dintotdeauna. De mult timp se gândise la posibilitatea de a-i sili pe Jack sau pe Gloria să se ocupe de treabă. Dar și pentru asta îi lipsea energia. Spera mai degrabă să o însărcineze pe tânăra soție a lui Maaka cu această chestiune. Ea lucrase, la urma urmei, pentru Greenwood. Ar fi trebuit să se descurce cu hârțogăria.

— Domnișoară Gwyn?

Gwyneira sări în sus din moțaiala sa – și se trezi față în față, spre marea ei uimire, cu un războinic maori în carne și oase, înarmat până în dinți. Bineînțeles că îl recunoscuse, după ce se uită mai atent la el, pe Tonga, însă, înainte de a-l certa, fu nevoită să-și liniștească mai întâi inima, ce părea să-i sară din piept.

— Tonga? Ce dracu' cauți aici?

— Nu atât dracul vostru, cât spiritele morților noștri mă aduc aici, rosti Tonga cu o voce gravă.

Gwyneira simțea cum furia începe să clocotească în ea. Ce-și imagina individul ăsta impertinent, îndrăznind să pătrundă cu tot clanul lui la ea în casă, speriiind-o de moarte?

— Indiferent cine te aduce – puteai să aștepți liniștit, până când Kiri sau Moana te-ar fi anunțat! Este o nesimțire să te înfoi aici și...

— Domnișoară Gwyn, problema noastră e urgentă!

Ochii Gwyneirei scânteiară.

Tonga și oamenii lui umplură tot micul ei birou, care fusese amenajat într-o fostă cameră de primire. Războinicii erau, desigur, ridicoli și deplasați printre toate acele mobile fine, cu furnir de culoare deschisă, dar erau foarte departe de a o intimida pe Gwyneira.

— Așa? Cum se face? E vreo posibilitate să readuci spiritele la viață, speriiind o bătrână?

Gwyneira era extrem de furioasă.

Tonga își strâmbă gura fără să vrea.

— Nu huliți! Dar, firește, îmi pare rău că v-am trezit.

Educația britanică a lui Tonga se impusese. În cei șase ani de școală de la Helen O'Keefe, deprinsese anumite maniere pe care nu le putea da la o parte cu una, cu două.

Gwyneira se îndreptă, cu demnitate, în scaunul ei de birou, își luă în mână un toc și făcu pe administratoarea fermei, ocupată cu lucruri importante.

— În fine, Tonga...

— Șefule, îi aminti Tonga de formula oficială de adresare.

Gwyneira făcu o figură plictisită.

— Cum de se face că îl văd mereu în fața ochilor pe prichindelul

descult, care îmi tot cerșea dulciuri, când am venit la Kirward Station?

Bărbații dindărătul lui Tonga râseră.

Tonga le aruncă niște priviri amenințătoare.

— Bine, șefule. Ce spun spiritele? întrebă Gwyneira cu o nerăbdare evidentă.

— Ați încălcat înțelegerea noastră, domnișoară Gwyn. Oile de la Kirward Station au pângărit unul dintre sanctuarele tribului Ngai Tahu.

Gwyneira suspină.

— Din nou? Îmi pare rău, Tonga, dar avem prea puțină iarbă. Animalele sunt hămesite și asta le face inventive. Nu putem repara pe atât de repede gardurile, pe cât scapă bestiile alea. Unde sunt, de data asta? O să trimitem pe cineva să le mâne înapoi.

— Domnișoară Gwyn, nu este vorba de câteva zeci de animale scăpate. E vorba de mii de animale, care au fost mânate intenționat pe teritoriul nostru.

— Teritoriul vostru, Tonga? După decizia guvernatorului...

Răbdarea Gwyneirei ajunsese la limită.

— Pământ sacru, domnișoară Gwyn! Și o promisiune, pe care ați încălcat-o! Vă mai amintiți că mi-ați promis atunci...

Gwyneira dădu din cap. Tonga îi ceruse câteva mici servicii, atunci când permisesese îngroparea lui James la cercul de pietre. Kirward Station avea suficiente pășuni, iar Gwyn îi promisese să mai lase și alte câteva presupuse sanctuare maori neatinsse. În ultimii ani, ele însă se înmulțiseră.

— Sunt sigură că e vorba de o greșeală, Tonga, suspină ea. Poate că vreun păstor nou angajat...

— Poate că Gloria Martyn! tună Tonga.

Gwyneira se încruntă.

— Ai vreo dovadă în acest sens?

Era furioasă pe Tonga, dar dacă Gloria își permisesese într-adevăr să îi ignore indicațiile precise...

Tonga o privi rece.

— Fac pariu că dovezile se pot aduce ușor. Întrebați numai prin grajdurile dumneavoastră, cu siguranță că o fi văzut sau auzit cineva ceva.

Gwyneira îl fulgeră din priviri.

— O să-mi întreb nepoata! Gloria nu mă va minți!

Tonga fornăi.

— Gloria nu este recunoscută neapărat pentru sinceritatea ei. Faptele îi contrazic cuvintele. Și nici nu are respect față de *mana*.

Gwyneira zâmbi cu răutate.

— Te-a contrazis cumva? Îmi pare tare rău pentru tine. Și s-a petrecut în fața întregului trib, din câte am auzit... E adevărat că nu a vrut să se căsătorească cu fiul tău? Moștenitoarea de la Kirward Station?

Tonga se îndreptă, pentru a-și arăta statura impunătoare, și dădu să se întoarcă.

— Despre moștenirea de la Kirward Station încă nu e încheiată discuția! Deocamdată, Gloria dumneavoastră nu s-a decis nici pentru un *pakeha*. Cine știe ce ne mai aduce viitorul?

Gwyneira suspină.

— În sfârșit, pot fi întru totul de acord cu asta. Deci, să așteptăm, Tonga, și să încetăm să mai facem planuri. Din câte știu, asta vă sfătuiesc și pe voi spiritele. O să mă ocup de oi.

Tonga era liber să plece. Dar nu o făcu, fără să aibă ultimul cuvânt.

— Asta și sper, domnișoară Gwyn. Fiindcă, până când nu rezolvăm chestiunea, niciun bărbat din Ngai Tahu nu se va arăta pe

Kirward Station. O să ne hrănim animalele noastre și o să ne lucrăm câmpurile.

Își conduse delegația mândru prin ieșirea principală a conacului. Gwyneira o chemă pe Gloria.

— Indiferent ce intenții ați avut și ce e sau nu e *tapu*! zise Gwyneira furioasă, în timp ce Gloria și Jack stăteau în fața ei, aidoma unor copii muștrați.

Amândoi se rușinau de postura lor umilă, însă, dacă Gwyneira voia cu adevărat, încă mai putea să scuipe foc.

— Nu aveți voie să-mi ignorați pur și simplu indicațiile! Tonga a apărut aici, iar eu n-am știut de nimic! Ce-i puteam spune?

— Că a trebuit să faci o concesie pentru o vreme, aflându-te într-o situație limită, de la o promisiune dată în cu totul și cu totul alte condiții, rosti Jack. Ți pare rău, dar e dreptul tău.

— Nu fac niciun fel de concesii! zise Gwyneira cu demnitate.

— Dar o face nepoata și moștenitoarea ta. După ce s-a sfătuit cu împuternicita locală a spiritelor, dacă pot spune așa. Rongo Rongo și-a dat asentimentul...

— Nu e vorba aici de asentimentul lui Rongo Rongo, ci de al meu! îl informă Gwyneira. Gloria nu are niciun fel de împuternicire pentru a da indicații, iar tu ai renunțat la postul de administrator, Jack! Deci, nu încerca să-mi spui mie ce să fac! Măine n-aveți decât să-mi duceți oile la munte! Sau nu, voi doi o să rămâneți acasă! Cine știe ce vă mai dă prin cap...

— Sunt consemnată în cameră? întrebă Gloria cu obrăznicie.

Gwyneira o privi supărată.

— Dacă vrei să-i spui așa, da. Te comporti de parcă ai fi o fetiță. Deci nu te plânge dacă ești tratată astfel!

— Ar fi trebuit să procedăm altfel, spuse Jack, pe când cei doi se

uitau neajutorați cum Maaka și restul păstorilor *pakeha* adunară mai întâi oile și cum le trimiseră apoi spre Vest. Ea nu greșește chiar întru totul. Ar fi trebuit să o facem la vedere.

Gloria ridică din umeri.

— Greșește. Și nici măcar nu o mai interesează de oi și de *tapu* și de toate astea. Lucrurile au mers după plan. Răul aparent s-a produs demult, pământul nu mai era neatins. Și, dacă Tonga nu voia să ne mai trimită lucrători... ei bine, atunci nici n-am fi avut oamenii necesari pentru a mânia oile din *tapu*. Bunica Gwyn putea să-l prindă în propria cursă. Dar ea nici nu a vrut asta. Nu voia să-l prindă pe Tonga, ci pe mine!

Gwyneira se întreba cum de totul o putuse lua într-atât de razna. O iubea pe Gloria din inimă, și, totuși, nu făcea nimic altceva decât să se certe cu ea. Dar pur și simplu nu suporta ura din ochii fetei – și expresia supărată a feței, care-i amintea de fiul ei, Paul, tot mai mult și mai des, pe măsură ce creștea. În trecut, lucrurile fuseseră altfel. Pe atunci, văzuse des și expresia blajină a Maramei în trăsăturile Gloriei.

În acea zi, Gwyneira nu rezistă să rămână în casă. La urma urmei, acolo se închiseră Gloria și Jack, fiecare în odaia lui. Și, mai mult, Jack aducea jos o cutie după alta, toate pline cu hainele și obiectele personale ale Charlottei McKenzie Greenwood. Asta îi amintea Gwyneirei, cu durere, de vremea în care Jack și Charlotte fuseseră fericiți aici, când râsetele umpluseră casa, precum și speranța unor nepoți. Dar acum nu mai erau decât jale și necazuri. Gwyneira mergea prin grajdurile și staulele pustiite. Oamenii plecaseră cu toții la munte, mai rămăsese doar o mână de *pakeha*, care se adunase rânjind în jurul lui Frank Wilkenson. Spre norocul ei, mai era și Maaka. Administratorul înfruntase voința căpeteniei sale și apăruse,

ca de obicei, la muncă. Mai încercase o dată chiar și să-i schimbe părerea Gwyneirei.

— Domnișoară Gwyn, vremea se arată deocamdată a fi bună. Dar asta se poate schimba, abia e începutul lui octombrie, iar animalele sunt proaspăt tunse, nu vor rezista nici două săptămâni unei reveniri a iernii la munte. Lăsați-l pe Tonga să protesteze cât vrea, se va calma el!

— Nu-i vorba de Tonga, repetă Gwyneira, e vorba de autoritatea mea! Eu țin la promisiunile mele și aștept ca indicațiile să îmi fie respectate întocmai. Așa că, Maaka, o iei acum din loc sau să-l rog pe Wilkenson să conducă animalele?

Maaka plecă, ridicând din umeri. Gwyneira se simțea atât de singură, cum nu mai fusese niciodată în viață. Se duse la cai și le aruncă niște fân. Hrănitul lor ar fi trebuit să îl preia Gloria, spera că o și face. De la ultima lor ceartă, fata stătea îmbufnată în camera ei. Îi păsa însă de cai.

Gwyneira o scărpină, pierdută în gânduri, pe Princess, iapa ponei de călărie, sub părul de pe frunte. Cu ea începuse totul. Gwyneira se blestema și acum că-i permisesse Gloriei să se fotografieze pe ponei, ca un bondar sălbatic. Era convinsă în continuare că asta îi făcuse atenți pe Martyni de lipsa de educație a fetei, pe cale de a deveni doamnă. Apoi, a doua greșală... Gwyneira își amintea prea bine de expresia Gloriei, atunci când întrebuse de mânzul lui Princess. Jack îi promisese calul. Cum de i-l putuse da ea lui Lilian? Și, în curând, avea să se nască un nou mânz, de care Gloriei părea că nici nu-i pasă.

Gwyneira mângâie calul.

— Poate că totul este numai din vina mea, suspină ea. A ta, în niciun caz.

Nu avea de unde să știe că tocmai Princess avea să fie cauza

următorului scandal, peste numai câteva zile.

Bărbații se întorseseră și ploua din nou, deși era o vreme caldă, de primăvară, dar la fel de enervantă. Lucrătorii de la fermă rămăseseră în șoproane și jucau cărți. Jack continua să trieze hârțiile Charlottei, dar Gloria bănuia că el trebuie să se simtă exact ca ea, cu scrisorile lui de la Gallipoli. Nu puteau fi suportate toate dintr-odată. Probabil că Jack își petrecea timpul în odăile Charlottei, meditănd în gol și fără să facă nimic.

Cât despre ea, Gloria încerca să se țină de o anumită rutină. Dacă ar fi rămas doar înăuntru și ar fi umplut un bloc de desen după altul cu imagini întunecate, ar fi înnebunit. Așa că dresa, conștiincioasă, câinii și mergea cu Ceredwen la plimbare. În curând, Princess avea să nască mânzul...

Gloria, care tocmai venise călare în curte, aruncă o privire spre staule. Iapa ponei se găsea printre caii Cob, într-un maneaj, al cărui pământ, cândva plin de iarbă, se transformase demult într-o mlaștină fără fund. Iepelor Cob nici că le păsa. Ele stăteau cu stoicism și își țineau fundurile bine îmblănite în bătaia ploii și a vântului. Din contră, Princess părea să fie nefericită. Gloria își dădu seama că avea spatele cocoșat și că tremura.

Gloria se luă de primul lucrător la fermă care-i ieși în cale la grajduri. Frank Wilkenson, aparent întorcându-se de la latrină spre gașca lui din șopron, care juca cărți.

— Domnule Wilkenson, vreți să fiți atât de amabil să o aduceți pe Princess înăuntru și să-i dați niște ovăz? Atunci am s-o și învelesc imediat; calul îngheață.

Wilkenson rânji disprețuitor.

— Caii nu îngheață, domnișoară Gloria.

Accentuă cuvântul „domnișoară”, de parcă adresarea politicoasă

nu i s-ar fi convenit fetei. Și nu mai avem furaje, sunt raționalizate.

Gloria se strădui să se stăpânească.

— Caii dumneavoastră de la fermă și cei Welsh Cob nu îngheață. Dar Princess are foarte mult pursânge în ea. Piele subțire, blană mătăsoasă, abia dacă o poți apuca. Acești cai se umezesc, dacă toarnă îndeajuns de mult. Deci, vă rog, luați calul înăuntru.

Wilkenson râse. Gloria își dădu speriată seama că era băut. Și ceilalți bărbați, care între timp deveniseră atenți și care se uitau la ei dinspre șopron, nu mai erau nici ei treji.

— Și dacă n-o fac, domnișoară Pocahontas? Cu ce mă aleg eu? Mai apăreți o dată în fustița dumneavoastră din cânepă?

Întinse mâna spre părul ud al Gloriei și își înfășură o șuviță în jurul degetelor.

Gloria își căută cuțitul, dar nu îl avea la ea. Tocmai în acea zi... uitase să îl ia din buzunarul vechii jachete din piele și să-l pună în mantaua de ploaie. În afară de asta, își mai și dăduse jos paltonul ceruit, atunci când își dusesese calul în grajd. Gloria se muștră pentru lipsa ei de precauție. Începuse să se simtă în nesiguranță. O greșeală.

— Luați-vă mâinile de pe mine, domnule Wilkenson!

Vorbea pe atât de dur și de stăpânit pe cât putea, însă vocea-i tremura.

— Ah, și dacă nu? O să mă blestemi, mică prințesă maori? Nu-mi prea pasă.

Îi apucă brațele fulgerător.

— Hai, Pocahontas! Un sărut! Pentru asta am să-ți iau căluțul.

Gloria dădea din cap, încoace și încolo, și încerca să-l muște pe bărbatul care acum o împingea, râzând, în jos, pe un balot de paie. Nimue și câinii tineri lătrau, Ceredwen pășea neliniștită pe loc. Bărbații din șopron urlau.

Dintr-odată, se deschise ușa. Jack McKenzie se afla în pragul ei, ținând-o pe Princess de hățuri. Câteva fracțiuni de secundă se uită la harababura din grajd, apoi ajunse din doi pași la Gloria, în timp ce poneiul fugi hăbăuc afară. Jack îl trase pe Wilkenson spre el și nu stătu mult pe gânduri. Croșeul lui de dreapta lovi în plin.

— Nu o să iei nimic, rosti el apoi. Ești concediat!

Wilkenson păru să se gândească dacă să lovească sau nu. Nu era mai înalt decât Jack, doar cu vreo câteva kilograme mai greu era și, fără îndoială, mai puternic. Însă, în cele din urmă i se păru totuși prea mult să se bată cu fiul Gwyneirei. Se reținu și rânji.

— Cine zice că pisicuța asta mică nu a participat de bunăvoie? întrebă el.

Fără să mai stea de vorbă, Jack îl lovi din nou. Atât de rapid și de precis, încât îl surprinse și a doua oară pe Wilkenson. Gloria duse instinctiv mâna la cuțitul destinat tăierii baloților de fân, care atârna lângă ușa șopronului. Ochii îi străluceau ca ai unui nebun. Se apropie de Wilkenson, care se aduna cu greu. Căzuse greșit. Părea să se fi rănit la mâna dreaptă. Încerca să se ridice cu stânga.

— Hei, micuțo, putem discuta despre asta...

Gloria părea să fie foarte departe. Pășea încet, cu lama ridicată, spre bărbat, de parcă ar fi avut o misiune sfântă.

Jack îi văzu expresia din ochi. O știa. Cu această privire fanatică, și totuși goală, săriseră bărbații din tranșee – fără niciun alt gând decât să ucidă.

— Gloria... Gloria, gunoiul ăsta nu merită! Lasă cuțitul!

Gloria părea să nu-l audă, iar el trebuia să ia o decizie. Gloria știa să arunce lama. Jack observase cum își antrenase această abilitate, în copilărie, în joacă, și acum, în ultimele luni, mai puțin în joacă. Jack se uitase la ea pe ascuns și părea să fie extrem de serioasă.

Trebuia să o oprească, dar nu voia să intervină brusc. Să nu fie, în

niciun caz, următorul bărbat care să o atace sau care să o atingă, fără asentimentul ei. Jack se puse între Gloria și Frank Wilkenson.

— Gloria, n-o face. Nu toți sunt la fel. Sunt eu, Jack. Nu vrei să-mi faci nimic.

Pentru o clipă, crezu că nu-l recunoaște, dar apoi, viața îi reapăru în ochi.

— Jack, eu...

Gloria se lăsă plângând pe un balot de fân.

— Totul e în regulă.

Jack îi vorbea cu blândețe, dar încă nu îndrăznea să o atingă. În schimb, i se adresă lui Wilkenson.

— Hai odată! Mișcă-ți curul și dispare de la ferma asta!

Wilkenson părea să nu fi înțeleș într-un totuș pericoluș. Se holba în continuare furios la Jack.

— Dar un lucru trebuie să fie clar, McKenzie. Dacă plec, iau cel puțin trei oameni cu mine...

Își îndreptă privirea spre Tailor și ceilalți amici de pahar.

Jack ridică din umeri.

— Adică nenorocitiia ăia din șopron? Nu trebuie să te obosești prea mult. Și ăia sunt concediați. Nu-ți mai da silința, le-am auzit încurajările. Prinși și condamnați. Și-acum, cară-te! Ajutați-vă conducătoruș să se ridice, puneți-l pe cal și valea!

Jack așteptă până când oamenii se ridicară bombănind. Tailor îl ajută pe Wilkenson să se ridice.

— Hai cu mine, trebuie să o prindem pe Princess, îi spuse Jack Gloriei. A scăpat din nou.

Gloria tremură.

— Eu... eu trebuie să dau mai întâi șaua jos de pe Ceredwen, șopti ea.

Mai întâi caluș, apoi călărețuș. Bunica Gwyn le băgase copiilor și

nepoților ei asta în cap, încă de când văzuseră lumina zilei. Nimeni nu avea voie să se piardă cu firea, cât timp mai trebuia îngrijit un cal.

Jack încuviință.

— Atunci, o iau eu pe Princess. Poți să rămâi singură?

Gloria strânse cuțitul și se uită la el cu o privire din care el nu știa ce să înțeleagă. Apoi spuse:

— Am fost mereu singură...

Jack se luptă din nou cu dorința de a o lua în brațe. Copilul pierdut – și femeia pângărită. Dar Gloria n-ar fi vrut-o. Jack nu știa ce anume vedea ea în el, dar știa foarte bine că era încă departe de a avea încredere în el.

— Ai fost curajos, zise ea mai târziu, când se întorceau împreună spre casă.

Erau uzi până la piele și oboșiți. Mai mult, Jack se simțea complet epuizat după ce luase toți caii în grajd și îi hrănise, iar apoi se mai ocupase și de oile rămase și de vite. Iar acum, trebuia să-i explice mamei lui, cu blândețe, că tocmai dăduse afară și majoritatea oamenilor rămași. Doar câțiva *pakeha* nu aparțineau de gașca lui Wilkenson. Spera ca ei să apară la lucru a doua zi. Maaka era la Christchurch. Oamenii lui Tonga boicotau Kirward Station. În plus, turna cu găleata. Jack nici nu voia să se gândească la vijeliile din Subalpi. Gloria mergea alături de el. Era liniștită și mai calmă decât înainte de bătaie.

— Am fost la Gallipoli, îi aminti el cu un zâmbet ciudat. Suntem eroi.

Gloria clătină din cap.

— Ți-am citit scrisorile.

Jack roși.

— Dar eu am crezut...

— Părinții mei mi le-au retrimis.

— Oh.

Jack nu-și mai amintea de fiecare cuvânt pe care îl scrisese, dar știa că se va rușina pentru anumite pasaje. Avea copilul Gloria în fața ochilor, atunci când le scrisese. Câteva dintre ideile lui, ea nu le-ar fi înțeles pe atunci, ar fi sărit peste ele, ca aproape orice altă fată. Doar Charlotte nu. Și nici femeia în care se transformase Gloria.

— Ultimele scrisori, nici nu le-am mai trimis, zise Jack.

Aproape că era ușurat din această cauză. Aceste ultime scrisori –

din spitalul din Alexandria și apoi din Anglia – erau cele mai îngrozitoare. Pe atunci, fusese dăruit și îi scrisese unei fete pe care și-o imagina mai degrabă moartă decât vie. Gloria dispăruse luni de zile, la sfârșit, aproape un an.

— Nu? întrebă Gloria mirată.

Mai avea doar două scrisori nedeschise, a căror lectură o amânase, după ce citise ultima relatare din Gallipoli. Însă ele îi săriseră în ochi încă din prima zi, fiindcă scrisul de pe plic era un altul. Nu atât de cursiv, mai degrabă stângaci. Și adresa era incompletă, lipsea codul poștal. Acum o găsiseră cu ușurință cei din New York și fără aceste indicații. Și numele agenției de concerte era scris corect.

Gloria credea că știe ce se întâmplase. Jack trebuie să fi pus pe undeva scrisorile, iar o asistentă – sau acest Roly, care îl ajutase pe Jack de atâtea ori – scrisese pe ele datele necesare și mai pusese și timbru. Da, trebuie să fi fost Roly. Cu siguranță că mai făcuse drumuri la poștă pentru Jack și reținuse numele agenției.

Dintr-odată, Gloria se grăbea foarte tare în camera ei. Trebuia să citească aceste scrisori.

Dragă Gloria,

De fapt, este lipsit de sens să îți scriu, pentru că știu că nu vei primi niciodată aceste scrisori. Dar mă agăț de speranță. Ai mai putea fi în viață și poate că te gândești la mine. Oricum, știu că te-ai gândit la noi toți, chiar dacă, probabil, cu furie. Între timp, sunt sigur că nu ai primit niciodată scrisorile pe care ți le-am trimis în Anglia. Altminteri, m-ai fi chemat în ajutor. Și eu... așa fi venit? Zac aici, Gloria, și mă întreb ce anume așa fi putut face altfel. Ar fi putut Charlotte să salveze ceva? Te-ar fi salvat pe tine dacă printr-o dragoste nu așa fi uitat-o pe cealaltă? Am vrut să cred că ești la fel de fericită cum sunt și eu, și astfel te-am trădat. Apoi, după moartea Charlottei, am fugit. De mine și de tine, într-un

război străin. Am luptat și am ucis oameni care nu au făcut nimic altceva decât să-și apere patria, iar eu mi-am trădat-o pe a mea.

În timp ce scriu, aud strigătul muezinului, care cheamă la rugăciune. De cinci ori pe zi. Ceilalți pacienți spun că îi înnebunește. Dar pentru oamenii de aici el face viața mai ușoară. Islamul înseamnă resemnare. Să accepți ceva așa cum e, să accepți că Dumnezeu nu se ține de reguli...

Anglia – acum am ajuns, așadar, și aici, și mă gândesc la tine, Gloria. Tu ai văzut cerul de aici, verdele câmpiilor, uriașii copaci pentru noi atât de străini. Ei zic că aș avea ftizie, ceea ce nu trebuie să fie neapărat adevărat, fiindcă unii medici se îndoiesc. Dar nici foarte greșit nu este, fiindcă, în realitate, eu așa mă simt: dorința ca fizicul să-mi dispară, să dispară cu totul, am sentimentul că ar fi mult mai ușor să mor decât să trăiesc mai departe. Între timp, nu mă mai tem de nimic decât să mă întorc la Kirward Station, la golul de după moartea Charlottei și de după dispariția ta.

De acum, ești de atâta timp plecată, Gloria, și, chiar dacă mama nu renunță să mai spere în sosirea ta la Kirward Station, după cât își poate da un om seama probabil că nu mai ești în viață. În orice caz, poliția din San Francisco a încheiat căutările, iar toți detectivii pe care mama și George Greenwood i-au angajat n-au nici cea mai mică pistă. Poate că e, așadar, lipsit de sens, ba chiar o prostie să îți scriu această scrisoare; e ca și cum aș vrea să îți ating spiritul. Doar gândul că Dumnezeu va duce în absurd ceea ce își poate da un om seama îmi mai dă putere.

Gloria ținea aceste scrisori în poală și plângea. La fel de mult, cum plânse în acea noapte în brațele lui Sarah Bleachum, nu mai plânse. Jack îi scrisese în Anglia. Se gândise întotdeauna la ea. Și el se rușina, la rândul lui. Poate... poate că făcuse lucruri mai îngrozitoare decât ea.

Gloria nu mai știa ce face. Ca în transă își desprinsese schițele din

blocul de desen și le puse în ultimul volum cu însemnările Charlottei McKenzie despre mitologia Ngai Tahu. Înainte de călătoria cu maori, citise toate textele Charlottei și ultimul carnet de notițe se afla pe raftul cu cărți. Probabil că Jack îl căuta.

Gwyneira se plimba neliniștită prin salon, în sus și-n jos, ascultând vântul și ploaia care lovea în ferestre. Vremea se însenina treptat. Era în continuare frig și ploios și nici nu voia să se gândească cum e la munte. Firește că oile ar fi trebuit să se descurce acolo – furtuni erau și vara. Dar atât de devreme și atât de repede după tunsoare – Gwyneira își regreta demult decizia de a mîna oile sus. Acum însă nu se mai putea schimba nimic. Într-un timp atât de scurt, nu mai găsea în niciun caz oamenii potriviți pentru a aduce înapoi oile. Frank Wilkenson fusese singurul care avea suficient de multă experiență pentru a conduce mânatul oilor, în aceste circumstanțe.

Cu toate acestea, Gwyneira se blestema că nu-l dăduse pe acel om de mai de mult timp afară. Jack avusese neîndoielnic dreptate să-l concedieze pe loc, dar și ea însăși ar fi trebuit să observe mai din timp că o chinuia pe Gloria. Dacă se gândea numai la întâmplarea din șopron... nu o mai putea privi pe Gloria niciodată în față! Gwyneira își turnă un pahar de whisky și recunoscuse adevărul: pierduse controlul. Nu mai știa ce se întâmplă la fermă, pe când, în trecut, ar fi putut da informații despre orice mică rivalitate dintre angajați; ar fi știut foarte bine cine era înclinat spre lăudăroșenie sau spre băutură și cine avea nevoie de o supraveghere specială. Firește că nu l-ar fi pierdut pe Tonga din priviri! Chiar și cu doar câțiva ani în urmă, ar fi verificat imediat care bucată de pământ le era cu adevărat sfântă maorilor. Nu i-ar fi dat lui Tonga atâtea hectare fără a lupta. Dar acum lăsase totul în seama lui Maaka, ceea ce, în mod

evident, era prea mult pentru el. Maaka era un păstor bun, dar nu era un conducător înnăscut. Și Jack...

Sunetul puternic al telefonului întrerupse gândurile tulburi ale Gwyneirei. Centrala anunța o convorbire din Christchurch. La scurt timp după aceea, Gwyneira auzi vocea lui George Greenwood.

— Domnișoară Gwyn? De fapt, voiam să vorbesc cu Jack, dar i-o puteți spune dumneavoastră. Să țină pregătite acum, cu adevărat, însemnările Charlottei. Expertul din Wellington vine peste două săptămâni.

Vocea lui George părea a fi vioaie și veselă.

— Și ia ghiciți, domnișoară Gwyn, pe cine va aduce cu sine! N-am dat doi bani pe această secretomanie, dar soția mea și Elaine se joacă de-a Mata Hari cu mare plăcere! În orice caz, Universitatea Wellington îl trimite pe Ben Biller, iar Lilian îl va însoți. Băiatul nu are nici cea mai vagă idee de complicațiile familiale. Lily îl duce de nas exact la fel cum o face și Elaine cu Tim.

Dispoziția Gwyneirei se mai îmbunătățește.

— Vreți să spuneți că Lily vine aici? Cu ăla micu'... cum îl cheamă?

— Galahad, răspunse George. Un nume foarte ciudat. Celtic, nu? Ei, fie cum o fi... da, vine. Și foarte probabil că și Elaine cu Tim al ei. Kirward Station este, totuși, un loc mult mai bun pentru așa o reîntâlnire decât mica mea casă. Pregătiți-vă, domnișoară Gwyn, toate camerele vă vor fi pline!

Inima Gwyneirei începu să bată mai repede de bucurie. Toate camerele pline! Un bebeluș, care să urle întruna, șicanele dintre Elaine și Lilian... iar Lily reușise mereu să o facă chiar și pe Gloria să râdă! Avea să fie minunat! Poate că trebuia să îi invite și pe Ruben și pe Fleurette...

— Ah, da, vă mai transmit ceva și de la Maaka, acum cu un ton ce

suna mai degrabă a afaceri decât a bucurie. Ar trebui să îl trimiteti cât mai repede posibil pe acel Wilkenson să adune oile. Meteorologii și triburile maori de la munte prezic furtuni grele. O revenire a iernii, în Alpi pare că pregătește ceva. Cum de ați trimis însă deja de acum oile, domnișoară Gwyn? Atât de devreme...

Bucuria Gwyneirei se stinse aproape pe dată. O nouă revenire a iernii... triburi maori, care coborau la câmpie, fiindcă *tohunga* lor se temea de viscol...

Gwyneira își luă rămas bun de la George și mai bău un whisky. Apoi, făcu ceea ce trebuia să facă.

Jack bătu la ușa camerei Gloriei. Nu găsisese ultimul carnețel al Charlottei și, de fapt, nu putea fi decât la Gloria. La urma urmei, ea îl făcuse atent la una dintre însemnări. Deci, trebuie că ea citise textul.

Și poate că Gloria mai voia să stea puțin de vorbă cu el. Jack se simțea singur, după discuția dezagreabilă cu mama lui. În orice caz, Gwyneira se arătase îngăduitoare, ba chiar avusese și anumite sentimente de vinovăție. Îi dăduse dreptate în privința lui Wilkenson și promisesese, oarecum, să vorbească despre asta și cu Gloria. Dar discuția fusese, în mare, deprimantă. Gwyneira arăta foarte bătrână și bolnavă – și complet depășită de noua situație. Jack încercase să o asigure de ajutorul lui, dar nu prea știa cum anume să i-l acorde. Pe vremuri, într-un asemenea caz, te-ai fi dus călare până la Haldon, ai fi comandat în cârciumă o bere și ai fi strigat în gura mare că la Kirward Station se caută păstori. De cele mai multe ori, se adunau atunci câte unul sau doi aventurieri. Dar se mai făcea asta azi? Și oare putea Jack să se convingă să o facă?

Gloria deschise ușa pe un sfert.

— Cred că asta cauți...

Îi dădu carnețelul prin ușa întredeschisă și încercă să nu se lase

văzută. Jack reuși să arunce o privire asupra chipului ei roșu. Să fi plâns? Buclele ei dese erau zburdite în jurul capului, de parcă s-ar fi tras de păr în loc să-l perie.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Jack.

Ea clătină din cap.

— Nimic. Eu... uite aici, caietul tău.

Gloria închise ușa, înainte ca el să apuce să o mai întrebe ceva. Jack se retrase, clătinând din cap. Carnețelul din mâna lui părea să fie mai gros decât celelalte și nu se închidea bine, de parcă cineva ar fi băgat ceva printre pagini. Jack îl luă cu el în cameră și îl deschise apoi, la lumina noii sale lămpi electrice. Ceea ce văzu îl făcu să înghețe.

Un oraș întunecat, ridicându-se în fața unui cer fără stele. În abisul dintre case râdea diavolul – și un vapor părăsea portul. Jack văzu steagul cu un cap de mort, pe care-l ridicase, dar moartea era o față dezbrăcată. Pe punte stătea un băiat și privea diavolul. Cu o atitudine de luptător, sigur pe sine, în timp ce fetei de pe stindard îi curgeau lacrimi din ochii morți.

Apoi, o față în brațele unui bărbat – sau era mai degrabă diavolul din imaginea de dinainte? Desenatoarea părea să nu se poată hotărî. Bărbatul o ținea pe față de parcă i-ar fi aparținut, dar ea nu-l privea. Perechea era culcată pe puntea unui vapor, iar privirile fetei erau îndreptate spre mare – sau spre o insulă aflată în depărtare. Nu se împotriveau, dar era și foarte departe de a se bucura de apropierea bărbatului. Jack roși atunci când îi văzu sexul supradimensionat, care o împungea pe fata care nu participa, precum un cuțit.

Din nou un oraș. Dar altfel decât primul, de această dată case mici, în locul celor mari, o mare de case. Acolo se afla o ceainărie sau așa ceva. Semăna mai degrabă cu stabilimentele din Arabia,

decât cu cafenelele sau cârciumile europene. Bărbatul bea cu diavolul. Și, între ei, aranjată precum un pește pe un platou, se afla fata. Alături, erau pregătite câteva cuțite. Diavolul – putea fi cu ușurință recunoscut – îi dădea omului din fața sa bani. Fata nu era goală de această dată, dar rochița scurtă, de curviștină, o făcea să pară și mai neajutorată. Expresia ei arăta că nu înțelege ce se întâmplă, că se teme.

Mai departe, imaginile redau numai și numai groază. Jack o văzu pe fată legată cu lanțuri în iad, împresurată de draci care dansau, care o posedau mereu într-alt fel. Pe alocuri, chipul lui Jack se înroșea; din când în când, imaginile înfățișau detalii înfiorătoare. Deseori, erau surprinse fragmente, însă ele erau apoi acoperite cu cărbune negru, în accese de furie oarbă – imaginea inițială nu mai putea fi recunoscută decât vag.

În cele din urmă, după o serie nesfârșită de imagini terifiante, fata se găsea pe o plajă. Dormea, oceanul se afla între ea și diavol, dar de cealaltă parte a plajei așteptau noi bestii. Următoarele desene înfățișau o odisee prin iad. Jack se sperie atunci când văzu capul ras al fetei, care, de la o imagine la alta, se asemena tot mai mult cu un cap de mort. În ultimele desene nu se mai putea recunoaște nimic din trăsăturile fetei; erau doar oase și orbite goale. Fata, reprezentată ca un schelet, purta un costum închis la culoare și o bluză deschisă, cu gât înalt. În cele din urmă, se urca pe vapor și se uita din nou spre insula ce putea fi bănuită încă din primul desen.

Gloria îl luase pe Jack în călătoria ei.

— Ești nebună!

Vocea Gloriei răsuna strident prin întreg salonul, atunci când Jack coborî în dimineața următoare.

Fata o înfrunța pe Gwyneira – una dintre certurile neplăcute și

mult prea emoționale dintre bunică și strănepoată, pe care Jack nu le prea putea suporta în acea zi. Însă Gwyneira nu-i răspunse cu aceeași monedă, ca de obicei. Lăsa ieșirea Gloriei să ricoșeze, fiind liniștită – sau, mai degrabă, ținându-se sub control. Jack observă uimit că purta îmbrăcăminte de călărie, iar de umeri îi atârnav coburii.

— Vrea să meargă la munte! strigă Gloria, atunci când îl văzu pe Jack coborând treptele.

Era atât de furioasă, încât nici nu se mai gândi la desene. Nici ochii lui înroșiți de nesomn nu-i mai observă.

— Maică-ta vrea să plece la munte, să aducă oile înapoi.

Gwyneira îi privi pe amândoi, maiestuoasă.

— Nu mă prezenta ca pe o nebună, Gloria, zise ea liniștită. Am fost călare la munte de mai multe ori decât puteți voi doi să numărați. Știu exact ce fac.

— Vrei să mergi singură? întrebă Jack, uimit. Vrei să mergi singură în Subalpi și să aduni zece mii de oi?

— Cei trei păstori *pakeha* rămași vin cu mine, iar astă-noapte am fost la Marama...

— Ce tot spui? Ai fost azi-noapte călare la O'Keefe Station și ai vorbit cu Marama?

Lui Jack nu-i venea a crede.

Gwyneira îl străfulgeră.

— Ai avut multe probleme de când te-ai întors din război, Jack, până acum însă auzul mi-a părut a fi intact. Dar bine, fie, repet: am vorbit cu Marama și îi trimite pe cei trei fii ai ei. Nu o interesează ce spune Tonga. Foarte posibil să li se mai alătore și alții, le-am oferit tarif dublu. Și acum, plec călare. O iau pe Ceredwen, Gloria, dacă ești de acord. Ea este cea mai potrivită.

Jack era în continuare ca în transă.

— Are dreptate, ești nebună...

Nu mai vorbise niciodată astfel cu mama lui, însă intenția Gwyneirei i se părea total greșită.

— Ai peste optzeci de ani. Nu mai poți conduce mânatul animalelor!

— Pot ceea ce trebuie. Am făcut o greșeală, acum o voi îndrepta. Trebuie să aduc animalele jos, s-a anunțat viscol. Și pentru că în rest nimeni nu vrea și nu e capabil...

— Mamă, încetează, mă duc eu!

Jack își îndreptă spatele. Cu o clipă mai înainte se simțise încă obosit și descurajat, dar Gwyneira avea dreptate: faci tot ceea ce trebuie să faci, iar el nu putea lăsa munca de o viață a părinților săi – și moștenirea Gloriei – să dispară în viscol.

— Vin și eu! zise Gloria fără să ezite. Dacă avem câinii alături, reușim să facem fiecare dintre noi treaba a trei bărbați, iar oile se vor îmbulzi, de-a dreptul, să vină acasă.

Jack știa că lucrurile nu stăteau așa. Pe vreme proastă, animalele erau dezorientate și puteau fi mânate mult mai greu decât de obicei. Gloria însă avea să observe asta, în curând, și singură.

— Ai pus să fie înșeuțați caii de povară? își întrebă el mama. Și acum, te rog, nu te certa cu mine, lucrurile sunt limpezi. Noi plecăm, tu pregătești aici totul. Caută în Haldon pe cineva care să te ajute – asta ar trebui să se poată organiza prin telefon. Și vezi să comanzi ovăz și grâne, oile trebuie să prindă din nou puteri după drumul prin furtună. Le vom mâna în șoproanele unde le-am tuns și în vechile grajduri de vite. Trebuie să le adăpostim de ploaie. Și apoi... Dar asta o putem discuta și mai târziu. Uită-te prin coburi, Gloria. Mamă, spune-i de ce are nevoie. Mult whisky, în orice caz, va fi frig. Bărbații vor trebui să se încălzească din interior. Mă duc în grajd să văd de oameni.

De când fusese rănit, Jack nu mai scosese atât de multe cuvinte deodată, mai ales pe acest ton. Caporalul McKenzie murise la Gallipoli. Jack McKenzie părea să se fi reîntors brusc. Stăpânul de la Kirward Station.

În fața grajdurilor așteptau fiii Maramei, frații vitregi ai Kurei-maro-tini. Cel mai tânăr avea abia cincisprezece ani și era foarte nerăbdător să înceapă aventura. Li se mai alăturaseră și alți doi păstori maori, ambii bărbați experimentați, cu multă *mana*, care îndrăzniseră să-l înfrunte pe Tonga. Un al treilea îl făcu pe Jack să își încrețească, mirat, fruntea: Wiremu.

— Ai mai lucrat vreodată cu oile? întrebă Jack prost dispus.

Nu-i venea în minte niciun motiv să îl refuze pe fiul lui Tonga, dar nici nu știa cum avea să reacționeze Gloria, văzându-l.

Wiremu clătină din cap.

— Doar în copilărie, apoi am fost trimis la oraș. Dar știu să călăresc. Și mă gândesc că aveți nevoie de orice om disponibil.

Își plecă fruntea.

— Cred că-i sunt dator Gloriei.

Jack ridică din umeri.

— Atunci să o lăsăm pe Gloria să hotărască. Oameni buni, știți că va fi un drum dur și plin de primejdii. Ar trebui să plecăm cât mai repede, vremea va deveni mai degrabă proastă decât bună, dacă e să ne luăm după atenționări. Deci, veniți să vă dăm cai.

În grajd, Jack îi întâlnește pe cei trei *pakeha* rămași, cu toții oameni tineri și neșcoliți, care nu știau nimic, în afara a trei fluierături pentru câini. Suspină. Nu mai plecase niciodată să mâne animalele cu un grup atât de pestriț – și nu mai fusese, totodată, un drum atât de periculos. Ezita să-l ia pe micul Tane. Dar Wiremu avea dreptate: aveau nevoie de toți oamenii disponibili.

Gloria purta o bentiță lată, maori, pe sub glugă, pentru a-și îmblânzi părul. O găsisese în cel mai îndepărtat colț al dulapului și nu

avusese timp să se gândească la modă. Spera, de asemenea, ca țesătura să-i mai țină și cald la urechi, atunci când avea să înceapă cu adevărat vijelia.

Când plecară, în cele din urmă, turna cu găleata; erau unsprezece călăreți și cinci cai de povară. Ziua era mai mult decât neplăcută; părea că nu se va lumina de-a binelea. Jack era de părere că vinovate erau aglomerările de nori de deasupra Alpilor, care făceau ca lumina să fie difuză. Munții, o priveliște înălțătoare pe fundalul câmpiilor, păreau a fi, în acea dimineață, doar niște umbre amenințătoare, ale căror contururi puteau fi doar bănuite îndărătul perdelei de ploaie. Pe drumurile comerciale, în cea mai mare parte a lor neasfaltate, te cufundai deja de săptămâni în mlaștini și nu puteai spera să înaintezi repede. Primele fire de iarbă, de un verde delicat, pe care primăvara le trezise, fuseseră strivite fără milă de ploaie și de vânt. Jack spera ca măcar să nu fie și grindină.

Abia către prânz ajunseră pe drumuri mai solide. Pe aici se călărea rar și nu se mergea deloc cu mașina; în consecință, pământul se întărise și puteai lăsa caii să meargă la trap și la galop. Jack impuse un ritm alert, dar încercă, în același timp, să nu solicite caii mai mult decât era nevoie. Pauzele erau oricum scurte, pe timp de ploaie nu voia nimeni să poposească fără un adăpost. Spre seară, dădură de turma de berbeci tineri pe care Gloria o gonise de atâtea ori de pe pământul sacru al lui Tonga. De bună seamă că erau pe drum spre casă.

— Tipi deștepți! îi laudă Jack. Pe ăștia-i luăm cu noi. În seara asta, vom înnopta în cabana de pază de la Gabler's Creek. Acolo pot să și pască. Măine, Tane îi va duce acasă.

Fiul cel mic al Maramei părea să ezite între dorința de a continua aventura și mândria de a avea voie să mâne de unul singur o turmă de oi. Avea un câine ciobănesc, pe care știa foarte bine să-l

folosească. Jack era convins că avea să ajungă cu bine acasă. O grijă mai puțin – responsabilitatea, pe care și-o luase pentru Tane, îl împovăra.

Când plecară mai departe, își aduse calul lângă cel al Gloriei. O văzuse tresărind atunci când amintise de cabană.

— Putem pune un cort pentru tine, spuse el. Sau te culci în grajd, dar acolo nu-mi place să te las singură...

— Și în cort aș fi singură, răspunse Gloria.

— Dar între cortul tău și cabană ar fi al meu, zise Jack.

Îi căută privirea, însă ea nu i se uită în ochi.

De fapt îi era groază să mai pună acum, în ploaie, corturi, dar pe de altă parte se temea de adăpostul comun în cabană, la fel ca și Gloria.

— Atunci, ai putea...

Gloria își ținea capul plecat și vorbea foarte încet.

— Atunci, ai putea să dormi și tu în grajd.

În cabană ar fi fost mai plăcut. Pe vremea în care James McKenzie fura animalele, baronii oilor construiseră astfel de colibe peste tot prin munți. Pe timp de vară, erau populate. Clădiri mici, cu un loc pentru foc și alcovuri. Oamenii făcuseră foc în șemineu și îi oferiseră Gloriei, de îndată, unul dintre paturi.

— Domnișoara Gloria ar dori mai degrabă să doarmă în grajd, refuză Jack, dar, mai întâi, vă rog să faceți un foc în șemineu, ca să se poată încălzi. Cine gătește?

Wiremu propuse ca bărbații să doarmă în grajd. Ceilalți acceptară, fără să vrea cu adevărat, însă Gloria clătină din cap.

— Atunci nu vom mai avea loc pentru cai, spuse ea. Și nu vreau să fiu tratată preferențial. E destul loc aici pentru toți. Dacă nu vreau să împart adăpostul comun, asta e treaba mea.

În cele din urmă, Gloria se strecură în sacul ei de dormit și se

ghemui în paie lângă Ceredwen, care îi ținea îndeajuns de cald. Nimue și alți doi pui se lipiră de ea și ar fi avut grijă să-i ofere și mai multă căldură, dacă nu ar fi fost atât de uzi. Jack dădu o comandă și îi trimise într-un colț al grajdului.

— Noi îi ținem pe ăștia aici, nu? întrebă Gloria uitându-se spre câinii mici.

Urmărea timidă și temătoare cum Jack își desfăcea sacul de dormit, în celălalt colț al grajdului, chiar lângă ușa de legătură dintre cabană și șopron.

Jack zâmbi.

— Da, cred că pe ăștia îi ținem aici.

Era fericit de acel „noi” și răsuflă ușurat atunci când auzi, imediat după aceea, respirația liniștită a Gloriei. O ascultase și pe vremuri, când era doar un copil. Pe atunci, ea se strecura des la el în pat și îi povestea despre visele sale, mai ales când avea coșmaruri. Uneori îl enerva.

În acea noapte, Jack era fericit că ea nu voia să vorbească – nu încă.

A doua zi, se însenină brusc și, spre prânz, întâlnește următoarele oi. Adunarea lor nu fu o problemă. Maori aprinseseră un foc și fripseră pești proaspăt prinși. Mânatul animalelor aproape că începea să le facă plăcere. Dar apoi, se puse din nou să plouă și, în cele din urmă, începu vijelia. Acum urcau mai repede, iar spre seară ajunseră în valea în care oamenii de la Kirward Station își făceau tabăra în mod tradițional. Gloria o știa și din călătoria cu maorii. Era un cazan acoperit de iarbă, mărginit în două părți de stânci înalte, ceea ce îi ajuta să țină oile laolaltă. De aici aveau să pornească a doua zi, pentru a căuta și a strânge animalele.

În mod normal, stâncile ofereau protecție împotriva vântului, dar

de această dată rafalele păreau a fi de neoprit. Deși după-amiaza târziu era deja aproape întuneric și ploaia se transformă în fulgi de zăpadă, bărbații începură să ridice tabăra. Câte doi dintre ei se luptau cu un cort. Era, într-adevăr, o luptă, fiindcă vântul se transformase în furtună, care le biciuia, cu fulgii, fețele, și le smulgea foile de cort din mâini, ori de câte ori încercau să descarce animalele de povară. Lui Jack îi era greu să respire. Aerul înghețat îi ardea plămânii. În afară de asta, era transpirat sub îmbrăcămintea groasă, după ce reușise, în sfârșit, să desfacă de la șa barele de cort. Caii stăteau nemișcați, cu crupele îndreptate în direcția vântului. Oile se înghesuiau tremurând, unele într-altele.

— Două oi gestante fată, anunță Wiremu.

El împărțea același cort cu fiul cel mare al Maramei și se descurca relativ bine cu ridicarea lui. Însă în ceea ce privea nașterea mieilor, asta era prea mult pentru el.

Jack își croi drum prin vijelie spre primul animal, unul dintre maorii experimentați se ocupă de celălalt. Spre norocul lor, ambele nașteri se derulară fără complicații. Trebură să-i ajute doar unui miel.

— Lasă-mă pe mine! se rugă Gloria. Am mâini mai subțiri...

Jack tuși.

— Dar nu ai mai făcut-o de ani de zile! urlă el împotriva viscolului.

— Nici tu, răspunse Gloria.

Apoi își vârî iscusit mâna dreaptă în vaginul animalului, pipăi după mielul care se încurcase acolo și îi aduse piciorul din față, răsucit, în poziția corectă. El alunecă în viață împreună cu o ultimă rămășiță de lichid amniotic.

— Le iau la noi înăuntru, domnu' Jack! zise bătrânul maori și împinse animalele, care protestau ușor, în cortul lui, scăpându-le de

vânt.

Jack se clătină spre haosul de foi de cort și bare, din care consta până acum cortul lui. Nimeni nu se gândise să îl construiască în timp ce el se ocupase de oi. Ar fi trebuit să dea acest ordin. Dar acum, oamenii lui se aflau deja în propriile adăposturi. Toți, în afară de Gloria... Ea puse mâna, tăcută, voind să ajute, dar vântul îi smulgea mereu foaia și corzile din mână. Jack ținea barele, gâfâind, în timp ce Gloria le fixa. Când cortul fu, în sfârșit, montat, el se lăsă să cadă în șezut, tremurând. Gloria târî sacii de dormit înăuntru și se așează, extenuată, într-un colț. În acel moment însă, Jack își aminti că și cortul ei zăcea în zăpadă, un pachet de foi și de bare.

— Nu mai pot monta acum încă unul, șopti Jack. Trebuie să-i rugăm pe câțiva dintre oameni să...

Lucrătorii se târâseră de multă vreme în corturi, iar din două adăposturi se auzea behăitul oilor gestante. Maorii răbdători se pare că le împărțiseră între ei. Dar cu siguranță că nimeni nu mai ieșea de bunăvoie în viscol, pentru a-i monta Gloriei cortul. Fata se uită panicată la spațiul îngust, care fusese ocupat pe jumătate de culcușul provizoriu al lui Jack. Nu era corect. Îi promisese...

Abia atunci îi auzi respirația șuierătoare.

Jack era întins pe pătura lui, cu ochii închiși, încercând să respire mai liniștit, însă atunci când aerul începuse să se mai încălzească, avu de luptat cu tusea.

— Îmi pare rău, Glory. Poate... poate mai târziu, dar...

Gloria îngenunche lângă el atunci când începu să tușească.

— Așteaptă, zise ea și cotrobăi în coburi.

Bunica Gwyn le dăduse medicamente și ea însăși pusese ce mai lipsea.

— Ceai... Ulei din arbore de ceai? încercă Jack să glumească palid. Îl dădeau australienilor... în cutii din metal...

— E de ajutor împotriva bătăturilor de la picioare, rosti Gloria.

— Cu ele nu prea ne-am luptat.

Jack tuși din nou.

Gloria scoase o sticlută de sirop Rongoa.

— Ia o gură.

Îi puse sticla la gură, atunci când văzu că nu reacționează.

— Ai febră, spuse ea îngrijorată.

— Doar vântul, șopti Jack.

Gloria văzu că tremură. Îi căută sacul de dormit și-l deschise. Jack abia reuși să intre în el. Gloria îl ajută să închidă sacul la loc, însă observă îngrijorată că nici asta nu-l ajută să se încălzească.

— Să mă uit dacă nu cumva ceilalți fierb ceai? întrebă ea. Nu voia să meargă la celelalte corturi, și, în afară de asta, mai vuia și furtuna. Dar își făcea griji din cauza lui Jack.

— Glory, eu... eu nu-ți fac nimic, asta o știi. Fă-ți patul și încearcă să dormi.

Gloria rămase nedumerită.

— Și tu?

— O să dorm și eu, răspunse Jack.

— Trebuie să te dezbraci de lucrurile ude.

Când se prăbușise în cort, Jack își scosese doar mantaua de ploaie, udă learcă. Cămașa lui umedă și pantalonii de călărie urmau să se usuce de la sine. Dar astfel nu avea să se încălzească niciodată.

O privi sceptic.

— Nu mă deranjează, zise ea încet. Știi că nu-mi faci nimic.

Întoarsă cu fața de la culcușul său, scoase din coburii lui o cămașă uscată din flanel și niște blugi. Jack se descotorosi de hainele sale ude. Tremura aproape prea tare pentru a le îmbrăca pe cele uscate. Efortul îl făcu să tușească din nou.

Gloria ședea îngrijorată în colțul ei și-l privea.

— Ești bolnav...

Jack scutură din cap.

— Du-te la culcare, Gloria.

Fata stinse felinarul care luminase, cât de cât, cortul. Jack zăcea în întuneric, încercând să se încălzească, și asculta respirația ei. Gloria zăcea încordată și o asculta pe a lui. Păsură să treacă ore întregi și Jack continua să gâfâie, tremurând mai departe. În cele din urmă, Gloria se ridică și se apropie de el.

— Ai febră, spuse ea. Și frisoane.

El nu-i răspunse, dar corpul lui care tremura din fiecare mușchi vorbea de la sine. Gloria se luptă cu ea însăși. Fără o sursă de căldură, nu avea să adoarmă, iar în dimineața următoare avea să fie și mai rău. Se gândi la scrisoarea lui din sanatoriu. Plămânul său nu era în regulă. Putea să moară...

— N-ai să mă atingi, da? întrebă ea încet. Să nu care cumva să mă atingi...

Apoi, îi desfăcu sacul de dormit cu degete tremurânde și se strecură înăuntru. Îi simți corpul slab lângă al ei și se lipi de el, pentru a-i da căldură. Capul lui Jack îi căzu pe umăr, și în cele din urmă, adormi.

Gloria voi să rămână trează, să nu piardă, în niciun caz, controlul, dar, în cele din urmă, efortul zilei îi ceru și ei tributul. Când se trezi, era ghemuită, așa cum dormea mereu. Jack își pusese un braț în jurul ei.

Gloria dădu să se elibereze, cuprinsă de panică, dar observă că el dormea în continuare. Și nu o atinsese. Mâna îi era deschisă, iar brațul forma un fel de cuib protector. De cealaltă parte a ei era Nimue, lângă el, Tuesday. Gloriei aproape că îi veni să râdă. În cele din urmă, se desprinse din îmbrățișarea lui Jack – i-ar fi fost penibil

dacă el se trezea în acest timp. Dar, chiar atunci, el deschise ochii.

— Gloria...

Gloria înlemni. Nimeni nu-i mai rostise vreodată numele atât de blând. Înghiți în sec și tuși.

— Bună dimineața. Cum îți merge?

Jack ținu să o asigure că îi merge bine, dar nu era adevărat. Îl durea capul și se lupta din nou cu tusea.

Gloria îi puse, prudent, mâna pe frunte.

— Trebuie să rămâi culcat.

Jack scutură din cap.

— Acolo, afară, așteaptă câteva mii de oi, zise el, aparent vesel. Și pare să nu mai ningă.

Ceea ce era, într-adevăr, așa, dar cerul era cenușiu și acoperit, iar zăpada din ziua precedentă se așternuse pe alocuri. Gloriei îi era deja groază la gândul de a ieși călare pe așa o vreme. Jack avea impresia că aburul i se așază ca un film pe plămâni.

La corturile păstorilor *pakeha* ardeau deja focuri.

— Trebuie să avem grijă să primim ceai fierbinte. Și apoi, să plecăm cât mai repede.

Jack încercă să se ridice, dar îl apucă amețeala numai când se sculă în capul oaselor. Se prăbuși înapoi în culcușul lui, respirând greoi.

Gloria îl acoperi cu încă o pătură.

— Vei rămâne aici, hotărî ea. Rezolv eu cu oile.

— Și bărbații? întrebă Jack încet.

Gloria dădu din cap hotărâtă.

— Și cu bărbații!

Fără să mai aștepte ca el să o contrazică, ea îmbrăcă încă un pulover și o manta de ploaie și părăsi cortul.

— Totul e în regulă? O noapte liniștită?

Vocea Gloriei suna înviorător și foarte stăpână pe sine. Când îi era frică, știa foarte bine să o ascundă, însă priveliștea taberei îi dădea curaj. Bărbații ședeau înghețați înaintea corturilor lor – cu siguranță că nimănui de aici nu-i umbra gândul să se dea la o față. Oile și caii pășteau în jurul taberei, păziți de câinii tineri și de ciobăneștii bărbaților.

Paora, cel mai vârstnic dintre maori, îi făcu Gloriei un semn din cap.

— Toți mieii sunt în viață. Alte două oi au fătat noaptea asta. Un miel a murit, ceilalți sunt bine. I-am luat și pe ei în cort. A fost cam aglomerat.

Gloria așteptă ca vreunul dintre ei să facă vreo aluzie la ea și la Jack, dar cei de teapa lui Frank Wilkenson și Bob Tailor părăsiseră, Doamne ajută, ferma. Ceea ce îi dădu Gloriei curaj pentru explicația ce urma să vină.

— Vom bea ceai și apoi vom pleca să prindem cât mai multe animale posibil. Dar domnul Jack e bolnav. El trebuie să rămână în cort. Wiremu, tu te vei ocupa de el...

Wiremu îi aruncă Gloriei o privire chinuită.

— Nu sunt medic, eu...

— Ai studiat câteva semestre și ai ajutat-o pe Rongo Rongo, în fiecare vară – ea mi-a povestit-o. Și ne putem lipsi de tine la mânatul animalelor.

Gloria înlătură orice altă discuție, întorcându-se spre ceilalți bărbați.

— Paora și Hori, voi veți face echipă cu Willings și Carter și veți merge călare în locurile în care oile se adună de obicei. Anaru pleacă alături de Beales... ai mai fost vreodată la mânatul animalelor, Anaru? Nu? Dar bineînțeles că ai fost în călătoria cu tribul, ar trebui să cunoști regiunea. Paora îți va spune unde sunt cele mai bune

șanse să găsești turme mai mari. Rihari vine cu mine.

Rihari, fiul mijlociu al Maramei, era un călăreț bun și știa, la fel de bine, să citească urmele. În afară de asta, mai avea o corcitură, care se dovedise excelent și la vânătoare.

— Noi căutăm mai sus în munți după animale rătăcite. Kuri și Nimue ar trebui să le simtă. Paora și Hori – voi aveți câinii voștri. Anaru, Willings, Carter și Beales își iau fiecare câte unul dintre câinii de vânătoare. E ușor de lucrat cu ei, iar voi știți fluierele obișnuite de semnal.

Pentru a fi sigură că așa și stau lucrurile, Gloria le demonstrează, pe scurt, cele mai importante fluierături, mândră că fiecare pui reacționează perfect la ele. Câinii maorilor ascultau, din când în când, de comenzi în limba stăpânilor lor, iar Gloria își aducea aminte că bunicul James își dirijase mereu câini ciobănești în galeză. Gwyneira insistase însă de la început să dreseze câinii tineri după un sistem standardizat. Gloriei i se păruse mereu restrictiv și plicticos, dar acum înțelegea sensul. Câinii ciobănești de la Kirward Station lucrau cu oricine îi comanda; fuseseră învățați să se acomodeze imediat și să se facă pe dată utili.

Jack dădu din cap în semn de mulțumire atunci când Gloria apărură în cort cu o cană de ceai.

— Exact așa așa fi făcut-o și eu, Glory, rosti el cu blândețe. Dar nu te-aș fi trimis singură în munți. Ești sigură...?

Își încălzi mâinile pe vasul fierbinte din lut.

Gloria îl privi plictisită.

— Jos nu folosesc la nimic. Nici Rihari și nici eu nu cunoaștem văile prin care se găsesc de obicei turmele. Am putea cel mult să întărim alte echipe, dar ei ar trebui să se descurce și fără noi. Dacă vom urca sus, în pășuri, am putea salva zeci de oi.

— Fii atentă!

Jack îi atinse mâna cu degetele.

Gloria zâmbi.

— Și tu să fii cuminte și să ascuți de Wiremu, da? Nu recunoaște, dar Rongo spune că ar putea fi un *tohunga*. E doar amărât că nu a reușit să studieze la universitatea *pakeha*. Face pe vânătorul și pune capcane, în loc să facă ceea ce vrea cu adevărat, și știe să facă.

— Nu prea sună de parcă l-ai urî, spune Jack pe jumătate serios, pe jumătate șicanând-o.

Gloria ridică din umeri.

— Dacă i-aș urî pe toți lașii de pe lumea asta...

Apoi ieși.

Jack rămase culcat, simțind când mândrie, când teamă pentru Gloria. Pășurile montane erau periculoase, la o venire bruscă a iernii. Dar apoi veni Wiremu la el, iar Jack abia dacă mai avu răgazul necesar pentru a se îngrijora. Tânărul maori făcu un foc în fața cortului, încălzi pietre și le puse în jurul lui Jack, pentru a-l încălzi. După o vreme, era lac de sudoare. Wiremu îi puse comprese cu ierburi pe piept și-l făcu să le inhaleze vaporii.

— Plămânul tău e rănit, spuse el, după o scurtă inspecție a cicatricilor. O bună parte a țesutului pulmonar e distrusă, e un miracol că ai supraviețuit. Plămânul drept trebuie să fie cicatrizat. Organul respectiv nu mai poate acumula la fel de mult oxigen ca de obicei, de aceea obosești repede și nu ai putere.

Lui Jack i se părea că ierburile îi ardeau plămânul.

— Și asta înseamnă...? găfâi el. Să rămân mai bine în casă, ca... ca o fată?

Wiremu rânji.

— Fetele Wardenilor nu prea sunt înclinate să stea în casă, spuse el. Și nici pentru tine nu e bine. Lucrul obișnuit de la fermă nu

constituie o problemă, dar ar trebui să eviți un efort fizic intens pe o vreme ca ieri. Și trebuie să mănânci mai mult. Ești prea slab.

Wiremu îi turnă ceai și siropul de Rongoa al Gloriei.

— E foarte bun. Dar nimeni din cei care văd numai vrăjitorii în jurul lui nu crede. Înainte ca Rongo să culeagă florile, face mai întâi trei dansuri...

Vocea lui Wiremu părea a fi disprețuitoare. El renunțase la medicina maori, doar pentru a-și da seama că medicina *pakeha* nu-l voia.

— Îi arată astfel plantei că o apreciază, observă Jack. Ce e atât de rău în asta? Mulți *pakeha* rostesc o rugăciune, înainte de a mânca. La internat a trebuit să faci și tu asta.

Wiremu rânji din nou.

— Vrajitorie *pakeha*.

— Wiremu... ce a spus Gloria? întrebă Jack direct. Atunci în *marae*. Lui Tonga. Am văzut de departe că i-a trântit niște vorbe în față, dar nu am putut auzi ce anume.

Wiremu roși.

— A fost *pepeha* ei, prezentarea persoanei în cadrul tribului. Știi despre ce e vorba?

Jack ridică din umeri.

— Doar puțin. Cam așa „Zi, eu sunt Jack, mama mea a venit cu *Dublin* la Aotearoa...”

— În general, mai întâi se numește piroga în care au venit străbunii tatălui, îl corectă Wiremu. Dar asta nu e atât de important, mai importantă e semnificația. Prin *pepeha* ne amintim de trecutul nostru, pentru că el ne determină viitorul. *I nga wa o mua*, înțelegi?

Jack suspină.

— Cuvintele. Dar pentru a înțelege principiul, probabil că trebuie să fi venit cu prima pirogă la Aotearoa. Și ce-a fost atât de

înfricoșător la vapoarele cu care familiile Warden și Martyn au venit aici?

Wiremu îi redă apoi spusele Gloriei.

Gloria călărea prin aburi și spera ca fie să se ridice ceața, fie ca drumul pieptiș din munți să o scoată vreodată deasupra ei. Se întreba cum de Rihari, care mergea înaintea sa, putea găsi cu atâta siguranță drumul – și, cu atât mai mult, cum de câinii Kuri și Nimue puteau descoperi, mereu încântați și lătrând, oi, pe care să le adune. Între timp, aveau o turmă de aproape cincizeci de animale, în marea lor parte berbeci tineri, care erau ținuți deseori, de Nimue, împotriva voinței lor, în turmă. Cu toții plecaseră fie singuri, fie în mici grupuri. *Rebelii și obstructionista*, își zise Gloria și izbucni în râs. Rihari mergea în fața ei în tăcere. Era liniștitor faptul că el părea să știe drumul.

Când lăsară bancul de ceață în urmă, înaintea Gloriei se deschise o priveliște coplesitoare. Era de parcă vârful înzăpezit ale munților ar fi plutit peste nori. Vârful lui Aoraki le trimitea salutul său, iar caii păreau să calce pe punți ale zânelor, între văi și hăuri. Din când în când, munții erau aidoma unor dune, curbați, pentru a se rupe apoi, dintr-odată, duri, de parcă ar fi fost tăiați cu vreun cuțit dințat.

— Crezi că mai putem găsi oi aici? întrebă Gloria.

Nu se mai putea sătura de frumusețea munților, dar știa foarte bine că îi așteaptă un coborâș lung – cu, probabil, foarte multeocolișuri, pentru a mai căuta și alte animale rătăcite.

Rihari clătină din cap.

— Am urcat aici doar fiindcă am vrut să văd cum e vremea, zise el, iar vocea îi suna ciudat de rece. Fiindcă am vrut... să văd asta de acolo.

Gloria se uitase înspre sud, spre Mount Cook, dar Rihari arăta

spre vest.

Norul ce se năștea acolo era un spectacol al naturii. Dar în loc să piardă din frumusețe, priveliștea îl făcea pe orice privitor, care știa, cât de cât, ce se întâmplă, să tremure.

— Oh, la naiba, Rihari! Ce-i asta? Următoarea furtună? Sau va veni, odată cu ea, și sfârșitul lumii?

Gloria se uita disperată la munții de nori negri și cenușii, din care, din când în când, se aprindeau, fantomatic, fulgere.

— Vine spre noi?

Rihari încuviință.

— Nu vezi?

Într-adevăr, frontul negru ca smoala se apropie deja, chiar în timp ce ei vorbeau.

Gloria luă hățurile și se întoarse.

— Trebuie să coborâm în tabără, cât de repede putem, și să-i avertizăm pe ceilalți. La naiba, Rihari, dacă e atât de rău precum se arată, ne va smulge și corturile...

Gloria îl struni pe Ceredwen și își fluieră câinii. Rihari o urmă. Caii se grăbeau și ei să se întoarcă în tabără și oferiră un ritm rapid. Gloria fu nevoită să-și frâneze de multe ori iapa Cob. Pericolul de a aluneca și de a cădea în abis era prea mare. Rihari încerca să controleze oile, dar fu nevoit să le lase doar în însărcinarea câinilor. Frontul de furtună se apropia, iar animalele intrară în panică. Însă, din această cauză, călăreții nu se mai afundară din nou în ceață. Vântul care venea spre ei o împrăștiase. Un semn rău. În curând, începu să plouă.

— Gloria, nu putem rămâne aici, în trecătoare.

Rihari își croi cu greu drum până la fată, prin ploaia care le biciuia chipurile.

— Dacă o să mai vină o vijelie ca ieri, o să ne sufle caii. Fără să

mai pomenim că nu o să mai vedem la doi pași.

— Și unde să mergem atunci?

Vântul îi smulgea Gloriei cuvintele din gură.

— Sunt niște peșteri aici, într-o vale, care nu-i foarte departe...

— Și? întrebă Gloria, enervată. De ce nu ne-am dus deja acolo?

Am fi putut-o folosi ca tabără.

— Ele sunt *tapu*, strigă Rihari. Spiritele... dar știi de Pouwera. Nu ai fost acolo cu Rongo?

Gloria rămase pe gânduri. Rongo o dusesese în foarte multe văi, pe la fel de fel de mulți munți, și îi arătase peșteri și formațiuni de stânci, doar fiindcă pe acolo trăiseră, cândva, cine știe ce străbuni. Acum, Gloria încerca să-și amintească de semnificația cuvântului. Și, dintr-odată, îi apărură înaintea ochilor o fortăreață din stâncă. O vale, înconjurată de munți. Un crater de vulcan sau un ghețar, care formase acolo, în urmă cu mii de ani, un fel de fort.

— Spiritele vor trebui să se pregătească de o vizită, zise Gloria. Rihari, unde e fortăreața? Era pe undeva prin zonă, dar destul de departe de tabăra principală. Rongo și cu mine am urcat ore în șir.

— Rongo e o femeie bătrână...

Rihari vorbea șovăitor. Știa bine sanctuarul și evident că era pe undeva în apropiere. Dar nu părea a fi dispus să-l pângărească. Pe de altă parte, vijelia se apropia din ce în ce mai mult...

Gloria nu luă în seamă nehotărârea lui Rihari.

— Ne vei conduce acum acolo, apoi vom trage cu pușca, hotărî ea. Poate le va veni și celorlalți ideea să ne caute acolo. Avem rachete de semnalizare?

Rihari ridică din umeri. Gloria însă era aproape sigură că da. Bunica Gwyn îi atrăsese atenția asupra lor atunci când verificase coburii.

Cei doi călăreți mergeau, între timp, pe poteci și mai înguste, prin

ploaia pe care furtuna o mâna sub formă de cascade. Rihari o conduse pe Gloria o vreme în jos, apoi urcușul reîncepu. Probabil că pe aici nu mai călcase niciodată un cal – și, cel puțin în ultimii ani, foarte puțini oameni.

Gloria păru apoi să recunoască zona.

Hotărâtă, păși cu Ceredwen în fața calului lui Rihari, care încă mai șovăia, și îi dădu pintoni. Ploaia se transformase între timp într-o ninsoare ușoară, iar Gloria își puse șalul înaintea feței, pentru a se proteja. Aproape că ar fi trecut de intrarea în crater, dar Rihari știa drumul.

— Așteaptă, strigă el pentru a se face auzit. Cred că e aici.

Gloria se uită cu atenție prin viscol. Era de parcă spiritele aproape că ascundeau accesul către valea lor, care, pe timp de vară, era impunătoare și de netrecut cu vederea. Forma un fel de arc de cerc – intrarea spre Pouwera spiritelor. Rihari avea, în mod vizibil, rețineri în a-și mâna calul înăuntru. Dacă ar fi fost creștin, probabil că acum și-ar fi făcut cruce.

Din contră, Gloria nu așteaptă prea mult timp. La un fluier al ei, câinii conduseseră oile prin portalul din piatră. Apoi i se deschise din nou priveliștea care o fascinase și atunci când ajunsese acolo cu Rongo. Stâncile de la intrare marcau drumul spre un cazan mic aflat în vale, format din stânci înalte, dar care, la bază, erau pline de grote. Un poet ar fi comparat vastele spații care se născuseră aici dintr-un capriciu al naturii cu o catedrală sau cu o sală a cavalerilor, însă Gloria vedea, înainte de toate, un imens adăpost natural pentru oile ei. Oamenii și animalele aveau să fie feriți aici și de cea mai cumplită vijelie.

Printre stânci se întindea o mică pajiște și un lac la fel de mic. Vara, strălucea albastru intens, însă, în acea zi, norii întunecați care goneau pe cer împiedicau asta.

Gloria se lupta cu sine. Găsiseră adăpostul perfect – nu doar pentru ei și cele câteva zeci de animale pe care le aveau cu ei, ci pentru toți, și pentru Jack și oamenii lui.

Să meargă jos și să-i aducă? Era mai sigur așa, dar nu știa dacă avea să reușească să o facă înaintea teribilei furtuni. Sau să tragă rachetele de semnalizare și să spere că Jack le va vedea și le va interpreta corect? Dar ce-ar fi fost dacă ar fi crezut că focurile sunt strigăte de ajutor? Atunci, probabil, nu ar fi trimis decât o grupă să-i caute, iar ei s-ar fi răsfiat, fiind expuși cu toții și neprotejați în fața vijeliei. Între timp, probabil că și ei observaseră frontul de furtună. Dacă Jack mai era în deplinătatea facultăților mintale, i-ar fi pus, cel târziu acum, pe oameni să ridice tabăra.

— Știi și ceilalți de acest loc? întrebă Gloria.

Rihari încercă să dea din cap în același timp, în semn de afirmație și de negație.

— Poate Wiremu, ceilalți sigur nu. Eu știu de valea asta doar fiindcă am însoțit-o, cândva, pe Rongo. Ne-am întâlnit cu un alt trib. Venea dinspre McKenzie Highlands și vrăjitoarea lor voia să treacă neapărat pe aici. Rongo a condus-o, și tu o știi pe Marama – îi este mereu frică din cauza lui Rongo, fiindcă e deja foarte bătrână. Deci, m-a trimis cu ea, ca protector. A fost foarte plicticos cu cele două femei bătrâne, și a trebuit să aștept afară. Dacă vei aduce oile aici înăuntru, spiritele vor fi extrem de furioase, Gloria.

Gloria făcu o față plictisită. Apoi, luă o decizie.

— Mai furioase decât e Tawhirimatea acum, nu prea poate fi un spirit pământean inofensiv, rosti ea.

Tawhirimatea era zeul vremii.

— Ascultă, Rihari, tu aștepți aici. Înăuntru sau afară, nu mă interesează, doar să nu-mi lași oile să scape. Eu merg până jos, în tabără. Îl iau pe Kuri cu mine, el mă va conduce pe drumul de

întoarcere, în caz că mă răătăcesc. Îi iau pe ceilalți, înainte ca furtuna să înceapă cu adevărat.

— N-o să reușești, zise Rihari. Nici măcar nu știi unde e.

Gloria fornăi.

— Mi-a plăcut mereu să mă întrec la călărit, iar tabăra am s-o găesc. O să cobor pur și simplu, până când o să încep să mă orientez; nu poate fi atât de greu. Deci, așteaptă-mă... Ah, da, și trage cu pușca. Din când în când, așa o să mă ajuți să găesc drumul de întoarcere. Poate că și ceilalți o să-mi vină în întâmpinare. Dacă Wiremu știe ceva de locul ăsta, sper că are suficientă minte să lase *tapu* să fie *tapu* și să aducă oamenii aici.

Rihari își mușcă buza de jos.

— Nu știi ce să zic... să nu vin mai bine cu tine? I-am promis domnului Jack să am grijă de tine.

Gloria îl fulgeră din priviri.

— Pot să am singură grijă de mine. Și călăresc de zece ori mai bine decât tine.

Pentru a o demonstra, Gloria dădu pinteni iepei sale, care păru să nu dea dovadă de prea mare tragere de inimă și se întoarse pe picioarele din spate. Ceredwen se simțise cu mult mai sigură și mai apărată în valea spiritelor decât complet neprotejată în mijlocul viscolului, dar fu ascultătoare. Nimue plecă, desigur, și ea cu ei, însă Kuri, câinele lui Rihari, trebui să fie tras cu forța.

Gloria o puse pe Ceredwen să coboare muntele în galop. Nu se temuse în trecut niciodată când era călare, dar acum aproape că murea de frică. Ceredwen însă nu avea voie să simtă nimic. Gloria se baza pe siguranța din pasul iepei, ținând însă hățurile din scurt, pentru a-i da astfel calului cât mai multă precizie și ajutor. Uneori, animalul aluneca pe pietriș și Gloriei i se părea că i se oprește inima, dar Ceredwen se redresa mereu. Sărea îndemânatică precum o

pisică peste stânci și se întorcea în curbe strânse. Mai jos, în regiunea podișurilor, turna între timp cu găleata, dar încă nu ninge. Gloria fugea de furtună. Era departe de a-și atinge puterea maximă, deși făcea ca pomii despuiați, care creșteau la acea înălțime, să se îndoiaie. Măcar, ea nu se îndoia care este drumul, iar Nimue și Kuri o luaseră în aceeași direcție. Gloria respiră ușurată când văzu înaintea ochilor valea în care își pusese corturile cu o zi mai înainte. Acum era plină de oi. Bărbații adunaseră, în cursul zilei, mii de animale.

Gloria încercă să vadă ce se întâmplă în tabără și descoperi câțiva dintre bărbați. După câte se părea, toți păstorii se întorseseră și erau pe cale de a demonta corturile. Împătureau în grabă foile ude – în mod evident se ordonase cea mai mare grabă.

Gloria îl caută pe Jack din priviri și-l descoperi, în cele din urmă, lângă un foc. Stătea sprijinit de o șa, cu o pătură pe umeri, și dădea, de bună seamă, indicații. Din când în când, se uita agitat spre vest. Gloria încercă să se stăpânească. Probabil că mai este încă bolnav, dacă îi lăsa pe oameni să lucreze fără să pună și el mâna. Spera că putea să călărească...

Ceredwen se lupta nerăbdătoare cu hățurile, dar Gloria n-o lăsa să alerge în tabără, ci doar să pășească, într-un ritm liniștit, printre oi. În cele din urmă, Gloria se dădu jos și o duse în continuare de hăț printre celelalte animale. Chipul palid al lui Jack se luminează, de cum o văzu. Se ridică greoi și îi ieși în întâmpinare.

— Gloria, Dumnezeule, Gloria! Aș fi coborât abia după ce te-aș fi găsit!

Jack o luă pe față în brațe și Gloria simți, dintr-odată, o oboseală ca de plumb. Cel mai bine și-ar fi dat drumul să cadă. Îi era dor de căldura lui Jack din noaptea petrecută în cort.

Îl împinse mai încolo.

— Nu în jos, zise ea fără suflu. Sus, spre vest. Știu, sună nebunește, dar acolo e o vale...

— Însă e *tapu*, observă Wiremu.

Jack îi aruncă o căutătură severă.

— Vrajitorie maori? întrebă el.

Wiremu își coborî ochii.

— Voiam să cobor la adăpostul de jos, zise Jack, fără să știe ce să creadă. I-am trimis acolo pe Hori și pe Carter, de la prânz deja, cu o parte a oilor.

— Și probabil că vor ajunge înainte să înceapă nebunia. Dar noi nu mai reușim, Jack! E un drum călare de o zi. La peșteri ajungem într-o oră sau două.

Voi să mai adauge „Crede-mă!”, dar nu o mai făcu.

Jack se gândi puțin, apoi încuviință.

— Mergem cu Gloria, le comunică el oamenilor decizia luată. Grăbiți-vă, trebuie să fim mai rapizi decât furtuna.

— Dar vom merge spre ea, dădu de gândit un *pakeha*.

— Cu atât mai repede trebuie să mergem.

Wiremu îi aduse lui Jack calul.

Gloria i se adresă tânărului maori, în timp ce Jack urcă pe cal.

— Reușește?

Wiremu dădu din umeri.

— Trebuie să reușească. Indiferent dacă în jos sau în sus, aici nu poate rămâne, în niciun caz. Într-un spațiu deschis, am fi pierduți. Nu se apropie o simplă furtună, ci un uragan. Și s-a format brusc...

— Ceața l-a ascuns, strigă Gloria în contra vântului. Haideți acum, voi merge în față. Călăreții nesiguri să se țină bine! Vom merge repede și drumul e cu hopuri. Dar nu e foarte periculos, în afară de unul sau de două locuri.

Era puțin probabil ca mieii nou-născuți să facă față aceluia ritm

alert, dar acum nu mai putea să-i ia în considerare. Gloriei îi sângera inima când se gândea la micuții behăitori, dar măcar oile gestante aveau să fie salvate. Încercă să meargă cel puțin primii kilometri de urcuș în galop, fiindcă aici drumul nu era prea greu. Însă, în ciuda grabei, nu înaintau așa de repede cum sperase. Caii, chiar și Ceredwen, se speriau de orice. Nu voiau să meargă în întuneric. Instinctul le spunea să fugă de furtună. La fel și oile, iar câinii aveau de îndeplinit o muncă titanică.

Vremea se făcu tot mai rea. Ploaia se transformă întâi în ninsoare, apoi începură să răpăie bulgări de grindină, care le loveau fețele aidoma unor săgeți. Gloria se uita îngrijorată spre Jack și spre călăreții nesiguri din satul maori. Cei din urmă erau curajoși și se agățau ca niște maimuțe de coamele cailor lor răbdători. Din contră, Jack era cu totul și cu totul extenuat. Gloria se întrebă dacă să se oprească și să-l îngrijească, dar apoi se adună și o mână pe Ceredwen mai departe. Jack trebuia să reușească. O altă variantă de a ajunge la fortăreața de stâncă nu exista.

Jack călărea aplecat mult peste gâtul lui Anwyl, ghemuit, cu un șal pe față, pentru a se proteja, pe cât posibil, de vreme. Plămâni îi ardeau și îi mulțumea cerului pentru fiecare stâncă de care treceau și care le oferea o minimă protecție.

În plus, era supărat pentru că acceptase propunerea Gloriei. Dacă avea să meargă ceva rău, dacă furtuna aceea teribilă îi prindea pe drum... Aveau să moară cu toții.

Nici Gloriei nu îi mergea mai bine. Și ea își făcea griji din ce în ce mai mari, pe măsură ce furtuna se întetea și pe măsură ce ei înaintau tot mai încet. Coborârea i se păruse scurtă, urcușul însă se dilata în ceasuri întregi. Paltoanele călăreților erau acoperite demult de zăpadă și de gheață, însă Gloria nu avea timp să înghețe. Se străduia din răspuțeri să găsească drumul, deși zăpada o orbea

aproape complet. În orice caz, Kuri părea să știe unde se află și unde vrea să ajungă. Fata se agăța de lesa care o oprea pe corcitura mică a lui Rihari să o ia la goană. Spera doar să nu-i ducă pe poteci care să le periclitizeze viața. Când voia să ajungă la stăpânul lui pe cel mai scurt drum, ar fi putut trece cu siguranță prin pășuri care nu puteau fi trecute de cai și de oameni.

Dintr-odată, bărbații dindărătul Gloriei strigară ceva. Zgomotul unei împușcături fusese mai puternic decât vuietul furtunii. Acum văzură un fulger slab, îndărătul cortinei de zăpadă. Rihari trăgea cu rachete de semnalizare. Se apropiau de ascunziș. Era și timpul. Caii se împotriveau viscolului cu toată forța, câinii se țineau în urma turmei de oi, călăreții își urmau animalele aproape orbi. Furtuna arunca în aer fulgi de zăpadă amestecați cu lapoviță, iar tovarășii de drum erau nevoiți să-și ferească fețele. Nu se mai puteau baza decât pe cai, ale căror coame erau demult înghețate. Când Anwyl se împiedică și nu se mai putu ridica decât cu greu, Jack fu cât pe ce să ceară să se oprească. Se gândea că poate ar fi rezistat dacă se lipeau unii de alții. Citise despre un bărbat din Islanda, care supraviețuise unei furtuni doar fiindcă își omorâse calul, tăindu-i burta, în care se cuibărise apoi, printre intestinele calde. Dar Jack știa foarte bine că nu putea ordona așa ceva. Mai bine moartea, atunci.

Dumnezeu din nou nu se ținea de reguli. Dar un lucru era al lui, ce-i drept: avea mereu idei noi. Jack se agăța de umorul său macabru, ținând în același timp cu strășnicie hățurile lui Anwyl. Și atunci îl auzi pe Kuri lătrând în față.

— Am ajuns, strigă Gloria împotriva furtunii. Aici e poarta! Vedeți stâncile? Mergeți pe lângă ele, imediat urmează deschizătura!

Câinele trecuse deja prin ea. Ea lăsă lesa să cadă. Kuri alergă lătrând la stăpânul lui. Bărbații și animalele lor se grăbeau să intre

în vale.

Bineînțeles că Rihari nu așteptase în fața văii. Când ploaia și zăpada deveniră insuportabile, ceruse zeilor iertare și se alăturase oilor și calului său. Dacă înaintai suficient de mult prin grote, puteai aprinde focul. Rihari ezitase la început, dar se gândise, apoi, la Gloria și la oamenii înghețați deja după mânatul animalelor, și la Jack, care era bolnav. Dacă spiritele erau supărate pe ei, oricum erau pierduți. Rihari adunase vreascuri și iarbă uscată, aduse de vânt sub stânci. În cele din urmă, încălcase și ultimul *tapu* și tăiase o oaie, un berbec bătrân, care foarte probabil că, oricum, nu ar fi supraviețuit drumului. Tocmai îi frigea carnea la foc, când sosiseră oamenii. Jack mai mult căzuse decât coborâse de pe cal și primise recunoscător o cană de ceai.

— Ceilalți trebuie să mai aștepte, cazanul e minuscul, se scuza Rihari.

Coburii lui și ai Gloriei aveau doar cele trebuincioase în caz de forță majoră.

Gloria părea de fier; rezistă, în furtună și în vânt, până când trecu și ultima oaie de poarta din stâncă. Abia după aceea se duse în vale și aproape că nu-i veni să creadă cât de mult adăpost găsiseră animalele acolo. Bineînțeles că viscolea și între stânci și zăpada continua să-i sufle, în față. Dar stâncile diminuau viteza vântului și Gloriei aproape că i se păru plăcut.

În peșteri era mai cald și păreau aproape complet apărați de vânt. Bineînțeles că era un miros greu; Gloria descoperi excremente vechi de oi – deci câteva animale trebuie să fi știut de acest loc și nu le păsase prea mult că era *tapu*. Acum, oile se înghesuiau în adăposturi și oamenii fură nevoiți să fluiere câinii, pentru a păstra măcar un

mic spațiu pentru sine. Gloria cutează chiar și un mic inventar, în timp ce-și încălzea mâinile, înghețate bocnă, pe cana de ceai. Pentru „șefă”, cum o numeau de-acum cu toții, plini de respect, fusese rezervată prima infuzie.

— E rău? întrebă Jack încet.

Wiremu dăduse jos șaua de pe cal, iar el ședea acum în jurul focului și se sprijinea de șaua așezată pe jos.

Gloria își împinse buzele înainte și le rotunji ușor, de parcă ar fi apreciat situația.

— Nu am pierdut atât de mulți miei cum credeam. Probabil că unii cai nu au vrut să înainteze, altminteri am fi mers mai repede și ei nu ar fi reușit să țină pasul cu noi. Dar va fi, totuși, un an prost. Până acum, cred că avem doar două treimi dintre oile de prăsilă. Restul sunt în continuare afară. O să vedem câte vor supraviețui furtunii. Cum îți merge?

Plămâniile lui Jack ardeau la fiecare respirație și era înghețat până în măduva oaselor, însă „binele” lui sună cinstit. În ultimele ore, nu crezuse că va supraviețui furtunii și, chiar și mai înainte, indicațiile îi izvorâseră mai mult din disperare decât din încredere. Coborârea la cabană o ordonase doar în speranța că vor putea scăpa de partea cea mai furioasă a uraganului. Fără îndoială că furtuna își făcea de cap, aici, în munți. Oamenii ar fi avut măcar o șansă de a ajunge la timp în zonele mai puțin afectate. Dar Jack oricum nu ar fi plecat cu ei. Nu fără Gloria. Acum resimțea o adâncă recunoștință.

Wiremu le aduse lui, și Gloriei, carne și ceai proaspăt, pe care îl îmbunătățise cu o înghițitură zdravănă de whisky. Bărbații din jurul focului îl beau direct din sticlă și închinau pentru „șefa”. Și pentru Rihari ridicau paharul – și tot mai des pentru spirite, cu cât se îmbătau mai tare.

— Ar trebui să-și așeze corturile cât încă mai știi de ei, rosti

Gloria.

Se refugiase alături de Jack, care ședea la un foc mai mic, undeva mai la o parte.

— Reușim aici să batem țărui în pământ? Sau e piatră?

Wiremu se așează lângă ei cu o bucată de carne.

— Nu ai voie să mănânci nimic aici, îi aduse aminte Gloria, răutăcioasă.

Wiremu zâmbi.

— Mănânc unde vreau. Voi părăsi tribul, Gloria. Mă întorc la Dunedin.

— Înapoi la studii? întrebă Gloria. În ciuda...

Își atinse fața, de parcă ar fi vrut să arate spre niște *moko* invizibile, semnele pictate pe piele.

Wiremu încuviință.

— Nu aparțin nici de lumea asta, nici de cealaltă, dar acolo îmi place mai mult. Îmi voi schimba *pepeha* mea.

O privi fix.

— Eu sunt Wiremu și *maunga* mea e universitatea din Dunedin. Strămoșii mei au venit pe Uruao la Aotearoa, iar eu cutreier acum țara cu autobuzul. În pielea mea e încrustată istoria poporului meu, dar istoria mea mi-o scriu singur.

Wiremu îi ridică lui Jack cortul și îl ajută să intre. Încinsese din nou pietre, pentru a-l încălzi și, după o altă compresă cu ierburi, respirația i se liniști. Wiremu o conduse pe Gloria la o ultimă inspecție a animalelor. După o vreme, trei erau schiloade, avură parte de încă o naștere, la care oaia nu a supraviețuit.

Jack se trezi atunci când Gloria se strecură lângă el în sacul de dormit. De data asta, ea tremura. După ziua extenuantă și după ultimul moșit, era pe jumătate înghețată. Jack ar fi tras-o lângă el,

dar se strădui mult să nu o atingă.

— Nu s-a găsit nimeni, care să-ți pună și ție cortul? întrebă el.

Gloria dădu din cap.

— Ba da. Wiremu îl împarte cu doi miei orfani. Va deveni cândva, cu siguranță, un doctor bun, dar nu cred că se va specializa în ginecologie. Când a murit mama mieilor, era verde la față.

— Deci, am mai pierdut o oaie? întrebă Jack.

Gloria suspină.

— Vom mai pierde câteva, dar în niciun caz pe toate. E o rasă rezistentă.

Jack zâmbi.

— Nu doar patrupedele, rosti el cu blândețe.

Gloria se ghemui din nou cu spatele la el.

— Ai văzut desenele? întrebă ea încet.

Jack încuviință, dar își aminti apoi că ei nu se mai întâlniseră după aceea.

— Da. Dar o știusem de dinainte.

— Tu... de unde? Cum de ai putut ști una ca asta?

Gloria se întoarse spre el. În lumina felinarului, Jack observă că fata roșise mai întâi, apoi fața îi devenise lividă.

— Se vede pe mine?

Jack clătină din cap. Nu se putu abține, își ridică mâna și îi dădu părul la o parte de pe chip.

— Elaine, zise el apoi. Elaine o știa. Mai bine zis, a bănuit-o. Detaliile firește că nu avea de unde să le știe. Dar ea a spus că nicio fată de pe lume nu ar fi putut să se descurce altfel.

— Ea însăși nu s-a...

Gloria își căuta cuvintele.

— Vândut, șopti ea în cele din urmă.

Jack își ridică sprâncenele.

— Dacă am înțeles bine, ea și-a datorat virtutea simplului fapt că matroana locală a bordelului căuta mai degrabă o pianistă pentru bar decât o altă prostituată. Dacă ai fi putut alege, ai fi cântat la pian.

— Nimeni n-ar fi vrut să mă asculte, șopti Gloria cu un ușor umor negru.

Jack râse și cuteză să-i pună mâna pe umăr. Gloria nu protestă.

— Bunica Gwyn? întrebă ea încordată.

Jack o mângâie liniștitor. Îi putea simți umărul osos sub puloverul gros. Încă o persoană care trebuia să mănânce mai mult.

— Mama nu trebuie să știe tot. Ea crede povestea cu musul. E mai bine așa pentru ea.

— Altfel, m-ar urî, șopti Gloria.

Jack clătină din cap.

— Nu, nu te-ar urî. Cea mai mare dorință a ei a fost să te întorci. Cum ai făcut-o... poate că durerea ar ucide-o, dar, de urât, i-ar urî mai degrabă pe indivizii ăia care te-au adus până acolo. Și pe Kuramaro-tini!

— Îmi e rușine, recunosc Gloria.

— Și mie îmi e rușine, spuse Jack. Dar eu am mai multe motive să o fac. Eu am ocupat o plajă străină, am pângărit-o cu tranșee oribile, m-am instalat în ele și i-am ucis pe proprietarii de drept cu lopata. E cu mult mai rău.

— Ai primit un ordin.

— Și tu, la fel, zise Jack. Părinții tăi au vrut ca tu să rămâi în America, împotriva voinței tale. A fost corect să spui „Nu”. Tu încă te mai poți uita în oglindă, Gloria. Eu, nu.

— Dar turcii au tras în tine, zise Gloria. Nu ai avut nicio altă alegere!

Jack ridică din umeri.

— Puteam să fi rămas la Kirward Station și să număr oi.

— Și eu aș fi putut rămâne în San Francisco și să calc hainele mamei mele.

Jack zâmbi.

— Acum trebuie să dormi, Gloria. Pot să... pot să te iau în brațe?

În acea noapte, capul Gloriei se sprijini pe umărul lui Jack. Când se trezi, el o sărută.

Timothy Lambert ura călătoriile cu trenul. Chiar și la clasa întâi, compartimentele erau atât de strâmte, încât nu putea să șadă comod nici dacă își dădea jos atelele. În afară de asta, chiar dacă șinele îi purtau, între Greymouth și Christchurch, prin peisaje minunate, pasagerii erau scuturați, din când în când, de drumurile strâns legate de acestea, mai ales atunci când coborau în vreo vale sau când o luau înapoi în sus. Majorității i se părea distractiv, dar lui Tim îi provoca dureri teribile la șoldul lui prost vindecat. Mersul trenurilor îl obliga să stea jos, pe locul lui, ceasuri întregi. Pauze mai dese, precum cele care făceau mai suportabile pentru el drumurile cu mașina sau cu trăsura, nu existau. Tim obișnuia să evite trenul, indiferent încotro avea de mers.

În acest caz, însă, George Greenwood nu-i dăduse o altă șansă. Din motive necunoscute, întâlnirea cu oamenii de la Universitatea Wellington, care aveau de prezentat niște noutăți deschizătoare de drumuri în tehnica mineritului, trebuia să aibă loc, neapărat, la Christchurch, iar în acest caz calea ferată era legătura cea mai practică și care economisea, totodată, cel mai mult timp. Șosele directe, comparabile, care să taie munții, nu existau. Înainte de a se fi construit calea ferată, drumul de la Christchurch până pe Coasta de Vest dura câteva zile.

Tim își mută, pentru a zecea oară în ultimele minute, greutatea corpului, și își privi soția, care se afla în fața lui. Elaine nu putuse să nu-l însoțească. Dacă tot ajungeau la Christchurch, așa argumentase ea, putea să-și viziteze și familia de la Kirward Station. O altă călătorie cu mașina sau cu trăsura, Tim nici nu voia să se gândească la asta.

Însă, în ciuda a tot și a toate, figura lui Elaine aproape că îi distrăgea atenția de la durerile sale. Arăta în acea zi mai bine decât de obicei. Până atunci, nu mai observase niciodată ca o simplă vizită la bunica să o facă să înflorească într-atât. De la începutul acestei călătorii, ochii îi scânteiau și chipul îi era, probabil că de bucurie, ușor îmbujorat. În afară de asta, se mai și gătise: buclele ei roșii fuseseră prinse într-o nouă freză. Rochia ei verde îi mângâia trupul încă suplu. Și fusta era mai scurtă decât de obicei. Tim îi privea cu plăcere lui Elaine pulpele zvelte.

Ea îi observă privirea și îi zâmbi. Ca pentru a-l seduce, își trase rochia puțin mai sus. Nu fără să se asigure mai întâi că Roly, aflat în celălalt colț al compartimentului, dormea tun.

Flirtul scurt făcu minuni asupra lui Tim, înviorându-l, iar Elaine răsuflă ușurată. Se uitase îngrijorată cum soțul ei se tot foia încoace și încolo pe banchetă, în căutarea unei poziții cât de cât comode. Ea, însă, se gândea mai puțin la șoldul lui. Durerile aveau să îl lase în pace în câteva ceasuri, iar Tim putea să le prevină, luând, în mod excepțional, opiu. Însă, în această privință, era de fier: atâta timp cât putea rezista, nu lua morfină. Încă mai avea foarte limpede înaintea ochilor imaginea mamei sale, care căuta sticluța cu opiu la cele mai mici probleme. Tim nu voia să se transforme într-o ființă dependentă, plângăcioasă, însă îi făcea plăcere să-și verse nervii pe cei din jur, iar Elaine nu voia să se ajungă la una ca asta.

Fusese fericită când trenul ajunsese la Trecătoarea Arthur, unde pasagerii puteau coborî să-și mai miște picioarele. Tim reuși doar cu ajutorul lui Roly, semn că nu îi mergea bine. Posibilitatea de a se întinde și de a se îndrepta păru să îi aducă însă alinare. Elaine zâmbi atunci când el își puse brațul în jurul ei și admiră panorama montană. Deocamdată, vremea era senină, dar, îndărătul masivului muntos, care se ridica drept spre cer, se adunau nori întunecați. Un

fundal, care făcea ca vârfurile acoperite de zăpadă să strălucească aproape nenatural. Norii filtrau lumina soarelui și astfel văile păreau să aibă tonuri de albastrui și violet. Aerul părea să fie încărcat electric. Liniștea de dinaintea furtunii.

Elaine prevedea însă o vreme mai degrabă proastă și din punct de vedere personal, fiindcă nu doar familia Lambert și Roly ieșiseră să se miște puțin în fața vagonului de clasa întâi. Tocmai coborâse și Caleb Biller dintr-un vagon și se îndrepta spre ei, pentru a-i saluta politicos. Pentru Elaine, silueta lui lungă și dezlânată apărută pe peron nu era o surpriză. Dar n-ar fi putut rămâne în compartimentul lui? Pe de altă parte, acest gând era copilăresc. Nici chiar Tim nu îl dușmănea pe Caleb. Bărbații schimbară câteva cuvinte amabile despre vreme – și, firește, urcară înapoi, împreună. Lui Tim nu-i prea convenea, dar Caleb nu remarcase semnele furtunii din atitudinea lui și ar fi fost extrem de politicos să-l trimită pur și simplu în compartimentul său. Caleb spuse vag că vrea să se întâlnească la Christchurch cu niște oameni de știință. Cu atât mai detaliat, însă, își descriesese ultimele cercetări, care aveau ca subiect niște studii comparatiste între reprezentările zeilor la maori și renumitele statui de pe Insula Paștelui.

— Este caracteristic faptul că maorii noștri își amplasează statuetele mai degrabă în interiorul *wharenui*-ului, iar prin asta se deosebesc de alte triburi polineziene, care...

— Probabil că la ei plouă mai puțin, argumentă Elaine.

Caleb o privi uimit. Se pare că știința nu ajunsese la această concluzie.

În cele din urmă, Tim își acceptă soarta și îi propusese lui Caleb să ia loc în compartimentul lor. Elaine observă, amuzată, cum încearcă mai întâi să scoată cât mai multe din întâlnirea lor și să-l iscodească puțin pe Caleb despre mina Biller. Renunță însă în

curând. Caleb nu știa nimic. Mina îi era absolut indiferentă; interesul lui pentru geologie se oprea la structura jadului *pounami*, precum și a scoicii *pau*, care era folosită, din când în când, la realizarea ochilor zeităților.

— Ceea ce face ca statuile acestea să fie uneori mai amenințătoare, ați remarcat-o? Par să te privească, atunci când intri în casă, dar nu sunt decât reflexiile pietrelor, care...

Tim suspină și-și mută din nou greutatea corpului în cealaltă parte. Fără Caleb în compartiment, ar fi renunțat cândva la mândrie și s-ar fi întins de-a curmezișul băncii, pentru a-și putea întinde măcar picioarele. Dar astfel, nu putea fi vorba despre așa ceva.

Elaine încercă să aducă în discuție alte teme, moment în care chestiunea „familie” deveni un subiect exploziv. Caleb relatează, fără prea mare încântare, că Sam, cel de-al doilea fiu al lui ca vârstă, lucra acum în mină.

— Nu a vrut să meargă la universitate, spuse Caleb, cu părere de rău. Nici măcar pentru a studia economia, cu toate că și lui Florence i se pare util. Dar el e de părere că ar putea citi, la fel de bine câteva cărți bune și să pună totul în practică. E foarte... pragmatic.

Ultimul cuvânt sună de parcă ar fi fost vorba despre o boală cronică.

Elaine povestește că fiul ei cel mai mare se interesa de drept, pe când cel mijlociu părea a fi mai degrabă dotat spre tehnică. Bobby încă mai mergea la școală.

— Dar pare să calculeze cu plăcere. Poate că va deveni un negustor. Vom vedea.

— Copiii dumneavoastră au noroc, Tim.

Caleb zâmbi cu nostalgie.

— Pot face tot ce îmi doresc, nu mai e nicio mină pe care să o moștenească...

Tim dădu să sară supărat în sus, dar Elaine îi prinse brațul într-un mod care să-l liniștească. Caleb nu făcuse însă remarca din răutate. Probabil că nici nu-și putea imagina cât de mult suferise Tim atunci când tatăl lui îi vânduse moștenirea. Mai târziu, totul se dovedise a fi spre binele lui și avu, ca director executiv, un succes deosebit, dar pierderea afacerii de familie îi stătuse multă vreme ca un ghimpe în ochi. Acum, Elaine îi explică lui Caleb amabilă, o chestiune care lui Florence firește că îi era cunoscută: familia Lambert folosisse câștigurile uriașe ale primilor ani de război pentru a-și răscumpăra o parte a acțiunilor de la mină. Între timp, adunaseră destule pentru a le lăsa moștenire, iar familia Lambert urma să aibă un cuvânt greu de spus legat de cel care avea să îi urmeze lui Tim.

Tim zâmbi, mândru, însă Caleb părea să vadă noua bogăție mai degrabă ca pe o povară pentru generațiile viitoare. Drept urmare, cei doi Lambert îl lăsară să conducă discuția și se plictisiră de moarte, în timp ce el ținea prelegeri despre instrumentele muzicale maori, cioplite din oase – cum influențau ele, de exemplu, sunetul unui *pahu pounamu*, dacă ar fi fost lovit cu un os de balenă în locul unuia de vită.

— Kura a făcut-o în cadrul unui turneu, dar a fost mai degrabă nemulțumită...

— Ce se mai aude în rest de Kura? întrebă Elaine pentru a-i distra atenția înainte de a apuca să mai adâncească subiectul „oase”.

Caleb continua să aranjeze muzica pentru concertele Kurei-marotini.

— Ooo, îi merge foarte bine! Plănuiesc să se întoarcă la Londra. Cu toate că William e îndrăgostit de New York, Kura își dorește să se reîntoarcă în Europa. Probabil că acolo cunoaște mai multă

strălucire...

Caleb zâmbi cu indulgență.

— Și, cu noul program, încercăm să ieșim din tiparele vechi ale clasicului, respectiv ale folk-ului și ale folclorului maori, și să deschidem drumuri spre noi direcții muzicale. Chiar și unele din Lumea Nouă. Kura a fost foarte impresionată de Negro Spiritual. Și de sincopele jazz-ului...

Elaine îl invidia pe Roly, care dormise cea mai mare parte a călătoriei. Dar când trenul intră în gara din Christchurch, uită de Caleb. George Greenwood îi aștepta, și chiar și Elizabeth se plimba pe peron. Legăna în brațe, cu încântare, un bebeluș.

Tim se încruntă când Elaine sări, foarte fericită, imediat după oprirea trenului, dărâmându-i cârjele. Roly le ridică și îl ajută să se scoale. Caleb se uita la fel de interesat pe peron ca și Elaine. În mod obișnuit, era atât de vioi doar dacă avea vreun pian în preajmă sau dacă dansa pentru el un maori în carne și în oase

— Care dintre vlăstarii lui Greenwood mai are așa copii mici? întrebă Tim, prost dispus, atunci când părăsi compartimentul îngust, sprijinit de Roly.

Acesta dădu din umeri. Nu ținea evidența despre cât de binecuvântați cu prunci erau cunoscuții stăpânului său, deși auzise și el câte ceva. În realitate, se sfătuiseră cu soția lui dacă nu era mai bine să îi spună câte ceva lui Tim. Dar Mary fusese cu siguranță împotriva.

— E vorba să fie frumos! Așa, cu adevărat romantic! Oh, mi-aș dori să fiu de față!

Și, în acest timp, împingea *Stăpâna de la Kenway Station* încoace și încolo pe masă. Roly nu o mai văzuse înainte pe Mary citind vreo carte, dar despre soarta eroinei din acel roman putea vărsa râuri de lacrimi.

Elaine coborî din tren cu o deosebită agilitate. Noua modă a rochiilor mai scurte îi venea mult în ajutor. Îl salută în câteva cuvinte pe George, după care i se dedică lui Elizabeth și bebelușului. Era un micuț roșcat.

Tim nu mai știa ce să creadă. Elaine era o mamă bună, dar până atunci nu păruse să-i pese prea mult de copiii străini. Îi erau cu mult mai aproape mânjii și cățelușii.

— Salut, George!

Tim îi dădu mâna lui Greenwood.

— Ce urmaș mai aveți voi aici? Văd că Elaine e complet înnebunită după el...

Tim se uită cu atenție.

— Aproape că seamănă puțin cu ea. Al lui Stephen și al lui Jenny?

Stephen, ginerele lui George, era fratele lui Elaine.

George rânji.

— Mie mi se pare că seamănă mai degrabă cu tine...

Tim își încreți fruntea, dar, într-adevăr, așa era. Micul băiețel avea forma colțuroasă a feței lui și gropițe în obraji. Chiar dacă fața îi era puțin cam alungită...

— În orice caz, nu are nimic din Florence.

Aceasta fu constatarea lui Caleb Biller și părea să fie foarte mulțumit. Bănuiala ce tocmai încolțise în Tim se transformă în certitudine.

— George, zise el, sever. Recunoaște. Nu există niciun om de știință din Wellington. Acesta e un complot. Și el e...

— Galahad, gânguri Elizabeth. Salută-i pe bunicii tăi, Gal!

Bebelușul se uita nehotărât de la unul la altul. Apoi zâmbi grimaselor pe care le scotea Roly.

Dintr-odată, lui Tim i se păru greu să-și păstreze cumpătul.

— Ba da, există un om de știință de la Wellington, spuse George. Știi că nu te-aș minți niciodată. Se pricepe puțin și la minerit... dacă mai socotim și extragerea de *pounamu* la Te Tai-poutini, despre a cărui istorie și ecouri în miturile maori mi-a ținut azi-dimineață o prelegere lungă și înălțătoare.

Elaine își reprimă un chicot, ceea ce îi plăcu lui Galahad. Acesta gânguri. Elaine îl luă din brațele lui Elizabeth.

— O, da, legat de asta e și un *haka*...

Caleb părea să fie de-a dreptul încântat să mai adauge câte ceva la discursul fiului său. Dar apoi își văzu de îndatoririle lui de bunic. Caleb era un gentleman ireproșabil. Cu o figură serioasă, își scoase din buzunar o mică *putatara* și i-o întinse lui Galahad.

— Este confecționată din scoici! îi spuse el bebelușului, care îl privea cu interes. În special dintr-un soi răspândit mai ales pe plajele Coastei de Est. Cu cât mai mare este scoica, cu atât sunetul este mai jos. Ca termen de comparație, cel mai aproape ar fi trompeta europeană, care...

— Caleb! suspină Elaine. Suflă în ea!

Toți adulții se ținură de urechi, dar copilul chițcăi încântat de îndată ce Caleb scoase din instrument un sunet strident.

Tim se simți dintr-odată prost. Trebuia să-i facă și el copilului un cadou. Ceva pentru un băiat! Și, de unde știuse Caleb?

Roly îi dădu un ghiont și-i puse în mână o locomotivă de jucărie.

— Tu...?

Tim începu să-l certe pe Roly în șoaptă, dar acesta făcu doar un semn cu arătătorul spre Elaine, care glumea cu pruncul, uitând de sine. Tim încercă să fie supărat pe ea, dar nu reuși decât să rânjească coplesit. Galahad descoperi locomotiva, întinse mâna după ea și scoase un sunet de încântare.

— A spus „pfff”! zise Elizabeth încântată.

Elaine îi aruncă lui Tim o privire în semn de scuză, dar Tim nu voia să discute acum nici ceea ce îi ascunsese Elaine, nici sunetele copilului.

— Bine, bombăni el. Unde-i Lilian? Și cum de-a ajuns copilul ăsta să poarte numele de „Galahad”?

Lilian și Elaine erau la fel de nedespărțite ca și Caleb și Ben. În vreme ce mama și fiica discutau la nesfârșit despre viața de pe Insula de Nord, tatăl și fiul aveau ca subiect serios de discuție reprezentările figurative ale miturilor în arta maori. La care aproape că se certaseră dacă Papa și Rangi pot fi descrise ca fiind „stative” în sculpturile în jad și lemn ale băștinașilor. Tim discuta ușor forțat cu George și cu Elizabeth, dând un whisky după altul pe gât împotriva durerilor. În cele din urmă, se duse la culcare cu ultimul roman al lui Lilian – *Frumoasa din Westport*. După o jumătate de ceas, Roly îi aduse și restul sticlei.

— Domnișoara Lainie vine puțin mai târziu. O mai conduce pe Lily și o ajută să-l culce pe Gila... Galo... mă rog, bebelușul.

Familia Greenwood le pusese celor doi Lambert la dispoziție camera lor de oaspeți; familia Biller locuia la un hotel din apropiere.

— Dar e de părere că ați avea nevoie de asta. Și să vă amuzați.

Tim îi aruncă o privire chinuită.

— Du-te la culcare, Roly, mâine avem o zi istovitoare. O să mă ajuti să-i trag o chelfăneală zdravănă fiicei mele!

— V-aș mai ține cu plăcere aici, zise George Greenwood la dejunul la care se adunaseră cu toții la el acasă. Dar este mai bine să plecați de azi la Kirward Station. Îmi fac griji pentru domnișoara Gwyn, se pierduse complet cu firea mai devreme, la telefon. Dacă am înțeles bine, e singură la fermă, doar cu un băiat maori, care o

ajută cu animalele. Jack și Gloria sunt la munte și încearcă să strângă oile. Pe furtuna asta! Domnișoara Gwyn își făcea griji teribile. Și nu pe nedrept – am sunat la stația meteo și așteaptă cele mai teribile vijelii.

Tim și Elaine dădură din cap. Se temuseră deja de asta încă de când văzuseră norii întunecați și lumina bizară de la Trecătoarea Arthur. Dar ce căutau oile de la Kirward Station atât de devreme în vară la munte?

Lilian nu spunea nimic. Se ascundea după buclele care scăpaseră din freza ei cu părul prins în coc, ceea ce o făcea să pară mai matură. Tim îi adusese cartea jos și o pusese, cu o expresie grăitoare, lângă farfuria lui, la care Lilian se înroșise ca o tomată. Nu și-ar fi dorit chiar o catastrofă, pentru a nu fi distrasă de la opera ei, dar nici rău nu i s-ar fi potrivit.

— Putem vorbi despre asta în mașină! spuse Tim sever. Te gândești încă o dată să-mi spui ce a fost în capul tău? George, ne poți împrumuta o mașină sau putem închiria una de undeva? Una mare, pe cât posibil, am nevoie de loc pentru picior.

După călătoria cu trenul, încă îl mai dureau toate oasele și nu ar fi avut nimic împotriva să se ducă înapoi în pat cu încă una dintre maculaturile lui Lilian. Firește că era literatură de proastă calitate și, pe deasupra, un scandal în ceea ce privea istoria familiei Lambert. Da, până atunci nu-l mai distrase nimic atât de bine de la dureri.

George încuviință.

— Veniți cu mine; Roly, avem mai multe automobile ale firmei...

Lilian își întrezări aici șansa:

— Nu, eu conduc! Oh, te rog, unchiule George! Eu l-am dus mereu pe tata cu mașina.

Elaine o privi plictisită.

— Comportă-te, din când în când, ca o doamnă, Lily, și nu-l lăsa

pe Roly fără slujbă!

Lilian clătină din cap și, astfel, eliberă și mai multe bucle.

— Dar eu sunt mult mai rapidă! zise ea. Roly n-o să se simtă din cauza asta în plus?

Îi aruncă lui Roly o privire rugătoare, care, după cum se și așteptase, îl făcu să se topească. Asta funcționase în cazul lui la fel de sigur ca și în cel al tatălui ei.

Roly se lăsa agitat de pe un picior pe altul.

— Firește că nu, domnișoară Lily. Și altfel... pot să am grijă de bebeluș. Cum ziceați că îl cheamă?

Când Lilian conducea, în mașină nu se nășteau discuții lungi. Doar Ben ținu o prelegere detaliată, care scuză doar parțial opera scriitoricească a soției sale. Mai întâi, îi compară cărțile cu povești romantice inofensive, precum *Jane Eyre*, însă apoi ajunse la concluzia că – din cauza lipsei realismului – ar trebui subordonate mai degrabă genului fantastic. Dădu ca exemple romanele *Frankenstein* sau *Dracula*. Tim, din nou nesuferit, îl oprise în cele din urmă, remarcând că Lilian greșise fără doar și poate cu vânzarea istoriei familiei ei. Dar, oricum, ea nici nu-și transforma eroii în vampiri, nici nu-i punea să sape prin cimitire. Lilian îi zâmbi recunoscătoare tatălui ei, ceea ce făcu mașina să derapeze ușor.

În continuare, Ben le ținu un curs despre vampirism în tradițiile orale polineziene. Elaine se ocupa de Galahad, care era obișnuit cu stilul de condus al mamei sale, și care legăna, gângurind vesel, locomotiva lui de jucărie. Roly se ghemuise într-un colț al automobilului și își făcea curaj cu ideea că, la urma urmei, supraviețuise chiar și la Gallipoli.

Ajunseră la Kirward Station în timp record. Lilian era ușor jignită că nimeni nu aprecia asta. Ea însă presupuse că măcar

străbunica ei Gwyneira va fi mândră de ea.

Însă Gwyneira nu avu niciun chef de recordurile ei. În realitate, nici măcar nu-și percepusese stră-strănepotul Galahad. Pentru prima dată în toți anii petrecuți la Kirward Station, Gwyneira McKenzie era complet dezorientată și la capătul puterilor.

— O să moară acolo sus, repeta ea mereu, și e numai din vina mea.

Elaine avu mai întâi grijă ca Moana și Kiri să pună de ceai pentru toată lumea. Cele două femei maori păreau să fie la fel de derutate ca și stăpâna lor și, în plus, mai povesteau ceva și de o ceartă între Marama, Rongo Rongo și Tonga, care le cutremurase la fel de tare lumea, cum o făcuse vijelia cu cea a Gwyneirei.

— Marama spune dacă moare Glory și Jack, atunci vina lui Tonga și Rongo spune că spiritele furioase ar fi...

Ultima parte părea să o neliniștească foarte tare pe Kiri, ceea ce Ben explică, printr-o mare de cuvinte, că o *mana* afectată a căpeteniei ar putea să influențeze echilibrul unei societăți maori până în sferile ei subtile, cel puțin din perspectiva celor în cauză.

Lily zâmbi și își mai turnă ceai.

— Deocamdată n-a murit nimeni, observă Tim. Și, dacă am văzut bine pe drum înapoi, primele oi au ajuns deja înapoi.

Gwyneira încuviință. Într-adevăr, micul Tane venise acasă cu berbecii tineri. Însă animalele scăpaseră. Staulul în care le mânase Tane nu era foarte sigur.

— Dacă îmi spune cineva unde sunt uneltele, îl pot repara.

Roly se făcea util cu plăcere.

— Înainte de toate, e din cauza furajelor lipsă, zise Gwyneira. În staule nu mai crește nimic, iar dacă le mânăm pe ultimele porțiuni de iarbă...

Tim și Elaine îi ascultau povestea cu fruntea încrățită, încercând să înțeleagă întreaga harababură din jurul promisiunilor, a spiritelor și a *tapu*.

— Numai puțin, înțeleg bine? întrebă Tim, în sfârșit. Acest Inel al Războinicilor din Piatră aparține de teritoriul tău, bunico, sau nu? Dar, pentru a primi aprobarea de a-l îngropa acolo pe James, căpetenia a pretins dreptul general de folosință a altor terenuri, care nici ele nu îi aparțin?

— Dar ei nu le folosesc, șopti Gwyneira.

— Și ce-i asta, cu *mana* asta?

— Pe scurt, *mana* desemnează influența unui bărbat în cadrul tribului său. Dar are și aspecte spirituale. O poți înmulți, dacă...

Ben începu o nouă prelegere.

— ...printre altele, strângi cu ușa femeii în vârstă, observă Tim.

Era destul de prost dispus – drumul cu mașina pe șoseaua deseori plină de gropi îi provocase dureri și mai mari. Cel mai bine s-ar fi întins decât să rezolve problemele familiei

— Serios, despre asta e vorba. Omul vrea să-și impresioneze oamenii, controlând *pakeha* locali și devenind influent în ce privește utilizarea terenurilor și a pieței de muncă. Trebuie să oprești treaba asta, bunico! Îți duci oile acolo unde crește iarba, iar dacă se supără din cauza asta îi scuturăm puțin *mana* asta a lui. Ar fi interesant de văzut cum îi va afecta lumea spiritelor lui, dacă îl vei amenința că îi gonești cu totul oamenii de pe teritoriul tău. Spune-i că ai de gând să dărâmi satul de la lac.

Gwyneira îl privi disperată.

— Oamenii locuiesc acolo de secole!

Tim ridică din umeri.

— Și în Greymouth e cărbune sub pământ de milenii. Acum îl scot afară. Până acum nu s-a plâns niciun spirit!

— Ei, nu exagera imediat! îl avertiză Elaine. În afară de asta, oile sunt proaspăt tunse, iar afară e vijelie și plouă. Dacă le trimitem afară, le-am fi putut lăsa direct la munte. Chiar nu mai aveți deloc fân, bunică Gwyn?

— Doar resturile pentru cai. Jack mi-a spus să comand hrană concentrată, dar comerciantul e în Christchurch și nu vrea să trimită niciun transport...

— Ce? Unde-i telefonul?

Tim își găsise, în sfârșit, victima perfectă pentru proasta lui dispoziție.

După câteva minute, se întoarse și mai furios.

— Individul susține cât se poate de serios că nu ar putea livra înaintea de săptămâna viitoare. Vremea! De parcă aici nu plouă niciodată. I-am spus că trimitem o mașină și luăm noi mâncarea. Ne putem lipsi de vreun om pentru asta?

Gwyneira clătină din cap.

— Deocamdată, nu avem pe nimeni în afară de Tane, iar pe el nu-l putem trimite nici în ruptul capului singur la Christchurch.

— Atunci, merg eu! se anunță Lilian. Aveți ceva asemănător unei căruțe cu coviltir, bunică Gwyn? Doar trebuie să acoperim furajele. Și pe cine să-l punem s-o tragă? Un automobil ar fi desigur mai bun...

Elaine făcu o figură plictisită.

— Te văd mai bine cu hățurile în mână, făcu ea. Atunci măcar am încredere în mintea cailor.

— Și ia-ți-l pe Ben cu tine, comandă Tim, chiar dacă încărcarea sacilor nu prea ar trebui să intre în domeniul lui de activitate.

— În cazul ăsta vă înșelați, domnule!

Ben îi rânji, își suflecă mânecile cămășii și își arată bicepsii impresionanți.

— Înainte ca Lilian să înceapă să scrie aceste... ăăă... cărți, eu am lucrat noaptea în port.

Tim simți pentru prima dată că îl respectă pe ginerele lui. Până atunci nu l-ar fi crezut în stare să asigure traiul familiei prin munca mâinilor sale. Pe de altă parte, Lilian povestise și de cariera lui sportivă. Dacă își amintea bine, băiatul nu vâslise doar așa, ci chiar își câștigase cursele. Tim începea să se simtă mai bine. În ciuda asemănării fizice și a acelorași domenii enervante de interes, Ben nu era deloc Caleb. Ginerele lui era un bărbat.

— Dacă vrea și dacă bunica nu are nimic împotriva, îl puteți aduce după aceea și pe tatăl lui aici, bombăni Tim împăciuitor. De el am uitat complet la plecarea noastră atât de grăbită. Dacă stă de unul singur în Christchurch, nu se poate bucura de nepotul lui...

Gwyneira începea să se reîntoarcă la viață în timp ce-i conducea pe Lilian și pe Ben către grajduri, arătându-le niște cai Cob și o căruță cu coviltir. Elaine se duse cu ei și se apucă imediat de organizat.

— Aici trebuie scoasă balega. Asta poate să o facă Tane. Sau ai nevoie de el la repararea gardului, Roly? Ah, știi ceva, lasă gardul. Mânăm oile într-unul dintre șoproanele de tuns. Și celelalte să fie și ele pregătite, la urma urmei, Jack și Gloria vor aduce cu ei și mai multe oi.

Jack și Gloria. Din cauza furajelor pentru animale, aproape că uitaseră de oamenii din munți, iar vremea era suficient de înfricoșătoare. Elaine împrumutase de la Gwyneira o rochie de călărie de modă veche și un palton ceruit, însă, după ce închise împreună cu Tane berbecii în primul șopron, era udă până la piele. La munte, aceeași ploaie cădea sub formă de zăpadă, iar aceștia erau primii mesageri ai uraganului, dacă era să-i creadă pe meteorologii din Christchurch.

— Ajută la ceva să mergem după ei călare? Ce părere ai? o întrebă Tim în timp ce ea se ghemui tremurând în fața șemineului pentru a se încălzi.

Tim renunțase în sfârșit și stătea acoperit pe canapea. Înainte însă vorbise la telefon de mai multe ori cu George Greenwood. Greenwood Enterprises avea să îi ajute cu încă o furgonetă, care urma să ajungă încă din acea noapte cu furaje. Oamenii aveau să rămână mai întâi la fermă, pentru a da o mână de ajutor la hrănirea animalelor și la alte treburi.

— Chiar dacă nu au văzut niciodată o oaie, se vor descurca ei cu o furcă. Și cum se repară un gard, le arăt chiar eu dacă trebuie. Astea, arată Tim nerăbdător spre picioarele lui, ar trebui să fie mâine mai bine.

Elaine se îndoia – pe furtună și ploaie, Tim se simțea de cele mai multe ori mai rău – dar nu mai insistă. Își făcea mai degrabă griji pentru oamenii de la munte.

— Nu mai putem aduce jos oile înaintea furtunii. Dar poate că ar reuși cineva să-i atenționeze pe oameni?

Gwyneira ridică din umeri.

— Din punct de vedere al timpului, nu prea ai cum să o faci, mormăi ea. În mod normal, e un drum călare de două zile, mă rog, un cal foarte rapid, cu un călăreț bun, ar putea străbate distanța într-o singură zi...

— Imposibil, acolo sus ninge deja, rosti Tim. Și unde să-i caute mesagerul? Oamenii ar putea să fie oriunde...

— Eu știu unde sunt. Eu...

Gwyneira se strădui să se ridice.

— Ai să rămâi unde ești, bunică Gwyn! îi ordonă Elaine. Să nu care cumva să-ți vină vreo idee trăsniță! După cum se arată lucrurile, trebuie să așteptăm, pur și simplu... și să avem încredere

în experiența lui Jack cu munții și cu vremea.

Gwyneira suspină.

— Pe Jack nu prea te mai poți baza cine știe ce în ultima vreme.

Roly O'Brien, care se încălzea și el la foc, după ce rănise și reparase grajdurile întreaga zi, o fulgeră supărat din priviri.

— Pe domnu' Jack te poți baza oricând! A fost bolnav, dar, dacă trebuie, va aduce oile și din iad!

Gwyn mai întâi se enervă. Apoi însă îl cercetă pe tânăr cu atenție și păru să se lupte cu sine.

— Deci, dumneavoastră sunteți acel Roly, spuse ea în cele din urmă. Dumneavoastră ați fost împreună cu Jack. Vreți să ne povestiți despre război, domnule O'Brien?

Roly nu mai povestise niciodată atât de detaliat despre Gallipoli, și cu siguranță că nu a fost numai din cauza whisky-ului prin care Gwyneira îi ușură limba, ci chiar și participarea ei activă. Bătrâna doamnă cu ochii oboșiți asculta în tăcere, însă, cu cât vorbea Roly mai mult, cu atât mai multă viață i se întorcea în privire și cu atât mai mult se oglindeau tristețea și groaza în ochii ei albaștri, fascinanți.

Cei doi încă mai erau la foc, iar Tim și Elaine se retrăseseră de mult. Tim avea nevoie de un pat, iar Elaine, după munca la oi, aproape că adormise în fotoliu. Noaptea, se trezise speriată de un zgomot, care nu știa de unde provine. Absurditățile Gwyneirei de a-i căuta pe cei dispăruți de una singură o alarmase. Se ridică să vadă ce anume o trezise.

În realitate, ajunsese transportul de hrană de la Christchurch. Gwyn și Roly îi întâmpinară pe șoferi în salon, probabil deoarece încă se mai aflau la foc și mai povesteau. Acum, îi serveau cu whisky pe oamenii oboșiți și plouați până la piele. Afară viscolul își

făcea de cap, chiar dacă nu era atât de puternic, cum probabil că era în munți.

— Bine, Roly, atunci să mergem să le hrănim, suspină Elaine după ce privi pe fereastră. O să pierdem și mai multe oi dacă pe frigul ăsta nu au nimic de mâncare, iar asta chiar nu mai e cazul. Mai sunt caii la căruță? Atunci am putea merge direct la șopronul de tuns și să descărcăm acolo.

Roly se clătina considerabil, dar firește că o întovărăși pe Elaine la oi și se uită mulțumit cum se îndopau animalele.

— Mi-am dorit întotdeauna o fermă, suspină Elaine. Cât de mult am invidiat-o pe Kura-marō-tini pentru Kirward Station. Dar în nopți ca asta...

— Jack nu a povestit niciodată nimic de război, mormăi Roly, fără legătură cu restul. Mama lui nu știe absolut nimic, a zăcut doar în camera lui și s-a holbat la perete. Oamenii fini sunt foarte răbdători. Mama m-ar fi cârpit de mult.

Elaine inspectă a doua zi șopronul de tuns, împreună cu noile ei ajutoare, și pregăti furajele și paiele așternute pe jos pentru oile gestante. Tim se trezi în mijlocul muncii de la fermă și era prea puțin încântat.

— Gardul stricat este doar vârful aisbergului. Aici trebuie renovat totul, bunico. Maaka ăsta al tău e cam înclinat spre improvizații: aici a cârpit una, dincolo a bătut în grabă trei cuie. Când se va întoarce Jack, va trebui să se ocupe de asta în stil mare...

— Același lucru e valabil și pentru șopronul de tuns, adăugă Elaine. În curând o să se dărâme. Te-ai gândit vreodată la o construcție nouă? Acum aveți mult mai multe oi. Aveți nevoie de construcții mai mari.

— Cât despre problema personalului...

Tim fusese uimit de dimineață, când apăruseră la muncă trei lucrători maori, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu se poate ca oamenii să vină când la convine.

— Vremea e de vină, pe un timp ca ăsta nu pot vâna, explică Gwyn. Și și-au terminat proviziile de cereale. Speră să le dăm alimente dacă îl lasă baltă pe Tonga.

— De abia s-a întâmplat chestia aia cu *mana* lui, bombăni Tim. Dar serios, bunico, voi plătiți în natură? Asta-i de dinaintea potopului! Și ăștia nu au contract de muncă? De treaba asta trebuie să se ocupe Jack, doar trăim în secolul XX! Astăzi nu se mai rezolvă problemele legate de personal în manieră moșierească! În general, bunico, m-aș gândi la câțiva specialiști. Poate că ai putea angaja niște oameni din Țara Galilor sau din Scoția. Doar nu se poate ca numai conducătorul să recunoască fața și spatele oilor!

Spre după-amiază apărură Lilian, Ben și Caleb cu un nou transport de hrană – și cu un nou om dornic de muncă. Tehnica lui Lilian, care se dovedise a fi extrem de productivă, de a intra în discuție cu absolut oricine, îi cadorisise cu un păstor experimentat. Omul venise de pe Insula de Nord după niște încurcături familiale – „O dragoste nefericită!”, precizase Lilian, clipind melodramatic – și deocamdată lucrase în comercializarea furajelor. Dar mai degrabă, recunoscuse el după câteva propoziții, s-ar fi ocupat din nou de oi. Lilian îl angajase pe loc.

Spre seară, atmosfera de la Kirward Station era mai mult decât apăsătoare. Peste zi, toți își distrăseseră atenția cu munca, însă între timp vijelia își făcea de cap și peste Canterbury Plains. Cu toții își puteau imagina cam ce era prin munți.

— De obicei avem măcar căruțe cu coviltir cu noi, zise Gwyneira încet și se uită pe fereastră. Dacă...

— Un coviltir zboară pe vremea asta la fel de ușor ca un cort, observă Elaine. Și dacă acolo sus vruiește cu adevărat un uragan, ar lua pe sus și o căruță.

Ultima propoziție nu o rostise însă.

Marama adusese puțină speranță. Își condusese soțul la Kirward Station, care se prezentă în cele din urmă la lucru. În zilele anterioare nu cutezase să se revolte direct împotriva lui Tonga. El nu era la origine un membru al tribului și avea foarte puțină *mana*. Însă acum Marama își adusese la fermă păstorul experimentat și, în același timp, pe cel care se dovedise a fi dibace în tunderea oilor. Era absolut sigură că în curând avea să fie acolo multă treabă pentru el.

— Poate că vor sosi deja mâine cu primele turme, zise ea. Și o jumătate dintre oi vor făta încă din prima noapte petrecută acasă.

Elimină cu o singură mișcare a mâinii frica Gwyneirei și a lui Elaine din cauza Gloriei și a celorlalți oameni.

— Aș ști, dacă li s-ar întâmpla ceva fiilor mei!

Era atât de convinsă de asta, cum fusese cu ani în urmă despre faptul că îi mergea bine Kurei, deși nimeni nu știa unde se afla fata.

Tim se încruntă din nou, atunci când Elaine îi relată bănuielile Maramei.

— Știai și tu pe atunci că trăiesc, când am fost îngropat în mină? Elaine clătină onestă din cap.

— Nu, dar am știut dintotdeauna că lui Lilian îi merge bine!

Tim o privi plictisit.

— Draga mea, bănuielile bazate pe rapoartele unor detectivi particulari nu contează!

Lilian încercă să îi distragă atenția Gwyneirei jucându-se cu Galahad, dar micuțul era obosit și plângăcios. În cele din urmă, își duse copilul la culcare și li se alătură părinților ei în tăcere.

Singurii care vorbeau în acea seară, înfundat, dar vivace, erau Ben și Caleb Biller. Caleb trebuie să fi fost în al nouălea cer că nu mai era nevoie să corespundeze cu oameni cu interese similare, ci să discute față în față cu fiul său. Ben ținea prelegeri vaste despre termenul de *mana* și despre corespondența lui cu principii asemănătoare din alte regiuni ale Polineziei. Caleb îl legă de mărimea reprezentărilor statuilor de zei, de unde se născu o discuție vie despre câtă *mana* aveau de fapt zeii și semizeii.

— Ar fi de ajutor să ne uităm în acest sens peste însemnările domnișoarei Charlotte, observă Caleb și prezintă din nou meritele Charlottei în culori vii.

Gwyneira se ridică, plină de neliniște, dar bucuroasă că are ceva de făcut.

— Fiul meu a pregătit toate lucrurile. Dacă doriți, vi le aduc.

Caleb nu voia să o deranjeze, dar Ben avea privirea copilului căruia i se refuzase desertul.

— Niciun deranj.

Gwyneira se duse sus și se strădui să-și ignore artroza. În general, nu intra în camera fiului ei fără să i se permită, dar văzuse carnetelele de notițe ale Charlottei pe masă. Și, dacă i se adevereau temerile, oricum trebuia să sorteze lucrurile din acea cameră și să o golească. Respiră adânc atunci când pași în încăpere – același aer, pe care el îl respirase. Dintr-odată o cuprinse o stare de amețeală.

Bătrâna se așeză pe patul lui Jack și își afundă chipul în perna lui. Fiul ei. Nu îl înțeleșese. Nu pricepuse nimic. În sinea ei, îl considerase un laș, iar acum poate că nu avea să se mai întoarcă niciodată.

În cele din urmă, se adună și întinse mâna după carnete. Unul era pus alături de teanc. Gwyneira îl luă în mână – și încercă zadarnic să rețină teancul de desene care căzu afară. Ele se împrăștiară pe jos.

Gwyneira suspină, aprinse lumina și se apucă să strângă desenele. Se sperie când văzu capul de mort care îi rânjea.

Gwyneira își petrecuse ultima noapte în Gallipoli.

În această seară, călătorea cu *Mary Lou* și cu *Niobe*.

A doua zi, furtuna se domolise, dar continua să fie extrem de frig. Elaine și Lilian înghețară în timp ce hrăneau oile și caii. Roly și Ben, precum și noul ajutor, cărau apă. Și, în acea clipă un adevărat fluviu de oi ude și înghețate se revărsă peste fermă. Hori și Carter ajunseseră. Aduceau jos primele turme, fără pierderi mari, și găsiseră adăpost la cabană înainte de furtună.

— Însă am crezut că vântul o va lua pe sus! relată Carter. Trebuie să trimitem pe cineva sus să o repare. Acoperișul a fost în parte smuls. Așa că am plecat în următoarea dimineață. Aveți vreo veste de la Jack și de domnișoara Gloria? Am văzut rachete de semnalizare.

— Adică nu ați mers înapoi sus, de îndată ce s-a potolit furtuna? întrebă Elaine sever.

Hori clătină capul.

— Domnișoară Lainie, dacă mai trăiește cineva acolo sus, se descurcă și fără ajutorul nostru. Și, dacă nu mai trăiește nimeni... atunci măcar am salvat oile.

Gândea pragmatic, ca toți maorii.

— Rachete de semnalizare, îi spuse Elaine soțului ei.

Tim supraveghea în șopron câteva lucrări de reparații.

— Au cerut ajutor, dar noi nici nu am văzut.

— Și la ce-ar fi folosit, dacă am fi văzut? De fapt, foarte ciudat că au încercat. Jack trebuie să fi știut că se aflau la un drum de două zile distanță de civilizație. Dacă ar fi tras după furtună, ar fi fost logic. Dar să tragi rachete de semnalizare în mijlocul vijeliei? O

măsură nu prea inteligentă.

Timothy Lambert se obișnuise să rămână liniștit chiar și în cele mai complicate situații. Domeniul lui de activitate, ca inginer în minerit, era siguranța minelor. Cu toate acestea, Elaine se supăra pe el pentru că se îndoia de faptul că Jack era responsabil.

— Dumnezeule, uitate că nu toată lumea gândește atât de logic! Trebuie să organizăm o echipă de căutare...

— Mai întâi, ocupă-te de oi, hotărî Tim. Și nu certa oamenii. Au procedat foarte corect.

Tim se întoarse din nou spre muncitorii lui.

— Cum îi mai merge bunicii?

Gwyneira se întorsese în noaptea precedentă în salon – la mai bine de un ceas de când urcase sus. Gwyn înmânase celor doi Biller carnetelele de notițe în tăcere, dar era lividă. Apoi se retrăsese pe dată și nu se arătase încă.

— Kiri i-a adus dejunul. Nu vrea să vadă pe nimeni și nu a mâncat nimic, dar a băut ceaiul. Mă gândesc să trec mai târziu pe la ea.

Elaine părăsi șopronul și se apucă să împartă oile nou venite în șoproane și în grajdurile vitelor. Câteva erau oi gestante. Unele chiar pe cale să fete, altele aveau cu ele miei mici. Noua achiziție a lui Lilian se ocupă de animale. Bărbatul se dovedi un ajutor iscusit la nașteri și dădu ideea de a pune bazine de cărbuni în șopron, pentru a avea o sursă suplimentară de căldură pentru cele mai lovite animale și fără să se înțeleagă de îndată și cu câinii ciobănești.

Elaine îi trimise apoi pe Hori și pe Carter la culcare. Oamenii erau la capătul puterilor.

Mult mai târziu, se duse la bunica ei, pentru a-i da un raport complet. Gwyneira coborâse, în cele din urmă, și ședea în fața

șemineului. Se amuza cu Galahad, cu gândurile în altă parte. Părea să fi îmbătrânit cu ani de zile.

— Oamenii au adus două mii de oi, dintre care opt sute sunt gestante. Am pierdut în cea mai mare parte mieii care s-au născut în noaptea trecută. Nu au avut cum să supraviețuiască în viscol. Dar multe fată azi, iar Jamie face minuni...

— Cine-i Jamie? întrebă Gwyneira absentă.

— Noul păstor pe care l-a cules Lilian. Ah, da, și au mai venit încă alți patru sau cinci maori. Dacă se mai repetă povestea asta, nu-i mai angajăm...

Elaine își continuă raportul.

Gwyneira avea impresia că pierdea tot mai mult de sub control conducerea fermei. Și nu era un sentiment rău.

Gloria nu răspunse la sărutul lui Jack, ci rămase liniștită. Înainte de a-și coborî ochii, îi adresă o privire surprinsă și confuză.

În fața cortului se întindea o pătură subțire de zăpadă. Oricât de departe de acoperișul de piatră construiseră, vântul adusese totuși zăpada înăuntru, și era atât de frig, încât nu se topea. În valea dinaintea stâncilor mai era zăpadă, dar lacul nu înghețase. Era de un albastru spălăcit, reflectând cerul albastru-cenușiu. Câteva oi se adăpau acolo; stăteau murdare în zăpada mânjită cu rahat. Însă cele mai multe dintre animale păreau să fi supraviețuit, iar din cortul de alături behăiau mieii. Nefericiți, dar, fără îndoială, vii. De afară se auzeau înjurături. Wiremu și Paora prinseseră o oaie gestantă și încercau acum să mulgă, pentru mieii orfani, animalul pe jumătate sălbatic, care se împotriva. Alți bărbați erau acolo pentru a înteți din nou focul; Rihari căra sus apă din lac.

— Șefa, în curând o să bem ceai cald! Cum îi merge domnului Jack?

Jack sperase să poată călări din nou în acea zi, dar, după drumul extenuant din ziua precedentă, era zadarnic. Avea febră și se lupta cu amețeala, în timp ce Wiremu încerca să-l ajute să ajungă la foc. Ședea acolo, epuizat, încercând să facă planuri utile pentru a doua zi.

— Deci, ce părere aveți? Călărim până jos și ne punem pe noi și animalele în siguranță, sau încercăm să găsim și celelalte oi?

— Nu puteți să călăriți, domnule Jack, zise Willings, prudent. Ieri abia dacă vă țineți pe cal. Și, pe atunci, viața vă depindea de asta. Trebuie să rămâneți, în orice caz, aici, până vă va merge mai bine.

— Nu e vorba de mine, se apără Jack cu duritate.

— Firește că vom aduna celelalte oi, spuse Gloria, în caz că au supraviețuit mai multe. Însă animalele nu sunt, nici ele, proaste; ele trăiesc aici în fiecare vară. Probabil că mai cunosc unele adăposturi, ca acestea. Cel puțin unele au reușit, cu siguranță.

— Dar ar trebui să trimitem pe cineva la Kirward Station, fu de părere Paora. Domnișoara Gwyn va fi din cale-afară de îngrijorată.

Gloria ridică din umeri.

— N-am ce să-i fac, zise ea nerăbdătoare. Nu putem să ne lipsim de niciun om. Animalele trebuie găsite acum, repede, și mâinate jos. Pentru turmele de aici va ajunge iarba din vale și din împrejurimi până dimineață. Puteți curăța zăpada și ea se va topi imediat. Le acordăm această pauză – trebuie să se refacă după furtună. După aceea, o echipă va coborî cu ele mâine, în vreme ce noi vom aduna celelalte animale și îi vom urma poimâine, dacă vremea va ține cu noi. Cum ți se pare, Rihari?

Cititorul de urme și supraveghetorul maori al vremii privi atent la cerul acoperit.

— Cred că furia lui Tawhirimateas s-a dus. Arată a ploaie, poate că o să mai și ningă puțin, dar furtuna pare să se fi oprit.

Într-adevăr, vântul abia dacă mai adia și, înainte de toate, aerul nu mai părea atât de încărcat de tensiune. Părea să fie o dimineață tipică de munte, ploioasă. Neplăcută, însă nu periculoasă.

Gloria și oamenii ei nu mânară ultimele oi risipite în „fortăreață”, ci în vechile adăposturi.

— Ne vom muta din nou tabăra, preciză Gloria. Chiar mâine-dimineață. Până atunci, oile nu vor fi păscut totul din jurul lacului și nu vor fi stricat vegetația. Când vor sosi *tohunga* la vară, pentru a vorbi cu spiritele, totul va fi ca de obicei.

Gloria nu specifică dacă lua cu adevărat *tapu*-ul în considerare sau dacă nu voia să o supere pe Rongo. Se miră puțin de faptul că

nimeni nu o contrazise, însă magia ascunzișului din munți mișcă până și sufletele ultimilor *pakeha*.

Seara se furișă de la sine înțeles în cortul lui Jack și se strecură în sacul lui de dormit. Se întinse lângă el fără a-l privi. El simți cum corpul ei înțepenește, dar nu i se adresă, la fel cum nici ea nu scoase niciun cuvânt despre sărutul lui de dimineață. Schimbară câteva observații ne semnificative, silite, despre drum și despre căutarea oilor – Gloria și oamenii strânseseră aproape o mie de animale. Jack o sărută delicat pe frunte.

— Sunt foarte mândru de tine, spuse el tandru. Somn ușor, dragă Gloria.

El își dorea, mai mult decât orice, să o țină în brațe și să-i înfrângă rigiditatea, dar asta ar fi fost o greșeală. Jack nu mai voia să facă alte greșeli. Nu față de femeia pe care o iubea.

În cele din urmă, se strădui să-i întoarcă Gloriei spatele. Adormi, așteptând zadarnic ca ea să se destindă în sfârșit. Totuși, când se trezi, îi simți căldura. Ea se lipise de el, cu pieptul pe spatele său și cu fruntea pe umerii lui. Brațul ei îl cuprinsese, de parcă ar fi vrut să se agațe de el. Jack așteptă până se trezi și ea. Atunci, o sărută din nou.

În acea dimineață, Gloria trimise jumătate dintre bărbați în vale, cu o mare parte a oilor. Jack încă nu era destul de puternic spre a fi de folos; totuși, el ținu laolaltă oile rămase, împreună cu Tuesday, în vreme ce Gloria, Wiremu și cei doi păstori maori experimentați mai căutară pe munte după animale risipite. Tocmai Wiremu fu acela care obținut după-amiază un succes neașteptat. Într-o vale ascunsă, descoperi ultimele șase sute de oi gestante. Multe dintre ele își pierduseră mieii, însă valoroasele animale de prăsilă supraviețuiră

aproape toate.

Gloria fu peste măsură de fericită și, pe când ședea seara în jurul focului, se lipi ușor de Jack. În cort acceptă ca el să o sărute din nou, dar se lăsă rigidă pe spate și așteptă. Jack nu se întoarse de astă dată cu spatele, dar nici nu o atinse. Nu știa exact ce să facă. Din corpul țeapăn, încordat, al fetei nu răzbătea nicio teamă, ci doar o aparentă resemnare în fața inevitabilului, ceea ce lui Jack i se păru aproape insuportabil. Ar fi putut înțelege frica, dar pentru Gloria s-ar fi oferit pe sine din disperare.

— Nu vreau nimic din ceea ce nu vrei și tu, Gloria, spuse el.

— Însă eu vreau, murmură ea.

Spre spaima lui, ea rostise cuvintele aproape cu indiferență.

Jack scutură din cap. Apoi, o sărută pe tâmplă.

— Noapte bună, Gloria mea.

De data aceasta, nu mai dură atât de mult până când ea se destinse. El îi simți căldura pe spate, în timp ce adormi.

În dimineața următoare, aveau să călărească până la Kirward Station. Probabil că atunci nu aveau să mai continue. Însă Jack putea să aștepte.

A doua zi, Maaka își făcu primul apariția la Kirward Station. Tânărul administrator hotărâse că următoarele petreceri prilejuite de nuntă mai puteau aștepta. În loc să-i ureze bun venit minunatei și tinerei sale soții în *marae*-ul tribului său, o cazase deocamdată într-una dintre nenumăratele camere de la Kirward Station. Pentru prima dată în mulți ani, încăperile aproape că se umpluseră.

Tim Lambert se simți mai mult decât ușurat de sosirea lui Maaka, deși, între timp, se temuse serios că aventuroasa lui soție și încă mai îndrăzneță lui fiică ar fi putut să plănuiască o acțiune solitară de salvare a celor rătăciți pe munte.

De vreme ce posibilitatea exista, el îl luă pe Maaka la o parte.

— Și acum, complet fără sentimentalisme, spuse el, mai poate fi cineva în viață, acolo sus?

Maaka ridică din umeri.

— Sigur că da, domnule. Sunt multe peșteri, râpe, chiar și pe ici pe colo porțiuni de pădure, unde să te poți adăposti. Trebuie doar să nu te fi surprins furtuna și să cunoști împrejurimile...

— Și? întrebă Tim. Jack McKenzie le știe?

— Nu atât de bine ca băieții maori, domnule, fu de părere Maaka. La urma urmei, tribul își petrece acolo sus toată vara. Bănuiesc că fiii Maramei știu fiecare piatră.

— Și Jack...

Tim tăcu. Asta era o întrebare delicată față de un angajat.

— Poate să accepte sfaturi?

Maaka făcu din nou un gest de nesiguranță.

— Jack a fost un tip de treabă. Dar de când cu războiul... el poate fi cu greu apreciat. Se lasă dus de val, știți? Foarte posibil să lase totul în seama Gloriei...

Maaka nu o spuse, dar Tim înțelese din mimica lui că Gloria trecea mai degrabă ca încăpățânată. Ceea ce nu-l surprinse pe Tim. O știa pe Kura-marō-tini, o femeie care obținea întotdeauna ce își dorea.

— Ce părere aveți despre ideea de a forma o echipă de căutare? se interesă el. Au fost văzute rachetele de semnalizare. Soția mea e de părere că oamenii probabil așteaptă ajutor.

— Doar nu aveți cum să vedeți de aici dacă cineva trage în munți, zise Maaka, uimit. Foarte posibil să fi fost fulgere.

Tim îi relatează ceea ce observaseră Hori și Carter, însă Maaka făcu semn că nu.

— Noi luăm cu noi muniția de semnalizare, în caz că cineva se

rătăcește sau este rănit. Astfel, el poate alarma tabăra principală. Nu se văd însă până la Kirward Station și nici nu pot fi localizate.

— Deci, nicio echipă de căutare?

Pe Tim începea să-l calce încet pe nervi nepăsarea tânărului maori. Nu s-ar fi așteptat la atâta lipsă de sentimentalism.

— La ce bun?

— Ei, pentru a-i salva pe oameni, băiete! Trebuie să se fi întâmplat, totuși, ceva, altfel ar fi fost de mult aici! Sau ce credeți că fac ei acolo, sus? Explodă Tim.

— Adună oile, răspunse Maaka sec.

Tim fu șocat.

— Credeți că un om supraviețuiește cu mare greutate unei furtuni seculare și, apoi, nu apucă drumul drept până acasă, ci strânge mai departe oi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

Maaka își rotunji buzele, ca și cum ar fi căzut pe gânduri.

— Probabil că cineva nu, domnule. Dar un McKenzie, da.

Făcu o scurtă pauză.

— Și o Warden. Eu mă voi ocupa acum de pregătirea vechilor grajduri de vite, domnule, pentru ca oile să poată ajunge la loc uscat.

Grajdurile erau curățate și proaspăt așternute, iar gardurile controlate și reparate atunci când restul grupului sosi, a doua zi, cu oile gestante.

— Nu le-ați putut trimite pe nimeni în întâmpinare? întrebă Gwyneira, între răs și plâns.

Ea îi luă pe cei mai uzi și mai obosiți bărbați în casă, le turnă cu generozitate whisky în pahare și îi lăsă să le povestească toate aventurile lor.

— Am propus și noi, dar șefa a fost de părere că ne trebuie toți bărbații.

Când Lilian și Elaine coborâra, în sfârșit, un pic prea devreme, pentru masa comună, Gwyneira ședea la foc și învârtea un pahar de whisky între degete.

— Mie nu mi-a spus nimeni niciodată „șefă”, zise ea, pierdută în gânduri.

Lilian chicoti.

— Ei, timpurile se schimbă. Tu poți să știi de zece ori mai multe despre oi decât bărbații, însă tu vei rămâne întotdeauna dulcea „domnișoară Gwyn”. Gloria a avut ghinionul – ori norocul de a nu fi niciodată drăguță. Înainte era, de bună seamă, stângace.

Râse.

— Se pare că a cedat.

Jack, Gloria și bărbații își petrecură și ultima noapte a pășunatului în adăpost. De această dată, Wiremu insistase ca ei să doarmă în cabană. Jack încă mai era suferind și trebuia să se culce, după drumul călare, la căldură. Însă Gloria îi surprinse.

— Vom dormi cu toții aici, înăuntru, hotărî ea. În grajd vin mieii, iar din cauza behăitului lor nimeni nu va închide un ochi.

Apoi aruncă o privire scurtă fiecărui bărbat în parte. În afara de Tack și de Wiremu, nu părea ca vreun altul să fi înțeles cât de greu îi cădea această propunere. Ultimii bărbați erau cu toții maori și erau obișnuiți să înnopteze împreună în casa comună și nu ar fi ajuns niciodată la ideea de a se da la tinere fete. Cu atât mai mult dacă erau ale altora.

Jack spera ca Gloria să vină din nou la el, însă ea rămase în alcovul său, închizându-se în sacul ei gros de dormit. Jack se culcă, fără să cârtească, în cel de-al doilea pat al colibei; călăritul prin frig și umezeală îl șubrezise din nou. Bău răbdător ceaiul pe care i-l aduse Wiremu..

— Nu prea pricep, zise tânărul maori. Ea împarte cortul cu tine, dar aici...

Jack ridică din umeri.

— În casa comună, Wiremu? Nu ar merge oare prea departe?

— N-o să vă căsătoriți? întrebă Wiremu. Mă gândeam că...

Jack surâse...

— Nu depinde de mine. Dar, înainte de a mă trimite la plimbare, așa cum ai pățit tu...

Wiremu rânji dureros.

— Ai grijă de *mana* ta! rosti el.

În seara următoare ajunseră la Kirward Station și, spre norocul lor, nu plouă toată ziua. Bărbații le deschiseseră oilor grajdurile, Elaine scosese chiar și caii din boxe, bucurându-se de forfota din îngrăditură. Totul decurse în acea zi conform așteptărilor. În cele din urmă, Lilian și Elaine călăriră în calea turmei.

Gloria făcu o față mai mult decât stupefiată când își revăzu verișoara.

— Păi, nu ai dispărut la Auckland? se informă ea și o examinează pe Lilian.

Roșcovana năvălă abia dacă se schimbase de-a lungul anilor. Sigur că Lilian se maturizase, însă avea în continuare același râs poznaș și nepăsător.

— Tu ai dispărut! observă Lily. Eu doar m-am măritat!

Și ea o cercetă pe Gloria, dar văzu o cu totul altă față decât făptura grăsulie, înspăimântată și îmbufnată din Oaks Garden. Gloria stătea în șa, sigură de sine. Fața îi era roșie și marcată de osteneala întâmplărilor, însă i se conturase. Lilian mai văzuse doar rareori un asemenea chip. Trebuia să și-o amintească, pentru viitoarea ei carte... O fată, care a străbătut o jumătate de lume

pentru a-și afla iubitul. O continuare pentru *Jackaroo*. Oricum, avu sentimentul incert că Gloria nu-i va povesti niciodată întreaga istorie.

Lily relată încântată despre viața ei în Auckland și despre copilul ei, iar Elaine povesti despre Kirward Station. Jack și Gloria se priveau tăcuți și aruncau, din când în când, priviri mândre spre animalele pe care ei le mânaseră. Când ajunseră în sfârșit în curte, oamenii îi așteptau, pregătiți să împartă oile pe staule. Maaka era prezent pentru a coordona totul, dar bărbații care participaseră la mânatul animalelor se uitau numai la Gloria. Iar Gloria, la Jack.

— Ei, bine, băieți, zise Jack, e frumos să fim din nou aici. Ne putem felicita toți – Paora, Anaru, Willings, Beales. A ieșit o treabă foarte bună. Cred că ar trebui să-i cerem șefei un mic bonus.

Jack o privi pe Gloria, iar ea surâse.

— Bănuiesc că ați păstrat staulele libere pentru oile gestante. Pe berbeci îi vom mâna direct mai departe, pe pășunea de după Bold's Creek. Și n-aș mai vrea să aud cuvântul *tapu!* Dacă nu mai plouă, oile care au fătat vor putea fi mânate mâine la Inelul Războinicilor din Piatră...

Jack dădu calm indicații, în timp ce Gloria și câțiva bărbați fluierară câinii ciobănești, pentru a despărți turmele.

— Maaka, preiei tu supravegherea? Aș vrea să o salut pe mama. Și, cum se arată, casa întreagă e plină de membrii familiei noastre.

— Și o baie ar fi o idee bună, observă Gloria, descălecând. Duc și caii în grajd, Jack. Mergi liniștit înăuntru și încălzește-te.

Tocmai îi ducea pe Ceredwen și pe Anwyl spre boxe, când Gwyneira deschise ușa grajdului. De fapt, Jack s-ar fi așteptat ca mama lui să fie în casă – când avea vizite, găsea rareori timp să vadă cum merge treaba prin grajduri. Gwyneira purta o rochie veche de călărie, iar părul ei alb, creț, era rebel ca altădată și fața îi

strălucea tinerește, așa cum Jack nu o mai văzuse de ani buni.

— Jack, Gloria!

Gwyneira alergă spre cei doi și îi îmbrățișă deodată. Nu băgă în seamă că Gloria se crispă și că Jack o trase spre el doar din politețe. Toate astea aveau să se schimbe în timp; era destulă vreme. Importanța lor pălea în fața evenimentului din grajd, care era pentru Gwyneira McKenzie, chiar și după atâția ani, un miracol.

— Veniți înăuntru, cineva dorește să vă salute aici! zise ea misterioasă și îi trase pe fiu și pe strănepoată spre boxa lui Princess. Tocmai s-a născut!

Gwyneira arătă spre grajd, iar Jack și Gloria se înghesuiră înăuntru.

Lângă iapa ponei, se afla un mânz mic, ciocolatiu. Între nările sale era un mic semn alb, iar pe frunte avea o stea.

Gloria privi spre Jack.

— Mânzul pe care mi l-ai promis.

Jack încuviință.

— Trebuia să te aștepte când te vei fi întors.

— Jack!

Tim Lambert nu ieșise din casă pentru a-i saluta pe cei care sosiseră. Spre seară, se făcu mai rece și mai neplăcut, iar la Kirward Station se plimbase deja oricum prin ploaie, de mai multe ori decât ar fi fost bine pentru oasele sale. În afară de asta, imensul conac abia dacă era încălzit. De fapt, el putea să fie confortabil doar cu mult mai mulți oameni decât numărul angajaților de acum ai Gwyneirei. Lui Tim i se făcu dor de micuța și plăcuta lui casă din Greymouth și, de fapt, și de biroul său. El se bucura de haldele de cărbune și turnurile de extracție. Văzuse destule oi cât pentru următorul an.

Nu putea înțelege ce anume îi reținuse în grajduri pe Jack și pe

Gloria preț de două ceasuri după sosire. Chiar și Maaka, cel care preluase oile după ce ele ajunseseră, intrase între timp, șezând oarecum jenat alături de Tim lângă șemineu. Jack și Gloria intrară abia acum, în sfârșit, amândoi murdari și cu părul vâlvoi, dar cu o expresie fericită pe chip, de nerecunoscut. Maaka îi turnă prietenului său un whisky. Asemenea tuturor maorilor, era pregătit să-și lase suficient timp pentru a-i saluta, însă Tim trecuse numaidecât la chestiune.

— Jack, trebuie neapărat să purtăm o discuție. Aceste șoproane de tuns... și personalul tău de aici. L-am rugat în acest sens pe omul tău ca noi...

Jack se apără, surâzând.

— Mai târziu, Tim... și Maaka. Vă rog. Și, de fapt, acum nici nu doresc whisky. Am nevoie de o baie, ceva de mâncare... Vom mânca împreună cu toții, nu? După aceea, avem tot timpul să povestim.

Maaka încuviință.

— Când vrei, zise el, acum, că te-ai întors.

Kirward Station văzuse doar rareori atâția oameni adunați în jurul mesei, ca în acea seară. Tim și Elaine, Lilian și Ben, Caleb, la care se mai adăugau Maaka și tânăra lui soție, care părea a fi oarecum jenată. Waimarama, care nu se simțea în largul ei printre toți acești *pakeha*, știa însă să se poarte impecabil la masă. Jack îl salută pe Roly cu o neobișnuită cordialitate, apoi se așeză alături de Gloria. Gwyneira ședea, radiind de fericire, în fața întregii ei familii, ținându-și primul stră-strănepot pe genunchi. Galahad salivă pe cea mai frumoasă rochie a ei și îi strică freza, însă așa ceva nu o deranjase niciodată pe Gwyneira. Se uita cu mare plăcere la Gloria. Fata purta costumul-pantaloni pe care i-l cumpărase în Dunedin.

Lilian abia se mai putea abține de încântare.

— Îți șade bine. Dar și noua modă. O să-ți arăt reviste...

Gloria și Jack tăceau ca aproape întotdeauna, dar nu era o tăcere care să indispună. Ambilor nu părea să le pese de numeroasa societate. Când totuși vorbiră, o făcură despre mânzul lui Princess, ceea ce o împinse, desigur, pe Lilian să se gândească, firește, la Vicky a ei.

— A trebuit să o las, din păcate, la Greymouth. Cu toate că ar fi fost mult mai romantic să fug pe cal!... În orice caz, mi-ar face plăcere să o am acasă. Dar oare pot fi luați cai pe bac, tăticule? Sau vor avea rău de mare?

Spre marea uimire a Gwyneirei, Jack începu să vorbească. Povesti, cu voce joasă – de parcă nu ar fi fost obișnuit să vorbească – despre caii de cavalerie și drumul pe mare spre Alexandria.

— O dată pe zi, vasele se întorceau și mergeau împotriva vântului, spre a mai domoli arșița. M-am gândit imediat că nu ar fi trebuit să facă una ca asta. Caii nu au ce căuta pe mare și, cu atât mai puțin, în război...

— Poate că ne vom muta din nou pe Insula de Sud, se gândi Lilian. Mie mi-e indiferent unde scriu, iar Ben poate să aleagă! Universitatea din Dunedin ar fi înnebunită după el...

Lilian îi aruncă soțului o privire mândră.

Tim făcu o față plictisită, însă Elaine îl văzu și dădu din cap, muștrându-l.

Gwyneira surâse mulțumită.

Mai târziu, se adunară cu toții în salon. Tim și Maaka le explicară lui Jack și Gloriei propunerile lor de renovare, fără a băga de seamă că cei doi aproape că adormiseră de extenuare. După călăritul prin frig, focul din șemineu acționa aproape ca un somnifer.

Lilian o atrase pe soția lui Maaka într-o conversație și hotărî că Waimarama devenea și mai atrăgătoare atunci când își dădea drumul la vorbă. Gloria observă, cu un amestec de satisfacție și de mirare, că Jack nu îi acorda fetei maore prea multă atenție. Ben Biller reacționase la fel de puțin. El discuta, din nou, cu tatăl său, de data aceasta fiind vorba de semnificația pe care ar avea-o, într-adevăr, înfrângerea aceluia *maui* în fața zeiței morții. Era vorba oare doar de trădare din partea falșilor prieteni sau de fatalitatea morții? Ben argumenta cu desenele Charlottei, Caleb cu sculpturi din Insula de Nord.

În același timp, amândoi își fluturau iritați prin aer dovezile teoriilor lor, iar Jack recunoscuse speriat, în mâna lui Ben, ultimul carnet de notițe al Charlottei. I se strânse inima. Nu ar fi trebuit ca desenele Gloriei să ajungă în mâinile acestui străin. Nimeni nu ar fi trebuit să le vadă... de ce nu le ascunsese, ci le pusese doar la loc printre ciorne?

Ben Biller îi observă privirea speriată și o interpretează ca pe o dezaprobare.

— Iertați-ne, domnule McKenzie, evident, nu am intenționat să luăm documentele fără aprobare, însă mama dumneavoastră a avut amabilitatea...

Gloria se trezi din moțăiala în care explicațiile lui Tim o împinseseră. Până atunci, lăsase să treacă pe lângă ea discuția lui Ben cu Caleb. Însă acum devenise atentă.

Privirea lui Jack se opri asupra Gwyneirei. Ea își ridică ochii, și văzu groaza pe fața Gloriei.

— Voi doi, veniți aici, rosti Gwyneira încet. Nu trebuie să spuneți nimic. Aș dori să vă țin, pur și simplu, în brațe, acum, că ați revenit.

Jack și Gloria auziră doar în treacăt cum ceilalți își croiau planuri. Tim Lambert voia să revină cât mai repede posibil acasă, iar Elaine îi convinse pe Lilian și pe Ben să li se alătore pentru câteva zile. Pentru tânăra pereche, abaterea spre Greymouth era de la sine înțeleasă: Lilian dorea să-și revadă frații și calul, dar Ben se temea de reîntâlnirea cu mama sa. După cum era de așteptat, Lili își impuse punctul de vedere. Elaine îi șopti lui Tim că Ben era „într-adevăr un tânăr foarte simpatic”.

— Aș vrea doar să știu ce găsește Lily la el, adăugă ea, în vreme ce Ben și Caleb se dedicară iarăși chestiunii referitoare la predictibilitatea fundamentală a acțiunilor zeilor și eroilor legendari din mitologia maori.

Tim mormăi ceva ce pentru Elaine trecu drept încuviințare.

Maaka și frumoasa lui soție se retraseră devreme; probabil că discuțiile lui Ben și Caleb li se păruseră și mai enervante decât întregii adunări. Jack folosi prilejul pentru a saluta, și chiar și Gloria le dori tuturor noapte bună. Își sărută bunica pe obraz, ceea ce nu mai făcuse de mult timp, de când era o fetiță. Gwyneira fu mișcată până la lacrimi.

Gloria deschise încetșor ușa camerei lui Jack. Fără să bată. Nici în trecut nu bătuse vreodată. Și la fel de la sine înțeles precum în alți ani, i se furișă sub plapumă. Copilul de atunci purta însă o cămașă de noapte și se lipea de îndată, în tăcere, de mai marele ei protector, adormind astfel în continuare, fără coșmaruri. Femeia de astăzi își scoase capotul înainte de a veni la el. Pe dedesubt era goală.

Tremura, iar lui Jack i se păru că îi aude rapidele bătăi ale inimii.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea încet.

— Absolut nimic, spuse Jack, însă ea își clătină capul.

Gloria își netezi pe spate părul proaspăt spălat, iar Jack își ridică în același timp mâna. Degetele li se întâlneau și se despărțeau imediat după aceea, ca electrizate.

— „Absolut nimic” am mai încercat, murmură Gloria.

Jack îi mângâie părul și o sărută. La început, pe frunte, pe obraz, apoi pe gură. Fără să o deschidă, ci ținând-o închisă.

— Gloria, nu trebuie să o faci, zise Jack încet. Te iubesc. Fie că împărți cu mine patul, fie că nu. Dacă nu dorești...

— Dar tu o vrei, totuși, șopti Gloria.

— Nu e vorba de asta. Dacă e dragoste, trebuie să o vrea amândoi. Dacă doar unul găsește plăcere în asta, atunci este...

El nu găsi cuvântul potrivit.

— În orice caz, ar fi greșit.

— Charlottei tale i-a plăcut prima dată? întrebă Gloria, destinzându-se puțin.

Jack zâmbi.

— O, da. Chiar dacă și ea a fost fecioară când ne-am căsătorit.

— Și ea? întrebă Gloria.

— Pentru mine ești fecioară, Gloria, căci nu ai iubit încă un bărbat. Altfel, nu ai fi întrebat cum e.

Jack o sărută din nou, lăsându-și buzele să rătăcească pe gâtul și pe umărul ei. Îi mângâie cu grijă sânii.

— Atunci, arată-mi, zise ea încet.

Mai tremura încă, dar începu să se liniștească atunci când el îi sărută brațele, încheieturile, mâinile aspre și degetele scurte, puternice. El îi plimbă mâinile peste fața lui, încurajând-o să-l mângâie și ea la rândul ei. O atingea tandru și atent, așa cum ar fi

făcut-o cu un cal speriat.

După Charlotte, Jack nu mai avusese nicio femeie și se temuse să mai aibă vreuna. Gloria era însă cu totul altfel decât Charlotte. Firește, și soția lui fusese la început neatinsă și temătoare, dar Charlotte era totuși mondenă, o mică sufragetă. Ea ieșise în stradă, împreună cu tovarășele ei, pentru drepturile femeii – studentele de atunci se implicaseră pentru a obține îngrijirea medicală a prostituatelor. Tânăra femeie nu era chiar cu totul neștiutoare; când fetele se aflau laolaltă, șușoteau și își împărtășeau experiențele. Drept urmare, Charlotte se bucurase de noaptea nunții. Fusese curioasă și avidă de arta iubirii.

Din contră, Gloria era temătoare. Totuși, frica ei nu se manifesta prin descurajare, ci prin răbdare. Nu se încordă deloc – cândva, pe *Niobe*, trebuie să fi descoperit că poate suporta mai degrabă durerile dacă își destinde mușchii. Jack trebuia să aibă grijă ca ea să nu alunece în această toleranță și să devină, astfel, o păpușă lipsită de voință în brațele sale. El îi vorbea, murmură tandrețuri printre dezmierdări și încercă să o atingă așa cum ceilalți bărbați nu o făcuseră înainte. Fu fericit când ea își apropie fața de umărul lui, sărutându-l, atunci când el o penetra în sfârșit. O iubi încet și o mângâie și o sărută în timp ce continua să fie în ea. Înainte de a se termina, se răsuci și o trase deasupra lui. Nu voia să se prăbușească peste ea, de parcă ar fi fost vreunul dintre clienții ei desfrânați. Ea lunecă lângă el și i se lipi de umăr, pe când el reîncepu să respire normal. Îndrăzni în cele din urmă să-l întrebe. Glasul îi suna temător.

— Jack... că ești atât de încet... asta vine de la faptul că ai fost bolnav? Sau că ești bolnav?

Jack fu cu totul uluit. Apoi, râse încetișor.

— Firește că nu, Glory. Și nici nu sunt atât de încet. Îmi dau doar

timp, pentru că... pentru că atunci e mai plăcut. Mai ales pentru tine. Nu a fost plăcut, Glory?

Ea tăcu mai întâi.

— Eu... nu știu. Însă, dacă o mai faci o dată, aș putea încerca să fiu atentă.

Jack o trase spre el.

— Åsta nu e un experiment științific, Glory. Încearcă să nu fii atentă la nimic. Numai la tine și la mine. Uite...

El căută o imagine spre a-i desluși iubirea și dintr-odată avu din nou în fața lui ultimul mesaj delicat al Charlottei.

— Gândește-te la Papa și la Rangi, zise el dulce. Trebuie să fie ca atunci când cerul și pământul devin una – fără a mai dori să se despartă.

Gloria suspină.

— Aș putea... aș putea să fiu acum cerul?

Pentru prima dată nu se mai găsea sub un bărbat, ci se ridică peste Jack, îl sărută și îl mângâie, așa cum îi făcuse și el ei. Apoi, nu mai fu atentă la nimic. Cerul și pământul explodară în cel mai curat extaz.

Gloria și Jack se treziră strâns îmbrățișați. Jack deschise primul ochii și văzu două chipuri vesele de Collie. Nimue și Tuesday se ghemuiseră la picioarele patului, și se bucurau, în mod evident, că stăpânii lor se pregăteau, în sfârșit, să-și înceapă ziua.

— Dar nu ne vom face un obicei din asta, spuse Jack, încrețindu-și fruntea, și îi goni pe câini din pat, cu o mișcare a capului.

— De ce nu? întrebă Gloria, buimacă. A doua oară mi-a plăcut cu adevărat.

Jack o sărută, trezind-o și o iubi numaidecât încă o dată.

— De fiecare dată va fi mai bine? întrebă ea, imediat după aceea.

Jack surâse.

— Îmi dau silința. Dar, în ceea ce privește obișnuința... Gloria, îți poți imagina să te căsătorești cu mine?

Gloria se lipi și mai strâns de el. În vreme ce Jack aștepta încordat, ea ascultă toate zgomotele casei care se trezea.

Lilian cânta, tare și fals, în baie, Tim se târa, folosind cârjele, pe scări – se străduia mereu să ajungă primul jos, pentru ca nimeni să nu observe cât de neîndemânatic coboară – Elaine își chema câinele și, undeva, Ben și Caleb discutau din nou, probabil tot despre tradițiile maori.

— Mai e nevoie? întrebă Gloria. Nu ne-am culcat adineauri în casa comună?

Jack și Gloria își doriră o nuntă mică, însă Gwyneira să arătă dezamăgită când auzi asta și până și Elaine protestă drastic. Ea se simțea de bună seamă păcălită că Lilian nu avusese parte de o petrecere fastuoasă și voia să participe măcar la plănuirea nunții lui Jack și a Gloriei.

— O petrecere în grădină, preciză Gwyn. Cele mai frumoase petreceri de nuntă sunt cele în grădină, iar acum ne bate vara la ușă. Puteți să invitați întreaga regiune. Chiar ar trebui să o faceți! La urma urmei, se mărită însăși moștenitoarea de la Kirward Station, așa că oamenii se așteaptă la un mare antren.

Gwyneira își putea aminti, de fapt, de o astfel de sărbătoare de grădină petrecută la Kirward Station, care se terminase oricum altfel decât fericit; pe de altă parte, fuseseră dintotdeauna fascinante lampioanele din parc, ringul de dans, stelele și atmosfera de basm.

— Dar fără muzică de pian! preciză Gloria.

— Și fără valsuri...

Jack se gândi la primul său dans cu Charlotte.

Gwyneira se gândi la primul ei dans cu James.

— Nu! În niciun caz cu orchestră! Doar câțiva oameni, care știu să scârțâie și să fluiere – adică să facă un pic de muzică. Din ăștia sunt de găsit întotdeauna printre muncitori. Poate că va dansa cineva încă o dată o gigă cu mine...

De când aflase despre logodna lui Jack și a Gloriei, Gwyneira se simțea întinerită cu mulți ani, agităndu-se ca o tânără fată la plănuierea nunții.

— Și nu vom aștepta la nesfârșit, zise Jack. Nicio prelungire cu o jumătate de an a logodnei sau așa ceva. O vom face...

— Mai întâi, trebuie să ducem oile la munte, spuse Gloria. Deci, nu înainte de decembrie. Și gândește-te la noile șoproane de tuns. Nu am nicio plăcere să încerc rochii, în timp ce voi vă ocupați de supravegherea renovării.

Gwyneira râse și povesti despre nesfârșitele probe din Anglia ale rochiei sale de mireasă. Astăzi îi părea de neconceput că în trecut înzestrai perfect o mireasă pentru soțul ei, aflat la celălalt capăt al lumii.

Gloria nu vorbea cu plăcere despre rochia de mireasă. Numai când se gândea la ea devenea mai mult decât nervoasă. Nu arătase niciodată bine într-o rochie. Iar oaspeții aveau să o compare mereu cu Kura-marotini, de a cărei nuntă de vis, își aminteau mulți dintre cei prezenți. Copil fiind, îi fusese descrisă deseori rochia simplă din mătase a Kurei, florile proaspete din minunatul ei păr... Gloria ar fi pășit cu cea mai mare plăcere înaintea altarului în pantaloni de călărie.

În cele din urmă, Lilian rezolvă problema. Într-adevăr, se contura o docență pentru Ben la Dunedin – Lilian bănuia că Caleb își pusese în mișcare relațiile, dar firește că ea nu i-ar fi spus niciodată asta lui Ben – și călători, patru săptămâni înainte de nuntă, alături cu copil, dacă și mașina de scris pe Insula de Sud, spre a se interesa acolo

de o casă. Acesta era, în orice caz, pretextul oficial. În realitate, ea se instală mai întâi la Kirward Station și se ocupă de orice era legat în vreun fel de nuntă, atribuții din cele pe care mama ei, Elaine, nu și le revendicase. Agitația ei fu nemărginită atunci când constată că rochia miresei lipsea încă.

— Trebuie să cumpărăm o rochie! îi zise Gloriei, care nu părea să aibă vreo tragere de inimă. Nicio împotrivire, ne ducem mâine la Christchurch. Și știi deja exact ce îți trebuie!

Smulse cu nerăbdare din poșetă o revistă englezească pentru femei și o deschise în fața Gloriei. Aceasta aruncă o privire mirată asupra rochiilor largi și vălurite din materiale ușoare, împodobite parțial cu paiete și franjuri, care aduceau puțin cu *piupiu*-urile, rochiile de dans ale maorelor. Noile rochii erau și mai scurte; ele ajungeau numai până la genunchi și nu pretindeau o talie de viespe, ci, dimpotrivă, prelungeau talia în jos.

— Asta-i ultimul răcnet! În ele se dansează un dans nou, charleston. Ei, da, și părul tău va trebui scurtat. Privește, ca la aceste fete...

Femeia din imagine își purta părul cu adevărat scurt și tuns în trepte.

— Cu asta vom începe, vino!

Lilian îl tundea dintotdeauna pe Ben. La urma urmei, nu mai aveau bani și de frizer. Astfel încât își purtă foarfecile atât de repede și de îndemânatic prin chica aspră a Gloriei, încât aceasta își aminti de felul în care tunseseră oamenii de la Kirward Station oile. Nu îndrăzni să se împotrivescă și, firește, că nu putu să-i povestească lui Lilian despre ultima ei „tunsoare”. Așa că rămase liniștită, tremurând doar în sinea ei – și abia dacă putu să-și recunoască imaginea în oglindă. Părul ei des nu-i mai era zburlit, ci îi înconjura delicat chipul. Noua freză îi accentua pomeții înalți și trăsăturile

acum mai conturate. Ea permitea evidențierea moștenirii maori a Gloriei ca pe ceva exotic, îngustându-i oarecum fața lată, netedă.

— Deosebit! hotărî mulțumită Lilian. Și bineînțeles că trebuie să te machiezi. Ți-am arătat cum încă din școală, dar nu o faci niciodată. Mă ocup eu de asta la nuntă. Măine, o rochie o să cumpărăm mai întâi.

Însă aceste intenții eșuară, fiindcă în tot Christchurch-ul nu se găsea, încă, o rochie-charleston. Vânzătoarele se arătară chiar șocate de poze.

— Nerușinat! explică o matroană jignită. Așa ceva nu o să aibă aici niciun succes.

Gloria încercă alte câteva rochii – și, la sfârșit, ar fi vrut să renunțe cu totul la nuntă.

— Arăt oribil!

— Rochiile sunt oribile, zise Lilian. Dumnezeuule, de parcă s-ar fi organizat un concurs, care croitor ar putea să coasă cele mai multe volănase pe o rochie de nuntă. Arăți ca un tort cu cremă de unt! Nu, aici trebuie să se întâmple ceva. Nu are nimeni de la Kirward Station vreo mașină de cusut?

— Doar nu vrei să coși tu? întrebă Gloria, stupefiată.

Lucrul de mână făcuse parte dintre materiile de la Oaks Garden, iar ea încă își putea aminti de cârpăcelile lui Lilian.

Lilian chicoti.

— Doar nu eu...

Singura mașină de cusut între Christchurch și Haldon se găsea în proprietatea Maramei – unul dintre ultimele cadouri ale ginerelei ei Wiliam, folosită în anii din urmă mereu la cusutul celor mai simpli pantaloni de călărie și cămăși pentru fiii Maramei.

— Minunat! se extazie Lilian. Modelul va trezi în ea vechi

amintiri. Cam tot așa a meșterit și rochia de nuntă a mamei mele! Aș putea să sun la Greymouth?

Nunta Gloriei fu un prilej pentru doamna O'Brien, mama lui Roly, cusătoreasă iscusită, să călătorească pentru prima dată în viață cu trenul. La două zile după strigătul de ajutor de la telefon al lui Lilian, ea descinse emoționată și pusă pe fapte mari în Christchurch și se arătă aproape la fel de șocată de imaginea din catalogul Lilianei ca și vânzătorii din magazin. Apoi, însă, păru că percepe chestiunea drept o provocare și trecu imediat la alegerea materialului potrivit.

— Copilașilor, poate fi liniștit mătase, în orice caz un material fluid, însă în niciun caz tul. Și aceste franjuri... vin oare din America, domnișoară Lily? De la indieni? Ei, nu mie trebuie să-mi placă.

Când Gloria încercă, în sfârșit, rochia, îi plăcu, totuși, doamnei O'Brien. Și Lilian ceru imperativ un model asemănător; la urma urmei, avea să fie domnișoară de onoare.

Rochia o transformă pe Gloria într-o cu totul altă femeie. O făcea să pară mai înaltă, mai matură, însă și mai delicată și mai jucăușă. De fapt, nu fusese niciodată grasă, dar până de curând păruse că se îneacă în haine. Acum se văzu pentru prima oară în oglindă și se găsi zveltă. Se învârti, atât cât putu pe pantofii cu tocuri înalte pentru care insistase Lilian.

— Iar în loc de voal, îți va trebui o pălărioară cu pene, preciză Lily și își apucă iarăși revista.

Până acum nu îndrăznise să facă și această propunere, însă acum Gloria se arătă destul de interesată.

— Vă pricepeți, doamnă O'Brien?

Jack devenea tot mai tăcut, pe măsură ce nunta se apropia.

Pregătirile pline de zel ale lui Elaine și ale lui Lilian îi aminteau de vâlva pe care o provocaseră Elizabeth și Gwyneira la nunta lui cu Charlotte. Gloria se refugia mereu în grajduri în fața întregii învâlmășeli, pe când Charlotte savurase tot acest du-te-vino.

— Ar fi trebuit să fugim, observă el în seara dinaintea nunții. Lilian și Ben au procedat corect: valea și o semnătură la primăria din Auckland.

Gloria scutură din cap.

— Nu, trebuie să aibă loc aici, spuse ea cu o voce neobișnuit de blândă.

Cu o zi înainte, sosise o scrisoare de la Kura și William Martyn, răspunsul la anunțul Gloriei și al lui Jack despre logodnă și invitația lor de nuntă. La cea din urmă bineînțeles că nu puteau participa – se arătaseră jigniți că nu se ținuse seama de turneu în cadrul planificării. Trupa lor se afla acum din nou la Londra. Teoretic, ar fi putut așadar să vină, în aproximativ opt luni aveau o perioadă liberă. Gloria se supăra mai întâi din cauza scrisorii, dar pe urmă Jack i-o luă din mână, o parcurse rapid și o puse deoparte.

O trase spre el pe Gloria, care încremenise din nou, de când atinsese scrisoarea Kurei.

— Nu aș fi îndrăznit niciodată să te iubesc așa, zise el, adâncit în părul ei.

Gloria se eliberă și îl privi mirată.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu te-ar fi trimis în Anglia, explică Jack, ai fi rămas aici și, pentru mine, nu te-ai fi maturizat niciodată. Te-aș fi iubit, dar ca pe o soră mai mică sau ca pe o rudă apropiată. Tu...

Gloria înțelese.

— Aș fi fost *tapu* pentru tine, spuse ea. Se poate. Dar să le mulțumesc acum părinților mei în genunchi?

Jack râse.

— În orice caz, ar trebui să nu mai fi atât de supărată pe ei. Și ar mai trebui să citești și post-scriptum-ul...

El ridică scrisoarea, o netezi și i-o puse în palmă.

Gloria privi dezorientată cele câteva cuvinte de la sfârșitul scrisorii: Kura Martyn o ruga pe Gwyneira să pregătească un document. Intenționa să îi transfere fiicei sale Kirward Station, ca dar de nuntă. Gloria păru că vrea să spună ceva, însă nu putu scoate niciun cuvânt.

— Nu cumva ți-e frică acum că mă însor cu tine pentru toate oile tale? întrebă Jack, zâmbind.

Gloria ridică din umeri și trase adânc aer în piept.

— Și asta ar putea merge bine, observă ea apoi. Gândește-te la bunica Gwyn. Ea a dus o viață îndelungată și frumoasă cu oile soțului.

Gloria zâmbi și-l apucă pe Jack de mână.

— Iar acum, vino, să-i povestim. Va dormi cu adevărat bine după zeci de ani.

Ziua nunții a fost o strălucitoare zi de vară. Jack respirase ușurat când dimineața se arătase senină. La nunta sa cu Charlotte plouase. La cununie, Elaine renunțase, cu inima frântă, la marșul nupțial – pur și simplu, Gloria nu mai voia să vadă vreun pian. Marama mulțumi în cele din urmă tradiția *pakeha*, cântând *Lohengrin* la flautul putorino. În rest, se ocupă de muzica de la cununie și cântă, cu vocea ei eterică, cântece de dragoste ale maorilor.

— A fost minunat, zise, cu o voce caldă, domnișoara Bleachum, care îi stătea alături Gloriei în calitate de nașă.

Părea fericită, având un aer chipeș și tineresc în rochia ei la modă, de un albastru deschis. Motivul evident era chiar lângă ea: doctorul Pinter o însoțise la cununie. Chiar și fostul medic militar abia dacă

mai era de recunoscut. Se îngrășase; expresia hăituită din timpul războiului făcuse loc uneia mai liniștite, mai calme. Îi spuse lui Jack că opera din nou.

— Un băiețel, care se născuse cu o problemă de șold. Ținea de unul dintre invalizii de război – bineînțeles că oamenii nu aveau bani, iar copilul ar fi rămas handicapat. Sarah a insistat să încerc, pur și simplu.

Îi aruncă domnișoarei Bleachum o privire prin care îi trimitea întreaga lui adorație, de parcă numai ei i s-ar fi datorat însănătoșirea sa.

— Acum înființăm un spital pentru copii! povesti domnișoara Bleachum. Robert a moștenit ceva bani, iar eu am economisit. Am cumpărat o casă minunată, care se potrivește foarte bine! După operație, copiii trebuie să zacă multă vreme și nu pot merge la școală, astfel încât voi putea să le predau. Mi-ar fi fost greu să renunț la meseria mea.

Se înroși, în timp ce pronunță ultimele cuvinte.

— Asta înseamnă, domnișoară Bleachum, că vă veți căsători? întrebă Jack.

Evident, el o știa, dar i se părea în continuare fascinant să o vadă roșind pe fosta învățătoare a Gloriei.

— De altfel, am sperat că vă veți întoarce curând la noi...

Domnișoara aruncă o privire spre silueta încă foarte zveltă a Gloriei și se coloră apoi din nou. Gloria o ajută să depășească impasul, prezentându-l pe dr. Pinter lui Wiremu. Spre deosebire de Tonga și de ceilalți demnitari ai tribului, care apăruseră în portul tradițional maori, Wiremu purta un costum care nu i se potrivea întru totul. Pesemne îl avea de pe vremea când fusese la Dunedin – în lunile petrecute ca războinic și vânător își sporise masa musculară. Umerii și brațele sale păreau să-i rupă haina.

— Wiremu studiază medicina. Poate că aveți nevoie de un ajutor la spitalul vostru?

Privirea doctorului Pinter alunecă peste tatuajele lui Wiremu.

— Nu știu, se eschivă el. Le va stârni teamă copiilor...

— Da' de unde! zise Sarah, radiind. Dimpotrivă! Le va da curaj. Un războinic maori, mare și puternic, de partea lor! De așa ceva au nevoie copiii! Dacă doriți, sunteți binevenit!

Sarah îi întinse mâna lui Wiremu. Dr. Pinter o făcu și el.

Tonga își privi fiul cu dispreț. În cele din urmă, i se alătură Gwyneirei.

— Nu pot decât să vă felicit din nou, zise el. Mai întâi Kura, acum Gloria.

Gwyneira ridică din umeri.

— Nu i-am ales niciuneia mirele, zise ea apoi. Și nici n-am vrut vreodată să mă bag. Kura a fost dintotdeauna altfel. N-ai fi ținut-o niciodată, chiar dacă s-ar fi măritat cu un maori, la fel de puțin cum am putut eu să o țin. Dar Gloria... ea s-a întors. La mine și la voi. Ea aparține acestei țări. Kirward Station este... cum îi spuneți voi? *Maunga* voastră, nu? Nu trebuie să o legi de trib. Ea e înrădăcinată aici! La fel ca Jack.

Ea urmări privirea lui Tonga, îndreptată spre fiul lui.

— Și Wiremu. Poate că va reveni, cândva, însă nu îl poți obliga.

Tonga surâse.

— Cu vârsta devii tot mai înțeleaptă, domnișoară Gwyn. Așa încât spuneți-le celor doi să vină la următoarea lună plină în *marae*. Vom organiza un *powhiri* – să-l salutăm pe noul membru al tribului.

— Pe noul...

Gwyneira nu înțelegea.

— Nu e tocmai nou, zise Rongo. Mai e timp pentru asta. Pe Jack,

ca soț al Gloriei.

— Cum rămâne cu Florence?

Tim Lambert sosise la Kirward Station abia în dimineața nunții, iar în timpul pregătirilor și, în cele din urmă, pe durata ceremoniei, Elaine nu reușise să schimbe cu el două vorbe în tihnă. Acum, ședeau împreună cu Gwyneira și cu părinții lui Elaine la o masă liniștită, departe de ringul de dans, pe care Roly tocmai o învârtea pe Mary a lui.

Tim îi aruncă soției sale o privire aproape îndurerată.

— Ce să zic, încă nu suntem prieteni. Dar cred că ea a înțeles despre ce este vorba – și este, în primul rând, o femeie de afaceri. Ne va accepta propunerile.

Vizita lui Ben și a lui Lilian în Greymouth nu trecuse fără tensiuni. Lilian sperase, desigur, ca Florence Biller-Weber să cedeze în fața șarmului copilașului ei la fel ca propriii ei părinți, însă mama lui Ben avea o altă fire. Ea îl contemplase pe micuțul Galahad mai degrabă suspicioasă decât adoratoare, de parcă ar fi cântărit dacă el nu era în ochii ei un la fel de mare ratat ca și tatăl și bunicul lui. Pe de altă parte, trebuia să ia lucrurile ca atare. Gal făcea parte dintre moștenitorii minelor ei – la fel ca și celor ale lui Tim, chiar dacă el nu avea să preia, poate, niciodată sarcini de conducere. În privința aceasta, caracterul deosebit al celui de-al doilea fiu atenua mânia lui Florence față de Ben. Samuel Biller părea parcă făcut pentru conducerea firmei. Florence se recunoștea pe sine însăși în calculele lui clare și în puterea sa de decizie. Și în familia Lambert se părea că există fii interesați de afacerile din minerit. Cu puțin noroc, lui Ben și lui Lilian li se putea răscumpăra cândva partea de moștenire. Lui Ben i se păruse o idee excelentă, însă Caleb nici nu voise să audă.

— N-ai să-mi mituiești fiul cu bani de buzunar, rostise el liniștit,

însă decis, așa că Florence își spusese că era mai bine să evite cearta cu el.

În fine, era indiferent. Dacă mina făcea profit, familia își putea permite încă un artist.

În privința aceasta, membrii familiei Biller nu putură să treacă peste ofertele lui Tim. Florence trebui să înceteze cu ruinătoarea rivalitate cu Lambert. Poate că aveau să închidă, într-adevăr, cocseria. În schimb, Tim le făcu propunerea să construiască pe terenul lor plănuită fabrică de bricheți.

— Legătura pe șine este mult mai bună, iar terenul este deja pregătit. Nu este nevoie de alte defrișări, astfel încât totul va fi mai ieftin. Greenwood Enterprises va putea investi la fel de bine la tine, ca și la mine. Firește, vor fi necesare anumite măsuri de siguranță, dar nu și dispute de familie...

La sfârșit, înțelegerea a fost pecetluită cu un pahar de whisky, pe care Florence l-a dat prea repede peste cap. Dar, după cum observă Tim, ea îl suportă ca un bărbat.

— Toate astea sună cât se poate de bine, zise Elaine și privi spre Lilian și Ben.

Ben se întreținea cu un tânăr maori tatuat, iar Lilian pălăvrăgea cu fosta guvernantă a Gloriei.

— Iar de Ben nu ne putem plânge, căci el pare să o iubească cu adevărat pe Lilian. Dacă aș ști ce găsește la el!

Tim ridică din umeri.

— Lămurește-mă, dacă afli, zise el. Dar mă tem că mai repede vei dezlega enigma piramidelor...

— Așadar, domnișoara Bleachum va avea, totuși, un soț! spuse Lilian râzând.

În timp ce Ben pălăvrăgea mai departe cu Wiremu, iar Jack bea

din obligație whisky cu niște vecini, Lilian și Gloria se așezară la masa familiei. Lilian bea șampanie și era într-o formă de zile mari. Era din nou în centrul atenției – de când oaspeții nu mai conteneau cu complimentele la adresa Gloriei în rochie de mireasă. Din contră, mirele tăcea, gânditor. I se citea admirația în ochi, dar Gloria pricepu și se strecură, la brațul lui, prin mulțimea musafirilor. Nu mai era nicio asemănare cu străina posomorâtă, grăsulie, din internat, și nicio asemănare cu tânăra femeie care ar fi preferat să fugă de o nuntă. Lucruri de acest gen o făceau fericită pe Lilian, aproape mai mult decât finalurile fericite din povestirile ei. Întrucât viața domnișoarei Bleachum se derula acum în direcția potrivită, ea începu să viseze.

— Oare vor avea și copii? Nu mai e prea tânără. Și doctorul Pinter... mă rog, pentru mine e un mister ce a găsit ea la el.

— Atunci, ce găsești tu la Ben al tău? întrebă Gloria în treacăt.

Voia doar să o protejeze pe iubita ei domnișoară Bleachum de orice bârfă. Nici nu băgă de seamă că toate celelalte femei de la masa ei își ținură respirația, din cauza tensiunii pe care o provocase întrebarea ei.

Lilian se încruntă. Părea să fi căzut pe gânduri.

— Mi-am închipuit întotdeauna că tu te vei căsători cu vreun erou, adăugă Gloria apoi, pe același ton de pălăvrăgeală.

Nu părea să fie cu adevărat interesată.

— După toate poveștile și cântecele și astea.

Lilian suspină teatral.

— Ah, știi, zise ea apoi, atâtea aventuri... când citești despre ele, e minunat de romantic, însă în realitate nu îți provoacă o așa mare plăcere să fii sărac precum un șoarece de biserică, să nu ai o locuință adevărată și să nu știi încotro să o iei.

— Ah, într-adevăr? întrebă Elaine amuzată. Nici nu ne-am fi

gândit la asta.

Mama ei, Fleurette, și Gwyneira se luptau să nu râdă, și chiar Gloria își schimonosi fața. Lilian însă păru nici să nu fi observat ironia.

— Într-adevăr, le lăsă ea pe celelalte să fie părtașe la descoperirile ei. Și dacă totuși cineva trage în altul sau ceea ce li se întâmplă de obicei eroilor... așadar, dacă Ben ar pleca pe mare sau... eu mi-aș face mereu griji pentru el!

— Și ce are asta de-a face cu ce ai găsit tu la el?

Gloria se încruntă. Nu o putea urmări întotdeauna pe Lilian.

— Păi, pentru Ben nu trebuie să-mi fac griji niciodată, preciză Lilian, nepăsătoare. El se duce dimineața la bibliotecă și studiază dialectele Pacificului – și cel mai mare plan al său este o excursie în Insulele Cook.

— Și frumoasele insulare ale Pacificului? întrepă Elaine. El înțelege „Te iubesc” în cel puțin zece dialecte.

Lilian chicoti.

— Însă atunci ar trebui să dezbată mai întâi principiul împerecherii din motive emoționale în respectivele arii culturale. Să studieze rădăcinile sale posibil practice ori mitologice și să discute cu alți savanți despre reprezentarea grafică a relațiilor sexuale în respectiva arie geografică. De fapt, el n-ar vrea să facă nimic greșit. Așa încât va fi plictisitor pentru fete, nu-mi fac nicio griji.

Ceilalți râseră de data aceasta deschis, însă Lilian păru să nu le-o ia în nume de rău.

— Și nu te plictisești niciodată? întrebă mirată Gwyneira.

Era de departe cea mai vârstnică din grup, dar ochii ei sclipeau la fel de vii ca odinioară, când i se celebrase nunta la Kirward Station.

Lilian ridică din umeri.

— Când mă plictisesc, îl am pe Galahad. Și pe Florian, și pe

Jeffrey... Cel nou se numește Juvert...

Enumeră, zâmbind, protagoniștii cărților ei.

— Și dacă trebuie să scriu seara în continuare, pentru că eroul meu este prins undeva sau pentru că trebuie să-și salveze fata dintr-o situație îngrozitoare, pe Ben nu-l deranjează să gătească.

— Eroii adevărați împușcă ei înșiși iepurii pentru cină, tachină Gwyneira.

Se gândi la James și la zilele fericite în care pescuise și vânase pentru ea și prăjise carnea apoi la foc.

Fiica ei Fleurette tresări.

— Și, la sfârșit, lăsa măruntaiele aruncate peste tot! observă ea sec. Înțeleg ce vrei să spui, Lily. Ben al tău e sublim!

La miezul nopții, fiii lui Elaine aprinseră artificiiile. Cei mai mulți dintre oaspeți le întâmpinară cu strigăte de bucurie.

Din contră, Gwyneira McKenzie se duse la grajduri. Știa că erau închiși caii. Nu avea să întâlnească niciun James care să aducă înăuntru grabnic iepule de prăsilă, înainte ca zgomotul să sperie animalele. Nimeni nu cânta la vioară în zona șoproanelor. Jack și Gloria nu doriseră serbări separate pentru personal și stăpâni, așa cum fusese obiceiul în trecut. Pe atunci, un cvartet de coarde cântase în grădina iluminată feeric, în vreme ce, în aceeași seară, păstorii învârtiseră cameristele doamnelor pe acordurile ce răsunau din radio, din viori și din flajeolete. Gwyneira vedea încă focurile și i se păru că observă și fața strălucitoare a lui James, în timp ce se îndrepta spre bărbați și îi oferise un dans. Atunci aproape că l-ar fi sărutat.

Însă și acum se aflau acolo, unde pe atunci fusese improvizat ringul de dans, doi îndrăgostiți care se sărutau. Jack și Gloria evadaseră din hărmălaie și priveau, strâns îmbrățișați, miile de stele

căzătoare care iluminau, artificiale, cerul.

Gwyneira îi lăsa în pace. Se duse înapoi în întuneric, lăsându-i să se bucure de ei înșiși. Ei erau viitorul.

— Atunci, asta a fost, de bună seamă, ultima mea nuntă la Kirward Station, își zise Gwyneira melancolică.

Renunțase la șampanie și sorbea dintr-un whisky. Bău pentru James.

— Nu voi mai prinde următoarea generație.

Lilian, înveselită de șampanie și mișcată până la lacrimi, o luă pe bătrână în brațe.

— Da de unde, bunico Gwyn! Uite, de fapt, ai deja un strănepot! Suna de parcă Galahad ar fi urmat să se căsătorească a doua zi.

— Și apoi... De fapt, am putea să ne mai căsătorim o dată, Ben. La starea civilă din Auckland a fost destul de trist, de data aceasta e de zece ori mai bine. Înainte de toate, artificiile. Sau o mai facem cândva, altfel, căsătorindu-ne după ritul maori. Ca în *Moștenitoarea din Wakanui* – a fost atât de romantic!

Îl privea pe Ben, strălucind de fericire.

— Scumpa mea, triburile maori nu cunosc o nuntă romantică.

Ben reacționează trist; din păcate, îi mai ținuse soției sale această prelegere de multe ori.

— Ceremoniile de nuntă oficiale au în orice caz o funcție în relațiile dinastice, la care se ia în considerare și o legătură clericală...

Dădu să continue discursul, însă observă că publicul nu mai dădea semne că ar mai fi receptiv.

— Ritul din *Moștenitoarea din Wakanui* l-ai născocit tu, de la cap la coadă.

Lilian ridică din umeri.

— Ei, și? Își dădu ea cu părerea și surâse cu indulgență. Cui îi pasă? La urma urmei, e vorba doar de o poveste cu adevărat bună.

Postfață și mulțumiri

Și un roman istoric are nevoie de o poveste bună, însă atitudinea lejeră a indiferenței mele Lily față de istorie și mitologie ar trebui să nu-i stea în fire unui autor serios. În orice caz, m-am străduit în acest roman să includ povestea personajelor mele fictive într-o rețea de fapte bine documentate. În cazul bătăliei pentru Gallipoli, a fost relativ simplu. În toate versiunile posibile, între relatările martorilor oculari și pregătirea cărții pentru tineret, istoria trupelor ANZAC se găsește nu numai în nenumărate volume, ci și la un click distanță pe internet. În orice caz, suferința bărbaților din tranșee e aproape întotdeauna înfrumusețată.

Reinterpretarea ca mit eroic a acestei catastrofale aprecieri greșite din punct de vedere militar și a înfrângerii care a rezultat din aceasta aproape că nu are egal în istorie! Gallipoli se numără, într-adevăr, printre cele mai sângeroase bătălii din Primul Război Mondial, iar câștigul acțiunii militare stă doar într-o retragere cât se poate de victorioasă a unor trupe uimitor de puțin demoralizate. Firește, au existat și pe atunci jurnaliști critici, care au pus întrebări sfredelitoare despre sensul luptelor, scurtând, astfel, puțin dezastrul. Ulterior, a fost lăudat doar eroismul soldaților sacrificați nemilos. O excepție o constituie cântecul lui Eric Bogle, *And the Band Played Waltzing Matilda*, care m-a impresionat mai mult decât toate paradele de celebrare anuală a zilei ANZAC.

Am încercat să prezint atmosfera și desfășurarea luptelor de la Gallipoli cât mai autentic posibil. Dimpotrivă, figurile soldaților și ale superiorilor lor sunt fictive. Excepție fac doar ofițerul sanitar Lievesley Joseph Beeston și corcitura lui, Paddy, prea puțin dedicată disciplinei militare. Aventurile lor pot fi citite pe internet. Jurnalul

de război al lui Beeston oferă multe informații și se vrea drept fundal al povestirii mele. Din păcate, nu s-au transmis și fotografiile ale celor doi. A trebuit, deci, să-mi forțez fantezia când, în cazul lui Paddy, a apărut fotografia bassetului meu, la fel de rebel la ordine. Mulțumesc, Buddy, pentru inspirația permanentă!

Tribul maori stabilit la Kirward Station a jucat un rol și în cărțile mele anterioare, dar de data aceasta am lăsat-o pe Gloria să plonjeze mai adânc în reprezentările și în modul ei de viață. Firește, din nou cu intenția de a zugrăvi realitatea vieții pe Insula de Sud la începutul secolului XX. Cercetările în domeniul culturii maori nu sunt simple, deoarece „cultura maori” de fapt nici nu există.

Într-adevăr, fiecare trib își are propriile obiceiuri și *tapu*. Ele se deosebesc mult între ele și depind, în mare măsură, de condițiile de viață ale comunităților. Astfel, Insula de Sud a fost evident mai săracă în resurse și mai puțin locuită decât Insula de Nord. Aici au fost mult mai puține conflicte războinice între triburi – legi, *tapu* și reprezentările valorilor au fost, în consecință, mai puțin imprimate „militar”.

De fapt, Insula de Nord se caracterizează printr-o cultură maori complexă. Cerul zeităților și o mare parte a lumii legendelor sunt comune tuturor locuitorilor Insulelor de Nord și de Sud. Știința – studiile maori sunt oferite între timp de fiecare universitate a Noii Zeelande – se folosește de această multiplicitate, în care reține și cercetează aspecte parțiale, spre a le include apoi, pe cât posibil, într-un mare întreg. Apariții mai puțin serioase se servesc de tradiția maori ca dintr-un supermarket: ele ciugulesc mereu ceva ce se potrivește imaginii pe care o au despre lume sau care pare mai profitabil din punct de vedere al comercializării. Astfel, există un exemplu elocvent al unui vindecător impostor german care a

dedicat o întreagă carte uleiului din arborele de ceai ca remediu universal al maorilor, în timp ce website-ul oficial al Organizației Maorilor nici nu amintește pomul-*manuka* drept plantă medicinală.

Și ezotericii preiau cu plăcere în ultima vreme din presupusa înțelepciune a maorilor, ceea ce au contestat mereu victimele lor de până acum, aborigenii australieni. Aceștia nu s-au lăsat impresionați că li s-au atribuit puteri miraculoase de către vizionari impostori apuseni. Mai mult decât de o crudă publicitate, ei ar avea nevoie de o mai mare acceptare, de șanse mai bune de instruire și de locuri de muncă mai bine plătite. În orice caz, fundamental este că în cazul tuturor publicațiilor despre cultura maorilor (și, mai întâi, despre cea a aborigenilor) îndoiala este mai mult decât binevenită. Seriozitatea izvoarelor abia dacă poate fi verificată. Din această cauză, în cercetările pentru această carte m-am sprijinit cu precădere pe declarațiile și publicațiile maorilor, respectiv ale organizațiilor maori. Ceea ce nu garantează o autenticitate absolută (aspectele sumbre ale propriei culturi sunt omise cu multă plăcere din paginile „Noi despre noi”), dar ferește totuși de speculații prea riscante.

În legătură cu studiul științific al culturii maori mai trebuie adăugat aici că în această carte am recurs la unele anticipări. La începutul secolului XX, în Auckland nu exista o facultate dedicată studiului maori. Astfel că l-am plasat pe profesorul lui Ben în departamentul de lingvistică, deși chiar și aceasta era în plină construcție. Savanți amatori, precum Caleb și Charlotte, probabil să fi existat și pe atunci.

Prăpastia dintre maori și *pakeha* nu a fost niciodată atât de adâncă precum cea dintre coloniști și autohtoni în alte părți ale globului. Aceasta este valabilă îndeosebi pentru Insula de Sud. Între membrii lui Ngai Tahu – cărora le aparțin nu numai fictivul meu trib, ci, practic, toți iwi Insulei de Sud – și imigranții din Europa nu au

existat conflicte notabile. Potrivit informațiilor unei etnografe maori, care a fost atât de amabilă să se întrețină cu mine asupra acestui subiect, triburile au acceptat să se adapteze la modul de viață apusean, deoarece acesta le oferea, cel puțin la prima vedere, o calitate mai bună a vieții. Abia mai târziu au apărut îndoieli în această privință, astfel încât și Tonga al meu pare să își depășească timpul. Astăzi se înregistrează, îndeosebi pe Insula de Nord, o puternică mișcare a maorilor care militează pentru revenirea la propria lor cultură și care invită și tineri *pakeha* la discuții în această privință.

În ce privește istoria lui Lilian, cititoarea/cititorul se întrebă poate dacă nu cumva relatarea nunții ei este cam trasă de păr. Într-adevăr, pe atunci se putea și se poate și astăzi încheia în Noua Zeelandă spontan o legătură pe viață, cu condiția să se posede un pașaport și să se aibă vârsta minimă. Acceptarea scrisă a părinților pentru minori a fost și este, ca și atunci, o simplă formalitate.

Pe timpul lui Lilian, exista pe Insula de Nord ziarul *Auckland Herald*. Publicația se afla, în realitate, în posesia unei familii Wilson. Liniștitul meu redactor-șef Thomas Wilson este, într-adevăr, o ficțiune, în contrast cu mediul spiritist Margery Crandon, cunoscută peste tot în epocă. Este puțin probabil ca această damă să-și fi desfășurat activitatea dăunătoare și în Noua Zeelandă, cel puțin nu în timpul anilor de război. Atunci s-a făcut utilă și a condus o mașină de ambulanță în Noua Anglie. În rest, ea l-a învățat pe degete pe Arthur Conan Doyle, în vreme ce marele magician Houdini se încadra mai degrabă în spusele lui Lilian. El a denunțat-o pe Crandon ca impostoare, însă asta nu i-a dăunat câtuși de puțin gloriei sale de mistică. Nimic nu e mai presus de o poveste bună...

Țin să le mulțumesc prietenilor și lectorilor pentru sfaturi și ajutor la nașterea acestei cărți, îndeosebi – ca întotdeauna – minunatului meu agent Bastian Schlück. Klara Decker a citit, ca de obicei, mostre din ea, iar Eva Schlück și Melanie Blank-Schröder au participat, alături de obișnuita muncă de lector, la discuția despre adeseori prea încărcata figură a Gloriei. Desigur că este un pic neobișnuit ca o eroină de roman să-și stea mereu în drum ca strănepoată Gwyneirei, încât fata m-a călcat și pe mine din când în când pe nervi. Însă așa a fost: un om dintr-o poveste care istorisește despre oameni.

Rolf Ritchie m-a ajutat cu informații despre gradele și viața din armata britanică și și-a dat osteneala să verifice autenticitatea întregului capitol Gallipoli. Nu scriu germana cea mai simplă și, desigur, asta l-a costat multe ore. Sentimentul autentic de a fi împușcat în timpul unei plimbări inocente mi-a fost mijlocit de vânători adevărați, foarte indisciplinați, cărora însă nu le pot fi cu adevărat recunoscătoare pentru asta.

În timpul lucrului la primul capitol, a stat lângă mine cățeaua mea Cleo, o border-collie, care mi-a inspirat permanent primele volume din trilogia *În țara norului alb*. Apoi, și-a luat rămas bun, după aproape douăzeci de ani, cu spiritele, spre Hawaiki.

Până în ceruri, Cleo... pornind, cu spiritele și mai departe, până la câteva stele...

Sarah Lark